

Откривење 18: гласни вапај —2018-2030

*„Пала је, пала је, Вавилоне
Велики! »*

„Изађи из ње, народе мој...“

Самуел представља

**Објасни ми
Данила и Откривење**

Пророчки докази да Бог постоји
Његова крајња откривења за
своје изабране

У овом делу: Његов пројекат –
Његов суд

Верзија: 23-09-2023 (7-7^{TX} -5994)

“ И чуо сам глас човека усред Улаја;

повика и рече: Гаврило, објасни му визију“ Данило 8:16.

Објашњење омота

Од врха до дна: Поруке три анђела из Откривења 14.

Ово су три истине из Данилове књиге откривене свецима после суђења у пролеће 1843. и после оног од 22. октобра 1844. Игноришући улогу суботе, рани адвентисти нису могли да схвате право значење ових порука. Адвентисти који су чекали Христов повратак повезали су своје искуство са „**поноћним криком**“ или „*сред ноћи*“ који се наводи у параболи о „*десет девојака*“ из Матеја 25:1 до 13 где је најава „*повратак младожења*“ помиње се.

- 1- **Тема суда** развијена је у Дан.8:13-14 и тема прве *анђеоске поруке* у Откр.14:7: „*Бојте се Бога и дајте му славу јер је дошао час његовог суда и поклоните се ономе који је учинио земљу, небо и изворе воде!*»: повратак у суботу, једини прави седми дан божанског поретка, јеврејску суботу и седмични дан одмора, захтева Бог у четвртој од својих десет заповести.
- 2- **Отказ папског Рима** „*малог рога*“ и „*другог краља*“ из Данила 7:8-24 и 8:10-23 до 25, који добија име „*Вавилон велики*“ у поруци другог *анђела* Апоа. 14:8: „*Пао је Вавилон Велики, пао је!*”: углавном због недеље, некадашњи „дан сунца“ наслеђен од цара Константина И ^{који} га је установио 7. марта 321. Али овај израз „*пало је*“ оправдано је откровењем његове проклете природе од Бога док је он представио га својим адвентистичким слугама после 1843. године, 1844. обнављајући праксу напуштене суботе. „*Пала је*“ значи: „узета је и поражена“. Бог истине тако објављује своју победу над табором верских лажи.
- 3- **Тема последњег суда** где „*ватра друге смрти*“ погађа хришћанске побуњенике. Ово је слика представљена у Дан.7:9-10, тема је развијена у Откр.20:10-15, и предмет је поруке трећег *анђела* у Откр.14:9-10: „*И други, трећи анђео пође за њима говорећи у сав глас: Ако се ко поклони звери и лику њеном, и прими **жиг** на чело или на руку своју, и он ће пити вино гнева Божијег, изливеденог споља. мешати у чашу гнева свог, и биће мучен огњем и сумпором, пред светим анђелима и пред Јагњетом*“: Овде се недеља поистовећује са „*жигом звери*“.

Обратите пажњу на идентичну подударност бројева циљаних стихова у Данилу 7: 9-10 и Откривењу 14: 9-10.

Четврти анђеоло : појављује се тек у Апо.18 где слика завршну објаву три претходне адвентистичке поруке које користе сву божанску светлост која је дошла да их осветли од 1994. године и до краја света, тј. пролеће 2030. Ово је улога коју овај рад мора да одигра. Светлост која је дошла да га осветли открива узастопне кривице: католичке вере, од 538; протестантске вероисповести, од 1843; и званична адвентистичка институција, од 1994. Сви ови духовни падови имали су узрок, у своје време: одбијање светлости коју је предложио Свети Дух Божији у Исусу Христу. „ У време краја “ поменуто у Дан.11:40, Католичка црква окупља у свом проклетству све верске групе, хришћанске или не, које признају њену службу и њен ауторитет; ово под окриљем свог такозваног „екуменског” савеза којем се, након протестантизма, придружио званични адвентизам 1995.

2. Коринћанима 4:3-4

„...Ако је наше Јеванђеље још увек застрто, застрто је онима који пропадају; за невернике чију је интелигенцију Бог овога века заслепио, да не виде сјај Еванђеља славе Христа, који је лик Божији . »

„И ако пророчка реч остане погрешно схваћена, то ће остати само за оне који морају бити изгубљени“

Такође, у резимеу откривења представљених у овом документу знајте да, да би „ оправдали светост “, од пролећа 1843. године установљеног декретом творца и законодавца Бога Данила 8:14, према његовом „ вечном Јеванђељу “,

по целој земљи, сваки мушкарац и свака жена,

морају бити крштени у име Исуса Христа потпуним урањањем да би добили божанску милост,

мора да поштује суботу, седми дан суботњег одмора, посвећен од Бога у Постанку 2, и 4. ^{од} његових 10 заповести наведених у Изласку 20; ово, да би сачувао своју милост,

мора поштовати божанске моралне законе и законе о исхрани који су прописани у Светој Библији, у Постанку 1:29 и Левитској 11, (светост тела)

**и не сме да „ презире његову пророчку реч “, да не би „ угасио
Дух Божији “ (1. Сол. 5:20).**

**Сваког ко не испуњава ове критеријуме Бог је осудио на „
другу смрт “ описану у Откривењу 20.
Самуел**

ОБЈАСНИТЕ – ЈА ДАНИЛ И АПОКАЛИПСА Пагинација обрађених тема

Први део: Припремне напомене

Користи аутоматску претрагу бројева страница коришћеног софтвера

Насловна страна

- 07 Презентација
- 12 Бог и његове творевине
- 13 Библијски темељи истине
- 16 Основна напомена : 7. март 321, проклети дан греха
- 26 Сведочанство Божје дато на земљи
- 28 Напомена : Не мешајте мучеништво са казном
- 29 Постање: витални пророчки сажетак
- 30 Вера и невера
- 33 Храна за погодно време
- 37 Откривена историја праве вере
- 39 Припремне напомене за књигу Данила
- 41 Све почиње у Данилу – КЊИГИ О ДАНИЛУ**
- 42 Данило 1 - Долазак Данила у Вавилон
- 45 Данило 2 - *Статуа* визије краља Навуходоносора
- 56 Данило 3 - Три сапутника у *пећи*
- 62 Данило 4 - краљ понижен и преобраћен
- 69 Данило 5 – Пресуда краља Валтазара
- 74 Данило 6 - Данило у *лављој јами*
- 79 Данило 7 - *Тхе четири животиње* и *мали* папски рог
- 90 Данило 8 – Потврђен папски идентитет – божански декрет из Дан.8:14.
- 103 Данило 9 – Најава времена земаљске службе Исуса Христа.
- 121 Данило 10 – Најава велике *несреће* – Визије *несреће*
- 127 Данило 11 - Седам ратова у Сирији.
- 146 Данило 12 – Адвентистичка универзална мисија илустрована и датирана.
- 155 Увод у пророчку симболику
- 158 Адвентизам

- 163 Први поглед на апокалипсу
- 167 Символи Рима у пророчанству
- 173 Светлост у суботу
- 176 Божја одредба из Данила 8:14
- 179 Припрема за Апокалипсу
- 183 Апокалипса у резимеу
- 188 **Други део: детаљна студија Апокалипсе**
- 188 **Откривење 1** : Пролог-Повратак Христа-Адвентистичка тема
- 199 **Откривење 2** : Сабор Христов од његовог настанка до 1843
- 199 1. период: *Ефес* - 2. период : *Смирна* - 3. период : *Пергам* -
4. доба : *Тијатира*
- 216 **Откривење 3** : Сабор Христов од 1843. - обновљена апостолска
хришћанска вера
- 216 5. период : *Сард* - 6. период : *Филаделфија* -
- 223 Судбина адвентизма откривена у првој визији Елен Г. Вајт
- 225 7. ера : *Лаодикија*
- 229 **Откривење 4** : небески суд
- 232 Напомена : **БОЖАНСКИ ЗАКОН** пророкује
- 239 **Откривење 5** : Син човечији
- 244 **Откривење 6** : Актери, божанске казне и знаци времена хришћанске
ере - Првих 6 печата
- 251 **Откривење 7** : Адвентизам седмог дана запечаћен „ *печатом*
Божјим “: суботом и тајним „ *седмим печатом* “.
- 259 **Откривење 8** : Прве четири „ *трубе* “
- 268 **Откривење 9** : 5. и 6. „ *трубе* “
- 268 5. „ *труба* ”
- 276 6. „ *труба* ”
- 286 **Откривење 10** : „ *мала отворена књига* “
- 291 Крај првог дела Откривења
Други део: развијане теме
- 292 **Откривење 11** : папска владавина – национални атеизам – 7. „ *труба*
“
- 305 **Откривење 12** : велики централни план
- 313 **Откривење 13** : лажна браћа хришћанске религије
- 322 **Откривење 14** : Време адвентизма седмог дана
- 333 **Откривење 15** : Крај пробног периода
- 336 **Откривење 16** : *Седм последњих зала Божјег гнева*
- 345 **Откривење 17** : проститутка је разоткривена и идентификована
- 356 **Откривење 18** : проститутка прима своју казну
- 368 **Откривење 19** : *Армагедонска битка* Исуса Христа
- 375 **Откривење 20** : *хиљаду година* 7. миленијума и последњи суд
- 381 **Откривење 21** : симболизован је прослављени *Нови Јерусалим*
- 392 **Откривење 22** : Бескрајни дан вечности
- 405 **Слово убија, али Дух оживљава**
- 408 **Земаљско време Исуса Христа**
- 410 **Светост и освећење**

- 424** Раздвајање књиге Постања – од Постања 1 до 22 –
525 Испуњење обећања датих Авраму: Постање 23 за...
528 Излазак и верни Мојсије – Из Библије уопште – Час последњег
избора – Адвентизам седмог дана: Раздвојеност, име, историја –
Велики Божији судови – Божански од А до Ш – Искривљавање
библијских текстова – Дух обнавља истину.
547 **Коначна посвета**
548 **Последњи позив**

Напомена: преводи на стране језике се врше коришћењем софтвера за аутоматско превођење, аутор је одговоран само за текстове на француском, језику оригиналне верзије докумената.

Објасни ми Данила и Откривење

Презентација

Рођен сам и живим у овој веома одвратној земљи, пошто Бог њену престоницу симболично именује „*Содома и Египат*“ у Откр.11:8. Њен модел друштва, републикански, на коме су му завидели, опонашали су га, ширили и усвајали бројни народи широм света; ова земља је Француска, доминантна монархијска и револуционарна земља, експериментатор пет република са режимима цариника које је Бог осудио. Поносно проглашава и излаже своје табеле људских права, нечувено супротстављене таблицама људских дужности које је у облику „десет заповести“ написао сам Бог створитељ. Од свог настанка и своје прве монархије, преузела је одбрану свог непријатеља, римокатоличке религије чије учење никада није престало да назива "зло" оно што Бог назива "добрим" и да "добрим" назива оно што он назива "злом". ”. Настављајући свој неумољиви пад, његова Револуција га је довела до усвајања атеизма. Тако, као створење, лонац од земље, Француска је укључена у сукоб који је супротставља свемоћном Богу, аутентичном лонцу од гвожђа; исход је био предвидљив и проречен од њега; она ће доживети судбину „*Содоме*” крива за исте грехе пред њом. Светска историја у последњих 1700 година била је обликована његовим злим утицајем, посебно његовом подршком ауторитету римокатоличког папског режима, од његовог првог монарха, Кловиса И, првог краља ^{Франака}. Крштен је у Ремсу, 25. децембра 498. године. Овај датум носи знак прославе Божића коју је Рим, неправедно и нечувено, повезао са лажним датумом рођења Исуса Христа, оваплоћеног Бога, створитеља света и све што живи или постоји; који с правом присваја титулу „*Бог истине*“ јер се гнуша „*лажи којој је отац ђаво*“, како је Исус изјавио.

Да ли желите непобитан доказ да ниједан римски папа није легитиман у тврдњи да је слуга Исуса Христа? Ево га, прецизног и библијског: Исус је рекао у Матеју 23:9: „**И никога не зовите својим оцем на земљи; јер један је твој отац који је на небесима.**»

Како се зове папа на земљи? Свако то може да види, „свети *оче*“, или чак „веома свети *оче*“. Католички свештеници се такође називају „*очевима*“. Овај бунтовни став доводи до тога да се мноштво свештеника поставља као наводно неопходни посредници између Бога и грешника, док Библија за њега учи слободном приступу Богу који је легитимисао Исус Христ. На овај начин, католичка вера инфантилизира људска бића да изгледају као неопходна и суштинска. Ово одступање од директног посредовања Исуса Христа Бог ће осудити у пророчанству, у Дан.8:11-12. Питање-Одговор: Ко може да поверује да би моћни створитељ Бог могао да узме за своје слуге људска бића која му се не покоравају са таквом нечувеном „*ароганцијом*“ **коју је осудио у Дан.7:8 и 8:25?** Библијски одговор на ову инфантилизацију људских умова налази се у овом стиху из Јер.17:5: „*Овако каже Јахве:*

Проклет је човек који се узда у човека , који узима тело за подршку , и који одвраћа своје срце од Јахве ! »

Пошто је Француска у великој мери обликовала верску историју великог дела хришћанске ере, Бог је Французу дао мисију да открије његову проклету улогу; ово, осветљавањем скривеног значења његових пророчких откривења шифрованих у строго библијском коду.

Године 1975. добио сам најаву своје пророчке мисије кроз визију, чије сам право значење схватио тек 1980. године, након мог крштења. Крштен у хришћанску веру адвентиста седмог дана, од 2018. године знам да сам стављен у службу за време јубилеја (7 пута 7 година) који ће се завршити у пролеће 2030. повратком у славу Господ Бог свемогући, Исус Христос.

Признање постојања Бога или Исуса Христа није довољно да се добије вечно спасење .

Подсећам се овде, пре него што се вратио на небо, Исус је својим ученицима упутио речи ових стихова из Матеја 28:18 до 20: „Исус, пришавши, рече им овако: Даде ми се свака власт на небу и на земљи. Идите дакле и научите све народе крстећи их у име Оца и Сина и Светога Духа и учећи их да држе све што сам вам заповедио . И ево, ја сам с вама у све дане до свршетка света .” Његов божански Дух је у апостолу Петру надахнуо ову другу формалну и свечану изјаву из Дела 4:12: „Нема спасења ни у једном другом; јер нема другог имена под небом даног међу људима, којим бисмо се спасли .”

Сходно томе, схватите, религија која нас помирује са Богом није заснована на верском наслеђу због људских традиција. Вера у добровољну жртву помирења коју је Бог принео, кроз Његову људску смрт у Исусу Христу, **једини је начин** да постигнемо наше помирење са савршеном праведношћу Његове божанске светости. Такође, ко год да сте, без обзира на ваше порекло, вашу наслеђену веру, ваш народ, вашу расу, вашу боју коже или ваш језик, или чак ваш статус међу људима, ваше помирење са Богом долази само кроз Исуса Христа и придржавање његовог учења којем се он обраћа својим ученицима до краја света; о чему сведочи овај документ.

Израз „**Отац, Син и Свети Дух**“ означава три узастопне улоге које је одиграо један Бог у свом плану спасења који је понудио кривом грешнику, осуђеном на „*другу смрт*“. Ово „тројство“ није скуп три Бога, како муслимани верују, чиме оправдавају своје одбацивање ове хришћанске догме и њене религије. Као „**Отац**“, Бог је наш творац за све; као „**Син**“ дао је себи тело од тела да искупи грехе својих изабраних уместо њих; у „**Духу Светом**“, Бог, Дух васкрслог Христа, долази да помогне својим изабранима да успеју у свом обраћењу задобијавши „**освећење без којег нико неће видети Господа**“, према ономе што учи апостол Павле у Јев.12. : 14; „**посвећење**“ је **издвајање** за Бога и од Бога. Она потврђује његово прихватање изабраника и јавља се у делима његове вере, у његовој љубави према Богу и његовој надахнутој и откривеној библијској истини.

Читање овог документа је од суштинског значаја за разумевање **веома високог нивоа проклетства** које оптерећује народе на земљи, њихове верске институције и оне западног хришћанског света, посебно због

њиховог хришћанског порекла; јер пут који је трасирао Исус Христ представља **јединствени и искључиви спасоносни пут** Божијег пројекта; као резултат тога, хришћанска вера остаје главна мета напада ђавола и демона.

У суштини, спасоносни пројекат који је осмислио Бог створитељ је једноставан и логичан. Али религија поприма сложен карактер због чињенице да они који је поучавају само мисле да оправдају своју верску концепцију и, практикујући грех, често из незнања, ова концепција више није у складу са захтевима Бога. Као резултат тога, он их погађа својом клетвом коју они тумаче у своју корист и не чују божански прекор.

Ово дело нема намеру да добије књижевну награду; за Бога створитеља, његова једина улога је да своје изабране стави на испит вере који ће им омогућити да добију вечни живот који је освојио Исус Христ. Тамо ћете наћи понављања, али то је стил који Бог користи избацујући иста учења која открива кроз различите слике и симболе. Ова бројна понављања представљају најбољи доказ њихове аутентичности и сведоче о важности коју је дао илустрованим истинама о којима је реч. Параболе које је поучио Исус потврђују овај нагласак и понављање.

У овом делу ћете наћи откривења која је дао велики створитељ Бог који нас је посетио под људским именом Исус из Назарета, који је дошао под насловом „помазаник“, или „месија“, према хебрејском „машија“ цитираном у Дан. 9:25, или „христ“, од грчког „христос“ из списка Новог завета. У њему је Бог дошао да понуди свој савршено чист живот као добровољну жртву, да потврди обреде приношења животиња које су претходиле његовом доласку од првобитног греха који су починили Ева и Адам. Израз „*помазаник*“ означава онога ко прима помазање Светог Духа симболизованог уљем маслиновог дрвета. Пророчко откривење које је Бог дао у једино име Исуса Христа и његово дело помирења води његове изабране на пут који води у вечни живот. Јер само спасење по благодати не спречава изабране да упадну у замке којих ни сам ни свестан. Дакле, да би завршио своју понуду милости, у име Исуса Христа, Бог долази да открије постојање главних замки које омогућавају његовим последњим слугама времена краја, да анализирају, суде и јасно **разумеју** збуњене ситуација универзалне хришћанске религије која преовладава у овој последњој епохи земаљског спасења.

Али пре сетве, препоручљиво је искоренити; јер је природа Бога створитеља искривљена учењем великих монотеистичких религија које преовлађују на земљи. Свима је заједничко то што принудом намећу једног Бога и тако сведоче о својој одвојености и од било каквог односа са њим. Привидна слобода везана за хришћанску веру је само због тренутних околности тог времена, али чим Бог допусти демонима да слободно делују, ова нетрпељивост према онима који их не следе поново ће се појавити. Да је Бог хтео да делује кроз принуду, било би му довољно, једноставно, да се учини видљивим њиховим очима, да од својих створења добије да се повинују свим његовим вољама. Ако није поступио на овај начин, то је зато што његов избор изабраних званичника почива, **искључиво**, на слободном

избору да га воли или одбије; слободан избор који даје свим својим створењима. А ако постоји ограничење, то је само оно природног карактера изабраних који су гурани и привучени, својом индивидуалном слободном природом, Богом љубави. И ово име љубав му добро пристаје, јер га сублимира, нудећи својим створењима демонстрацију спроведену у дело која је чини неоспорном; ово приносећи свој живот за искупљење, у личности Исуса Христа, за грехе које су наследили и починили **само његови изабраници** у време њиховог незнања и слабости. Пажња! На земљи ова реч љубав поприма само облик осећања и његове слабости. То Божије је јако и савршено праведно; што чини сву разлику јер има форму принципа где је осећање потпуно контролисано. Права религија коју је Бог одобрио стога почива на слободном придржавању његове личности, његових мисли и његових принципа утврђених у законима. Сав земаљски живот изграђен је на својим физичким, хемијским, моралним, психичким и духовним законима. Као што идеја да се избегне закон земаљске гравитације и учини да он нестане, не би ушла у човеков ум, његов дух може само хармонично цветати у поштовању и послушности према законима и принципима које је успоставио Бог створитељ. И ове речи апостола Павла из 1. Кор. 10:31 су стога савршено оправдане: „ ***Било да једете, или пијете, или било шта друго чините, све чините на славу Божију*** . Примена овог бесплатног позива је омогућена чињеницом да је у Библији, и само у њој, Бог изнео и открио своја божанска мишљења. И важно је узети у обзир његово мишљење у обављању дела „ ***посвећења без којег*** “, према Јев.12:14, „ ***нико неће видети Господа*** “. Понекад његово мишљење има облик рецепта, али оно није спорније од оног који даје лекар специјалиста коме човек жури да се повинује, мислећи да поступа у свом најбољем интересу за своје здравље. физичко или психичко (чак и ако греши). Бог Творац је, далеко изнад свега, једини и прави лекар душа које познаје до најситнијих детаља. Боли, али лечи кад год је ситуација повољна. Али на крају, он ће уништити и уништити сав небески и земаљски живот за који се показало да није у стању да га воли, а самим тим и да му се покорава.

Религијска нетрпељивост је стога разоткривајући плод лажне монотеистичке религије. То представља веома озбиљну грешку и грех јер искривљује карактер Бога, а нападом на њега не ризикује да добије његов благослов, његову милост и његово спасење. Међутим, Бог га користи као бич да казни и удари неверно или неверно човечанство. Овде се ослањам на библијска и историјска сведочанства. Заиста, списи старог савеза нас уче да је Бог користио „филистејце“, свог најближег суседа, да казни неверство свог народа, нације зване Израел. У наше време овај народ наставља ову акцију под називом „Палестинац“. Касније, када је желео да открије свој суд и своју коначну осуду овог земаљског телесног Израиља, позвао је на услуге халдејског краља Навуходносора; ово три пута. У трећем, 586. године, нација је уништена, а преживели људи су одведени у депортацију у Вавилон на период од „70 година“ како је проречено у Јер.25:11. Још касније, због одбијања да призна Исуса Христа за свог месију, нацију су поново уништиле римске трупе предвођене Титом, наследником цара Веспазијана. Током

хришћанске ере, званично поново павши у грех 321. године, хришћанска вера је препуштена нетрпељивости папа из 538. И ова доминантна католичка вера је тражила свађу са блискоисточним народима који су постали верски муслимански у истом 6. веку . Неверно хришћанство је тамо нашло сталног страшног противника. Јер верска супротност два табора је као полови, тотално супротстављени до краја света. Неверник је и горд и тражи славу искључивости; не добијајући га од Бога, он га приписује себи и не прихвата да буде оспорен. Овај опис појединца карактерише, такође колективно, чланове који припадају различитим скупштинама и групама у различитим лажним религијама. Осуђивање нетрпељивости не значи да је Бог толерантан. Нетолеранција је људска пракса инспирирана демонским логором. Реч толерантан подразумева мисао нетолеранције, а реч праве вере је одобравање или неодобравање према библијском принципу „да или не“. Са своје стране, Бог подржава постојање зла, а да га не толерише; он то подржава за време слободе планирано у његовом пројекту избора његових изабраних званичника. Реч толеранција се стога односи само на човечанство, а термин се појавио у Нантском едикту Хенрија IV од 13. априла 1598. Али после краја времена милости, зло и они који то чине биће уништени. Толеранција је заменила верску слободу коју је Бог дао човеку од почетка.

Најављује се јеловник овог дела; докази ће бити представљени и демонстрирани на свим страницама.

Бог и његове творевине

Духовни лексикон који користе мушкарци у латинској Европи крије суштинске поруке које је изнео Бог. Тако је, пре свега, са речју Апокалипса која, у овом аспекту, евоцира велику катастрофу од које се људи плаше. Ипак, иза овог застрашујућег израза крије се превод „Откривење“ које открива Његовим слугама у Христу неопходне ствари неопходне за њихово спасење. По принципу да срећа једних изазива несрећу других, оних из супротног табора, поруке у апсолутним супротностима су веома богате учењем и врло често сугерисане у самом светом „Откривењу“ датом апостола Јовану.

Други термин, реч „анђео“ крије важне лекције. Ова француска реч потиче од самог латинског „ангелус“ преузетог од грчког „агелос“ што значи: гласник. Овај превод нам открива вредност коју Бог даје својим створењима, својим парњацама које је створио слободним и релативно независним. Пошто је Бог дао живот, ова независност задржава логичка ограничења. Али овај израз „гласник“ нам открива да Бог своје слободне парњаке види као живе поруке. Дакле, свако створење представља поруку састављену од животног искуства обележеног личним изборима и положајима који чине оно што Библија назива „душом“. Свако створење је јединствено као жива душа. Јер оно што први небески пандани створени од Бога, они које традиционално зовемо „анђели“, нису знали јесте да онај ко им је дао живот и право на живот може да их врати. Они су створени да живе вечно и нису ни знали шта значи реч смрт. Треба им открити шта значи реч смрт да је Бог створио нашу земаљску димензију у којој ће људска врста, или Адам, играти улогу смртника након греха Рајског врта. Порука коју представљамо је угодна Богу само ако је у складу са Његовим стандардима добра и добра. Ако ова порука испуњава своје стандарде зла и зла, онај ко је носи је бунтовничког типа кога осуђује на вечну смрт, на коначно уништење и уништење целе његове душе.

Библијски темељи истине

Бог је видео да је добро и исправно да Мојсију открије, прво, порекло нашег земаљског система, тако да свако људско биће зна за то. Он ту указује на приоритет духовног учења. У овој акцији он нам представља **основе своје истине** које почињу регулисањем временског поретка. Јер Бог је Бог реда и племените доследности. Открићемо, у поређењу са његовим стандардима, глупи и некохерентни аспект нашег тренутног поретка који је успоставио човек греха. Јер то је заиста грех и већ првобитни грех који мења све.

Али неопходно је разумети пре свега да се „*почетак*“ који је Бог навео у Библији, а прва реч књиге која се зове „Постанак“ јесте „постанак“, не тиче „почетка“ живота, већ само оно о његовом стварању целе наше земаљске димензије која укључује звезде небеског космоса све створене четвртог дана после саме Земље. Имајући ову мисао на уму, можемо разумети да је овај специфични земаљски систем, у коме ће се ноћи и дани низати, створен да постане окружење у коме ће се Бог и његови верни изабраници и ђавољи непријатељски табор супротставити. Ова борба божанског добра против зла ђавола, првог грешника у историји живота, његов је разлог постојања и основа целокупног откривења његовог свеопштег и вишеструког спасоносног пројекта. Током овог рада открићете значење одређених загонетних речи које је изговорио Исус Христ током своје земаљске службе. Тако ћете видети колико значења попримају у великом пројекту који је покренуо један велики Бог, творац свих облика живота и материје. Овде затварам ову важну заграду и враћам се на тему временског поретка који је успоставио овај Врховни Суверен постојања.

Пре греха, Адам и Ева су имали свој живот структурисан око низа седмодневних недеља. У складу са моделом четврте од десет заповести (или Декалога) који на то **подсећа**, седми дан је дан који је Богом и човеком посвећен за починак, а знајући данас шта ова радња прориче, можемо разумети зашто се Бог држи до поштовати ову праксу. У свом целокупном пројекту који објашњава разлоге за ово специфично земаљско стварање, недеља, предложена јединица времена, прориче седам хиљада година током којих ће се остварити велики пројекат универзалне (и мултиверзалне) демонстрације његове љубави и правде. У овом програму, по аналогiji са првих шест дана у недељи, првих шест миленијума биће стављено под демонстрацију његове љубави и стрпљења. И као седми дан, седми миленијум ће бити посвећен успостављању његове савршене праведности. Овај програм могу сажети тако што кажем: шест дана (од хиљаду година = шест хиљада година) за спасавање, а седми (= хиљаду година), за суђење и уништење земаљских и небеских побуњеника. Овај спасоносни пројекат ће у потпуности почивати на добровољној искупитељској жртви коју је направио

Бог створитељ, у земаљском божанском аспекту особе именоване, његовом божанском вољом, Исус Христос у грчкој верзији или према хебрејском, Исус Месија.

Пре греха, у првобитном савршеном божанском поретку, цео дан се састоји од два узастопна једнака дела; Након 12 сати лунарне ноћи следи 12 сати сунчеве светлости и циклус се непрестано понавља. У нашем садашњем стању, ова ситуација се јавља само два дана у години, у време пролећне и јесење равнодневице. Знамо да су тренутна годишња доба последица нагиба Земљине осе, па тако можемо разумети да се овај нагиб појавио као последица првобитног греха који су починили први пар, Адам и Ева. Пре греха, без ове склоности, правилност божанског поретка била је савршена.

Потпуна револуција Земље око Сунца означава јединицу године. У свом сведочењу, Мојсије прича причу о изласку Јевреја које је Бог избавио из египатског ропства. И на сам дан овог изласка, Бог је рекао Мојсију, у Изл.12:2: „ *Овај месец ће вам бити први у години; то ће бити за тебе првог месеца .*” Такво инсистирање сведочи о важности коју Бог даје ствари. Хебрејски календар од дванаест лунарних месеци флукутирао је са временом, а иза соларног поретка било је неопходно додати још тринаести месец да би се повратила усклађеност након неколико година гомилања овог кашњења. Јевреји су изашли из Египта " *14. дан првог месеца у години* " који је логично почео на пролећну равнодневицу; име које тачно значи „први пут“.

Ова наредба коју је Бог дао, „ *овај месец ће вам бити први месец у години* “, није тривијална, јер је упућена свим људима који ће тражити његово спасење до краја света; Хебрејски Израел, прималац божанског Откровења, само је авангарда великог универзалног спасоносног пројекта његовог божанског програма. Његово лунарно време биће праћено Христовим соларним временом кроз које се Божији спасоносни пројекат открива у свој својој светлости.

Савршена обнова ових божанских стандарда никада неће бити постигнута на земљи насељеној бунтовним и злим људским бићима. Међутим, остаје могуће, у индивидуалном односу који имамо са Богом, овај моћни невидљиви стваралачки Дух који велича љубав колико и правду. И сваки однос са њим мора почети са овом потрагом за **Његовим** вредностима и прво, онима **Његовог** временског реда. Ово је чин вере, сасвим једноставан и без посебних заслуга; минимум да понудимо са наше људске стране. А наш приступ Њему је угодан, однос љубави створења и његовог Створитеља постаје могућ. Небо се не осваја подвизима или чудима, већ знацима узајамне пажње, који изражавају праву љубав. То је оно што свако може открити у делу Исуса Христа, који је дао свој живот, добровољно, у знак позива, да спасе само своју изабрану вољену.

После ове дивне слике божанског поретка, погледајмо патетични аспект нашег људског поретка. Ово поређење је тим потребније јер ће нам омогућити да разумемо прекоре које је Бог прорекао преко свог пророка Данила, кога је Исус у свом часу потврдио као таквог. Међу овим примедбама читамо у Дан.7:25: „ *Он ће смислити да промени времена и*

закон .” Бог зна само једно мерило ових ствари; оне које је сам установио од стварања света и потом открио Мојсију. Ко се усудио да направи такав бес? Доминантни режим којем приписује „ аrogанцију “ и „ успех његових трикова “. Такође описан као „ другачији краљ “, синтеза ових критеријума сугерише верску моћ. Штавише, оптужен за „ прогон светаца “, могућности тумачења сужавају и затварају римски папски режим успостављен, тек од 538. године указом цара Јустинијана ¹ . Али Откривење под називом Апокалипса ће открити чињеницу да је овај датум 538. само последица и продужетак зла које је против „ времена и божанског закона“ донео 7. марта 321. године римски цар Константин ¹ . Његов злочин ће се често подсећати у овој студији, јер овај зли датум уноси проклетство у чисту и савршену хришћанску веру успостављену у време апостола. Ова подела кривице, у вези, између паганског царског Рима и римокатоличког папског Рима је главни кључ за пророчко откривење изграђено у сведочанствима које је написао Данило. Јер пагански цар је установио први дан одмора, али то је хришћански папски режим који ју је религиозно наметнуо у њеном „ промењеном “, посебном и људском облику, од десет Божијих заповести.

Основна напомена: 7. март 321, проклети дан греха

И снажно проклет, јер је 7. марта 321. године остатак светог седмог дана суботе, по наређењу датираног царског указа, званично замењен првим даном. У то време, овај први дан пагани су посветили обожавању Бога Сунца, СОЛ ИНВИЦТВС, односно нечувеног НЕПОБЕЂЕНОГ СУНЦА, већ предмет обожавања Египћана у време Изласка из 20. века. Јеврејима, али и, у Америци, Инкама и Астецима, а до данас и Јапанцима (земља „излазећег сунца“). Ђаво увек користи исте рецепте да доведе људе у свој пад и Божју осуду. Искоришћава њихову површност и њихов плотски ум што их наводи да презиру духовни живот и поуке историјске прошлости. Данас, 8. марта 2021, када пишем ову белешку, вест сведочи о важности овог беса, истинске божанске увреде, и још једном, божанско време добија свој пуни смисао. За Бога, годишње доба почиње у пролеће и завршава се крајем зиме, у нашем садашњем римском календару, од 20. марта до следећег 20. марта. Тако се чини да је 7. март 321. за Бога био 7. март 320. године, односно 13 дана пре пролећа 321. Према томе, за Бога је то била 320. година која је била обележена својим крајем, гнусним чином против његовог праведног и свети божански закон. По Божијем времену, 2020. година представља 17. ^{годишњицу} (17: број суда) у броју векова од 320. године. Стога не чуди да је од почетка 2020. године божанско проклетство ушло у агресивну фазу у облику заразног вируса који је изазвао панику на Западу, у друштву људи чије су поверење и вера у потпуности положени у науку и њен напредак. Паника је последица немогућности да се представи ефикасан лек или вакцина упркос високим техничким вештинама актуелних научника. Дајући овим 17 векова пророчку вредност, не измишљам ништа, јер за Бога бројеви имају духовно значење које он открива и користи у изградњи својих пророчанстава, а управо у Откривењу 17. поглавље је посвећено теми „ суд блудници која седи на многим водама „ „ Велики Вавилон “ је његово име, а „ велике воде “ које су укључене сугеришу „ реку Еуфрат “ на коју Бог циља у поруци о „ шестој труби “ у Откр.9:13, симболу надолазећег Трећег светског рата. Иза ових симбола крију се папски католицизам и неверна хришћанска Европа, извори и мете његовог гнева. Борба између Бога и људи је тек почела; гвоздени лонац против земљаног лонца, исход борбе је предвидљив; боље, то је проречено и програмирано. Како је Бог намеравао да обележи 17. ^{стогодишњицу} 7. марта 320. (320. за њега и његове изабране; 321. за лажно религиозни или профани свет)? Дуго сам веровао да ће то бити кроз улазак у светски рат, али светски рат који ће се завршити у атомском облику, јер је Бог то прорекао, три пута, у Дан.11:40 до 45, Језекиљ 38 и 39, и на крају , у Откр.9:13 до 21. Борба коју је Бог покренуо против побуњеног човечанства од пролећа 2020. је истог типа као и она коју је водио против египатског фараона у време Мојсија; а крајњи резултат ће бити исти; непријатељ Божији ће тамо изгубити свој живот, као фараон који је у своје време видео свог прворођеног сина како умире и изгубио свој. Овог 8. марта 2021,

напомињем да се ово тумачење није испунило, али сам се за то припремао око месец дана, пошто сам божанским надахнућем схватио да је 321 за Бога 320 и да је последично планирао да проклиње, а не само дана 7. марта 2020. године, али целе године за коју је везан овај проклети дан, примењујући тако, за ову казну, начело наведено у Ном.14:34: „Као што си провео четрдесет дана истражујући земљу, ти си *сносиће казну за ваша безакоња четрдесет година, по годину дана за сваки дан* „.

Али овом запажању се додаје једна ствар. Наш лажни календар није погрешан само у погледу почетка године, већ је погрешан и у погледу датума рођења Исуса Христа. Погрешно, у 5. ^{веку} монах Дионисије Мали га је ставио на смрт краља Ирода која се заиста догодила у – 4. његовом календару. На ове 4 године морамо додати „*две године*“ које је Ирод проценио као старост Месије кога је хтео да погуби према Матеју 2:16: „*Тада Ирод, видећи да је преварен од стране мудраци, се веома разгневио, и послао је да побију сву децу од две године и ниже која су била у Витлејему и на целој његовој територији, према датуму за који је најљивио питао мудраце* . Дакле, када броји године, Бог додаје 6 година нашем уобичајеном лажном и обмањујућем датуму и Исусово рођење се догодило у пролеће те године – 6. Као резултат, 320. година је за њега била: 326. и 17. ^{световна} годишњица наше 2020. године била је за њега 2026. година од правог тренутка рођења Исуса Христа. Овај број 26 је број тетраграма „ИХВХ“, на хебрејском „Иод, Хе, Вав, Хе“, којим је Бог себе назвао, након Мојсијевог питања: „Како се зовеш ? » ; ово, према Изласку 3:14. Велики створитељ Бог је стога имао још један разлог више да својим личним царским печатом обележи овај дан обележен његовим свемоћним божанским проклетством; и то до краја света. Пошаст заразне болести која се појавила ове 2026. године божанског времена управо је потврдила континуитет овог проклетства које ће попримити различите облике током последњих година живота на планети Земљи. Трећи нуклеарни светски рат означиће „*крај*“ „*времена народа*“ које је објавио Исус Христ у Матеју 24:14: „*Ова добра вест о краљевству биће проповедана по целом свету, као сведочанство свима нације . Онда ће доћи крај* .” Овај „*крај*“ ће почети са завршетком грејс периода; понуда спасења ће се завршити. Тест вере заснован на поштовању његове свете суботе дефинитивно ће одвојити логор „*овца*“ од логора „*коза*“ из Матеја 25:32-33: „*Сви народи ће се сабрати пред њим. Он ће одвојити једно од другог, као што пастир одваја овце од јараца; и ставиће овце на десну руку, а козе на леву .*” Декрет закона којим се Римска недеља чини обавезном на крају ће довести до тога да истински изабрани свецИ Исуса Христа буду осуђени на смрт. Ова ситуација ће испунити ове речи Дан.12:7: „*И чух човека обученог у лан како стоји изнад вода реке; подигао је своју десну и леву руку ка небу, и заклео се оним који живи довека да ће то бити у време, и време, и пола времена, и да ће све ово завршити када снага народа светацИ ће бити потпуно сломљен* .” Из људске перспективе, њихова ситуација ће бити очајна, а смрт неминовна. Тада на видело излазе ове речи Исуса Христа цитиране у Мт.24:22: „*И да се ови дани не би скратили, нико се не би спасао; али, ради изабраних, ови дани ће бити скраћени* .” Година 6000 ће

се завршити пре 3. априла 2036. по божанском времену, односно 3. априла 2030. по нашем лажном календару који долази 2000 година након дана распећа Исуса Христа, који је извршен 14. дана након почетка ^{пролећа}. 30. И ови „**дани**“ морају да се „**скрате**“ или умањују. То значи да ће датум примене декрета о смрти претходити овом датуму. Јер ванредна ситуација захтева од Христа да директно интервенише да спасе своје *изабране*. Затим морамо узети у обзир Божји приоритет величања стандарда „**времена**“ које је дао свом земаљском створењу. Он је тај који ће инспирисати побуњенике последњих дана да изаберу датум који ће за неколико дана премашити први дан пролећа 2030. иза којег се затвара 6000 година земаљске историје. Тада се отварају две могућности: датум који ће остати непознат до краја или 3. април 2030. који означава максималну могућу и духовно смислену границу. Узмите у обзир да упркос својој изузетној важности, 14. ^{дан} у години распећа Исуса Христа није прикладан да означи крај 6000 година светске историје, а још мање почетак 7. ^{миленијума}. Због тога своју преференцију и своју веру стављам на пролећни датум 21. марта 2030, датум „**скраћеног**“ пророчког времена 3. априла или међудатум. Обележена природом створеном од Бога, пролеће је одлучујуће када желимо да избројимо 6000 година људске историје; што постаје могуће од тренутка када су Адам и Ева згрешили. У библијском извештају Постања, дани који су претходили овом првом пролећу били су вечни дани. Време које Бог рачуна је време земље греха и 6000 година које недеља пророкује почиње почетком првог пролећа и завршава се крајем последње зиме. Било је једног пролећа када је почело одбројавање до 6000 година. Због греха, Земља је претрпела нагиб своје осе од 23° 26' и могао је да почне низ годишњих доба. У јеврејским празницима старог завета доминирају два празника: недељна субота и Пасха. Ова два празника су стављена под симболику бројева „7, 14 и 21“ дана „7 · 14 и 21“ који представљају три фазе плана божанског спасења: Недељна тема суботе у Откр.7 која пророкује награда изабраних светаца, за „7“; искупитељско дело Исуса Христа које представља **средство** за нуђење ове награде, за „14“. Имајте на уму да су у празнику Пасхе, који траје 7 дана, 15. и 21. ^{дан} две суботе светог неактивности. А троструко „7“ или „21“ означава крај првих 7000 година и улазак у вечност новог божанског стварања на земљи обновљене према Откр.21; овај број 21 симболизује савршенство (3) пуноће (7) животног пројекта који је био циљ жељени од Бога. У Откривењу 3, стихови 7 и 14 означавају почетак и крај Адвентистичке ^{институције} седмог дана ; овде опет две фазе истог освећеног субјекта. Исто тако, Отк 7 се бави темом запечаћења адвентистичких изабраника, а Отк 14 представља поруке три анђела које сумирају њихову универзалну мисију. Тако је 30. године у пролеће завршен крај 4000 година, а из само симболичних разлога Исус је разапет 14 дана после 21. марта овог пролећа 30. године, односно 36. за Бога. Кроз ове примере, Бог потврђује, „7“ суботе и „14“ искупљења грехова изабраних од стране Исуса Христа су неодојиви. Дакле, када се на крају „7“ суботе нападне, Христос Спаситељ „14“ му прилети у помоћ да му ода славу, максималних 14 „дана“ који ће раздвајати два датума биће „скраћено“ или , потиснути да би се спасли његови последњи изабрани верници.

Читајући Матеј 24, учинило ми се да је Христова порука упућена, посебно, његовим ученицима на крају света, нама који живимо у овим последњим годинама. Стихови 1-14 покривају време до времена „ краја “. Исус прориче низ ратова, појаву лажних пророка и коначно духовно хлађење. Затим, стихови од 15 до 20, у двострукој примени, тичу се разарања Јерусалима које су извршили Римљани 70. године нове ере и коначне агресије народа против јеврејства изабраних који поштују Божију свету суботу. После овога, стих 21 пророкује њихову последњу „ велику невољу “: „ Јер ће тада бити тако велика невоља каква није била од постанка света до сада, и „**неће је бити** “; Имајте на уму да ово појашњење „ **и никада неће бити** “ забрањује примену за време апостола, јер би било у супротности са учењем Дан.12:1. То значи да се оба цитата односе на исто достигнуће у коначном земаљском тесту вере. У Дан.12:1 израз је идентичан: „ У то време ће устати Михаило, велики кнез, бранилац деце твога народа; **и биће то време невоље какво није било откако постоје нације до тог времена** . У то време они од ваших људи који се нађу записани у књизи биће спасени . „ „ Невоља “ ће бити толика да ће „ дани “ морати да се „ скрате “ према стиху 22. Стих 23 указује на мерило праве вере која не расте у спонтаним јављањима Христа на земљи: „ Ако онда рече: Ево га у пустињи, не иди тамо; гле, он је у одајама, не верујте .” У истој последњој ери, спиритуализам ће умножити своја „ чудотворства “ и своје варљиве и заводљиве појаве лажног Христа, који ће покорити слабо поучене душе: „ Јер ће се појавити лажни Христови и лажни пророци; они ће чинити велика чуда и чуда, до те мере да **обману** , ако је могуће, чак и изабране “; што потврђује Откр. 13:14: „ И она **превари** становнике земље знамењима која јој је било дано да ради пред звери, говорећи становницима земље да направе лик звери. који је имао рану од мача и који је живео . Стих 27 евоцира моћну и победничку појаву божанског Христа, а стих 28 пророкује „ гозбу “ понуђену птицама грабљивицама након његове интервенције. Јер побуњеници који преживе до његовог доласка биће истребљени и предати на пашу „ **птицама небеским** “, као што учи Откр. 19:17-18 и 21.

Овде сумирам ово потпуно ново разумевање божанског стварања. Успостављањем прве недеље, Бог утврђује јединство дана који се састоји од тамне ноћи и светлог дана, сунце ће га осветлити тек од 4. дана . Ноћ прориче успостављање греха на земљи због будуће непослушности Еве и Адама. Све до овог чина греха, земаљско створење показује **вечне** карактеристике . Учињени грех, ствари се мењају и може да почне одбројавање 6000 година, јер се земља нагиње око своје осе и почиње принцип годишњих доба. Земаљска творевина проклета од Бога тада поприма своју **трајну карактеристику** коју познајемо. 6000 година које су започеле у првом пролећу обележеном грехом завршиће се у пролеће 6001. повратком у божанској слави Исуса Христа. **Његов последњи долазак биће остварен „ првог дана првог месеца “ прве године 7. миленијума** .

Међутим, 7. март 2021., нашег лажног људског календара, управо је верски обележен посетом папе Фрање источним хришћанима које у Ираку

прогоне муслимански екстремисти. На овом састанку је подсетио муслимане да имају истог Бога, Абрахамовог, и сматрао их је својом „браћом“. Ове речи које одушевљавају западњачке невернике нису ништа мање огромна срамота за Исуса Христа који је дао свој живот као жртву за опроштење грехова својих изабраних. А овај упад вође „бивших крсташа“ католичких „хришћана“ на њихову територију може само да појача гнев исламиста. Ова мирољубива акција папе ће стога донети драматичне последице проречене у Дан.11:40, интензивирање „окршаја“ муслиманског „краља југа“ против папске Италије и њених европских савезника. И у овој перспективи, економски колапс Француске и свих западних земаља хришћанског порекла изазваног од стране њихових лидера, због вируса Цовид-19, промениће однос снага и на крају, омогућити остварење „Трећег светског рата“ који је потиснут. назад на крај последњих 9 година које су још пред нама. У закључку, подсетимо се да је изазивањем епидемије због Цовид-19 и његовог развоја, Бог отворио пут проклетству које је требало да карактерише последњих десет година људске историје на земљи.

Међутим, 7. март 2021. године обележили су акти насиља младих између ривалских банди и против полицијских власти у неколико градова у Француској. Ово потврђује пут ка генерализованој конфронтацији; позиције сваког бића су непомирљиве јер су неспојиве. То је последица сукоба две дијаметрално супротне културе: западне секуларне слободе против друштва шефова и капоса јужних земаља, штавише традиционално и национално муслиманских. Трагедија се спрема као Цовид-19, којој нема лека.

Да бисмо употпунили сагледавање гнусног поретка који је легитимисао човечанство, морамо приметити: промену године после 12. месеца који носи назив 10. месеца (децембар), почетком зиме; промена дана усред ноћи (поноћ); само прецизно и редовно бројање сати остаје позитивно. Тако је прелепи божански поредак нестао због греха, замењен грешним поретком који ће нестати заузврат, када се појави славни Бог створитељ, ради обрачуна, то јест на крају првих шест хиљада година, у пролеће 2030. године, за преварене људе, или пролеће 2036. године истинског рођења Господа и Спаситеља нашег Исуса Христа, за његове изабранике.

Утврђени и уочени поремећај сведочи о божанском проклетству које тежи човечанству. Јер од нагиба земље, рачунање времена је изгубило своју стабилност и правилност, ноћни и дневни сати су у сталном низу повећавања и смањивања.

Редослед којим Бог творац организује свој спасоносни план даље нам открива духовне приоритете које предлаже човеку. Одлучио је да открије своју узвишену љубав дајући свој живот у Исусу Христу као откупнину након 4000 година људских земаљских искустава. Чинећи то, Бог нам каже: „Прво, покажи ми своју послушност, а ја ћу ти показати своју љубав.

На земљи, људи прате једни друге репродукујући исте карактерне плодове, међутим генерација последњег времена у које смо ушли 2020. године представља посебност; након 75 година мира у Европи и невероватне недавне еволуције генетске науке, врло логично, Европљани и њихови

изданци, из САД, Аустралије и Израела, веровали су да могу да одговоре на све здравствене проблеме, а њихова друштва се све више санирају. Није нови напад заразног вируса, ново је понашање лидера напредних друштава. Узрок оваквог понашања страха је њихова изложеност народима на земљи кроз бомбардовање медија, а међу тим медијима, нови медији или друштвене мреже које се појављују на пауковој мрежи која представља слободну интернет комуникацију, на којој ми пронађите мање-више јасне дифузоре. Човечанство је тако заробљено својим вишком слободе који на њега пада као проклетство. У САД и Европи насиље сукобљава етничке заједнице једне против других; ту је проклетство „ *вавилонског* “ искуства које се обнавља; још једна непобитна божанска лекција која није научена, јер је потомак једног пара који нужно говори истим језиком, до овог кривог искуства, које видимо и данас, човечанство је одвојено од више језика и дијалеката које је створио Бог и расејано по целом свету. земља. И да, Бог није престао да ствара после првих седам дана стварања; још је створио много да проклиње, а понекад и да благослови своје изабране, пример је мана која се нуди у пустињи синовима Израилевим.

Међутим, слобода је у својој сржи, диван дар нашег Створитеља. На томе почива наша слободна посвећеност његовом циљу . И ту, мора се признати, ова интегрална слобода подразумева постојање случајности јер Бог ни на који начин не интервенише; реч којој многи верници уопште не верују. И греше, јер Бог велики део препушта случају у свом стварању, а пре свега, улогу буђења међу изабранима, уважавања његових откривених небеских норми. Пошто је идентификовао своје изабранике, Створитељ преузима одговорност за њих да их води и подучава својим истинама које их припремају за вечни небески живот. Малформације и монструозности уочене при рођењу људских бића доказују радњу случајности која производи генетске грешке у процесу репродукције врсте са мање или више озбиљним последицама. Пролиферација врста је заснована на замаху репродуктивних ланаца који с времена на време стварају грешке усаглашености; ово укључујући принцип наследности или независно због шансе за живот. Укратко, ако своју веру дугујем шанси за слободан живот, дугујем, напротив, награду и исхрану ове вере, љубави Божјој и иницијативама које су већ предузете и које он наставља да предузима да ме спасе .

У причи о његовом земаљском стварању, дан који ће бити проклет од Бога долази први у седмици; његова судбина је записана: његов циљ ће бити да „ *раздвоји светлост од таме* ”. Изабран од лажних хришћана да се супротстави Божјем избору који освећује седми дан, овај први дан ће у потпуности испунити своју улогу „ознака “ непослушног побуњеничког логора у Откр.13:15. Колико је Богом проклета прва недеља, толико је Њиме благословљена и освештана субота седми дан. А да бисмо разумели ову супротност, морамо да прихватимо мисао о Богу, која је знак посвећења од њега и за њега. Субота се односи на седми дан и овај број *седам*, „7“, симболизира пуноћу. Под овим појмом пуноћа Бог ставља мисао о сврси за коју је створио нашу земаљску димензију, наиме, регулисање греха, његове

осуде, његове смрти и његовог нестанка. И у овом плану, ове ствари ће се у потпуности испунити током 7. миленијума који недељник Субота прориче. Зато је овај циљ за Бога важнији од средства искупљења којим ће откупити животе земаљских изабраних и које ће остварити лично, у Исусу Христу, по цену страшних патњи.

Ево још једног разлога зашто Бог каже у Ецц.7:8: „*Бољи је крај ствари од њеног почетка*“. У Постанку, редослед „ноћ-дан“ или „вече-јутро“ потврђује ову божанску мисао. У Ис.14:12, под маском вавилонског краља, Бог је рекао ђаволу: „*Ево ти пао с неба, јутарње звездо, сине зоре! Ти си бачен на земљу, ти, победоцу народа!*» Израз којим га Бог означава, „*јутарња звезда*“ сугерише да га он упоређује са „сунцем“ нашег земаљског система. Он је био његово прво створење и под окриљем краља Тира, Езе. 28:12 говори о његовој првобитној слави: „*Сине човечји, изговори плач над краљем Тиром! Рећи ћеш му: Овако вели Господ Господ: Печат си ставио до савршенства, био си пун мудрости, савршен у лепоти* .» Ово савршенство је морало нестати, замењено бунтовним понашањем које га је учинило непријатељем, ђаволом и противником, сотоном осуђеног од Бога јер 15. стих изјављује: „*Био си савршен на путевима својим од дана када си био створен док се не нађе безакоње међу вама* .” Тако је онај који је сматран „*звездом јутарњом*“ гурао неверне људе да поштују као божанство „*јутарњу звезду*“ божанске творевине: „Непобеђено Сунце“ обожено из римског култа коме се пагански клања скоро цео свет западног хришћанства. Бог је знао, чак и пре свог стварања, да ће се овај први анђео побунити против њега и упркос томе га је створио. Исто тако, дан пре своје смрти, Исус је објавио да ће га један од 12 апостола издати, и чак је директно рекао Јуди: „*Шта год мораш да урадиш, уради то брзо!*“ „. Ово нам омогућава да разумемо да Бог не настоји да спречи своја створења да изразе своје изборе, чак и када су они супротни његовим сопственим. Исус је такође позвао своје апостоле да га оставе ако је то њихова жеља. Остављајући својим створењима потпуну слободу да се изразе и разоткрију своју природу, он може изабрати своје изабранике за њихову исказану верност и на крају уништити све своје небеске и земаљске непријатеље, недостојне и равнодушне.

Првобитни грех

Остатак првог дана добија огроман значај у нашој хришћанској ери јер представља „*грех*“ обновљен од 7. марта 321. године и постаје обележје логора који је ступио у побуну против посвећеног логора Божијег. Али овај „*грех*“ не сме да нас натера да заборавимо првобитни „*грех*“ који осуђује човечанство на смрт наследством од Адама и Еве. Просветљен Духом, ова тема ме је навела да откријем важне лекције скривене у књизи Постања. На нивоу посматрања, књига нам открива порекло стварања у поглављима 1, 2, 3. Симболично значење ових бројева је и даље савршено оправдано: 1 = јединица; 2 = несавршеност; 3 = савршенство. Ово заслужује објашњење.

Ген.1 се односи на стварање првих 6 дана. Њихова дефиниција „*вечерње јутро*“ попримиће значење тек након греха и проклетства земље која постаје област којом доминира ђаво, што ће бити тема Постања 3 без које израз „вечерње јутро“ не би *имао* значење на земаљском нивоу. Дајући објашњење, треће поглавље ставља печат савршенства на ово божанско откривење. Исто тако, у Пост.2, тема суботе седмог дана или, тачније, о починку Бога и човека у седмом дану, такође добија своје значење тек после „првородног греха“ који су починили Ева и Адам. у Пост.3 што му даје разлог постојања. Дакле, парадоксално, без свог оправдања датог у Пост.3, посвећена субота заслужује свој симбол несавршености „2“. Из свега овога произилази да је земља створена од Бога да се принесе ђаволу и његовим демонима како би се зли плодови њихових душа материјализовали и појавили у очима свих, Бога, анђела и људи, и да су анђели и мушкарци бирају своју страну.

Ова анализа ме наводи да истакнем да успостављање седмог дана освећеног у мировању прориче проклетство земаљског „*греха*“ установљено у Пост.3, јер је сама земља проклета од Бога, па је стога тек од тренутка смрти. и његов процес га погађа, његово време од шест хиљада година и хиљаду година седмог миленијума добијају значење, објашњење, оправдање. Умесно је приметити ово: пре земаљског стварања, на небу, сукоб већ супротставља ђавољи табор против Божјег табора, али само ће смрт Исуса Христа учинити индивидуалне изборе коначним; што ће бити видљиво изгоном са неба побуњеника који су од тада осуђени да умру у земаљском стварању. Сада, на небу, Бог није организовао животе анђела на сменама „*вечерњег јутра*“, то зато што небо представља његову вечну норму; оно што ће превладати и трајати за своје изабранике вечно. Суочени са овим подацима: шта је са земљом пре греха? Осим смењивања „*вечерње-јутарње*“, њена норма је и она неба, очигледно се живот одвија у вечној норми; веганске животиње, вегани људи и без смрти која ће бити плата за грех, дани следе дане и то би могло трајати заувек.

Али у Пост.2, Бог нам открива свој поредак времена у недељи које се завршава седмог дана одмором за Бога и за човека. Ова реч одмор потиче од глагола „престати“ и односи се на дело које је извршио Бог, као и на дела која су извршили људи. Можете разумети, пре греха, ни Бог ни људска бића нису могли да се осећају уморно. Адамово тело није претрпело никакву болест, умор или бол било које врсте. Сада, седмодневне недеље су се низале једна за другом и репродуковале се као вечни циклус, осим што су „*вечерње јутарње*“ сукцесије означавале разлику са небеском нормом царства Божијег. Ова разлика је стога имала за циљ да пророчки открије програм који је осмислио велики створитељ Бог. Као што је празник „Јом Кипур“ или „Дан помирења“ обнављан сваке године међу Јеврејима и прорекао је крај греха кроз његово помирење које је постигнуто смрћу Исуса Христа, тако недељна субота прориче долазак седмог миленијума, када ће Бог и његови изабраници ући у прави починак јер ће побуњеници умрети и зло ће бити поражено. Међутим, изабрани су и даље забринути за „*грех*“, јер са Христом морају судити „*гресима*“ и грешницима, који ће у то време

спавати у смртном сну. Због тога се, као и претходних шест дана, седми ставља под знак „ *греха* “ који покрива и односи се на седам дана целе недеље. И тек на почетку осмог миленијума, након што грешници буду сагорели у „ *ватру друге смрти* “, на обновљеној земљи почиње вечност без „ *греха* “. Ако је седам дана обележено грехом и пророкују 7000 година, рачунање ових 7000 година може почети тек утврђивањем греха откривеним у Пост.3. Дакле, земаљски дани без греха нису у норми и логици сукцесије „ *вечерњег јутра* “ или „ *светлости таме* “, а пошто је ово време без „ *греха* “, оно не може да уђе у 7000 година програмираних и проречених за „ *грех* “. ” до седмодневне седмице.

Ово учење наглашава важност ове акције коју Бог приписује римском папству у Дан.7:25: „ *он ће формирати план за промену времена и закона* “. „ *Промена времена* “ које је Бог успоставио доводи до немогућности откривања пророчког карактера недељне суботе Божјег „ *закона* “. И то је оно што Рим чини од Константина I од 7. марта 321. године, наредивши недељни одмор првог дана уместо седмог. Следећи римски поредак, грешник се не ослобађа од првобитног „ *греха* “ наслеђеног од Адама и Еве, али уз то преузима на себе додатни „ *грех* “, овога пута добровољно, што повећава његову кривицу према Богу.

Редослед времена „ *вечерње јутро* “ или „ *светлост таме* “ је концепт који је изабрао Бог и послушност овом избору фаворизује и дозвољава приступ пророчкој мистерији Библије. Ништа не тера човека да усвоји овај избор и доказ је да је човечанство изабрало да обележи своју промену дана у поноћ, односно 6 сати после пролећног заласка сунца; који прориче табор оних који се прекасно буде за славни повратак Христа, Женика у параболи о десет девојака. Суптилне поруке од Бога су стога изван његовог интелектуалног домета. Али за његове изабранике, поредак божанског времена осветљава сва његова пророчанства, а посебно оно из Откривења на чијем почетку се Исус представља као „ *алфа и омега* “, „ *почетак или почетак и крај* “. Сваки дан који прође у нашим животима пророкује Божји план који он сажима у Пост.1, 2 и 3, јер „ *ноћ* “ или „ *тама* “ представља шест профаних дана представљених у Пост.1, док божански починак установљен у Пост.2 најављује „ *светло* “ време. По овом принципу, према Дан.8:14, време хришћанске ере је подељено на два дела: време духовне „ *мраке* “ између 321. године, када је успостављен „ *грех* “ против суботе, и 1843. године када је време „ *светлости* “ почиње за изабране од овог датума до повратка Исуса Христа у пролеће 2030. где, као у Пост.3, у Свемогућем Богу створитељу, долази да суди између изабраних и побуњеника, „ *оваца и коза* ”, како је проценио између „ *змије, жене и Адама* ”. Слично, у Откривењу, теме „ *Писма седам Цркава, седам печата и седам труба* “ пророкују „ *таму* “ за првих шест и божанску „ *светлост* “ за седми и последњи степен сваке од ових тема. . Толико је тачно да га је 1991. године званично одбијање овог последњег „светла“ од стране институционалног адвентизма, светла које ми је Исус дао од 1982. године, навело да каже, у писму упућеном „Лаодикији“ у Откр.3 : 17 : „ *Зато што кажеш: богат сам, обogaћен сам, а ништа ми не треба, и зато што не знаш да си јадан,*

јадан, сиромашан, слеп и гол... ”. Званични адвентисти су заборавили овај цитат из 1. Петрове 4:17: „*Јер ово је време када **ће почети суд над домом Божијим*** . Сада, ако почне од нас, шта ће бити крај онима који се не покоравају јеванђељу Божијем? » Институција постоји од 1863. године, а Исус је благословио њено оснивање у ери „*Филаделфије*“, 1873. године. По божанском принципу „*вечерње јутро*“ или „*светла тама*“, последња и седма ера симболизована је именом „*Лаодикија*“. ” требало је да буде време велике божанске „*светлости*” и садашње дело представља доказ за то, велико „*светло*” је заиста дошло да осветли проречене мистерије, у овој последњој ери, на рачун званичне светске адвентистичке институције. Назив „*Лаодикија*“ је добро оправдан јер значи „суђени људи или људи који суде“. Они који не припадају или више не припадају Господу осуђени су да се придруже присталицама „дана проклетог од Бога“. Показујући се неспособним да са Богом поделе његову праведну осуду римске „недеље“, субота им се више неће чинити толико важна као у благословено време њиховог крштења. Порука коју је Исус Христ дао својој слушкињи Елен Г. Вајт, у својој књизи „Рани списи“ и у њеној првој визији, овако је превела ову ситуацију: „изгубили су вид, и циљ, и Исуса... Потонули су у опаки свет и никада их више не видимо.”

2. Мојсијева пророкује време „*светлости*“ и ово поглавље Постања почиње посвећењем „*седмог дана*“. Завршава се овим стихом 25: „*Човек и жена његова беху обојица голи, и не стидеше се* . Веза између ове две теме показује да ће откривање њихове физичке голотиње бити последица приписивања „греха” који ће починити и који се говори у Пост.3, тако се појављује као узрок смртничке духовне голотиње. Упоредјујући ово учење са учењем из „*Лаодикије*“, налазимо да је субота повезана са „*грехом*“ који човека чини „*голим*“. У овом коначном контексту, практиковање суботе стога више није довољно да се очува Христова милост, јер нуђењем њеног пуног пророчког светла званичним адвентистичким властима између 1982. и 1991. године, захтев Исуса Христа је повећан и он то жели. ере да са практиковањем своје свете суботе изабрани достојни његове милости дају свој интерес, своје време, свој живот и целу своју душу за своја откривења проречена у Данилу и Откривењу; али и у целој откривеној Библији која чини њена „*два сведока*“ према Откр. 11:3.

Сведочанство Божије дато на земљи

Колико год да је важно, Божија посета човечанству у облику Исуса Христа не би требало да нас натера да заборавимо Његову претходну посету у Мојсијево време. Зато што му је Бог у овом далеком контексту открио порекло земаљске димензије. И као откривење дато од Бога, извештај о Постанку је једнако важан као и извештај о Откривењу откривеном апостолу Јовану. Форма коју је Бог изабрао да организује земаљски живот прориче његов план љубави према створењима којима даје потпуну слободу, како би

она одговорила на његову љубав и вечно живела са њим или је одбацила и нестала у ништавилу смрти, у складу са услове његове спасоносне понуде.

Ако је Адам створен сам, прво, то је зато што је представљен као „*слика Божија* (Пост.1,26-27)“ у потрази за љубављу од слободног пандана свом лику, јер све време његове прошле вечности била апсолутна самоћа. То му је постало неподношљиво до те мере да је био спреман да сноси последице слободе коју ће дати својим живим бићима. Стварање Еве из једног од Адамових ребара, док је он потопљен у самртни сан, прориче стварање његове Цркве, Изабранице састављене од његових верних изабраника, плода који је убрао помирење његовом смрћу у Исусу Христу; ово оправдава улогу „*помоћнице*“ коју Бог приписује жени која је потекла од њега и чије име Ева значи „*живот*“. Изабраница ће „*живети*“ вечно, а на земљи, она има позив да понуди Богу своју „*помоћ*“ да сарађује на људском плану у остварењу њеног пројекта који има за циљ успостављање савршене заједничке и неометане љубави у својим вечним универзумима.

Грех непослушности улази у човечанство преко Еве или преко симбола „*жене*“ њених изабраника који ће наследити овај првобитни грех. Такође, попут Адама, из љубави према Еви, у Исусу Христу, Бог постаје човек да дели и носи уместо свог Изабраника, смртну казну коју њени греси заслужују. Прича о Постању је стога и историјско сведочанство које открива наше порекло и њихове околности, и пророчко сведочанство које открива спасоносно начело великог пројекта љубави свемогућег Бога створитеља.

Након првих шест дана стварања поменутих у Постанку 1, шест дана који су прорицали шест хиљада година које је Бог резервисао за његов избор земаљских изабраника, у Постанку 2, под ликом вечне суботе, неограничени седми дан ће се отворити за добродошлицу доказани и одабрани изабрани.

Бог од почетка зна исход његовог пројекта, имена његових изабраника који ће се појавити током шест хиљада година. Имао је сву моћ и ауторитет да суди и уништи бунтовне анђеле без потребе да ствара нашу земаљску димензију. Али управо зато што поштује своја створења, која га воле и које он воли, он организује универзалну демонстрацију на земљи створеној за ту сврху.

Бог уздиже изнад свега, принцип истине. Као што је најављено у Пса.51:6, Исус дефинише своје изабране као „*наново рођене*“ или „рођене од истине“ како би могли да буду у складу са мерилом божанске истине. Према Јовану 18:37, он је сам дошао да „*сведочи истину*“ и представља се у Откр. 3:14 под именом „*Истинити*“. Ово уздизање и величање принципа истине је у **апсолутној супротности** са принципом лажи, а ова два принципа имају више облика. Принцип лажи је кроз своју историју непрестано заводио становнике земље. У модерно доба, лагање је постало норма постојања. Она је прихваћена под термином „*блеф*“ у трговачком уму, али је ипак плод ђавола, „*оца лажи*“, према Јовану 8:44. На верском нивоу, лаж се појављује у облику више различитих верских фалсификата у зависности од народа и места на земљи о којима је реч. И сама хришћанска вера је постала савршена слика „*конфузије*“ (= Вавилонске) пошто су њене мрачне кривотворине тако бројне.

Лаж се учи научно. Зато што, супротно свом ауторитарном приступу, научна мисао није у стању да пружи стварне доказе за своје еволуционе теорије о врстама, као и за милионе и милијарде година које њени научници приписују постојању Земље. Супротно овој научној мисли, сведочанство Бога створитеља нуди многе доказе о његовој стварности, јер земаљска историја сведочи о његовим поступцима, од којих је поплава вода први пример, о чему сведочи присуство морских фосила у равницама и чак и на врховима највиших планина на земљи. Овом природном сведочанству додато је сведочанство које је оставила људска историја, Нојев живот, Аврамов живот, ослобођење Јевреја од египатског ропства и рођење јеврејског народа, живи очевици његове историје до времена крај света; ту је и сведочење очевидаца апостола Исуса Христа који су били сведоци његових чуда, његовог распећа и његовог васкрсења; ово до те мере да их је страх од смрти напустио, и они су следили пут мучеништва, свог Учитеља и свог узора Исуса из Назарета.

Евоцирајући ову реч „мучеништво“ морам овде да отворим објашњење.

Напомена: не мешајте мучеништво са казном

Ове две ствари имају исти спољашњи изглед и стога се могу лако помешати. Међутим, ова забуна има озбиљне последице јер постоји опасност да казнена акција буде приписана истински изабраном Божијем и обрнуто, дете ђавоље може бити приписано мучеништвом за веома варљивог Бога. Дакле, да бисмо јасно видели, морамо узети у обзир следећу анализу која полази од овог принципа; Прво, поставимо питање: шта је мучеништво? Ова реч потиче од грчког „мартус“ што значи: сведок. Шта је сведок? То је онај који верно или не извештава шта је видео, чуо или шта је разумео о некој теми. Тема која нас овде занима је религиозна, а међу онима који сведоче за Бога има истинитих и лажних сведока. Оно што је сигурно јесте да Бог прави разлику између њих двоје. Истина му је позната и он је благосиља јер са своје стране овај прави сведок настоји да се покаже верним

упражњавањем у „ делима “ сву своју откривену истину и истрајава на том путу до прихватања истине. мртви. А ова смрт је аутентично мучеништво, јер је живот принет смрти био у складу са стандардом светости који је Бог захтевао за своје време. Ако понуђени живот није у оваквој сагласности, онда то није мучеништво, то је казна која удара живо биће предато ђаволу ради његовог уништења, јер нема користи од заштите и благослова Божијег. У зависности од усклађености са стандардом истине који Бог захтева за свако доба, идентификација „мучеништва“ ће почивати на нашем знању о божанском суду откривеном у његовим пророчанствима која циљају на време краја; што је циљ и предмет овог рада.

Важно је схватити да истина нема способност да преобрати бунтовни ум; искуство првоствореног анђела, од Бога названог Сатаном, од његове побуне, то доказује. Истина је принцип према коме ће изабрани бити природно привучени, они који је воле и спремни су да се боре уз Бога у Исусу Христу, лаж која му штети.

У закључку, Божанско Откровење се постепено гради током шест хиљада година искуства и сведочанстава која су живела у најбољим и најгорим условима. Време од шест хиљада година може изгледати кратко, али за човека који се стварно интересује само за године свог живота, то је у стварности довољно дуго време које дозвољава Богу да се протеже кроз векове, тачније преко шест хиљада година. , различите фазе остварења његовог глобалног пројекта. Искључиво у Исусу Христу, Бог даје својим изабранима у последње време, у вези са његовим тајнама и делима, јасно разумевање резервисано за ово последње време.

Постање: витални пророчки сажетак

У овом схватању, извештај из Постања доноси основне кључеве библијских пророчанстава Данила и Откривења; а без ових кључева ово разумевање је немогуће. Ове ствари ће се присећати када буде потребно, током пророчког проучавања, али од сада па надаље, морамо знати да ће речи, „ *дубоко, море, земља, жена* “, носити специфичну идеју божанске мисли у свом откривењу „Апокалипса“. Они су повезани са три узастопне фазе земаљског стварања. „ *Амбис* “ се односи на планету Земљу у потпуности прекривену водом без живота. Затим, другог дана, оно одвајања елемената, „ *море* “, као синоним и симбол смрти, биће насељено само морским животињама 5. дана ; његово окружење је непријатељско за људска бића створена да удишу ваздух. „ *Земља* “ излази из „ *мора* “ и такође ће бити насељена петог дана животињама и коначно, шестог дана, „човеком

створеним на слику Божију “ и „ женом “ која ће бити формирана на људском ребру. Заједно, мушкарац и жена ће зачети двоје деце. Првог „ Авеља “, типа духовног изабраника (Авељ = Отац је Бог) убиће из љубоморе његов старији „ Каин “, тип телесног, материјалистичког човека (= стицања) пророкујући тако судбину типика. изабраника, Исуса Христа и његових изабраника, који ће страдати и умрети као мученици због „Каина“, Јевреја, католика и протестаната, свих „храмских трговаца“, чије се узастопне и агресивне љубоморе испољавају и остварују током земаљске историје . Поука коју је дао Дух Божији је, дакле, следећа: из „*провалије*“ израњају, **сукцесивно** , „*море и земља*“ симболи лажних хришћанских религија који воде у пропаст душа. Да би означио своју изабрану скупштину, он јој даје реч „ жена “ која је, ако је верна своме Богу, „ жена “, сликовни симбол „*јагњета*“ самог Христа прореченог речју „ мушкарац “ (Адам). Ако је неверна, она остаје „ жена “, али поприма лик „*проститутке*“. Све ове ствари ће бити потврђене у детаљној студији представљеној у овом раду и њихов витални значај ће постати очигледан. Лако можете разумети, 2020. године, догађаји проречени у Даниловим пророчанствима и Откривењу су се, углавном, већ испунили у историји, и познати су људима. Али они нису идентификовани за духовну улогу коју им је Бог дао. Историчари бележе историјске чињенице, али само Божји пророци могу да их тумаче.

Вера и невера

Људска бића су по природи од свог порекла верујући тип. Али вера није вера. Човек је одувек веровао у постојање Бога или божанстава, супериорних духова којима су морали да служе и којима су морали да удовоље како не би морали да претрпе штету коју је проузроковао њихов гнев. Ово природно веровање протезало се из векова у векове и миленијуме у миленијуме све до модерних времена, где су научна открића заузела мозак западног човека који је од тада постао неверан и неверујући. Имајте на уму да ова промена углавном карактерише људе хришћанског порекла. Јер у исто време, на Истоку, Далеком истоку и Африци, остала су веровања у невидљиве духове. То се објашњава натприродним манифестацијама којима сведоче људи који практикују ове верске обреде. У Африци, јасни докази о постојању невидљивих духова забрањују неверовање. Али оно што ти људи не знају је да су духови који се снажно манифестују међу њима у стварности

демонски духови које је Бог створио свег живота одбацио и осуђен на смрт на искушењу. Ти људи нису неверујући, нити неверујући, као западњаци, али резултат је исти, јер служе демонима који их заводе и држе под својом тиранском влашћу. Њихова религиозност је идолопоклоничког паганског типа који карактерише човечанство од његовог настанка; Ева је била његова прва жртва.

На Западу је невера заиста резултат избора, јер мало људи није свесно свог хришћанског порекла; а међу браниоцима републичке слободе има људи који цитирају речи из Светог Писма и тиме сведоче да нису у незнању о његовом постојању. Они нису у незнању о величанственим чињеницама о којима сведочи за Бога, а ипак бирају да их не узимају у обзир. Управо ову врсту неверовања Дух назива невером и која је апсолутна бунтовна опозиција правој вери. Јер ако узме у обзир доказе које му живот пружа широм земље, а посебно у натприродним манифестацијама афричких народа, човек нема могућности да оправда своје неверовање. Натприродне акције демона стога осуђују западњачку неверу. Бог створитељ такође даје доказ свог постојања, делујући моћно кроз појаве које производи природа која му је подређена; земљотреси, вулканске ерупције, деструктивни плимни таласи, смртоносне епидемије, али све те ствари сада добијају научна објашњења која маскирају и уништавају божанско порекло. Оку, овом великом непријатељу вере, додаје се научно објашњење које убеђује људски мозак и охрабрује га у његовим изборима који га воде у пропаст.

Шта Бог очекује од својих створења? Међу њима ће изабрати оне који одобравају **његова** схватања живота, односно који прихватају његове мисли. Вера ће бити средство, али не и циљ. Због тога се за „*веру без дела*“, коју мора да носи, каже да је „*мртва*“ у Јаковљу 2:17. Јер ако права вера постоји, постоји и лажна вера. Исправно и погрешно чине сву разлику, а Бог нема проблема да идентификује послушност да би је разликовао од непослушности. У сваком случају, он остаје једини судија чије ће мишљење одлучивати о вечној будућности сваког његовог створења, јер је сврха његовог избора јединствена и његова понуда вечног живота добија се искључиво кроз Исуса Христа. Пролазак на земљи је само оправдан да понуди могућност овог избора вечних изабраних. Вера није плод огромних напора и жртава, већ природно стање које је створење задобило или није од свог рођења. Али када постоји, мора да се храни од Бога, иначе умире и нестаје.

Права вера је ретка ствар. Јер, супротно варљивом аспекту званичне хришћанске религије, није довољно поставити крст изнад гроба створења да би му се отворила врата раја. И то истичем јер се чини занемареним, Исус је рекао у Матеју 7:13-14: „*Уђите на уска врата. Јер **широка су врата и широк је пут који води у пропаст**, и **много је оних који кроз њих улазе**. Али **уска су врата и узак је пут који води у живот**, и **мало је оних који га налазе**.*» Ово учење је даље потврђено у Библији на примеру депортације Јевреја у Вавилон, пошто Бог сматра да су достојни свог избора само Данило и његова три друга и пет моћних царева; и Језекиљ који живи у овој ери. Затим читамо у Језеку 14:13-20: „*Сине човјечији, ако ми земља згријеши у*

невјерности, и пружим руку своју на њу, ако за њу сломим штап хлеба, ако сам послао глад на кад бих из ње истребио човека и звер, а међу њом била ова три човека, **Ноје, Данило и Јов**, они би спасли душе своје правдом својом, говори Господ Господ. Кад бих навео дивље звери да лутају земљом која би је опустошила, када би постала пустиња у коју нико не би пролазио због ових звери, а у њеној средини су ова три човека, био бих жив! говори Господ Јахве, **они неће спасити ни синове ни кћери, него ће се само они спасити**, и земља би постала пустиња. Или кад бих довео мач на ову земљу, кад бих рекао: **Нека мач прође кроз земљу! Да сам истребио људе и звери, а у његовој средини била ова три човека, био бих жив!** говори Господ Јахве, **они неће спасити ни синове ни кћери, него ће само бити спасени**. Или да сам послао пошаст у ову земљу, ако бих излио свој бес на њу кроз смрт, да истребим из ње људе и звери, а међу њом су били **Ноје, Данило и Јов, ја сам жив!** говори Господ Јахве, **они не би спасили ни синове ни кћери, него би својом праведношћу спасили своје душе.** » Тако сазнајемо да је у време потопа само Ноје био достојан спасења међу осам људи заштићених арком.

Исус је даље рекао у Матеју 22:14: „*Јер много је званих, а мало је изабраних.*» Разлог се једноставно објашњава високим стандардом светости који захтева Бог који жели да заузме прво место у нашем срцу или ништа. Последица овог захтева је супротстављена хуманистичком размишљању о свету које човека ставља изнад свега. Апостол Јаков нас је упозорио на ово противљење, говорећи нам: „*Прелубници! Зар не знате да је љубав према свету непријатељство против Бога? Дакле, онај ко жели да буде пријатељ света прави себе непријатељем Божијим.*» Исус нам поново каже у Мт.10:37: „*Онај који воли његов отац или његова мајка више него ја није достојан мене и онај који воли његов син или ћерка више него ја није достојан мене.*” Такође, ако као ја позовете пријатеља да одговори на овај верски критеријум који захтева Исус Христ, немојте се изненадити ако вас назове фанатиком; То је оно што ми се догодило, и тада сам схватио да имам само Исуса за свог правог пријатеља; него, „*Прави*“ из Откр.3:7. Назваћемо те и фундаменталистом, јер се показујеш поштеним према Богу, легалистом, јер волиш и поштујеш његов пресвети закон својом послушношћу. Ово ће делом бити људска цена коју треба платити да угодимо Господу Исусу, толико достојна наше самопожртвовања и наше потпуне оданости коју он захтева.

Вера нам омогућава да примимо од Бога његове тајне мисли све док не откријемо величину његовог невероватног пројекта. А да би разумео свој целокупни пројекат, избрани мора узети у обзир небески живот анђела који је претходио земаљском искуству. Јер у овом небеском друштву подела створења и избор добрих анђела верних Богу нису извршени по вери у Христа распетог или по његовом одбацивању као што ће бити на земљи. Ово потврђује да је на универзалном нивоу распеће Христа који је остао безгрешан за Бога **средство** за осуду ђавола и његових следбеника и да на земљи вера у Исуса Христа представља **средство** које је Бог изабрао да има љубав коју осећа према својима. избраници који га воле и цене. **Сврха** ове

демонстрације његове потпуне самопожртвовања била је да буде у стању да легално осуди на смрт бунтовна небеска и земаљска створења која не деле његов осећај постојања. А међу својим земаљским створењима он бира оне који прихватају његове мисли, одобравају његове поступке и његове пресуде јер су способни да деле његову вечност. На крају ће решити проблем који је настао слободом која је дата свим његовим небеским и земаљским створењима, јер без те слободе, љубав његових одабраних створења била би безвредна, па чак и онемогућена. Заиста, без слободе, створење није ништа друго до робот, са аутоматизованим понашањем. Али цена слободе ће, на крају, бити истребљење бунтовних створења неба и земље.

Тако се даје доказ да вера не почива на једноставном: „*Веруј у Господа Исуса и бићеш спасен*“. Ове библијске речи су засноване на ономе што имплицира глагол „веровати“, наиме, послушност божанским законима који карактеришу праву веру. За Бога је циљ пронаћи створења која Му се покоравашу из љубави. Он је нашао неке међу небеским анђелима и међу својим земаљским људским створењима, неке је одабрао и неке ће наставити да бира до краја времена благодати.

Храна за право време

Као што је људском телу потребна исхрана да би продужио свој живот, тако је и вера произведена у његовом духу потребна његова духовна храна. Свако људско биће које је осетљиво на демонстрацију љубави коју је Бог дао у Исусу Христу осећа жељу да заузврат учини нешто за њега. Али како можемо учинити нешто што му је драго ако не знамо шта он очекује од нас? Одговор на ово питање је оно што ће чинити храну наше вере. Јер „*без вере је немогуће угодити Богу*“ према Јев.11:6. Али ова вера мора и даље да буде жива и пријатна за њега својом усклађеношћу са његовим очекивањима. Јер Господ Бог Сведржитељ је његов Довршитељ и Судија. Мноштво хришћанских верника чезне за добрим односом са Богом неба, али тај однос остаје немогућ јер њихова вера није правилно негована. Одговор на проблем дат нам је у Матеју 24 и 25. Исус усредсређује своје учење на наше последње дане који кратко претходе времену његовог другог појављивања, овог пута, у слави свог божанства. Он то описује

умножавањем слика у параболама: параболоа о смокви, у Мт.24:32 до 34; параболоа о ноћном крадљивцу, у Мат.24:43 до 51; параболоа о десет девојака, у Мат.25:1 до 12; параболоа о талентима, у Мат.25:13 до 30; параболое о овцама и јарцима, у Матеју 25:31 до 46. Међу овим параболама, помињање „*хране*“ се појављује два пута: у параболи о ноћном крадљивцу и у параболи о овцама и јарцима јер, упркос појављивања, када Исус каже: „*Огладнео сам, и дао си ми да једем*“, он нам говори о духовној храни, без које вера човека умире. „*Јер неће човек живети само о хлебу, него о свакој речи која излази из уста Божијих* . Мат.4:4”. Сврха хране вере је да га заштити од „*друге смрти*“ из Откр. 20, због које се губи право на вечни живот.

Као део овог размишљања, усмерите свој поглед и пажњу на ову параболу о ноћном крадљивцу:

В.42: „*Бдите, дакле, јер не знате у који дан долази Господ ваш* .”

Дефинисана је тема повратка Исуса Христа и његово „чекање“ ће изазвати духовно буђење у Сједињеним Државама Северне Америке, између 1831. и 1844. године. То се зове „Адвентизам“, а чланови овог покрета су они – сами означени. од својих савременика термином „адвентисти“; реч преузета из латинског „адвентус“ што значи: адвент.

В.43: „*Знајте ово добро, када би господар куће знао у коју ноћну стражу мора доћи лопов, бдио би и не би дозволио да му се провали у кућу* .“

У овом стиху, „*господар куће*“ је ученик који чека да се Исус врати, а „*лопов*“ се односи на самог Исуса. Кроз ово поређење, Исус нам показује предност познавања датума његовог повратка. Стога нас подстиче да то откријемо, а наше слушање његових савета условиће наш однос с њим.

В.44: „*Зато и ви будите спремни, јер долази Син Човечији у час када не мислите* .“

Исправио сам, у овом стиху, будуће време глагола јер су у изворном грчком ови глаголи у садашњем времену. Заиста, ове речи је Исус рекао својим савременим ученицима који га испитују о овој теми. Господ ће, у време краја, употребити ову „адвентистичку“ тему да би просијао хришћане стављајући их на испит пророчке вере; у ту сврху, он ће сукцесивно током времена организовати четири „адвентистичка“ очекивања; сваки пут оправдано новим осветљењем датим од Духа, прва три која се тичу пророчких текстова Данила и Откривења.

В.45: „*Ко је онда верни и разборити слуга, кога је његов господар поставио над својим народом, да им даје храну у право време?* »

Пазите да не погрешите у процени, јер је „*храна*“ о којој се говори у овом стиху тренутно пред вашим очима. Да, управо овај документ којем сам дао име „Објасни Данила и Откривење“ представља ову духовну „*храну*“ од суштинског значаја за храњење ваше вере, јер пружа, од Исуса Христа, све одговоре на питања која можете легитимно поставити, а мимо ових одговора, неочекивана откровења, као што је прави датум повратка Исуса Христа који нас обавезује до пролећа 2030. у четвртом и последњем „адвентистичком“ „чекању“.

Лично забринут због овог стиха, представљам овај документ, плод моје верности Богу истине и моје разборитости, јер не желим да будем

изненађен повратком Исуса Христа. Исус овде открива свој план за крај времена. Он је за ово време планирао „*храну*“ која је прикладна да храни веру својих изабраника који верно чекају његов славни повратак. А ова „*храна*“ је пророчанска.

В.46: „*Блажен је онај слуга, кога ће господар његов, кад дође, затећи да тако чини!*»

Контекст његовог славног повратка је овде потврђен, то је контекст четвртог „адвентистичког“ очекивања. Дотични слуга је заиста већ веома срећан што зна откривену Божју мисао, његов суд о вери људи. Али ово блаженство ће се ширити и односити се на све оне који ће је, примајући ову последњу божанску светлост, заузврат пропагирати и делити са изабранима расејаним по целој земљи, све до ефективног повратка Исуса Христа.

В.47: „*Истину вам кажем, утврдиће је над свим својим имањем.*»

Господња добра ће се, до његовог повратка, односити на духовне вредности. И слуга постаје за Исуса, чувар његовог духовног блага; искључиви депозитар својих пророчишта и његове откривене светлости. Након што прочитате цео овај документ, моћи ћете да видите да не претерујем да бих његовом библијском пророчком откривењу дао назив „*благо*“. Које друго име бих могао да дам откривењу које штити од „*друге смрти*“ и отвара пут ка вечном животу? Јер распршује и чини да нестане могућност сумње која је погубна за веру и спасење.

В.48: „*Али ако је зао слуга, који у себи каже: Господар мој одуговлачи са доласком,*“

Живот створен од Бога је бинарног типа. Све има своју апсолутну супротност. И Бог је људима представио два пута, два пута да воде њихове изборе: *живот и добро, смрт и зло; жито и кукољ; овца и коза, светлост и тама*. У овом стиху, Дух циља на злог слугу, али ипак слугу, што означава лажну веру коју Бог не храни и изнад свега, лажну хришћанску веру која на крају достиже и тиче се саме адвентистичке вере, у наше време краја. Не примајући више светлост од Исуса Христа јер је одбио оно што му је представљено између 1982. и 1991. и што је најављивало његов долазак за 1994. годину, овај адвентизам је произвео плод злоће што је резултирало зрачењем Божијег гласника у новембру 1991. године. Имајте на уму да Исус открива скривене мисли срца: „*који говори у себи*“. Зато што су појаве спољашњег религиозног понашања крајње варљиве; верски формализам замењује праву живу веру пуну ревности за истину.

В.49: „*... ако почне да бије своје другове, ако једе и пије са пијаницама,*“

Слика је до сада мало очекивана, али зрачење јасно изражава, у временима мира, опозицију и борбу који изражавају и претходе правом прогону који ће доћи; то је само питање времена. Од 1995. институционални адвентизам „*једе и пије са пијаницама*“ до те мере да је склопио савез са протестантима и католицима уласком у екуменски савез. Јер у Откр.17:2, циљајући на католичку веру звану „*Вавилон Велики*“, и протестантску веру названу „*земља*“, Дух каже: „*Са њом су се краљеви земље предали блуду, а од вина његовог блуда су становници земље напио се.*”

В.50: „ ...*доћи ће господар овог слуге у дан који не очекује, и у час који не зна,*“

Последица одбацивања светлости трећег адвентистичког ишчекивања, и датума 1994. године, коначно се јавља у виду непознавања времена истинског повратка Исуса Христа, односно четвртог адвентистичког ишчекивања божанског пројекта. Ово незнање је последица прекида односа са Исусом Христом, па можемо закључити следеће: адвентисти стављени у ову трагичну ситуацију више нису у очима Бога или, по његовом суду, „адвентисти“ .

В.51: „ ...*растргнуће га, и даће му свој део са лицемерима : биће плач и шкргут зуба.* »

Слика изражава гнев који ће Бог нанети на лажне слуге који су га издали. Примећујем у овом стиху термин „ *лицемери* “ којим Дух означава лажне хришћане у Дан.11:34, али је потребно шире читање да би се разумео контекст времена на који циља пророчанство, које укључује стихове 33 и 35: „ *и најмудрији међу њима поучаваће многе. Има оних који ће за неко време подлећи мачу и пламену, заробљеништву и пљачки. У време када подлегну, помоћи ће им мало, и то много придружиће им се из лицемерја . Неки од мудраца ће пасти, да се очисте, очисте и убеле **до времена краја** , јер оно неће доћи до одређеног времена. » Зли слуга је, дакле, заиста онај који изневерава очекивања Бога, свог Господара, и придружује се, „ *до времена краја* “ , табору „лицемера “ . Он од тада са њима дели гнев Божији који их погађа све до последњег суда, где бивају уништени, прогутани у „ *језеру огњеном* “ које даје „ *другу смрт* “ дефинитивно, према Откр. 20: 15: „ *Ко се не нађе записан у књизи живота, бачен је у огњено језеро* .*

Откривена историја праве вере

Права вера

Има много тога да се каже на тему праве вере, али ја већ предлагем овај аспект који ми се чини приоритетним. Свако ко жели да успостави однос са Богом мора знати да је његова или њена концепција живота на земљи и на небу крајња супротност нашем систему успостављеном на земљи који је изграђен на гордим и злим мислима надахнутим од Бога. његовог непријатеља и његовог правога изабраника. Исус нам је дао начин да препознамо праву веру: „ *По њиховим плодовима познаћете их . Беремо ли грозђе са трња, или смокве са чичка?* (Мт. 7:16).“ На основу ове изјаве, будите уверени да сви који траже његово име и који не представљају, његову благод, његову услужност, његову самопожртвованост, његов дух пожртвовања, његову љубав према истини и његову ревност за послушност заповестима Боже, никада нису били и никада неће бити његове слуге; то нас учи 1. Кор. 13 дефинишући харизму истинске светости; оно што се тражи праведним судом Божијим: стих 6: „ *Не радује се неправди, него се радује истини* „.

Како можемо да верујемо да су прогоњени и прогонитељи суђени од Бога на исти начин? Каква је сличност између Исуса Христа, добровољно распетог, и римске папске инквизиције или Јована Калвина, који је мушкарце и жене подвргавао мучењу до смрти? Да не бисмо видели разлику, морамо занемарити речи инспирисане библијским списима. То је био случај, пре него што је Библија била раширена по целом свету, али

откако је била доступна свуда на земљи; који изговори могу оправдати грешке у расуђивању људских бића? Нема их. Стога ће надоласећи божански гнев бити веома велик и неконтролисан.

Три и по године током којих је Исус радио у својој земаљској служби откривене су нам у Јеванђељима, да бисмо знали мерило праве вере у Божје мишљење; једини који је важан. Његов живот нам се нуди као узор; узор на који морамо да се угледамо да бисмо били препознати од њега као његови ученици. Ово усвајање подразумева да делимо његову концепцију вечног живота коју он предлаже. Тамо је прогнана себичност, као и разорни и разорни понос. Нема места за бруталност и зло у вечном животу који се нуди само изабранима које признаје сам Исус Христ. Његово понашање било је мирно револуционарно, јер се он, Учитељ и Господ, учинио слугом свих, сагнувши се до тачке да пере ноге својим ученицима, да би дао конкретан смисао својој осуди поносних вредности које су испољиле вође Јеврејске верске личности његовог времена; ствари које и данас карактеришу јеврејске и хришћанске религиозне људе. У апсолутној супротности, мерило откривено у Исусу Христу је мерило вечног живота.

Показујући својим слугама средства да идентификују себе, своје непријатеље, лажне Божје слуге, Исус Христ је деловао да спасе њихове душе. И његово обећање да ће до краја света бити „ *усред* “ својих изабраника се држи и састоји се у томе да их просвећује и штити током њиховог земаљског живота. Апсолутни стандард праве вере је да Бог остаје са својим изабранима. Они никада нису лишени његове светлости и његовог Светог Духа. А ако се Бог повлачи, то је зато што изабрани више није један; његов духовни статус се променио на праведном суду Божијем. Зато што се његово расуђивање прилагођава људском понашању. На индивидуалном нивоу, промене остају могуће у оба смера; од добра до зла или од зла до добра. Али то није случај, на колективном нивоу верских група и институција, које се само мењају из добра у зло, када се не прилагођавају променама које је Бог успоставио. У свом учењу, Исус нам каже: „ *Добро дрво не може родити лоше, као што лоше дрво не може родити добар плод* (Мт.7:18).“ Тиме нам је дао да схватимо да је католичка религија због свог гнусног плода „ *лоше дрво* “ и да ће то кроз своју лажну доктрину остати, чак и када, лишена монархијске подршке, престане да прогања људе. Исто је и са англиканском религијом коју је створио Хенри ВИИИ да би оправдао своје прељубе и своје злочине; какву вредност Бог може дати својим потомцима и наследницима монарсиама? Ово је случај и са протестантском калвинистичком религијом, пошто се овог оснивача, Џона Калвина, плашили, због репутације његовог тврдог карактера и бројних погубљења на смрт која је легитимисао у свом граду Женеви, на начин веома сличан католичке праксе његовог времена, до те мере да их превазилазе. Овај протестантизам се није могао допасти слатком Господу Исусу Христу и никако се не може узети као узор праве вере. Толико је тачно да у свом откривењу датом Данила, Бог игнорише протестантску реформацију, циљајући само на папски режим од 1260 година и време успостављања

порука адвентизма седмог дана, носиоца откривених божанских истина, од 1844. , до краја света, који долази, 2030. године.

Све историјске зле верске кривотворине имају аспекте од Бога одобреног модела, али се никада не подударају са њим. Права вера се непрестано храни Духом Христовим, лажна не. Права вера може да објасни мистерије Божјих библијских пророчанстава, лажна вера не може. Мноштво тумачења пророчанстава кружи светом, свако маштовитије од претходног. За разлику од њих, моја тумачења су добијена искључиво из цитата из Библије; порука је стога прецизна, стабилна, кохерентна и у складу са мишљу о Богу од које се никада не удаљава; и над њим бдије Свевршњи.

Припремне белешке за Књигу Данила

Име Данило значи Бог је мој судија. Познавање Божијег суда је основна основа вере, јер оно води створење ка послушности његовој откривеној и схваћеној вољи, једином услову да буде благословен од њега у сваком тренутку. Бог тражи љубав својих створења која је конкретизују и показују кроз своју послушну веру. Божји суд се стога открива кроз његова пророчанства која користе симболе као у параболама о Исусу Христу. Божији суд је први пут откривен у Даниловој књизи, али он само поставља главну основу за Његов суд о хришћанској религијској историји који ће бити детаљно откривен у књизи Откривење.

У Данилу Бог мало открива, али ово квантитативно мало је од велике квалитативне важности, јер чини основу целокупног пророчког Откривења. Грађевински архитекти знају колико је пресудна и одлучујућа припрема градилишта. У пророчанству, ово је улога која је дата откривењима која је примио пророк Данило. Заиста, када се њихова значења јасно разумеју, Бог постиже двоструки циљ **да докаже своје постојање** и да својим изабранима да **кључеве за разумевање** поруке коју је предао Дух. У овим „неколико ствари“ налазимо све исто: најаву сукцесије четири универзалне владајуће империје од времена Данила (Дан.2, 7 и 8); званично датирање земаљске службе Исуса Христа (Дан.9); најава хришћанског отпадништва 321. године (Дан.8), папске владавине од 1260 година између 538. и 1798. године (Дан.7

и 8); и савез „Адвентиста” (Дан. 8 и 12) од 1843. (до 2030). Овоме додајем Дан.11 који, као што ћемо видети, открива облик и еволуцију коначног земаљског нуклеарног светског рата који тек треба да се заврши пре славног повратка Бога Спаситеља.

Господ Исус Христос је суптилно призвао Данилово име да би подсетио на његову важност за нови савез. „ *Зато, када видите гнусобу пустоши, о којој је говорио пророк Данило* , *утврђену на светом месту, нека пази ко је чита!* (Мт.24:15) »

Ако је Исус сведочио у корист Данила, то је зато што је Данило од њега примио учења о његовом првом доласку и његовом славном повратку, више него било који други пре њега. Да би се моје речи добро разумеле, морате да знате да се Христос који је дошао са неба претходно Данилу представио под именом „ *Михаел* “, у Дан.10:13-21, 12:3 и ово име је преузео Исус -Христос у Откр.12:7. Ово име „ *Михаел* “ је познатије у свом латинском католичком облику Мишел, називу који је дат чувеном Монт Саинт-Мицхел у бретонској Француској. Књига Данила додаје нумеричке детаље који нам омогућавају да знамо годину његовог првог доласка. Такође бих желео да истакнем да име „ *Михаел* “ значи: Ко је као Бог; а име „ *Исус* “ се преводи као: Јахве спасава. Оба имена се тичу великог Бога створитеља, прво са небеском титулом, друго са земаљском титулом.

Откривање будућности нам је представљено као вишеспратна грађевинска игра. На почетку кинематографије, да би створили рељефне ефекте у цртаним филмовима, филмски ствараоци су користили стаклене плоче чији су различити обојени узорци, када су се једном насложили, давали слику на неколико нивоа. Тако је и са пророчанством које је осмислио Бог.

Све почиње у Данијелу

КЊИГА ДАНИЛОВА

Ви који читате ово дело знате да је неограничени Свемогући Бог жив, иако је скривен. Ово сведочанство „*пророка Данила*“ је написано да вас увери у ово. Она носи печат сведочанства старог и новог савеза јер га је Исус призвао речима упућеним својим ученицима. Његово искуство открива деловање овог доброг и праведног Бога. И ова књига нам омогућава да откријемо суд који Бог носи на религиозну историју свог монотеизма, јеврејски у првом савезу, а затим хришћански, у свом новом савезу, изграђеном на крви проливаној од стране Исуса Христа, 3. априла 30. ере. Ко може боље од „*Данила*“ да открије Божји суд? Његово име значи „Бог је мој судија“. Ова проживљена искуства нису бајке, већ сведочанство о божанском благослову његовог модела верности. Бог га представља међу тројицом људи које би спасао у несрећи у Језеку.14:14-20. Ове три врсте изабраника су „*Ноје, Данило и Јов*“. Божја порука нам јасно говори да ће нам чак и у Исусу Христу, ако не лично на ове узоре, врата спасења остати затворена. Ова порука потврђује уски пут, уски пут или уска врата кроз која изабрани морају проћи да би ушли у рај, према учењу Исуса Христа. Прича

о „*Данилу*“ и тројици његових сапутника представљена нам је као модел верности коју Бог спасава у данима невоље.

Али у овој причи о Даниловом животу постоји и обраћење три моћна краља које је Бог успео да отме од ђавола коме су се они обожавали у потпуном незнању. Бог је ове цареve учинио најмоћнијим гласноговорницима своје ствари у људској историји, првим, али и последњим, јер ће ти узорни људи нестати, а религија, вредности, морал ће непрестано опадати. За Бога је отимање душе дуга борба, а случај краља „*Навуходносора*“ је крајње откривајући модел своје врсте. То потврђује параболу о Исусу Христу, овом „*добром пастиру*“ који напушта своје стадо да тражи изгубљену овцу.

Данило 1

Дан 1:1 *Треће године владавине Јоакима, краља Јуде, Навуходносор, краљ вавилонски, кренуо је на Јерусалим и опсео га.*

1а- *Трећа година владавине Јоакима, краља Јуде*

Владавина Јоакима у трајању од 11 година од – 608. до – 597. 3. године у – 605.

1б- *Навуходносор*

Ово је вавилонски превод имена краља Набукодносора, „Набу штити мог најстаријег сина“. Набу је месопотамски бог знања и писања. Већ можемо разумети да Бог намерава да му врати ову моћ над знањем и писањем.

Дан 1:2 *И даде му Господ у руке Јоакима, цара Јудиног, и део посуда дома Божијег. Навуходносор је однео прибор у земљу Сенар, у кућу свог бога, и ставио их у ризницу свог бога.*

2а- *Господ је предао у његове руке Јоакима, краља Јуде*

Божије напуштање јеврејског краља је оправдано. 2Цх.36:5: *Јоакиму је било двадесет и пет година када је постао цар, и царовао је једанаест година у Јерусалиму. Он је чинио оно што је било зло у очима Јахве, свог Бога.*

2б- *Навуходносор је однео прибор у земљу Сенар, у кућу свог бога, ставио их је у ризницу свог бога.*

Овај краљ је незнабожац, он не познаје правог Бога коме Израилљ служи, али се стара да поштује свог бога: Бела. После свог будућег обраћења, он ће са истом верношћу служити истинитом Богу Даниловом.

Дан 1:3 Цар је наредио Аспеназу, поглавици својих евнуха, да доведе неке од синова Израилљевих краљевског или племенитог рода,

Дан 1:4 млади дечаки без мрље на телу, лепог изгледа, обдарени мудрошћу, разумевањем и поуком, способни да служе у краљевој палати, и који ће бити поучени писму и језику Халдејаца.

4а- Краљ Набукоднор изгледа пријатељски и интелигентан, он само настоји да помогне јеврејској деци да се успешно интегришу у његово друштво и његове вредности.

Дан 1:5 Цар им је за сваки дан одређивао део јела за трпезом и вина које је пио, намеравајући да их одгаја три године, а на крају ће бити у служби краља.

5а- Краљева добра осећања су очигледна. Он са младима дели оно што сам нуди, од својих богова до хране.

Дан 1:6 Међу њима су били Данило, Хананија, Мисаило и Азарија од синова Јудиних.

6а- Од свих младих Јевреја одведених у Вавилон, само су њих четворица показала верност узору. Чињенице које следе Бог је организовао да би показао разлику у плоду који доносе они који му служе и које он благосиља и они који му не служе и које он игнорише.

Дан 1:7 И поглавар евнуха даде им имена: Данило Валтасар, Ананија Садрах, Мисаило Мисах и Азарија Авденаго.

7а- Интелигенцију деле ови млади Јевреји који пристају да носе паганска имена која је наметнуо победник. Именовање је знак супериорности и начело које поучава прави Бог. Пост.2:19: *И Господ Бог, који начини од земље све звери пољске и све птице небеске, доведе их човеку да види како ће их назвати, и да се свако живо биће назове како човек. дао би му.*

7б- Данило „Бог ми је судија“ је преименован у Валтасар: „Бел ће заштитити“. Бел означава ђавола коме су у потпуном незнању служили и поштовали ови пагански народи, жртве демонских духова.

Хананија „Милост или дато од ЈаХВЕ“ постаје „Садрах „надахнут Акуом“. Аку је био бог месеца у Вавилону.

Мишаел „Ко је Божја праведност“ постаје Мешак „који припада Акуу“.

Азарија „Помоћ или помоћ је Јахве“ постаје „Абед-Него“ „Слуга Нега“ и већ ту је соларни бог Халдејаца.

Дан 1:8 Данило је одлучио да се не скрнави краљевом храном и вином које је цар пио, и молио је главног евнуха да га не приморава да се скрнави.

8а- **Имати** паганско име не представља проблем када сте поражени, али оскврњавање себе до те мере да баците срамоту на Бога је превише за тражење. Оданост младића навела их је да се уздржавају од краљевих вина и меса јер су те ствари традиционално представљане паганским божанствима која су поштована у Вавилону. Њиховој младости недостаје зрелост и они још не размишљају као Павле, верни сведок Христов који лажна божанства

сматра ветром (Рим.14; 1Ко.8). Али из страха да не шокира оне који су слаби у вери, он се понаша као они. Ако поступи супротно, не чини грех, јер је његово расуђивање исправно. Бог осуђује скврну учињену добровољно са свим знањем и савешћу; у овом примеру, намерно опредељење за поштовање паганских богова.

Дан 1:9 Бог је дао Данилу наклоност и милост пред главним евнухом.

9а- Вера младих показује се њиховим страхом да не угађају Богу; Он их може благословити.

Дан 1:10 Поглавар евнуха рече Данилу: Бојим се свог господара, цара, који ти је одредио шта да једеш и пијеш; јер зашто би он видео твоје лице потиштеније од лица младих твојих година? Изложио би моју главу краљу.

Дан 1:11 Тада је Данило рекао управитељу коме је главни евнух поверио надзор над Данилом, Ханањом, Мисаилом и Азаријом:

Дан 1:12 Искушавајте слуге своје десет дана, и дајте нам поврће за јело и воду за пиће;

Дан 1:13 Тада ћеш погледати наша лица и лица младића који једу краљеву храну, и поступај са својим слугама према ономе што си видео.

Дан 1:14 И даде им што су тражили, и искушаше их десет дана.

Дан 1:15 После десет дана били су лепши и пунији од свих младића који су јели краљеву храну.

15а- Можемо успоставити духовно поређење између „ десет дана “ искуства Данила и његова три сапутника, са „ десет дана “ пророчких година прогона поруке ере „ Смирне “ из Апо 2:10 . Заиста, у оба искуства Бог открива скривени плод оних који тврде да су од њега.

Дан 1:16 Управитељ је узео храну и вино који су им били намењени, и дао им је поврће.

16а- Ово искуство показује како Бог може деловати на умове људи тако да они фаворизују његове слуге у складу са његовом светом вољом. Пошто је ризик који је преузео краљев управитељ био велики и Бог је морао да интервенише тако да је прихватио предлоге које је дао Данило. Искуство вере је успех.

Дан 1:17 Бог је дао овој четворици младића знање, разборитост у свим словима и мудрост; а Данило је објаснио све визије и снове.

17а- Бог је дао овој четворици младића знање, интелигенцију у свим писмима и мудрост

Све је дар од Господа. Они који га не познају не знају колико од њега зависи да ли су интелигентни и мудри или неуки и глупи.

17 б- и **Данило је објаснио све визије и све снове.**

Први који је показао своју верност, Данило је почаствован од Бога који му даје дар пророштва. Ово је било сведочанство које је у своје време дао верном Јосифу, заробљенику Египћана. Међу Божјим приносима, Соломон је изабрао и мудрост; а за овај избор Бог му је дао све остало, славу и богатство. Данило ће заузврат искусити ово узвишење које је изградио његов верни Бог.

Дан 1:18 У време које је краљ одредио да их доведе к себи, поглавар евнуха их је представио Навуходonosору.

Дан 1:19 Цар је разговарао с њима; а међу свим овим младићима није било никог попут Данила, Хананије, Мисаила и Азарије. Стога су примљени у службу код краља.

Дан 1:20 Што се тиче свих ствари које су захтевале мудрост и разум, и о којима их је цар испитивао, нашао их је десет пута бољим од свих магова и астролога који су били у целом његовом царству.

20а- Бог тако показује „ разлику између оних који му служе и оних који му не служе “, што је записано у Мал.3:18. Имена Данила и имена његових другова ући ће у сведочанство Свете Библије, јер ће њихова демонстрација верности служити као узор за охрабривање изабраних до краја света.

Дан 1:21 Тако је био и Данило до прве године краља Кира.

Данило 2

Дан 2:1 Друге године Навуходносорове владавине Навуходносор је сањао снове. Његов ум је био немиран и није могао да спава.

1а- Дакле, у – 604. Бог се пројављује у духу царевом.

Дан 2:2 Цар је позвао мађионичаре, астрологе, врачаре и Халдејце да му испричају своје снове. Дођоше и стадоше пред цара.

2а- Пагански краљ се тада окреће људима у које је до тада веровао, а сваки је специјалиста у својој области.

Дан 2:3 И рече им цар: Уснио сам сан; мој ум је узнемирен, и желео бих да знам овај сан.

3а- Цар је добро рекао: Желим да знам овај сан ; не говори о његовом значењу.

Дан 2:4 Халдејци су одговорили цару на арамејском језику: Царе, живи довека! Реци својим слугама о томе, а ми ћемо то објаснити.

Дан 2:5 А цар опет одговори и рече Халдејцима: То ми је умакло; Ако ме не обавестите о сну и његовом објашњењу, бићете раскомадани, а ваше куће биће сведене на гомилу смећа.

5а- Непопустљивост краља и крајња мера коју предузима су изузетни и надахнути Богом који ствара средства да се збуни пагански шарлатанизам и да се открије његова слава преко својих верних слугу.

Дан 2:6 Али ако ми кажеш сан и његово објашњење, добићеш од мене дарове и дарове и велику част. Зато ми реци сан и његово објашњење.

6а- Ове дарове, поклоне и велике почасти Бог припрема за своје верне изабранике.

Дан 2:7 Одговорише други пут: Нека цар исприча сан својим слугама, а ми ћемо га објаснити.

Дан 2:8 А цар одговори и рече: Заиста видим да покушаваш да добијеш на времену, јер видиш да ми је то измакло.

8а- Краљ пита своје мудраце нешто што никада није тражено и он то не постиже.

Дан 2:9 Зато ако ми не откријеш сан, иста реченица ће вас све покрити; желиш да се припремиш да ми говориш лажи и неистине, док чекаш да се времена промене. Зато ми испричај сан, па ћу знати ако можеш да ми даш објашњење.

9а- хоћеш да се припремиш да ми говориш лажи и неистине, док чекаш да се времена промене

На овом принципу се до краја света богате сви лажни видовњаци и гатари.

9б- Према томе, испричај ми сан, и ја ћу знати ако можеш да ми даш објашњење

По први пут се ово логичко расуђивање манифестује у мисли човека. Шарлатани се одлично забављају кад могу било шта да кажу својим наивним и претерано лаковерним купцима. Краљев захтев разоткрива њихову границу.

Дан 2:10 Халдејци одговорише цару: „Нема никог на земљи ко би могао рећи оно што цар тражи; ниједан краљ, ма колико велики и моћан био, никада није захтевао тако нешто од било ког магичара, астролога или Халдејца.

10а- Њихове речи су истините, пошто до тада Бог није интервенисао да их разоткрије, тако да они схвате да је он једини Бог, и да њихова паганска божанства нису ништа друго до ништа друго и идоли изграђени рукама и људским духовима датим преко демонских духова.

Дан 2:11 Тешко је оно што тражи цар; нема никога ко би могао рећи цару, осим богова, чији стан није међу људима.

11а- Мудри овде изражавају непобитну истину. Али овим примедбама они признају да немају везе са боговима, док их све време консултују преварени људи који мисле да ће преко њих добити одговоре од скривених божанстава. Изазов који је покренуо краљ их разоткрива. А да би се то постигло, била је потребна непредвидива и бескрајна мудрост истинитог Бога, већ узвишено откривена у Соломону, овом господару божанске мудрости.

Дан 2:12 На то се цар разгневио, и био је веома љут. Он је наредио да се сви вавилонски мудраци погубе.

Дан 2:13 Пресуда је објављена, мудраци су погубљени, и тражили су Данила и његове другове да их униште.

13а- Стављајући своје слуге пред смрт, Бог ће их подићи у слави са краљем Навуходносором. Ова стратегија прориче последње искуство адвентистичке вере где ће изабрани чекати смрт коју су одредили побуњеници одређеног датума. Али и овде ће ситуација бити обрнута, јер ће мртви бити они бунтовници који ће се међусобно убијати када се моћни и победоносни Христос појави на небу да им суди и осуди.

Дан 2:14 Тада је Данило мудро и мудро говорио Арјоу, заповеднику краљеве страже, који је изашао да убије вавилонске мудраце.

Дан 2:15 А он одговори и рече Арјоу, царевом заповеднику: *Зашто је царева казна тако строга? Арјоу је објаснио ствар Данијелу.*

Дан 2:16 И Данило је отишао до цара и молио га да му да времена да да цару објашњење.

16а- Данило се понаша у складу са својом природом и својим религиозним искуством. Он зна да му је своје пророчке дарове дао Бог, у кога је навикао да полаже све своје поверење. Сазнавши шта краљ пита, он зна да Бог има одговоре, али да ли је његова воља да му их саопшти?

Дан 2:17 Тада је Данило отишао својој кући и рекао Хананији, Мисаилу и Азарији својим друговима о овој ствари,

17а- Четворица младића живе у Даниеловој кући. „ Они слични се окупљају “ и представљају Божји скуп. Већ пре Исуса Христа, „ где се двојица или тројица саберу у име моје, ја сам међу њима “, каже Господ. Братска љубав спаја ове младе људе који показују прелеп дух солидарности.

Дан 2:18 подстичући их да замоле за милост од Бога небеског, како Данило и његови другови не би били уништени са осталим мудрацима из Вавилона.

18а- Суочени са тако снажном претњом по њихове животе, горљива молитва и искрени пост су једино оружје изабраних. Они то знају и чекаће одговор од свог Бога који им је већ дао толико доказа да их воли. На крају света, последњи изабрани на мети декрета смрти ће деловати на исти начин.

Дан 2:19 Тада се тајна откри Данилу у визији у ноћи. И Данило је благословио Бога небеског.

19а- На захтев његових изабраника, верни Бог је ту, јер је организовао тест да сведочи о својој верности за Данила и његова три друга; како би их уздигао на највише положаје у краљевој влади. Он ће их, искуство за искуством, учинити незаменљивим за овог краља којег ће водити и коначно преобратити. Ово обраћење биће плод верног и беспрекорног понашања четворице младих Јевреја посвећених од Бога за изузетну мисију.

Дан 2:20 Одговори Данило и рече: *Нека је благословено име Божије од века до века. Мудрост и снага припадају њему.*

20а- Добро оправдана похвала јер је доказ његове мудрости , у овом искуству, непобитно демонстриран. Њена снага је предала Јојакима Навуходносору и она је наметнула своје идеје у умове људи који су требали да фаворизују њен пројекат.

Дан 2:21 Он је онај који мења времена и прилике, који руши и успоставља царева, који даје мудрост мудрима и знање онима који имају разум.

21а- Овај стих јасно изражава све разлоге за веровање у и у Бога. Навуходносор ће се на крају обратити када у потпуности схвати ове ствари.

Дан 2:22 Он открива шта је дубоко и скривено, зна шта је у тами, и светлост остаје с њим.

22а- Ћаво такође може открити оно што је дубоко и скривено, али светлост није у њему. Он то чини да заведе и одврати људе од правог Бога који, када то чини, делује да спасе своје изабране откривајући им

смртоносне замке које су поставили демони осуђени на земаљску таму, од победе Исуса Христа над грехом. и смрт.

Дан 2:23 *Боже отаца мојих, славим и хвалим Тебе, што си ми дао мудрост и снагу, и што си ми јавио шта смо тражили од тебе, што си нам открио царску тајну.*

23а- Мудрост и снага беху у Богу, у Даниловој молитви, и Бог му их је дао. У овом искуству видимо да се испуњава принцип који је поучавао Исус: „*иштите и даће вам се*“. Али јасно се разуме да да би се постигао овај резултат, лојалност подносиоца захтева мора издржати све тестове. Сила коју је примио Данило попримиће облик који ће деловати на мисли краља који ће бити подвргнут неоспорном очигледном доказу који ће га приморати да призна постојање Бога Данила непознатог њему и његовом народу до тада .

Дан 2:24 *После тога Данило је отишао у Арјох, коме је цар заповедио да уништи вавилонске мудраце; и он оде и рече му овако: Не уништавај мудраце вавилонске! Изведите ме пред краља, и ја ћу дати краљу објашњење.*

24а- Божанска љубав се чита код Данила који мисли да задобије живот за мудре незнабошце. Ово је опет понашање које сведочи Богу о његовој доброты и саосећању, у стању ума савршене понизности. Бог може бити задовољан, његов слуга га прославља делима вере своје.

Дан 2:25 *Арјох брзо доведе Данила пред цара, и рече му овако: Нађох међу заробљеницима Јудиним човека који ће дати објашњење цару.*

25а- Бог држи краља у великој муци, а сама могућност да добије одговор који је тако желео учиниће да његов гнев одмах попусти.

Дан 2:26 *А цар одговори и рече Данилу који се звао Валтасар: Можеш ли ми показати сан који сам уснио и објашњење за њега?*

26а- Паганско име које му је дато не мења ништа. Данило а не Валтасар ће му дати очекивани одговор.

Дан 2:27 *Данило одговори пред царем и рече: Оно што цар тражи је тајна коју мудраци, астролози, маги и гатари не могу открити цару.*

27а- Данило се залаже у име мудрих. Оно што је краљ тражио од њих било им је ван домаћаја.

Дан 2:28 *Али постоји Бог на небу који открива тајне, и који је јавио цару Навуходносору шта ће се догодити на крају времена. Ово је твој сан и визије које си имао у свом кревету.*

28а- Овај почетак објашњења учиниће Навуходносора пажљивим, јер је тема будућности увек мучила и узнемиравала људе, а изгледи за добијање одговора на ову тему су узбудљиви и утешни. Данило усмерава цареву пажњу на невидљивог живог Бога, што је изненађујуће за краља који је обожавао материјализована божанства.

Дан 2:29 *На кревету твојем, царе, дођоше ти мисли шта ће бити после овог времена; и онај који открива тајне јавио вам је шта ће се догодити.*

Дан 2:30 *Ако ми је ова тајна откривена, то није зато што је у мени мудрост већа од мудрости свих живих; али то је да би се краљу дало објашњење и да бисте знали мисли свог срца.*

30а- *није да у мени постоји мудрост која је већа од мудрости свих живих људи; али је тако да се објашњење даје краљу*

Савршена понизност на делу. Данило одступи, и каже цару да се овај невидљиви Бог занима за њега; овај Бог моћнији и делотворнији од оних којима је до тада служио. Замислите утицај ових речи на његов ум и срце.

30б- *и познај мисли срца свога*

У паганској религији се занемарују мерила добра и зла правог Бога. Краљеви се никада не доводе у питање, јер их се боје и страхују јер је њихова моћ велика. Откриће правог Бога ће омогућити Навуходносору да постепено открије недостатке свог карактера; што нико не би имао смелости међу његовим људима. Поука је упућена и нама: *мисли нашег срца можемо спознати само ако Бог делује у нашој савести.*

Дан 2:31 *О краљу, погледао си и видео велики лик; ова статуа је била огромна и изузетног сјаја; стајала је пред тобом, а њен изглед је био ужасан.*

31а- *видели сте велику статуу; ова статуа је била огромна и изузетног сјаја*

Статуа ће илустровати сукцесије великих земаљских империја које ће се смењивати до повратка у слави Исуса Христа, отуда и њен *огроман изглед*. Његов *сјај* је онај узастопних владара прекривених богатством, славом и почастима које су указивали људи.

31б- *стајала је пред вама, а њен изглед је био ужасан.*

Будућност коју прорече статуа лежи *испред* краља, а не *иза* њега. Његов страшни аспект прориче мноштво људских смрти које ће изазвати, ратове и прогоне који ће карактерисати људску историју до краја света; владари ходају по лешевима.

Дан 2:32 *Глава овог кипа беше чисто злато; прса и руке су му биле од сребра; стомак и бедра му беху од месинга;*

32а- *Глава ове статуе била је од чистог злата*

Данило ће то потврдити у 38. стиху, *глава од злата* је сам краљ Навуходносор. Овај симбол га карактерише јер ће се прво обратити и са вером служити правом Богу створитељу. Злато је **симбол** очишћене вере у 1. Петровој 1:7. Његова дуга владавина обележиће верску историју и оправдати његово помињање у Библији. Поред тога, он представља **шефа** изградње наследства земаљских владара. Пророчанство почиње у првој години његове владавине – 605.

32б- *прса и руке су му биле од сребра*

Сребро је мање вредности од злата. Мења се, злато остаје непроменљиво. Сведоци смо деградације људских вредности која прати опис статуе од врха до дна. Од – 539. године, царство Међана и Персијанаца ће наследити Халдејско царство.

32ц- *његов стомак и бедра су били од месинга*

Месинг је такође мање вредан од сребра. То је легура метала на бази бакра. Ужасно се погоршава и временом мења изглед. Такође је тврђе од сребра, само по себи тврђе од злата које само остаје веома савитљиво. Сексуалност је у средишту слике коју је Бог изабрао, али је и слика људске

репродукције. Грчко царство, јер оно заиста јесте, заиста ће се показати као веома плодно, дајући човечанству своју паганску културу која ће трајати до краја света. Грчким статуама од истопљеног и ливеног месинга људи ће се дивити до краја. Разоткрива се голотиња тела и безгранични су њени изопачени морали; ове ствари чине грчко царство типичним симболом греха који ће трајати кроз векове и миленијуме до Христовог повратка. У Дан.11:21 до 31, грчки цар Антиох 4 познат као Епифан, прогонитељ јеврејског народа „7 година“ између – 175. и – 168. године, биће представљен као тип папског прогонитеља коме он претходи у пророчки извештај о овом поглављу. Овај стих 32 сукцесивно је груписао и евоцирао царства која су довела до Римског царства.

Дан 2:33 *ноге његове гвоздене; ноге, делом од гвожђа, а делом од глине.*

33а- *његове ноге, од гвожђа*

Као четврто проречено царство, Римско царство карактерише максимално очвршћавање представљено гвожђем. То је такође најчешћи метал који оксидира, рђа и уништава се. Овде се поново потврђује погоршање и оно се повећава. Римљани су многобошци; усвајају богове побеђених непријатеља. Тако ће се грчки грех, својим проширењем, проширити на све народе свог царства.

33б- *његове ноге, делом гвоздене, а делом глинене*

У овој фази, глинени део слаби ову тврду доминацију. Објашњење је једноставно и историјско. Године 395. Римско царство се распало и након тога ће десет прстију на стопалима статуе остварити успостављање десет независних хришћанских краљевстава, али су сва стављена под верски надзор римског бискупа који ће постати папа од 538. Ових десет краљева помињу се у Дан.7:7 и 24.

Дан 2:34 *Док си гледао, паде камен без руку и удари у ноге гвожђа и глине кипа, и разби их.*

34а- Слика камена који удара инспирисана је праксом смрти каменовањем. Ово је био стандард за погубљење кривих грешника у древном Израелу. Овај камен зато долази да каменује земаљске грешнике. Последња пошаст гнева Божијег биће туча према Откр.16:21. Ова слика прориче Христов поступак против грешника у време његовог славног божанског повратка. У Зец.3:9, Дух даје Христу лик камена, главног угла, оног којим Бог почиње изградњу своје духовне грађевине: Јер гле, као камен који сам ставио пред Исуса Навина . , на овом једном камену има седам очију; ево, ја ћу сам урезати оно што ће бити урезано у њему, говори Господ над војскама; и уклонићу безакоње ове земље за један дан. Затим читамо у Зак.4:7: *Ко си ти, горо велика, пре Зоровавеља? Бићете изглађени. Положиће главни камен уз акламације: Милост, милост за њу!* На истом месту, у 42. и 47. стиху, читамо: *Рече ми: Шта видиши? Одговорих: Гледам, и гле, има свећњак сав од злата, са вазом на врху и са седам светиљки, са седам цеви за светиљке које су на врху свећњака ; ... Јер они који су презирали дан слабих почетака радоваће се када виде ниво у руци Зоровавеља. Ових седам су очи Господње, које пролазе по свој земљи .* Да бисмо потврдили ову поруку, наћи ћемо у Откр.5:6 ову слику, на којој се

седам камених очију и свећњак приписују Јагњету Божијем, наиме, Исусу Христу: И видех, *усред престо и четири жива бића и усред старца јагње које је тамо било као заклано. Имао је седам рогова и седам очију, који су седам Божјих духова послатих по целој земљи.* Суд над грешним народима врши Бог лично, људска рука не интервенише.

Дан 2:35 *Тада се гвожђе, глина, месинг, сребро и злато разбише и постадоше као плева која бежи са летњег гумна; ветар их је однео, а од њих није пронађен никакав траг. Али камен који је ударио у лик постаде велика гора, и испуни сву земљу.*

35а- *Тада се гвожђе, глина, месинг, сребро и злато разбише заједно, и постадоше као плева која лети са гумна; ветар их је однео, а од њих није пронађен никакав траг.*

По повратку Христовом, потомци народа симболизованих златом, сребром, месингом, гвожђем и глином сви су остали у гресима и достојни да их он уништи, а лик прориче ово уништење.

35б- *Али камен који је ударио кип постаде велика планина, и испуни сву земљу*

Откривење ће открити да ће се ова најаве потпуно испунити тек након хиљаду година небеског суда, постављањем изабраних на обновљену земљу, у Откр. 4, 20, 21 и 22.

Дан 2:36 *Ово је сан. Објашњење ћемо дати пред краљем.*

36а- Краљ коначно чује оно о чему је сањао. Такав одговор се не може измислити, јер га је било немогуће преварити. Онај ко му то описује, сам је дакле добио исту визију. И он такође одговара на царев захтев показујући да је способан да протумачи слике и да им да значење.

Дан 2:37 *О царе, ти си цар над царевима, јер ти је Бог небески дао власт, моћ, снагу и славу;*

37а- Заиста ценим овај стих у којем видимо Данила како неформално разговара са моћним краљем, што се нико не би усудио да уради у нашим изопаченим и поквареним данима. Неформално обраћање није увредљиво, Данило поштује халдејског краља. Туиналност је само граматички облик који користи изоловани субјект који се изражава једној трећој страни. И „колико је краљ велики, није ништа мање човек“, како је у своје време умео да каже глумац Молијер. А налет неоправданих завета рођен је у његово време са Лујем 14, поносним „краљем сунца“.

37б- *О краљу, ти си краљ над краљевима, јер ти је Бог небески дао царство*

Више од поштовања, Данило доноси краљу небеско признање које он није ни знао. У ствари, небески Краљ над краљевима сведочи да је изградио земаљског краља над краљевима. Владавина над краљевима представља царску титулу. Символ царства су „орлова крила“ што ће га окарактерисати као прво царство у Дан.7.

37ц- *снага,*

Он означава право на доминацију над мноштвом и мери се квантитетом, односно масом.

Може окренути главу и испунити поносом моћног краља. Цар ће понекад попустити гордости и Бог ће га исцелити кроз тешко искушење понижења откривено у Дан.4. Он мора прихватити идеју да своју моћ није стекао својом снагом, већ зато што му ју је дао прави Бог. У Дан.7 ова моћ ће попримити симболичну слику Медведа *Медијана* и Персијанаца.

Добијајући моћ, понекад, осећајући празнину у себи и свом животу, мушкарци почине самоубиство. Моћ вас тера да маштате о стицању велике среће која не долази. „Све ново, све лепо“ каже изрека, али овај осећај једва да траје. У савременом животу, реномирани и цењени и обогашени уметници на крају почине самоубиство упркос очигледном, блиставом и славном успеху.

37д- *снага*

Означава акцију, притисак под принудом због којег се противник савија у борби. Али ова борба се може водити против самог себе. Тада говоримо о снази карактера. Снага се мери квалитетом и ефикасношћу.

Такође има свој симбол: *лав* према Судијама 14:18: „ *шта је јаче од лава, што је слађе од меда* “. Снага лава је у његовим мишићима; оних његових шапа и канци, али посебно оних његових уста која хватају и гуше своје жртве пре него што их прогутају. Скренуто откриће овог одговора на загонетку коју је Филистејцима поставио Самсон постаће последица његове неупоредиве силе против њих.

37.- *и слава* .

Ова реч мења значење у својим земаљским и небеским схватањима. Навуходносор је стекао људску славу до овог искуства. Задовољство владања и одлучивања о судбини свих створења на земљи. Остаје му да открије небеску славу коју ће Исус Христос стећи тако што ће себе, Господара и Господа, учинити слугом својих слугу. За своје спасење, он ће на крају прихватити ову славу и њене небеске услове.

Дан 2:38 *Он је предао у твоје руке, где год да живе, синове људске, и звери пољске и птице небеске, и поставио те за владара над свима њима: ти си онај који јеси златну главу.*

38а- Ова слика ће се користити за означавање Навуходносора у Дан.4:9.

38б- *ти си глава од злата.*

Ове речи показују да Бог унапред зна изборе које ће Навуходносор донети. Овај симбол, *златна глава* , прориче његово будуће посвећење и његов избор за вечно спасење. Злато је симбол очишћене вере према 1. Петровој 1:7: *тако да испитивање ваше вере, драгоценије од пропадљивог злата (које се, међутим, испитује ватром), може резултирати хвалом, славом и чашићу, када се Исус Христ појави* . Злато , овај савитљиви метал, је лик овог великог краља који дозвољава да се трансформише радом Бога створитеља .

Дан 2:39 *После вас ће настати друго царство, мање од вашег; затим треће царство, које ће бити од бронзе, и владаће свом земљом;*

39а- Временом ће се људски квалитет погоршати; сребро сандука и два крака кипа мање је од злата главе. Попут Навуходносора, Дарије Миђанин ће се обратити, Кир 2 Персијанац такође према Есд.1:1 до 4, сви такође воле

Данила; а после њих Дарије Персијанац и Артаксеркс 1 ^{према} Есд.6 и 7. У искушењима ће се радовати да виде како Бог Јевреја долази у помоћ својима.

39б- *затим треће царство, које ће бити од бронзе, и које ће владати целом земљом.*

Овде се ситуација за грчко царство озбиљно погоршава. Месинг, симбол који га представља, означава нечистоћу, *грех*. Проучавање Дан.10 и 11 омогућиће нам да разумемо зашто. Али већ је у питању култура народа као изумитеља републиканске слободе и свих њених изопачених и покварених девијација које по принципу немају границе, зато Бог каже у Про.29:18: *Кад нема откривења . . . , народ је без ограничења; Срећан ако се држи закона!*

Дан 2:40 *Биће четврто царство, снажно као гвожђе; као што гвожђе све ломи и ломе, тако ће све ломити и ломити, као гвожђе које све ломе.*

40а- Ситуација се погоршава са овим четвртим краљевством, а то је Римско које ће доминирати претходним царствима и усвојити сва њихова божанства, тако да ће акумулирати све њихове негативне карактеристике доносећи новину, гвоздену дисциплину *неумољиве тврдоће*. То га чини толико ефикасним да му се ниједна земља не може одупрети; толико да ће се његово царство простирати од Енглеске на западу до Вавилона на источној страни. Гвожђе је заиста њен симбол, од својих мачева са две оштрице, оклопа и штитова, тако да приликом напада војска поприма изглед оклопа начичканог врховима копља, изузетно ефикасног против неуредних напада ... и распршеног од својих непријатеља.

Дан 2:41 *И као што си видео стопала и прсте, делом од грнчарске глине, а делом од гвожђа, поделиће се ово царство; али ће у њему бити нешто од чврстоће гвожђа, јер сте видели гвожђе помешано са глином.*

41а- Данило то не прецизира, али слика говори. *Стопала и прсти* представљају доминантну фазу која ће наследити паганско Римско царство осликано *гвожђем*. Подељено, ово Римско царство ће постати бојно поље за мала краљевства настала након његовог распада. Савез *гвожђа* и *глине* не ствара снагу, већ подвојеност и слабост. Читамо *грнчарску глину*. Грнчар је Бог по Јер.18:6: *Не могу ли се према вама понашати као овај грнчар, доме Израиљев? говори Господ. Гле, као што је глина у руци грнчаревој, тако сте и ви у мојој руци, доме Израиљев!* Ова глина је мирољубива компонента човечанства из које Бог бира своје изабранике и прави од њих сасуде части.

Дан 2:42 *И као што су прсти на ногама делом били од гвожђа, а делом од глине, тако ће ово царство бити делом јако, а делом крхко.*

42а- Напомиње да се римско *гвожђе* наставило до краја света, иако је Римско царство изгубило своје јединство и своју доминацију 395. Објашњење лежи у његовом поновном успостављању доминације религиозним завођењем римокатоличке вере. Ово због оружане подршке коју су Хлодвиг и византијски цареви дали римском бискупу око 500. Они су изградили његов престиж и његову нову папску моћ која га је, али само у очима људи, учинила земаљским вођом хришћанске цркве. од 538.

Дан 2:43 Видели сте гвожђе помешано са глином, јер ће их помешати људски савези; али неће бити сједињени једно са другим, као што се гвожђе не спаја са глином.

43а- Прсти на ногама, десет на броју, постаће десет рогова у Дан.7:7 и 24. После тела, и стопала, они представљају западне хришћанске народе Европе у последње време, односно наше ере. Осуђујући лицемерне савезе европских народа, Бог је пре 2.600 година открио крхкост споразума који уједињују народе данашње Европе, управо уједињене на основу „Римских уговора“.

Дан 2:44 У дане ових царева подићи ће Бог небески царство које се никада неће уништити, нити ће прећи под власт другог народа; он ће разбити и уништити сва ова царства, а сам ће опстати довека.

44а- У време ових краљева

Ствар је потврђена, десет прстију су савремени са славним повратком Христовим.

44б- Бог небески ће подићи краљевство које никада неће бити уништено

Одабир изабраних врши се под именом Исуса Христа од његове службе, током његовог првог доласка на земљу, да окаје грехе оних које спасава. Али током две хиљаде година које су уследиле након ове службе, овај избор је извршен у понизности и прогону из дијаболичког табора. А од 1843. малобројни су они које је Исус спасао, као што ће студија Дан.8 и 12 потврдити.

6000 година времена избора изабраних се ближи крају, 7. миленијум отвара суботу вечности само за изабране откупљене крвљу Исуса Христа од Адама и Еве. Сви ће бити одабрани због њихове верности јер Бог са собом води верне и послушне људе, изручујући ђавола, његове бунтовне анђеле и непослушне људе на потпуно уништење њихових душа.

44в- и који неће прећи под власт другог народа

Зато што ставља тачку на земаљске људске доминације и наследства.

44д- он ће сломити и уништити сва ова краљевства, а сам ће опстати заувек

Дух објашњава значење које даје речи крај; апсолутно значење. Доћи ће до елиминације читавог човечанства. А Откр.20 ће нам открити шта се дешава током 7. миленијума. Тако ћемо открити програм који је Бог планирао. На пустој земљи ђаво ће бити заточен, без икаквог небеског или земаљског друштва. А на небу, 1000 година, изабрани ће судити злим мртвима. На крају ових 1000 година, зли ће васкрснути за коначни суд. Ватра која их уништава очистиће земљу коју ће Бог учинити новом славећи је да дочека свој престо и своје откупљене изабране. Слика визије стога сумира сложеније радње које ће открити Апокалипса Исуса Христа.

Дан 2:45 На то указује камен који си видео како пада с горе без икакве помоћи и који је разбио гвожђе, месинг, глину, сребро и 'злато'. Велики Бог је јавио краљу шта се мора догодити после овога. Сан је истинит, а његово објашњење је сигурно.

45а- Коначно, након његовог доласка, Христа симболише камен, небески суд од хиљаду година и његово извршење последњег суда, на новој земљи

обновљеној од Бога, велика планина најављена у визији ће добити облик и место за њега.вечност.

Дан 2:46 Тада цар Навуходоносор паде ничице и поклони се Данила, и заповеди да му се принесу жртве и тамјан.

46а- Још увек паганин, краљ реагује према својој природи. Пошто је добио од Данила све што је тражио, поклонио се пред њим и поштовао своје обавезе. Данило се не противи идолопоклоничким поступцима које практикује према њему. Још је рано да се то противречи и доводи у питање. Време, које припада Богу, учиниће своје.

Дан 2:47 И рече цар Данилу, говорећи: Заиста је твој Бог Бог над боговима и Господ над царевима, и он открива тајне, пошто си ти могао открити ову тајну.

47а- Ово је био први корак краља Навуходоносора ка његовом обраћењу. Никада неће моћи да заборави ово искуство које га приморава да призна да је Данило у вези са правим Богом, у ствари, Богом богова и Господом над краљевима . Али паганска пратња која му помаже одложиће његово обраћење. Његове речи сведоче о делотворности пророчког дела. Моћ Божија да унапред каже шта ће се десити поставља нормалног човека уза зид убедљивих доказа којима изабрани попушта, а пали се опире.

Дан 2:48 Тада цар подиже Данила и даде му много богатих дарова; дао му је команду над целом вавилонском покрајином и поставио га за врховног владара над свим вавилонским мудрацима.

48а- Навуходоносор је поступио према Данилу на исти начин као што је фараон пре њега поступио према Јосифу. Када су интелегентни, а не тврдоглаво затворени и блокирани, велики лидери знају да цене услуге слуге са вредним квалитетима. Они и њихов народ су корисници божанских благослова који почивају на његовим изабранима. Премудрост истинитог Бога тако користи свима.

Дан 2:49 Данило је затражио од краља да преда управљање вавилонском покрајином Седраху, Мисаху и Авденагу. А Данило је био у краљевом двору.

49а- Ова четворица младих издвајала су се по свом посебно верном односу према Богу од осталих младих Јевреја који су са њима дошли у Вавилон. После овог искушења, које је могло да постане драматично за све, јавља се одобравање живог Бога. Тако видимо разлику коју Бог прави између оних који му служе и оних који му не служе. Он уздиже своје изабранике који су се показали достојно, јавно, у очима свих људи.

Данило 3

Дан 3:1 Краљ Навуходносор начини лик од злата, шездесет лаката висок и шест лаката широк. Поставио га је у долини Дура, у провинцији Вавилон.

3а- Краљ је био убеђен, али још није преобраћен од стране живог Данилавог Бога. А мегаломанија га и даље карактерише. Одрасли око њега подстичу га на овај пут као што лисица из басне чини гаврана, обожавају га и поштују као бога. Такође, краљ се на крају упоређује са богом. Мора се рећи да је у паганству занешење лако јер су остала лажна божанства непокретна и замрзнута у облику статуа, док је он, краљ, жив, већ супериорнији од њих. Али како се лоше ово злато користи за подизање статуе! Очигледно, претходна визија још није уродила плодом. Можда су му чак и почести које му је указао Бог богова помогле да одржи, па чак и повећа свој понос. Злато, симбол вере очишћене искушењем према 1. Петровој 1:7, помоћи ће да се открије присуство ове врсте узвишене вере у Данилова три сапутника, у новом искуству описаном у овом поглављу. Ово је лекција коју Бог посебно упућује својим изабранима у последњем адвентистичком суђењу када ће декрет о смрти проречен у Откр.13:15 ускоро одузети њихове животе.

Дан 3:2 Краљ Навуходносор је сазвао сатрапе, управитеље и намеснике, главне судије, ризничаре, адвокате, судије и све покрајинске судије да дођу на посвећење лика који је подигао краљ Навуходносор.

2а- За разлику од Даниловог искушења у Дан.6, ово искуство није последица завере људи који окружују краља. Овде се открива плод његове личности.

Дан 3:3 Тада се сатрапи, управитељи и намјесници, главне судије, благајници, адвокати, судије и сви управитељи покрајина окупише да посвете лик који је поставио краљ Навуходносор. Стајали су пред кипом који је поставио Навуходносор.

Дан 3:4 И гласник повика из свег гласа: Тако вам заповедају, људи, народи и људи свих језика!

Дан 3:5 Када чујете звук трубе, луле, гитаре, самбуке, псалтира, гајди и свих врста музичких инструмената, тада ћете пасти и поклонити се златном кипу који је подигао цар Навуходносор.

5а- У тренутку када чујете звук трубе

Знак суђења биће дат звуком трубе, као што је повратак Исуса Христа симболизован у Откр. 11:15 звуком 7. ^{трубе}, а шест претходних казни такође су симболизоване трубама.

5б- *клањаћете се*

Прострација је физички облик исказане части. У Откр.13:16 Бог га симболизује руком људи који ће *примити жиг звери*, који се састоји од практиковања и поштовања дана паганског сунца које је заменило свету божанску суботу .

5ц- *и свидеће вам се*

Обожавање је ментални облик исказане части. У Откр.13:16, Бог то слика кроз *чело* човека који прима *жиг звери* .

Овај стих нам омогућава да откријемо кључеве ових симбола наведених у Апокалипси Исуса Христа. Човеково *чело* и *рука* сажимају његове мисли и његова дела, а међу изабранима ови симболи добијају печат *Божји* за разлику од *жига звери* , поистовећеног са „недељом“ римокатолицизма, прихваћеном и подржаном од стране протестаната од њихов улазак у екуменски савез.

Целокупна организација ове мере коју је наметнуо цар Навуходоносор биће обновљена на крају света у тесту верности за суботу Бога створитеља. Сваке суботе, одбијање рада изабраних сведочиће о њиховом отпору људском закону. А у недељу, њихово одбијање да учествују у наметнутом заједничком богослужењу ће их идентификовати као побуњенике којих се мора отарасити. Тада ће бити изречена смртна пресуда. Процес ће стога бити савршено у складу са оним што ће доживети Данилова три сапутника, који су и сами у потпуности благословени од Бога због своје већ показане верности.

Међутим, пред крај света, ова лекција је понуђена, најпре, Јеврејима из старог савеза који су били подвргнути сличном искушењу између – 175. и – 168. године, прогоњени на смрт од стране грчког краља Антиоха 4 званог Епифан. И Дан.11 ће сведочити да су неки верни Јевреји радије волели да буду убијени него да почине гадост пред својим правим Богом. Јер у тим данима Бог није интервенисао да их чудесно спасе, као што је то учинио ни касније за хришћане које је Рим убио.

Дан 3:6 *Ко се не поклони и не поклони, биће одмах бачен у пећ огњену.*

6а- За Данилове пратиоце претња је *огњена пећ* . Ова претња смрћу је слика коначног декрета о смрти. Али постоји разлика између два искуства почетка и оног краја, јер ће на крају огњена пећ бити казна последњег суда агресорима прогонитељима изабраних светитеља Божијих.

Дан 3:7 *Зато, када су сви народи чули звук трубе, и свиле, и гитаре, и самбуке, и псалтира, и сваког музичког инструмента, сви људи, народи и народи свих језика пао и поклонио се златном лику који је поставио краљ Навуходоносор.*

7а- Ово понашање готово општег и једногласног потчињавања маса људским законима и уредбама још увек прориче њихово понашање у време последњег теста земаљске вере. Последњу универзалну власт на земљи ће се покоравати са истим страхом.

Дан 3:8 *Том приликом, иу исто време, дошли су неки Халдејци и оптужили Јевреје.*

8а- Божји изабраници су мете гнева ђавола који доминира свим душама које Бог не признаје као своје изабране. На земљи се ова ђаволска мржња обликује у виду љубоморе и истовремено велике мржње. Они су тада одговорни за сва зла од којих човечанство пати, иако је управо супротно оно што објашњава ова зла која су једноставно последица одсуства њихове заштите од Бога. Они који мрзе изабране званичнике кују завере да од њих направе народну проклињање које се морају ослободити убијањем.

Дан 3:9 *Они одговорише и рекоше цару Навуходоносору: Цару, живи довека!*

9а- На сцену ступају ђавољи агенти, заплет постаје јаснији.

Дан 3:10 *Дао си заповест да свако ко чује звук трубе, луле, гитаре, самбуке, псалтира, гајда и свих врста инструмената, нека се поклони и поклони златном лику,*

10а- Подсећају краља на његове речи и на ред његове краљевске власти којој се тражи послушност.

Дан 3:11 *и ко се не поклони и не поклони, биће бачен у пећ огњену.*

11а- Подсећа се и на претњу смрћу; замка се затвара на изабраним свецима.

Дан 3:12 *А има Јевреја којима си поверио управљање вавилонском покрајином, Седрахом, Мисахом и Авденагом, људи који не маре за тебе, царе; не служе твојим боговима, нити се клањају златном кипу који си поставио.*

12а- Ствар је била предвидљива, високи положаји поверени јеврејским странцима, запаљена перфидна љубомора је испољила свој плод убилачке мржње. И тако, изабраници Божији се издвајају и осуђују народном осветољубивом.

Дан 3:13 *Тада Навуходоносор, љут и љут, нареди да доведу Седраха, Мисаха и Авденага. И ови људи су изведени пред краља.*

13а- Запамтите да су ова три човека добила од Навуходоносора највише положаје у његовом краљевству, јер су му изгледали мудрији, интелигентнији од народа његовог народа. Због тога ће његово „иритирано и бесно“ стање објаснити његов тренутни заборав на њихове изузетне квалитете.

Дан 3:14 *Одговори Навуходоносор и рече им: Зар је намерно, Седрах, Мисах и Авденаго, да не служите мојим боговима и да се не клањате златном кипу који имам високо?*

14а- Не чека чак ни да му одговоре на питање: Да ли намерно не слушаш моја наређења?

Дан 3:15 *Сада будите спремни, и када чујете звук трубе, луле, гитаре, самбуке, псалтира, гајди и свих врста инструмената, поклоните се и поклоните лику који Направио сам; ако му се не поклоните, одмах ћете бити бачени усред пећи огњене. И ко је бог који ће те избавити из моје руке?*

15а- Изненада схвативши колико су му ови људи корисни, краљ је спреман да им понуди нову шансу слушајући своју универзалну царску наредбу.

На постављено питање добиће неочекиван одговор истински Бог кога је Навуходоносор, чини се, заборавио, заузет активностима свог царског живота. Штавише, ништа не може да утврди датум афере.

Дан 3:16 *Седрах, Мисах и Авденаго су одговорили краљу Навуходоносору: „Не треба да ти одговарамо о овоме.*

16а- Ове речи упућене најмоћнијем краљу свог времена изгледају нечувено и непоштовање, али ови људи који су их изговорили нису бунтовни људи. Напротив, они представљају узоре послушности живом Богу коме су чврсто одлучили да остану верни.

Дан 3:17 *Гле, Бог наш коме служимо може нас избавити из пећи огњене, и избавиће нас из руке твоје, царе.*

17а- За разлику од краља, верни изабраници су задржали доказе које им је Бог дао да покажу да је био са њима у тесту визије. Повезујући ово лично искуство са славним успоменама свог народа избављених од Египћана и њиховог ропства, од стране овог истог верног Бога, они потичу смелост до тачке да пркосе краљу. Њихова одлучност је потпуна, чак и ако долази по цену њихове смрти. Али, Дух их тера да пророкују његову интервенцију: *он ће нас избавити из твоје руке, о царе .*

Дан 3:18 *Иначе, знај, царе, да нећемо служити твојим боговима, нити ћемо се клањати златном кипу који си поставио.*

18а- А у случају да Божија помоћ не дође, боље је да умру као верни изабраници него да преживе као издајнице и кукавице. Ова верност ће се наћи у тесту који је наметнуо грчки прогонитељ у – 168. А после тога, кроз читаво хришћанско доба међу правим хришћанима који до краја света неће мешати закон Божији са законом злих људи.

Дан 3:19 *Тада се Навуходоносор испуни гневом, и промени лице своје, окренувши лице против Седраха, Мисаха и Авденага. Опет је проговорио и наредио да се пећ загреје седам пута више него што треба.*

19а- Мора се разумети да овај краљ никада током свог живота није видео нити чуо да се неко противи његовим одлукама; што оправдава његов бес и промену изгледа његовог лица . Ђаво улази у њега да га наведе да убије Божје изабранике.

Дан 3:20 *Затим је заповедио неким од најјачих војника у својој војсци да вежу Седраха, Мисаха и Авденага и баце их у огњену пећ.*

Дан 3:21 *И ови људи бијаху свезани у своје панталоне, хаљине своје, огртаче и другу одећу своју, и бачени су у сред огњене пећи.*

21а- Сви ови поменути материјали су запаљиви као и њихова месна тела.

Дан 3:22 *Пошто је царева заповест била строга, а пећ била изузетно врућа, пламен је убио људе који су у њу бацили Седраха, Мисаха и Авденага.*

22а- Смрт ових људи сведочи о смртоносној ефикасности ватре ове пећи.

Дан 3:23 *И ова три човека, Седрах, Мисах и Авденаго, падоше свезани усред пећи огњене.*

23а- Краљева наредба је извршена, чак и убијајући своје слуге.

Дан 3:24 *Тада се краљ Навуходоносор уплаши и брзо устаде. А он одговори и рече саветницима својим: Нисмо ли бацили тројицу везаних у ватру? Они одговореше цару: Свакако, царе!*

24a- Краљ над краљевима свог времена не може да верује својим очима. Оно што види је изван људске маште. Осећа потребу да се увери питајући оне око себе да ли је акција бацања тројице мушкараца у ватру пећи стварност. А ови му потврђују ствар: *Сигурно је, о царе!*

Дан 3:25 *Он одговори и рече: Па, ја видим четири човека без окова, како ходају усред огња и немају ништа против; а лик четвртог личи на сина богова.*

25a- Чини се да је само краљ имао визију четвртог лика која га је престрашила. Узорна вера тројице људи је поштована и одговорна од Бога. У овој ватри, краљ може да разликује људе и види лик светлости и ватре како стоји са њима. Ово ново искуство превазилази прво. Њему се још увек доказује стварност живог Бога.

25b- *а фигура четвртог подсећа на фигуру сина богова*

Изглед овог четвртог лика толико се разликује од изгледа људи да га краљ идентификује са *сином богова*. Израз је срећан јер је то заиста директна интервенција онога који ће постати за људе, **Син Божији** и **Син човечји**, Исус Христос.

Дан 3:26 *Тада се Навуходоносор приближи улазу у огњену пећ, и говорећи рече: Седрах, Мисах и Авденаго, слуге Бога Свевишњега, изађите и дођите! И Седрах, Мисах и Авденаго изиђоше из ватре.*

26a- Још једном, Навуходоносор се претвара у јагње пред лицем краља лава који је неизмерно јачи од њега. Овај подсетник буди сведочанство о искуству претходне визије. Небески Бог му упућује други позив.

Дан 3:27 *Сатрапи, управитељи, управитељи и цареви саветници окупише се; видели су да ватра није имала моћ над телима ових мушкараца, да им коса на главама није изгорела, да им гаће нису оштећене и да их мирис ватре није захватио.*

27a- У овом искуству, Бог нам и Навуходоносору даје доказ његове стварне свемоћи. Он је створио земаљске законе који условљавају животе свих људи и свих животиња које живе на његовом тлу и у његовој димензији. Али он је управо доказао да ни он ни анђели не подлежу овим земаљским правилима. Творац универзалних закона, Бог је изнад њих и може, по својој вољи, да нареди чудесне случајеве који ће у његово време донети славу и углед Исусу Христу.

Дан 3:28 *Одговори Навуходоносор и рече: Благословен Бог Седраха и Мисаха и Авденага, који је послао свог анђела и избавио слуге своје који су се уздали у њега, и који су прекршили заповест цареву и предали тело своја радије него да служе и да се клањају. било ког другог осим њиховог Бога!*

28a- Гнев краљев је нестао. Када поново стане на ноге као човек, учи из искуства и издаје наређење које ће спречити да се то понови. Јер искуство је горко. Бог је показао Вавилонцима да је жив, активан и пун снаге и моћи.

28b- *који је послао свог анђела и избавио своје слуге који су се уздали у њега, и који су прекршили краљеву заповест и предали своја тела радије него да служе и обожшавају било кога другог осим свог Бога!*

У високом степену луцидности, краљ схвата колико је вредна дивљења лојалност људи које је његов луди понос желео да убије. Нема

сумње да он схвата да је због своје моћи било могуће да избегне ову глупу искушење изазвану његовим поносом који га само тера да греша под ризиком од невиних људи.

Дан 3:29 Сада је ово моја заповест: Сваки човек, било ког народа, нације или језика, који буде рђаво говорио о Богу Седраховом, Мисаховом и Авденаговом, нека се расече на комаде, а кућа ће му бити сведена на гомила смећа, јер нема другог бога који може да избави као он.

29а- Овом изјавом, краљ Навуходносор пружа своју заштиту Божјим изабранима.

Истовремено, он прети свакоме ко буде рђаво говорио о Богу Седраховом, Мишаховом и Авденоговом, и прецизира да ће бити раскомадан, а кућа му се претворити у гомилу смећа, јер га нема. ниједан други бог који може избавити као он. Суочени са овом претњом, извесно је да све док краљ Навуходносор влада, Божји верни изабраници неће имати проблема због сплетки.

Дан 3:30 После тога, цар је учинио да Седрах, Мисах и Авденог напредују у вавилонској покрајини.

30а- „Све је добро што се добро завршава“ за верне изабранике живог Бога, творца свега што живи и постоји. Јер ће изабраници Његови устати последњи, и ходаће по праху мртвих, својим бившим непријатељима, по обновљеној земљи, заувек.

У последњем тесту ће се добити и овај срећан крај. Дакле, прво искушење и последња корист од директне интервенције живог Бога у корист својих изабраника које долази да спасе у Исусу Христу, Спаситељу, пошто његово име Исус значи „Јахве спасава“.

Данило 4

Дан 4:1 Навуходносор цар свим народима, нацијама и језицима, који живе по свој земљи. Нека вам је мир у изобиљу дат!

1а- Тон и облик то доказују, краљ који говори је онај који се обратио Богу Даниловом. Његови изрази подсећају на списе посланица Новог Завета. Он нуди мир, јер је и сам сада у миру, у свом људском срцу, са Богом љубави и правде, истинским, јединим, јединственим.

Дан 4:2 Чинило ми се добро да покажем знаке и чуда која ми је Свевишњи Бог учинио.

2а- Краљ се сада понаша као што је Исус рекао слепима и сакатима исцељенима од њега: „ идите и покажите се у храму и јавите шта је Бог учинио за вас “. Краљ је оживљен истом жељом надахнутом од Бога. Јер преобраћења су могућа сваки дан, али Бог не даје свима утицај који је доживео краљ над краљевима, моћни и јаки цар.

Дан 4:3 Како су велики знаци његови! Како су моћна његова чуда! Његова је владавина вечна владавина, и владавина његова траје од колена до колена.

3а- Разумевање и извесност ових ствари му даје мир и истинску срећу који су већ доступни овде испод. Краљ је све научио и разумео.

Дан 4:4 Ја, Навуходносор, живео сам мирно у својој кући и срећан у својој палати.

4а- Тихо и срећно? Да, али још увек необраћен незнабожац за правог Бога.

Дан 4:5 Уснио сам сан који ме уплашио; мисли којима сам био гоњен на свом кревету и визије мог ума испуњавале су ме ужасом.

5а- Овај краљ Навуходносор нам је заиста представљен као изгубљена овца коју Бог у Христу долази да тражи да јој помогне и спаси је од несреће. Јер после овог мирног и срећног земаљског времена, будућност краља би била пропаст и вечна смрт. За његово вечно спасење долази Бог да га узнемирава и мучи.

Дан 4:6 И заповедих да се пред мене доведу сви вавилонски мудраци да ми дају објашњење сна.

6а- Очигледно, Набукодосор има озбиљне проблеме са памћењем. Зашто одмах не позове Даниела?

Дан 4:7 Затим су дошли маги, астролози, Халдејци и гатари. Испричао сам им сан, а они ми нису дали објашњење.

7а- Ствари се дешавају као и са првом визијом, пагански гатари радије препознају своју неспособност него да причају бајке краљу који је већ угрозио њихове животе.

Дан 4:8 Коначно, Данило се појави преда мном, назван Валтасар по имену мог бога , и који има у себи дух светих богова. Ја му кажем сан:

8а- Наведен је разлог за заборав. Бел је још увек био краљев бог. Овде подсећам да ће Дарије Међанин, Кир Персијанац, Дарије Персијанац , Артаксеркс 1. према Есд.1, 6 и 7, сви у своје време ценити изабране Јевреје и њиховог јединог Бога. Укључујући Кира о коме Бог пророкује у Ис.44:28, говорећи: за Кира кажем: Он је пастир мој, и он ће вршити сву моју вољу; за Јерусалим ће рећи: Нека се обнови! И од храма: Нека се основа! - Проречени пастир ће испунити пророчку вољу Божију којој признаје послушност. Овај други текст потврђује његово проречено обраћење: Иса.45:2: Овако говори Господ свом помазанику, Киру , и у стиху 13: Ја сам тај који подиже Кира у својој праведности, и исправићу све путеве његове ; Он ће обновити град мој, и ослободиће заробљенике моје, без откупнине и мита, говори Господ над војскама. А испуњење овог плана се појављује у Есд.6:3 до 5: У првој години цара Кира, цар Кир је дао ову заповест у вези са

домом Божијим у Јерусалиму: Нека се поново сагради кућа, да буде место где се приносе жртве. се нуде, и да има чврсте темеље. Биће висок шездесет лаката, широк шездесет лаката, три реда тесаног камена и један ред новог дрвета. **Трошкове ће платити краљев дом** . Штавише, златни и сребрни судови дома Божијег, које је Навуходоносор узео из храма у Јерусалиму и однео у Вавилон, биће враћени, однети у јерусалимски храм на место где су били, и стављени у кућу Бога. **Трошкове ће платити краљев дом**. Бог му даје почести које је указао краљу Соломону. Међутим, будите опрезни! Овај декрет неће дозволити да се прорачун предложен у Дан.9:25 користи за добијање датума првог Месијиног доласка; биће то цара Артаксеркса Персијанског. Кир је дао обновити храм, али је Артаксеркс одобрио реконструкцију зидина Јерусалима и повратак целог јеврејског народа у своју националну земљу.

Дан 4:9 Валтасазаре, поглавару мађионичара, за кога знам да има у себи дух светих богова, и коме није тешка ниједна тајна, дај ми објашњење визија које сам видео у сну.

9а- Морамо да разумемо где је краљ. У свом уму , он је остао паган и само је Бога Данила препознао као другог бога, осим што је био способан да објасни снове. Није му пала на памет идеја да мора да мења богове. Бог Данила је био само још један бог у поређењу са осталима.

Дан 4:10 Ово су визије мога ума док сам лежао. Погледах, и гле, било је дрво велике висине усред земље.

10а- На сликама које ће Исус користити да држи поуке духовним људима које жели да подучава, дрво ће бити лик човека, од трске која се савија и савија до моћног и величанственог кедра. И као што човек може да цени укусан плод дрвета, Бог цени или не плодове које доносе његова створења, од најпријатнијих до најмање пријатних, чак и одвратних и одвратних.

Дан 4:11 И постаде ово дрво велико и снажно, и врх му је допирао до неба, и видело се са крајева целе земље.

11а- У визији статуе, халдејски краљ је већ упоређен са дрветом према слици моћи, снаге и царства које му је дао прави Бог.

Дан 4:12 Његово лишће је било лепо, и плодови његови обилни; носио је храну за све; под његовом сенком склониле су се пољске звери, и свако живо биће црпило је храну из њега.

12а- Овај моћни краљ делио је са свима онима из свог царства богатство и храну произведену по његовим директивама.

12б- *птице небеске нашле су свој дом међу његовим гранама,*

Израз је реприза Дан.2:38. У буквалном смислу, ове небеске птице представљају мир и спокој који владају под његовом управом. У духовном смислу, они се односе на небеске анђеле Божије, али у овој јединој референци из Ецц.10:20, у питању је сам Бог, јер он једини испитује мисли свакога: Не куни цара , чак и у мислима, и не псуј богате у соби у којој спаваш; јер би **птица небеска** однела твој глас, **крилата** би објавила твоје речи . У већини цитата, небеске птице призивају орлове и птице грабљивице, доминантне међу крилатим врстама. Птице се насељавају тамо где им је храна у изобиљу; слика дакле потврђује благостање и засићеност храном.

Дан 4:13 У визијама свог духа, које сам видео док сам лежао, видео сам, и гле, један од оних који бдију и који су свети сиђе с неба.

13а- Заиста, небески анђели немају потребу да спавају, стога су у сталној активности. Они који су свети и служе Богу силазе са неба да пренесу Његове поруке Његовим земаљским слугама.

Дан 4:14 И повика силно и рече овако: Посеци дрво и одсеци му гране; отресите лишће и разбацајте плодове; нека беже звери испод њега и птице из његових грана!

14а- Визија најављује да ће краљ изгубити своје краљевство и своју доминацију над њим.

Дан 4:15 Али оставите стабло тамо где је корење у земљи, и привезите га ланцима од гвожђа и месинга међу травом у пољу. Нека буде натопљен росом небеском, и као звери, нека му је удео трава земаљска.

15а- Али оставите дебло у земљи где је корење

Цар ће остати у свом царству; неће бити избачен.

15б- и вежите га ланцима од гвожђа и месинга међу травом у пољу

Нема потребе за ланцима од гвожђа или месинга, јер ће Бог једноставно учинити да његово савитљиво створење изгуби разум и здрав разум у свим његовим аспектима, физичким, менталним и моралним. Моћни краљ ће себе узети за звер у пољу. Великани његовог краљевства ће стога бити принуђени да му уклоне доминацију над краљевством.

15ц- Нека буде натопљен росом небеском, и нека му буде, као звери, трава земаљска као свој део

Можемо замислити констернацију његових одраслих који ће га видети како једе траву са земље, као крава или овца. Одбијаће наткривене настамбе, радије ће живети и спавати у пољима.

Дан 4:16 Његово људско срце биће му одузето, и срце звериње биће му дато; и седам пута ће проћи преко њега.

У овом искуству, Бог још једном даје доказ своје стварне свемоћи. Будући да је Творац живота свих својих створења, он у сваком тренутку, за своју славу, може једног учинити интелигентним или, напротив, заглумити. Пошто остаје невидљива њиховим очима, мушкарци игноришу ову претњу која их непрестано оптерећује. Али истина је да он ретко интервенише, а када и интервенише, то је из одређеног разлога и сврхе.

Казна је одмерена. Примењиваће се на краља Навуходносора **седам пута**, само седам година. Нема легитимитета да се ово трајање користи ни за шта осим за самог краља. И овде, избором броја „7“, Бог творац својим „краљевским печатом“ иницијалише радњу која ће се извршити.

Дан 4:17 Ова реченица је одредба оних који бдију, ова одлука је заповест светих, да знају живи да Свевишњи влада царством људским и даје га коме хоће, и да подиже тамо најподлијих људи.

17а- Ова реченица је декрет оних који гледају

Дух наглашава изузетан карактер ове божанске интервенције којој даје улогу „декрета“ за оне који гледају. Човек мора научити да га, упркос лажним изгледима, непрестано посматрају небеска бића. Бог жели да овај пример учини поуком за људска бића до краја света. Цитирајући оне који

гледају , он открива савршено колективно јединство анђела Божјег табора који их повезује у својим пројектима и његовим акцијама.

17б- *да би живи знали да Свевишњи има власт над царством људским, да га даје коме хоће*

Бог све управља и све контролише. Често, заборављајући ову скривену стварност, човек верује да је господар своје судбине и својих одлука. Он мисли да бира своје вође, али Бог је тај који их поставља на дужност, у складу са својом добром вољом и својим расуђивањем о стварима и бићима.

17ц- *и да он тамо подиже најподлије људе*

Тачна је изрека: „Људи имају вође које заслужују“. Када народ заслужује подлог човека за вођу, Бог им то намеће.

Дан 4:18 *Ово је сан који сам ја, цар Навукодоносор, сањао. Ти, Валтасазаре, дај објашњење, пошто ми га сви мудраци мога царства не могу дати; можете, јер имате у себи дух светих богова.*

18а- Навукодоносор напредује, али још увек није преобраћен. Још се сећао да Данило служи светим боговима . Монотеизам му још није схваћен.

Дан 4:19 *Тада се Данило, који се звао Валтасар, на тренутак запрепасти, и његове мисли су га узнемириле. Цар одговори и рече: Валтасаре, нека те не мучи сан и објашњење; А Валтасар одговори: Господару мој, нека сан буде непријатељима твојим, а објашњење твојим противницима!*

19а- Данило разуме сан и оно што ће се догодити је толико страшно за краља да би Данило више волео да види остварење ствари на његовим непријатељима.

Дан 4:20 *Дрво које си видео, које је расло велико и снажно, чији је врх допирао до небеса, и које се видело у свим крајевима земље;*

Дан 4:21 *Ово дрво, чије је лишће било лепо и плодови му обилни, које је доносило храну за све, под којим су се склониле звери пољске, и међу чијим су се гранама птице небеске населиле,*

21а- *лишће је било лепо*

Физички изглед и одећа.

21б- *и обилно воће*

Обиље благостања.

21в- *који је носио храну за све*

Који је обезбедио опскрбу храном свом народу.

21д- *под којим су се склониле звери пољске*

Краљ заштитник својих слугу.

21.- *и међу чијим су гранама птице небеске населиле свој дом*

Под његовом влашћу његов народ је живео у великој сигурности.

Птице одлете и напусте дрво при најмањој опасности.

Дан 4:22 *Ти си, царе, који си постао велик и јак, чија се величина увећала и узвисила до небеса, и чија се власт протеже до крајева земље.*

Дан 4:23 **И** *виде цар једног од светих стражара како силази с неба говорећи: Посеци дрво и уништи га; али оставите дебло у земљи где је корење, и вежите га ланцима од гвозђа и месинга, међу травом у пољу;*

нека се натопи росом небеском, и удео његов нека буде са зверима пољским, док му не прође седам пута.

Дан 4:24 *Ово је објашњење, о царе, ово је наредба Свевишњега, која ће се испунити на господару мом цару.*

Дан 4:25 *Избациће те из средине људи, а ти ћеш живети са зверима пољским, и даће ти траву да једеш као волови; росом небеском бићеш натопљен, и седам пута ће те проћи, док не знаш да Свевишњи влада царством људским и даје га коме хоће.*

25а- *док не знате да Свевишњи влада царством људским и даје га коме хоће.*

Данило помиње Бога као „Свевишњег“. Он тако усмерава цареве мисли о постојању једног Бога; идеја коју краљ има великих потешкоћа да разуме, због овог политеистичког порекла наслеђеног са оца на сина.

Дан 4:26 *Наредба да оставите дебло где је корење дрвета значи да ће ваше царство остати с вама када препознате да је Онај који влада на небу.*

26а- *Када препозна да је онај који влада на небу, искуство понижења ће престати јер ће се краљ уверити и обратити.*

Дан 4:27 *Зато, царе, нека ти буде угодан савет мој. Престаните са својим гресима поступајући по правди, а са својим безакоњима показујући саосећање према несрећницима, и ваша срећа ће се наставити.*

27а- *Када краљ примени ствари које Данило наводи у овом стиху, он ће се заиста преобратити. Али овај лик је препуштен поносу, његова неоспорна моћ га је учинила хировитим и често неправедним, као што су нас научила претходна откривена искуства.*

Дан 4:28 *Све ове ствари су се извршиле на краљу Навуходносору.*

28а- *Ова Данијелова изјава забрањује свако друго тумачење овог пророчанства, које осуђује на ништавост пророчке основе које уче Јеховини сведоци и било која друга верска група која је у супротности са правилом које је дефинисао Данило. Штавише, садржај целог поглавља је доказ за то. Јер ће нас прича научити зашто је краљ погођен проклетством у пророчанству о дрвету.*

Дан 4:29 *На крају дванаест месеци, док је ходао по царској палати у Вавилону,*

29а- *12 месеци, или година или „ време ” прође између визије и њеног остварења.*

Дан 4:30 *Цар одговори и рече: Није ли ово Вавилон велики, који сам сазидао за краљевски стан снагом своје силе и за славу своје величанствености?*

30а- *Ово је судбоносни тренутак када би краљу било боље да ћути. Али можемо то разумети јер је његов Вавилон заиста био чисто чудо које се још увек наводи као једно од „седам светских чуда“. Висеће баште препуне зеленила, баре, пространи тргови и бедеми на квадрату од 40 км са сваке стране. Бедеми на чијем врху су два тенка могла да се мимоилазе целом дужином бедема; аутопута тог времена. Једна од њених капија, реконструисана у Берлину, налази се у центру два зида сачињена од плавог емајлираног камена на коме је угравиран краљев амблем: лав са орловим крилима који помиње Дан.7:4. Имао је чиме да се поноси. Али Бог не види*

гордост у његовим речима, он види гордост али пре свега заборав и презир према својим претходним искуствима. Наравно, овај краљ није једино гордо биће на земљи, али Бог га је уперио у очи, жели га на свом небу и имаће га. Ово заслужује објашњење: Бог суди својим створењима изван изгледа. Он истражује њихова срца и њихове умове, и препознаје, без икакве грешке, овце достојне спасења. То га наводи да инсистира и понекад чини чуда, али је метод оправдан квалитетом добијеног коначног резултата.

Дан 4:31 *Док је реч још била у устима царевим, с неба сиђе глас: Чуј, цару Навуходносоре, да ће ти се одузети краљевство.*

31а- Навуходносор је жртва љубави Божије који му је поставио замку и упозорио га на њу у свом пророчком сну. Реченица са неба се може чути, али радујмо се јер ће зло које ће му Бог учинити спасиће његов живот и учинити га вечним.

Дан 4:32 *Избациће те међу људе, живећеш са зверима пољским, и даће ти траву да једеш као волови; и седам ће времена проћи преко тебе, док не знаш да Свевишњи влада царством људским и даје га коме хоће.*

32а- За седам година, седам пута, краљ губи бистрину и његов ум га убеђује да је само животиња.

Дан 4:33 *У исто време испунила се реч о Навуходносору. Био је избачен из међу људе, јео је траву као волови, тело му је натопљено росом небеском; док јој коса не израсте као перје орла, а нокти као у птица.*

33а- Цар сведочи да је све што је било објављено у визији је добро остварено на њему. У писању свог сведочења, преобраћени краљ евоцира ово понижавајуће искуство, говорећи о себи у трећем лицу. Стид га и даље тера да одступи. Остаје могуће још једно објашњење, а то је да су ово сведочанство заједно написали краљ и Данило, његов нови брат у правом Богу.

Дан 4:34 *После одређеног времена, ја, Навуходносор, подигох очи своје ка небу, и разум се врати к мени. Благосиљао сам Свевишњега, хвалио сам и славио Онога који живи довека, чија је власт вечна власт, и чије царство траје од колена до колена.*

34а- Мудри и свемоћни Бог добија љубав изгубљене овце. Она се придружила његовом стаду, и умножава своје похвале за његову славу.

34б- онај чија је власт вечна власт, и чија владавина траје с колена на колена

Формула се односи на 5. ^{царство}, овог пута, вечно, визије Сина *човечијег* Дановог.7:14: *Њему је дата власт, слава и царство; и служили су му сви народи, нације и људи свих језика. Његова власт је вечна власт која неће проћи, и његово краљевство никада неће бити уништено. А такође и у визији слике у Дан.2:44: У дане ових царева Бог небески ће подићи царство које никада неће бити уништено, нити ће прећи под власт другог народа; он ће срушити и уништити сва ова краљевства, а сам ће опстати заувек.*

Дан 4:35 *Сви који живе на земљи ништа су у његовим очима: он ради што хоће с војском небеском и са онима који живе на земљи, и нико не може одољети његовој руци и који каже да он: Шта радиш?*

35а- Слава Богу живоме! Јер овога пута је цар све разумео и преобратио се.

Дан 4:36 *У то време поврати ми се разум; враћена ми је слава мога царства, моја величанственост и мој сјај; поново су ме питали моји саветници и моји стари; Био сам враћен у своје краљевство, а моја моћ се само повећала.*

36а- Попут праведног и честитог Јова, коме је Бог дао синове, кћери и потомство на крају свог искушења, краљ поново стиче поверење својих великана и наставља своју сада мудру владавину међу правим мудрацима просветљеним живим Богом . Ово искуство доказује да Бог даје царство коме хоће. Он је био тај који је инспирисао велике Халдејце да поново затраже свог краља.

Дан 4:37 *Сада ја, Навуходносор, хвалим, величам и славим Цара небеског, чија су сва дела истинита и чији су путеви праведни, и који може понизити оне који ходе у гордостии.*

37а- Он то може рећи, јер је платио да може то да каже.

Да би се избегло најгоре, вађење зуба може много да боли; али улози могу оправдати патњу. Да бисте стекли вечност, можда ће бити потребно проћи кроз тешка или веома тешка искушења; искорењивање гордостии ће их оправдати када је то могуће. Познавајући његов потенцијал, Исус Христос је ослепио Павла на путу за Дамаск, да би духовно слепи „гонитељ своје браће“ постао његов верни и ревносни сведок након што је поново прогледао његове очи, али пре свега, његов дух.

Данило 5

Дан 5:1 *Цар Валтазар је приредио велику гозбу својим великашима, хиљаду на броју, и пио је вино у њиховом присуству.*

1а- Краљ Навуходносор је заспао у миру Божијем када је био прилично стар, а наследио га је његов син Набонид, несклон да влада, па је пустио свог сина Валтазара да влада уместо њега. Не мешајте ово име које значи „Бел штити краља“, изазов који Бог намерава да прихвати, са оним који је Навуходносор дао Данилу: Белтасзар, што значи „Бел ће заштитити“. У пореклу ових имена је обожавање Бела или Белијала иза кога стоји једини организатор политеизма: Сатана, ђаво. Као што ћемо видети, наследници преобраћеног краља нису га пратили овим путем.

Дан 5:2 *Валтазар, када је окусио вино, донео је посуде од злата и сребра које је његов отац Навуходносор узео из јерусалимског храма, тако да су цар и његови великаши, његове жене и његове конкубине, биле употребљене за пијење.*

2а- За овог паганског краља, ове посуде од злата и сребра су само плен узет од Јевреја. Пошто је изабрао да игнорише правога Бога коме се Навуходносор обратио, он игнорише чињеницу да овај живи Бог суди свим његовим поступцима. Користећи за подлу и профану употребу ове ствари посвећене и освећене у служби Бога створитеља, он чини последњу грешку свог кратког живота. У своје време Навуходносор је знао да узме у обзир

активну моћ Бога Јевреја јер је схватио да његови национални богови у истини не постоје. Сви народи који су били потчињени краљу Вавилона чули су његово снажно сведочанство у корист краља небеског, посебно његова ужа породица. Бог стога има све разлоге да се сада покаже као праведан и немилосрдан.

Дан 5:3 *Затим су донели златне посуде које су изнесене из храма, из дома Божијег у Јерусалиму; а краљ и његови племићи, његове жене и његове конкубине су га користиле за пиће.*

3а- Данило инсистира на пореклу ових посуда које су уклоњене из храма, из дома Божијег у Јерусалиму. Већ, видевши да је јеврејски Бог дозволио да се те ствари уклоне из његовог храма, млади краљ је требало да схвати да прави Бог кажњава и строго кажњава оне који му лоше служе. Пагански богови не раде такве ствари и њихови службеници само настоје да удоволе људима чију лаковерност искоришћавају.

Дан 5:4 *Пили су вино и хвалили богове од злата, сребра, месинга, гвожђа, дрвета и камена.*

4а- Профана употреба је застарела, то је идолопоклоничка употреба, врхунац одвратности за Бога. Важан детаљ, у великој немарности, краљ пирује са својим пријатељима, док његовом граду прете Миђани и Персијанци који га опседају.

Дан 5:5 *У том тренутку показаше се прсти људске руке, и писаху наспрам свећњака на кречњаку зида царске палате. Краљ је видео овај крај руке која је писала.*

5а- Пошто су презрена чуда из времена Навуходносора, ово ново чудо нема за циљ да преобрати, већ да уништи животе криваца, као што ћемо видети. Испред злих тужитеља који су желели смрт грешника, Исус Христос ће такође прстом у песак записати грехе које чине у тајности.

Дан 5:6 *Тада је цар променио боју, и његове мисли су га узнемириле; зглобови на леђима су му се опустили, а колена су му ударила једно о друго.*

6а- Чудо одмах производи своје ефекте. Упркос опијености, његов ум реагује, он је престрављен.

Дан 5:7 *И повика цар из свег гласа за астролозима, Халдејцима и гатарима; а цар одговори и рече вавилонским мудрацима: „Ко год прочита ово писмо и да ми објашњење за њега, биће обучен у пурпур, и носиће златну огрлицу на врату, и имаће треће место у влада краљевине..*

7а- Још једном, Данило је игнорисан; његова сведочанства су презрена краљевским наследством. И опет, у крајњој муци, млади краљ обећава највеће почести ономе ко се покаже способним да на натприродан начин дешифрује поруку исписану на зиду. Ко то уради, добиће треће место у краљевству јер Набонид и Валтазар заузимају прво и друго место.

Дан 5:8 *Уђоше сви мудраци цареви; али нису могли да прочитају спис и дају цару објашњење.*

8а- Као и под Навуходносором, ово остаје немогуће за паганске мудраце.

Дан 5:9 *Тада се цар Валтазар силно уплаши и промени боју, а његови великаши уплашени су.*

Дан 5:10 *И краљица, због речи цара и његових великаша, уђе у салу за банкете и рече овако: Царе, живи до века. Нека те мисли не муче, и нека ти лице не промени боју!*

Дан 5:11 *Постоји човек у вашем царству који има дух светих богова у себи; и у данима твога оца нађоше се у њему светла, разум и мудрост као мудрост богова. Такође га је цар Навуходносор, твој отац, краљ, твој отац, поставио за вођу мага, астролога, Халдејаца, гатара,*

Дан 5:12 *јер се у њему, Данило, кога је именовао цар Валтасар, нашао супериорни дух, знање и разумевање, способност да тумачи снове, да објашњава загонетке и решава тешка питања. Зато нека се позове Данило, и он ће дати објашњење.*

12а- Ово сведочанство краљице је збуњујуће и осуђује целу краљевску породицу: знали смо то... али смо одлучили да то не узмемо у обзир.

Дан 5:13 *Тада је Данило изведен пред краља. Цар одговори и рече Данилу: Јеси ли ти то Данило, један од сужњеника Јудиних, кога је мој отац, цар, извео из Јуде?*

Дан 5:14 *Чуо сам за вас да имате дух богова у себи, и да је у вама светлост, разум и изузетна мудрост.*

Дан 5:15 *Управо су довели пред мене мудраце и астрологе да прочитају ово писмо и да ми дају објашњење; али нису могли дати објашњење речи.*

Дан 5:16 *Научио сам да можете дати објашњења и решити тешка питања; сада, ако можеш да прочиташ ово Свето писмо и да ми даш објашњење, бићеш обучен у пурпур, носићеш златну огрлицу на врату и имаћеш треће место у владавини краљевства.*

16а- Треће место после Набонида, његовог оца и њега самог.

Дан 5:17 *Данило одговори пред царем: Чувајте своје дарове и дајте своје дарове другоме; ипак ћу прочитати писмо краљу и дати му објашњење.*

17а- Данило је стар и не придаје важност почести или добрима и вредностима сребра и злата, али прилика да подсети овог младог краља на његове мане, његове грехе које ће морати да плати за свој живот, не даје одбија и он је слуга Божији за ову врсту акције.

Дан 5:18 *О царе, свевишњи Бог даде Навуходносору твоје оцу власт, величину, славу и величанственост;*

18а- Владавина Навуходносора била је дело и дар правог Бога, као и његова величанственост коју је, погрешно, приписао сопственој снази, из гордости, пре него што је био глуп од Бога седам година.

Дан 5:19 *и због величине коју му је дао, сви народи, нације, људи на свим језицима плашили су се и дрхтали пред њим. Цар је убио оне које је хтео, а онима које је хтео дао је да живе; подигао је које је хтео, а снизио које је хтео.*

19а- Краљ је убио оне које је хтео

Конкретно, ова Богом дана моћ га је навела да казни побуњени јеврејски народ и многе његове представнике погуби.

19б- и оставио је животе оних које је желео

Данило и заробљени Јевреји су имали користи.

19ц- одгајао је оне које је желео

Данила и његова три верна сапутника подигао је краљ Навуходоносор изнад Халдејаца.

19д- *и спустио је оне које је хтео*

Великани његовог краљевства морали су да пристану да њима управљају млади странци из јеврејског ропства. Његовом моћном руком јеврејски национални понос је понижен и уништен.

Дан 5:20 *Али када се његово срце уздигло и дух његов отврднуо до охолости, он би збачен са свог царског престола и лишен своје славе;*

20а- Искуство краља Навуходоносора нам омогућава да разумемо аrogанцију која се приписује папском краљу из Дана.7:8. Данило показује краљу да је апсолутна власт дата од Бога коме хоће, према његовом програму. Али, подсећајући на понижавање краља Навуходоносора, он га подсећа да колико год моћан био, земаљски краљ зависи од неограничене моћи небеског краља.

Дан 5:21 *Он беше избачен из средине синова људских, и срце његово постаде као срце звери, и пребивалиште му беше међу дивљим магарцима; дадоше му траву да једе као волови, а тело му је оливено небеском росом, док не спозна да врховни Бог влада царством људским и даје га коме хоће.*

21а- Примећујем да се само у овом стиху помињу „ дивљи магарци “. Магарац је типичан симбол тврдоглавости: „тврдоглав као магарац“, посебно ако је „дивљи“ и није припитомљен. То је симбол који представља дух човека који одбија да чује поуке од Бога кроз искуства свог живота и кроз своја библијска откривења.

Дан 5:22 *А ти, Валтазар е сине његов, ниси понизио своје срце, иако си све ово знао.*

22а- У ствари, Валтазар се понашао као „дивљи магарац“ не узимајући у обзир искуство које је доживео његов „отац“ (његов деда).

Дан 5:23 *Узвисио си се над Господом небеским; посуде његове куће донешене су пред тебе, а ти си их користио да пијеш вино, ти и твоје старешине, твоје жене и твоје наложнице; хвалио си богове од сребра, злата, месинга, гвожђа, дрвета и камена, који не виде, и не чују, и ништа не знају, и ниси прославио Бога који има у руци твој дах и све путеве твоје.*

23а- Валтазар је оскрнавио златне посуде које су посвећене Богу створитељу за верску службу његовог храма. Али користећи их да велича лажне паганске богове, постигао је врхунац **одвратности** . Ова слика припрема ону из Откр.17:4: *Ова жена беше обучена у пурпур и скерлет, и украшена златом и драгим камењем и бисером. У руци је држала златну чашу, пуну гадости и нечистоћа њене проституције* . Она добија име „ Вавилон велики “ у 5. стиху.

Дан 5:24 *Зато је послао овај крај руке која је уцртала ово писмо.*

24а- Зауврат, Валтазар прекасно открива постојање правог живог Бога који делује и реагује на чудесан начин на понашање људи.

Дан 5:25 *Ово је писмо које је написано: миннов, миннов, текел, оупхарсин.*

25а- Превод: пребројано, пребројано, измерено и подељено

Дан 5:26 *И ово је објашњење ових речи. Побројано: Бог је избројао твоје царство и окончао га.*

26а- Прво „ пребројано “ циља на почетак владавине, а друго „ пребројано “, крај ове владавине.

Дан 5:27 Вагани: *Измерени сте на ваги, и нађени сте да немате.*

27а- Вага је овде симбол божанског суда. Људи су га усвојили да означе службе правде; врло несавршена правда. Али Божије је савршено и на основу слике двоструке ваге, он одмерава дела добра и зла које је осуђени извршио . Ако је плато добра лакши од зла, божанска осуда је оправдана. А то је случај са краљем Валтазаром.

Дан 5:28 *Подељено: Твоје ће царство бити подељено и предато Миђанима и Персијанцима.*

28а- Док се упуштао у одвратне опијања у својој краљевској палати, на челу са краљем Даријем, Међани су ушли у Вавилон коритом реке, привремено преусмерени и пресушени.

Дан 5:29 *И Валтасар одмах нареди, и обукоше Данила у пурпур, и метнуше му златну огрлицу око врата, и објављено је да ће он бити трећи у управљању царством.*

Дан 5:30 *Исте ноћи је убијен Валтазар, краљ Халдеја.*

Дан 5:31 *И Дарије Миђанин заузео је царство у доби од шездесет и две године.*

31а- Ово прецизно Данилово сведочанство очевица не препознају историчари који ову акцију приписују персијском краљу Киру 2 Великом у – 539.

Данило 6

Учење овог 6. поглавља је идентично оном из Данила 3. Ово нам представља Данила у тесту верности узора , да опонашамо и репродукујемо за све изабране које је Бог позвао у Исусу Христу. Коментари су корисни, али само прочитајте и научите лекцију. Цар *Дарије* се понаша као Навуходоносор у своје време и, са своје *62 године* , исповедаће славу живог Бога Данила; обраћење добијено Даниловим сведочењем о верности када га је Бог заштитио од *лавова* . Од почетка њихове везе гаји наклоност и интересовање за Данијела који му верно и поштено служи и у коме *види супериорни ум* .

Дан 6:1 *Добро је било да Дарије постави над царством сто двадесет сатрапа, који би требало да буду по целом царству.*

1а- Краљ Дарије открива своју мудрост поверавајући управљање краљевством 120 гувернера основаних у 120 провинција.

Дан 6:2 *И постави три поглавара над њима, међу којима је био Данило, да им ови сатрапи дају рачун и да цар не претрпи никакву штету.*

2а- Данило је и даље међу главним вођама који надгледају сатрапе.

Дан 6:3 *Данило је био бољи од кнезова и сатрапа, јер је у њему био виши дух; а цар је мислио да га успостави по целом царству.*

3а- Дарије, заузврат, примећује Данилову супериорност у смислу његовог интелигентног и мудрог ума. А његов план да га успостави изнад свега ће изазвати љубомору и мржњу против Данила.

Дан 6:4 *Тада су владари и сатрапи тражили прилику да оптуже Данила у вези са пословима краљевства. Али нису могли да нађу повода, нити шта да укоре, јер је био веран, и није се видело на њему ни кривице, ни ништа лоше.*

4а- Данило служи Богу тамо где га је поставио, тако да служи цару са истом посвећеношћу и верношћу. Стога се чини *неоспорним* ; критеријум који се налази међу свецима „адвентиста последњих дана“ према Откр.14:5.

Дан 6:5 *А ови људи рекоше: Нећемо наћи разлога против овог Данила, осим у закону Бога његовог.*

5а- Ова размишљања откривају размишљање ђаволског логора последњег земаљског теста вере у којем ће суботни остатак седмог дана закона Божијег дозволити убиство његових верних слугу, пошто они неће пристати да поштују остатак првог дана обавезан, недеља по римском верском праву.

Дан 6:6 *Тада ови кнезови и ови сатрапи дођоше к цару узнемирено и рекоше му овако: Царе Дарије, живи довека!*

6а- Овај буран улазак има за циљ да подсети краља на снагу бројева, његову способност да ствара поремећаје, а самим тим и на потребу да он ојача своју доминацију.

Дан 6:7 *Сви кнезови царства, управитељи, сатрапи, саветници и намјесници сматрају да треба издати краљевски едикт, са строгом забраном, да свако у року од тридесет дана, који се моли било коме бог или било који човек, осим тебе, о краљу, биће бачен у јазбину лавова.*

7а- До тада, краљ Дарије није настојао да присили људе свог краљевства да служе једном богу, а не другом. У политеизму је верска слобода потпуна. И да би га убедили, сплеткари му ласкају, поштујући га, краља Дарија, као бога. И овде, као и код свих великих владара, понос буди и тера га да одобри овај поредак који му, међутим, није излазио из ума.

Дан 6:8 *Сада, о краљу, потврди забрану и напиши декрет, да буде неопозив, према закону Миђана и Персијанаца, који је непроменљив.*

8а- Овај декрет задивљујуће пророкује онога који ће учинити Римску недељу обавезном на крају дана. Али запазимо да је овај непроменљив карактер закона Медијаца и Персијанаца који су успоставили погрешни и грешни људи потпуно неоправдан. Непроменљивост припада истинитом и живом Богу, Творцу.

Дан 6:9 *Тада је краљ Дарије написао декрет и декрет.*

9а- Овај корак је неопходан, јер пошто је сам написао декрет и одбрану, мораће се поштовати непроменљиви закон Миђана и Персијанаца.

Дан 6:10 *Кад је Данило сазнао да је одредба написана, повукао се у своју кућу, где су прозори горње собе били отворени према Јерусалиму; и три пута на дан клечао је, молио се и хвалио Бога свога, као и раније.*

10а- Данило не мења своје понашање, и не дозвољава да буде под утицајем ове људске мере. Отварањем свог прозора он показује да жели да његова оданост Свемогућем Богу буде позната свима. У то време Данило скреће у правцу Јерусалима где се чак и уништен, налази храм Божији. Јер се Дух Бог дуго јављао у овом светом храму који је учинио својим домом, својим земаљским обитавалиштем.

Дан 6:11 *Тада ови људи уђоше узбуркано и нађоше Данила како се моли и призива свог Бога.*

11а- Завереници су чекали и посматрали га да га ухвате у чину непослушности краљевском декрету; тренутно „флагрантни деликто“.

Дан 6:12 *И стадоше пред цара и рекоше му о краљевској одбрани: зар ниси написао одбрану да се ко у року од тридесет дана моли било ком богу или било коме, осим тебе, царе, бачен у лављу јазбину? Цар је одговорио: Ствар је извесна, по закону Миђана и Персијанаца, који је непроменљив.*

12а- Краљ може само потврдити указ који је сам написао и потписао.

Дан 6:13 *И опет проговорише и рекоше цару: Данило, један од заробљеника Јудиних, није се обазирао на тебе, царе, нити на одбрану коју си написао, моли се три пута на дан.*

13а- Ухваћен на делу, у дејству своје молитве, Данило је осуђен. Краљ цени Данила због његовог верног и поштеног понашања. Он ће одмах успоставити везу између себе и овог Бога коме служи са толиком ревношћу и верношћу пошто му се моли редовно *три пута дневно*. Ово објашњава бол и невољу коју ће Данилова осуда изазвати и почетак његовог предстојећег обраћења.

Дан 6:14 *Цар се веома узнемири кад је то чуо; узео је к срцу да избави Данила, и све до заласка сунца трудио се да га спасе.*

14а- Краљ тада схвата да је изманипулисан и улаже велике напоре да спасе Данила, кога веома цени. Али његови напори ће бити узалудни и краљ тужно открива пре свега: *слово убија, а дух оживљава*. Касније дајући људима овај израз, Бог показује границу поштовања закона. Живот се не може регулисати на писмима закона. У свом божанском суду, Бог узима у обзир детаље које мртво слово његовог писаног закона игнорише и људи без Бога немају мудрости да учине исто.

Дан 6:15 *Али ови људи су инсистирали на цару и рекоше му: Знај, царе, да закон Миђана и Персијанаца захтева да свака забрана или декрет који је потврдио буде неопозив.*

15а- Завереници подсећају на неопозиву (неоправдану) природу одлука које су донели краљ Мида и Персијанаца. И сам је заробљен својом наслеђеном културом. Али он разуме да је био жртва завере против Данијела.

Дан 6:16 *Тада је цар наредио да доведу Данила и баце га у лављу јаму. Цар одговори и рече Данилу: Нека те избави Бог твој, коме служиши са стрпљењем!*

16а- Краљ је приморан да Данила баци у лављу јазбину, али он свим срцем жели да Бог коме тако верно служи интервенише да га спасе.

Дан 6:17 *Они донесу камен и метну га на отвор јаме; цар га је запечатио својим прстеном и прстеном својих великаша, да се ништа не би променило у погледу Данила.*

17а- Овде искуство које је проживео Данило представља сличности са Христовим сахрањивањем, чија су кружна камена врата такође била запечаћена како би се спречила људска интервенција.

Дан 6:18 *Тада је цар отишао у свој двор; преноћио је у посту, није му довео наложницу, и није могао да засти.*

18а- Овакво краљево понашање сведочи о његовој искрености. Чинећи ове ствари, он показује да жели да угоди Богу Даниловом и да од њега добије своје спасење. Ово је почетак његовог обраћења ка једном Богу.

Дан 6:19 *Цар устаде у зору, и пожури у јазбину лавовску.*

19а- Припрема чистоте праћена непреспаваном ноћи због његовог ума измученог мишљу о Даниловој смрти и овог јурњава у зору према лављој

јазбини нису поступци које практикује пагански краљ, већ они брата који воли свог брата у Бога.

Дан 6:20 *Кад је дошао близу јаме, довикнуо је Данила тужним гласом. Цар одговори и рече Данилу: Да ли би Данило, слуга Бога живог, Бога твога, коме служиш са стрпљењем, могао да те избави од лавова?*

20а- *Док је прилазио јами, тужним гласом је позвао Данила*

Краљ се нада, али се плаши и боји се најгорег за Данила. Међутим, његову наду показује чињеница да је зове и поставља питање.

20б- *Да ли је Данило, слуга Бога живог, вашег Бога, коме служите са стрпљењем, могао да вас избави од лавова?*

Означавајући га као „ живог Бога “, Дарије сведочи о почетку свог обраћења. Међутим, његово питање „ **да ли те је могао** избавити од лавова? » нам показује да га још не познаје. Иначе би рекао „ *да ли је хтео да те избави од лавова?* “ » .

Дан 6:21 *И рече Данило цару: Краљу, живи довека!*

21а- У устима завереника, у 6. стиху, израз је имао мало значења, али у Даниловом, прорекао је приступ вечном животу резервисан за Божје изабране.

Дан 6:22 *Бог мој посла анђела свог и зачепи уста лавовима, који ми не учинише зла, јер сам се нашао невин пред њим; и ни пред тобом, царе, нисам учинио ништа зло.*

22а- У овом искуству, краљ Дарије схвата колико је глупо, неоправдано и неодобравано непроменљиво схватање људских краљевских одредби од стране правог Живог Бога коме Данило служи без скривања.

Дан 6:23 *Тада се цар веома обрадова, и нареди да изведу Данила из јаме. Данило је извађен из јаме, и на њему се не нађе рана, јер се уздао у Бога свога.*

23а- *Тада се краљ веома обрадовао*

Ова реакција природне и спонтане радости открива будућност изабрану од Бога јер краљ сада има сигурност у своје постојање и своју моћ.

23б- *Данило је извађен из јаме, а на њему није пронађена рана*

Као што одећа тројице Данилових сапутника бачена у прегрејану пећ није изгорела.

23в- *јер се уздао у свог Бога*

Ово поверење се показало у његовој одлуци да се не повинује краљевском декрету који би лишио Бога његових молитава; немогућ и незамислив избор за овај чисто људски модел вере.

Дан 6:24 *Цар је наредио да оне људе који су оптужили Данила доведу и баце у лављу јаму, њих и њихову децу и њихове жене; и пре него што су стигли до дна јаме, лавови их зграбише и поломише им све кости.*

24а- Бог је окренуо ситуацију против злих који су планирали зло. За време персијских краљева који ће доћи, искуство ће бити обновљено за Јеврејина Мардохеја кога ће вођа Аман желети да погуби са својим народом у време краљице Јестире. И тамо ће Аман завршити обешен на вешалима постављеним за Мардохеја.

Дан 6:25 *А после овога цар Дарије писа свим људима и свим народима и свим језицима који живе по свој земљи: Мир вам у изобиљу.*

25а- Овај нови спис од краља је онај човека кога је победио живи Бог. Пошто је сада у савршеном миру у свом срцу, он користи своју доминантну позицију да говори свим људима свог краљевства, сведочанство о свом миру које је примио од правог Бога.

Дан 6:26 *Заповедам да у целом мом царству буде страх и страх од Даниловог Бога. Јер он је Бог живи и остаје довека; његово краљевство никада неће бити уништено, а његова власт ће трајати до краја.*

26а- *Заповедам то у целом обиму мог краљевства*

Краљ наређује али никога не тера.

26б- *страх и страх за Бога Данила*

Али обогашен овим искуством, он намеће страх и страх од Даниловог Бога како би разуверио ауторе нове завере распаљене против Данила.

26ц- *Јер он је живи Бог, и остаје довека*

Он се нада да ће ово сведочанство бити примљено у срцима људи краљевства, и да то учини, он га хвали и уздиже.

26д- *његово краљевство никада неће бити уништено, а његова власт ће трајати до краја*

вечни карактер 5. ^{царства} статуе.

Дан 6:27 *Он је онај који избавља и спасава, који чини знаке и чуда на небу и на земљи. Он је био тај који је избавио Данила из власти лавова.*

27а- *Он је тај који избавља и који спасава*

Цар сведочи о ономе што је приметио, али ово ослобођење и ово спасење се тичу само физичког тела, живота Данила. Мораћемо да сачекамо долазак Исуса Христа да бисмо разумели Божју жељу да избави и спасе од греха. Али да истакнемо да је цар природно осетио потребу да се очисти да би угоднио живом Богу.

27б- *који чини знаке и чудеса на небесима и на земљи*

Књига пророка Данила сведочи о овим знацима и чудима, натприродним радњама које је Бог извршио, али будите опрезни, ђаво и његови демони такође могу да кривотворе одређена божанска чуда. Да бисте идентификовали два могућа порекла, довољно је разумети ко има користи од испоручене поруке. Да ли то води послушности Богу створитељу, или његовој непослушности?

Дан 6:28 *Данило је напредовао у владавини Дарија и у владавини Кира Персијанца.*

28а- Разумемо, Данило се неће вратити у своју домовину, али лекције које га је Бог научио у Дан.9 натерале су га да прихвати, а да не доживи ову судбину коју је одредио његов Бог.

Данило 7

Дан 7:1 : Прве године Валтазара, краља вавилонског, Данило је сањао и видео визије док је лежао. Затим је записао сан и испричао главне ствари.

1а- Прва година Валтазара, краља вавилонског

То ће рећи у – 605. Од визије Дан.2 прошло је 50 година. Смрт, велики краљ Навуходоносор је замењен његовим унуком Валтазаром.

Дан 7:2 : Данило је почео и рекао: Погледао сам у свом ноћном виђењу, и гле, четири ветра небеска ударише на велико море.

2а- провалила су четири ветра небеска

То су универзални ратови који доводе доминаторе да прошире своју моћ у правцу четири кардиналне тачке, ка северу, југу, истоку и западу.

2б- на великом мору

Слика није ласкава човечанству, јер је море, чак и велико, симбол смрти. То није, у Божјем пројекту, окружење припремљено за човека створено по његовом лику, према Пост.1. Његово окружење је земља. Али човечанство је, од првобитног греха, својом непослушношћу изгубило свој божански лик и више није у његовим чистим и светим очима него нечисте и прождрљиве морске животиње које се прождиру једна другу под надахнућем ђавола и демона. У овој визији, море симболизује анонимну масу људских бића.

Штавише, област обухваћена пророчанством односи се на народе повезане својим обалним аспектима који граниче са Средоземним морем. Море *стога* игра велику улогу у ратним акцијама освајачких похода доминатора.

Дан 7:3 И четири велике звери изиђоше из мора, различите једни од других.

3а- И четири велике животиње су изашле из мора

У новој визији налазимо учење дато у Данилу 2, али тамо животиње замењују делове тела статуе.

3б- различити л е с једни од других

Попут материјала *кипа* Дана.2.

Дан 7:4 Први је био као лав, и имао је крила орлова; Гледао сам док му нису откинули крила; подигнут је са земље и стао на ноге као човек, и дато му је срце човечије.

4а- Тхе први је био као лав и имао је орловска крила

Овде *златна глава* халдејског краља Дана.2 постаје лав са орловим крилима; амблем урезан на плавом камењу Вавилона, понос краља Навуходоносора у Дан.4.

4б- Гледао сам, док му нису откинули крила

Пророчанство се односи на седам година или седам пута током којих је краљ Навуходоносор постао глуп од Бога. Током ових 7 година (*седам*

пута) понижења прореченог у Дан.4:16, његово људско срце је уклоњено, замењено срцем звери.

4ц- *подигнут је са земље и стао на ноге као човек, и дато му је срце човечије.*

Његово обраћење у Бога створитеља је овде потврђено. Његово искуство нам омогућава да схватимо да је за Бога човек човек само када његово срце носи слику Божјег. Он ће то открити у својој инкарнацији у Исусу Христу, савршени божански модел љубави и послушности.

Дан 7:5 *И гле, друга звер беше као медвед , и стајаше с једне стране; имао је три ребра у устима међу зубима, а они су му рекли: Устани, једи пуно меса.*

5а- *И гле, друга звер беше као медвед , и стајаше на једној страни*

После халдејског краља, *сребрни сандук и руке Медијана и Персијанаца* постају *медвед* . Прецизност „ *која је стајала на једној страни* “ илуструје персијску доминацију која се појавила на другом месту после доминације Медијаца, али су јој освајања која је остварио краљ Кир 2 Персијанац дала много већу моћ од оне коју су имали Међани.

5б- *имао је три ребра у устима међу зубима, и рекли су му: Устани, једи пуно меса*

Персијанци ће доминирати Медијима и освојити три земље: Лидију богатог краља Креза 546. године, Вавилон 539. године и Египат 525. године.

Дан 7:6 *После овога погледах, и гле, други беше као леопард , и има четири крила на леђима као птица; ова животиња је имала четири главе и дато јој је власт.*

6а- *После овога погледах, и гле, други је био као леопард*

Исто, *дрски стомак и бедра грчких владара* постају *леопард са четири птичја крила* ; Пеге грчког леопарда чине га **симболом греха** .

6б- *и имао је четири крила на леђима као птица*

Четири *птичја крила* повезана са *леопардом* илуструју и потврђују екстремну брзину освајања његовог младог краља Александра Великог (између -336 и -323).

6ц- *ова животиња је имала четири главе и дата јој је власт*

Овде „ *четири главе* ”, али у Дан.8 то ће бити „ *четири велика рога* ” који означавају грчке владаре, наследнике Александра Великог: Селеука, Птоломеја, Лисимаха и Касандра.

Дан 7:7 *После овога погледах у својим ноћним визијама, и гле, тамо беше четврта звер, страшна , страшна и веома јака; имао је велике гвоздене зубе, јео је, ломио, газео је оно што је остало; био је другачији од свих претходних животиња, а имао је десет рогова.*

7а- *После овога, погледах у својим ноћним визијама, и гле, тамо је била четврта звер, страшна , страшна и изузетно јака*

Овде поново *гвоздене ноге Римског царства* постају *чудовиште са гвозденим зубима и десет рогова* . Јер, према Откр.13:2, само оно носи критеријуме 3 претходна царства: *Снага лава* , потврђена у овом стиху где се прецизира: *изузетно јака* ; *моћ медведа* и *брзина леопарда са наслеђем његовог греха* које симболизују његове мрље.

7б- *имао је велике гвоздене зубе, јео је, ломио и газио је оно што је остало;*

Ови детаљи му приписују покоље и масакре које је извршио симбол римског **гвожђа** који ће се наставити до краја света, његовом папском доминацијом.

7ц- *био је другачији од свих претходних животиња, и имао је десет рогова.*

Десет рогова представљају Франке, Лангобарде, Алемане, Англосаксонце, Визиготе, Бургунде, Суеве, Херуле, Вандале и Остроготе. Ово је **десет** хришћанских краљевстава која ће се формирати након слома Римског царства од 395. године, према објашњењима коју је анђео дао Данила у 24. стиху.

Дан 7:8 *И погледах рогове, и гле, други мали рог изиђе између њих, и три од првих рога ишчупана су пред тим рогом; и гле, имала је очи као очи човека, и уста која су говорила надмено.*

8а- *Погледао сам у рогове, и гле, други мали рог је изашао између њих*

Мали рог излази из једног од десет рогова, који означава Италију Острогота у којој се налази град Рим и такозвана папска „света столица“, у Латеранској палати на планини Цаелиус; Латинско име значи: небо.

8б- *и три прва рога су откинута испред овог рога*

Откинута рогови су хронолошки: *три краља спуштен* из 24. стиха, наиме, Херули између 493. и 510. године, затим узастопно, Вандали 533. и Остроготи 538. које је генерал Велизар протерао из Рима по наређењу Јустинијана 1. и дефинитивно поражен код Равене 540. године . Јер морамо приметити последицу израза *пре овог рога* . То значи да *Рог* нема личну војну моћ и да има користи од оружане силе монарха који га се плаше и његове верске моћи и стога радије подржавају и слушају га. Ово резонување ће бити потврђено у Дан.8:24 где ћемо читати: *његова моћ ће се повећати, али не његовом сопственом снагом* и стих 25 ће прецизирати: *због свог благостања и успеха својих трикова, он ће имати охолост у срце* . **Тако се показује да истина добија потврду само груписањем сличних порука разбацаних у различитим поглављима Данилове књиге и шире целе Библије.** Раздвојена, поглавља књиге „печате” пророчанство и његове поруке, најсуптилније и најважније остају недоступне.

8ц- *и гле, имала је очи као очи човека*

У Откр.9, Дух претходи његовим описима са термином *попут* . На тај начин сугерише сличност изгледа која није реалност. И овде, такође, морамо приметити сличност са *човеком* оваплоћеним у свом савршенству у Исусу Христу, али он има само претензија на то. Али има и више, јер „ *очи* “ симболизују видовитост пророка за које је Исус такође савршен модел. А Дух алудира на пророчку претензију папства које ће на крају основати своје званично седиште у граду Ватикану, реч која значи: пророковати, од латинског „ватицинаре“. Ствар ће бити потврђена у Откр.2:20, када Дух упореди ову римокатоличку цркву са Језабелом *која* је убила пророке Јахвеа, страном женом која обожава Вале, коју је венчао краљ Ахав. Поређење је

оправдано јер папство доводи до тога да истински пророци Божији у Христу умиру на ломачи инквизиције.

8д- *и уста, која су говорила охоло.*

У овом 7. поглављу, божански Филмски стваралац и Редитељ у „зуму“ представља хришћанску еру која се посебно тиче њега, период између краја Римског царства и славног Христовог повратка у Михаилу, његовом небеском имену са анђелима. Он најављује долазак *охолог краља, прогонитеља светих Свевишњег*, који напада божанске верске норме покушавајући да *промени времена и закон*, десет заповести али и друге божанске уредбе. Дух објављује своју коначну казну; он ће бити *„сагорет огњем због његових арогантних речи*.” Стога је сцена небеског суда седмог миленијума одмах представљена након помињања *његових надмених речи*. Пре ње, краљ Навуходоносор је такође показао *ароганцију*, али је понизно прихватио лекцију понижења коју му је Бог дао.

Небески суд

Дан 7:9 *Гледао сам док су се постављали престоли. И седе Старац. Хаљина му беше бела као снег, а коса на глави као чиста вуна; његов престо беше као пламен огњени, а точкови као огањ распламсани.*

9а- *Погледао сам, док су били постављени престоли*

Ова сцена представља време суда које ће извршити икупљени свецИ Ијуса Христа у његовом присуству, *седећи на престолима*, **на небу** према Откр.4, током *хиљаду година* цитираних у Откр.20. Ова пресуда припрема услове за **коначну пресуду**, чије је извршење илустровано у 11. стиху.

9б- *И седе древни дана.*

То је обожени Христос, једини Бог створитељ. Радња глагола *седети* указује на престанак стајаће активности, она је слика мировања. Небо је у апсолутном миру. На земљи, зли су уништени након Христовог повратка.

9в- *Хаљина му је била бела као снег, а коса на глави као чиста вуна*

Бела је симбол савршене чистоте Божије која се тиче целокупне његове природе на нивоу његове одеће, симбола његових дела и косе на глави која је круна чисте и савршене мудрости ослобођене сваког *греха*.

Овај стих сугерише Иса.1:18: *Дођите да се изјаснимо! каже Јахве. Ако су ваши греси као скерлет, биће бели као снег; ако су црвене као пурпурне, постаће као вуна.*

9д- *његов престо је био као пламен огњени,*

Престо означава место великог Судије, суд Божијег ума. Постављен је испод слике пламена *огњеног* који ће бити *очи* Христа правде у Откр.1:14 где налазимо описе овог стиха. Ватра уништава, што овом суду даје сврху уништења непријатеља Божјих и његових изабраника. Пошто су они већ мртви, ова пресуда се односи на *другу смрт* која ће дефинитивно погодити осуђене.

9.- *а точкови као у пламену.*

Престо има *точкове* у поређењу са *пламеним огњем* који ће се запалити на земљи: Откр.20:14-15: *друга смрт је огњено језеро*. Точкови

стога сугеришу кретање судија са неба на земљу ради извршења изречених пресуда. Живи Бог, велики Судија, креће и када се земља обнови и очисти, поново ће се преселити да тамо постави свој Царски престо према Откр.21:2-3.

Дан 7:10 Река огњена потече и изиђе испред њега. Хиљаду хиљада му је служило, а десет хиљада милиона стајало је у његовом присуству. Судије су селе, и књиге су се отвориле.

10а- Огњена река је текла и изашла испред њега

Ватра прочишћавајућа која ће сићи с неба да прождре душе палих мртвих и потом васкрсне, по Откр.20:9: *И изиђоше на лице земље, и опколише логор светих и вољени град . Али огањ сиђе с неба и прождере их*

10б- Служило му је хиљаду хиљада

То јест, милион душа, од **изабраних** откупљених са земље.

10ц- и десет хиљада милиона стајало је у његовом присуству

Десет милијарди земаљских душа **позваних** од Бога васкрсава и позива пред њега и његове судије да претрпе праведну божанску казну друге смрти , нешто што је потврђено у Луки 19:27: *А остале, доведите овамо непријатеље моје, који нису желели да ја царуј над њима и убиј их у мом присуству* . На овај начин, Дух потврђује речи које је изговорио кроз Исуса у Мт.22:14: **Јер много је званих, а мало изабраних** . Ово ће посебно бити случај у последњим данима према Луки 18:8: *... Али када дође Син човечји, хоће ли наћи веру на земљи?*

10д- Судије су селе, и књиге су се отвориле

Врховни суд ће судити на основу исказа који су дозволили пресуду и оптужнице прилагођене појединачно за сваку осуђену душу. Његове књиге садрже живот створења, које Бог чува у сећању, са верним анђелима као сведоцима, тренутно невидљивим за Земљане.

Дан 7:11 Тада погледах, због оholих речи које је рог говорио; и док сам гледао, животиња је убијена.

11а- Тада сам погледао, због арогантних речи које је рог изговорио

Попут речи „ због арогантне речи “ указују да овај стих жели да нам покаже узрочно-последични однос који дефинише Божији суд. Он не суди без разлога.

11б- и док сам погледао, животиња је убијена

Ако је четврта животиња која представља наследство, Царски Рим – десет европских краљевстава – Папски Рим, уништена ватром, то је због арогантне усмене активности Папског Рима; активност која ће се наставити до Христовог повратка.

11ц- и његово тело је **уништено** , предато у ватру да се спали

Суд удара у исто време у мали рог и десет грађанских рогова који су га подржавали и учествовали у његовим гресима према Откр.18:4. *Огњено језеро друге смрти ће их прождрети и уништити* .

Дан 7:12 Друге животиње су биле лишене моћи, али им је дато продужење живота до одређеног времена.

12а- Другим животињама је одузета моћ

Овде, као у Откр.19:20 и 21, Дух открива да је другачија судбина предвиђена за обичне грешнике паганства, будући да су наследници првобитног греха који се преноси са Адама на људске масе током земаљске историје.

12б- *али им је одобрено продужење живота до одређеног времена*

Ова прецизност значи предност претходних царстава у томе што нису доживеле крај своје доминације на крају света као што је случај са 4. римском животињом под последњим обликом универзалне хришћанске власти у време повратка Исуса Христа. Крај 4. ^{обележава} њено потпуно уништење. После овога, земља ће остати *безоблична и празна* у лику понора из Постања 1:2.

Исус Христос, син човечији

Дан 7:13 *Погледах у ноћним визијама, и гле, на облацима небеским долази као син човечији; дође до Старог дана, и приведоше га к њему.*

13а- *Погледао сам у својим ноћним визијама, и гле, на облацима небеским дошао је један као син човечији*

Ова појава сина човечјег баца светло на значење дато управо поменутој пресуди. Суд припада Христу. Али у Данилово време, Исус још није дошао, тако да Бог замишља шта ће постићи кроз своју земаљску службу током свог првог доласка на земљу људи.

13б- *дошао је до древних дана, и довели су га к њему.*

После своје смрти, он ће васкрснути, да би приказао своју савршену праведност која је жртвована увређеном Богу, да би добио опроштај својих верних изабраника, сортираних и одабраних самим собом. Приказана слика поучава принцип спасења стеченог вером у Божју вољну жртву у Христу. И потврђује своју ваљаност код Бога.

Дан 7:14 *И дадоше му власт и славу и царство; и служили су му сви народи, нације и људи свих језика. Његова власт је вечна власт која неће проћи, и његово краљевство никада неће бити уништено.*

14а- *Дато му је власт, слава и краљевство*

Подаци овог стиха су сажети у овим стиховима из Матеја 28:18 до 20 који потврђују да суд заиста припада Исусу Христу: *Исус, приступивши, рече им овако: Даде ми се свака власт на небу и на земљи . Идите, дакле, и научите све народе, крстећи их у име Оца и Сина и Светога Духа, и учећи их да држе све што сам вам заповедио. И ево, ја сам с вама у све дане до свршетка света .*

14б- и **служили су му** *сви народи, нације и људи свих језика*

У апсолутном смислу, то ће бити на новој земљи, старој обновљеној и прослављеној после седмог миленијума. Али откупљени ће бити изабрани из свих народа, нација и језика једним спасењем које је задобио Исус Христ јер су му **служили** током свог живота. У Откр.10:11 и 17:15 овај израз се односи на християнизовану Европу и западни свет. У овој групи налазимо милион спасених изабраних који служе Богу у стиху 10.

14ц- *и његова владавина никада неће бити уништена*

Детаљи наведени у Дан.2:44 који се тичу њега су овде потврђени: његова владавина никада неће бити уништена.

Дан 7:15 *Што се мене тиче, Данило, мој дух се узнемири у мени, и визије моје главе уплаше ме.*

15а- *Ја, Данијел, имао сам немирни дух у себи*

Данилова невоља је оправдана, визија најављује опасност за свеце Божије.

15б- *и визије у мојој глави су ме уплашиле.*

Ускоро ће његова визија Михаила имати исти ефекат на њега, према Дан.10:8: *Остао сам сам, и видео ову велику визију; изневерила ме је снага, лице ми је променило боју и распадало се, и изгубио сам сваку снагу.* Објашњење: син човечији и Михаил су једна те иста божанска личност . Страх ће карактерисати владавину Рима, јер у ове две узастопне доминације неће дати народ светих владара као што су Навуходносор, Дарије Миђанин и Кир 2 Персијанац.

Дан 7:16 *И приступих једном од оних који стајаху тамо, и упитих га истину о свему томе. Рекао ми је, и дао ми објашњење:*

16а- **Овде почињу додатна објашњења која је дао анђео**

Дан 7:17 *Ове четири велике звери, то су четири цара који ће устати из земље;*

17а- Имајте на уму да се ова дефиниција односи у истој мери на сукцесије откривене у Дан.2 помоћу слике *статуге* као и овде у Дан.7, путем слике *животиња* .

Дан 7:18 *Али свети Свевишњега ће примити царство, и поседоваће царство заувек, од века до века.*

18а- Исти коментар као за четири сукцесије. Опет, пети се тиче *вечног царства* изабраних које Христос гради на својој победи **над грехом** и смрћу.

Дан 7:19 *Тада сам пожелео да сазнам истину о четвртој звери, која се разликовала од свих осталих, изузетно страшна, имала је гвоздене зубе и бронзане ексере, која је јела и ломила и газила оно што је остало;*

19а- *који је имао гвоздене зубе*

зубима , налазимо *гвожђе* већ симбол тврдоће Римског царства означеног *ногама* Данове статуе.2.

19б- *и ексери од месинга* .

У овим додатним информацијама анђео наводи: *и ексере од месинга* . **Наслеђе грчког греха** је тако потврђено овим нечистим материјалом, легуром која је симболизовала грчко царство у **стомаку и бедрима** Дановог *кипа*.2 .

19ц- *који је појео, разбио и згазио оно што је остало*

Једење , или искоришћавање освојених ствари, оно што их чини да расту – *ломљење* , присиљавање и уништавање – *гажење* , презирање и прогон – то су радње које ће два узастопна „Рима“ и њихове грађанске и верске присталице практиковати до повратка Христа. У Откр.12:17: Дух означава последње „адвентисте“ речју „*остатак*“ .

Дан 7:20 *И од десет рогова који су били на његовој глави, и од другог који је ишао, и пред којим су три пала, на онај рог који је имао очи, уста која су говорила охоло, и већи изглед од осталих .*

20а- Овај стих доноси контрадикторне детаље стиху 8. Како се овде понаша „ мали рог “. **већи изглед од осталих? То је сва** његова разлика од осталих *краљева* десетеророгова . Она је веома слаба и крхка, а ипак, кроз лаковерност и страх од Бога за који тврди да представља на земљи, доминира и манипулише њима како хоће, осим у ретким изузецима.

Дан 7:21 *И видех овај рог како ратује против светих и надвладава их,*

21а- Парадокс се наставља. Она тврди да оличава највишу светост и Бог је оптужује да прогони његове свете. Онда само једно објашњење: лаже као да дише. Његов успех је успех огромне обмањујуће и разорне лажи , веома деструктивне за пут који је трасирао Исус Христ.

Дан 7:22 *док није дошао Старац и дао право светима Свевишњега, и дође време када су свети поседовали царство.*

22а- Срећом, добре вести су потврђене. После мрачних акција папског Рима и његових грађанских и верских присталица, коначна победа ће доћи до Христа и његових изабраника.

Стихови 23 и 24 наводе редослед сукцесије

Дан 7:23 *Овако ми рече: Четврта звер је четврто царство које ће постојати на земљи, различито од свих царстава, и које ће прождирати сву земљу, и газити је и разбити је.*

23а- Паганско Римско царство у свом империјалном облику између – 27. и 395. године.

Дан 7:24 *Десет рогова су десет царева који ће настати из овог царства. После њих ће устати други, другачији од првог, и срушиће три краља.*

24а- Захваљујући овој прецизности можемо идентификовати ових **десет** рогова са **десет** хришћанских краљевстава формираних на западној територији пропалог и разбијеног Римског царства. Ова територија је територија наше садашње Европе: ЕУ (или ЕУ).

Дан 7:25 *Говориће речи против Свевишњег, и тлачиће свете Свевишњега, и надаће се промени времена и закона; и свети ће бити предати у његове руке на време, и времена, и пола времена.*

25а- *Говориће речи против Свевишњег*

Бог у овом стиху концентрише своје проказивање грехова које приписује римском папском режиму и његовим претходницима римским бискупима који су учињено зло популаризовали, оправдавали и поучавали неуго мноштво. Дух наводи оптужбе почевши од најтежих: *речи против самог Свевишњег* . Парадоксално, папе тврде да служе Богу и представљају га на земљи. Али управо та претензија представља грешку јер Бог ни на који начин не одобрава ову папску претензију. И као резултат тога, све што Рим лажно учи о Богу утиче на њега лично.

25б- *он ће тлачити свете Свевишњега*

Неправедни прогон *светих* из 21. стиха је овде опозвано и потврђено. Пресуде изричу верски судови који носе назив „Света инквизиција“.

Мучење се користи да би се невини људи присилили да признају своју кривицу.

25ц- *и он ће се надати да ће променити време и закон*

Ова оптужба даје читаоцу прилику да поново успостави основне истине обожавања дате правом, живом и једином Богу.

Прелепи поредак који је успоставио Бог променили су римски монаси. Према Изласку 12:2, Бог је рекао Јеврејима приликом изласка из Египта: ***Овај месец ће вам бити први од месеци; то ће бити за вас први месец у години***. Ово је наређење, а не једноставан предлог. А пошто спасење долази од Јевреја по Исусу Христу, од Изласка свако биће које уђе у спасење улази и у породицу Божију где његов поредак мора да влада и да се поштује. Ово је права доктрина спасења, и то још од времена апостола. У Христу, Израил Божији је попримио духовни аспект, ништа мање није његов Израил за који је успоставио свој поредак и своје доктрине. Према Рим.11:24, пагански обраћеник је накалемљен у јеврејски корен и стабло Аврахама, а не обрнуто. Павле га упозорава на неверовање које је постало кобно за бунтовне Јевреје старог завета и исто тако ће бити погубно и за бунтовне хришћане новог; који се директно тиче римокатоличке вере и студија Дан.8 потврдиће то од 1843. протестантских хришћана.

Тек смо на почетку дугог пророчког откровења где је божанска оптужба изречена у овом стиху свеприсутна јер су последице страшне и драматичне. Времена која су се променила због бриге Рима:

1 – суботњи починак 4. ^{заповести} Божије. Седми дан је од 7. марта 321. године замењен првим даном, који је Богом одржан као световни дан и почетак недеље. Штавише, овај први дан наметнуо је римски цар Константин И ^{када} је био посвећен обожавању „часног непокореног сунца“, сунца које су пагани обожевали, већ у Египту, библијског симбола греха. Данило 5 нам је показао како Бог кажњава злочине који су му учињени, човек је тако упозорен и зна шта га чека када му Бог суди као што је судио и убио цара Валтазара. Субота коју је Бог посветио од постанка света има двојакe карактеристике да се односи на **време и** божански закон, као што помиње наш стих.

2 – Почетак године, који је првобитно био у пролеће, реч која значи први пут, промењен је у почетак зиме.

3 – По Богу, промена дана се дешава на заласку сунца, по реду ноћни дан, а не у поноћ, јер је ритмичан и обележен звездама које је са том намером створио.

Промена закона иде много дубље од теме суботе. Рим није оскрнавио златне сасуде храма, већ је овластио себе да промени оригинални текст речи које је Бог исписао својим прстом на каменим плочама датим Мојсију. Ствари које су биле толико свете да је Бог погодио ковчег у коме су пронађене одмах смрћу.

25в- *и светитељи ће бити предати у његове руке на време, времена и пола времена*

Шта значи *време* ? Искуство цара Навуходносора даје нам одговор у Дан.4:23: *Избаћиће те међу људе, живећеш са зверима пољским, даће ти*

траву да једеш као воловима; **и седам ће времена проћи преко тебе**, док не знаш да Свевиињи влада царством људским и даје га коме хоће. После овог тешког искуства, цар је рекао у стиху 34: **После одређеног времена , ја, Навуходносор, подигох очи своје ка небу, и разум се вратио к мени .** *Благосиљао сам Свевиињега, хвалио сам и славио Онога који живи довека, чија је власт вечна власт, и чије царство траје од колена до колена .* Можемо закључити да ових **седам времена** представља **седам година** откако трајање почиње и завршава се током његовог живота. Оно што Бог назива **временом** је време које је потребно земљи да изврши један потпуни окрет Сунца. Одатле излазе многе поруке. Бога симболише сунце и када створење устаје у гордости, да га стави на своје место, Бог му каже: „Окружи око мог божанства и научи ко сам ја“. За Навуходносора је потребно седам окрета, али делотворно. Још једна поука ће се тицати трајања папске владавине такође проречене термином „*време*“ у овом стиху. У поређењу са искуством Навуходносора, Бог кажњава хришћанску гордост тако што га је предао **глупости за време, времена и пола времена** пророчких година. Од 7. марта 321. гордост и незнање у глупости натерали су људе да поштују наредбу која је променила Божију заповест; чему се не може покорити понизни слуга Христов, иначе би се одсекао од Бога свога Спаситеља.

Овај стих нас наводи да тражимо праву вредност и датуме почетка и краја овог прореченог трајања. Открићемо да то представља 3 године и шест месеци. У ствари, ова формула ће се поново појавити у Откр.12:14 где је упоредна са формулом *1260 дана* из стиха 6. Примена кода из Езе.4:5-6, *једног дана у години*, омогућиће да схвати да је ово заиста 1260 дугих и страшних година, патње и смрти.

Дан 7:26 *Тада ће доћи суд, и власт ће му бити одузета, и биће уништена и уништена заувек.*

2а- Истиче интерес ове прецизности: пресуда и крај доминације папа се дешавају у исто време. Ово доказује да поменути суд неће почети пре Христовог повратка. 2021. године папе су и даље активне, тако да пресуда наведена у Даниелу није почела 1844., браћо адвентисти.

Дан 7:27 *Царство и власт и величина свих царстава под небом даће се народу светаца Свевиињега. Његова владавина је вечна владавина, и сви владари ће му служити и покоравати му се.*

27а- Пресуда је стога добро спроведена након повратка у славу Христову и узнесења на небо његових изабраних.

27б- *и сви владари ће му служити и покоравати му се*

Као примере, Бог нам показује три *владара* представљена у овој књизи: халдејског краља Навуходносора, мидског краља Дарија и персијског краља Кира 2.

Дан 7:28 *Овде се завршавају речи. Мене, Данијела, веома су узнемириле моје мисли, променио сам боју и ове речи сам чувао у срцу.*

28а- Данилова невоља је и даље оправдана, јер на овом нивоу докази о идентитету папског Рима још немају снаге; његов идентитет и даље остаје већ веома убедљива „хипотеза“, али свеједно „хипотеза“. Али Данило 7 представља само другу од седам пророчких плоча представљених у овој

Даниловој књизи. И већ смо могли да видимо да су поруке испоручене у Дан.2 и Дан.7 идентичне и комплементарне. Свака нова страница ће нам донети додатне елементе који ће се надовезати на већ спроведене студије, појачаће и учврстити Божју поруку која ће тако постајати све јаснија.

хипотеза да је „ мали рог “ овог поглавља 7 папски Рим. Ствар ће бити обављена. Али хајде да се већ присетимо овог историјског низа који се тиче Рима, „ 4. монструозне животиње са гвозденим зубима “. Он означава Римско царство праћено „ десет рогова “ слободних и независних европских краљевстава које је 538. године наследио „ мали рог “ за који се претпоставља да је папски, овај „ другачији краљ “, пред којим „ три рога или три краља “, Херули, Вандали и Остроготи су понижени између 493. и 538. у стиховима 8 и 24.

Данило 8

Дан 8:1 У трећој години владавине цара Валтасазара, ја Данило сам видео визију, осим оне коју сам видео раније.

1а- Време је прошло: 3 године. Данијел добија нову визију. У овој, постоје само две животиње које су јасно идентификоване у стиховима 20 и 21 са Медијцима и Персијанцима и Грцима који су у претходним визијама били 2. и 3. ^{Царства} прореченог наследства. Временом, у визијама, животиње се све јасније прилагођавају обредима Јевреја. Дан.8 представља овна и јарца; животиње принесене у жртву на Дан помирења јеврејског обреда. Тако можемо приметити симбол греха у суперпозицији грчког царства: дрски стомак и бедра Дан.2, леопард из Дан.7 и јарац Дан.8.

Дан 8:2 *Кад сам видео ову визију, учини ми се да сам у Сушану, главном граду, у области Елам; а за време мог виђења био сам близу реке Улаи.*

2а- Данило је у Персији близу реке Карун која је у његово време била Улаи. Персијска престоница и речни симбол народа указују на географско референтно место за визију коју ће им Бог дати. Пророчке поруке стога пружају драгоцене географске податке у овом поглављу који су недостајали у 2. и 7. поглављу.

Дан 8:3 *И подигох очи своје, и погледах, и гле, ован стоји пред реком, и имао је рогове; ови рогови су били високи, али један је био виши од другог, и последњи се дигао.*

3а- Овај стих резимира историју Персије коју илуструје овај ован чији рог највиши га представља јер је у почетку био под доминацијом свог савезника Медија, а изнад ње се издигао последњи доласком на власт краља Кира 2 Персијанског, 539. године, последњег Данила према Дан.10:1. Али овде указујем на проблем правог датума, јер историчари потпуно игноришу сведочење очевица Данила који у Дан.5:31 приписује освајање Вавилона медијском краљу Дарију који је организовао Вавилон у 120 сатрапија према Дану. 6: 1. Кир је дошао на власт после Даријеве смрти, дакле не 539. него нешто касније, или напротив, Даријево освајање је могло бити нешто пре датума – 539. године.

3б- Божанска суптилност се појављује у овом стиху, у облику који се користи за означавање малог и великог рога. Ово потврђује да је пажљиво избегавани израз „мали рог” посебно и искључиво везан за идентитет Рима.

Дан 8:4 *Видео сам овна како удара својим роговима на запад и на север и на југ; ниједна животиња није могла да му одоли, и није било ко да избави његове жртве; урадио је шта је хтео, и постао је моћан.*

4а- Слика овог стиха илуструје узастопне фазе персијских освајања која их воде ка царству, доминацији краља над краљевима.

На Западу : Кир 2 је склопио савез са Халдејцима и Египћанима између – 549. и – 539. године.

На северу : Лидија краља Креза је освојена – 546

У подне : Кир осваја Вавилон тако што ће наследити медијског краља Дарија после – 539. године, а касније ће персијски краљ Камбиз 2. освојити Египат у – 525. години.

4б- *и постао је моћан*

Постигао је царску моћ која је Персију учинила првим царством о којем је проречено у овом поглављу 8. То је било 2. царство у визијама Дан.2 и Дан.7. У тој сили, Персијско царство се проширило до Средоземног мора напало је Грчку што ју је зауставило на Маратону 490. године. Ратови су настављени.

Дан 8:5 *Кад погледах изблиза, гле, јарац дође са запада, и прегазу сву земљу лицем својим, не дотичући се; ова коза је имала велики рог између очију.*

5а- Стих 21 јасно идентификује јарца: *Јарац је краљ Јавана, Велики рог између његових очију је први краљ . Јаван,* је старо име Грчке. Игноришући слабе грчке краљеве, Дух гради своје откровење на великом грчком освајачу Александру Великом.

5б- *гле, коза је дошла са запада*

Географске ознаке се и даље дају. Коза долази са Запада у односу на Персијско царство узето као географску референтну локацију.

5ц- *и путовао по целој земљи на њеној површини, не додирујући је*

Порука је аналогна четири птичја крила леопарда из Дана.7:6. Он истиче изузетну брзину освајања овог младог македонског краља који ће за десет година проширити своју доминацију све до реке Инд.

5д- *ова коза је имала велики рог између очију*

Идентитет је дат у стиху 21: *Велики рог између његових очију је први краљ. Овај краљ* је Александар Велики (– 543 – 523). Дух му даје изглед једнорога, фантастичне митске животиње. Он тако осуђује неисцрпну плодну машту грчког друштва које је измислило бајке примењене на религију и чији је дух прешао векове до нашег времена на варљивом хришћанском Западу. То је аспект *греха* који потврђује лик јарца, животиње која је играла улогу *греха* у светом годишњем обреду „дана помирења“. Распеће Месије Исуса у свом божанском савршенству, овај обред је морао да престане после њега... силом, кроз разарање храма и јеврејске нације од стране Римљана 70. године.

Дан 8:6 *И дође до овна који је имао рогове, кога сам видео како стоји пред реком, и натрчао је на њега у свом гневу свом.*

ба- Александар Велики креће у напад на Персијанце чији је краљ Дарије 3. Овај последњи је поражен код Иса, бежи остављајући за собом свој лук, штит и огртач, као и своју жену и наследника, у – 333. Касније ће га убити двојица његових великана.

бб- *и он је потрчао на њега у свом бесу свом*

Овај *бес* је историјски оправдан. Томе је претходила ова размена између Дарија и Александра: „Пре него што је Александар упознао Дарија, персијски краљ му је послао поклоне са намером да нагласи њихов положај као краља и детета – Александар је у то време још увек био млад човек. Принц почетник у уметности рат (гранак И, поводац 89). Дарије му шаље метак, бич, коњску кочницу и сребрну кутију пуну злата. Писмо уз благо наглашава елементе: лопта је да настави да игра као дете, кочница да га научи да се контролише, бич да га исправи и злато представља данак који Македонци морају да плате персијски цар.

Александар не показује знаке љутње, упркос страху од гласника. Напротив, тражи од њих да честитају Дарију на његовој финоћи. Дарије, каже, зна будућност, пошто је Александру поклатио лопту која представља његово будуће освајање света, кочница значи да ће му се сви потчинити, бич ће бити да казни оне који се усуде да устану против њега и злато сугерише данак који ће добити од свих својих поданика.” Пророчански детаљ, Александар је имао коња коме је дао име „Буцефалус“ што значи, са увећаним префиксом, „глава“. У свим својим биткама, он ће бити на челу своје војске, са оружјем у руци. И он ће постати „десет година“ владајућа „глава“ света обухваћеног пророчанством. Његова озлоглашеност ће промовисати грчку културу и *грех* који је стигматизује.

Дан 8:7 Видео сам га како прилази овну и љути се на њега; ударио је овна и сломио му два рога, а да ован није имао снаге да му се одупре; бацио га је на земљу и згазио, а овна није имао ко да избави.

7а- Рат који је покренуо Александар Велики: 333. године код Иса је поражен персијски логор.

Дан 8:8 И јарац постаде веома јак; али кад је био јак, сломио му се велики рог. Четири велика рога су се подигла да га замене, до четири ветра небеска.

8а- сломио му се велики рог

Године 323. млади краљ (– 356 – 323) умире без наследника у 32. години, у Вавилону.

8б- Четири велика рога су се подигла да га замене на четири небеска ветра.

Замене мртвог краља били су његови генерали: дијадохи. Када је Александар умро, било их је десет и 20 година су се међусобно борили до те мере да су на крају 20 година остала само четири преживела. Сваки од њих основао је краљевску династију у земљи над којом је доминирао. Највећи је Селеук познат као Никатор, он је основао династију „Селеукида“ која је владала над краљевством Сирије. Други је Птолемеј Лагос, он је основао династију "Лагид" која је владала Египтом. Трећи је Касандрос који влада Грчком, а четврти Лисимах (латинско име) који царује Тракијом.

Пророчка порука заснована на географији се наставља. Четири кардиналне тачке четири небеска ветра потврђују идентитет земаља дотичних бораца.

Повратак Рима, мали рог

Дан 8:9 Из једног од њих изиђе мали рог, који је веома растао према југу, према истоку и према најлепшој земљи.

9а- Аспект овог стиха описује проширења краљевства које ће заузврат постати владајућа империја. Међутим, у претходним лекцијама и у историји света наследник краљевине Грчке је Рим. Ова идентификација је додатно оправдана изразом „мали рог“ који је овога пута, супротно ономе што је урађено за краћи средњи рог, јасно цитиран. Ово нам омогућава да кажемо да овај „мали рог“ симболизује, у овом контексту, растући републикански Рим. Јер, интервенише према истоку, као полицајци света, често зато што је позвана да реши локални сукоб између противника. И ово је прецизан разлог који оправдава слику која следи.

9б- Од једног од њих је дошао мали рог

Претходни доминатор је била Грчка, а управо из Грчке Рим долази да доминира у овој источној зони у којој се налази Израел; Грчка, један од четири рога.

9ц- која се веома шири према југу, ка истоку и према најлепшој земљи.

Римски раст почиње од његовог географског положаја прво **према југу**. Историја то потврђује, Рим улази у пунске ратове против Картагине, данашњег Туниса, око – 250.

Следећа фаза проширења одвија се **ка истоку** интервенцијом на **једном од четири рога** : Грчка, око – 200. Тамо га је позвала Етолска грчка лига да би је подржала против Ахајске лиге (Етолија против Ахаје). Стигавши на грчко тле, римска војска га никада не би напустила и цела Грчка би од – 160. године постала римска колонија.

Од Грчке, Рим ће наставити своју експанзију крочећи у Палестину и Јудеју која ће постати – 63 провинција Рима коју су освојиле војске генерала Помпеја. То је Јудеја коју Дух означава овим прелепим изразом: **Најлепша од земаља** , израз цитиран у Дан.11:16 и 42, и Ез.20:6 и 15.

Хипотеза је потврђена, „ мали рог “ је Рим

Овога пута сумња више није дозвољена, папски режим Дан.7 је демаскиран, па нас, прескачући непотребне векове, Дух води у трагични час када, напуштен од царева, Рим обнавља своју доминацију под религиозном формом Хришћански изглед којем приписује радње које откривају симболи 10. стиха који следи. Ово су поступци „ **другачијег** ” краља Дана.7.

Царски Рим па папски Рим прогоне свеце

Два узастопна читања за овај појединачни стих

Дан 8:10 *Уздигла се до војске небеске, и срушила је део те војске и неке од звезда на земљу, и згазила их ногама.*

10а- *Уздигла се до војске небеске*

Изговарајући „ она “, Дух држи као мету идентитет Рима, у хронолошком низу његових проширења, након различитих облика владавине на које алудира у Откр. 17:10, Рим је стигао до царства под владавином Римски цар Октавијан познат као Август. И у његово време је Исус Христос рођен од Духа, у још увек девичанском телу Марије, младе жене Јосифове; обојица изабрани из јединог разлога што припадају лози краља Давида. Након своје смрти, када је сам васкрсао као што је најавио, Исус је поверио својим апостолима и својим ученицима мисију објављивања добре вести спасења (Јеванђеља) како би учинио изабране људе широм света. У то време Рим се суочио са кротошћу и хришћанским пацифизмом; она у улози месара, Христови ученици у улози закланих јагањаца. По цену много проливане мученичке крви, хришћанска вера се проширила по целом свету, а посебно у престоници царства, Риму. Прогонећи царски Рим устаје против хришћана. У овом стиху 10, две радње Рима се преклапају. Први се тиче царског, а други, папског.

У царском режиму већ можемо приписати поступке који су му цитирани:

Уздигла се до војске небеске : супротставила се хришћанима. Иза овог симболичког израза, *наоружан небом* , крије се изабрани хришћанин према коме је Исус већ именовано своје вернике: *грађани небеског краљевства* . Штавише, Дан.12:3 упоређује праве *свеце* са *звездама* које су такође Аврамово семе из *Постања 15:5*. У првом читању, усуђивање да муче синове и кћери Божије већ представља за пагански Рим арогантан поступак и недостојно и неоправдано уздицање . У другом читању, тврдња римског

бискупа да као папа влада Изабраником Исуса Христа из 538. такође је арогантна радња, а још недостојније и неоправданије уздицање.

Она је учинила да део ове војске и звезде падну на земљу, и згазила их је : прогонила их је и убијала да би одвратила своје становништво у својим аренама. Прогонитељи су углавном Нерон, Домицијан и Диоклецијан, последњи званични прогонитељ између 303. и 313. године. У првом читању, овај драматични период је обухваћен у Апо.2 под симболичним називима „Ефес“, време када Јован прима своје божанско Откривење под називом „Апокалипса“ и „ Смирна “. У другом читању, које се приписује папском Риму, ове радње су смештене у Апо.2 под периодима названим „ Пергам “, односно раскинут савез или прељуба и „Тијатира“, тј. гадости и смрти. Рекавши, *а она их је погазила*, Дух приписује оба Рима исту врсту крволочних поступака. Глагол *погазио* и његов израз *погазио* се приписују паганском Риму у Дан.7:19. Али радња *гажења* ће се наставити до краја 23:00 увече-јутара 14. стиха овог 8. поглавља према изјави 13. стиха: До када ће се **газити светост и војска** ? Ова акција је остварена у време хришћанске ере и зато је морамо приписати папском Риму и његовим монархијским ослонцима; што историја потврђује. Ипак, запазимо важну разлику. Пагански Рим само буквално чини да свеци Исуса Христа *падају на земљу* , док их папски Рим својим лажним верским поукама тера да духовно *падну на земљу* , пре него што их буквално прогони.

Спорадични прогони су се настављали са сменама мира све до доласка цара Константина И ^{који} је окончао прогоне против хришћана Миланским едиктом, његове римске престонице, 313. године, који представља период од „ десет година “ прогони који карактеришу еру " Смирне " у Откр.2:8. Овим миром хришћанска вера неће добити ништа, а Бог ће много изгубити. Јер без баријере прогона, посвећеност необраћених овој новој вери обилује и умножава се широм царства, а посебно у Риму где је крв мученика највише текла.

Стога за ово време можемо повезати почетак другог читања овог стиха. Онај где Рим постаје хришћански покоравалући се наредбама цара Константина који је 321. године управо издао едикт којим се налаже промену недељног дана одмора: седми дан субота се замењује првим даном у недељи; у то време, коју су незнабошци посветили обожавању бога „ часног непокореног сунца “. Ова акција је озбиљна као и *пиће златни сасуди храма* , али овога пута, Бог неће реаговати, биће довољан час коначног суда. Са својим новим даном одмора, Рим ће проширити своју хришћанску доктрину по целом царству, а своју локалну власт, римски бискуп, добити на угледу и подршци, све до врховног узвишења које му папска титула даје декретом, 533. године, византијски цар Јустинијан ^И. Тек након протеривања непријатељских Острогота, први владајући папа, Вигилије, заузео је своје папско седиште у Риму, у Латеранској палати изграђеној на планини Целије. Датум 538. и доласак првог папе означавају извршење радњи описаних у 11. стиху који следи. Али то је и почетак 1260 дана-година владавине папа и свега што се њих тиче и што је откривено у Дан.7. Континуирана владавина

током које су свеци, још једном, *згажени*, али овог пута, римском папском верском доминацијом и њеним грађанским присталицама, монарсима, и врхунцем тога... у име Христа.

Специфичне акције папе установљене 538. године

Дан 8:11 Устала је на војсковође, и одузела му ~~жртву~~ вечну, и срушила ~~место~~ као темељ светиње његове.

11а- Подигнула се на чело војске

Овај војсковођа је логично и библијски Исус Христос, према Еф.5:23: *јер муж је глава жени, као што је Христос глава Цркве, која је његово тело, и чији је он Спаситеља*. Глагол „устала” је добро одабран, јер је управо 538. године Исус на небу док је папство на земљи. Небо јој је ван домаћаја, али „устала је” тако што је навела мушкарце да верују да га она замењује на земљи. Са неба, Исус има мале шансе да избегне људе из замке коју им је поставио ђаво. Штавише, зашто би то урадио, када их сам испоручује у ову замку и све њене клетве? Јер добро смо прочитали, у Дан.7:25, „*свети ће бити предати у његове руке на време, пута (2 пута) и по времена*”; они су намерно избављени од Бога Христа, због *промењених времена и закона*. Закон измењен 321. године од стране Константина у вези са суботом, наравно, али пре свега, *закон је промењен* од стране римског папства, после 538. године, где није само субота та која је погођена и нападнута, већ цео закон је прерађен Рим. верзија.

11б- *одузео му је вечну жртву*

Указујем на одсуство речи жртва у оригиналном хебрејском тексту. Међутим, његово присуство сугерише контекст старог савеза, али ово није случај као што сам управо показао. Под новом заветном *жртвом и приносом* престала је смрт Христова, *средином недеље* цитиране у Дан.9:27, учинивши ове обреде бескорисним. Међутим, остало је нешто од старог завета: служба првосвештеника и посредника за грехе народа који је такође прорекао небеску службу коју је Исус извршио у корист само својих изабраника купљених његовом крвљу од његовог васкрсења. Христос се вратио на небо, шта му је остало да узмем? Његова свештеничка функција је његова искључива улога посредника да опрости грехе својих изабраних. Заиста, од 538. године, успостављање вође Цркве Христове на земљи, у Риму, учинило је Исусову небеску службу испразном и бескорисном. Кроз њега више не пролазе молитве и грешници остају носиоци својих грехова и своје кривице према Богу. Јевр.7:23 потврђује ову анализу, говорећи: „*Али он, пошто пребива заувек, има свештенство које није преносиво*.” Промена владара на земљи оправдава гнусне плодове које доноси ово хришћанство без Христа; плодови проречени од Бога Данилу. Зашто су хришћани били погођени овим страшним проклетством? Следећи стих 12 ће дати одговор: *због греха*.

Управо извршена идентификација перпетуала послужиће као основа за прорачуне коришћењем трајања 1290 и 1335 дневних година које ће бити предложене у Дан.12:11 и 12; утврђена основа је датум 538. године, када је земаљски папски вођа украо *вечно свештенство*.

11ц- *и срушио место-одножје светиње његове*

Због контекста новог савеза, између два могућа значења хебрејске речи „мекон“ преведене са „место“ задржао сам њен превод „основа“ једнако легитиман и боље прилагођен контексту хришћанске ере на коју се пророчанство налази на мети. .

се често говори о *светињи* , што је збуњујуће. Међутим, могуће је не преварити се у зависности од глагола који означава радњу која се врши на *светињи* .

Овде у Дан.7:11: његову *основу* збаци папство.

У Дан.11:30: оскрнављен је од грчког цара прогонитеља Јевреја Антиоха 4 Епифан у – 168. г.

У Дан.8:14 и Дан.9:26 није реч о ~~светињи~~—него о *светости* . Хебрејска реч „кодесх“ се систематски погрешно преводи у свим преводима најчешћих верзија. Али оригинални хебрејски текст остаје непромењен да сведочи о изворној истини.

Треба да знате да се израз „ *светилиште* “ односи искључиво на место где Бог стоји лично. Од када је Исус васкрсао и вратио се на небо, на земљи више нема *светиње* . *Преокретање основе његовог светилишта* стога значи подривање доктринарних темеља који се тичу његове небеске службе која илуструје све услове спасења. Заиста, када се једном крсти, позвана особа мора имати користи од одобрења Исуса Христа који суди о његовој вери на основу његових дела и пристаје или не да опрости његове грехе у име своје жртве. Крштење означава почетак искуства проживљеног под праведним Божјим судом, а не његов крај. Што значи да када се прекине непосредна веза између земаљског изабраника и његовог небеског заступника, спасење више није могуће, а свети завет је раскинут. То је страшна духовна драма коју су преварене и заведене људске масе игнорисале од 7. марта 321. и 538. године у којој је папа уклонио *вечно свештенство Исуса Христа у своју корист*. *Преокретање основе своје светиње* такође значи приписивање 12 апостола који представљају основу или темељ Изабраних, духовну кућу, лажно хришћанско учење које оправдава и легализује грех против божанског закона; што ниједан апостол не би учинио.

Дан 8:12 *И војска је предата на жртву вечну због греха; рог је бацио истину на земљу, и успео у својим подухватима.*

12а- *Војска је предата вечном жртвом*

Симболичнијим језиком овај израз има исто значење као и Дан.7:25: *војска је испоручена ...* Али овде Дух додаје *са вечним*

12б – *због греха*

Или, према 1. Јовановој 3:4, због кршења закона *измењеног* у Дан.7:25. Јер Јован је рекао и написао: *Ко греши, преступи закон, а грех је преступ закона* . Овај преступ датира од 7. марта 321. године и тиче се, прво, напуштања свете Божије суботе; субота коју је он *осветио* , од стварања света, у јединствени и вечни „ *седми дан* “.

12ц- *рог је бацио истину на земљу*

Истина је и даље духовна реч која означава закон према Пса.119:142-151: *Твој закон је истина...све твоје заповести су истина .*

12д- *и успева у својим подухватима*

Ако је Дух Бога створитеља то унапред најавио, онда се немојте чудити што сте игнорисали ову превару, највећу духовну превару у целој историји људи; али и најозбиљнији по својим последицама губитак људских душа за Бога. Стих 24 ће потврдити говорећи: *Његова моћ ће се повећати, али не његовом сопственом снагом; он ће направити невероватну пустош, успеће у својим подухватима , уништиће моћне и људе светаца.*

Припрема за освећење

У поукама које дају религиозни обреди Старог савеза ова тема припреме за освећење се стално појављује. Прво, између времена ропства и уласка у Ханан, прослава Пасхе је била неопходна да би се осветио народ који је Бог намеравао да одведе на своје национално тло, Израел, обећану земљу. У ствари, било је потребно 40 година искушења очишћења и посвећења да би се ушао у Ханан.

Исто тако, што се тиче суботе која се обележава седмог дана од једног до другог заласка сунца, било је неопходно претходно време припреме. Шест дана световних активности захтевало је прање тела и пресвлачење, свештенику су налагане и ове ствари како би без опасности по живот могао да уђе у светињу храма да тамо одслужи своју обредну службу.

Седмодневна, 24-часовна недеља стварања направљена је по узору на седам хиљада година Божјег плана спасења. Тако да првих 6 дана представља првих 6 миленијума током којих Бог бира своје изабранике. А 7.^и последњи миленијум представља велику суботу током које Бог и његови изабраници сабрани на небу уживају у правом и потпуном одмору. Грешници су привремено сви мртви; осим Сатане, који остаје изолован на депопулираној земљи током овог периода од „хиљаду година“ откривеног у Откр.20. Пре уласка у „небо“ изабрани морају бити очишћени и посвећени. Очишћење почива на вери у добровољну жртву Христову, али освећење се добија његовом помоћи после крштења јер се очишћење урачунава или добија унапред у име принципа вере, али је освећење плод који се добија у стварности у целој његовој души од изабраних кроз његову стварну сарадњу са живим Богом Исусом Христом. Она се добија борбом коју води против себе, против своје лоше природе, да би се одупрео греху.

Данило 9:25 ће нас научити, Исус Христ је дошао да умре на крсту како би натерао своје изабране да више не греше, јер је дошао да **оконча грех** . Сада смо управо видели у 12. стиху, да је изабрани хришћанин изручен папском деспотизму због греха. Очишћење је стога неопходно да би се стекло освећење *без којег нико неће видети Бога* као што је написано у Јеврејима 12:14: *Тражите мир са свима и посвећење, без којег нико неће видети Господа .*

Примењено на 2000 година хришћанске ере од смрти Исуса Христа до његовог повратка 2030. године, ово време припреме и посвећења биће

откривено у стиховима 13 и 14 који следе. Супротно првобитном веровању адвентиста, ова ера није ера осуде коју описује Данило 7, већ ера посвећења која је неопходна због вековима старог наслеђа грехова које је легитимисало одвратно учење папског Рима. Наводим да дело Реформације започето од 13. века није остварило очишћење и освећење које је у свакој правди захтевао трипут свети и савршено чисти Бог Спаситељ.

Дан 8:13 *Чуо сам светог како говори; а други светитељ рече ономе који је говорио: Докле ће се испуњавати виђење о вечној ~~жртви~~ и о погубном греху? Докле ће се газити светиња и војска?*

13а- *Чуо сам светог како говори; а други светитељ рече ономе који је говорио*

Само прави *свечи* постају свесни грехова наслеђених из Рима. Поново ћемо их наћи у сцени визије представљеној у Дан.12.

13б- *Колико дуго ће се визија испуњавати?*

Свечи захтевају датум који ће означити крај римских гадости.

13в- *о вечној ~~жртви~~*

Свечи траже датум који ће означити поновно успостављање **вечног свештенства** од стране Христа.

13д- *а о разорном греху ?*

Свечи траже датум који ће означити повратак суботе седмог дана, чије је кршење кажњено римским пустошењима и ратовима; а за њене преступнике ова казна ће трајати до краја света.

13.- *Докле ће се газити светиња и војска?*

Свечи траже датум који ће означити крај папских **прогона** који се примењују на њих, Божије изабране свеце.

Дан 8:14 *И рече ми: Две хиљаде и триста вечери и јутара; тада ће се светиња очистити.*

14а- Од 1991. Бог је усмеравао моју студију о овом лоше преведеном стиху. Ево његовог правог превода хебрејског текста.

И рече ми: До увече-ујутру две хиљаде триста и оправдано биће светост.

Видите, термин 2300 вечерње-јутрење има за циљ освећење **изабраника** од Бога од датума који ће бити одређен за овај термин. До тада се крштењем стечена вечна правда доводи у питање. Захтев трипут светог Бога, као Оца, Сина и Светога Духа, променио се и ојачао потребом да изабрани више не греше против суботе или против било које друге уредбе која долази из Божјих уста. Тако је обновљен уски *пут* спасења који је Исус поучавао. А модел изабраних представљен у **Ноју, Данилу и Јову** оправдава изабрани милион за палих десет милијарди последњег суда у Дан.7:10.

Дан 8:15 *Док сам ја, Данило, видео ову визију и покушавао да је разумем, гле, један у лику човека стајаше преда мном.*

15а- Логично, Данило би желео да разуме значење визије и то ће му заслужити у Дан.10:12, оправдано одобрење од Бога, али никада неће бити у потпуности испуњен у својој жељи као што је одговор од Бога у Дан. 12:9 то

показује: Он одговори: *Иди, Данило, јер ће ове речи бити чуване у тајности и запечаћене до времена краја .*

Дан 8:16 *И чух глас човека усред Улаја; повика и рече: Гаврило, објасни му виђење.*

16а- Слика Исуса Христа у средини Улаја антиципира поуку дату у визији Дана.12. Анђео Гаврило, блиски Христов слуга, одговоран је за објашњење значења целокупне визије од њеног почетка. Зато пажљиво пратимо додатне информације које ће бити откривене у стиховима који следе.

Дан 8:17 *Затим се приближи месту где сам ја био; и кад се приближио, уплашио сам се и пао сам на лице. Он ми рече: Пази, сине човечји, јер се визија односи на време које ће бити крај.*

17а- Визија небеских бића ће увек изазвати овај ефекат на човека од меса. Али будимо пажљиви док нас он позива на то. Релевантно време завршетка ће почети на крају целе визије.

Дан 8:18 *Док ми је говорио, стајао сам запањен на свом лицу. Додирнуо ме је и натерао ме да стојим где сам био.*

18а- У овом искуству, Бог подвлачи проклетство тела које није једнако чистоти небеских тела верних анђела.

Дан 8:19 *Тада ми рече: Научићу те шта ће бити на крају гнева, јер је време одређено за крај .*

19а- Доћи ће крај гнева Божијег, али овај гнев је оправдан хришћанском непослушношћу, наслеђем римске папске доктрине. Престанак овог прореченог божанског гнева ће стога бити делимичан јер ће истински престати тек након потпуног уништења човечанства при повратку у славу Христову.

Дан 8:20 *Ован којег си видео, који је имао рогове, то су краљеви Мида и Персијанаца.*

20а- Реч је о томе да Бог даје референтне тачке својим изабранима како би разумели принцип сукцесије представљених симбола. Медијци и Персијанци обележавају историјски контекст почетка откровења. У Дан.2 и 7 били су на другој позицији.

Дан 8:21 *Јарац је цар јавански, велики рог између његових очију је први цар.*

21а- Заузврат, Грчка је друга сукцесија; трећи у Дан.2 и 7.

21б- *Велики рог између његових очију је први краљ*

Као што смо видели, ради се о великом грчком освајачу, Александру Великом. Велики рог, слика његовог увредљивог и ратоборног карактера који је краљ Дарије 3 погрешно да понизи, јер га је коштао његовог краљевства и живота. Стављајући овај рог не на чело, већ између очију, Дух показује своју неутаживу жељу за освајањем коју ће само његова смрт зауставити. Али и очи су пророчка видовитост, а од рођења му је један видовњак најавио изузетну судбину и читавог живота верује у своју проречену судбину.

Дан 8:22 *Четири рога која су настала да замене овај сломљени рог су четири царства која ће настати од овог народа, али неће бити тако јака.*

22а- Налазимо четири грчке династије које су основала четворица генерала који су наследили Александра, и даље живе након 20 година ратова између десеторице колико су били на почетку.

Дан 8:23 *На крају њихове владавине, када грешници буду уништени, појавиће се цар који је дрзак и лукав.*

23а- Прескачући међувремена, анђеолова евоцира хришћанску еру доминације папског Рима. Чинећи то, он указује на главну сврху датог откривења. Али ово објашњење доноси још једно учење које се појављује у првој реченици овог стиха: *На крају њихове владавине, када ће грешници бити уништени.* Ко су ови исцрпљени грешници који претходе времену папског режима? То су бунтовни национални Јевреји који су одбили Исуса Христа као Месију и спаситеља, ослободиоца, да, али само учињених грехова и само у корист оних које он препознаје по квалитету њихове вере. Њих су заправо 70. године *уништите* трупе Рима, њих и њихов град Јерусалим, и то по други пут након разарања под Навуходносором 586. Овим поступком Бог је дао доказ да је древни савез прекинут од смрти Исуса Христа где је у Јерусалиму вео одвајања храма био поцепан на два дела, одозго према доле, показујући да је то дејство потекло од самог Бога.

23б- *појавиће се дрски и вешти краљ*

Ово је Божји опис папе коју према Дан.7:8 карактерише *њена ароганција*, а овде *њена дрскост*. Додаје *и вешт је*. Умјетност се састоји од прикривања истине и преузимања изгледа онога што нисмо. Вештина се користи да би се обмануо ближњи, то раде узаstopне папе.

Дан 8:24 *Његова моћ ће се повећати, али не својом снагом; направиће невероватну пустош, успеће у својим подухватима, уништиће моћне и народ светаца.*

24а- *Његова моћ ће се повећати*

Заиста, описан у Дан.7:8 као „*мали рог*“, стих 20 му приписује „*већи изглед од осталих*“.

24б- *али не својом снагом*

И овде историја потврђује да без оружане подршке монарха папски режим не би могао постојати. Пошто је прва подршка био Хлодвиг, краљ Франака из династије Меровинга, а после њега, подршка династије Каролинга и на крају, подршка династије Капетана, подршка Француске монархије ретко је изостала. И видећемо да ова подршка има цену. Ово ће бити учињено као пример одсецањем главе француском краљу Лују 16, краљици Марије-Антоанете, монархистичким дворјанима и римокатоличком свештенству који су углавном одговорни, гиљотином коју су француски револуционари поставили у Француској у главном и провинцијским градовима између 1793. и 1794. године; две ере „терора“ уписане крвним словима у сећању човечанства. У Откр.2:22 ова божанска казна биће проречена овим речима: *Ево, бацићу је на постељу, и послаћу велику невољу има они који чине прелубу с њом*, осим ако се не покају за своја дела. *погубићу њену децу*; *и све ће цркве знати да сам ја онај који испитује умове и срца, и сваку ћу наградити по делима вашим.*

24ц- *он ће изазвати невероватан хаос*

На земљи их нико не може избројати, али на небу, Бог зна тачан број и у часу казне последњег суда, сви ће бити искупљени, од најмањег до најстрашнијег, од њихових аутора.

24д- *успеће у својим подухватима*

Како није могао да успе, када му је Бог дао ову улогу да казни грех који је починио његов народ који тврди да је спасење добио Исус Христ?

24. *он ће уништити моћне и народ светаца*

Представљајући себе као представника Бога на земљи и претећи им екскомуникацијом која би им затворила улаз на небо, папство добија потчињавање великих и монарха западне земље, а још више малих, богатих или сиромашних, али сви незналице, због своје невере и равнодушности према божанским истинама.

Од почетка ере реформације започете од Петра Валда 1170. године, папски режим је жестоко реаговао хушкањем на верне слуге Божије, једине праве свеце увек мирне и мирне, убилачке католичке савезе које су подржавали судови инквизиција његове лажне светости. Судије с капуљачама које су тако наредиле страшна мучења светима и другима, сви оптужени за јерес против Бога и Рима, мораће сви да полажу рачуне за своја одлагања пред истинитим Богом у часу праведно прореченог коначног суда. у Дан.7: 9 и Отк.20:9 до 15.

Дан 8:25 *Због свог благостања и успеха својих намера, он ће имати охолост у свом срцу, и уништиће многе који су живели у миру, и узвисиће се против поглавара кнезова; али ће се сломити, без напора било које руке.*

25а- *Због свог просперитета и успеха његових трикова*

Ово благостање сугерише његово богаћење које стих повезује са његовим триковима. Морамо, у ствари, користити превару, када смо мали и слаби да бисмо стекли богате људе, новац и богатство свих врста које наводи Откр. 18:12 и 13.

25б- *он ће имати охолост у свом срцу*

Ово, упркос поуци коју је дало искуство цара Навуходносора у Дан.4 и оно, што је још трагичније, његовог унука Валтазара у Дан.5.

25ц- *уништиће многе људе који су живели мирно*

Мирољубив карактер је плод право хришћанства, али само до 1843. Јер пре тог датума, а углавном, до краја Француске револуције, на крају 1260 година папске владавине, проречене у Дан.7:25, лажна вера карактерише га бруталност која напада или одговара на бруталност. Само у овим временима благост и мир чине разлику. Правила која је Исус поставио нису се променила од апостолских времена, изабрани је овца која прихвата да буде жртвована, никада месар.

25д- *и он ће устати против поглавара поглавара*

Са овом прецизношћу сумња више није дозвољена. Вођа, наведен у стиховима 11 и 12, заиста је Исус Христ, *Цар над краљевима и Господар над господарима који се појављује у слави свог повратка у Откр.19:16*. И управо му је римско папство одузело законито вечно свеиштенство.

Дан 8:26 *И истинито је виђење вечери и јутра о коме се говори. Са своје стране, чувајте ову визију у тајности, јер се односи на далека времена.*

26a- *И виђење вечери и јутара, о којима је реч, је истинито*

Анђео сведочи о божанском пореклу пророчанства о „2300 вечери-јутру“ из 14. стиха. Стога скреће пажњу, на крају, на ову енигму коју морају осветлити и разумети изабрани сведи Исуса Христа када дође време. стигао да то уради.

26б- *Са своје стране, чувајте ову визију у тајности, јер се односи на далека времена*

Заиста, између Даниловог и нашег времена прошло је отприлике 26 векова. И тако се налазимо у **времену краја** где ова мистерија мора бити расветљена; ствар ће бити урађена, али не пре студије Дан.9 која ће дати суштински кључ за извођење предложених прорачуна.

Дан 8:27 *Ја, Данило, био сам много дана клонуо и болестан; онда сам устао и бавио се царевим пословима. Био сам задивљен визијом, а нико није знао за то.*

27а- Овај детаљ који се тиче Даниловог здравља није ништа лично. То за нас представља изузетну важност примања информација од Бога у вези са прореченим 2300 вечери-јутара; јер као што болест може довести до смрти, непознавање загонетке ће осудити последње хришћане који ће живети у **време краја** на вечну духовну смрт .

Данило 9

Дан 9:1 *Прве године Дарија, сина Ахасверовог, из рода Медијаца, који постаде цар царства Халдејског,*

1а- Према Даниловом сведочењу очевидаца, дакле непобитном, сазнајемо да је краљ Дарије из Дана.5:30 син Ахасвера, из рода Медијана; персијски краљ Кир 2 га стога још није заменио. Прва година његове владавине била је она у којој је освојио Вавилон и тако га преузео од Халдејаца.

Дан 9:2 *прве године његове владавине, ја, Данило, видео сам по књигама да ће за рушевине Јерусалима проћи седамдесет година, према броју година о којима је Господ говорио Јеремији, пророку.*

2а- Данило се односи на пророчке списе Јеремије, пророка. Он нам даје прелеп пример вере и поверења који сједињује слуге Божије под његовим погледом. Он тако потврђује ове речи из 1. Кор. 14:32: *Духови пророчки подложни су пророцима* . Данило је живео у Вавилону већи део 70 година проречених о депортацији јеврејског народа. Занима га и тема његовог повратка у Израел који би, према његовим речима, требало да буде сасвим близу. Да би добио одговоре од Бога, обраћа се величанственој молитви коју ћемо проучавати.

Узорна молитва вере светитеља

Прва лекција овог 9. поглавља Данила је да разумемо зашто је Бог желео да се то појави у овом делу књиге Данила.

У Дан.8:23 кроз пророчку најаву уништених *грешника*, добили смо потврду да су Јевреји народа Израел поново осуђени и уништени ватром од Римљана 70. године, због свега онога што Данило одлази да исповеда у својој молитви. Ко је био овај Израел представљен у првом савезу са живим Богом од Аврахама до 12 апостола и ученика Исуса Христа, који је и сам био Јевреј? Само узорак читавог човечанства, јер од Адама, мушкарци су били исти осим по боји коже која се креће од веома светле до веома тамне. Али без обзира на њихову расу, њихову етничку припадност, ствари које се генетски преносе са оца и мајке на синове и ћерке, њихово ментално понашање је идентично. По принципу скидања листова тратинчице „волим те, мало, пуно, страшно, лудо, никако“, људи репродукују ову палету осећања према живом Богу, творцу свега, када открије његову постојање. Такође, велики Судија међу онима који тврде да су од њега, види верне људе који га воле и покоравају му се, друге који тврде да га воле, али му се не покоравају, друге који своју религију живе равнодушно, треће који је живе са тврдог и једљивог срца које их чини фанатичима и у крајњој мери не подносе противречност, а још мање замерке и подржавају убијање неподношљивог противника. Оваква понашања су пронађена међу Јеврејима, као што се још увек налазе међу људима широм планете Земље иу свим религијама које, међутим, нису једнаке.

Даниелова молитва вас доводи у питање, у ком од ових понашања препознајете себе? Ако то није онај који воли Бога и покорава му се као сведочанство његове верности, доведите у питање своје схватање вере; покајте се и дајте Богу искрен и прави плод покајања као што ће то учинити Данило.

Други разлог за присуство ове молитве у овом 9. поглављу је тај што се тамо третира и развија узрок последњег уништења Израела, 70. године од стране Римљана: први долазак Месије на земљу људи . И пошто су одбацили овог Месију чија је једина грешка била савршенство његових дела која су их осудила, верске вође су подигле народ против њега, клеветничким оптужбама које су све разобличене и противречене чињеницама. Тако су своју коначну оптужбу засновали на божанској истини, оптужујући њега, човека, да тврди да је Син Божији. Душе ових верских вођа биле су црне као угаљ запаљеног огњишта које ће их прогутати у време праведног гнева. Али највећа грешка Јевреја није била што су га убили, већ што га нису препознали након његовог божанског васкрсења. Суочени са чудима и добрим делима која су чинила његова дванаест апостола, они су се очврслили попут фараона у своје време и то сведочили убивши верног ђакона Стефана кога су каменовали, не прибегавајући овога пута Римљанима.

Трећи разлог за ову молитву је тај што она преузима улогу последњег тужног запажања на крају дугог искуства проживљеног у односу са Богом ; сведочанство, нека врста тестаментa који је јеврејски савез оставио остатку човечанства. Јер управо овом депортацијом у Вавилон престаје демонстрација коју је Бог припремио. Истина је да ће се Јевреји вратити на своје национално тле и да ће неко време Бог бити поштован и послушан, али лојалност ће брзо нестати, до те мере да се њихов опстанак може оправдати само као њихов последњи тест вере заснован на првом долазак Месије, јер он мора бити, син Израилев, Јеврејин међу Јеврејима.

Четврти разлог за ову молитву заснива се на чињеници да су све наведене и признате грешке хришћани остварили и обновили у својој ери, од напуштања суботе 7. марта 321. године до нашег времена . Последња званична институција благословена од 1873. и појединачно од 1844. није избегла проклетство времена, пошто ју је Исус повратио 1994. Проучавање последњих поглавља Данила и књиге Откривење ће објаснити ове датуме и последње мистерије.

Сада хајде да пажљиво слушамо Данила како говори Свемогућем Богу.

***Дан 9:3** Окренух лице своје ка Господу Богу, да се обратим молитви и мољењу, посту и узимању костријета и пепела.*

3а- Данило је сада стар, али његова вера не слаби, а његова веза са Богом се чува, храни и одржава. У његовом случају, његово срце дубоко искрено, пост, костријет и пепео *носе* право значење. Ове праксе указују на снагу нечије жеље да Бог буде саслушан и одобрен. Пост показује супериорност која се даје Божјем одговору у поређењу са задовољствима јела. У овом приступу постоји идеја да се каже Богу да више не желим да живим без вашег одговора, а да не одем тако далеко да извршим самоубиство.

***Дан 9:4** Помолих се Господу Богу своме и признах му: Господе, Боже велики и страшни, који држиш завет твој и помилујеш оне који те љубе и држе заповести твоје.*

4а- *Господе, велики и страшни Боже*

Израел је у изгнанству у Вавилону и платио је да научи да је Бог велики и страшан.

4б- *ти који држиш завет свој и помилуј оне који те љубе и држе твоје заповести!*

Данило показује да познаје Бога јер своје аргументе црпи из текста друге од десет Божијих заповести, коју несрећни католици не познају кроз векове таме, јер је суверено папство преузело иницијативу да је уклони из свог верзија десет заповести, јер је додата заповест усмерена на тело да би се број задржао на десет; леп пример безобразлука и обмане осуђиван у претходном поглављу.

***Дан 9:5** Сагрешили смо, учинили смо безакоње, били смо зли и бунтовни, одступили смо од твојих заповести и твојих судова.*

5а- Не можемо бити истинитији и јаснији јер су то грешке које су довеле Израел до депортације, осим што Данило и тројица његових сапутника нису били криви за ову врсту грешке; то га не спречава да се залаже за ствар свог народа док са собом носи терет своје кривице.

Тада морамо 2021. године схватити да и ми, хришћани, служимо овом истом Богу који се не мења према својој изјави у Мал.3:6: *Јер ја сам Господ, ја се не мењам; а ви, синови Јаковљеви, нисте пропали*. Било би прикладно рећи „још није конзумирано“. Јер пошто је Малахија написао ове речи, појавио се Христос, Јаковљева деца су га одбацила и погубила, и у складу са речју прореченом у Дан.8:23, завршили су да су их Римљани уништили 70. године. А ако се Бог не промени, то значи да ће неверни хришћани који преступе његове заповести, укључујући, пре свега, освећену суботу, бити погођени још теже него Јевреји и национални Јевреји у своје време.

Дан 9:6 *Нисмо слушали слуге твоје, пророке, који су говорили у твоје име нашим краљевима, нашим кнезовима, нашим оцима и свим људима у земљи.*

6а- Истина је, Јевреји су криви за ове ствари, али шта можемо рећи о хришћанима који су, чак иу последњој установи коју је он успоставио, криви за исте поступке?

Дан 9:7 *Твоја је, Господе, правда, а наша је срамота данас, људима Јудиним и становницима Јерусалима и целом Израилу, и онима који су близу и онима који су далеко, у свим земљама где си их гонио због неверности за коју су ти били криви.*

7а- Казна Израела је била страшна, било је много мртвих и само преживели су имали прилику да буду депортовани у Вавилон и одатле расејани по земљама Халдејског царства и Персијског царства које га је наследило. Јеврејска нација је растворена у страним земљама, а ипак, према свом обећању, Бог ће ускоро поново ујединити Јевреје на њиховом националном тлу, земљи њихових очева. Какву моћ и моћ има овај живи Бог! Данило у својој молитви изражава своје покајање које ови људи морају показати пре повратка у своју свету земљу, али само када је Бог на њиховој страни.

Данило признаје јеврејску неверу коју је Бог казнио, али каква је онда казна за хришћане који чине исто? депортација или смрт?

Дан 9:8 *Господе, срамота за нас, за наше царе, за наше кнезове и за наше очеве, јер смо сагрешили теби.*

8а- Наведена је страшна реч, реч „грех“. Ко може стати на крај греху који узрокује тако велику патњу? Ово поглавље ће дати одговор. Лекцију вреди научити и запамтити: Израел је претрпео последице избора и понашања краљева, вођа и очева који су њиме владали. Дакле, ево примера где се непослушност поквареним вођама може охрабрити да остане у Божијем благослову. Ово је избор који су донели Данијел и његова три друга и благословени су због тога.

Дан 9:9 *Господу Богу нашему милост и опроштење, јер смо му били непослушни.*

10а- У ситуацији греха остаје само једна нада; ослони се на доброг, милосрдног Бога да би му дао опроштај. Процес је вечан, Јеврејин из старог

савеза и хришћанин из новог имају исту потребу за опроштењем. И овде Бог спрема одговор за који ће морати скупо да плати.

Дан 9:10 *Нисмо послушали глас Господа Бога нашег да следимо његове законе које нам је поставио преко својих слугу пророка.*

10а- Ово је случај и са хришћанима у 2021. години.

Дан 9:11 *Сав Израил преступи закон твој, и одврати се да не чује глас твој. Тада су се на нас излиле кетве и кетве које су записане у закону Мојсијевом, слуги Божијем, јер смо сагрешили Богу.*

11а- У Мојсијевом закону, Бог је заиста упозорио Израел на непослушност. Али после њега, пророк Језекиљ, савременик Данила, депортован је 13 година после Данила, односно 5 година након што се цар Јоахин, брат Јоакимов, кога је наследио, нашао у заробљеништву на реци Хавар која се налази између Тигра и Еуфрат. Тамо га је Бог надахнуо и натерао да напише поруке које данас налазимо у нашој Библији. И управо у Езе.26 налазимо низ казни чији се модел налази примењен духовно, али не само, у седам труба Апокалипсе у Откр.8 и 9. Ова изненађујућа сличност потврђује да се Бог заиста не мења. У новом завету греси се кажњавају као и у старом.

Дан 9:12 *Он је испунио речи које је рекао против нас и против наших владара који су нама владали, и довео је на нас велику несрећу, каква се никада није догодила под целим небом, онај који је стигао у Јерусалим.*

12а- Бог није ослабио, он испуњава своје најаве да благослови или проклиње са истом пажњом, а „невоља“ која је задесила Данилов народ има за циљ да упозори народе који науче ове ствари. Али шта видимо? Упркос сведочанству написаном у Библији, ова лекција остаје игнорисана чак и од оних који је читају. Запамтите ову поруку: Бог припрема за Јевреје, а после њих, за хришћане, две друге велике невоље које ће бити откривене у остатку књиге Данила.

Дан 9:13 *Као што је написано у Мојсијевом закону, сва ова невоља нас је снашла; и нисмо се молили Господу Богу нашем, нити смо се удаљили од безакоња својих, нити смо се обазирали на истину твоју.*

13а- Презир према стварима које је Бог написао у Библији је такође вечан, 2021. године хришћани су такође криви за ову грешку и верују да им Бог неће противречити. Нити се окрећу од својих безакоња и нису више пажљиви према библијској истини, али тако важној за наше време краја, њена пророчка истина откривена је интензивно и разумљиво, будући да се кључ разумевања налази у самој Библији.

Дан 9:14 *Господ је пазио на ову несрећу и довео је на нас; јер је праведан Господ Бог наш у свему што је учинио, али ми нисмо послушали глас његов.*

14а- Шта још да кажем? У истини! Али знај добро да је Бог припремио много већу несрећу данашњем човечанству, и то за исти циљ. Доћи ће, између 2021. и 2030. године, у облику нуклеарног рата чија је божанска мисија да убије трећину људи према Откр.9:15.

Дан 9:15 *И сада, Господе Боже наш, који си извео народ свој из земље египатске својом моћном руком, и учинио своје име као што је данас, сагрешисмо, починисмо безакоње.*

15a- Данило нас подсећа зашто Бог осуђује неверу. На земљи, постојање јеврејског народа сведочи о овој изузетној чињеници због натприродне моћи, егзодуса јеврејског народа из Египта. Цела њихова прича заснива се на овој чудесној чињеници. Немамо прилику да будемо сведоци овог егзодуса, али нико не може порећи да су потомци овог искуства и данас међу нама. А да би боље искористио ово постојање, Бог је ове људе предао нацистичкој мржњи током Другог светског рата. Пажња човечанства је тако била усмерена на преживеле који су 1948. године добили своје пресељење на тлу своје древне домовине изгубљене од 70. године. Бог је само пустио да им падну на главу речи њихових отаца који су римском намеснику Понтију Пилату рекли о Исусу , да би задобио његову смрт, цитирам „нека његова крв падне на нас и на нашу децу“. Бог им је одговорио на писмо. Али хришћани свих деноминација су срамотно игнорисали ову божанску лекцију, и можемо разумети зашто, пошто сви деле своје проклетство. Јевреји су одбили Месију, али су хришћани презирали његове законе. Стога је Божја осуда и једног и другог савршено оправдана.

Дан 9:16 *Господе, по великој милости Твојој, нека се одврати гнев Твој и гнев Твој од града Твога Јерусалима, од свете горе Твоје; јер су због грехова наших и безакоња отаца наших, Јерусалим и народ твој на срамоту свима око нас.*

16a- Данило овде износи аргумент који је Мојсије изнео Богу: шта ће рећи људи који су сведоци казне његовог народа? Бог је свестан проблема јер он сам објављује о Јеврејима, преко Павлових уста у Римљанима.2:24: *Јер се име Божије због вас хули међу незнабошцима, као што је писано* . Он алудира на текст Езе.16:27: *И ево, пружио сам руку своју на тебе, смањило сам део који сам ти одредио, предао сам те вољи непријатеља твојих, кћери Филистејци, који су се стидели нашег злочиначког понашања* . У свом саосећању, Данило има још много да научи о Божјој пресуди над његовим градом Јерусалимом. Али када каже „*Јерусалим и твој народ су срамота свима око нас*“, он не греша, јер да је казна Израела у незнабошцима произвела спасоносни страх и жељу да служе овом истинитом Богу, казна би имала имао прави интерес. али ово жалосно искуство није уродило плодом, не безначајним, пошто му дугујемо обраћење краља Навуходносора и краља Дарија Медијског.

Дан 9:17 *Сада, дакле, Боже наш, услиши молитву и молбе слуге Твога, и Господа ради нека обасја лице твоје на пустој светињи твојој.*

17a- Оно што Данило тражи биће одобрено, али не зато што га Бог воли, већ једноставно зато што су овај повратак у Израел и обнова храма у његовом пројекту. Међутим, Данило није свестан да ће храм, који ће у ствари бити обновљен, Римљани поново уништити 70. године. Због тога ће га информације које ће добити у овом 9. поглављу излечити од самог јеврејског значаја који још увек придаје каменом храму подигнутом у Јерусалиму; храм Христовог тела ускоро ће га учинити испразним, и због тога ће га 70. године поново уништити римске војске.

Дан 9:18 *Боже мој, послушај и слушај! Отвори очи и погледај наше рушевине, погледај град над којим се твоје име призива! Јер не по правди нашој вам приносимо своје молбе, него по великој милости Твојој.*

18а- Истина је да је Бог изабрао Јерусалим да га учини местом посвећеним његовим славним присуством. Али место је свето само када Бог стоји, а од 586. године то више није био случај. И, напротив, рушевине Јерусалима и његовог храма сведочили су о непристрасности његове правде. Ова лекција је била неопходна да би људи на правога Бога гледали као на живо биће које види, суди и реагује за разлику од идолопоклоничких паганских божанстава која се односе само на лоше анђеле ђаволског табора. Верни човек служи Богу, али неверан човек користи Бога да себи да верски легитимитет према онима око себе. Божије саосећање на које се Данило позива је стварно и он ће ускоро дати најлепши доказ за то, у Исусу Христу .

Дан 9:19 *Господе, слушај! Господе, опрости! Господе, обрати пажњу! Делуј и не одлажи, из љубави према теби, Боже мој! Јер се твоје име зове на твој град и на твој народ.*

19а- Данилово поодмакло доба оправдава његово инсистирање јер је, попут Мојсија, његова најдража лична жеља да доживи овај повратак у своју „свету“ земљу. Он жели да буде сведок обнове светог храма који ће поново донети славу Богу и Израилу.

Дан 9:20 *А ипак сам говорио, и молио се, и признао грех свој и грех народа свог Израилџа, и изнео своје молбе Господу Богу своме за свету гору Бога мога;*

20а- Није изненађујуће што Бог воли Данила, то је модел понизности који га очарава и испуњава критеријум светости који он захтева. Сваки човек је погрешив све док живи у телу и Данило није изузетак. Он признаје своје грехе, свестан своје крајње слабости, као што сви ми морамо да чинимо. Али његов лични духовни квалитет не може да покрије грех народа, јер је он само човек, и сам несавршен. Решење ће доћи од Бога у Исусу Христу.

Дан 9:21 *Још сам говорио у молитви, када је човек Гаврило, кога сам раније видео у визији, долетео према мени у време вечерњег приношења.*

21а- Време које је Бог изабрао за Гаврилову посету је време вечерњег приношења, то јест, време вечне жртве *јагњета* које прориче вече и јутро будуће добровољно приношење савршено светог и невиног тела Исуса Христа. Он ће умрети разапет да би искупио грехе својих јединих изабраних који чине његов једини прави народ. Стога је успостављена веза са откривењем које ће бити дато Данилу у наставку.

Крај молитве: Божији одговор

Дан 9:22 *Он ме је научио и разговарао са мном. Рекао ми је: Данијеле, дошао сам сада да ти отворим разум.*

22а- Израз „отвори своју интелигенцију“ значи да је до тада интелигенција била затворена. Анђеолово говори о Божијем спасоносном плану који је био скривен до времена његовог сусрета са изабраним пророком Божијим.

Дан 9:23 *Кад си се почео молити, прошла је реч, и дошао сам да ти кажем; јер сте вољени. Обратите пажњу на реч, и схватите визију!*

23а- *Када сте почели да се молите, реч је изашла*

Бог небески је све организовао, тренутак састанка у часу вечног и анђео Гаврило означава Христа „Речју“ као што ће то учинити Јован на почетку свог Јеванђеља: реч је постала *тело*. Анђео долази да му објави „Реч“ што значи да долази да му најави Христов долазак проречен од Мојсија према Поновљеним књигама 18:15 до 19: *Господ, Бог твој, подићи ће те из твоје средине. , 'међу својом браћом, пророк као ја: послушаћете га! Тако ће он одговорити на молбу коју си упутио Господу Богу своме на Хориву на дан сабора, када си рекао: Да више не чујем глас Господа Бога свог, и да више не видим овај велики огањ, да не би умрли. Господ ми рече: Добро је што су рекли. Ја ћу им подићи међу браћом њиховом пророк као што си ти , ставићу своје речи у његова уста, и он ће им говорити шта год му заповедим . И ако неко не послуша моје речи које говори у моје име, ја ћу га позвати на одговорност . Али пророк који има смелости да у моје име изговори реч коју му ја нисам заповедио, или који говори у име других богова, тај пророк ће бити кажњен смрћу.*

Овај текст је фундаменталан за разумевање кривице Јевреја за њихово одбијање Месије Исуса јер је испунио све критеријуме проречене о његовом доласку. Узет међу људе и преносилац божанске речи, Исус је одговарао овом опису, а чуда која је чинио су сведочила о божанском деловању.

23б- *јер сте вољени*

Зашто Бог воли Данила? Једноставно зато што га Данијел воли. Љубав је разлог зашто је Бог пред њим створио живот за слободна створења. Његова потреба за љубављу је та која је оправдала веома високу цену коју ће морати да плати да би је добио од неких својих људских земаљских створења. И по цену његове смрти, коју ће морати да плати, они које одабере постаће му вечни сапутници.

23ц- *Обратите пажњу на реч и схватите визију!*

Која је то реч, реч анђела или божанска „Реч“ скривена у Христу? Оно што је сигурно јесте да су оба могућа и комплементарна јер ће се визија тицати „Речи“ која ће доћи у телу у Исусу Христу. Разумевање поруке је стога од највеће важности.

Пророчанство 70 недеља

Дан 9:24 *Седамдесет седмица је одређено за народ твој и за свети град твој, да зауставе преступе и да окончају грехе, да искупе безакоње и донесу вечну правду, да запечате виђење и пророка, и да помажу светиња над светињама.*

24а- *Седамдесет недеља је одсечено од твога народа и од твога светог града*

Хебрејски глагол „хатац“ значи у првом смислу сећи или сећи ; и само фигуративно, „одредити или поправити“. Задржавам прво значење, јер оно даје смисао овом Авраамовом поступку који свој савез са Богом конкретизује кроз жртву, у Пост.15:10: *Аврам је узео све ове животиње, исекао их по средини и ставио сваки комад према други; али није делио*

птице . Овај обред је илустровао савез између Бога и његовог слуге. Због тога ће овај глагол „резати“ добити своје пуно значење у „савезу с многима за недељу дана“ у 27. стиху. Ови „многи“ су национални Јевреји у чију корист је корист вере у Христа распетог, представљен први. Други интерес овог глагола је да се 70 недеља година овог поглавља 9 пресеца на „2300 вечерње-јутарње“ Дан.8:14. И из ове хронологије произилази поука која хришћанску веру ставља испред јеврејске. На овај начин, Бог нас учи да у Исусу Христу даје свој живот да га понуди као откупљење за сваког верника достојног његовог спасења у целом човечанству. Стари завет је морао да нестане када је Исус пролио своју крв да би прекршио свој нови савез са изабранима целе земље.

Књига пророка Данила има за циљ да поучи о овом универзалном спасењу представљајући нам преобраћења Данилових савремених краљева; Навуходоносор, Дарије Међанин и Кир Персијанац.

Порука је свечано упозорење које прети јеврејском народу и њиховом светом граду Јерусалиму, коме је дат рок од 70 недеља. Овде поново код Езе.4:5-6 даје један дан за једну годину, трајање представља свих 490 година. Данијел мора да има потешкоћа да разуме значење претње његовом граду који је већ у рушевинама.

24б- *зауставити преступе и ставити тачку на грехе*

Замислите шта је Даниелу пролазило кроз ум када је чуо ове ствари када је управо призвао Бога у молитви за опроштење његових греха и греха свог народа. Брзо ће схватити шта је то. Али ми сами добро разумемо изражени божански захтев. Бог жели да од својих изабраних задобије да спасе, да више не греше, да окончају своје преступе његових закона и на тај начин окончају грехе у складу са оним што ће писати апостол Јован у 1. Јовановој 3: 4: *Ко греши, преступи закон, а грех је преступ закона* . Овај циљ је упућен људима који се морају борити против своје зле природе да више не греше.

24в- *да се искупи за безакоње и донесе вечна правда*

За Јеврејина Данила , ова порука евоцира обред „дана помирења“, годишњи фестивал на коме славимо уклањање грехова жртвовањем јарца. Овај типични симбол греха представљао је Грчку у Дан.8 и његово присуство је сместило пророчанство у духовну атмосферу овог „дана помирења“. Али како смрт козе може уклонити грехе ако смрт других животиња жртвованих током целе године није успела да их уклони? Одговор на ову дилему дат је у Јев.10:3 до 7: *Али сећање на грехе се обнавља сваке године овим жртвама; јер је немогуће да крв бикова и јараца однесе грехе* . Зато је Христос, ушавши у свет, рекао: *жртву и приношење ниси хтео, него си ми тело саздао* ; *Ниси прихватио жртве паљенице или жртве за грех. Тада рекох: Ево долазим (у свитку књиге говори о мени) да учиним, Боже, воља твоја* . Објашњења која је дао апостол Павле су врло јасна и логична. Из тога следи да је Бог за себе, у Исусу Христу, резервисао дело искупљења за грехе које је анђеоло Гаврило најавио Данила. Али где је био Исус Христ у овом обреду „дана помирења“? Његова савршена лична невиност, која га је симболично учинила пасхалним јагњетом Божијим које

узима на себе грехе света, побринула се за грехе својих изабраника симболизованих јарцем обреда помирења. Јагње је коза сакрила тако да је јагње умрло за козу о којој се бринуо. Прихватајући своју смрт на крсту ради искупљења за грехе својих изабраних, грехе за које је био одговоран, Бог им је у Христу дао најлепши доказ своје љубави према њима.

24д- *и донети вечну правду*

Ово је срећна последица смрти Спаситеља Месије. Ова праведност коју човек, од Адама, није могао произвести, приписује се изабранима тако да им се кроз њихову веру у ову демонстрацију божанске љубави, чистом милошћу, може приписати савршена праведност Исуса Христа, у почетку..., све до битке вера побеђује грех. А када ово потпуно нестане, каже се да је Христова правда подељена. Ученик постаје попут свог Учитеља. На овим доктринарним основама је изграђена вера Исусових апостола. Пре него што их време и мрачне силе трансформишу, ширећи на тај начин уски пут који је учио Исус Христ. Ова **праведност** ће бити **вечна** само за верне изабране, оне који слушају и одговарају у послушности на Божје праведне захтеве.

24- *да запечати визију и пророка*

Или, тако да се визија испуни појавом оглашеног пророка. Глагол запечатити алудира на Божји печат који на тај начин даје пророчанству и пророку који ће себи представити потпун и неоспоран божански ауторитет и легитимитет. Дело које треба да буде завршено запечаћено је својим божанским царским печатом. Симболични број овог печата је „седам: 7“. Такође означава пуноћу која карактерише природу Бога створитеља и његовог Духа. Основа овог избора је изградња његовог пројекта током седам хиљада година, због чега је време поделио на недеље од седам дана попут седам хиљада година. Пророчанство о 70 недеља тако даје улогу броју (7), печату живог Бога у Откр.7. Стихови који следе потврдиће важност овог броја „7“.

24ф- *и да се помазује Светиња над светињама*

Ово је помазање Духа Светога које ће Исус примити у време свог крштења. Али да не погрешимо, голуб који је слетео на њега са неба имао је само један циљ, да убеди Јована да је Исус заиста најављени Месија; небо сведочи о њему. На земљи је Исус увек био Христос и у виду одабраних питања која су постављана свештеницима, његово учење у синагоги са 12 година је доказ за то. За свој народ, међу којима је рођен и одрастао, његова званична мисија је била да почне на крштењу у јесен 26. године и да се одрекне живота у пролеће 30. године . достојанствено будући да у телу оличава живог Бога који је претрашио Јевреје у време Мојсија. Али жива Светиња над светињама имала је материјални симбол на земљи; најсветије место или светиња јерусалимског храма. Био је то симбол неба, ове димензије недоступне човечанству где стоје Бог и његови анђели. Седиште божанског суда и место његовог престола, Бог као судија је чекао крв Христову да потврди опроштење грехова изабраних изабраних током 6 миленијума одређених за ову селекцију. Исусовом смрћу је тако испуњен крајњи „празник помирења“. Опроштај је добијен и све древне жртве које је Бог одобрио су потврђене. Помазање Светиње над светињама обављено је на

Спасовдан шкропљењем крвљу убијеног јарца на помирилишту, олтару постављеном изнад ковчега у коме се налазе преступљене заповести Божије. За ову акцију, једном годишње, првосвештеник је био овлашћен да продре иза вела раздвојености, у светињу. Тако је након свог васкрсења, Исус донео на небо помирење своје крви да би добио власт, легитимитет да спасе своје изабране приписивањем његове правде и право да осуди непокајане грешнике, укључујући зле анђеле и њиховог вођу Сатану, ђавола. . Светиња над светињама, такође означавајући небо, крв коју је Исус пролио на земљи, омогућиће му, у Михаилу, да истера ђавола и његове демоне са неба, нешто што је откривено у Откр.12:9. Дакле, грешка јеврејског религиозног народа била је да нису разумели пророчки карактер годишњег „дана помирења“. Погрешно су веровали да би животињска крв понуђена на овој прослави могла потврдити још једно животињско значење проливано током године. Човек створен по лику Божијем; животиња коју производи земаљски живот, како можемо оправдати једнакост вредности за ове две врсте? Будући да је Бог, Исус Христос је и сам био уље помазања као Свети Дух и уздижући се на небо, доноси са собом помазање свог легитимитета који је стекао на земљи.

Кључ за прорачуне

Дан 9:25 *Знајте, дакле, и разумите! Од времена када је реч објавила да ће Јерусалим бити поново изграђен Помазаницима, Вожду, пре седам седмица и седамдесет и две недеље, места и ровови ће бити обновљени, али у тешким временима.*

25а- *Онда знај ово и разумеј!*

Анђео је у праву што позива Данила на пажњу јер се обраћа подацима који захтевају велику духовну и интелектуалну концентрацију; јер ће се морати извршити прорачуни.

25б- **Од времена** *када је реч објавила да ће Јерусалим бити поново изграђен Помазаницима, Вожду*

Само овај део стиха је од највеће важности јер сажима сврху визије. **Бог даје свом народу који чека свог Месију средство да зна у којој ће им се години он представити**. И овај тренутак када је реч најавила да ће Јерусалим бити поново изграђен, мора се одредити према трајању од проречених 490 година. За овај декрет о реконструкцији, у књизи Јездровој, налазимо три могућа декрета које су узастопно наредила три персијска краља: Кир, Дарије и Артаксеркс. Испоставило се да декрет установљен последњим у – 458, дозвољава кулминацију 490 година у 26. години наше ере. Стога ће овај Артаксерксов декрет бити тај који треба задржати узимајући у обзир годишње доба у којем је написано: пролеће према Есд.7:9: *напустио је Вавилон првог дана првог месеца, а у Јерусалим је стигао на првог дана петог месеца, добра рука Бога његовог је била на њему*. Година краљевог указа дата је у Јездри.7:7: *Многи од синова Израилевих, свештеници и левити, певачи, вратари и Нетинци, такође су дошли у Јерусалим седме године цара Артаксеркса*.

Одлазак декрета будући да је извор, Дух циља за своје пророчанство, Ускрс извора где је Исус Христ умро разапет. Прорачуни ће нас довести до овог циља.

25ц- *пре седам и шездесет две недеље, места и ровови ће бити обновљени, али у тежким временима.*

У почетку имамо 70 недеља. Анђео евоцира 69 недеља; 7 + 62. Првих 7 недеља кулминира у времену опоравка Јерусалима и храма, у несрећним временима јер Јевреји раде под трајним недаћама Арапа који су дошли да се населе на подручју остављеном слободном њиховом депортацијом. Овај стих из Нех.4:17 добро описује ситуацију: *Они који су зидали зид, и они који су носили или натоварили терет, радили су једном руком, а другом држали оружје*. Ово је детаљ који је прецизиран, али главни се налази у 70. ^{недеља} рачунано.

70. недеља -

Дан 9:26 *И после шездесет и две недеље биће истребљен Помазаник, и неће имати наследника, ништа за њега. Народ владара који долази разориће град и светињу, и крај ће им доћи као потопом; Одлучено је да разарања потрају до краја рата.*

26а- *После шездесет и две недеље, Помазаник ће бити одсечен*

Овим 62 недеље претходи 7 недеља, што значи да је права порука „после 69 недеља“ *помазаник ће бити одсечен*, али не било који помазаник, онај који је на тај начин објављен отелотворује и сам божанско помазање. Користећи формулу „*а помазани*“, Бог припрема јеврејски народ за њихов сусрет са човеком обичног изгледа, далеко од божанских стега. У складу са својом причом о виноградарима, Син Човечији, син Господара винограда, представља се виноградарима након што је послао своје гласнике који су му претходили и које су малтретирали. Из људске перспективе, Исус је само *помазаник* који се представља после других помазаника.

Анђео је рекао „*после*“ укупног трајања од 69 недеља, указујући тако на ⁷⁰. Тако нас, корак по корак, анђеоски подаци усмеравају ка пролећној Пасхи 30. године која ће се налазити у средини ове 70. ^{недеље} дана-године.

26б- *и за њега неће имати наследника*

Овај превод је тим више нелегитиман што његов аутор, Л.Сегонд, на маргини прецизира да је дословни превод: *нико за њега*. А мени буквални превод савршено одговара јер говори шта се заиста догодило у часу његовог распећа. Библија сведочи да су и сами апостоли престали да верују да је Исус очекивани Месија јер су, као и остатак јеврејског народа, чекали месију ратника који ће избацити Римљане из земље.

26ц- *Људи вође који ће доћи уништиће град и светињу*

Ово представља Божји одговор на уочено јеврејско национално неверство: *нико за њега*. Гнев против Бога ће дефинитивно бити плаћена уништењем Јерусалима и његове лажне *светости*; јер од 30. године на јеврејском тлу више нема *светости*; светиња више није једно. За ову акцију Бог је употребио Римљане, оне преко којих су јеврејске верске вође разапеле

Месију, не смејући и не умејући сами, док су они без њих знали да каменују ђакона Стефана „три године и шест месеци “ касније.

26д- *и његов ће крај доћи као потоп*

Зато је 70. године, након неколико година римске опсаде, Јерусалим пао у њихове руке, и испуњени разорном мржњом, подстакнути божанским жаром, махнито уништавали, како је најављивано, град и светост којих више није било, све до тамо није остао камен на другом као што је Исус објавио пре своје смрти у Мт.24:2: *Али он им рече: Видите ли све ово? Заиста вам кажем, овде неће остати камен на камену који неће бити срушен .*

26. - *одлучено је да разарања потрају до краја* ^{рата}

У Матеју 24:6, Исус је рекао: *Чућете за ратове и гласине о ратовима: пазите да се не узнемиравате, јер се ово мора догодити. Али то још неће бити крај.* После Римљана, ратови су настављени током две хиљаде година хришћанске ере и дуго време мира које смо уживали од краја Другог светског рата је изузетно, али програмирано од Бога. Човечанство тако може произвести плодове своје перверзије до краја својих фантазија пре него што смртно плати цену.

Међутим, не смемо заборавити када говоримо о Римљанима да ће њихово папско наслеђе продужити дела паганског „*опустошитеља* или *пустошитеља* “ и тамо до краја рата вођеног против изабраника Христа Бога.

Дан 9:27 *Он ће склопити чврст завет са многима за недељу дана , а за пола недеље ће престати приношење жртава и приноса од жита; И [биће] на крилу гадости пустоши, па чак и до истребљења (или потпуног уништења), и биће сломљено, [према] ономе што је одређено, у пустој [земљи] .*

27а- *Склопиће чврст савез са многима недељу дана*

Дух прориче успостављање новог савеза ; *чврста* је јер постаје основа спасења која се нуди до свршетка света. Под појмом многи, Бог циља на јеврејске држављане, своје апостоле и своје прве јеврејске ученике који ће ући у његов савез током последњих **седам година** рока који је јеврејској нацији дат да званично прихвати или одбаци распетог Месију. Управо је овај савез „*пресечен* “ у стиху 24 између Бога и покајаних јеврејских грешника. У јесен 33. године, крај ове прошле недеље биће обележен овим другим неправедним и одвратним чином који представља каменовање Стефана новог ђакона. Његова једина грешка била је што је Јеврејима говорио истине које они нису могли да поднесу да чују, док му је Исус стављао своје речи у уста. Видевши да је следбеник његовог циља убијен, Исус је забележио званично национално одбијање његовог посредовања. Од јесени 33. године, јеврејски побуњеници су подстакли римски гнев који је испражњен из блока у Јерусалиму 70. године.

27б- *и за пола недеље ће учинити да престане жртвовање и приношење*

Овај тренутак у средини или *половини недеље* је пролеће 30 на мети пророчанства о 70 недеља. Ово је тренутак када се извршавају све радње наведене у 24. стиху: **Крај греха, његово помирење, долазак пророка који испуњава визију утврђивањем своје вечне правде и помазање васкрслог Христа који се узноси на небо Победоносни и свемогући .** Месијина

помирбена смрт се овде помиње под аспектом последице које она повлачи: дефинитивно престанак приношења *животиња* и *приноса* увече и ујутру у јеврејском храму, али и од јутра до вечери, за грехе људи. Смрт Исуса Христа чини застарелим животињске симболе који су га предочили у старом савезу, а то је суштинска промена коју је донела његова жртва. Покидање завесе храма које Бог врши у тренутку када Исус умре потврђује дефинитиван престанак земаљских верских обреда, а уништење храма, 70. године, учвршћује ову потврду. Заузврат, годишњи јеврејски фестивали, сви пророчки о његовом доласку, морали су нестати; али ни у ком случају, пракса недељне суботе која у овој смрти добија свој прави смисао: она прориче небески одмор седмог миленијума који својом победом Исус Христос добија за Бога и своје истинске изабранике којима приписује своје савршено вечна правда наведена у стиху 24.

Почетак ове „*седмице*“ дана-године јавља се у јесен 26. крштењем Исуса кога је крстио Јован Крститељ.

27ц- *И [биће] на крилу гадости пустоши*

Извините, али овај део стиха је лоше преведен у Л.Сегонд верзији јер је погрешно протумачен. Узимајући у обзир откривења дата у Апокалипси по Јовану, представљам свој превод хебрејског текста који други преводи потврђују. Израз „*на крилу*“, симбол небеског карактера и владавине, сугерише верску одговорност која је директно усмерена на папски Рим, који „*устаје*“ у Дан.8:10-11, и његове верске савезнике последњих дана. *Орлова крила* симболизују врховно узвишење царске титуле, на пример *лав са орловим крилима* који се тиче краља Навуходносора, или самог Бога, који је на *орловим крилима* носио свој јеврејски народ који је избавио из египатског ропства. Сва царства су усвојила овај симбол орла, укључујући, 1806. године, Наполеона 1. што је потврдио Апо.8:13, затим пруски и немачки цар, последњи је био диктатор А.Хитлер. Али од тада, САД такође имају овог царског орла на новчаници своје националне валуте: долара.

Напуштајући претходну тему, Дух се враћа да гађа свог омиљеног непријатеља: Рим. Након земаљске мисије Исуса Христа, циљани актер грозота *које изазивају* коначну пустош земље је заиста Рим чија је паганска империјална фаза управо уништила Јерусалим у 70. у 26. стиху. А радња чињења „*гнособа пустоши*” ће наставити у времену до краја света. Одвратности, у множини, се стога приписују, пре свега, царском Риму који ће прогонити изабране вернике тако што ће их убијати у спектакуларним „*фазама*“ како би забављао крвожедни римски народ, ствари које ће престати 313. Али друго гнособа долази следеће и она се састоји у томе да се прекине пракса суботе седмог дана, 7. марта 321; ова акција се још увек приписује Римском царству и његовом царском вођи Константину^{II}. Са њим је Римско царство дошло под власт византијских царева. Године 538., заузврат, цар Јустинијан 1. ^{починио} је још једну *грозоту* успостављањем на свом римском сједишту папског режима Вигилија 1. а ово продужење гнособа до краја свијета онда се мора приписати овој фази папског закона који Бог има денунцирано од Дан.7. Сетимо се да назив „*мали рог*”

означава две доминантне фазе Рима у Дан.7 и Дан.8. Бог у ове две узастопне фазе види само континуитет истог одвратног дела.

Проучавање претходних поглавља нам је омогућило да идентификујемо различите врсте гадости које му овај стих приписује.

27д- *и до истребљења (или потпуног уништења) и биће сломљена* , [према] *ономе што је одређено, у пустој [земљи] .*

„ **Биће сломљена** [према] *ономе што је одређено* ” и откривено у Дан.7:9-10 и Дан.8:25: *Због свог просперитета и успеха његових лукавстава, он ће имати охолост у свом срцу, учиниће много људи који су живели мирно ће изгинути, а он ће устати против поглавара главара; али ће се сломити, без напора било које руке.*

Хебрејски текст нуди ову божанску мисао различиту од садашњих превода.

Ова нијанса је заснована на Божијем пројекту да се кривица људи пребаци на планету Земљу на којој живе; чему нас учи Откр.20. Запазимо чињеницу да лажна хришћанска вера игнорише овај божански пројекат који ће се састојати од истребљења људи са лица земље, приликом славног Христовог повратка. Игноришући откривења дата у Откривењу 20, они узалуд чекају на успостављање Христовог царства на земљи. Међутим, овде и у Рев.20 планирано је потпуно уништење њене површине. Повратак у славу победничког Христа у свом његовом божанству вратиће земљи њен хаотични изглед са почетка њене историје описане у Постанку 1. Гигантски земљотреси ће је уздрмати и она ће се под именом понор вратити у своје хаотично стање „без облика“ . и *празно* ” , „тоху ва боху”, почетно. На њој неће остати живог човека, али она ће бити тамница *ђавола* изолована на њој *хиљаду година* до часа његове смрти.

У овој фази студије, морам да пружим додатне информације које се тичу најпре „70. ^{недеље}“ која је управо проучавана. Његово испуњење у пророчким данима-годинама је повезано са буквалним испуњењем. Јер, захваљујући сведочанству јеврејског календара, знамо конфигурацију Ускршње недеље у 30. години. Њено средиште је била среда предвечерје повремене суботе оправдане јеврејском Пасхом која је те године падала у четвртак. Тако можемо потпуно реконструисати ток ове Пасхе у којој је Исус умро. Ухапшен у уторак увече, пресуђен током ноћи, Исус је разапет у среду ујутру у 9 сати. Истиче у 15 часова. Пре 18 часова, Јосиф из Ариматеје ставио је своје тело у гробницу и откотрљао камен који га је затворио. Ускршња субота у четвртак пролази. У петак ујутру побожне жене купују зачине које припремају током дана за балзмовање Исусовог тела. У петак увече у 18 часова почиње недељни Шабат, једне ноћи пролази дан у одмору који је освећен од Бога. А у суботу увече у 18 часова почиње први дан световне недеље. Ноћ прође и при првом зору жене одлазе до гроба у нади да ће наћи некога ко ће одвалити камен. Налазе камен одваљен и гроб отворен. Улазећи у гроб, Марија Магдалина и Марија, Исусова мајка, виде анђела како седи који им говори да је Исус васкрсао, анђеоло им каже да оду и опомену његову браћу, његове апостоле. Док се задржава у врту, Марија

Магдалена види човека обученог у бело кога узима за баштована; у размени препознаје Исуса. И овде, веома важног детаља који уништава веома распрострањено веровање, Исус каже Марији: „*Још се нисам вратио свом Оцу*“. Разбојник који је био на крсту и сам Исус нису ушли у рај, у Царство Божије, истог дана свог распећа, пошто се после 3 дана Исус још увек није вратио на небо. Па зар могу да кажем у име Господње, нека ћуте они који немају шта да кажу од Њега! Да не би једног дана морали да трпимо подсмех или срамоту.

Друга ствар је да искористимо датум – 458. који прво означава почетак 70 седмица дана-година одређених за јеврејски народ коме је Бог дао два главна знака идентитета: суботу и обрезање тела.

Према Рим.11, пагански обраћеници који су ушли у нови савез накалемљени су у јеврејски и јеврејски корен и дебло. Али основе новог савеза су чисто јеврејске и Исус је подсетио на ово у Јовану 4:22: *Обожавате оно што не знате; ми се клањамо ономе што знамо, јер спасење долази од Јевреја*. Данас ова порука добија живу важност јер је Исус упућује лажно преобраћеним паганима у свим временима. Да би их боље упропастио, ђаво их је гурнуо да мрзе Јевреје и њихов савез; која их је одвратила од заповести Божијих и његове свете суботе. Стога морамо исправити ову грешку и **погледати нови савез са јеврејским идентитетом**. Апостоли и новообраћени јеврејски ученици су ти „*многи*“ који склапају *чврст савез са Исусом*, у Дан.9:27, али њихова база остаје јеврејска, њих такође брине почетак периода „*70 недеља*“ које је Бог дао јеврејској нацији да прихвати или одбаци стандард новог савеза заснован на људској крви коју је добровољно пролио Исус Христ. У закључку из ових расуђивања датум – 458. постаје почетак „2300 вечерње-јутрења“ Дан.8:14.

На крају овог дугог пророчког трајања, 2300 година, три ствари су морале престати према Дан.8:13.

- 1- вечно свештенство
- 2- разорног греха
- 3- гоњење светости и војске.

Идентификоване су три ствари:

- 1- вечито земаљско свештенство папе
- 2- остатак првог дана преименован у: недеља.
- 3- Прогон хришћанске светости и светитеља, грађана царства небеског.

Ове промене су имале за циљ:

- 1- Вратите Исусу Христу његово свето вечно небеско свештенство.
- 2- Обновите цео божански закон укључујући 7. дан суботњег ^{одмора}.
- 3- Видите крај прогонима хришћанске светости и светаца.

Предложени прорачун за „2300 вече-јутро“ почевши од датума – 458, крај овог трајања завршава се у пролеће 1843: $2300 - 458 = 1842 + 1$. У овом прорачуну имамо читаве 1842 године којима морамо додати +1 да означимо пролеће на почетку 1843. године где се завршава проречено „2300 вече-јутро“. Овај датум означава почетак повратка интервенције Бога који на тај

начин жели да ослободи своје праве свецe од верских лажи наслеђених од римопапског католицизма током 1260 година. Стога, преузимајући иницијативу за стварање духовног буђења у САД где су протестанти нашли уточиште, Дух подстиче код Вилијама Милера интересовање за пророчанство Данила 8:14 и два узастопна предложена датума најављују повратак Исуса Христа, први за пролеће 1843. други за јесен 1844. За њега очишћење светиње значи да се Исус враћа да очисти земљу. После два разочарења у заказаним терминима, Дух даје знак најупорнијима који су учествовали у два теста вере. Небеско виђење примио је ујутру 23. октобра 1844. године један од светитеља који је прелазео поља. Небо се отворило сцени која приказује Исуса Христа као Првосвештеника који служи у небеској светињи. У визији је прешао од светиње до светиње. Тако се после 1260 година таме, Исус Христ поново повезао са својим верницима разврстаним у два узастопна искушења.

- 1- **Наставак вечног**. Стога је кроз ову визију Бог званично преузео контролу над својим вечним небеским свештенством 23. октобра 1844. године.
- 2- **Повратак суботе**. Истог месеца, још један од светаца почео је да поштује суботу седмог дана, након посете госпође Рејчел Оукс која му је дала памфлет из своје цркве: „Баптисти седмог дана“. Један по један, током времена, свеци изабрани на основу два теста такође су усвојили седми дан суботе. Тако је Бог ставио тачку на разорни грех који је установио пагански Рим, али је папски Рим легализовао под својим именом „недеља“.
- 3- **Заустављање прогона**. Трећа тема се тичала светости и хришћана прогањаних 1260 година. И тамо је поново, 1843. и 1844. године, верски мир владао свуда у западном свету захваћеном пророчанством. То је зато што је револуционарна Француска својом гилотином ућуткала оне који су одговорни за почињене верске злоупотребе. Тако после последњих крвавих година кажњавања верских *прељубника* по Апо.2:22-23, на крају 1260. године започете 538. године, датума који се везује за уклањање перпетуала *успостављањем* папског режима, односно 1798. влада верски мир. А успостављена слобода савести дозвољава светима да служе Богу по свом избору и свом знању да ће се Бог увећати. *Године 1843 светост и војска светаца*, ови грађани краљевства небеског које је изабрао Исус Христ, више нису прогоњени, као што је најављивало пророчанство из Данила 8:13-14.

Сва ова искуства је организовао и водио Свемогући Бог који у потпуној невидљивости води умове људи тако да остварују његове планове, читав његов програм, до краја света када ће се завршити његов избор изабраника. Из свега овога произилази да човек не бира да поштује суботу и њену светлост, Бог је тај који му даје ове ствари које му припадају као знак његовог одобравања и његове стварне љубави према њему као што Езе учи.20:12 -20: *Дао сам им и суботе своје као знак између мене и њих, да*

знају да сам ја Господ који их посвећује... Посветите суботе моје, и да буду између мене и вас један знак којим ће познато је да сам ја Господ Бог твој . Јер он је тај који тражи своју изгубљену овцу, будимо сигурни да ниједан изабраник неће пропустити позив.

У Дан.8, у јединственом одговору који Бог даје у 14. стиху на питање у 13. стиху, реч „ *светост* “ савршено се уклапа јер се светост уопштено тиче свега што је Божије власништво и што га посебно погађа. То је био случај његовог *вечног* небеског свештенства, његове *освећене суботе* од постанка света дан после стварања Адама, и *његових светих* , његових верних изабраника.

Искуства проречена у Данилу 8:13-14 су се испунила између 1843. године када је божански декрет ступио на снагу и јесени 1844. године, оба заснована на очекивању повратка Исуса Христа на те датуме, тако да се ослањају на идеју о доласком Исуса Христа, савременици овог искуства су учесницима који су били следбеници ових очекивања дали назив „адвентиста”, од латинског „адвентус” што тачно значи „дошашће”. Ово „адвентистичко“ искуство ћемо наћи у 12. поглављу ове књиге Данила, где ће Дух подвући важност овог последњег формализованог „завета“.

Данило 10

Дан 10:1 *Треће године Кира, краља Персије, откривена је реч Данила, који се звао Валтасар. Ова реч, која је истинита, најављује велику несрећу. Он је слушао ову реч и разумео је визију.*

1а- *Треће године Кира, персијског краља, откривена је реч Данила, који се звао Валтасар*

Кир 2 је владао од – 539. Датум визије је дакле – 536. године.

1б- *Ова реч, која је истинита, најављује велику несрећу.*

Овај израз, *велика несрећа*, најављује масакр великих размера.

1ц- *Он је слушао ову реч и разумео је визију.*

Ако је Данијел разумео значење, разумемо га и ми.

Дан 10:2 *У то време ја, Данило, туговао сам три недеље.*

Ова лична *жалост* која погађа Данијела, потврђује погребну природу масакра који ће бити извршен када се догоди велика најављена несрећа.

Дан 10:3 *Нисам јео никакве послатице, ни месо ни вино није улазило у моја уста, нити сам се мазио док се не наврше три недеље.*

Ова припрема Данила који тражи повећану светост прориче драматичну ситуацију коју ће анђеол проречити у Дан.11:30.

Дан 10:4 *Двадесет четвртог дана првог месеца био сам крај велике реке Хидекел.*

Хидекел на француском има име Тигар. Ово је *река* која је напојила Месопотамију Еуфратом која је прешла и напојила халдејски град *Вавилон* због кажњеног поноса краља Навуходоносора. Данијел то није могао да разуме, али ово појашњење је било намењено мени. Зато што сам тек 1991. објавио истинита објашњења Данила 12 где ће река **Тигар** играти улогу „**тигра**“ који једе људске душе. Тест вере је илустрован њеним опасним преласком. Само изабрани га могу прећи и наставити свој пут са Исусом Христом. То је опет, слика коју су Јевреји пресликали са преласка Црвеног мора, немогућ и фаталан прелазак за египатске грешнике. Али онај који Данило 12 евоцира бира последње изабране „адвентисте“ чија ће се мисија наставити до Христовог повратка. Последњи од њих ће доживети последњу **велику несрећу**, њен екстремни облик који ће захтевати Христову интервенцију у моћном и славном спасоносном и осветничком повратку.

Прва несрећа најављена Данилу помиње се у Дан.11:30. Ради се о јеврејском народу антике, али још једну сличну *несрећу* најавиће аналогна слика у Откр.1. То ће бити постигнуто након Трећег светског рата у коме *ће бити убијена трећина мушкараца*. И овај сукоб је представљен у Откр.9:13 до 21 симболима, али је развијен једноставним језиком у овој Даниловој књизи на крају 11. поглавља у стиховима од 40 до 45. Тако да ћемо то сукцесивно пронаћи у овом поглављу 11, велика несрећа Јевреја, затим у Дан.12:1, велика несрећа која ће погодити изабране хришћане и верне Јевреје последњег времена који ће се обратити Христу. Ова несрећа се тамо помиње под терминима „времена невоље“ а главни фокус биће практиковање Богом освећене суботе.

Поређење две визије предсказаних несрећа

1- За децу Даниловог народа старог савеза: Дан.10:5-6.

2- За децу Даниловог народа Новог Завета: Отк.1:13-14.

Да бисмо у потпуности ценили интересовање које морамо да посветимо овим двома несрећама, морамо разумети да, иако оне прате једна другу у времену, први је тип који прориче други, који ће бити усмерен на повратак Исуса Христа, последњег верног деца Божија типа Данила и његова три друга. После деценија мира, праћеног страшним и страшно деструктивним атомским ратом, дан одмора Римске недеље наметнут ће универзална влада коју су организовали преживели у катастрофи. А опет, смрт ће доћи да угрози животе верних изабраника, као у данима Данила, Хананије, Мисаила и Азарије; и као у време „Макабејаца“ у –168, које је најављена несрећа у овом поглављу Данила; и на крају, последњи адвентисти који су остали верни суботи седмог дана 2029.

Али пре овог последњег искушења, дуга папска владавина од 1260 година већ ће проузроковати да многа створења умру у име Бога.

Укратко, разумевање поруке коју је испоручила ова визија дата Данилу омогућиће нам да разумемо значење оне коју даје Јовану у Откр.1:13 до 16.

Дан 10:5 *И подигох очи своје, и погледах, и где, беше човек обучен у лан, а на бедрима је имао појас од злата из Уфаза.*

5а- *био је човек обучен у платно*

Дело правде које симболизује лан Бог ће извршити преко човека. На описаној слици Бог преузима изглед грчког краља Антиоха 4 познатог као Епифан. Он ће бити прогонитељ Јевреја између – 175. и – 164. године, колико траје његова владавина.

5б- *који има на слабинама златни појас Уфаза*

Постављен на бубреге, појас означава присилну истину. Штавише, злато од којег је направљен потиче из Уфаза, који у Јер.10:9 циља на своју паганску идолопоклонску употребу.

Дан 10:6 *Тело његово беше као хризолит, лице му сијаше као муња, очи његове беху као пламен огњени, руке и ноге његове беше као углачан месинг, и звук гласа његовог беше као бука мноштва.*

ба- *Његово тело је било попут хризолита*

Бог је аутор визије, али он најављује долазак паганског бога отуда овај величанствени натприродни аспект.

бб- *лице му је сијало као муња*

Потврђен је грчки идентитет овог Бога. Ово је Зевс, грчки бог краља Антиоха 4. Муња је симбол олимпијског бога Зевса; бог олимпијских богова грчке митологије

бц- *његове очи су биле као пламен огњени*

Уништиће оно у шта гледа и што не одобрава; његове очи ће бити упрте у Јевреје према Дан.11:30: ... *он ће гледати на оне који су напустили свети завет*. Несрећа не долази без разлога, отпадништво скрнави народ.

бд- *његове руке и стопала изгледали су као углачани месинг*

Целат кога ће Бог послати биће грешан као и његове жртве. Његове деструктивне радње које симболизују његове месингане руке и стопала су симбол грчког греха у кипу Дана.2.

б.- *и звук његовог гласа био је као бука мноштва*

Грчки краљ неће деловати сам. Имаће иза и испред себе мноштво војника паганских као и он да се повинују његовим наређењима.

Врхунац и врхунац ове пророчке објаве биће достигнут у часу Дановог испуњења 11:31: *Војска ће се појавити на његову команду; оскрнавиће светињу, тврђаву, окончаће вечну жртву и подићи ће гадост рушитељу*. Ради библијске искрености, прецртао сам реч жртва која није написана у хебрејском тексту, јер је Бог предвидео „вечне“ две различите уза стопне улоге у старом завету и у новом. У антици се састојао од приношења јагњета увече и ујутру као жртву паљеницу. У краткој причи, она означава небеско заступништво Исуса Христа које подсећа на његову жртву да се заложити за молитве изабраних. У овом контексту Дан.11:31, у контексту старог савеза, грчки краљ ће ставити тачку на сталне приносе *Мојсијевог* закона. Дакле, само контекст времена у којем је евоциран одређује тумачење службе непрестаног посредовања земаљског свештеника или службе небеског првосвештеника: Исуса Христа. Перпетуум је стога повезан са људском службом или, секундарно и дефинитивно, са божанском небеском службом Исуса Христа.

Дан 10:7 *Ја, Данило, сам видео визију, а људи који су били са мном не видеше је, него се јако уплаше и побегоше и сакрише се.*

7- Овај колективни страх је само слаба слика остварења визије. Јер на дан предвиђеног покоља, праведницима би било добро да побегну и сакрију се, чак и када би то било у утроби земље.

Дан 10:8 *Остадох сам, и видех ову велику визију; изневерила ме је снага, лице ми је променило боју и распадало се, и изгубио сам сваку снагу.*

8а- Својим осећањима Данило наставља да прориче последице несреће која ће доћи.

Дан 10:9 *Чуо сам глас његових речи; и док сам чуо звук његових речи, пао сам запањен, лицем на земљу.*

9а- У дан несреће, глас краља који прогони ће изазвати исте застрашујуће последице; колена ће се сударити и ноге ће се савити, неспособне да носе тела која ће пасти на земљу.

Дан 10:10 *И гле, рука ме дотаче, и тресе ми колена и руке моје.*

10а- На његову срећу, Данило је само пророк одговоран што је свом народу најавио долазак ове **велике несреће** и он сам није на мети праведног Божијег гнева.

Дан 10:11 *Тада ми рече: Данило, љубљени човече, обрати пажњу на речи које ћу ти говорити, и стани где си; јер сам сада к вама послан. Када ми је тако говорио, стајао сам дрхтећи.*

11а- *Данило, вољени човече, обрати пажњу на речи које ћу ти говорити, и стани где си*

Божји миљеник нема разлога да се плаши његових небеских интервенција. Божји гнев је против злих и окрутних агресивних бунтовних грешника. Данило је супротност овим људима. Он мора остати на месту јер је то сам знак разлике у судбини која ће на крају пасти на изабране. Чак и лежећи у праху земаљске смрти, они ће бити пробуђени и поново подигнути на ноге. Зли ће лећи и зли ће се пробудити да коначни суд буде уништен заувек. Анђео наводи „на месту где се налазите“. А где је он? У природи на обалама реке „Хидекел“, на француском, Еуфрата, који ће означити хришћанску Европу новог савеза у Откривењу. Прва поука је да човек може да сретне Бога било где и да тамо буде благословен од Њега. Ова поука разбија идолопоклоничке предрасуде да се за многе људе Бог може сусрести само у црквама, сакралним објектима, храмовима, олтарима, али код нас тога нема. У своје време, Исус ће обновити ову лекцију говорећи у Јовану 4:21 до 24: *Жено, Исус јој рече, веруј ми, долази час када се нећеш клањати Оцу ни на овој гори ни у Јерусалиму . Обожавате оно што не знате; ми се клањамо ономе што знамо, јер спасење долази од Јевреја. Али долази час, и већ је дошао, када ће се истински поклоници клањати Оцу у духу и истини; јер су то богомољци које Отац тражи. Бог је Дух, и они који му се клањају морају му се клањати у духу и истини.*

Друга лекција је суптилнија, заснована је на реци Хидекел јер је Дух планирао да отвори разумевање своје књиге само својим последњим верним слугама чије искуство и тест којим се врши њихов избор илуструје слика опасан прелазак реке Хидекел на француском, Тигар, попут животиње овог имена, такође у тесту вере, изједач људских душа.

11б- *јер сам сада послан к вама. Када ми је тако говорио, стајао сам дрхтећи.*

Сусрет више није визија, он је претворен у дијалог, размену између два створења Божија, од којих једно долази са неба, а друго је још увек са земље.

Дан 10:12 *Рече ми: Данило, не бој се; јер од првог дана када си ставио срце своје да разумеш и да се понизиш пред својим Богом, твоје речи су се чуле, и због твојих речи долазим .*

О целом овом стиху имам само једну ствар да кажем. Ако бисте изгубили памћење, сетите се барем овог стиха који нам говори како да угодимо нашем Богу створитељу.

Стих је пример своје врсте; логичан след заснован на чињеници да сваки узрок има своје дејство код Бога: жеђ за разумевањем праћена истинским смирењем се чује и испуњава.

Овде почиње дуго откривење које се неће завршити све до краја књиге Данила, поглавља 12 .

Дан 10:13 и Владар персијског царства против ме двадесет и један дан; али гле, Михаило, један од главних вођа, притече ми у помоћ, и остадох тамо са краљевима Персије.

13а- *и Вођа персијског краљевства ми се одупирао двадесет и један дан*

Анђео Гаврило помаже Киру 2 персијском краљу и његова мисија за Бога се састоји од утицаја на његове одлуке, тако да се предузети поступци не супротстављају његовом великом пројекту. Пример овог неуспеха анђела доказује да су Божја створења заиста остављена слободна и независна и стога одговорна за све своје изборе и дела.

13б- *али гле, Мајкл, један од главних вођа, притече ми у помоћ*

Откривени пример нас такође учи да у случају стварне потребе „ један од главних вођа, Мајкл “, може да интервенише да изнуди одлуку. Ова супериорна помоћ је божанска помоћ јер Михаило значи: „Ко је као Бог“. Он је тај који ће доћи на земљу да се оваплоти у Исусу Христу. На небу, он је за анђеле био представљање Духа Божијег са њима. У овом случају, израз „ један од главних лидера “ може нас оправдано изненадити. Па, то није изненађујуће, јер понизност, благодот, заједништво и љубав коју ће Исус показати на земљи већ су се применили у његовом небеском животу са својим верним анђелима. Небески закони су они које је показао током своје земаљске службе. На земљи је постао слуга својих слугу. И сазнајемо да се на небу изједначио са другим главним анђелима.

13ц- *и ја сам остао тамо са краљевима Персије*

Доминација династије персијских краљева ће се стога наставити још неко време до грчке доминације.

Дан 10:14 Сада долазим да вам покажем шта ће се догодити с ваѡим народом у будућности; јер се визија још увек тиче тих времена.

14а- До краја света Данилов народ ће бити забринут, како у старом тако и у новом завету, јер је његов народ Израел кога Бог спасава од египатског греха, од Адамовог греха од Исуса Христа и од греха успоставио Рим у хришћанству очишћеном крвљу Исусовом.

Сврха откривења које је анђео донео Данилу јесте да упозори свој народ на трагедије које долазе. Данило већ може схватити да се оно што му је откривено више не тиче њега лично, али је такође сигуран да ће ова учења у будућности бити корисна за слуге његовог народа, а самим тим и за све оне којима их Бог упутује и одреди преко него.

Дан 10:15 Док ми је говорио ове речи, погледах према земљи и ћутах.

15а- Јован још увек има у мислима страшну визију несреће и покушава да се концентрише на то да чује оно што чује, више се не усуђује да подигне главу да погледа онога ко му говори.

Дан 10:16 *И гле, један налик на синове човечије дотаче се усана мојих. Отворио сам уста и проговорио, и рекао ономе који је стајао преда мном: Господару мој, визија ме испуни страхом, и изгубих сваку снагу.*

1а- *И гле, један који је имао изглед синова човечјих дотаче се мојих усана*
Док је страшна визија била нестварна измишљена слика створена у Даниловом уму, напротив, анђео се представља у људском облику идентичном земаљском човеку. Прво, и он је створен по лику Божијем, али у небеском телу слободном од земаљских закона. Његова небеска природа му даје приступ обема димензијама тако што има активан капацитет у свакој. Он додирује Данијелове усне који осећа овај додир.

Дан 10:17 *Како може слуга мога господара говорити с мојим господаром? Сада ми снага нестаје, и немам више даха.*

17а- За чисто земаљско људско биће ситуација је сасвим другачија, земаљски закони су наметнути и страх је учинио да изгуби снагу и дах.

Дан 10:18 *Тада ме се опет дотаче онај који је изгледао као човек, и ојача ме.*

18а- Уз нежно инсистирање, анђео успева да врати снагу Даниелу тако што га умирује.

Дан 10:19 *Тада ми рече: Не бој се, љубљени, мир с тобом. храброст храброст! И док ми је говорио, ја сам се снашао и рекао: Нека говори мој господар, јер си ме ојачао.*

19а- Порука мира! Идентично оној коју ће Исус упутити својим ученицима! Ништа као умиривање уплашеног ума. Речи храброст, храброст помажу му да дође до даха и поврати снагу.

Дан 10:20 *Рече ми: Знаш ли зашто сам дошао к теби? Сада се враћам да се борим против владара Персије; и кад ја одем, гле, доћи ће владар јавански.*

20а- *Сада се враћам да се борим против вође Персије*

Овај вођа Персије је Кир 2 Велики кога Бог сматра својим помазанником; што га не спречава да се мора борити против њега да би своје одлуке усмерио у његовом правцу.

20б- *и кад одем, гле, доћи ће владар јавански*

Када анђео напусти Кир 2, напад грчког вође тог времена отвориће растуће непријатељство између две персијске и грчке доминације.

Дан 10:21 *Али ја ћу вам открити шта је написано у књизи истине. Нико ми не помаже против ових, осим Мајкла, вашег вође.*

21а- Ово откривење које ће Данило примити назива се књига истине. Данас 2021. године могу потврдити испуњење свега што је у њему откривено, јер је његово разумевање у потпуности дато бесмртним Духом Михаила, нашег вође, за Данила у старом завету и за мене, у новом завету, од Исуса Христа тврди да ово име суди демонима који су још активни до његовог славног повратка.

Данило 11

Пажња! Упркос промени поглавља, расправа између анђела и Данила наставља се у континуитету са последњим стихом 10. поглавља .

Дан 11:1 *И ја, прве године Дарија Миђанина, био сам с њим да му помажем и подржавам га.*

1а- Створен од Бога да живи вечно, анђеоло који разговара са Данилом каже му да је помогао и подржао Дарија, медијског краља, који је заузео Вавилон у 62. години и који је још увек владао у Дан.6. Овај краљ је волео Данила и свог Бога, али је, заробљен, довео свој живот у опасност предавши га лавовима. Дакле, он је био тај који је интервенисао да затвори уста лавовима и спаси његов живот. Он је, дакле, помогао и овом цару Дарију да схвати да је Данилов Бог једини истинити Бог, творац свега што је, који живи и да нема другог сличног њему.

Дан 11:2 *Сада ћу вам показати истину. Гле, у Персији ће још бити три краља. Четврти ће стећи више богатства од свих осталих; и кад буде моћан у свом богатству, све ће подићи против царства Јаванског.*

2а- *Сада ћу вам показати истину*

Истина је позната само Истинитом Богу и то је име које Бог даје себи у односу са својим последњим изабранима у Христу према Откр.3,14. Истина није само божански закон, његове уредбе и његове заповести. Такође обухвата све оно што Бог скрупулозно планира и чини да се оствари у Његово време. Ми само откривамо сваки дан нашег живота, део овог великог програма у коме напредујемо до краја живота и колективно, до краја коначног спасоносног пројекта који ће изабранима видети приступ вечности. обећано.

2б- *Гле, у Персији ће и даље бити три краља*

1. краљ после Кира 2: Камбиз 2 (– 528 – 521) коље свог сина Бардија званог ^{Смердис} од стране Грка.

2. краљ: лажни Смердис, маг Гаумата узурпатор имена Смердис влада само ^{кратко} време.

3. краљ: Дарије 1. ^{Персијанац} (– 521 – 486) син Хистапа

2ц- *Четврти ће стећи више богатства од свих осталих*

4. краљ: Ксеркс 1. (– 486 – 465). Одмах после њега ^{зацариће се} Артаксеркс

И и ослободиће све јеврејске заробљенике **у седмој години** своје владавине, у пролеће – 458. према Есд.7:7-9.

2д- *и кад буде моћан својим богатством, све ће подићи против царства Јаванског*

Ксеркс И ^{је потиснуо} и пацификовао побуњени Египат, затим је ратовао против Грчке, напао Атику и разорио Атину. Али он је поражен код Саламине у – 480. Грчка ће задржати доминацију над својом територијом. А

персијски краљ је остао у Азији, али је кренуо у нападе који су доказали његову жељу да освоји Грчку.

Дан 11:3 Али ће се појавити моћан цар, који ће владати великом моћи и чиниће шта хоће.

3а- Поражен на својој територији, прогањани персијски краљ Ксеркс И на крају ^{не} умријети, а убили су га двојица његових великаша. Победио га је младић коме се варљиво ругао. Грчка је за свог краља изабрала Александра Великог, младог Македонца од 20 година (рођен – 356, царовао – 336, – умро – 323). Пророчанство га помиње као оснивача 3. ^{царства} статуе Дан.2, треће животиње Дан.7 и друге животиње Дана.8.

Дан 11:4 И кад се узвиси, његово царство ће се разбити и поделити према четири ветра небеска; неће припадати његовим потомцима, нити ће бити тако моћна као што је била, јер ће бити поцепана, и прећи ће на друге него на њих.

4а- Тамо налазимо тачну дефиницију дату на великом сломљеном рогу грчког јарца из Дан.8:8 и њено објашњење у стиху 22: *Четири рога која су настала да замене овај сломљени рог, то су четири царства која ће настати од овог народа али ко неће имати толико снаге .*

Сећам се шта представљају „ четири велика рога ”.

1. ^{рог} : грчка династија Селеукида коју је у Сирији основао Селеук 1. Никатор

2. рог: грчка династија Лагида коју је у Египту основао Птоломеј ^И Лагос

3. рог: грчка династија коју је у Трагу основао Лизимах

4. ^{рог} : грчка династија коју је у Македонији основала Касандра

Дан 11:5 Ојачаће се цар јужни. Али један од његових вођа биће јачи од њега и доминираће; власт ће његова бити моћна.

5а- Краљ југа ће постати јак

Птоломеј И Сотер Лагос –383 –285 краљ Египта или „ краљ југа “.

5б- Али један од његових вођа ће бити јачи од њега и доминираће; власт ће његова бити моћна.

Селеук 1. Никатор – 312–281, краљ Сирије или „ краљ севера “.

Дан 11:6 После неколико година склопиће савез, и ћерка јужног краља доћи ће код северног цара да успостави хармонију. Али она неће задржати снагу своје руке, а он се неће одупрети, ни он ни њена рука; биће испоручена са онима који су је довели, са оцем и са оним који јој је тада био ослонац.

6а- Пророчанство прескаче владавину Антиоха 1. ⁽ -281–261), другог „ краља севера “ који је започео први „Сиријски рат“ (-274-271) против „ краља југа “ Птоломеја 2 Филадельфа (- 282–286). Затим долази 2. "Сиријски рат" (- 260 - 253) који се супротставља Египћанима новом " краљу севера " Антиоху 2. Теосу (- 261 - 246).

6б- После неколико година они ће се удружити, а ћерка јужног краља доћи ће код северног краља да успостави хармонију.

Почиње скабродно понашање. Да би се оженио Береником, Антиох 2 се разводи од своје законите жене по имену Лаодика. Отац прати ћерку и одседа са њом у кући свог зета.

бц- *Али она неће задржати снагу своје руке, а он се неће одупрети, ни он ни њена рука; биће испоручена са онима који су је довели, са оцем и са оним који јој је тада био ослонац.*

Али непосредно пре своје смрти, Антиох 2 разбаштињује Беренику. Лаодикија се освети и убије је са оцем и њеном малом ћерком (рука = дете). Напомена : у Откр.3:16, Исус ће се развести од своје службене адвентистичке жене која се симболично зове Лаодикија; тим пре што Антиох 2 себе назива „Теос“, Бог. У Енглеској је краљ Хенри 8 прошао боље, развео се тако што се одвојио од верске власти Рима, створио своју англиканску цркву и изазвао да његових седам жена умре једна за другом. Затим долази ³. „Сиријски рат“ (-246-241).

Дан 11:7 *На његовом месту ће израсти изданак из корена његовог; доћи ће на војску, ући ће у тврђаве цара северног, располагаће њима како хоће, и учиниће се моћним.*

7а- *На његовом месту ће се подићи изданак из корена*

Птоломеј 3 Евергет -246-222 брат Беренике.

7б- *доћи ће на војску, ући ће у тврђаве цара северног*

Селеуцус 2 Каллининос -246-226

7ц- *располагаће њиме како хоће, и учиниће себе моћним*

Доминација припада краљу југа. Ова египатска доминација је повољна за Јевреје за разлику од селеукидских Грка. Морамо одмах схватити да се између два супротстављена владара налази територија Израела коју два зараћена табора морају прећи у својим офанзивама или у повлачењу.

Дан 11:8 *Он ће чак однети и однети у Египат њихове богове и њихове ливене кипове, и њихове скупочене предмете од сребра и злата. Онда ће се неколико година клонити краља севера.*

8а- У знак признања, Египћани ће његовом имену, Птоломеј 3, додати име „Евергетес“ или добротворитељ.

Дан 11:9 *И поћи ће против краљевства јужног краља, и вратиће се у своју земљу.*

9а- Одговор Селеука 2 није успео до почетка **4. „Сиријског рата“ (-219-217)** који је супротставио Антиоха 3 против Птоломеја 4 Филопатора

Дан 11:10 *Његови синови ће изаћи и сакупиће много војске; један од њих ће иступити, раширити се као бујица, прелити се, па се вратити; и они ће потиснути непријатељства на тврђаву краља јужног.*

10а- Антиохос 3 Мегас (-223 -187) против Птоломеја 4 Филопатора (-222-205). Додати надимци откривају стање подсмеха народа Лагида, јер Филопатор на грчком значи љубав према оцу; оца којег је Птоломеј убио... Још једном су напади Селеукида пропали. Доминација ће остати у ружном табору.

Дан 11:11 *Разгневиће се јужни цар, и изаћи ће и напасти северног цара; он ће подићи велико мноштво, и трупе цара северног биће предате у његове руке.*

11а- Овај поразни пораз Селеукида је добра ствар за Јевреје који више воле Египћане јер се према њима добро понашају.

Дан 11:12 *И ово мноштво ће се охолити, и срце ће царско бити подигнуто; срушиће хиљаде, али неће тријумфовати.*

12а- Ситуација ће се променити са **5. „Сиријским ратом“ (-202-200)** који ће супротставити Антиоха 3 против Птоломеја 5 Епифана (-205-181) .

Дан 11:13 *Јер ће опет доћи цар северни и сабраће мноштво веће од првог; после неког времена, неколико година, кренуће са великом војском и великим богатством.*

13а- Нажалост, за Јевреје, Грци Селеукида су се вратили на своју територију да нападну Египат.

Дан 11:14 *У то време ће се многи дићи на јужног краља, и насилници међу твојом народу ће се побунити да испуне визију, и паиће.*

14а- Нови краљ египатског југа Птоломеј 5 Епифан - или Илустриус (-205-181) стар пет година је у тешкоћама због напада Антиоха 3 уз подршку противника. Али Јевреји подржавају египатског краља борећи се против Селеукида. Су, не само поражени и убијени, већ су управо од сиријске Селеукиде Грке направили смртне непријатеље доживотно.

Јеврејска побуна откривена у овом стиху оправдана је јеврејским преференцијама за египатски логор; стога су непријатељски расположени према логору Селеукида који поново преузима доминацију над ситуацијом. Али, зар Бог није упозорио свој народ на савезе са Египћанима? „Египат, та трска која боде руку онога ко се на њу ослања“, према Иса.36:6: „*Ево, поставио си је у Египту, узео си за ослонац ову сломљену трску, која продире и пробија руку од свакога ко се ослања на њега: ово је фараон, цар египатски, свима који се уздају у њега* . Чини се да јеврејски народ игнорише ово упозорење и њихов однос са Богом је најгори; казна се приближава и удара. Антиох 3 их чини да скупо плате за своје непријатељство.

Имајте на уму : ова јеврејска побуна има за циљ „*остварење визије*“ у смислу да припрема и гради мржњу Сиријаца према јеврејском народу. Тако ће их погодити **велика несрећа објављена у Дан.10:1**.

Дан 11:15 *И изаћи ће цар северни, и сазидаће терасе, и заузети јаке градове. Јужне трупе и краљева елита неће одолети, недостајаће им снаге за отпор.*

15а- Доминација је трајно променила страну, налази се у табору Селеукида. Пред њим је египатски краљ само пет година.

Дан 11:16 *Ко год иде против њега, чиниће шта хоће, и нико му се неће одупрети; зауставиће се у најлепшој земљи истребити све што му дође под руку.*

16а- Антиох 3 и даље не успева да освоји Египат и његова жеђ за освајањем га нервира, јеврејски народ постаје његов бол. Он испразни вишак свог гнева на страдали јеврејски народ на који се односи израз „*најлепша од земаља*“ као у Дан.8:9.

Дан 11:17 *Предложиће да дође са свим силама свог царства и да склопи мир са царем јужним; даће му своју ћерку за жену, с намером да му доведе до пропасти; али то се неће десити и неће успети.*

17a- Пошто рат не успева, Антиох 3 покушава путем савеза са логором Лагида. Ова промена стратегије има узрок: Рим је постао заштитник Египта. Зато покушава да измири несугласице дајући својој ћерки Клеопатри, прво име, у браку са Птолемејем 5. Брак се склапа, али брачни пар жели да задржи своју независност од селеукидског логора. План Антиоха 3 да заузме Египат поново је пропао.

Дан 11:18 *Погледаће на острва, и многа ће их узети; али ће вођа прекинути срамоту коју је желео да привуче и учиниће да она падне на њега.*

18a- Он ће освојити земље у Азији, али ће на свом путу наћи римску војску, овде означену као у Дан.9:26 изразом „ вођа “; ово зато што је Рим још увек република која шаље своје војске у операције пацификације мишића под управом легата који представљају моћ сенатора и народа, плебса. Прелазак на царску власт неће променити ову врсту војне организације. Овај вођа се зове Луције Сципион познат као Африканац, краљ Антиох је преузео ризик да се суочи са њим и поражен је у бици код Магнезије 189. године и осуђен да плати Риму као ратну одштету огроман дуг од 15.000 талената. Поред тога, његов најмлађи син, будући Антиох 4 Епифан, прогонитељ Јевреја који ће у 31. стиху испунити „невољу “ проречену у Дан.10:1, узимају Римљани за таоца.

Дан 11:19 *Тада ће отићи у тврђаве земље своје; и спотакће се и пасти, и неће се више наћи.*

19a- Снови о освајању окончани су смрћу краља, замењеног његовим најстаријим сином Селеуком 4 (-187-175).

Дан 11:20 *Ко га замени, увешће истеривача у најлепши део царства, али ће за неколико дана бити сломљен, и то не гневом или ратом.*

20a- Да би измирио дуг Римљанима, краљ шаље свог министра Хелиодора у Јерусалим да заузме благо храма, али жртва страшне визије у храму, он напушта овај уплашени пројекат. Овај егзактор је Хелиодор који ће затим убити Селеука 4 који му је задужио своју мисију у Јерусалиму. Намера је вредна дела, а Бог га је натерао да плати за ово скрнављење свог светог храма смрћу свог вође који, убијен, није умро ни од гнева ни од рата .

Антиох 4 човек приказан у визији велике несреће

Дан 11:21 *Презрен човек ће заузети своје место, а да се не обуче у краљевско достојанство; појавиће се усред мира и интригама ће освојити царство.*

21a- Ово је Антиох, најмлађи син Антиоха 3. Заробљеник и талац Римљана, можемо замислити ефекте које је произвео његов лик. Пошто је постао краљ, морао је да се освети да преузме живот. Штавише, његов боравак код Римљана омогућио је извесно разумевање са њима. Његов долазак на престо Сирије заснован је на интригама, јер је предност над њим имао други син Димитрије, старији. Видевши да је Деметрије склопио пакт са Персејем, краљем Македоније, непријатељем Римљана, ови су фаворизовали и поставили на престо свог пријатеља Антиоха.

Дан 11:22 *И трупе које се излију као бујица биће преплављене пред њим и уништене, као кнез савеза.*

22а- *Трупе које се шире попут бујице биће потопљене пред њим и уништене*

Непријатељство се наставља са **6. „Сиријским ратом“ (-170-168)**.

Овога пута Римљани су дозволили Антиоху 4 да настави рат свог оца против ружног логора Египта. Она никада није толико заслужила свој симбол греха, грчки то је тачно у овом контексту. Радије судите о чињеницама, као што је Бог тада учинио. У логору Лагид Птоломеј 6 је инцестуозно ожењен својом сестром Клеопатром 2. Њихов млађи брат Птоломеј 8 познат као Фискон је повезан са њима. Тада можемо разумети зашто Бог дозвољава Антиоху да уништи њихову војску.

22б- *као и вођа савеза.*

Менелај, сарадник Селеукида, жуди за положајем законитог првосвештеника Оније, он га је убио од Андроника и заузима његово место. Да ли је ово још увек Израел Божији? У овој драми Бог почиње да се присећа радњи које ће Рим вршити током векова. Заиста, царски Рим ће убити Месију, а папски Рим ће пожелети и одузети Његово вечно свештенство, баш као што је Менелај убио Онију да га замени.

Дан 11:23 *И пошто се споји с њим, послужиће се преваром; он ће кренути, и имаће превагу са мало људи.*

23а- Антиох склапа савезе са свима, спреман да их раскине ако је то у његовом интересу. Сам овај лик је слика историје краљева Француске и Европе; склапани савези, раскидани савези и крвави ратови испресецани кратким периодима мира.

Али овај стих такође наставља, у двоструком читању, да нам даје скицу папског режима који ће прогонити свеце 120 година. Јер грчки краљ и папа су веома слични: *обмане и трикови* у оба.

Дан 11:24 *Он ће у миру ући у најплоднија места покрајине; учиниће оно што његови очеви, ни очеви очева његових, нису чинили; раздаће плен, плен и богатство; формираће пројекте против тврђава, и то на одређено време.*

24а- Огроман дуг који се дугује Римљанима мора се платити. У ту сврху, Антиох 4 опорезује своје провинције, а самим тим и јеврејски народ над којим доминира. Он узима тамо где није посејао и одузима богатство поробљеним народима који су дошли под његову власт. Није одустао од свог циља да освоји Египат на удицу или на превару. И да би га његови војници ценили и да би добио њихову подршку, он дели плен са својим трупама и раскошно поштује своја грчка божанства, од којих је главно: олимпијског Зевса, бога богова грчке митологије.

У двоструком читању, римски папски режим ће деловати исто. Пошто је по природи слаб, мора да заведе и обогати великане краљевства да би га они и њихове оружане снаге признале и подржавале.

Дан 11:25 *На челу велике војске употребиће своју снагу и свој жар против јужног краља. И јужни краљ ће се упустити у рат са бројном и веома моћном војском; али се неће одупрети, јер ће се против њега сковати зли планови.*

25а- У – 170. години, Антиох 4 отима Пелузијум и заузима цео Египат осим његове престонице Александрије.

Дан 11:26 *Они који једу са његове трпезе уништиће га; његове трупе ће се ширити као бујица, а мртви ће падати у великом броју.*

26а- Птоломеј 6 тада улази у преговоре са својим стрицем Антиохосом 4. Придружује се логору Селеукида. Али кога Египћани нису одобравали, у Александрији га је заменио његов брат Птолемеј 8, па га је издала породица која је јела храну са његовог стола . Рат се наставља и мртви падају у великом броју .

Дан 11:27 *Оба ће краља тражити зло у својим срцима, и за истом трпезом говориће лаж. Али то неће успети, јер крај неће доћи до одређеног времена.*

27а- Још једном пропадају интриге Антиоха 4. Његов однос са његовим нећаком Птолемејем 6 који му се придружио заснива се на обмани.

27б- *Али ово неће успети, јер ће крај доћи тек у одређено време.*

којој сврси говори овај стих? Истина, то сугерише неколико завршетака и прво, крај рата између Антиоха 3 и његових египатских нећака и нећака. Овај крај је близу. Други завршеци ће се тицати трајања 1260 година папске владавине у Дан.12:6 и 7 и времена краја 40. стиха текућег поглавља који ће видети испуњење Трећег светског рата који припрема контекст за последња велика универзална несрећа.

Али у овом стиху, овај израз нема директну везу са „*временем краја*“ наведеним у 40. стиху, као што ћемо открити и показати. Структура овог поглавља изгледа лукаво варљива.

Дан 11:28 *Вратиће се у своју земљу са великим богатством; он ће у свом срцу бити непријатељски расположен према светом савезу, он ће деловати против њега, па ће се вратити у своју земљу.*

28а- *Вратиће се у своју земљу са великим богатством*

Одговоран за богатство одузето Египћанима, Антиох 4 се враћа у Антиохију, остављајући иза себе Птоломеја 6 кога је поставио за краља над половином освојеног Египта. Али ова полупобеда нервира незадовољног краља.

28б- Нервирање на које је наишао краљ учинило је Јевреје метом његовог гнева. Такође, посетом њиховом дому, он ће искалити део овог беса на њима, али се неће смирити.

Дан 11:29 *У одређено време опет ће кренути на југ; али овај последњи пут ствари се неће десити као пре.*

29а- Улазимо у годину велике несреће.

Године – 168. Антиох је сазнао да су се његови нећаци поново помирили против њега, Птолемеј 6 је склопио мир са својим братом Птолемејем 8. Освојене египатске земље вратиле су се египатском логору. Стога поново креће у поход на своје нећаке, решен да сломи сваки отпор, али...

Дан 11:30 *На њега ће доћи лађе китимске; обесхрабрен, он ће се вратити. Тада, бесан на свети савез, неће остати неактиван; када се врати погледаће оне који су напустили свети завет.*

30а- *Цхиттимови бродови ће напредовати против њега*

Дух тако означава римску флоту базирану на садашњем острву Кипар. Одатле контролишу народе Средоземног мора и приморске народе Азије. Након што је његов отац Антиох 3 суочен са римским ветом. Он трпи понижење које ће га разбеснети. Римски легат Попилије Ленас нацртао је круг на земљи око својих стопала и наложио му да га не напушта осим ако не одлучи да се бори против Рима или да му се покори. Антиох, бивши талац, научио је лекцију дату његовом оцу и мора да се одрекне свог освајања Египта, који је у потпуности стављен под римски протекторат. У овом контексту експлозивног гнева, он сазнаје да се Јевреји, верујући мртвима, радују и славе. Ужасно ће на тежи начин научити да је он још увек жив.

Дан 11:31 *Војска ће доћи на његову команду; они ће оскрнавити светињу, тврђаву, окончаће вечну жртву и подићи ће гадост опустошитеља (или рушитеља).*

31а- Овај стих потврђује чињенице повезане у апокрифном извештају из 1. Мак.1:43-44-45: *Тада је краљ Антиох писао свом царству, да сви постану један народ, и да сваки напусти свој посебан закон. Сви народи су пристали на ову заповест краља Антиоха, и многи у Израиљу су пристали на ово ропство, жртвовани идолима и прекршили (оскврнили) суботу.* У овом опису налазимо искушења која су искусили Данило и његова три друга у Вавилону. И Бог нам представља у 1. Макабејској, опис онога што ће бити последња велика несрећа са којом ћемо се ми који смо живи у Христу морати суочити непосредно пре повратка у слави Исуса Христа. Између нашег времена и времена макабејских Јевреја, још једна велика несрећа довела је до тога да свеци Исуса Христа умру 120 година.

31б- *оскрнавиће светињу, тврђаву, окончаће вечну жртву и подићи ће гадост опустошитеља (или рушитеља).*

Ови поступци ће бити потврђени у овом историјском сведочењу које је забележио јеврејски и римски историчар Јосиф Флавије. Важност ствари то оправдава, па погледајмо ово сведочанство у коме налазимо детаље идентичне недељном закону последњих дана који је прогласио универзални режим који су формирали преживели из Трећег светског рата.

Ево ране верзије 1 Мацц.1:41 до 64:

1Ма 1:41 Тада је цар наредио да сви у његовом царству постану један народ :

1Ма 1:42 сви су требали да се одрекну својих обичаја. Сви незнабошци су се потчинили краљевој наредби

1Ма 1:43 и чак у Израиљу многи људи су дочекали његово обожаванье: приносили су жртве идолима и скрnavили суботу.

1Ма 1:44 Цар је послао гласнике у Јерусалим и у градове Јуде да тамо пренесу његова наређења;

1Ма 1:45 да престане са приносима паљеницама у храму, жртвама и наливима. суботе и празници требало је да се скрnavе,

1Ма 1:46 оскврни Светињу и све што је свето,

1Ма 1:47 подизање олтара и богомоља и храмова идолима, клање свиња и нечистих животиња.

1Ма 1:48 Требало је да оставе своје синове необрезане и да се тако учине одвратним свакојаким нечистоћама и псовкама.

1Ма 1:49 Једном речју, требало је да заборавимо Закон и занемаримо сва његова држања:

*1Ма 1:50 **Свако ко није послушао краљева наређења мора бити погубљен.***

1Ма 1:51 Тако су царева писма била послата по целом његовом краљевству; поставио је надзорнике над целим народом и заповедио свим градовима Јуде да приносе жртве.

1Ма 1:52 Многи људи су послушали, сви који су напустили Закон; чинили су зло у земљи,

1Ма 1:53 присиљавајући Израел да тражи уточиште.

1Ма 1:54 Петнаестог дана месеца Кислеу, 145. године, краљ је поставио гнусобу пустоши на олтар за жртве паљенице, и они су подигли олтаре у суседним градовима Јуде.

1Ма 1:55 Кадили су на вратима кућа и на трговима,

1Ма 1:56 Књиге закона су поцепане и бачене у огањ када су нађене,

1Ма 1:57 И ако би се код некога нашла књига завета, или ако би неко послушао закон Божији, погубили би га по краљевој заповести.

1Ма 1:58 Казнили су Израелце који су били ухваћени у преступу из месеца у месец у својим градовима,

1Ма 1:59 и 25. сваког месеца приношене су жртве на великом олтару уместо олтара за жртве паљенице.

1Ма 1:60 По овом закону убијали су жене којима су била обрезања деца,

1Ма 1:61 са својим бебама окаченим о врат; погубљени су и њихови рођаци и они који су извршили обрезање.

1Ма 1:62 Упркос свему томе, многи у Израелу су остали верни и били су довољно храбри да не једу нечисту храну.

1Ма 1:63 Радије би умрли него да се учине нечистом храном која је била у супротности са Светим заветом, а у ствари су били погубљени.

1Ма 1:64 Било је то велико искушење за Израел.

У овој причи запазимо стихове од 45. до 47. који потврђују престанак приноса вечног **заступништва** и стих 54. који сведочи о скрнављењу светиње: **цар је поставио гнусобу пустоши на олтар за жртве паљенице.**

У пореклу ових зала, ово отпадништво Израела : *1Ма 1:11 У то време је у Израелу настала генерација заблудених људи који су за собом довели многе људе: „Склопимо савез са народима око нас“, рекли су, „јер откако смо се одвојили од њих, догодиле су се многе недаће нама .”* Несреће су већ биле последица њихове неверности Богу и они ће својим бунтовничким ставом навући још више недаћа на себе.

У овој крвавој трагедији, грчка доминација је добро оправдала свој свеprisутни симбол греха у *бронзи статуе Дана.2; пегави леопард Дан.7;* и смрдљиви *јарац Дан.8.* Али још треба напоменути један детаљ. Особа задужена за казнену мисију коју је Антиох 4 послао у Јерусалим 168. године зове се Аполоније, а ово грчко име које на француском значи „разарач” биће изабрано од стране Духа да у Апо.9:11 осуди деструктивну употребу. Свете Библије од лажног, протестантског хришћанства последњих дана; или, баш

они који ће организовати крајњу **велику коначну несрећу**. Аполоније је дошао у Јерусалим са 22.000 војника и **на дан суботе**, током спектакуларног јавног устанка, масакрирао је све јеврејске гледаоце. Они су оскрнавили суботу овим профаним интересом, и Бог их је дао убити. И његов гнев не јењава јер се иза ове кржаве чињенице налаже хеленизација Јевреја. Атињанин Геронтес, царски делегат, наметнуо је за све људе хеленизацију богослужења и морала у Јерусалиму као и у Самарији. Јерусалимски храм је тада био посвећен Олимпијском Зевсу, а храм планине Геризим гостољубивом Зевсу. Тако видимо Бога како повлачи своју заштиту из свог храма, из Јерусалима и са читавог народа. Свети град је пун нереди, сваки одвратнији од претходног. Али примењивала се само воља Божија, толико је било морално и религиозно опуштање после упозорења које је представљало депортовање у Вавилон.

Дан 11:32 Он ће ласкањем преварити издајнике савеза. Али они од људи који познају свог Бога, поступаће непоколебљиво,

32а- Он ће ласкањем завести издајнике савеза

Ово појашњење потврђује да је божанска казна била заслужена и оправдана. На светим местима, скрнављење је постало уобичајено.

32б- Али они од људи који познају свог Бога ће деловати чврсто,

У овој трагедији искрени и достојни верници су се истакли својом верношћу и радије умрли као мученици него да се одрекну поштовања Бога створитеља и његових светих закона.

Још једном, у другом читању, ово крваво искуство од 1090 стварних дана личи на услове папске владавине од 1260 дана-година проречених заустопно у различитим облицима у Дан.7:25, 12:7 и Откр.12:6-14; 11:2-3; 13:5.

Осврт на актуелна дешавања у контексту антике

Да бих јасно разумео шта се дешава, узев слику сниматеља који камером снима сцену коју је помно пратио. У овом тренутку он зумира док добија на висини и посматрано поље се све више шири. Тако да када се примени на верску историју, поглед Духа надзире целокупну верску историју хришћанства, од његових малих почетака, његових сати страдања, времена мученика, до његовог славног краја обележеног повратком очекиваног Спаситеља.

Дан 11:33 и најмудрији међу њима поучаваће многе. Има оних који ће за неко време подлећи мачу и пламену, заробљеништву и пљачки.

33а- и најмудрији међу њима поучаваће мноштво

Апостоли Исуса Христа, као и Павле из Тарса коме дугујемо 14 посланица новог савеза. Ова нова верска поука носи назив „Јеванђеље“ или, Радосна вест о спасењу које је божанска благодат понудила изабранима. На овај начин, Дух нас покреће напред у времену и нова мета која се испитује постаје хришћанска вера.

33б- Има оних који ће на неко време подлећи мачу и пламену, заробљеништву и пљачки.

Неко време је Дух рекао кроз анђела и ово време ће бити проречено 1260 дугих година, али под извесним римским царевима Калигулом, Нероном, Домицијаном и Диоклецијаном бити хришћанин је значило да треба умрети као мученик. У Откр.13:10, Дух подсећа на времена папских римских захтева, говорећи: *Ако неко одведе у ропство, отићи ће у ропство; ако ко убије мачем нека буде убијен мачем. Ово је истрајност и вера светих*

Дан 11:34 *У време када пропадну, мало ће им се помоћи, и многи ће им се придружити у лицемерју.*

34а- Заиста, у ово време окрутне доминације папства појавила се помоћ лицемера овог стиха. Њихова идентификација је заснована на њиховом занемаривању вредности и заповести које је учио Исус Христ, ау овом случају за ову циљану еру, забрану убијања мачем. Ако поново погледате историју, онда можете схватити да је широки протестантски покрет од 15. века до нашег времена праведни судија Исус Христ оценио као лицемеран. Њихово потпуно напуштање од 1843. биће стога лакше разумети и прихватити.

Дан 11:35 *Неки од мудраца ће отпасти, да се очисте, очисте и убеле до времена краја, јер неће доћи до одређеног времена.*

35а- *Неки од мудраца ће пасти, да буду очишћени, прочишћени и убеле, до времена краја*

Судећи по овој изјави, мерило хришћанског живота је суђење и одабир, по способности да се издржи и трпи прогон до краја света. На овај начин савремени човек навикнут на мир и толеранцију више ништа не разуме. Он у овим порукама не препознаје свој живот. Због тога ће објашњења на ову тему бити дата у Откр.7 и 9:5-10. Дуг период верског мира од 150 стварних година, или „пет пророчких месеци“, био је програмиран од Бога, али од 1995. године овај период је завршен и верски ратови су поново почели. Ислам убија у Француској и другде широм света; а њено дејство има за циљ да се појача све док не запали целу земљу.

35б- *јер ће стићи тек у заказано време*

Овај крај ће бити крај света и анђеол нам говори да ниједан знак мира или рата не дозвољава никоме да види да долази. То зависи од једног фактора: „*време које је обележио*“ Бог, крај 6000 година посвећених његовом избору земаљских изабраника. И зато што смо мање од десет година од овог рока, Бог нам је дао милост да знамо датум: 20. март пролећа који претходи 3. априлу 2030. године, односно 2000 година касније помирбеној смрти Христове. Он ће се појавити моћан и победнички да спасе своје изабранике и уништи убице побуњеника који су намеравали да их убију.

Католички папски режим „хришћанског” Рима: Велики прогонитељ верске историје западног света.

Управо ка њему треба да нас води модел Антиохос 4. Тип је припремио свој антитип и шта рећи о овом поређењу? Наравно, у феноменалним размерама,

грчки прогонитељ је деловао 1090 стварних дана, али ће папство беснети скоро 1260 реалних година, надмашивши тако све историјске моделе.

Дан 11:36 Цар ће учинити шта хоће; узвисиће се, прославиће се изнад свих богова, и рећи ће невероватне ствари против Бога богова; напредоваће док се гнев не заврши, јер ће се оно што је одређено остварити.

36а- Речи овог стиха остају двосмислене и још увек се могу прилагодити грчком краљу и римском папском краљу. Разоткривајућа структура пророчанства мора се пажљиво сакрити од површних читалаца. Мали детаљ ипак означава папску мету; то је прецизност: јер оно што је одлучено биће и остварено. Овај цитат одјекује Дан.9:26: После шездесет и две недеље, Помазаник ће бити одсечен, и неће имати ништа за себе. Народ владара који долази разориће град и ~~свештине~~, и крај ће им доћи као потопом; Одлучено је да разарања (или пустоши) потрају до краја рата.

Дан 11:37 Неће поштовати богове отаца својих, ни бога који воли жене; он неће имати обзира ни на једног бога, јер ће се прославити изнад свега.

37а- Он неће поштовати богове својих отаца

Ево га, мали детаљ који појашњава нашу интелигенцију. Овде имамо формални доказ да краљ на мети његових речи не може бити Антиох 4 који је имао обзира на богове својих отаца и међу њима највећег, Зевса, бога богова Олимпа, коме је понудио јеврејски храм у Јерусалиму. Тако добијамо неоспоран доказ да је циљани краљ заиста римски папски режим хришћанске ере. Од сада ће се, дакле, све откривене речи односити на овог краља различитог од Дан.7 и дрског и лукавог од Дан.8; Додајем, овај разорни или разорни краљ Дан.9:27. Све „ракетне степенице“ подржавају главу папског човека, малог и арогантног постављеног на врх доминације.

Да ли је папски Рим поштовао богове својих отаца? Званично не, јер ју је њено преобраћење у хришћанство довело до тога да напусти имена паганских римских божанстава. Међутим, она је задржала форме и стил њиховог обожавања: резбарене, извајане или обликоване слике пред којима се њени обожаваоци клањају и клече да се моле. Да би сачувала овакво понашање које је Бог осудио у свим његовим законима, учинила је Библију недоступном обичним смртницима и уклонила другу од десет заповести Бога живог јер забрањује ову праксу и открива казну планирану за њене прекршиоце. Ко може хтети да сакрије насталу казну ако не ђаво? Личност папског режима стога спада у оквир дефиниције предложене у овом стиху.

37б- нити божанству које одушевљава жене

Размишљајући о паганској римској религији коју је папство напустило, Дух Божији призива ову грозну тему. Зато што је окренула леђа свом отворено сексуалном наслеђу да би показала вредности светости. Ово предложено божанство је Пријап, мушки фалус који су римски оци паганске цркве поштовали као божанство. То је још увек било наслеђе грчког греха. А да би раскинула са овим полним наслеђем, она претерано брани чистоту тела и духа.

Дан 11:38 *Али он ће поштовати бога тврђава на његовом постољу; овоме богу, кога његови очеви нису познавали, поклониће се златом и сребром, драгим камењем и драгим предметима.*

38а- *Међутим, он ће поштовати бога тврђава на свом постољу*

Рађа се нови пагански бог: *бог тврђава* . Његов *пиједестал* је у људским умовима и његова висина је висока колико и утисак.

Пагански Рим је градио паганске храмове отворене за све ветрове; били су довољни капители подржани колонама. Али приступањем хришћанству, Рим има за циљ да замени уништени јеврејски модел. Јевреји су имали затворен храм у моћном изгледу који им је давао славу и престиж. Рим ће га стога опонашати и заузврат градити романичке цркве које личе на утврђене замкове, јер влада несигурност и најбогатији лордови утврђују своје домове. Рим ради исто. Градила је своје цркве у строгом стилу до времена катедрала, и ту се све променило. Заобљени кровови постају стрелице које показују ка небу, а ово све више и више. Спољашње фасаде попримају изглед чипке, обogaћене су витражима свих боја који у унутрашњост уносе преливу светлост која импресионира слављенике, пратиоце и посетиоце.

38б- *овом богу, кога његови очеви нису познавали, поклониће се златом и сребром, драгим камењем и вредним предметима.*

Да би били још привлачнији, унутрашњи зидови су *украшени златом, сребром, драгим бисерима, скупим предметима* : *проститутка Вавилон велики* из Откр. 17:5 зна како да се покаже како би привукла и привукла своје купце.

Прави Бог не дозвољава да буде заведен јер му ова величанственост не користи. У свом пророчанству он осуђује овај папски Рим са којим **никада није** имао ни најмању везу. За њега су његове романичке или готичке цркве само више паганска божанства која служе само да заведу духовне људе које одбија од њега: рађа се нови бог: бог тврђава и заводи мноштво оних који верују да су нашли Бога како улази у његове зидине. под несразмерно високим плафонима.

Дан 11:39 ~~*Са страним богом ће деловати против утврђених места—И радио је на утврђењима тврђава са страним богом и испуниће почасте оне који га препознају, учиниће да владају над многима, он ће поделити земље њима за награду.*~~

39а- *И радио је на утврђењима тврђава са страним богом*

За Бога, постоји само један активни бог који је пред њим, то јест који му је *стран* : то је ђаво, сатана против кога је Исус Христ упозорио своје апостоле и своје ученике. У хебрејском тексту није реч о „деловању против“, већ о „чињењу према“. Иста порука ће се прочитати у Откр.13:3, у облику: *...змај му даде моћ своју, и престо свој, и власт велику* . Змај који је ђаво у Откр.12:9 али у исто време царски Рим према Откр.12:3.

Даље, преласком на хришћанску религију, римска власт је усвојила правога Бога који јој је био стран пошто је првобитно био Бог Јевреја, Јевреја, потомака Аврамовог.

39б- *и испуниће почасте оне који га препознају*

Ове почести су религиозне. Папство доноси краљевима који га признају као представника Бога на земљи, печат божанске власти за њихову властиту власт. Краљеви заиста постају краљеви тек када их црква посвети у једној од својих обожених *тврђава*, у *Француској, Сен Денију и Ремсу*.

39ц- *учиниће да доминирају над многима*

Папа додељује царску титулу која означава краља сузерена који доминира над осталим вазалним краљевима. Најпознатији: Карло Велики, Карло V, Наполеон И · Хитлер.

39д- *поделиће им земљу као награду.*

Ова земаљска и небеска временска суперсила, према његовој тврдњи, добро је одговарала земаљским краљевима. Зато што је решио њихове несугласице, посебно у погледу освојених или откривених земаља. Тако је 1494. године Александар 6 Борџија, најгори међу папама, атентатор на функцији, наведен да поправи меридијанску линију како би између Шпаније и Португала поделио приписивање и поседовање територије Јужне Америке поново откривене од антике.

Трећи светски рат или 6. ^{труба} Рев.9.

Смањује човечанство за трећину свог становништва и ставља тачку на националну независност, припрема универзални режим који ће успоставити крајњу велику несрећу најављену у Апо.1. Међу агресивним актерима је ислам у муслиманским земљама, па вам нудим библијски поглед на ову тему.

Улога ислама

Ислам постоји јер је потребан Богу. Не да спасава, ова улога почива **искључиво** на милости коју је донео Исус Христ, већ да удари, убије, масакрира своје непријатеље. Већ у старом савезу, да би казнио неверство Израела, Бог је прибегао „филистејском“ народу. У причи, да казни хришћанско неверство, апелује на муслимане. Пореклом муслимана и Арапа је Исмаил, син Абрахама и Агаре, египатски слуга Саре, његове жене. И већ у то време, Исмаил је био у спору са Исаком, законитим сином. Ово је толико да је уз Божији договор, на захтев Саре, Агару и Исмаила Абрахам истерао из логора. И Бог се побринуо за протерани народ чији ће потомци, полубраћа, задржати непријатељски став према Авраамовом потомству; први, јеврејски; други, у Исусу Христу, хришћанин. Ево како је Бог прорекао о Исмаилу и његовом арапском потомству у Пост.16:12: „*Биће као дивљи магарац; његова ће рука бити против свих, и рука свих ће бити против њега; и он ће становати насупрот свој својој браћи*.” Бог жели да објави своје мисли и свој суд о стварима. Христови изабрани морају знати и делити овај Божји план који користи народе и силе на земљи према својој највишој вољи. Треба напоменути да је пророк Мухамед, оснивач ислама, рођен крајем 6. ^{века} након успостављања римокатоличког папства 538. године. Чинило се да ислам напада пагански католицизам и хришћане уопште када их погоди Божије проклетство. . И то је случај од 7. марта 321. године, откако је цар Константин И ^{укинуо} суботњи одмор у седмом дану у

корист његовог првог дана посвећеног „непобеђеном сунцу“ (Сол Инвицтвс), наше данашње недеље. Попут многих данашњих хришћана, Константин је погрешно желео да означи раскид између хришћана и Јевреја. Он је критиковао хришћане свог времена због јудаизације поштовањем Божје свете суботе. Ова неоправдана пресуда коју је донео пагански краљ је плаћена и биће плаћена до краја казнама „*седам труба*“ откривених у Откривењу 8 и 9, непрекидном низу несрећа и трагедија. Коначна казна ће доћи у облику ужасног разочарања, када се Исус Христ појави да уклони своје изабране са земље. Али тема која је управо обрађена, она о „Трећем светском рату“ је сама по себи, шеста од ових проречених божанских казни у којима је ислам важан актер. Јер Бог је такође прорекао о Исмаилу, говорећи у Пост.17:20: „*Што се тиче Исмаила, чуо сам те. Ево, ја ћу га благословити, и учинити га плодним, и умножићу га веома; родиће дванаест кнезова, а ја ћу од њега направити велики народ.*” Затварам ову заграду да бих наставио проучавање у Дан.11:40.

Дан 11:40 У време краја удариће на њега јужни краљ. И краљ северни ће се завитлати над њим као олуја, са колима и са коњаницима и са многим лађама; ући ће у земљу и раширити се као бујица и прелити се.

40а- У време краја

Овог пута то је заиста крај људске историје; крај времена садашњих народа на земљи. Исус је овога пута објавио, говорећи у Мт.24:24: **Ова добра вест о краљевству биће проповедана по целом свету као сведочанство свим народима. Онда ће доћи крај.**

40б- на њега **ће ударити** јужни краљ

Овде се морамо дивити неизмерној божанској суптилности која омогућава његовим слугама да разумеју шта је остало скривено од других људских бића. Очигледно, али само по изгледу, изгледа да се сукоб између краљева Селеука и краљева Лагида наставља и наставља у овом стиху, што не може бити варљивије. Јер у стварности смо напустили овај контекст од 34. до 36. стиха, а време краја овог новог сукоба тиче се хришћанске ере папског католичког режима и универзалног протестантизма који је ушао у његов екуменски савез. Ова промена контекста захтева од нас да прерасподелимо улоге.

У улози „*њега*“: папска католичка Европа и њене сродне хришћанске религије.

У улози „*краља југа*“: освајачког ислама који мора насилно да преобрати људе или их стави у ропство, према акцијама које води његов оснивач Мухамед.

Запазимо овде избор глагола: *сударити се* ; на хебрејском „*нагах*“ што значи ударати роговима. Као придев, означава бијесног агресора који обично удара. Овај глагол се савршено уклапа у арапски ислам који је био агресиван против западног света без прекида од краја Другог светског рата. Могући глаголи „*борити се, борити се, сударити се*” указују на веома блиску близину, па отуда идеја о националном суседству или суседству градова и улица. Обе могућности потврђују ислам, добро успостављен у

Европи због верске незаинтересованости Европљана. Борбе су се интензивирале од повратка Јевреја у Палестину 1948. године. Тешка ситуација Палестинаца је супротставила муслиманске народе западним хришћанским колонијалцима. А 2021. се појачавају исламистички напади и стварају несигурност међу европским народима, пре свега у Француској, некадашњем колонизатору северноафричких и афричких народа. Хоће ли доћи до већег националног сукоба? Можда, али не пре него што се унутрашња ситуација погорша до те мере да произведе бруталне сукобе група на групе на тлу саме метрополе. Тог дана ће Француска бити у ситуацији грађанског рата; у стварности, аутентично верски рат: ислам против хришћанства или неверници без Бога.

40ц- *И краљ севера ће се завитлати над њим као олуја , са кочијама и коњаницима и са многим бродовима*

У Језеку.38:1 овај северни краљ се зове *Магог, кнез Роша* (Русија) од *Месеха* (Москва) и *Тубала* (Тоболск) и читамо у 9. стиху: *И поћи ћеш, доћи ћеш као олуја , бићеш као облак да покрије земљу, тебе и све чете твоје, и многе народе с тобом.*

Прерасподела улога: У улози „ краља севера “, православна Русија и њени муслимански савезнички *народи* . И овде је опет избор глагола „ *тоурера сур него* “ сугерише изненадни масовни изненадни напад из ваздуха. Москва, главни град Русије, у ствари је прилично удаљена од Брисела, европске престонице, и Париза, њеног војног врха. Европски просперитет је учинио своје лидере слепим, до те мере да потцењују војни потенцијал моћне Русије. У својој агресиви лансираће авионе и хиљаде тенкова на копнене руте и мноштво поморских и подморничких ратних бродова. И да би казна била изражена насилно, ови европски лидери нису престали да понижавају Русију и њене лидере од ватреног Владимира Жириновског до њеног новог садашњег „цара“, Владимира Путина (Владимир: кнез света на руском).

Пошто су актери идентификовани, три дотична „краља“ ће се супротставити једни другима у нечему што има форму 7. ” Сиријског рата“ у који ће бити укључен нови национални Израел; што ће следећи стих потврдити. Али у овом тренутку, „краљ“ (*њег*) кога је напала Русија је Европа из Римског уговора.

40д- *напредоваће у земље, шириће се као бујица и прелиће се.* Њена огромна војна супериорност омогућава Русији да изврши инвазију на Европу и заузме читав њен територијални обим. Суочене с тим, француске трупе нису пар; они су смрвљени и уништени.

Дан 11:41 *Ући ће у најлепшу земљу, и многи ће пасти; али Едом, Моав и поглавари Амонових синова биће избављени из његове руке.*

41а- *Ући ће у најлепшу земљу, и многи ће подлећи*

Руска експанзија се одвија према њеном југу где се налази Израел , савезник западних земаља који је заузврат нападнут од стране руских трупа; Јевреји ће и даље умирати.

41б- *али Едом, Моав и поглавари Амонових синова биће избављени из његове руке*

То је последица војних савеза који ће ова имена која представљају савремени Јордан ставити на руску страну. Русија је већ 2021. године званични савезник Сирије, коју наоружава и штити.

Дан 11:42 *И пружиће руку своју на разне земље, и земља египатска неће побећи.*

42а- Тек од 1979. ова политичка конфигурација је дошла да потврди пророчанство. Јер те године је у Кемп Дејвиду у САД египатски председник Анвар Ел Садат званично склопио савез са израелским премијером Менахемом Бегиним. Стратешки и политички избор направљен у то време био је да се прихвати ствар најјачих дана јер је Израел био снажно подржан од стране САД. У том смислу му Божји Дух приписује иницијативу да покуша да „избегне“ пропаст и катастрофу. Али временом, игра мења руке, а Израел и Египат се, од 2021. године, готово напуштају од стране САД. Русија намеће свој закон сиријском региону.

Дан 11:43 *Он ће поседовати благо злата и сребра, и све драгоцености Египта; Либијци и Етиопљани ће га пратити.*

43а- *Он ће постати господар блага злата и сребра и свих драгоцености Египта*

Захваљујући приходима од путарине за коришћење Суецког канала, Египат се у великој мери обогатио. Али ово богатство је добро само у време мира, јер у време рата трговачки путеви постају напуштени. Египат се обогатио кроз туризам. Са четири угла земље људи долазе да посматрају његове пирамиде, његове музеје обогатене сталним открићима египатских гробница скривених под земљом од антике. У овим гробницама, гробови младог краља Тутанкамона открили су предмете од чврстог злата непознате вредности. Русија ће стога у Египту наћи нешто да задовољи своју жељу за ратним пленом.

На крају суботе 22. јануара 2022. године, Дух ми је донео аргумент који **без могућег оспоравања потврђује** тумачење које дајем Данила 11. Запазимо у два стиха 42 и 43 важност јасног помињања није кодирано, од имена „Египат“ које је у овом контексту другачија земља од оне која се назива „краљ југа“. Међутим, у стиховима од 5 до 32, лагидни „Египат“ Птолемеја био је маскиран, али идентификован као „краљ југа“. **Промена историјског контекста је тиме потврђена и непобитно доказана**. Почевши од античког контекста, прича Данила 11 завршава се „времен краја“ света, у којем је „Египат“, савезник хришћанског и агностичког западног табора од 1979. године, мета новог „краља југа“, односно ратоборног ислама, а посебно новог „краља севера“, руског православља.

43б- *Либијци и Етиопљани ће га пратити*

Преводац је тачно превео речи „Пут и Куш“ из пророчанства које означавају за „Либију“, муслиманске земље које се налазе северно од Сахаре, приобалне земље афричке обале и за Етиопију, црну Африку, све земље које се налазе јужно од Сахара. Велики број њих је такође прихватио и примио ислам; у случају Обале Слоноваче, уз саучесништво француског председника Николе Саркозија, коме такође дугујемо либијски хаос.

Тако, погођен од Русије, " *Egypt* " постаје плен свих грабљиваца, а муслимански лешинари, његова браћа, силазе на њега, да очисте његов леш и узму свој део плена који је још остао, након руске пункције.

Јасно цитирајући „ *Либiju и Етиопију* “, Дух означава афричке верске савезнике „ *краља југа* “ које треба поистоветити са Арабијом, где се пророк Мухамед појавио 632. године, да би, од Меке, проширио своју нову религију звану ислам. Њу подржава моћна Турска, која се вратила, у овом коначном контексту, фундаменталистичком, освајачком и осветничком муслиманском верском опредељењу, након понижења тренутне потчињености западним секуларним вредностима. Али друге муслиманске земље, које се не налазе на „ *југу* “, као што су Иран, Пакистан, Индонезија, могу се придружити „ *краљу југа* “ у борби против западних народа са моралним вредностима које мрзе сви муслимански народи. Ова мржња је у ствари само мржња правог Бога Исуса Христа којег презиру западни хришћани. Тако кажњава, кроз ислам и православље, јеврејско, католичко, православно, протестантско, па чак и адвентистичко неверство у западном свету; сва монотеистичка вера крива према њему.

Дан 11:44 *Доћи ће вести са истока и са севера и уплашити га, и изаћи ће у великом гневу да уништи и уништи мноштво.*

44а- *Доћи ће вести са истока и севера да га уплаше*

Ове две кардиналне тачке „ *исток и север* “ тичу се само руске земље, у зависности од тога да ли се помиње из папске Европе или из Израела, јер их пророчанство означава као сукцесивно нападнуте од стране Русије у 40. и 41. стиху. То значи да страх цитирано долази са руске територије, али шта може уплашити таквог освајача? Шта се десило његовој земљи да га толико уплаши? Одговор није у Даниловој књизи, већ у Откривењу 9, које открива и циља на протестантску религију чије је глобално упориште у САД. Мистерија ће постати јаснија, узимајући у обзир постојање САД. Од 1917. године када је побуњена Русија усвојила свој социјалистички и комунистички режим, јаз ју је трајно одвојио од империјалистичких капиталистичких САД. Појединац се не може обогатити на рачун ближњег ако је комуниста; због тога су те две опције непомирљиве. Испод пепела мира тињају ватре мржње и моле да се изразе. Само конкуренција и нуклеарна претња су успеле да спрече оно најгоре. То је била равнотежа нуклеарног терора. Само, без употребе нуклеарног оружја, Русија ће преузети Европу, Израел и Египат. Нарушена равнотежа, САД ће се осећати преварено и угрожено, па ће, да би смањила број својих мртвих, ући у рат, ударајући први. Нуклеарно уништење Русије ће изазвати страх међу руским армијама раштрканим по окупираним територијама.

44б- *и он ће изаћи с великим гневом да уништи и истреби мноштво.*

До тог тренутка Русија ће бити у духу освајања и узимања плена, али одједном ће се њено стање ума променити, руска војска више неће имати отаџбину у коју ће се вратити и њен очај ће се трансформисати у жељу да „ *униште и истреби мноштво* “; који ће бити „ *трећи од побijених људи* “ из ⁶. *трубе Откр.9* . Све нације опремљене нуклеарним оружјем ће тако бити

присиљене чињеницама да га користе против својих личних потенцијалних непријатеља.

Дан 11:45 *Он ће разапети шаторе своје палате између мора, према гори славној и светој; онда ће доћи до краја, а да му нико не помогне.*

45а- *Он ће разапети шаторе своје палате између мора, према гори славној и светој*

Шатори *између мора*, јер његове *палате* више нису на земљи. Очајну ситуацију руских трупа јасно описује Дух који их је осудио на ову судбину. Под ватром својих противника они су гурнути назад у земљу Израела. Сви омражени, нису имали никакву подршку или сажаљење и били су истребљени на јеврејској земљи. Русија ће тако платити тежак спор који јој Бог приписује јер је подржавала духовне непријатеље Израела у старом савезу, у време њеног депортације у Вавилон. Продавала је коње људима у Тиру, граду паганске пожуде. Језек.27:13-14 потврђује, Бог говори Тиру: *Јаван, Тубал (Тоболск) и Месех (Москва) трговали су с тобом; давали су робове и месингани прибор у замену за ваша добра. Они из куће Тогарма (Јерменија) снабдевали су ваша тржишта коњима, јахачима и мазгама.* То је био и комерцијални камен спотицања за Јевреје који су такође трговали с њим: Језек.27:17: *Јуда и земља Израелова трговали су с вама; дали су пшеницу Минита, пециво, мед, уље и балзам у замену за вашу робу.* Тир се стога обогатио на њихов рачун. Касније, у Језеку 28:12, под насловом „*краљ Тира*“, Бог говори директно Сатани. Разумемо да је управо он искористио луксуз и богатство нагомилано у великим паганским градовима који су му служили под маском вишеструких паганских божанстава, прилично несвесно, али увек и свуда у култним облицима које Бог сматра одвратним. Он у свом срцу носи тежину фрустрације нагомилане, такође, током векова и миленијума људске историје. Ова фрустрација оправдава његов бес који је делимично испражњен у виду овог најновијег страшно деструктивног међународног сукоба.

Али овај божански гнев против трговачког промета из древних времена нас позива да разумемо шта Бог може мислити о савременом међународном саобраћају у међународном контексту који је у потпуности изграђен на тржишној економији. Мислим да је уништење кула Светског трговинског центра у Њујорку 11. септембра 2001. одговор. Тим пре што, у Откр. 18, пророчанство подвлачи штетну улогу богаћења услед трговине и међународне размене пред којима се свако правило или божанско верско право урушава тако да је безбожност.

На крају Дан.11 уништен је наследни противник САД, Русија. То ће им стога дати апсолутну моћ над свим преживјелима у међународном сукобу. Тешко побеђеним! Он мора да се поклони и покори закону победника где год да се налази на земљи, преживљавајући.

Данило 12

Дан 12:1 *У то време ће устати Михаило, велики кнез, бранилац деце твога народа; и биће време невоље какво није било откад постоје народи до тог*

времена. У то време они од твојих људи који се нађу записани у књизи биће спасени.

1а- *У то време ће устати Михаило,*

*Ово време је време смака света када има последњу реч, Исус Христ се враћа у слави и сили свог божанства које дуго оспоравају супротстављене религије. Читамо у Откр.1:7: *Гле, долази са облацима. И свако око ће га видети, чак и они који су га проболи; и сва племена земаљска заплакаће због њега. Да. Амин!* Морамо се навикнути на ову идеју, јер је за сваку своју улогу Бог себи дао другачије име, због чега се у Данила и Откр. 12:7 представља као **Михаило**, врховни поглавар анђеоског небеског живота.што му даје власт над ђаволом и демонима. Његово име, Исус Христ, представља га само за изабране на земљи које је дошао да спасе под овим именом.*

1б- *велики вођа,*

*Овај велики вођа је, дакле, Јахве Михаило Исус Христос и од њега је у својој карактерној дрскости папски режим одузео за своју корист, његову мисију **вечног** небеског посредника до 1843. године, од 538. године, датира од почетка папски режим и његово постављање у граду Риму, у Латеранској палати на планини Целије. Ова тема је обрађена у Данилу 8.*

1в- *бранилац деце свог народа;*

*Одбрамбени играч интервенише када дође до напада. И тако ће бити последњих сати земаљског живота изабраних који су остали верни, чак и осуђени на смрт од последњих побуњеника. Овде можемо пронаћи све моделе предложене у Даниеловим причама јер су испуњени у коначној трагичној ситуацији. У овој последњој **великој несрећи**, поново ћемо проживети чудесне интервенције описане у Дан.3, *пећ* и њена четири жива лика, у Дан.5, заузимање *Вавилонa великог* од Бога, у Дан.6, *лавови* су безбедни, али такође и крај **велике несреће** коју је предочила она која је задесила Јевреје у – 168. години, 15. Кислеу, односно 18. децембра, на суботни дан.*

1д- *и то ће бити време невоље, какво није било откако постоје нације до тог времена.*

Судећи по овој изјави, последња велика несрећа ће надмашити ону коју су Јевреји организовали од Грка. Заиста, Грци су тукли само Јевреје које су затекли на улицама или у њиховим домовима. На крају света ствари су веома различите, а савремена технологија омогућава апсолутну контролу над људима који живе на земљи. Користећи технике детекције људи, стога можемо пронаћи било кога било где, на ком год месту да се крије. Стога се могу прецизно утврдити спискови људи који се опиру издатим наредбама. У овом коначном контексту, искорењивање изабраних биће људски могући. Иако пуни вере и наде у своје избављење, изабрани ће доживети болне сате; за оне који ће и даље бити на слободи, лишени свега, а остали у побуњеничким затворима чекају погубљење. Невоља ће завладати у срцима изабраних званичника који су малтретирани ако не буду убијени.

1е- *У то време, они од ваших људи који се нађу записани у књизи биће спасени.*

То је књига живота, јер без компјутера, Бог је такође направио списак свих створења која су створили Адам и Ева и њихови потомци. На крају живота сваке особе, коначну судбину је одлучио Бог који је задржао две листе: листу изабраних и листу палих, у складу са два пута представљена човечанству у Поновљеним књигама 30:19-20: *Ја позивам небо и земља да сведочи против вас данас: поставих пред вас живот и смрт, благослов и проклетство. Изабери живот, да живиш ти и твоји потомци, да волиш ГОСПОДА Бога свога, да слушаш Његов глас и да се држиш Њега: јер од тога зависи твој живот и продужење твојих дана... Према његовом избору за зло је крајњи крај римског папства, спаљена у огњу, открива нам се у Дан.7:9-10; ово због његових надмених речи према Богу богова по Дан.11:36.*

У Откр.20:5, повратак Христов је праћен васкрсењем мртвих у Христу које се зове *прво васкрсење*: *Блажени су и свети они који учествују у првом васкрсењу, јер друга смрт нема силе над њима.*

Дан 12:2 *Многи од оних који спавају у праху земаљском ће се пробудити, неки за живот вечни, а неки за срамоту и вечну срамоту.*

2а- *Многи од оних који спавају у праху земаљском пробудиће се, неки за живот вечни,*

Запазимо прво да у уобичајеној нормалности *мртви* добро спавају у *праштини земаљској*, а не у чудесном рају или упаљеном паклу како лажне хришћанске или паганске религије уче и верују. Ово појашњење враћа прави статус мртвих како се учи у Ецц.9:5-6-10: *За све који живе постоји нада; а и жив пас је бољи од мртвог лава. Живи, наиме, знају да ће умрети; али мртви ништа не знају, и за њих више нема плате, пошто им је сећање заборављено. И њихова љубав, и њихова мржња, и њихова завист, већ су нестали; и никада више неће имати удела у било чему што се ради под сунцем. ... Шта год твоја рука нађе да има везе са твојом снагом, уради то; јер нема посла, ни мисли, ни знања, ни мудрости у паклу где идеш. (Пребивалиште мртвих које је **прах земаљски**).*

Нема мисли после смрти, јер мисао живи у мозгу човека, само када је још жив и нахраћен крвљу коју шаље откуцај његовог срца. И ова крв сама мора бити прочишћена плућним дисањем. Бог никада није рекао ништа друго, пошто је Адаму који је постао грешник непослушношћу рекао у Пост.3:19: *У зноју лица свога јесићеш хлеб, док се не вратиш у земљу из које си узет; јер си прах и у прах ћеш се вратити.* Да бисмо потврдили ово стање ништавности мртвих, читамо у Пса.30:9: *Шта добијаш проливањем крви моје, што ме натераш да сићем у јаму? Да ли те је прашина похвалила? Да ли то говори о вашој лојалности? Не, јер то не може по Пса.115:17: *Не славе мртви Господа, није нико од оних који силазе у место тишине.* Али то не спречава Бога да може поново да покрене живот који је раније постојао и та стваралачка моћ га чини Богом, а не анђелом или човеком.*

Два пута имају два коначна исхода и Откр.20 нам говори да их раздваја хиљаду година седмог миленијума. Док сав људски живот нестаје са лица земље почетком ових *хиљаду година*, пали ће васкрснути тек након што их изврше свец и Исус Христ у свом небеском царству. Овом поруком

приложеном уз ^{7.} трубу , Откр.11:18 потврђује, говорећи: *Народи се разгневише; и дође гнев твој , и дође време да судиш мртвима , да наградиш слуге своје, пророке, свете и оне који се боје имена твога, мале и велике, и да уништи оне који уништавају земљу .* У овом стиху, суд мртвима води Бога да васкрсне, прво, своје верне мртве изабранике како би они могли да суде злим држаним у стању смрти.

2б- *а остали за укор, за вечну срамоту.*

Вечност ће припадати само живима. После њиховог коначног уништења на Страшном суду , *срамота* и *срамота* палих остаће само у вечном сећању изабраних, анђела и Бога.

Дан 12:3 *Они који разумију сијаће као сјај неба, а они који поучавају многе праведности, сијати ће као звијезде у вијеке вјекова.*

3а- *Они који су интелигентни ће сијати као сјај неба*

Интелигенција уздиже човека изнад животиња. Открива се његовом способношћу расуђивања, извођења закључака посматрањем чињеница или једноставном дедукцијом. Да људи нису бунтовни у слободи коју им Бог даје, интелигенција би водила цело човечанство ка истом признању постојања Бога и његових закона. Зато што је од Мојсија, Бог имао најзначајније догађаје његовог откривења људима записане у писаној форми. Ево пута размишљања који треба следити. Монотеистичка вера појавила се у историји јеврејског народа. Његово сведочанство и његови списи стога имају приоритет над свим другим списима који се приписују овом истом јединственом Богу. Да се против народа Божијег треба борити остаје нормална могућност, али да се против светог писма треба борити постаје ђаволско дело. Вера коју је успоставио Исус Христ узима своје изворе и референце из јеврејских списа старог завета, што јој даје легитимитет. Али римокатоличка доктрина не поштује овај принцип, због чега ни она ни Куран ислама не могу тврдити да су живи Бог, творац свега што живи и постоји. Исус је потврдио принцип подсећајући у Јовану 4:22 да *спасење долази од Јевреја : обожавате оно што не знате; обожавамо оно што знамо, јер спасење долази од Јевреја .*

У овој првој групи изабраних, Бог означава људе који су спашени без посебног знања због њихове верности манифестоване под ризиком њихових живота од Адама и Еве; и то до 1843. Спасевају се јер су њихова дела сведочила о њиховој интелигенцији и њиховом прихватању божанских закона манифестованих њиховом послушношћу. У овој групи, највернији и **најмирољубивији** протестанти су до пролећа 1843. имали користи од Божјег стрпљења који је од тог датума само учинио обавезу своје свете суботе. Откр.2:24-25 потврдиће овај изузетак: *Вама и свима осталима у Тијатири, који не примају ову науку , и који нису познали дубине сотоне, како их они зову , кажем вам : не стављајте на себе никакав други терет; држи се само онога што имаш док не дођем.*

3б- *и они који поучавају народ праведности ће сијати као звезде у векове векова*

Ова друга група је издвојена због високог нивоа посвећења који представља на земљи од 1843. године. Одабрана путем теста вере, у почетку

заснованог на нади у повратак Исуса Христа, узастопно за пролеће 1843. и јесени 1844, његово освећење од Бога је озваничено његовим обнављањем суботе коју је поново практиковао, после дугих векова таме, заборава и презира према њему.

У овој подели на две групе, оно што их чини различитим је њихов положај према правди Божијој, њихов статус према његовим десет заповести и његовим другим здравственим и другим уредбама. У свом оригиналном тексту Изл.20:5-6, друга заповест коју је Рим избрисао, јасно открива важност коју Бог даје послушности његовим заповестима и подсећа на два пута и две супротстављене коначне судбине: ... *Ја сам љубоморан Бога који казни безакоње отаца на деци до трећег и четвртог колена на онима који ме мрзе и престапају заповести моје, и помилуј оне који ме љубе и држе заповести моје до хиљаду колена.*

У овом стиху Дух открива разлог постојања звезда у нашој земаљској креацији. Они су имали разлога да постоје само да служе као симбол земаљских изабраних од Бога; и то је Пост 1:17 који открива њихову поруку: *Бог их је поставио на своду небеском, да осветли земљу.* Затим их Бог користи да покаже Авраму мноштво његових потомака у Пост.15:5: *Преброј звезде на небу ако их можеш избројати; такви ће бити твоји потомци.*

Међутим, статус ових духовних звезда може се променити у зависности од дела које изврши откупљени верник. Падајући духовно кроз своју непослушност, *звезда пада, пада са неба.* Слика ће бити изазвана да прикаже пад протестантске вере 1843. године, најављен правим небеским знаком 1833. године, ^у б. печату *Откр.6 : 13: и звезде с неба пале на земљу, као када смоква потресена силовитим ветром баца своје зелене смокве.* И опет у Откр.12:4: *Његов реп одвуче трећину звезда на небу, и баца их на земљу.* Ова порука обнавља ону из Дан.8:10: *Она се дигла у војску небеску, и део те војске и звезде срушила на земљу, и згазила их је.* Дух приписује римском папском режиму духовни пад трећине икупљених верника; преварених људи који ће узалуд веровати у спасење Христово и тражити његову правду.

Дан 12:4 *Ти, Данило, чувај ове речи у тајности и запечати књигу до времена краја. Многи ће га тада прочитати, а знање ће се повећати.*

4а- Ово **последње време** познаје неколико узастопних фаза али је почело, званично, у пролеће 1843. године, уласком у примену божанске уредбе унапред записане у Дан.8:14: **До вечери-јутра 2300. и светост ће бити оправдано.** Године 1994., друга ера краја обележена је осудом универзалне адвентистичке институције. Од 1843. чита се Данилова књига, али никада није била исправно тумачена пре овог дела које припремам још 2021. а ово од 2020. Дакле, овај датум означава врхунац његовог знања, а самим **тим** и право последње **време краја** које ће се завршити истинским повратком Исуса Христа, познатим и очекиваним, за пролеће 2030. Видимо да је ова 2020. година већ добро обележена од Бога пошто је цело човечанство погођено смртношћу вирус Цовид-19 који се појавио у Кини 2019. године, али у папској католичкој Европи, тек од 2020. године. 2021. вируси мутирају и настављају да ударају криво и бунтовно човечанство.

Илустрован адвентистички тест вере

Дан 12:5 *И ја, Данило, погледах, и гле, друга два човека стадоше, један с ове стране реке, а други с оне стране реке.*

5а- Запамтите! Данијел је на обали реке „Хидекел“, Тигар, овај људождер. Међутим, са обе стране реке налазе се два мушкарца, што значи да је један успео да је пређе, а други се спрема да то учини. Већ у Дан.8:13 водила се расправа између два светитеља.

Дан 12:6 *И рече један од њих човеку обученом у лан који је стајао изнад вода реке: Када ће бити крај овим чудима?*

6а- У Дан.8:14 питања светаца су добила од Бога одговор 2300 увече-јутрења који је одредио датум 1843. Приступ се овде понавља и питање се овога пута тиче краја света; тренутак када ће пророчанство престати да буде корисно. Поставља се питање Христа представљеног овим *човеком обученим у платно* који стоји изнад реке и посматра њену прелазак људи. Бог користи слику преласка Црвеног мора који је спасао Јевреје, али је потопио њихове египатске непријатеље.

Дан 12:7 *И чух човека обученог у лан како стоји изнад вода реке; подигао је своју десну и леву руку ка небу, и заклео се оним који живи до века да ће то бити у време, и време, и пола времена, и да ће све ово завршити када снага народа светитељ ће бити потпуно сломљен.*

7а- *И чуо сам човека обученог у лан, који је стајао изнад вода реке; подигао је своју десну и леву руку ка небу,*

У позицији арбитра, Исус Христ подиже своју благословену десну руку и своју кажњавајућу леву руку ка небу да би дао свечану изјаву.

7б- *и заклео се оним који живи заувек да ће то бити у време, време и пола времена*

Наводећи пророчанско трајање папске владавине, Христос показује и подсећа на своју пресуду која је у прошлости осудила његову цркву да трпи прогоне папског режима и проклетства варварских инвазија које су јој претходиле ; ово због напуштања суботе од 7. марта 321. Тако су упозорени верници у временима адвентистичких искушења. Али други разлог наводи Бога да евоцира ову папску владавину; ово је датум његовог почетка, 538. године нове ере. Избор је разуман јер ће овај датум 538 послужити као основа за прорачуне које ће нам пророчанство предложити представљајући нам нова пророчка трајања у стиховима 11 и 12.

7в- *и да ће се све ове ствари завршити када снага светог народа буде потпуно сломљена*

Ова кратка реченица добро сажима овај пут прави тренутак краја: онај у коме ће се на крају последње **велике несреће** изабрани наћи на ивици истребљења, искорењивања са лица земље; напомиње прецизност: **потпуно сломљена** .

Дан 12:8 *Чуо сам, али нисам разумео; а ја рекох: Господару, какав ће бити исход ових ствари?*

8а- Јадни Данијел! Ако је разумевање његове књиге још увек мистерија за оне који живе у 2021. години, колико је то разумевање било изван његовог домаћаја и бескорисно за његово сопствено спасење!

Дан 12:9 Он рече: *Иди Данило, јер ће ове речи бити чуване у тајности и запечаћене до времена краја.*

9а- Анђеов одговор ће оставити Данила гладним, али потврђује касно испуњење пророчанства резервисаног за *време краја* хришћанске ере.

Дан 12:10 *Многи ће бити очишћени, избељени и прочишћени; зли ће чинити зло, и нико од безбожника неће разумети, али разумни ће разумети.*

10а- *Многи ће бити очишћени, избељени и прочишћени*

Понављајући овде тачан цитат који је близак речи Дан.11:35, анђео потврђује папски идентитет надменог и деспотског **краља који се уздиже изнад свих богова**, па чак и јединог правог **Бога**, у стиху 36.

10б- *зли ће чинити зло и нико од злих неће разумети,*

Анђео евоцира принцип који ће трајати до краја света, продужење зла је приказано у Даниловим пророчанствима кроз продужавање „месинга“ грчког греха и „*свожђа*“ римске силе до Христовог повратка. . Зли ће бити двоструко спречени да разумеју: прво својом личном незаинтересованошћу, а друго, снагом *обмане* коју им је дао Бог која им омогућава да *верују у лаж* према 2. Сол. 2:11-12: *Такође им Бог шаље моћ конфузије, да поверују у лаж*, да буду осуђени они који нису веровали истини, али су уживали у неправди.

10в- *али они који имају разумевања разумеће.*

Овај пример доказује да је духовна *интелигенција* посебан дар од Бога, али да јој претходи добра употреба основне *интелигенције која је дата свим нормалним људима*. Јер чак иу овом стандарду људи мешају образовање и његове дипломе са *интелигенцијом*. Тако да се сећам ове разлике: инструкције дозвољавају унос података у људско памћење, али само *интелигенција* дозвољава њихову добру и мудру употребу.

Дан 12:11 *Од тренутка када престане стална жертва—и настане гнусна пустош, биће хиљаду двеста деведесет дана.*

11а- *Од времена када престаје вечна жертва*

Још увек морам да вас подсетим, али реч „*жертва*“ се не појављује у оригиналном хебрејском тексту. А ова прецизност је кључна јер се ово *вечно* односи на небеско свештенство Исуса Христа. Репродуцирајући његово заступништво на земљи, папство уклања од Исуса Христа његову улогу посредника за грехе својих изабраних.

Ова узурпирана паралелна земаљска служба почиње 538. године; датум када се Вигилије И ' први папа са титулом, настанио у Риму, у Латеранској палати, на планини Цаелиус (небо).

11б- *и где ће се успоставити гнусна пустош*

папска римска владавина наведена у Дан.9:27 : *и биће на крилу гадости пустоши, чак до уништења, и биће уништено [према] ономе што је одређено, у пустој [земљи].*

У овом стиху, циљајући на датум 538, Дух циља само на папски Рим, што објашњава сингуларизацију речи „гнусоба“. То није био случај у Дан.9:27, где су биле укључене обе фазе Рима, паганска, а затим папска.

Запазимо интерес и важност груписања у овом стиху две ствари: „ занесења вечног “ Христу у Дан.8:11 и папског „крила “ које носи „ гнусну пустош “ цитирану у Дан. 9:27. Повезујући ове две радње са истим датумом 538. и са истим ентитетом, Дух потврђује и доказује да је аутор ових недела заиста римско папе.

У Дан.11:31, радња која се приписује грчком краљу Антиоху 4 представила нам је типичан модел онога што Бог назива „ гнусоба пустоши “. Поперија га репродукује, али 1260 дугих крвавих година.

11в- *биће хиљаду двеста деведесет дана.*

Да би наведена пророчанска трајања која се тичу последњег времена учинила непогрешивим, јединица се ставља испред броја у свим Даниловим пророчанствима: дана 1290 ; дана 1335 (следећи стих); Дан.8:14: **вече-јутро 2300** ; а већ у Дан.9:24: недеља 70.

Имамо само врло једноставну калкулацију: $538 + 1290 = 1828$.

Интерес овог датума 1828 је да се адвентистичком догађају да универзални карактер јер је циљ треће од пет година адвентистичких конференција одржаних у Албери Парку у Лондону у присуству краљевске породице Енглеске.

Дан 12:12 *Благо ономе ко чека и дође до хиљаду триста тридесет и пет дана.*

12а- Само овај стих нам даје значење ова два пророчка трајања. Тема је чекање Христовог повратка, али посебно чекање засновано на бројчаним пропозицијама које даје Библија. Неопходан је нови прорачун: $538 + 1335 = 1873$. Анђео нам представља два датума који означавају почетак и крај адвентистичког теста вере обављеног између 1828. и 1873. године . усмерена на датуме 1843. и 1844. који су управо били узроци два узастопна очекивања славног повратка Исуса Христа у САД, дакле у протестантске земље.

На слици преласка реке „Тигар“, тигар који једе људске душе су ови датуми 1843-1844 који чине да одвратни протестант пређе из духовног живота у духовну смрт. С друге стране, онај који је положио испит излази жив и благословен од Бога са овог опасног прелаза. Од Бога добија посебно блаженство: „ *Благо ономе ко стигне до 1873!* »

Дан 12:13 *А ти иди ка крају свом; одморићеш се, и заузешћеш наследство на крају дана.*

13а- Данило ће након првог васкрсења у коме ће васкрснути открити значење свих ствари које нам је пренео. Али за Адвентисту који је још увек жив, његово учење ће и даље бити допуњено откривењима садржаним у Јовановој Апокалипси.

Књига пророка Данила добро крије своје огромно богатство. Тамо смо забележили поуке охрабрења које Господ упућује својим изабраницима у самим последњим данима јер ће се ови последњи дани вратити норми страха и несигурности која је преовладала кроз читаву људску историју на

земљи. Још једном, али последњи, избраници ће бити издвојени и сматрани одговорним за недаће које ће задесити побуњене преживеле у Трећем светском рату објављене у Дан.11:40-45 и Отк.9:13. Језекиљ 14 представља стандардне моделе вере: Ноје, Данило и Јов. Попут Ноја, и ми ћемо морати да побегнемо и одупремо се струји светске мисли тако што ћемо изградити своју ковчег верности Богу. Попут Данијела, морамо остати чврсто посвећени обављању наше дужности као изабраних званичника одбијајући стандарде које је успоставила лажна религија. И попут Јова, ми ћемо морати да прихватимо физичку и психичку патњу кад год Бог то дозволи, имајући предност у односу на Јова: кроз његово искуство смо научили зашто Бог дозвољава ова искушења.

Књига пророка Данила нам је такође омогућила да боље разумемо невидљиви небески живот. Ово, откривањем овог лика по имену Гаврило, име које значи „онај који види лице Божије“. Он је присутан у свим важним мисијама плана божанског спасења. И морамо схватити да су он и сви добри анђели у небеском Царству Божијем били лишени присуства Михаила, анђеоског израза Божијег, за време његовог земаљског оваплоћења, на име, 35 година. У великој дељењу љубави, Микаел такође дели свој ауторитет, слажући се да буде само „*један од главних вођа*“. Али Гаврило га је такође представио Данилу, изабраном међу изабранима, као „*Вођу твога народа*“. И Дан.9 нам врло јасно открива све што Исус жели да постигне да би спасао своје верне избранике. Божански спасоносни пројекат је тако јасно најављен, затим остварен 3. априла 30. априла распећем Исуса Христа.

Књига пророка Данила нам је показала да веру може доказати само одрасла особа. И да по Богу дете постаје пунолетан уласком у тринаесту годину. Дакле, само у свим лажним религијама можемо видети горке плодове крштења новорођенчади и верског наслеђа рођења. Исус је рекао у Марку 16:16: *Ко поверује и крсти се, биће спасен; ко не верује биће осуђен*. То дакле значи да пре крштења вера мора бити присутна и показана. После крштења, Бог ју је искушао. Такође, још један бисер откривен у Данила, ове Исусове речи из Мт.7:13 су потврђене: *Уђите на уска врата. Јер широка су врата, широк је пут који води у пропаст а много је оних који пролазе тим путем*; а такође и у Мт.22:14: *Јер много је званих, а мало изабраних*; према Дан.7:9 *десет милијарди позван на одговорност Богу за само милион искупљених изабраних спасених, јер ће заиста добро служити творцу Богу, у Христу у Духу Светом.*

Поглавље 12 управо је поставило темеље за структуру књиге Апокалипса подсећајући на датуме 538, 1798, 1828, 1843-1844 скривене и сугерисане, али фундаменталне за поделу времена у Апокалипси, и 1873. Још један датум, 1994, бити изграђен за несрећу једних и за срећу других.

Увод у пророчку симболику

У свим библијским параболома, Дух користи земаљске елементе чији одређени критеријуми могу да симболизују анонимне ентитете који представљају заједничке критеријуме. Сваки употребљени симбол мора се стога испитати у свим његовим аспектима, како би се из њега извукле лекције које је Бог сакрио. Узмимо на пример реч „*море*“. Према Пост.1:20, Бог га је населио животињама свих врста, безбројним и анонимним. Њено окружење је погубно за човека који живи од удисања ваздуха. Тако постаје симбол смрти за човека који се, с правом, може плашити и њене сланости која земљу чини стерилном. Очигледно, овај симбол није повољан за човечанство и, због његовог значења смрти, Бог ће дати своје име хебрејском резервоару за прање који предочава воду крштења. Сада крстити значи уронити, умрети утопљени да би поново живео у Исусу Христу. Неоправдани старац поново устаје носећи правду Христову. Ту видимо сво богатство једног елемента божанског стварања: *мора*. Под овим учењем, боље ћемо разумети значење које Бог даје овом стиху из Данила 7:2-3: „... и гле, четири ветра небеска букну на велико море. И четири велике звери изиђоше из мора, различите једна од друге. Знајте да „*четири небеска ветра*“ сугеришу универзалне ратове који доводе победничке народе до доминантне моћи. Овде „*велико море*“ симболизује људске масе паганских народа који су, не поштујући Бога, у његовим очима једнаки животињама „*мора*“. У изразу „*четири небеска ветра*“, „*четири*“ представљају 4 кардиналне тачке правца север, југ, исток и запад. „*Небески ветрови*“ доносе промене у изгледу неба, дувају облаке, изазивају олује и доносе кишу; гурајући у страну облаке, они промовишу сунце. Исто тако, ратови изазивају велике друштвене политичке промене, огромне преокрете који дају доминацију новом победничком народу изабраном од Бога, али без његовог благослова. Пошто је означен као „*животиња*“, он нема право на благослове намењене правим људима; његови верни изабраници који ходају у божанској светлости од Адама и Еве, и то до краја света. А ко су њени изабрани званичници? Они у којима препознаје свој лик пошто је човек створен по лику Божијем по Пост.1:26. Обратите пажњу на ову разлику: човека је створио или створио Бог по свом лику, док животињу производи њено окружење, морско, земаљско или небеско, по налогу који је дао Бог. Избор глагола означава разлику у статусу.

Као други пример, узмимо реч „*земља*“. Према Пост.1:9-10, ово име „*земља*“ је дато сувој земљи која је изашла из „*мора*“; слика коју ће Бог искористити у Откр.13, да симболизује протестантску веру која је произашла из католичке вере. Али хајде да погледамо друге аспекте „*земље*“. Повољно је за човека када га храни, али неповољно када има облик сушне пустиње. Зато зависи од доброг заливања са неба да буде благослов за човека. Ово заливање може доћи и из река које га прелазе; зато се сама реч Божија у Библији пореди са „*извором воде живе*“. Присуство или одсуство

ове „ воде ” је оно што одређује природу „ земље ”, а духовно, квалитет вере човека састављене од 75% воде.

Као трећи пример, узмимо звезде на небу. Прво, „ сунце “, са позитивне стране, оно осветљава; према Пост. 1:16, то је светило „ дана “, греје и подстиче раст биљака од којих човек прави храну. Са негативне стране, спаљује усеве због вишка топлоте или недостатка кише. Галилео је био у праву, он је у центру нашег универзума и све планете у његовом систему се okreћу око њега. И изнад свега, он је највећи, Библија га спомиње као „ највећег “ у Пост.1:16, најзгоднији и није му приуштити. Сви ови критеријуми га чине савршеном сликом Бога у коме се налазе све ове карактеристике. Нико не може видети Бога и живети, као што може да стави ноге на „ сунце “; једина мушка звезда, све остале су планете или феминизоване звезде. После њега, „ месец “, „ најмањи “: према Пост.1:16, то је светило ноћи, таме којом он председава. „ Месец “ стога има само негативну поруку за њега. Иако нам је најближа, ова звезда је дуго чувала мистерију своје скривене стране. Не сија сам по себи, али као и све друге планете, шаље нам назад, у прогресивном циклусу, слабу светлост коју прима од „ сунца “. По свим овим критеријумима, „ месец “ је савршен симбол за представљање, прво, јудаистичке религије, и друго, лажне хришћанске религије римокатоличког папства, од 538. до данас, и лутеранског протестантизма, калвинистичког и англиканског, од 1843. На небу постоје и „ звезде ” које према Пост.1:14-15-17 имају две улоге које деле са „ сунцем и месецом ”. Ону „ обележавања епоха, дана и година ”. „, и то о „ осветљавању земље “. Већина њих сија само у мраку, ноћу. То је идеалан симбол да представља слуге Божије, оне праве, све док им пророчанство не припише пад; што указује на промену њиховог духовног статуса. Ово ће бити порука коју ће Бог користити да дочара пад хришћанства, жртву римске лажи у Дан.8:10 и Откр.12:4; и пад универзалног протестантизма у Откр.6:13 и 8:12. Изоловано, „ звезда “ означава католичко папство у Откр.8:10-11, протестантску веру у Откр.9:1; и окупљени у круну на број 12, победоносни Изабрани сабор, у Откр.12:1. Дан.12:3 их означава као симбол „ оних који поучавају праведност мноштво “, односно „ оних који просветљују земљу “ светлошћу коју је дао Бог.

Ових пет симбола ће играти важну улогу у пророчанству Апокалипсе. Стога можете вежбати откривање скривених порука које носе критеријуми представљених симбола. Али неке би било тешко открити, па сам Бог указује на кључ мистерије, у стиховима Библије, као што су речи „ глава и реп “ које се могу разумети само значењем које им Бог даје у Иса.9: 14, где читамо: „ *Магистрат или старешина је глава, пророк који учи лажи је реп* “. Али стих 13 паралелно предлаже, дакле носи исто значење, „ *палмину грану и трску* “; „ *трску* “ која ће представљати римско папство у Откр.11:1.

Постоји и симболично значење фигура и бројева. Као основно правило, имамо у растућем редоследу:

За број "1": јединственост (божанска или бројчана)

За број "2": несавршеност.

За број "3": савршенство.

За број "4": универзалност (4 кардиналне тачке)

За број „5”: мушкарац (мушко или женско људско биће).

За број „6“: небески анђео (небеско биће или гласник).

За број "7": пуноћа. (Такође: печат Бога створитеља)

Изнад ове фигуре имамо комбинације сабирања првих седам основних цифара; примери: $8 = 6+2$; $9 = 6+3$; $10 = 7+3$; $11 = 6+5$ и $7+4$; $12 = 7+5$ и $6+6$; $13 = 7+6$. Ови избори имају духовно значење у односу на теме које се обрађују у овим поглављима Откривења. У књизи Данила налазимо пророчке поруке о месијанском хришћанском добу у 2, 7, 8, 9, 11 и 12 поглављима.

У књизи Откривење откривено апостолу Јовану, симболички код бројева поглавља је крајње разоткривајући. Хришћанска ера је подељена на два главна историјска дела.

Први, придодат броју "2", покрива већину времена доктринарне "несавршености" хришћанске вере коју је од 538. године представљала римокатоличка папа, наследник верске норме коју је од 7. марта 321. установио пагански римски цар Константин. ^И Поглавље 2 покрива читаво време између 94. и 1843. године.

Други део представљен бројем „3” односи се на, од 1843. године, „адвентистичко” време, време када Бог захтева да се апостолско доктринарно „савршенство” врати у складу са програмом прореченим божанским декретом наведеним у Дан.8:14. Ово савршенство ће се постизати постепено до Христовог повратка који се очекује у пролеће 2030.

Изнад броја 7, број 8, $2+6$, евоцира време несавршености (2) ђаволских дела (6). Број 9, $3+6$, означава време савршенства (3) и једнако ђаволских дела (6). Број 10, $3+7$, пророкује време савршенства (3), пуноћу (7) божанског дела.

Број „11” или, углавном, $5+6$, циља на време француског атеизма у коме се човек (5) повезује са ђаволом (6).

Број „12”, односно $5+7$, открива повезаност човека (5) са Богом створитељем ($7 =$ пуноћа и његов краљевски печат).

Број „13“ или $7+6$ означава пуноћу (7) хришћанске религије повезане са ђаволом (6); папски први (*more*) и протестантски (*копно*) у последњим данима.

Број „14“ или $7+7$ односи се на адвентистичко дело и његове универзалне поруке (*Вечно Јеванђеље*).

Број „15“, односно $5+5+5$ или 3×5 , дочарава време људског (3) савршенства (5). То је онај који означава крај времена благодати. Духовна „ *пшеница* “ је зрела за жетву и складиштење у небеским амбарима. Припрема изабраних је завршена јер су достигли ниво који Бог захтева.

Број „16“ се у Откривењу односи на време када Бог излива „ *седам последњих чаша свог гнева* “ на своје верске непријатеље, неверно хришћанство у 13. поглављу.

Број „17“ добија своје значење, као и претходни, из теме коју му Бог даје у свом пророчанству: у Откривењу 17, симбол „суђења *великој*

блудници“ од стране Бога. У Библији, прва употреба овог симболичког броја односи се на васкршњу недељу која почиње 10. дана првог месеца у години и завршава се 17. дана. Довршена до слова на нивоу дана за смрт „Јагњета Божјег“ Исуса Христа, Пасха је проречена у данима-годинама у 70. од „70 седмица“ година у Дан.9:24 до 27. Пророчанство 70. недеље стиха 27 стога покрива време од седам година између датума 26 и 33. Циљ на који указује пророчанство је Пасха која се налази у пролеће, „у средини“ ових седам година пророчке недеље наведено у Дан.9:27.

За последње праве „адвентисте“, број 17 односиће се на 17 векова практиковања Римске недеље, греха установљеног 7. марта 321. Годишњица краја ових 17 векова, 7. марта 2021. године, отворила је „време крај“ прорекао у Дан.11:40. Ово „време“ је повољно за испуњење ове последње казне упозорења која је, означавајући Трећи светски рат, такође проречена од Бога „шестом трубом“ откривеном у Откр.9:13 до 21. Економска пропаст изазвана Цовидом -19 вирус обележава 2020. годину (20. март 2020. до 20. март 2021.) као годину почетка божанских казни.

Тема поглавља „18“ је казна „Вавилона Великог“.

Поглавље „19“ циља на контекст повратка у славу Исуса Христа и његовог сукоба са људским побуњеницима.

Поглавље „20“ евоцира седми миленијум, на пустој земљи где је ђаво заточен и на небу, где изабрани настављају да суде животима и делима злих мртвих побуњеника које је Бог одбацио.

Поглавље „21“ проналази симболику 3к7, односно савршенство (3) божанског посвећења (7) репродуковано у својим изабраницима откупљеним са земље.

Тако видимо да пророчанство за своју тему узима изабранике адвентизма у Откр. 3, 7, 14 =2к7 и 21 =3к7 (раст ка савршенству посвећења).

Поглавље „22“ отвара време када, на препорођеној и обновљеној земљи, Бог поставља свој престо и изабранике свог вечног царства.

адвентизам

Ко су онда ови синови и кћери Божији? Могли бисмо то рећи одмах, јер ће овај документ пружити све пожељне доказе, ово божанско Откровење је Бог упутио хришћанима „адвентистима“. Хтели то или не, Божја воља је суверена, а од пролећа 1843. године, када је ступио на снагу декрет проречен

у Данилу 8:14, стандард „Адвентиста седмог дана“ је ексклузивни канал који још увек повезује Бога. и његове људске слуге. Али пази! Ова норма се стално развија, а одбијање ове еволуције, коју је Бог хтео, довело је до тога да Исус Христ од 1994. године повраћа њену званичну институционалну репрезентацију. Шта је адвентизам? Ова реч потиче од латинског „адвентус“ што значи: долазак. Оно од Исуса Христа, за његов велики коначни повратак у славу Очеви, очекивало се у пролеће 1843., у јесен 1844. и у јесен 1994. Ова лажна очекивања предвиђена Божјим пројектом, ипак су била озбиљна последице, трагичне духовне последице за оне који су презирали ове пророчке објаве и њихова очекивања, јер их је, суверено, организовао велики створитељ Бог. Дакле, свако ко препозна у овом документу светла предложена од Исуса Христа постаће, као директна последица, „адвентиста“, „седмог дана“, ако не међу људима, то ће бити случај са Богом; ово, чим напусти верски остатак првог дана, да практикује остатак седмог дана, који се зове субота, освећена од Бога од стварања света. Припадност Богу подразумева комплементарне божанске захтеве; са суботом, изабрани адвентиста ће морати да схвати да је и његово физичко тело власништво Бога, и као такво, мораће да га храни и брине о њему као о драгоценом божанском поседу, о телесном светилишту. Јер Бог је прописао човеку, у Пост.1:29, његову идеалну исхрану: „ *И рече Бог: Ево, дајем вам сваку траву која носи семе, која је на лицу целе земље, и свако дрво које има у себи. плод дрвета и семе: ово ће бити ваша храна.* ”

Адвентистичка мисао је неодвојива од хришћанског пројекта откривеног од Бога. Повратак Исуса Христа помиње се у бројним библијским цитатима: Пса.50:3: „ **Он долази, Боже наш** , не остаје у тишини; пред њим је ватра која прождире, око њега силовита олуја ”; Пса.96:13: „ *...пред Господом! Јер он долази, јер долази да суди земљи ; он ће судити свету по правди, и људима по верности својој.* » ; Ис.35:4: „ *Реци онима који су узнемирени у срцу: Храбрите се, не бојте се; ево ти Бога, доћи ће освета, одмазда Божија; Он ће сам доћи и спасити вас* “; Ос.6:3: „ *Познајмо, тражимо да упознамо Господа; њен долазак је сигуран као и долазак зоре. Он ће доћи по нас као киша , као пролећна киша која натапа земљу* “; у Светом писму новог завета читамо: Мт.21:40: „ *Када дође Господ винограда , шта ће учинити овим закупцима?* » ; 24:50: „ *... доћи ће господар овог слуге у дан који не очекује, а у час не зна,* “; 25:31: „ *Када дође Син Човечији у слави својој , са свим анђелима, сеиће на престолу своје славе.* » ; Јеа.7:27: „ *Међутим, знамо одакле долази овај; али Христос, када дође , нико неће знати одакле је.* » ; 7:31: „ *Много из народа повероваше у њега и рекоше: Хоће ли Христос, када дође , учинити већа дела него што је овај учинио?* » ; Јев.10:37: „ *Још мало: доћи ће онај који ће доћи , и неће одлагати.* “ Последње Исусово сведочанство: Јован 14:3: „ *И кад одем и припремим вам место , опет ћу доћи, и узећу вас к себи , да и ви будете где сам ја.* “; Сведочанство анђела: Дел.1:11: „ *И рекоше: Људи Галилејци, зашто престајете да гледате у небо? Овај Исус, који је од вас узет на небо, доћи ће на исти начин као што сте га видели да иде на небо.* ... Адвентистички пројекат Месије појављује се у: Иса.61:1-2: „ *Дух*

Господњи, Јахве, је на мени, јер ме је Јахве помазао да донесем добру вест сиромашнима; Послао ме је да исцелим сломљена срца, да прогласим слободу заробљенима и ослобођење заробљеницима; да прогласи годину наклоности Јахвеа,... “Ево, читајући овај текст у синагоги назаретској, Исус је прекинуо читање и затворио књигу, јер је остало, у вези са „даном освета” требало је да се оствари само 2003 године касније, за његов славни божански повратак: „**и дан освете од нашег Бога** ; да утеши све напaћене;

»

Адвентизам данас има више лица, и прво, званични институционални аспект који је 1991. одбацио последња светла која му је Исус понудио, кроз скромни људски инструмент какав сам ја. Детаљи ће се појавити тамо где је то потребно у овом документу. Бројне дисидентске адвентистичке групе постоје раштркане широм земље. Ово светло је упућено њима као приоритет. Она је „велико светло“ према којем је наша старија духовна сестра, Елен Вајт, желела да води адвентистички народ. Свој рад је представила као „мало светло“ које води ка „великом“. И у својој последњој јавној поруци, машући Светом Библијом у обе руке, изјавила је: „Браћо, препоручујем вам ову књигу. Његова жеља је сада испуњена; Данило и Откривење су у потпуности дешифровани строгом употребом библијских кодова. Савршена хармонија открива велику мудрост Божију. Читаоче, ко год да си, позивам те да не правиш грешке из прошлости, ти си тај који се мораш прилагодити божанском плану, јер се Свемогући неће прилагодити твом гледишту. Одбијање светлости је смртни грех без икаквог лека; крв проливена од Исуса Христа то не покрива. Затварам ову важну заграду и враћам се на најављену „*несрећу*“.

Пре него што приступим причи о Апокалипси, морам да вам објасним зашто су, уопште, пророчанства надахнута од Бога за нас, људска бића, у највећој мери витална, јер ће њихово сазнање или презир резултирати вечним животом или трајном смрћу. Разлог је следећи: људска бића воле стабилност и као таква се плаше промена. Сходно томе, он штити ту стабилност и трансформише своју религију у традицију, одбацујући све што се представља у аспекту новине. Овако су, на своју пропаст, први поступили Јевреји старог божанског савеза, које Исус не оклева да прокаже да су „*синагога сатанина*“ у Откр. 2:8 и 3:9. Држећи се предања отаца, веровали су да ће на тај начин успети да заштите свој однос са Богом. Али шта се дешава у овом случају? Човек више не слуша Бога када му говори, него тражи од Бога да га слуша. У овој ситуацији Бог више не налази свој рачун, тим пре што, ако је истина да он сам не мења свој карактер и свој суд који остаје вечно исти, истина је и да његов пројекат непрестано расте и стално мења. Један стих је довољан да потврди ову идеју: „*Пут праведника је као сјајна светлост, чија се светлост повећава до средине дана.* (Про 4:18)“ „*Пут*“ овог стиха је еквивалентан „*путу*“ оличеном у Исусу Христу. То доказује да се и истина вере у Христа развија током времена, по Божијем избору, у

складу са његовим планом. Кандидати за вечност треба да дају Исусовим речима смисао који заслужују када им је рекао: „ *Ономе који чува моја дела до краја даћу...* (Откр.2:26)“. Многи људи мисле да је довољно задржати оно што сте научили од почетка до краја; а то је већ била грешка националних Јевреја и Исусова поука у његовој параболи о талентима. Али ово значи да се заборави да је права вера трајни однос са Духом Бога живог који се стара да својој деци даје ову храну која излази из његових уста у свако време и у свако време. Реч Божија није ограничена само на свете списе Библије, после ње остаје трајно живи „Логос“, Реч која је на тренутак постала тело, Христос који делује у Духу Светом да настави свој дијалог са онима који га имају. воле и траже га свом душом. Могу да посведочим о овим стварима јер сам лично имао користи од овог доприноса новог светла који делим са онима који га воле колико и ја. Новина примљена са неба непрестано побољшава наше разумевање њеног откривеног пројекта и морамо знати да се одлучимо и напустимо застарела тумачења када застаре. Библија нас позива на ово: „ *Све испитајте; држите се доброг;* (1Тх.5:21).“

Божији суд се непрестано прилагођава овој прогресивној еволуцији светлости која је надахнута и откривена изабраним депозитарима његових пророчишта. Дакле, строго поштовање традиције узрокује губитак, јер спречава људска бића да се прилагоде еволуцији спасоносног програма који се постепено открива до краја света. Постоји израз који добија своју пуну вредност у религиозном домену, то је: истина садашњег времена или садашња истина. Да бисмо боље разумели ову мисао, морамо погледати у прошлост, где смо у време апостола имали савршену доктрину вере. Касније, у прореченим временима крајње таме, учење апостола је замењено учењем два „Рима“; царска и папска, две фазе истог божанског пројекта припремљеног за ђавола. Дакле, дело реформе оправдава свој назив, јер укључује искорењивање лажних доктрина и поновно засађивање уништеног доброг семена апостолске доктрине. Са великим стрпљењем, Бог је дао времена, много времена, да се Његова светлост врати до потпуног завршетка. За разлику од паганских богова који не реагују, јер не постоје, Бог створитељ вечно живи, и показује да постоји, својим реакцијама и својим непоновљивим поступцима; на несрећу човека, под плаштом оштрих казни. Онај ко заповеда природом, ко управља муњама, громовима и муњама, ко буди вулкане и тера их да бљују ватру на криво човечанство, ко изазива земљотресе и изазива разорне плимне таласе, тај је и онај који долази да шапуће у умове својих изабраних званичника, напредак његовог пројекта, оно што се спрема да уради, како је унапред најавио, много раније. „ *Јер Господ БОГ не чини ништа док не открије своју тајну својим слугама пророцима* “, према Амосу 3:7.

Први поглед на Апокалипсу

У свом излагању, Јован, апостол Господа Исуса Христа, описује нам слике које му Бог даје у визији и поруке које чује. По изгледу, али само по изгледу, Откровење, превод грчког "апокалупсиса", ништа не открива, јер задржава свој тајанствени аспект недокучив мноштву верника који га читају. Мистерија их обесхрабрује, а они се свде на игнорисање откривених тајни.

Бог то не чини без разлога. Делујући на овај начин, Он нас учи колико је његово Откровење свето и, као такво, намењено је само његовим изабранима. И ту треба да буде јасно, његови изабраници нису они који то тврде, већ искључиво они које он сам признаје као своје слуге, јер се истичу, лажни верници, својом верношћу и послушношћу. .

„ Откривење Исуса Христа, које му је Бог дао да покаже слугама својим шта се мора **брзо догодити**, и које је објавио пославиши свог анђела своје слуги Јовану, који је сведочио реч Божију и сведочанство Исуса Христа, све што је видео. (Откривење 1:1-2).“

Дакле, онај који је изјавио у Јовану 14:6: „ *Ја сам пут и истина и живот; нико не долази Оцу осим кроз мене* ”, долази, кроз своју Апокалипсу, своје Откривење, да покаже својим слугама пут истине који им омогућава да добију вечни живот понуђен и предложен у његово име. Стога ће га добити само они за које он оцени да су достојни да га приме. Након што је кроз своју земаљску службу конкретно показао шта чини модел праве вере, Исус ће препознати оне који су достојни њега и његове добровољне помирбене жртве, у томе што су се истински посветили овом узорном путу којим је ишао пре њих. Његово потпуно посвећење служби Богу је предложени стандард. Ако је Учитељ рекао Пилату: „ *...Ја дођох на свет да сведочим за истину...* (Јован 18:37)“, у овом истом свету, његови изабрани морају учинити исто.

Свака мистерија има своје објашњење, али да бисте је добили морате користити кључеве који отварају и затварају приступ тајнама. Али, авај за површно радознале, главни кључ је сам Бог, лично. У слободно време и по свом непогрешивом и савршено праведном суду, он отвара или затвара људску интелигенцију. Ова прва препрека чини откривену књигу несхватљивом и Свето писмо уопште постаје, када се подвргне читању лажних верника, збирка чланака религиозних алибија. А ових лажних верника је веома много, због чега је на земљи Исус умножио своја упозорења о лажним Христима који ће се појавити до краја света, према Матеју 24:5-11-24 и Матеју.7 :21 до 23, где упозорава на лажне тврдње оних који траже за њега.

Апокалипса је дакле откривење историје праве вере коју је Исус Христос препознао у Оцу и у Светом Духу који долази од Оца, јединог Бога створитеља. Ова права вера квалификује своје изабранике који пролазе кроз време екстремне верске конфузије током мрачних векова. Ова ситуација оправдава симбол *звезда* које Бог приписује изабранима које препознаје, макар и тренутно, јер као и оне, према Пост.1:15, сијају у тами, „ *да осветле земљу* “. »

Други кључ за Откривење је сакривен у књизи пророка Данила, једној од књига старог савеза, која чини први од „ *два сведока* “ Божијих цитираних у Откр.11:3; друго је Откривење и књиге Новог Завета. Током своје земаљске службе, Исус је скренуо пажњу својих ученика на овог пророка Данила чије је сведочанство класификовано у историјским књигама у светој јеврејској „Тори“.

Божанско Откривење има облик два духовна стуба. Толико је тачно да су књиге Данила и књиге Апокалипсе које су дате Јовану међусобно зависне и комплементарне да носе, као два стуба, престоницу божанског небеског откривења.

Откровење је стога прича о правој вери коју Бог дефинише у овом стиху: „*Благо ономе који чита и онима који слушају речи пророштва, и који држе оно што је у њему написано! Јер је време близу (Откр.1:3).*“

Глагол „читати“ има тачно значење за Бога које повезује чињеницу разумевања прочитане поруке. Ова мисао је изражена у Иса.29:11-12: „*Свако откривење је за тебе као речи запечаћеног свитка које се дају човеку који зна да чита, говорећи: Читај ово! А ко одговара: не могу, јер је запечаћено; или као књига коју даје човеку који не зна да чита говорећи: Читај ово! А ко одговара: Не знам да читам .* Овим поређењима, Дух потврђује немогућност разумевања божанских порука шифрованих за оне који Га „поштују устима и уснама, а чија су срца далеко од Њега“, према Ис.29:13: „*Господ рече: Кад ово људи ми се приближавају, поштују ме устима својим и уснама својим; али његово срце је далеко од мене , а страх који има од мене само је правило људске традиције* „.

Трећи кључ се придружује првом. Такође се налази у Богу који суверено бира између својих изабраних, онога коме ће омогућити да „прочита“ пророчанство да би просветлио своју браћу и сестре у Исусу Христу. Јер Павле је то подсетио у 1. Кор. 12:28-29: „*И постави Бог у Цркви прво апостоле, друго пророке, треће учитеље, затим оне који имају дар чудотворства, затим оне који имају дар исцељивања, помагање, владање, говорење разних језика. Да ли су сви апостоли? Да ли су сви пророци? Да ли су сви доктори? „.*

У поретку који води Бог, не импровизује се као пророк личном људском одлуком. Све се дешава онако како је Исус учио у параболи, не смемо журити да заузмемо прво место на предњој страни бине, већ напротив, морамо седети у задњем делу собе и чекати, ако је потребно. , да нас Бог позива да идемо у први ред. Нисам тежио некој посебној улози у његовом делу, и имао сам само велики апетит да разумем значење ових чудних порука које сам прочитао у Откривењу. И Бог ме је, пре него што сам схватио значење, позвао у визију. Зато немојте бити изненађени изузетно светлим карактером радова које представљам; плод је аутентично апостолске мисије.

Тренутачна неспособност да се разумеју њене тајне откривене у шифри је стога нормална и очекивана у редоследу који је установио Бог. Незнање не представља грешку, све док није последица одбијања датог светла. У случају одбијања онога што открива преко пророка које налаже за овај задатак, божанска реченица је непосредна: то је прекид односа, заштита и нада. Тако је пророк мисионар Јован добио од Бога шифровану визију, у време краја, други пророк мисионар вам данас представља декодиране визије Данила и Откривења, нудећи вам све гаранције божанског благослова кроз њихову узвишену јасноћу. За ово декодирање, само један извор: Библија, ништа осим Библије, него цела Библија, под светлом Духа Светога. Божја пажња и његова љубав усмерени су на најпростија људска створења, попут послушне деце, која су постала ретка у времену краја. Разумевање божанске мисли може се постићи само у блиској и интензивној сарадњи

између Бога и његовог слуге. Истина се не може украсти; она то заслужује. Примају га они који га воле као божанску еманацију, плод, суштину вољеног и обожаваног Господа.

Комплетна конструкција великог Откривења које су на комплементаран начин донеле књиге Данило и Откривење је гигантска и варљиво сложена. Јер у стварности, Бог често помиње исте предмете под различитим и комплементарним аспектима и детаљима. На нивоу савладавања овог предмета данас, откривена религиозна историја је заправо врло једноставна за резимирање.

И даље остаје четврти кључ: то смо ми сами. Морамо бити избрани, јер наша душа и целокупна наша личност морају делити са Богом сва његова схватања добра и зла. Ако му неко не припада, извесно је да ће оспорити његову доктрину у једној или другој тачки. Славно Откривење се јасно појављује само у посвећеним умовима избраних. Истина је таква да се за њу не може цењкати, о њој се не може преговарати, мора се узети каква јесте или оставити. Као што је Исус учио, о свему одлучује „да“ или „не“. А оно што човек додаје долази од Злога.

Још увек остаје основни критеријум који Бог захтева: потпуна понизност. Понос на дело је легитиман, али понос никада неће бити: „*Бог се опире гордима а смиренима даје благодат* (Јак.4:6).“ Гордост као корен зла које је изазвало пад ђавола са својим монструозним последицама по њега самог и за сва Божија небеска и земаљска створења, немогуће је да гордо биће добије изабрање у Христу.

Понизност, истинско смирење, састоји се у препознавању наше људске слабости и у веровању Христовим речима када нам каже: „*без мене не можете чинити ништа* (Јн. 15,5)“. У том „*ништа*“ се налази, пре свега, могућност разумевања значења његових кодираних пророчких порука. Рећи ћу вам зашто и дати објашњење. У својој мудрости, својој божанској мудрости, Господ је надахнуо Данила својим пророчанствима у елементима раздвојеним деценијама. Пре него што ме је инспирисао на идеју да направим упоредну синтезу свих ових пророчанстава подељених у поглавља, нико то није урадио пре мене. Јер само кроз ову технику оптужбе које је изнео Бог добијају прецизност и јасноћу. Тајна светлости заснива се на синтези свих пророчких текстова, упоредном проучавању података из његових засебних поглавља, а пре свега на тражењу духовног значења симбола на које се наилази у целој Библији. Све док није коришћен овај метод, књига Данила, без које је пророчанство Откривења остало потпуно несхватљиво, поменуте божанске оптужбе нису превише забрињавале оне којих су се тицале. Да бих променио ову ситуацију, Свети Дух Исуса Христа ме је надахнуо да разјасним оно што је до тада било нејасно. Идентификација четири главна циља божанског гнева је тако откривена на неоспоран начин. Бог не признаје никакав други ауторитет осим ауторитета своје писане речи, и то је оно што осуђује и оптужује, под насловом својих „*два сведока*“, према Откр. 11:3, земаљске и небеске грешнике. Погледајмо сада ову откривену пророчанску причу у сажетку.

Први део : историја Израела у депортацији од – 605

Данило стиже у Вавилон (-605) Дан.1

Данилове визије узастопних владара

1-Халдејско царство: Дан.2:32-37-38; 7:4.

2-Медско и Персијско царство: Дан.2:32-39; 7:5; 8:20.

3-Грчко царство: Дан.2:32-39; 7:6; 8:21; 11:3-4-21.

4-Римско царство: Дан.2:33-40; 7:7; 8:9; 9:26; 11:18-30.

5-Европска краљевства: Дан.2:33; 7:7-20-24.

6-Папски режим: Дан.7:8; 8:10; 9:27; 11:36.

Други део : Данило + Откривење

Пророчанство о првом доласку Месије које су Јевреји одбацили:
Данило 9.

Прогони Јевреја од стране грчког краља Антиоха ИВ Епифана (-168):
најава *велике несреће* : Дан.10:1. Испуњење: Дан.11:31. Римски прогони (70):
Дан.9:26.

После Халдејаца, Медијана и Персијанаца, Грка, доминација Рима,
царска, па папска, од 538. У Риму се хришћанска вера сусреће са својим
смртним непријатељем у две узастопне царске и папске фазе: Дан.2 :40 до
43; 7:7-8-19 до 26; 8:9-12; 11:36-40; 12:7; Рев.2; 8:8-11; 11:2; 12:3 до 6-13 до
16; 13:1-10; 14:8.

Од 1170. (Пјер Валдо), дело реформације до Христовог повратка:
Апо.2:19-20-24 до 29; 3:1 до 3; 9:1-12; 13:11 до 18.

Између 1789. и 1798. године, казнена акција француског
револуционарног атеизма: Рев.2:22; 8:12; 11:7-13.

Царство Наполеона И : Апо.8:13.

Од 1843. тест адвентистичке вере и њене последице: Данило 8:14;
12:11-12; Рев.3. Пад традиционалног протестантизма: Отк.3:1 до 3; његова
казна: Откр.9:1 до 12 (⁵ *труба*). Блажени адвентистички пионири: Отк.3:4-
6.

Од 1873. званични благослов универзалне институције адвентиста
седмог дана: Данило 12:12; Рев.3:7; печат *Божји* : Отк.7; своју универзалну
мисију или поруке од три анђела: Откр.14:7 до 13.

Од 1994, подвргнута тесту пророчке вере, институционална
адвентистичка вера је пала: Отк 3:14 на 19. Последица: придружила се
протестантском табору који је одбачен од 1844: Отк 9:5-10. Његова казна:
Отк.14:10 (*и он ће пити ...*).

Између 2021. и 2029. године, Трећи светски рат: Данило 11:40 до 45;
Отк.9:13 до 19 (⁶ *труба*).

2029. године крај времена колективне и појединачне благодати:
Апо.15.

Универзални тест вере: наметнут недељни закон: Откр.12:17; 13:11-
18; 17:12-14; седам последњих зала: Отк.16.

У пролеће 2030, „*Армагедон*”: декрет о смрти и славном Христовом повратку: Данило 2:34-35-44-45; 12:1; Рев.13:15; 16:16. Седма труба : Отк.1:7; 11:15-19; 19:11 до 19. Седма последња куга : Отк.16:17. Жетва или усхићење изабраних: Отк.14:14 до 16. Бербa или казна лажних вероучитеља: Отк.14:17 до 20; 16:19; 17; 18; 19:20-21.

Од пролећа 2030, седмог миленијума или велике суботе за Бога и његове изабране: побеђен, сатана је окован на пустој земљи хиљаду година : Откр.20:1 до 3. На небу изабрани суде палим: Данило 7: 9; Рев.4; 11:18; 20:4-6.

Око 3030. Страшни суд: слава изабраних: Апо.21. Друга смрт на земљи: Данило 7:11; 20:7 до 15. На обновљеној земљи: Отк.22; Дан.2:35-44; 7:22-27.

Симболи Рима у пророчанству

Нејасан аспект пророчанстава заснива се на употреби различитих симбола иако се тичу истог ентитета. Они стога постају комплементарни, уместо да се искључују. Ово омогућава Богу да задржи мистериозни аспект текстова и да у скици конструише различите аспекте циљане теме. Тако је и са његовом главном метом: Римом.

У Дан.2, у визији статуе, то је четврто царство са симболом „*ноге од гвозђа*“. „*Гвозђе*“ одражава његов оштар карактер и његов латински мото „ДВРА ЛЕКС СЕД ЛЕКС“, у преводу: „закон је тврд, али закон је закон“. Поред тога, „*гвоздене ноге*“ подсећају на појаву римских легионара обучених у гвоздене напрсне оклопе на торзу, на глави, на раменима, на рукама и на ногама, напредујући пешке у *дугим*, организованим и дисциплинованим колонама.

У Дан.7, Рим, у своје две паганске фазе, републиканској и царској, и даље је четврто царство описано као „*ужасно чудовиште са гвозденим зубима*“. Гвожђе њених зуба везује је за Данове *гвоздене ноге*.² Такође има „*десет рогова*“ који представљају десет независних европских краљевстава која ће се формирати након пада Римског царства. Ово је учење дато у Дан.7:24.

Дан.7:8 описује појаву једанаестог „*рога*“ који ће у пророчанству постати главна мета сваког божанског гнева. Добија назив „*мали рог*“, али, парадоксално, Дан.7:20 му приписује „*већи изглед од осталих*“. Објашњење ће бити дато у Дан.8:23-24, „*овај дрски и вешти краљ... успеће у својим подухватима; уништиће моћне и народ светих.*” Ово је само део радњи које Бог приписује овој другој римској доминацији, која је остварена од 538. године, успостављањем папског режима који је наметнуо римокатоличку веру преко царске власти Јустинијана^И. Мораћемо да узмемо у обзир све оптужбе које Бог на раштркани начин, кроз пророчанство, износи против овог аутократског и деспотског, али религиозног режима који представља римско папство. Ако га Дан.7:24 назива „*другачији од првог*“, то је управо зато што је његова моћ религиозна и што почива на лаковерности моћних који га се боје и страхују од његовог утицаја на Бога; што Дан.8:25 приписује „*успеху његових лукавстава*”. Неки ће можда сматрати ненормалним што повезујем краља Данила 7 са краљем Данила 8. Стога морам показати оправданост ове везе.

У Дан.8 више не налазимо четири царске сукцесије Дан.2 и 7, већ само два од ових царстава, штавише, јасно идентификована у тексту: Медијско и Персијско царство, означено „*овном*“ и Грчко царство слика „*козе*“ која претходи Римском царству. Године 323. умро је велики грчки освајач Александар Велики, „*сломио се велики јарчев рог*“. Али без наследника, његово царство је подељено између његових генерала. После 20 година рата између њих, остала су само 4 краљевства „*четири рога су се подигла на четири ветра небеска да га замене*“. Ова четири рога су Египат, Сирија, Грчка и Тракија. У овом поглављу 8, Дух нам представља рађање овог четвртог царства које је у почетку било само западни град, прво монархистички, а затим републикански од - 510. У свом републиканском режиму Рим је постепено стекао моћ трансформишући народе. који је апеловао за њену помоћ у римске колоније. Овако, у 9. стиху, под називом „*мали рог*“ који већ означава римски папски режим у Дан.7, долазак републиканског Рима у историју Истока где постоји Израел, остварен његовом интервенцијом у Грчкој, „*један од четири рога*”. Као што сам управо рекао, позвана је – 214 да би се решио спор између две грчке лиге, Ахејске и Етолске лиге, а резултат је био да Грчка, губитак њене независности и колонијално ропство Римљана године. – 146. Стих 9 евоцира узастопна освајања која ће овај мали град у Италији учинити четвртим царством осликаним „*гвожђем*“ у претходним пророчанствима. Географска локација образложења је Италија где се налази Рим. Рођење његових оснивача Ромула и Рема приказује вучицу која би их дојила. На латинском реч Лоуве је „*лупа*“ што значи вучица, али и проститутка. Тако је овај град

од свог настанка био обележен од Бога због своје двоструке пророчке судбине. Наћи ћемо је као вучицу у Исусовом торњу, који ће је упоредити са проститутком у Откр.17. Затим је њено проширење ка њеном „*јузу*“ постигнуто освајањем Јужне Италије (-496. до -272.), а затим је изашло као победник из ратова вођених против Картагине, данашњег Туниса, од 264. године п.н.е. Следећа фаза ка њеном „*истоку*“ је она интервенције у Грчкој, као што смо управо видели. Тамо је описано као „*издиже из једног од четири рога*“ разореног грчког царства наслеђеног од Александра Великог. Све снажнији, у – 63. години, Рим ће на крају наметнути своје присуство и своју колонијалну моћ Јудеји коју Дух назива „*најлепшиом земљом*“ јер је то његово дело од његовог стварања након изласка његовог народа из Египта. Овај израз се понавља у Језек.20:6-15. Историјска прецизност: још једном, Рим је позвао Хиркан да се бори против свог брата Аристокла. Три описана римска освајања, у истом географском облику као и освајања медо-персијског „*овна*“ из истог поглавља, у складу су са историјским сведочанством. Циљ који је Бог поставио је стога постигнут: израз „*мали рог*“ из Дан.7:8 и Дан.8:9 односи се, у обе референце, на римски идентитет. Ствар је демонстрирана и неспорна. На основу ове сигурности, божански Дух ће моћи да доврши своје учење и своје оптужбе против овог папског религиозног режима, који концентрише све небеске муње на себе. Сукцесија од папског Рима до царског Рима је демонстрирана у Дан.7, овде, у Дан.8, Дух прескаче векове који их раздвајају, а од стиха 10, он поново циља на папски ентитет, свог омиљеног смртног непријатеља; и то не без разлога. Зато што приступа хришћанској религији грађана краљевства небеског које је окупио Исус Христ: „*устао је у војску небеску*“. То је постигнуто 538. године царским декретом Јустинијана I ^{који је Вигилију} ^И понудио верску власт и папски трон Ватикана. Али наоружан овом моћи, он делује против светитеља Божијих, које прогони у име хришћанске религије, као што ће чинити његови историјски наследници скоро 1260 година (између 538. и 1789-1793). Историјска прецизност потврђује тачност овог трајања, знајући да је декрет написан 533. године. 1260 година је дакле завршено, у овом прорачуну, 1793. године, године када је у револуционарном „Терору“ декретирано укидање римске цркве. „*Натерала је неке од звезда да падну на земљу и згазила их је.*“ Слика ће бити заузета у Откр.12:4: „*Његов реп одвуче трећину звезда на небу и баца их на земљу*“. Кључеви су дати у Библији. Што се тиче *звезда*, оне су у Пост.1:15: „*Бог их постави на своду небеском да светле земљи*“; у Пост.15:5 упоређују се са Авраамовим семеном: „*Погледајте према небу и пребројите звезде, ако их можете избројати; такво ће бити ваше потомство*“; у Дан.12:3: „*они који многе поучавају праведности, сијати ће као звезде у векове векова*“. Реч „*реп*“ ће попримити велики значај у Апокалипси Исуса Христа, јер симболизује и означава „*пророка који учи лажу*“, као што нам открива Исаија 9:14, отварајући тако наше разумевање шифроване божанске поруке. Папски режим Рима је, дакле, током векова своје владавине и од свог настанка, вођен лажним пророцима, према светом и праведном суду објављеном од Бога.

У Дан.8:11, Бог оптужује папство да се дигло против Исуса Христа, јединог „*Поглавара владара*“, као што ће бити разјашњено у 25. стиху, који се такође наводи као „*Цар над краљевима и Господар над господарима*“, у Откр. 17:14; 19:16. Читамо: „*Устала је до капетана војске, одузела му вечни и преврнула подножје његове светиње*“. Овај превод се разликује од садашњих превода, али има заслугу да стриктно поштује оригинални хебрејски текст. И у овом облику Божја порука поприма доследност и прецизност. Термин „*вечан*“ се овде не односи на „жртву“, јер ова реч није написана у хебрејском тексту, њено присуство је недозвољено и није оправдано; штавише, искривљује смисао пророчанства. Заиста, пророчанство циља на хришћанску еру у којој су, према Дан.9:26, *жртве и приноси* били укинута. Овај израз „*вечно*“ односи се на ексклузивно власништво Исуса Христа, а то је његово свештенство, његова моћ посредника у корист само својих изабраника које он идентификује и бира. Међутим, узимајући ову тврдњу, папски режим благосиља проклете и проклиње богоблажене које лажно оптужује за јерес, постављајући се као узор божанске вере; тврдња коју је Бог потпуно оспорио у свом пророчком откривењу које га оптужује, у Дан.7:25, да је „*формирао план за промену времена и закона*“. Јерес је, дакле, у целокупном делу папског режима, па је на тај начин учињена недостојном да сноси или доноси било какав верски суд. Перпетуално је стога у складу са учењем из Јев.7:24, „*непреносиво свештенство*“ Исуса Христа. Ово је разлог зашто папство не може захтевати пренос своје моћи и ауторитета од Бога у Исусу Христу; могао је стога само незаконито да му је украде са свим последицама које ће таква крађа имати, по њега и оне које заводи. Ове последице су откривене у Дан.7:11. На последњем суду, он ће претрпети „*другу смрт, жив бачен у језеро огњено и сумпорно*“, којом је дуго претио себи, монарсима и свим људима, да би му служили и плашили се. : „*Тада ја погледао због арогантних речи које је рог изговорио, и док сам гледао, звер је убијена, а тело јој је уништено, предато у ватру да се спали.*” Заузврат, Откривење Апокалипсе ће потврдити ову реченицу праведног суда над огорченим и фрустрираним истинитим Богом, у Откр.17:16; 18:8; 19:20. Одабрао сам да преведем, „*и срушио базу његовог светилишта*“ због духовне природе оптужби против папског режима. Заиста, хебрејска реч „*мецон*“ може се превести као: *место* или *база*. А у случају који се појави, то је заиста *основа* духовне светиње која је преврнута. Овај израз „*основа*“ односи се, према Еф. 2:20-21, на самог Исуса Христа, „*главни камен угла*“, али и на целокупну апостолску основу у поређењу са духовном грађевином, односно „*светилиште*“ својство Исуса Христа, сазиданог од Бога на њему. Наводном наслеђу Светог Петра, дакле, противречи сам Бог. За Попера, Петрово једино наслеђе је наставак дела његових целата који су га разапели после његовог божанског Учитеља. Његов инквизицијски режим је верно репродуковао почетни пагански модел. „*Променивши време и закон*“ које је Бог успоставио, овај нетолерантни и окрутни режим, чији су неки папини поглавари били атентатори, озлоглашени злочинци, попут Александра ВИ Борџије и његовог сина Цезара, целата и кардинала, сведочи о интегралној

дијаболничној природи римокатоличка папска институција. Огромне масакре мирних људи покренула је ова верска власт, присилним преобраћењима, под претњом смрћу, и верским наредбама крсташких ратова вођених против муслимана који су окупирали земљу Израела; земља проклета од Бога од 70. године, где су Римљани дошли да униште „град и светост“, у складу са оним што је објављено, у Дан.9:26, као резултат одбацивања Месије од стране Јевреја. . „Основа његове светиње“ односи се на све доктринарне истине које су примили апостоли који су их пренели будућим генерацијама кроз Свето писмо новог савеза; други од Божијих „два сведока“, према Откр.11:3. Од овог немог сведока, папство је само задржало имена хероја библијске вере које чини да обожавају и служе у мноштву својих следбеника. Истина према Риму је делимично забележена у његовом „мисалу“ (водичу за мису), који замењује Божја „два сведока“; списи старог и новог завета који заједно чине Свету Библију против које се она борила убијајући своје верне следбенике.

Стих 12 Дан.8 ће нам открити зашто је сам Бог био приморан да створи ову одвратну и одвратну религију. "Војска је предата вечном због греха." Тако су ужасне и гнусне радње овог режима постојале, по Божјој жељи, да би се казнио „грех“ који је, према 1. Јовановој 3:4, кршење закона. И то је радња која се може приписати већ Риму, али у његовој паганској империјалној фази, јер је тако озбиљан грех, који заслужује такву казну, дотакао Бога на две изузетно осетљиве тачке: његову славу као творца Бога и Победника у Христу. Видећемо у Откр. 8:7-8 да успостављање папског режима 538. године представља другу казну коју је нанео Бог и коју је прорекао симбол упозорења „друге трубе“. Претходи јој још једна казна, извршена инвазијама варвара на Европу која је постала неверно хришћанска. Ове радње које се протежу између 395. и 476. године, узрок изречених казни се још увек налази пре 395. године. Тако је потврђен датум 7. март 321. у коме је пагански римски цар Константин И, од кога је понуђен мир хришћани царства, наредио је декретом да напусти праксу суботе коју је заменио остатком првог дана. Сада је овај први дан био посвећен паганском обожавању непобеђеног обоженог сунца. Бог је изненада претрпео двоструки гнев: губитак своје суботе, успомена на његово дело као творца и његову коначну победу над свим својим непријатељима, али и, уместо тога, продужење паганске части указане првог дана, у самом редове ученика Исуса Христа. Мало људи ће схватити важност грешке, јер морамо схватити да Бог није само творац живота, он је и творац и организатор времена, и само у ту сврху је створио звезде на небу. Сунце се појављује четвртог дана да обележи дане, месец да обележи ноћ, а сунце поново и звезде да обележе године. Али недеља није обележена звездама, она се заснива искључиво на сувереној одлуци Бога створитеља. Стога ће представљати знак његове власти и Бог ће се побринути за то.

Светлост у суботу

Унутрашња организација недеље је такође израз његове божанске воље и Бог ће се на то подсетити својевремено у тексту своје четврте заповести: „ *Сећај се дана одмора да га светиш. Имаш шест дана да обавиш сав посао, а седми је дан Господа Бога твога; у тај дан немој радити никакав посао, ни ти, ни жена твоја, ни деца твоја, ни животиње твоје, ни странац који је унутар ваших врата, јер је Господ створио небо и земљу и море и све што је на њима за шест дана; зато је благословио седми дан и осветио га* „.

Погледајте пажљиво, у овом цитату се ради само о бројевима „ шест и седам “; реч сабат се ни не помиње. И у свом „ седмом “ облику, редном броју, Законодавац Творац инсистира на ставу да овај седми напоран дан . Зашто ово инсистирање? Даћу вам разлог да промените, ако је потребно,

свој поглед на ову заповест. Бог је желео да обнови поредак времена који је успоставио од постанка света. А ако толико инсистира, то је зато што је седмица конструисана по слици пуног времена његовог спасоносног пројекта: 7000 година или тачније, 6000 + 1000 година. Пошто је искривио свој план спасења, двапут ударивши у стену Хорива, Мојсије је био спречен да уђе у земаљски Ханан. Ово је била лекција коју је Бог желео да да о својој непослушности. Од 1843-44, први дан одмора носи исте последице, али овога пута спречава улазак у небески Ханан, награду за веру изабраних коју нуди помиреност смрт Исуса Христа. Овај божански суд пада на побуњенике, јер, као и Мојсијева акција, остатак првог дана није у складу са планом који је програмирао Бог. Имена се могу мењати без много последица, али карактер бројева је њихова непроменљивост. За Бога створитеља, који надгледа своју креацију, прогресивно напредовање времена се одвија низом седмица од седам дана. Непроменљиво, први дан ће остати први дан, а „*седми*“ ће остати „*седми*“. Сваки дан ће заувек задржати вредност коју му је Бог дао од почетка. И Постање нас учи, у поглављу 2, да је седми дан предмет одређене судбине: он је „*посвећен*“, односно одвојен. До сада је човечанство игнорисало прави узрок ове посебне вредности, али данас у њено име дајем Божије објашњење. У њеном светлу, Божји избор је разјашњен и оправдан: седми дан прориче седми миленијум божанског глобалног пројекта од 7000 соларних година, од којих ће последњих „хиљаду година“ наведених у Апо.20 видети изабранике Исуса Христа. уђу у радост и присуство свог вољеног Учитеља. А ова награда ће бити добијена захваљујући Исусовој победи над грехом и смрћу. Освећана субота више није само спомен на стварање наше земаљске васељене од Бога, она такође обележава сваке недеље напредовање ка уласку у царство небеско где, према Јовану.14:2-3, Исус „припреми *место*“ за свог вољеног изабраника. Ево веома лепог разлога да га волимо и поштујемо овог светог седмог дана, када се појављује да обележи крај наших недеља, на заласку сунца, на крају 6. дана

Од сада, када читате или чујете речи ове четврте заповести, морате да чујете иза речи текста, како Бог говори људским бићима: „Имате 6000 година да произведете дела вере изабраних, јер имате достигавши крај од овог времена, време од **1000 година** седмог **миленијума** више неће припадати вама; то ће се наставити само за моје изабране који су ушли у моју небеску вечност, уз помоћ праве вере коју је признао Исус Христ.“

Субота се тако појављује као симболички и пророчки знак вечног живота који је резервисан за откупљене на земљи. Такође, Исус је то илустровао „*драгоцјеним бисером*“ своје параболе цитиране у Матеју 13:45-46: „*Краљевство небеско је и даље попут трговца који тражи лепе бисере. **Нашао је бисер велике цене** ; и отишао је и продао све што је имао, и купио је .*“ Овај стих може добити два инверзна објашњења. Израз „*царство небеско*“ означава Божји спасоносни пројекат. Представљајући свој пројекат, Исус Христ се упоређује са „*бисером*“ „*трговцем*“ који тражи *бисер*, најлепши, најсавршенији и самим тим, онај који има највећу цену. Да би пронашао овај *редак*, а самим тим и драгоцен, бисер, Исус је

напустио небо и његову славу и на земљу по цену своје страшне смрти, откупио је ове духовне бисере да би постали његово власништво за вечност. Али обрнуто, *трговац* је онај изабраник који жеди за апсолутним, за божанским савршенством које ће бити награда за праву веру. И овде, да би освојио ову награду небеског звања, он напушта сујетне и неправедне земаљске вредности да би се посветио пружању Богу творцу богослужењу које је њему угодно. У овој верзији, *бисер велике цене* је вечни живот који је Исус Христ понудио својим изабранима у пролеће 2030. године.

Овај *бисер велике цене* стога се може односити само на последњу еру адвентизма; онај чији ће последњи представници живети до истинског повратка Исуса Христа. Зато овај *скупоцени бисер* спаја суботу, Христов повратак и светост последњих изабраних. Доктринарно савршенство пронађено у овој последњој ери даје светима слику *бисера*. Њихово специфично искуство живог уласка у вечност потврђује ову *бисерну слику*. А њихова везаност за суботу седмог дана за коју знају да прориче седми миленијум даје суботи и седмом миленијуму слику јединственог драгоценог драгуља са којим се ништа не може упоредити осим „бисера велике цене“. Ова идеја ће се појавити у Откр.21:21: „**Дванаест врата беше дванаест бисера ; свака врата су била од једне перле** . Градски трг је био чисто злато, као прозирно стакло .” Овај стих наглашава јединственост стандарда посвећења које захтева Бог, а у исто време и јединствену награду за добијање вечног живота њиховим уласком у суботу седмог миленијума кроз симболичка „капија“ која осликавају адвентистичке кушње *вере*. Последњи откупљени нису ништа бољи од оних који су им претходили. Само доктринарна истина коју им је Бог дао до знања оправдава њихов лик бисера који наслеђује слику резаног *драгог камења*. Бог никада не прави изузетак за људе, али, у зависности од времена у питању, он је задржао право да направи изузетак у погледу стандарда светости који је потребан да би се дошло до спасења. Испитивано хришћанско доба односи се углавном на време обележено повратком греха, верски формализованим од успостављања римског папског режима, односно од 538. године. Субота није била импутирана пре него што је декрет из Дан.8:14 ступио на снагу, од пролећа 1843. У суптилној алузији, куповину бисера предлаже Исус у Откр.3:18: „Саветујем вам **да купи од мене злато у огњу искушано, да се обогатиш, и беле хаљине, да се обучеш и да се не појави срамота голотиње твоје, и мелем да помажеш очи, да видиш.**” Ове ствари, које Исус нуди онима којима недостају, чине елементе који изабранику дају његов симболички аспект „*бисера*“ у очима и суду Господа Исуса Христа. „*Бисер*“ се мора „*купити*“ од Њега, не добија се бесплатно. Цена је самоодрицање, основа борбе за веру. У дотичном редоследу, Исус предлаже да се прода вера тестирана искушењем која изабранику даје његово духовно богатство; његова чиста и беспрекорна праведност која покрива духовну голотињу опроштеног грешника; помоћ Духа Светога који отвара очи и интелигенцију грешног човека за пројекат који је Бог открио у свом светом писму Библије.

У време од 6000 година хришћанске ере, Бог је чекао до краја овог земаљског циклуса да натера своје последње изабране да открију

величанственост свог светог седмог дана или суботе посвећене за његов починак. Изабрани званичници који разумеју његово значење сада имају све разлоге да га воле и поштују као дар Исуса Христа. Што се тиче оних који то не воле и боре се против тога, они имају и имаће разлога да га мрзе јер ће то означити крај њиховог животињског овоземаљског постојања.

Декрет из Данила 8:14

Дан.8:12 наставља, говорећи: „ *рог је бацио истину и успео у својим подухватима* “. „ *Истина* “ је, према Пса.119:142, „ *закон* “. Али то је и апсолутна супротност „ *лажи* “ која, према Ис.9:14, карактерише папског „ *лажног пророка* “ изразом „ *реп* “ који га директно оптужује у Откр.12:4. У ствари, она баца истину на земљу да би на њено место поставила своје верске „ *лажи* “. Његови „ *подухвати* “ могли су само „ *успети* “, пошто је сам Бог изазвао његово појављивање да казни хришћанско неверство које се практиковало од 7. марта 321. године.

Стихови 13 и 14 попримиће виталну важност до краја света. У 13. стиху, свеци се питају колико ће дуго трајати изнуда „ *вечног* “ и „ *разорног греха* “; ствари које смо управо идентификовали. Али хајде да се задржимо мало на овом „ *разорном греху* “. У питању је разарања људских душа или живота. На крају, читаво десетковано човечанство ће напустити, током „

хиљаду година “ седмог миленијума, планету Земљу у њеном првобитном „ безобличном и празном “ облику, што ће резултирати, у Откр. 9:2-11, 11:7, 17:8 и 20:1-3, назив " дубоко " из Постања 1:2.

„ *Свеци* “ такође питају докле ће се *газити* „ хришћанска“ „ *светост и домаћинство* “? „ У овој сцени, ови „ *свети* “ се понашају као верне слуге Божје, оживљени попут Данила, који је дат као пример у Дан.10:12, легитимне жеље „ *да се разумети* »божански пројекат. Они добијају за три поменути предмета један одговор дат у 14. стиху.

Према исправкама и побољшањима која ме је Бог навео да извршим из оригиналног хебрејског текста, дат одговор је: „ *До увече ујутру две хиљаде триста, и светост ће бити потврђена* . Нема га више, нејасног текста предања: „ *До две хиљаде триста вечери и јутара и светиња ће се очистити* “. То више није питање *светиње* него *светости* ; осим тога, глагол „ *очишћени* “ је замењен са „ *оправдано* “. „ а трећа промена се тиче израза „ *вечерње јутро* ” који је заиста једнина у хебрејском тексту. На тај начин Бог уклања свако оправдање од оних који покушавају да промене укупан број тако што га деле са два, тврдећи да одваја вечери од јутра. Његов приступ се састоји од представљања јединице обрачуна „ *вечерњег јутра* “ које дефинише 24-часовни дан у Ген.1. Тек тада Дух открива број ове јединице: „2300“. Тако је заштићен укупан број наведених пророчких дана. Глагол „ *оправдан* “ има као корен, на хебрејском, реч „*правда*“ „*цедек*“. Превод који предлажем је самим тим оправдан. Затим, грешка у вези са хебрејском речју „*кодесх*“ овај израз преводи као „ *светишите* “, што је на хебрејском „*микдасх*“. Реч „ *светишите* “ је добро преведена у 11. стиху Данила 8, али нема места у стиховима 13 и 14 где Дух користи реч „*кодесх*“ која се мора превести као „*светост* “ .

Када знамо да је „ *разорни грех* “ посебно усмерен на напуштање суботе, која је и сама предмет одређеног божанског **посвећења** , **ова реч** „ *светост* “ значајно осветљава значење пророчке поруке. Бог најављује да ће на крају наведених „ *2300 вечери и јутара* “ захтевати поштовање остатка његовог истинског „ *седмог дана* “, *од сваке особе која захтева светост и „ вечну правду* “ коју је задобио Исус Христ. Крај „ *разорног греха* “ подразумева одрицање од верског обожавања недеље, некадашњег дана сунца, коју је установио Константин I ' пагански цар. Бог тако поново успоставља доктринарне норме спасења које су преовладавале у време апостола. Само овај израз „ *светост* “ обухвата све доктринарне истине о основама хришћанске вере. Имајући за узор и порекло учење дато Јеврејима, хришћанска вера доноси само ново, замену животињских жртава, крвљу пролиреном од Исуса Христа на помиловању скривеном у подземној пећини која се налази под његовим ногама на Голготи, као са задовољством је наш Спаситељ открио и показао, свом слуги Рону Виатт-у, 1982. године. Откривање тема на које се односи реч „ *светост* “ је прогресивно и протеже се током читавог живота, али од 2018. ово време се рачуна и ограничено, а данас, 2020. године, преостало је само 9 година да се обнове сви аспекти.

Данило 8:14 је декрет који убија душу, јер промена Божјег суда доводи до губитка Христове понуде спасења за све римокатоличке недељне

хришћане. Дух наслеђене традиције ће стога изазвати вечну смрт мноштва, које најчешће нису свесне своје Божје осуде. Овде демонстрација љубави према истини омогућава Богу да означи „*разлику*“ у вези са судбином која погађа „*оне који му служе и оне који му не служе* (Мал.3:18)“.

Неки бунтовни духови ће желети да оспоре саму идеју промене која се може приписати Богу који сам изјављује: „*Ја се не мењам*“, у Мал.3:6. Тада морамо схватити да се промена остварена 1843-44. састоји само од поновног успостављања првобитне норме која је дуго била искривљена и трансформисана. Због тога благослов изабраника реформације, приписан упркос њиховим несавршеним делима, има изузетан карактер, чији се доктринарни аспект не може представити као модел праве вере. Овај конкретан суд за прве реформаторе је толико изузетан да га Бог подиже и открива у Откр.2:24 где је рекао протестантима, пре 1843. године, „*Не стављам никакав други терет на вас, само оно што имате задржите до Долазим.*”

„*Јао*“ који се везује за ступање на снагу ове уредбе из Дан.8:14 је толико „*велико*“ да је Бог на то наговестио најавом три „*велика јада*“ у Откр.8:13. А са тако озбиљним последицама, хитно је знати датум његовог ступања на снагу. То је управо била брига „*светаца*“ из Дан.8:13. Трајање је сада откривено као пророчанских „*2300 дана*“, или 2300 стварних соларних година, према коду који је дат Језекиљу, савременом Даниловом пророку (Језекиљ.4:5-6). Ово поглавље 8, чија се тема састоји од окончања римског „*греха*“, наћи ће елементе који му недостају у Дан.9 где ће, такође, бити реч о „*укидању греха*“, али овог пута, на „*првородни грех* који је проузроковао губитак вечног живота, од Адама и Еве. Операција ће се заснивати на земаљској служби Месије Исуса и на добровољном приношењу његовог савршеног живота, као искупљење за грехе његових изабраних, и прецизирајући, само њих. Време његовог доласка међу људе одређено је пророчанством у пророчким данима. Порука се односи на приоритетни јеврејски народ јер је у савезу са Богом. Он даје јеврејском народу период од „*седамдесет недеља*“ који представља 490 стварних дана-година, да „*стану крај греху*“. Али такође указује на средство датирања почетне тачке прорачуна. „*Од када је реч објавила да ће Јерусалим бити изграђен, до помазаника, има... (7 + 62 = 69 недеља)*”. Три персијска краља су дала ово овлашћење, али га је само трећи, Артаксеркс II испунио у потпуности према Јездри 7:7. Његов краљевски указ је објављен у пролеће 458. пре Христа. Термин од 69 седмица ставља почетак службе Исуса Христа у 26. годину. Посебно циљајући на последњих „*седам година*“ резервисаних за Исусово дело, који је својом помирбеном смрћу успоставио темеље новог савеза, Дух представља у 27. стиху Дан.9, ову „*седмицу*“ дана-година „*у средини*“ у којој, својом добровољном смрћу, „*престаје жртвовање и приношење*“; ствари које се приносе до Исуса Христа, за искупљење грехова. Али његова смрт је изнад свега да би „*оставила тачку греху*“. Како треба да разумемо ову поруку? Бог нуди демонстрацију своје љубави која ће заробити срца његових изабраних који ће се, узвраћајући љубав и признање, уз његову помоћ борити против греха. 1. Јованова 3:6 потврђује,

говорећи: „ *Ко остаје у њему, не чини грех; ко греши, није га видео, нити га познао.* ” И он своју поруку појачава многим другим цитатима.

На доктринарном нивоу, нови савез који је изградио Исус Христ само замењује стари. Дакле, оба савеза почивају на истој пророчкој основи откривеној у Дан.9:25. Датум – 458 стога може послужити као основа за израчунавање 70 недеља одређених за јеврејски народ, али и за 2300 стварних дана-година Дан.8:14 које се тичу хришћанске вере. Захваљујући овој датираној прецизности можемо утврдити за 30. годину Месијину смрт и за 1843. ступање у примену декрета Дан.8:14. Обе поруке долазе да „ *окончају грех* “ са вечним смртним последицама за оне који устрају да их игноришу, једни као други, све док их смрт не погоди, или након завршетка времена колективне и индивидуалне милости које ће претходити славни повратак Исуса Христа. До ове последње тачке, живот дозвољава искрена преобраћења која омогућавају приступ статусу изабраних.

Припрема за Апокалипсу

Писање књиге је у потпуности урадио Бог. Он је тај који бира речи и у Откр.22:18-19 упозорава преводиоце и писаре који ће бити одговорни за преношење или преписивање оригиналне приче, са генерације на генерацију, да ће и најмања промена речи утицати на њих. биће вредан губитка спасења. Дакле, овде имамо веома посебно дело веома високе светости. Могу да је упоредим са гигантском „слагалицом“ чије склапање не би могло да се заврши ако би се модификовао и најмањи оригинални комад. Дело је стога божански колосално и по својој природи, све што Бог каже у њему је истинито, али истинито за завршетак његовог спасоносног пројекта; јер ово пророчанство упућује својим „слугама“, тачније „ *својим робовима* “, о смаку света. Пророчанство ће се моћи тумачити само када се проречени елементи ускоро испуне или, углавном, остваре.

Људи су увек игнорисали дужину укупног времена које је требало да траје пројекат божанског спасења. Тако се слуга Божији у свако доба могао надати да ће сведочити смак света, а Павле то сведочи својим речима: „ *Ово говорим, браћо, да је време кратко* ; да од сада они који имају жене буду као да је немају, они који плачу као да не плачу, они који се радују као да се

не радују, они који купују као да немају, а они који користе свет као да га не користе, за облик овог света пролази (1 Кор. 7:29 до 31).“

Имамо, у односу на Павла, предност што се налазимо у овом времену када ће Бог ставити тачку на свој избор вечних изабраних. И данас би његов надахнути савет требало да спроведу прави изабраници нашег последњег доба. Свет ће проћи, и само ће се вечни живот изабраних наставити. Такође, речи Божије у Христу, „*Долазим брзо*“, у Откр.1:3, истините су, савршено оправдане и прилагођене за ово последње време које је наше; девет година након његовог повратка, у време писања овог текста.

Видели смо у Дан.7:25 да је сврха Рима била да „*промени времена и божански закон*“. Разумевање мистерија Апокалипсе Исуса Христа, датог апостолу Јовану заточеном на острву Патмос, у суштини је засновано на познању истинитог времена које је установио Бог. Тема времена је стога фундаментална за разумевање Апокалипсе, коју Бог структурише на овом појму времена. Стога ће се играти на непрецизности ових података како би књига задржала свој безбедни мистериозни карактер који ће јој омогућити да пређе 20 векова наше ере, а да је не униште субјекти оптужени и оптужени. Промењена времена, а посебно календар који је успоставио Рим на лажни датум везан за Исусово рођење, нису дозволили да изабрани буду преварени када тумаче божанска пророчанства; ово зато што Бог представља у својим пророчанствима, трајања чији су почетак и крај засновани на историјским радњама које је лако идентификовати и датирати специјализованим историчарима.

Али у Апокалипси је појам времена суштински, јер на њему почива цела структура књиге. Стога је његово разумевање зависило од исправног тумачења суботе коју је Бог захтевао и обновио 1844. Моја служба, започета 1980. године, имала је за циљ да открије важност пророчке улоге суботе, која прориче велики остатак седмог миленијума, Бога и његових изабраника, тема Отк.20. Према стиху 2Пе.3:8, „*један дан је као хиљаду година, а хиљаду година је као један дан*“, веза успостављена између слике седам дана стварања откривене у Пост.1 и 2 и седам хиљаду година укупног времена божанског пројекта, само је омогућило моје разумевање склопа структуре књиге. Са овим сазнањем, пророчанство постаје јасније и открива, бисер по бисер, све своје тајне.

Дакле, пророчанство оживљава и постаје делотворно само ако се порука може повезати са датумом у историји хришћанске ере. То је оно што ми је надахнуће Светог Духа Божијег у Исусу Христу омогућило да схватим. Такође, могу ли да прогласим ову „*малу књигу, отворену*“, потврђујући остварење божанског плана објављеног у Откр.5:5 и 10:2.

У погледу своје архитектуре, визија Апокалипсе покрива време хришћанске ере између краја апостолског времена, око 94. године и краја седмог миленијума који ће наследити коначни повратак Исуса Христа 2030. године. Стога дели са Данилом поглавља 2, 7, 8, 9, 11 и 12 преглед хришћанске ере. За хришћане, главно учење добијено проучавањем ове књиге јесте кључни датум пролећа 1843. године утврђен Дан.8:14, али и

јесени 1844. године у којој се завршило испитивање вере. Поново је од јесени 1844. Бог поставио темеље вере адвентиста седмог дана. Ова два датума су толико важна да ће их Бог користити да структурира своју визију Откривења. Да бисмо у потпуности разумели вредност ова два блиска датума, морамо се повезати са 1843. почетком теста вере за пророчку реч. Прве духовне жртве пале су на овај датум кроз њихово презриво одбацавање прве адвентистичке објаве Вилијама Милера. Али време суђења им нуди другу шансу са својом другом најавом Исусовог повратка за 22. октобар 1844. 23. октобра суђење се завршава и Божији суд тако може бити формулисан и откривен. Колективни тест је завршен, али је и даље могућа индивидуална конверзија. Штавише, у ствари, сви адвентисти поштују римски недељни одмор који још није идентификован као грех. А суботу постепено усвајају адвентисти појединачно, а да њену главну улогу не схватају сви адвентисти. Ово резонување ме наводи на фаворизовање краја лажне протестантске вере, датума пролећа 1843. и почетка адвентизма благословеног од Бога, јесенског датума 23. октобра 1844. Већ су код Јевреја пролеће и јесен били повезани стварањем фестивала који су славили дијаметрално супротне комплементарне теме; вечна правда закланог „јагњета“ пролећне „пасхе“, с једне стране, и крај греха „јарца“ убијеног за „дан искупљења“ грехова, јесени, негде другде. Два верска празника су се испунила у Пасхи 30. године у којој је Месија Исус дао свој живот. Пролеће 1843. и 22. октобар 1844. такође су повезани по значењу, јер је циљ теста вере да се „*оконча грех*“ према Дан.7:24; оно што чини одвратну праксу недељног одмора првог дана, док га је Бог одредио за седми што је чак и посветио за ову употребу, од краја прве недеље земаљског стварања; 2021. године, 5991 година пре нас.

Такође можемо дати предност датуму декрета из Данила 8:14 који дефинише датум пролећа 1843. Да бисмо оправдали овај избор, морамо узети у обзир да овај тренутак прекида све до тада успостављене односе између Бога и његових створења; Бог који је, од овог датума, предузео коначну селекцију засновану на две узастопне адвентистичке објаве. Од пролећа 1843. субота је била предвиђена, али Бог је хтео да је да победницима теста тек у јесен 1844. године, као благословен и освештан знак да му припадају, у складу са библијским учењем о. Езе.20:12-20, као што смо видели раније.

У овој књизи, поглавље 5 има за циљ да нас подсети да би, без победе коју је тако скупо платио Исус Христос, „*Јагње Божије*“, свака божанска помоћ, сва откривена светлост била немогућа, па стога ни једна људска душа не би могла бити сачувана. Његова пророчка светлост спасава његове изабранике исто колико и његово добровољно прихваћено распеће. Вера у његову жртву нам приписује његову „*вечну правду*“ према Дан.7:24, али његово Откровење осветљава наш пут и показује нам духовне замке које је поставио ђаво, да би нас натерао да поделимо његову страшну судбину. У овом случају спасење поприма конкретан облик.

Ево примера ових суптилних замки. Библија се исправно гледа и сматра се писаном Божјом Речју. Међутим, ове речи су написали људи

урођени у контекст свог времена. Међутим, ако се Бог не промени, његов непријатељ ђаво, Сатана, временом мења своју стратегију и понашање према изабранима Божијим. Због тога је ђаво, који је деловао као „ змајева “ слика његовог отвореног прогонитељског рата, у своје време, али само за то време, Јован могао да изјави у 1. Јовану 4:1 до 3: „ *Љубљени, не верујте сваком духу; него испитујте духове да ли су од Бога, јер су многи лажни пророци изашли у свет. Препознајте Духа Божијег у овоме: сваки дух који признаје да је Исус Христос дошао у телу од Бога је; а сваки дух који не исповеда Исуса није од Бога, он је антихристов, о чијем доласку сте чули и који је сада већ у свету.* » Његовим речима, Јован наводи „ дођи у телу “ само да би идентификовао Христа из његовог сведочења очевидаца. Али његова афирмација „ *сваки дух који признаје да је Исус Христос дошао у телу је од Бога* “ изгубила је своју вредност откако је хришћанска религија пала у отпадништво и грех од 7. марта 321. године, напуштајући праксу истините суботе истинитог седмог дана посвећеног богами. Пракса греха, до 1843. године, смањила је вредност „ *исповедања Исуса Христа који је дошао у телу* “, а од тог истог датума лишила га је сваке вредности; последњи непријатељи Исуса Христа тврде да користе **његово** „ **име** “ како је најавио у Матеју 7:21 до 23: „ *Неће сваки који ми каже: Господе, Господе, ући у Царство небеско, него само онај који чини вољу Оца мога који је на небесима. Многи ће ми рећи у онај дан: Господе, Господе, нисмо ли у **твоје име** **пророковали** ? Зар нисмо **Твојим именом** изгонили демоне ? И зар нисмо учинили многа чуда **кроз твоје име** ? Тада ћу им отворено рећи: Никада вас нисам **познавао** , идите од мене ви који чините безакоње . “ **Никад познато** ”! Ова „ *чуда* “ су стога чинили ђаво и његови демони.*

Апокалипса у сажетку

У прологу 1. поглавља, почетку Његовог славног Откровења, Дух нам представља јеловник припремљене гозбе. Ту налазимо тему најаве славног повратка Исуса Христа, организованог већ 1843. и 1844. године, да би се тестирала универзална и углавном америчка протестантска вера; ова тема је свеприсутна: стих 3, *Јер је време близу* ; 7. стих, *гле, долази са облацима...* ; 10. стих, *узет сам од Духа на дан Господњи и чуо сам иза себе глас јак као звук трубе* . Пренешен Духом, Јован се налази на дан Исусовог славног повратка, Дан Господњи , „ велики и страшни дан “ према Мал.4:5, а **иза себе има** историјску прошлост хришћанске ере представљено под симболом седам имена позајмљених из *седам градова у Азији* (данашња Турска). Тада ће, као и код Данила, три теме *писама, печата и труба* паралелно покривати читаво хришћанско доба, али је свака од њих подељена на два поглавља. Детаљно проучавање ће открити да се ова подела дешава на кључни датум 1843. установљен у Дан.8:14. У оквиру сваке теме, поруке прилагођене духовним стандардима утврђеним у Даниелу, за циљане ере, обележавају 7 тренутака обухваћеног времена; 7, број божанског **освећења** који служи као његов „ *печат* ” и који ће бити тема Откр.7.

Објашњење које долази никада није делотворно јер се појам времена открива само значењем имена „седам цркава“ наведених у првом поглављу. У теми писама, Откр. 2 и 3, не налазимо прецизност у облику: „први анђео, други анђео... итд. » ; као што ће бити случај са „ *печатима, трубама и*

седам последњих зала гнева Божијег “. На тај начин су неки могли да поверују да су поруке упућене, стварно и буквално, хришћанима који живе у овим градовима древне Кападокије, данашње Турске. Редослед којим пророчанство представља ова имена градова хронолошки следи редослед којим су се верске историјске чињенице испуњавале током хришћанске ере. И управо према откривењима која су већ добијена у књизи Данила, Бог дефинише карактер који даје свакој ери значењем имена свог града. Узаstopно, откривени редослед се преводи на следећи начин:

1- *Ефес* : значење: лансирање (оно скупштине или светилишта Божијег).

2- *Смирна* : значење: миро (пријатан мирис и балзмовање мртвих за Бога; римски прогони верних изабраника између 303. и 313.).

3- *Пергамон* : значење: прелјуба (од напуштања суботе 7. марта 321. Године 538. успостављени папски режим је верски формализовао остатак првог дана у недељу).

4- *Тијатира* : значење: одвратност и смртна патња (означава време протестантске реформације која је отворено осуђивала ђаволску природу католичке вере; време које се односи на 16. век када се захваљујући механичком штампању фаворизовала дисперзија Библије).

5- *Сард* : двострука и супротна значења: грчевити и драги камен. (Она открива суд који Бог носи на тесту вере 1843-1844: грчевито значење се односи на одбачену протестантску веру: „Ти си мртав“, а драги камен означава изабране победнике теста: „они ће ходати са ја у белој одећи јер су достојни.“)

6- *Филаделфија* : значење: братска љубав (драго камење Сарда сакупља се у адвентистичкој установи од 1863; порука се додељује за 1873. годину коју дефинише Дан.12:12. Благословена у ово време, она је међутим упозорен на ризик од „узете круне“).

7- *Лаодикија* : значење: људи су проценили: „ни хладно ни вруће него млако“ (у Филаделфији је „узета круна“: „Ти си несрећан, јадан, сиромашан, слеп и гол.“ Институција то није ни замислила. биће тестирана и тестирана, између 1980. и 1994., тестом вере идентичним оном који је својим пионирима из 1844. заслужио божански благослов: 1994. је институција пала, али су поруку наставили раштркани адвентисти које је Бог идентификовао и изабрао њихову љубав према његовој откривеној пророчкој светлости и кротку и покорну природу која карактерише праве ученике Исуса Христа у свим вековима).

„У наставку“ земаљског времена које се завршило славним доласком Христа Бога, Апо.4 ће симболом „24 престола“ приказати сцену небеског суда (на небу) где ће Бог окупити своје изабранике тако да 'они суде злим мртвима. Паралелно са Рев.20, ово поглавље покрива „хиљаду година“ седмог миленијума. Појашњење: зашто 24, а не 12 престола? Због поделе хришћанске ере на два дела на датуме 1843-1844 почетка и краја теста вере тог времена.

Затим, као важну страну, Откр.5 ће истаћи важност разумевања књиге пророчанстава; што ће бити омогућено једино победом коју је извојевао наш божански Господ и Спаситељ Исус Христос.

Време хришћанске ере ће поново бити сагледано у Откр.6 и 7 под погледом нове теме; онај „седам печата“. Првих шест представиће главне актере на сцени и знаке времена који карактеришу два дела поделе хришћанске ере: до 1844. за Апо.6; а од 1844. за Апо.7.

Затим долази тема „*труба*“ које симболизују казне упозорења за првих шест у Откр. 8 и 9, и коначну казну, за „*седму трубу*“, увек одвојену, у Откр. 11:15 у 19.

Иза Апо.9, Апо.10 циља на време смака света, евоцирајући духовну ситуацију два велика непријатеља Исуса Христа који тврде да су он: католичку веру и протестантску веру, спојене званичним адвентизмом који је пао од 1994. Десето поглавље затвара први део откровења књиге. Али важне главне теме биће обрађене и развијене у поглављима која следе.

Тако ће Апо.11 наставити са прегледом хришћанске ере и развити, углавном, важну улогу Француске револуције, чији успостављени национални атеизам користи Бог, под симболичним именом „звер која се диже из дубине“, до уништити моћ католичког режима „*звери која излази из мора*“, у Откр.13:1. Универзални верски мир, који се помиње у Апо.7, биће тако добијен и забележен 1844. Затим, узимајући овај револуционарни ^{режим} као слику неминовног Трећег светског рата или „6. трубе“ Апо.9:13, која представља праву „*други јад*“ кроз најаву Откр. 8:13, представљена је последња тема „*седме трубе*“, која се постиже повратком у слави Исуса Христа.

У Откр.12, Дух нам представља још један преглед хришћанске ере. Он допуњава своје информације, посебно о ситуацији ђавола и његових анђеоских присталица. Он нас учи да је наш Господ после своје победе на крсту, у небеско име *Михаило* већ наведено у Дан.10:13, 12:1, име које је носио на небу пре свог људског оваплоћења у Исусу, очистио небо од њиховог зле присутности и да су заувек изгубили приступ небеским димензијама које је створио Бог. Ево добрих вести! Исусова победа је имала срећне небеске последице за нашу небеску браћу ослобођену од искушења и демонских помисли. Они су, од овог протеривања, били ограничени на нашу земаљску димензију, где ће бити убијени са земаљским непријатељима Божјим, 2030. године на славном повратку Христа Бога. У овом прегледу, Дух приказује низ „*змаја*“ и „*змије*“ који означавају, респективно, две стратегије ђавоље борбе: отворени рат, осудили царски или папски Рим, и варљиво религиозно завођење римског Ватиканско папство, демаскирано, скоро хуманистичко. У суптилним сликама позајмљеним из искустава Јевреја, „*земља отвара своја уста*“ да прогута папску агресију католичких савеза. Као што смо управо видели, посао ће извести француски атеистички револуционари. Али такође ће га покренути протестантске трупе агресивног, ратоборног лажног хришћанства. Преглед ће се завршити спомињањем „*остатка потомства жене*“. Затим Дух даје своју дефиницију правих светаца последњег времена: „*Ово је истрајност светих који држе*

заповести Божије и чувају сведочанство Исусово “. Дух овим појмовима означава оне који се, попут мене, држе његовог пророчког Откровења и не дају никоме да га отме, скупљајући до краја, бисере дате небом.

Поглавље 13 представља два агресивна верска непријатеља који носе хришћанску веру. Као такве, он их замишља кроз две „*звери*” од којих је друга произашла из прве, што сугерише однос речи „*море и земља*” из приче о Постанку која их дефинише у овом поглављу 13. Прва је деловала пре 1844. а друга ће се појавити тек у последњој години земаљског времена, означавајући тако крај времена благодати понуђене људима. Ове две „*звери*” су, за прву, католичка, мајка црква, а за другу, протестантске реформисане цркве које су произашле из ње, њене кћери.

Покривајући само други део хришћанске ере од 1844, Откр. 14 евоцира три поруке адвентистичких истина о вечним условима: славу Божју која захтева обнављање практиковања његове свете суботе, његову осуду римокатолицизма, и његову осуду протестантизма који поштује своју недељу коју он означава као „*ознаку*” људског и дијаболског ауторитета и царског и папског Рима. Када се време припремне мисије заврши, sukcesивно, узнесењем изабраних светаца осликаних „*жетвом*”, и уништењем побуњених учитеља и свих неверника, радњама које осликава „*берба*”, земља ће поново постати „*понор*” првог дана стварања, лишен свих облика земаљског живота. Међутим, одржаће се у животу „*хиљаду година*”, избрани становник, Сатана, сам ђаво, који чека своје уништење на последњем суду, као и сви други побуњеници људи и анђели.

Рев.15 се фокусира на време завршетка искушења.

Откривење 16 открива „*седам последњих пошести гнева Божијег*” које погађају, по завршетку времена искушења, последње неверне бунтовнике који постају све агресивнији, до те мере да изрекну смрт посматрача праведних. божанска субота пре седме пошести.

Откр.17 је у потпуности посвећено идентификацији „велике блуднице” зване „*Вавилон Велики*”. У овим терминима Дух означава „*велики град*”, царски и папски, Рим. Тако је јасно откривен Божји суд над њом. У поглављу се такође најављује њен будући суд и уништење огњем, јер ће је Јагње и његови верни избраници победити.

Откривење 18 циља на време „*жетве*” или казне „*Вавилон Велики*”.

Откр. 19 приказује славни повратак Исуса Христа и његов сукоб са ужаснутим земаљским побуњеничким снагама.

Откр.20 циља на време од хиљаду година седмог миленијума које је доживљавано веома различито, на небу од стране изабраних, и на пустој земљи, у изолацији од Сатане. На крају хиљаду година, Бог ће организовати последњи суд: уништење небеском и подземном земаљском ватром свих земаљских људских и небеских анђеоских побуњеника.

Апо.21 приказује славу Сабора насталог окупљањем изабраних искупљених крвљу Исуса Христа. Савршенство одабраних илуструју поређење са оним што земља нуди најдрагоценије људима: златом, сребром, бисером и драгим камењем.

Апо.22 призива у слици повратак у изгубљени рај, пронађен и постављен за вечност на земљи греха препорођеног и преображеног да постане универзални престо једног и јединог великог Бога, творца, законодавца и искупитеља који доминира свим њеним универзумима. са својим земаљским откупљеним.

Овде се завршава овај брзи преглед књиге Откровење, чије ће детаљно проучавање потврдити и учврстити оно што је управо речено.

Додајем ово високо духовно објашњење које открива скривено размишљање Божијег ума. Он испоручује неслућене поруке кроз суптилне алузије да ће нас Библија просветлити. Пратећи, у изградњи Апокалипсе, исте процесе које је користио за изградњу својих откривења датих Данилу, Бог потврђује да се он „не мења“ и да ће бити „*вечно исти*“. Такође, пронашао сам у Апокалипси исти метод паралелног повезивања три теме, а то су „*писма скупштинама*“, „*печати*“ и „*трубе*“. Према Апо.5, где је Апокалипса приказана књигом затвореном са „*седам печата*“, само отварање „*седмог печата*“ ће омогућити приступ доказима који ће потврдити у поглављима од 8 до 22, тумачења и сумње подигнута проучавањем поглавља од 1 до 6. Поглавље 7 је стога кључ за улазак у разумевање откривених мистерија. И немојте се изненадити, јер је његова тема управо субота, која је направила сву разлику између праве и лажне светости од 1843. Стога у Апо.7 налазимо велику истину која је прожелла протестантску религију у пролеће 1843. Апокалипса ће само потврдити ово основно учење откривено Данилу. Али, за адвентизам, који је овог датума изашао као победник, Апокалипса ће открити за 1994. годину, тест који ће га заузврат одбацити. Ово ново светло ће, још једном, „*поново*“, направити „*разлику између оних који служе Богу и оних који му не служе*“, или више.

Други део: детаљна студија Апокалипсе

Откривење 1: Пролог – Христов повратак – адвентистичка тема

Презентација

Стих 1: „ Откривење Исуса Христа, које му је Бог дао да покаже ~~слугама~~ својим робовима шта се мора брзо догодити , и које је објавио пославши свог анђела, свом слуги Јовану, ...

Јован, апостол кога је Исус волео, чувар је овог божанског Откривења које добија од Оца у име Исуса Христа. Јован, на хебрејском „Јохан“, значи: Бог је дао; а то је и моје име. Није ли Исус рекао: „ Ко има, даће му се “? Ову поруку „ даје “ „ Бог “ Отац, дакле са неограниченим садржајем. Јер од свог васкрсења, Исус Христ је поново преузео своје божанске особине, и он је као небески Отац тај који са неба може деловати у корист својих слугу или тачније својих „ робова “. Како се каже, „упозорен је наоружан“. Бог је таквог мишљења и он то доказује упућивањем својим слугама откривења о будућности. Израз „ шта се мора догодити одмах “ може бити изненађујући када знамо да је порука дата 94. године нове ере и да смо сада у 2020-2021, када је овај документ написан. Али откривањем његових порука, схватићемо да ово „ одмах » поприма дословно значење, јер ће њихови примаоци бити савременици славног повратка Исуса Христа. Ова тема ће бити у свеприсутном Откривењу, јер је Откривење упућено последњим „адвентистима“ изабраним од Бога, вером показаном у коначном тесту изграђеном на подацима из Откр.9:1-12, који се бави темом „ *нета*

труба “. У овом поглављу, стихови 5 и 10 наводе пророчки период од „ *пет месеци* “ који сам до мене погрешно тумачио. У мом проучавању ове теме, ово трајање је одредило нови датум који би требало да најави Исусов повратак за 1994. годину, праву 2000. годину истинског Христовог рођења. Овај тест вере је последњи пут тестирао званични адвентизам, који је постао млак и формалистички, и који се спремао да уђе у пакт са онима за које Бог открива да су његови непријатељи у својој Апокалипси. Од 2018. године знам датум правог повратка Исуса Христа и он се не заснива ни на каквим подацима из пророчанстава Данила и Откривења, чија су квантификована трајања сва остварена испуњавањем своје улоге просијавања у одређено време. Прави Исусов повратак може се разумети из извештаја из Постанка, верујући да је седам дана наших недеља изграђено на слици 7.000 година целокупног плана који је осмислио Бог, да елиминише грех и грешнике и доведе у своју вечност своје вољени изабраници одабрани током првих 6000 година. Као и пропорције хебрејског светилишта или табернакула, време од 6000 година се састоји од три трећине 2000 година. Почетак последње трећине обележила је, 3. априла, помирбена смрт Спаситеља нашег Исуса Христа. Јеврејски календар потврђује овај датум. Његов повратак је стога предвиђен за пролеће 2030. године, 2000 година касније. Знајући да је Христов повратак пред нама, тако близу, реч "брзо" » Исусових речи је савршено оправдано. Тако је, иако је кроз векове остала позната и читана, књига Откривење остала затворена, замрзнута, запечаћена, све до времена краја, који се тиче нашег нараштаја.

Стих 2: „... који је сведочио реч Божију и сведочанство Исуса Христа, све што је видео .

Јован сведочи да је своју визију примио од Бога. Визија која представља сведочанство Исуса Христа које Откр.19:10 дефинише као „ *дух пророштва* “. Порука је заснована на „ *виђеним* “ сликама и чућим речима. Јован је био отргнут од земаљских непредвиђености Духом Божијим који му је у сликама открио велике теме религиозне историје хришћанске ере; завршиће се његовим славним и страшним повратком за његове непријатеље.

Стих 3: „ *Благо ономе ко чита и чује речи пророштва, и држи што је у њему написано! Јер време је близу .*”

Узимам за себе част која ми припада, блаженство за „ *онога који чита* “ речи пророчанства, јер Господ даје глаголу читати прецизно логичко значење. Он даје објашњење у Иса.29:11-12: „ *Свако откривење је за тебе као речи запечаћене књиге које се дају човеку који зна да чита, говорећи: Читај ово! А ко одговара: не могу, јер је запечаћено; или као књига коју даје човеку који не зна да чита говорећи: Читај ово! А ко одговара: Не знам да читам .* Стих 13, који следи, открива узрок ове немоћи: „ *Господ рече: Кад се овај народ приближи к мени, поштује ме устима својим и уснама својим; али његово срце је далеко од мене, а страх који има од мене само је правило људске традиције .*” Израз „ *запечаћен* “ или запечаћен описује аспект Апокалипсе, нечитак јер је запечаћен. Стога је да се потпуно отвори и отпечати да сам ја, други Јован последњег времена, позван од Бога; ово тако

да сви његови прави изабраници „ чују и чувају “ истине откривене у речима и сликама пророчанства. Ови глаголи значе „разумети и применити у пракси“. У овом стиху Бог упозорава своје изабране да ће од једног од своје браће у Христу, „ оног који чита “, примити светлост која објашњава мистерије пророчанства како би се они, заузврат, радовали и стављали његово учење у пракси. Као и у време Исуса, вера, поверење и понизност ће стога бити неопходни. Овим методом Бог пресејава и уклања људе који су превише поносни да би били поучени. Дакле, ја кажем изабранима: „Заборава човече, овог малог званичног преводиоца и преносиоца, и погледај правог Аутора: Свемогућег Бога Исуса Христа.

Стих 4: *Јован седам цркава које су у Азији: Благодат вам и мир од онога који јесте, и који беше, и који ће доћи, и од седам духова који су пред престолом његовим, ...*

Помињање „ седам скупштина “ је сумњиво, јер је *Скупштина* са великим А, једна, вечна. „ *Седам скупштина* “ стога нужно означава уједињени сабор Исуса Христа у седам обележених и узастопних ера. Ствар ће се потврдити и већ знамо да Бог дели хришћанску еру на 7 одређених времена. Позивање на Азију је корисно и оправдано, пошто су имена представљена у 11. стиху имена градова који постоје у Малој Азији, у древној Анадолији која се налази западно од данашње Турске. Дух већ потврђује границу Европе и почетак азијског континента. Али реч *Азија* као и реч Анадолија крије духовну поруку. Они значе: **излазеће сунце** на академском и грчком, и на тај начин сугеришу логор Божји који је посетио Исус Христ, „ *излазеће сунце* “, у Луки 1:78-79: „ *Захваљујући утробу милосрђа нашег Бога, у чијој нас је врлини излазеће сунце посетило са висине, да осветли оне који седе у тами и у сенци смрти, да усмери наше кораке на пут мира.* » Он је такође „ *сунце правде* “ из Мал.4:2: „ *А вама који се бојите имена мога изаћи ће сунце правде, и исцељење ће бити под његовим крилима; изаћи ћете и скоцити као телад из штале.* ” Формула поздрава је у складу са писмима која су хришћани размењивали у Јованово време. Међутим, Бог се означава новим изразом, до сада непознатим: „ *од онога који јесте, који је био и који ће доћи* “. Овај израз само одражава, у оригиналном грчком језику и другим преводима, значење јеврејског имена Бога: „ЈаХВеХ“. То је глагол „бити“ коњугован у трећем лицу једнине у несвршеном времену хебрејског. Ово време које се зове имперфект изражава остварено које се протеже у времену, јер садашње време не постоји у хебрејској коњугацији. „ *и ко долази* “, додатно потврђује тему повратка Исуса Христа, адвентизам. Тиме се потврђује отварање хришћанске вере паганима; за њих Бог прилагођава своје име. Затим се појављује још једна новина која означава Светог Духа: „ *седам духова који су пред његовим престолом* “. Овај цитат ће се појавити у Рев.5:6. Број 7 означава посвећење, у овом случају, посвећење божанског Духа изливеног у његова створења, дакле, „ *пред његовим престолом* “. У Откр.5:6, „ *заклано јагње* ” је повезано са овим симболима, пророчанство на тај начин потврђује божанску свемоћ Исуса Христа. „ *Седам Божјих духова* “ симболизује „ *свећњак са седам кракова* “ јеврејског табернакула који прориче Божји план спасења. Тако је

његов програм био јасно зацртан. Пошто Адам, 4000 година, и својом смрћу Исус искупљује грехе изабраних 3. априла, он на тај начин покида вео греха и отвара приступ небу изабранима откупљенима током последње две хиљаде од шест хиљада година програмираних. за избор изабраних расејаних до краја света међу народима целе земље.

Стих 5: „ ...и од Исуса Христа, сведока верног, првенца мртвих и кнеза царева земаљских! Ономе који нас љуби, који нас је крвљу својом избавио од наших греха .

Име „ Исус Христ “ је повезано са земаљском службом коју је Бог дошао да изврши на земљи. Овај стих нас подсећа на његова дела која су учињена да би добио спасење по благодати коју нуди само својим изабранима. У својој савршеној верности Богу и његовим вредностима, Исус је био „ верни сведок “ предложен као модел за подражавање, својим апостолима и ученицима свих времена, укључујући и наше. Његова смрт је проречена смрћу прве убијене животиње да би се обукла у голотињу Адама и Еве након њиховог греха. Преко њега је, дакле, заиста био „ првенац мртвих “. Али он је такође, због своје божанске важности, сама његова смрт имала делотворност и моћ да осуди ђавола, грех и грешнике. Он остаје „ првенац “ изнад свих „ прворођених “ у религијској историји. Размишљајући о својој смрти, која је била неопходна да би искупио грех својих изабраних, Бог је погубио све „ прворођене “ људе и животиње побуњеног Египта, слику греха, да „ избави “ свој јеврејски народ из ропства, већ симбол и слика „ греха “. Као „ првенцу “, њему припада духовно право рођења. Представљајући се као „ принц краљева земље “, Исус постаје слуга својих откупљених. „ Краљеви земље “ су они који улазе у његово краљевство откупљени његовом крвљу; они ће наследити обновљену земљу. Задивљујућа је ствар открити ниво понизности, саосећања, пријатељства, братства и љубави небеских бића која су остала верна божанским мерилима небеског живота. На земљи је Исус опрао ноге својим апостолима, док је потврдио да је он „ Учитель и Господ “. На небу, он ће заувек бити „ принц “ његових „ краљева “. Али „ краљеви “ ће такође бити слуге своје браће. Такође, дајући себи титулу „ кнеза “, Исус себе ставља на ниво ђавола, свог противника и пораженог такмаца, којег назива „ кнезом овога света “. Инкарнација Бога у Исусу била је мотивисана лицем у лице два „ принчева “; судбина света и његових створења зависи од моћи великог победника Исуса Михаила Јахве. Али Исус своју победу само делимично дугује свом божанству, јер се борио против ђавола под једнаким условима, у телу идентичном нашем, 4000 година након борбе коју је изгубио први Адам. Његово стање духа и његова одлучност да победи да би сам спасио своје изабранике донели су му победу. Он је отворио пут својим изабранима показујући да послушно „ јагње “ може да победи „ вукове “ који прождиру тело и духове, уз помоћ верног и истинитог Бога.

Стих 6: „ И који нас створи царством, свештеницима Богу Оцу своме, њему слава и сила у векове векова! Амин! »

Јован је тај који дефинише шта чини Скупштину изабраних. У Исусу Христу, древни Израел наставља у духовним облицима прореченим у

обредима старог савеза. Служећи „*Краљу над краљевима и Господару над господарима*“, прави изабрани учествују у његовом краљевству, и са њим, они чине грађане краљевства небеског. Они су такође духовни „*свештеници*“, јер служе у храму свог тела, у коме служе Богу, приносећи себе у светости за његову службу. И својим молитвама Богу преносе мирисе принесене на тамјаном олтару древног јерусалимског храма. Раздвајање између Исуса и Оца је погрешно, али одговара схватању које многи лажни хришћани имају о овој теми. Ово је до те мере да се тврди да се „поштује“ Син на рачун Оца. Ово је грешка, или грех, хришћанске вере од 7. марта 321. За многе, суботни одмор је уредба која се односила само на Јевреје старог савеза, Очево диспензацију. Пошто су Отац и Исус само једна особа, они ће трпети Исусов гнев за кога су мислили да га поштују. У својој божанској природи као Оца, Исус држи, и заувек, „*славу и силу, у векове векова! Амин!*» „*Амин*“ што значи: истина је! У истини!

Адвентистичка тема

Стих 7: „*Гле, долази са облацима. И свако око ће га видети, чак и они који су га проболи; и сва племена земаљска заплакаће због њега. Да. Амин!*»

Управо, када се врати, Исус ће показати своју славу и своју моћ. Према Делима 1:11, он ће се вратити „*на исти начин као што је ушао на небо*“, али ће његов повратак бити у изузетној небеској слави која ће уплашити његове непријатеље; „*они који су га проболи*“ супротстављајући се његовом правом пројекту. Јер овај израз се тиче само људи савременика његовог доласка. Када се његовим слугама запрети смрћу или их погубе, Исус дели њихову судбину јер се поистовећује са њима: „*И краљ ће им одговорити: Истину вам кажем, кад год сте ово чинили једном од ових најмањих браћо моја, направили сте их за мене.* (Мт. 25:40).“ Јевреји и римски војници који су га разапели нису укључени у ову поруку. Дух Божји приписује ову акцију свим људима који ометају Његово дело спасења и осујећују за себе и друге Његову понуду благодати и вечног спасења. Позивајући се на „*племена на земљи*“, Исус циља на лажне хришћане преко којих би израелска племена требало да буду проширена у нови савез. Откривши по његовом повратку да се спремају да убију његовог правог изабраника, имаће разлога да јадикую, откривајући да су непријатељи Бога који је требало да их спасе. Детаљи програма за последње дане биће откривени раштркани по поглављима књиге Откривења. Али могу рећи да Откр.6:15-16 описује сцену овим речима: „*Краљеви земаљски, велики, војсковође, богати, моћни, сви робови и слободни, сакрили су се у пећине и у планинским стенама. И рекоше планинама и стенама: Падите на нас и сакријте нас од лица Онога који седи на престолу и од гнева Јагњетова;* „

Стих 8: „*Ја сам алфа и омега, говори Господ Бог, Онај који јесте, и који беше, и који ће доћи, Свемогући.*»

Онај који се тако изражава је слатки Исус који је нашао своју божанску славу на небу, он је „*Свемогући*“. Довољно је повезати овај стих са стиховима из Откр.22:13-16 да бисмо имали доказ: „*Ја сам алфа и омега,*

први и последњи, почетак и крај... /... Ја, Исус, имам послао свог анђела да вам то сведочи у црквама. Ја сам корен и семе Давидово, сјајна јутарња звезда .” Као у 4. стиху, Исус се представља под атрибутима Бога створитеља, Мојсијевог пријатеља, чије је хебрејско име „Јахве“ према Изл.3:14. Али прецизирам да се име Бога мења у зависности од тога да ли је он тај који себе именује или га људи именују: „Ја сам“ постаје „Он је“ у облику „Јахве“.

Напомена додата 2022: Израз „ алфа и омега “ сажима целокупно откривење које је Бог понудио у својој Библији, од Постанка 1 до Откривења 22. Међутим, од 2018, пророчко значење „шест хиљада“ година дато је шест дана недеља је потврђена без сумње у њену вредност као шест стварних дана, током којих је Бог створио земљу и живот који је требало да подржава. Али, задржавајући своје пророчанско значење, ових шест дана или „6000“ година омогућило је да се за пролеће 2030. дефинише коначни победоносни повратак Исуса Христа и усхићење његових верних светаца. Кроз израз „ алфа и омега “, Исус својим свецима последњих дана даје кључ који ће им омогућити да открију право време његовог другог доласка. Али морали смо да сачекамо пролеће 2018. да схватимо како да искористимо ових 6.000 година, а 28. јануара 2022. да их повежемо са овим изразима: „алфа и омега “, „ почетак и крај “.

Стих 9: „ Ја Јован, брат твој, који делим с тобом невољу и царство и постојаност у Исусу, бејах на острву званом Патмос, због речи Божије и сведочанства Исусовог. »

За правог роба Исуса Христа, ове три ствари су повезане: део у невољи, удео у царству и део у истрајности у Исусу. Јован сведочи о контексту у коме је добио своју божанску визију. Налазећи га наизглед неуништивног, Римљани су га коначно изоловали, у изгнанству на острву Патмос, како би ограничили његово сведочење на мушкарце. Током свог живота, он никада није престао да сведочи за реч Божију да би прославио Исуса Христа. Али такође можемо разумети да је Јован одведен на Патмос да у миру прими Исусово сведочанство које представља Откривење, које је тамо примио од Бога.

Запазимо успут да су два аутора два пророчанства Данило и Откривење били чудесно заштићени од Бога; Данило је спасен од лављих зуба, а Јован пуштен неповређен из бачве напуњене кипућим уљем. Њихово искуство нас учи лекцији: Бог чини разлику међу својим слугама тако што штити на моћан и натприродан начин оне који га највише славе и представљају аспект модела који посебно жели да подстакне. Пророчка служба је стога означена у 1. Кор. 12:31 као „ одличнији пут “. Али постоје пророци и пророци. Нису сви пророци позвани да примају визије или пророчанства од Бога. Али сви изабрани се подстичу да пророкују, то јест, да сведоче о истини Господњим својим ближњима да их доведу до спасења.

Јованов поглед на адвентистичка времена

Стих 10: „ Бих у Духу на дан Господњи, и чух иза себе глас јак, као звук трубе, “

Израз „ дан Господњи “ ће фаворизовати трагична тумачења. У свом преводу Библије, ЈН Дарби не оклева да је преведе речју „недеља“, за коју Бог сматра да је увенути „жиг“ „ звери “ коју води ђаво у Откр.13:16; ово се директно супротставља његовом краљевском „ печату “, његовом седмом дану освећеног одмора. Етимолошки, реч „недеља“ значи „дан Господњи“, али проблем долази у томе што први дан у недељи посвећује одмору, што Бог никада није наредио, са своје стране, на вечни начин, посвећен за ову употребу седмог дана. Дакле, шта заправо значи „ дан Господњи “ који се наводи у овом стиху ? Али одговор је већ дат у 7. стиху који каже: „ Гле, долази с облацима. » Овде је „ дан Господњи “ на који је Бог циљао: „ Ево, послаћу вам Илију пророка, пре него што дође дан Јахве, тај велики и страшни дан . (Мал.3:5)” ; онај који је створио адвентизам и његова три „очекивања” Исусовог повратка, већ оствареног са свим добрим и лошим последицама које су донела ова три искушења, 1843., 1844. и 1994. Тако живећи у 94. години, Јован је транспортован Духа на самом почетку седмог миленијума, где се Исус враћа у својој божанској слави. Па шта он има „ *иза* “ себе? Целокупна историјска прошлост хришћанске ере; од Исусове смрти, 2000 година хришћанске религије; 2000 година током којих је Исус стајао међу својим изабранима, помажући им, у Духу Светом, да победе зло као што је он сам победио ђавола, греха и смрти. „ Глас који се чује“ *иза* њега је Исусов који, попут „ трубе “, интервенише, да упозори своје изабранике и открије им природу ђаволских верских замки на које ће наилазити у свом животу у свим „седам“ епоха које ће назвати следећи стих.

Стих 11: „ Ко је рекао: шта видиш, запиши у књигу и пошаљи у седам цркава, у Ефес, у Смирну, у Пергам, у Тијатуру, у Сард, у Филадельфију и у Лаодикију. „,

Очигледна форма текста као да је представљала као адресате, дословно, именоване градове Азије Јовановог времена; свака има своју поруку. Али ово је био само обмањујући изглед који је требало да прикрије право значење које Исус даје својим порукама. У целој Библији, властита имена која се приписују мушкарцима имају скривено значење у свом корену, са хебрејског, халдејског или грчког. Овај принцип важи и за грчка имена ових седам градова. Свако име открива карактер епохе коју представља. А редослед у коме су ова имена представљена одговара редоследу напредовања у времену које је програмирао Бог. Видећемо у студији Откр. 2 и 3 где се поштује и потврђује редослед ових имена, значење ових седам имена, али она првог и последњег, „Ефес и Лаодикија“, откривају само њима , употреба коју Дух чини од њих. У значењу, респективно, „покренути“ и „суђене људе“, налазимо „ алфу и омегу, почетак и крај “ ере хришћанске благодати. Није ни чудо што се Исус представио у 8. стиху, под овом дефиницијом: „ Ја сам алфа и омега “. Тако региструје своје присуство са својим верним робовима, током читаве хришћанске ере.

Стих 12: „ *Окренуо сам се да знам који глас ми говори. И кад се окренух, видех седам златних свећњака* ,

Радња „ *окретања* “ наводи Јована да сагледа читаву хришћанску еру будући да је и сам био пренет у тренутак Исусовог повратка у слави. После прецизности „ *позади* “, овде имамо „ *окренуо сам се* “, и опет „ *и, након што сам се окренуо* “; Дух снажно инсистира на овом погледу на прошлост, тако да је следимо у њеној логици. И шта онда Жан види? „ *Седам златних свећњака* “. И овде је ствар сумњива попут „ *седам скупштина* “. Јер модел „ *свећњака* “ је пронађен у хебрејском шатору и имао је седам кракова који су већ заједно симболизовали освећење Духа Божијег и његове светлости. Ово запажање значи да, као и „ *седам Сабора* “, „ *седам свећњака* “ симболизују освећење светлости Божије, али у седам тренутака обележених током читаве хришћанске ере. Свећњак представља изабраника једне ере, он прима уље Духа Божијег од којег зависи да својом светлошћу просветли изабране.

Најава велике несреће

Стих 13: „ *И усред седам свећњака* , један као син човечији, обучен у дугу хаљину, и са златним појасом на грудима својим. »

Овде почиње симболички опис Господа Исуса Христа. Ова сцена илуструје Исусова обећања: Лука 17:21: „ *Нико неће рећи: Он је овде, или: Он је тамо. Јер гле, Царство Божије је међу вама* . » ; Мт.28:20: „ *И научи их да држе све што сам ти заповедио. И ево, ја сам с вама у све дане до свршетка света* . „. Ова визија је веома слична оној из Данила 10 где је 1. стих представља као најаву „ *велике несреће* “ за њен јеврејски народ. Оно из Откривења 1 стога такође најављује „ *велику несрећу* “, али овог пута, за хришћански сабор. Поређење ове две визије је веома поучно, јер су детаљи прилагођени сваком од два веома различита историјска контекста. Симболични описи који ће бити представљени тичу се Исуса Христа у контексту његовог коначног славног повратка. Две „ *невоље* “ имају заједничко то што се дешавају на крају два савеза које је Бог сукцесивно успоставио. Хајде да сада упоредимо две визије: „... *син човечији* “ у овом стиху био је „ *човек* “ у Данилу, јер се Бог још није био оваплотио у Исусу. Напротив, у „ *сину човечјем* “ налазимо „ *сина човечијег* “ кога Исус непрестано именује када о њему говори у јеванђељима. Ако је Бог толико инсистирао на овом изразу, то је зато што он легитимише његову способност да спасава људе. Он је овде „ *обучен у дугу хаљину* “, „ *обучен у лан* “ у Данило. Кључ за значење ове дугачке хаљине дат је у Откр.7:13-14. Носе га они који умиру као мученици праве вере: „ *И одговори ми један од стараца и рече ми: Ко су они обучени у беле хаљине, и одакле су дошли? Рекао сам му: Господару, ти то знаш. И рече ми: То су они који долазе из велике невоље; опрали су хаљине своје и убелили их у крви јагњећој* . „. Исус у Данилу носи „ *златни појас на грудима* “ или, на срцу, али „ *на бедрима* “, симболе снаге. А „ *златни појас* “ симболизује **истину** у складу са Еф.6:14: „

Стојте, дакле: опашите истину о бедрима својим ; обуци оклоп правде ; ,, Попут Исуса, истину поштују само они који је воле.

Стих 14: *„ Глава и коса његова беле су као вуна бела, као снег; очи су му биле као пламен огњени; »*

Бела, симбол савршене чистоте, карактерише Бога Исуса Христа који, последично, има страх од греха. Међутим, најава „ велике несреће “ може имати за циљ само кажњавање грешника. Овај узрок се тиче обе несреће, тако да овде и код Данила налазимо Бога, великог Судију, чије су „очи као пламен огњени “. Његов поглед прождире грех или грешника, али Исусов изабраник бира да се одрекне греха, за разлику од лажног Јеврејина и лажног хришћанског бунтовника које ће осуда Исуса Христа на крају уништити. А коначни контекст ове „ несреће “ означава њене историјске непријатеље, који су сви идентификовани у поглављима ове књиге, као и у Даниеловом. Апо.13 нам их представља у виду две „ звери ” идентификоване својим именима „ море и земља ” што означава католичку веру и протестантску веру која потиче од ње, као што њихова имена сугеришу према Пост.1:9-10. . На његовом повратку, две савезничке звери постају једно, уједињене у борби против његове суботе и његових верника. Његови непријатељи ће се уплашити, према Откр.6:16, и неће издржати.

Стих 15: *„ Ноге су му биле као ужарена бронза, као да гори у пећи; а глас му беше као шум многих вода. »*

Исусове ноге су чисте као и остатак његовог тела, али се на овој слици онечишћују газећи крв побуњених грешника. Као у Дан.2:32, „ месинг “, нечисти легирани метал, симболизује грех. У Откр.10:2 читамо: „ У руци је имао малу отворену књигу. Десну ногу ставио је **на море** , а леву **на земљу** ; ,, Отк.14:17 до 20 даје овој радњи назив „ бербa грoжђa “; тема развијена у Исаји 63. „ Многе воде “ симболизују, у Откр. 17:15, „ народе, мноштво, нације и језике “ који склапају савез са „ блудницом Вавилоном Великим “; назив који означава папску римокатоличку цркву. Овај једанаесточасовни савез ће их ујединити да се супротставе суботи коју је осветио Бог. Ићи ће тако далеко да ће одлучити да убију његове верне посматраче. Стога разумемо симболе његовог праведног гнева. У визији, Исус показује својим изабранима да је његов лични божански „ глас “ моћнији од гласа свих народа на земљи заједно.

Стих 16: *„ Имао је у десној руци седам звезда. Из његових уста излази оштар мач са две оштрице; и лице му беше као сунце кад сија у својој снази. »*

Симбол „ седам звезда “ које држи „ у десној руци “ подсећа на његову трајну доминацију која је једина могла дати Божји благослов; тако често и масовно погрешно тврдили њени неверни непријатељи. Звезда је симбол религиозног гласника, јер као и звезда из Постања 1:15, њена улога је да „ просветли земљу “, у његовом случају, божанске правде. На дан свог повратка, Исус ће васкрснути (поновно оживети, или поново подићи после потпуног тренутног уништења званог смрт) своје изабранике из свих епоха које симболизују имена седам *скупштина* . У овом величанственом контексту, за њега и његове верне изабранике, он се представља као „ Реч

Божија “ чији је симбол „ *оштрог мача са две оштрице* “ цитиран у Јев.4:12. Ово је час када ће овај *мач* дати живот и смрт, према вери приказаној у овој божанској речи записаној у Библији коју Откр.11:3 симболизује као „ *два сведока* “ Божијих. Код људи их само изглед лица идентификује и омогућава да се разликују; стога је елемент идентификације пар екцелленце. У овој визији, Бог такође прилагођава своје лице циљаном контексту. У Даниелу, у визији, Бог своје лице симболизује „ *муњом* “, типичним симболом грчког бога Зевса, јер ће непријатељи пророчанства бити грчки Селеукидски народ краља Антиоха ИВ, који је испунио пророчанство у – 168 У. визију Апокалипсе, Исусово лице такође поприма изглед његовог непријатеља који је овога пута „ *сунце кад сија у својој снази* “ . Истина је да овај последњи покушај, да се са земље истреби било који посматрач свете божанске суботе, представља апогеј борбе побуњеника у корист поштовања „дана непокореног сунца“ који је цар установио 7. марта 321. године. Константин I ^{еп} . Овај бунтовнички логор наћи ће пред собом „ *сунце божанске правде* “ у свој својој божанској сили, и то првог дана пролећа 2030. године.

Стих 17: „ *Кад га видех, падох пред његове ноге као мртав. Он положи десну руку на мене говорећи: Не бој се!* »

Реагујући на овај начин, Џон само предвиђа судбину оних који ће се суочити са њим у тренутку његовог повратка. Данило је имао исто понашање, и у оба случаја, Исус уверава и јача свог верног слугу, свог роба. „ *Његова десна рука* ” потврђује његов благослов и у својој верности, за разлику од бунтовника из другог табора, изабраник нема разлога да се боји Бога који долази да га спасе из љубави. Израз „ *не бојте се* “ потврђује коначни контекст који од 1843. карактерише ова адвентистичка порука од првог анђела из Откр. 14:7: „ *Рекао је из свег гласа: **Бојте се Бога и дајте му славу**, за час његовог стигла је пресуда; и поклони се пред Оним који је створио небо и земљу и море и изворе воде.* » ; односно Бога творца.

Стих 18: „ *Ја сам први и последњи и живи. Био сам мртав; и ево, ја живим у векове векова. Ја држим кључеве смрти и пакла.* »

Заиста је Исус, победник над ђаволом, грехом и смрћу, тај који се изражава овим терминима. Његове речи „ *први и последњи* “ потврђују поруку почетка и краја времена обухваћену пророчанством, али у исто време, Исус потврђује своје животворно божанство од свог првог до последњег свог створења, човека. Онај ко „ *држи кључеве смрти* “ има моћ да одлучује ко треба да живи, а ко да умре. Час његовог повратка је када ће његови свети васкрснути у „ *првом васкрсењу* “ резервисаном за „ *благословене мртве у Христу* “, према Откр.20:6. Хајде да евакуишемо све митове традиција лажног хришћанства грчког и римског наслеђа и схватимо да је „ *гроб мртвих* “ једноставно тло земље које је скупљало мртве претворене у прах, како је написано у Пост. .3:19: „ *У зноју лица свога ћеш хлеб, док се не вратиш у земљу из које си узет; јер си прах и у прах ћеш се вратити.* „. Ови остаци више никада неће бити од користи, јер ће их њихов Творац васкрснути са свом својом личношћу урезаном у његову божанску успомену, у нетрулежно *небеско тело* (1Кор.15,42) идентично

оном анђела који остају у верности Богу: „ Јер у васкрсењу људи се неће ни женити ни женити, него ће бити као анђели Божији на небу. Мат.22:30”.

Потврђена је пророчка порука о будућности

Стих 19: „ *Напиши, дакле, шта си видео, и што је, и што ће се догодити после њих,* “

У овој дефиницији, Исус потврђује пророчко покривање глобалног времена хришћанске ере које ће се завршити његовим повратком у слави. Апостолско време се бави изразом „ *које си видео* “ и Бог тако означава Јована као аутентичног очевица апостолске службе. Био је сведок „ *прве љубави* “ Изабраног, цитираног у Откр.2:4. „... *они који јесу* “ тиче се краја овог апостолског времена у којем Јован остаје жив и активан. „... *и они који морају доћи после њих* “ означава религиозне догађаје који ће се одиграти до времена повратка Исуса Христа, и даље, до краја седмог миленијума.

Стих 20: „ *Тајна седам звезда које си видео у мојој десној руци, и седам златних свећњака. Седам звезда су анђели седам Цркава, а седам свећњака су седам Цркава.* „

„ *Анђели седам скупитина* “ су изабраници свих ових седам ера. Јер реч „ *анђео* “, од грчког „агелос“, значи гласник, а означава небеске анђеле само ако реч „небески“ то појашњава. Исто тако, „ *седам свећњака* “ и „ *седам скупитина* “ на које се сумња у мом коментару су спојени овде. Дух дакле потврђује моје тумачење: „ *седам свећњака* ” представљају освећење светлости Божије у седам ера означених називима „ *седам сабора* ”.

Откривење 2: Сабор Христов **од лансирања до 1843**

У теми *писама* налазимо у Откривењу 2, четири поруке које циљају на време између 94. и 1843. године, а у Откривењу 3, три поруке које покривају време од 1843-44. првог и последњег *слова* : „*Ефес* и *Лаодикија*” што значе, респективно: бацање и суђење људи; почетак и крај ере хришћанске благодати. У Откр.2, на крају поглавља, Дух евоцира почетак „адвентистичке теме Христовог повратка“ која циља на датум 1828. који је унапред утврђен у Дан.12:11. Такође, у низу времена, почетак трећег поглавља Откривења може се легитимно повезати са датумом 1843. који је означио почетак адвентистичког теста вере. Прилагођена порука долази да санкционише доказану протестантску веру: „*Мртав си*“. Ова објашњења су била неопходна да би се потврдила повезаност порука са датумима утврђеним у Даниелу. Али визија Откривења доноси откривења о почетку хришћанске ере коју Данило није развио. Писма или поруке које Исус упућује својим слугама током наше ере распршују религиозно неразумевање лажних и обмањујућих илузија које се тичу мноштва хришћанских верника. Ту налазимо правог Исуса са његовим легитимним захтевима и његовим увек оправданим примедбама. Четири *слова* Рев.2 циљају, узастопно, на четири ере које се налазе између 94. и 1843. године.

1. период : Ефес

94. последњи сведок покретања Сабора Христовог

Стих 1: „*Пиши анђелу скупштине у Ефесу : Ево шта каже онај који држи седам звезда у десној руци, који хода међу седам златних свећњака:*“

Именом *Ефес* , из првог, превода грчког „Ефеза“ што значи покренути, Бог говори својим слугама из времена покретања Сабора Христовог, у време римског цара Домицијана (81-96.). Дух тако циља на време када Јован прима од Бога откривење које нам описује. Он је последњи апостол који је чудом остао жив и сам представља последњег очевидца покретања Сабора Исуса Христа. Бог подсећа на своју божанску силу; само он „*држи у десној руци*“, симбол свог благослова, живот својих изабраника, „*звезде*“, чијим делима суди, плодове њихове вере. У зависности од случаја, он благосиља или проклиње. Бог „*хода*“, схвати да напредује у времену свог пројекта пратећи, из генерације у генерацију, животе својих

изабраника и догађаје у свету које организује или се бори: „и научи их да поштују све што сам *прописао вама. И ево, ја сам с вама у све дане до свршетка света.* Мат.28:20.” До краја света, његови изабраници мораће да изврше дела која им је унапред припремио: „*Јер ми смо дело његово, створени у Христу Исусу за добра дела, која је Бог унапред припремио, да бисмо могли вежбајте их.* Еф.2:10.” И мораће да се прилагоде посебним условима потребним у свакој од седам ера. Јер поука дата у „*Ефесу*“ важи за седам ера; „*седам звезда које држи у његовој десној руци*“ може пустити да падну и падну на земљу, оне које се тичу побуњених хришћана. Запамтите идеју да је „*свећњак*“ користан само када осветљава, а да би осветлио, мора бити напуњен уљем, симболом божанског Духа.

Стих 2: „*Знам твоја дела, твој труд и твоју истрајност. Знам да не подносиш лоше момке; да си тестирао оне који себе називају апостолима и који то нису и да јеси пронађени лажови;*»

Пажња! Времена коњугације глагола су изузетно важна, јер одређују циљано време апостолске ере. У овом стиху глагол коњугован у садашњем времену односи се на 94. годину, док се они у прошлом времену односе на време прогона које је извршио римски цар Нерон, између 65. и 68. године.

94. хришћани воле истину која је још увек нетакнута и неискривљена, и мрзе „*зле*“ пагане, а посебно међу њима, доминантне Римљане тог времена. За то постоји разлог, а то је зато што је апостол Јован још увек жив, као и многи други древни сведоци истине коју је учио Исус Христ. „*Лажљивци*“ се тако лако разоткривају. Јер у сваком добу необраћени кукољ покушава да се помеша са житом, јер је страх Божији још увек велики, а порука спасења заводљива и привлачна. Они уносе лажне идеје у доктрину. Али у тесту љубави према истини, они не успевају и истински просветљени изабрани их разоткривају. Исто тако, што се тиче прошлости апостолске ере, „*искушао си*“, Дух подсећа како је суђење смрти срушило обмањујуће маске лажних хришћана, правих „*лажова*“ на које се мети овај стих, између 65. и 68. године, када је Нерон испоручио Христовог Изабраника дивљим зверима у свом Колосеуму, да би пружио крвави приказ становницима Рима. Али да истакнемо, Исус евоцира ову ревност из прошлог доба.

Стих 3: „*да имате стрпљења, да сте пострадали за име моје, и да се нисте уморили.*»

И овде поново обратите пажњу на времена коњугације глагола!

Ако је сведочанство истрајности и даље сачувано, сведочанство патње више није. И Бог је дужан да подсети на прихватање страдања које се показало и узвишено удостојило око 30 година раније, између 65. и 68. године, када је крвожедни Римљанин Нерон предао хришћане на смрт, принесено као спектакл, свом народу изопаченом и поквареном. Тек у то време је Изабрани логор „*страдао*” у свом „*имену*” и није се „*уморио*”.

Стих 4: „*Али ја имам против тебе то што си напустио своју прву љубав.*»

Предложена претња постаје јаснија и потврђена. У то време хришћани су били верни, али ревност показана под Нероном је ослабила или више није постојала; оно што Исус назива „*губљењем своје прве љубави*“,

сугеришући тако за еру 94. постојање друге љубави, много инфериорније од прве.

Стих 5: „ *Сети се, дакле, одакле си пао, и покај се, и чини своја пређашња дела; ако не, доћи ћу к теби и макнут ћу твој свећњак са његовог места, осим ако се не покајеш.* »

Само поштовање или једноставно препознавање истине не доноси спасење. Бог захтева више од оних које спасава да би их учинио својим вечним сапутницима. Вера у вечни живот подразумева обезвређивање првог живота. Исусова порука остаје заувек иста према Матеју 16:24 до 26: „ *Тада је Исус рекао својим ученицима: Ако ко хоће да иде за мном, нека се одрекне себе, нека преузме одговорност за свој крст, и нека прати ме. Јер ко хоће да спасе живот свој, изгубиће га, а ко изгуби живот свој ради мене, наћи ће га. А шта ће човеку добити сав свет, ако изгуби душу своју? Или, шта би човек дао у замену за своју душу?* » Претња да се уклони његов Дух, коју симболизује „ *свећњак* “, показује да за Бога права вера није далеко од обичне етикете залепљене на души. У ефеској ери, симболични свећњак Духа Божијег био је на истоку, у Јерусалиму где је рођена хришћанска вера и у црквама које је Павле створио у Грчкој и данашњој Турској. Верски центар ће ускоро бити премештен на Запад и углавном у Рим у Италији.

Стих 6: „ *А ипак имате ово да мрзите дела Николаита, дела која и ја мрзим.* »

У овом писму, Римљани су названи симболично, по „ *злим* “: „ *Николаити* “, што значи, победнички народ или народ Победи, владара тог времена. На грчком, израз "Нике" је назив персонификоване победе. Која су онда „ *дела Николаита* “ коју мрзе Бог и његови изабраници? Паганизам и верски синкретизам. Они поштују мноштво паганских божанстава, од којих највећа имају дан у недељи посвећен њима. Наш садашњи календар, који седам дана у недељи додељује имена седам звезда, планета или звезда нашег Сунчевог система, директно је наслеђе римске религије. А култ првог дана посвећеног „непобеђеном сунцу“ ће временом, од 321. године, дати посебан разлог Богу створитељу да мрзи *религиозна „дела* “ Римљана.

Стих 7: „ *Ко има ухо нека чује шта Дух говори црквама: Ономе који победи даћу да једе од дрвета живота које је у рају Божијем.* »

Две поруке у овом стиху евоцирају земаљско време победе, „ *онај који побеђује* “ и небеско време његове награде.

Ова формула је последња порука коју Исус упућује својим слугама у једној од седам епоха на које циља пророчанство. Дух га прилагођава посебним условима сваке епохе. Ефешко означава почетак времена обухваћеног пророчанством, па му Бог представља вечно спасење у виду почетка земаљске историје. Ту је лик Исуса евоциран испод дрвета *живота* земаљског врта који је Бог створио да тамо постави невиног и чистог човека. Апо.22 пророкује ову обнову обновљеног Едена за срећу победоносних изабраника на новој земљи. Формула представљена сваки пут се односи на аспект вечног живота који је Исус Христ понудио само својим изабранима.

2. период : Смирна

Између 303. и 313. године, последњи римски „царски“ прогон

Стих 8: „*Пиши анђелу конгрегације Смирне : Овако говоре први и последњи, који беше мртав и живи.*“

Именом „*Смирна*“ другог слова, у преводу са грчке речи „смурна“ што значи „*миро*“, Бог циља на време страшног прогона које је водио римски цар Диоклецијан. „*Смирна*“ је мирис који је балзамовао Исусове ноге непосредно пре његове смрти и који су му као принос при рођењу донели мудраци са Истока. Исус у овом искушењу проналази ревност праве вере коју више није пронашао у 94. Они који пристају да умру у његово име морају знати да је Исус победио смрт и да ће поново жив моћи да их васкрсне као што је то учинио. Учинио је то за себе. Пророчанство је упућено само хришћанима чији је Исус сам „*први*“ представник. Асимилирајући његову личност са животом својих слугу, он ће бити представљен и „*последњим*“ хришћанином.

Стих 9: „*Знам невољу твоју и твоје сиромаштво (иако си богат), и клевету оних који себе називају Јеврејима, а нису, него су синагога сатанина.*»

Прогоњени од Римљана, хришћани су били лишени имовине и најчешће погубљени. Али ово материјално и телесно сиромаштво их чини духовно богатим критеријумима вере Божјег суда. С друге стране, он не крије свој суд и врло јасно открива вредност коју даје јеврејској религији која је одбацила божанско мерило спасења, не признајући Исуса Христа, како је Месија прорекао светим писмима. Напуштене од Бога, Јевреје преузимају ђаво и његови демони и они постају за Бога и његове праве изабране „*синагога сатанина*“.

Стих 10: „*Не бој се онога што ћеш претрпети. Гле, ђаво ће неке од вас бацити у тамницу, да будете искушени, и имаћете невољу десет дана. Будите верни до смрти, и даћу вам венац живота.*»

У овом стиху, ђаво се зове Диоклецијан, овај окрутни римски цар и са њим повезани „тетрарси“ имали су жестоку мржњу према хришћанима које су желели да истребе. Најављени прогон или „*невоља*“ наставили су се „*десет дана*“ или „десет година“ у стварности између 303. и 313. године. Некима од њих који су били „*верни до смрти*“ као високо благословени мученици, Исус ће дати „*венац живота*“ ; вечни живот знак њихове победе.

Стих 11: „*Ко има ухо, нека чује шта Дух говори црквама: Ко победи, неће претрпети другу смрт.*»

Тема поруке о крају периода је: смрт. Овога пута, Дух призива спасење подсећајући нас да ће они који не прихвате прву мученичку смрт за Бога морати да претрпе, а да не могу да побегну, „*другу смрт*“ у „*језеру огњеном*“ последњег суда . . . „*Друга смрт*“ која неће дотаћи изабране јер ће заувек ући у вечни живот.

3. период : Пергам

Године 538. успостављање папског режима у Риму

Стих 12: „ *Пиши анђелу скупштине у Пергаму* : Овако каже онај који има оштар мач са две оштрице: “

Именом *Пергам* Бог призива време духовне *прељубе* . У имену *Пергам* , два грчка корена, „перао и гамос“, преводе се као „прекршити брак“. То је судбоносни час почетка *недаћа* које ће задесити хришћанске народе до краја света. Циљајући датум 313, претходна ера је сугерисала приступ власти и паганску владавину цара Константина I сина тетрарха Констанција Хлора, и победника против Максенција. Царским указом од 7. марта 321. године, он је напустио недељни остатак свете суботе седмог божанског дана, наше данашње суботе, дајући предност првом дану посвећеном, у то време, паганском култу соларног бога, „Сол Инвицтус” , Непокорено Сунце. Покоравајући му се, хришћани су чинили „духовну прељубу“, што је од 538. године па надаље била званична норма римског папства везана за период *Пергама* . Неверни хришћани следе Вигилија , новог верског вођу којег је успоставио цар Јустинијан ^И. Овај интригант је искористио своју везу са Теодором, проститутком коју је удао цар, да добије овај папски положај увећан својом новом универзалном верском моћи, односно католичком. Тако, под именом *Пергам* , Бог осуђује праксу „недеље“, новог имена и узрока духовне *прељубе* , под којом римска хришћанска црква наставља да поштује некадашњи „дан сунца“ наслеђен од Константина. Она тврди да је Исус Христ и тврди да је, насловом свог папског поглавара, „викар Сина Божијег“ (Замена или замена Сина Божијег), на латинском „ВИЦАРИВС ФИЛИИ ДЕИ“, број слова што је „ 666 “; број који је у складу са оним који Откр.13:18 приписује религиозном елементу " *звери* ". Епоха названа *Пергам* стога почиње нетолерантном и узурпаторском папском владавином која уклања од Исуса Христа, свемогућег оваплоћеног Бога, његову титулу Главе Скупштине, према Дан.8:11; Еф.5:23: „ *Јер је муж глава жени, као што је Христос глава цркви, која је тело његово, и чији је он Спаситељ.* „Али пази! Ова акција је надахнута самим Богом. У стварности, он је био тај који је повукао и предао папском режиму хришћанску веру која је званично постала неверна. Дрскост овог режима, осуђена у Дан.8:23, иде толико далеко да га натера да преузме иницијативу за „ *промену времена и закона* ” који је Бог лично успоставио , према Дан.7:25. И даље, не обазире се на његово упозорење да ниједно људско биће духовно не назива „оцем“, он себе обожава титулом „Пресветог оца“, уздижући се тако изнад Бога творца, законодавца, и то ће му једног дана бити корисно: „ *И никога не зовите својим оцем на земљи; јер је један ваш Отац који је на небесима.* (Матеј 23:9).“ Овај људски краљ има наследнике кроз које ће се режим и његови ексцеси наставити до судњег дана који је програмирао највећи, најјачи и најправеднији, истински „Пресвети Отац Небески“.

Цар Јустинијан I је ^{стога} успоставио овај верски режим који је Бог сматрао „прељубом“ према њему. Важност згражања стога мора бити обележена и урезана у историју. Забележили смо 535. и 536. године, током његове владавине, две гигантске вулканске ерупције које ће помрачити атмосферу и изазвати 541. фаталну епидемију куге која неће изумрети све до

767. године, са врхунцем максималног напада, 592. године. неће попримити страшнији облик, а детаљи о овој теми биће дати у стиху који следи.

Стих 13: „*Знам где живиш, знам да је тамо престо Сатанин. Ти се сећаш имена мога, и ниси се одрекао вере моје, чак ни у дане Антипе, мог верног сведока, који је погубљен међу вама, где Сатана има своје пребивалиште.*»

Пророчанство наглашава „*престо*“ и локацију на којој се налази због његове славе и почести које му грешници и данас одају. Поново је „Рим“ који наставља своју доминацију, овога пута, под овим лажно хришћанским и потпуно паганским религиозним аспектом. Онај који тврди да је његова „замена“ (или намесник), папа, не добија ни Бога да му се лично обрати. Прималац пророчанства је изабраник, а не пали, нити узурпатор који велича паганске обреде. Ово високо место римокатоличке вере има свој папски *престо* у Риму, у Латеранској палати коју је, великодушно, Константин I понудио римском бискупу. Ова латеранска палата се налази на планини Цаелиус, једном од „седам римских брда“ која се налази на југоистоку града; Име Целије значи: небо. Ово брдо је најдуже и највеће од седам, по површини. У близини Латеранске цркве, која и данас представља, за папство и његово свештенство, најзначајнију католичку цркву на свету, налази се највећи обелиск који постоји у Риму где их има 13, пошто достиже висину од 47 метара. Откривен испод 7 метара земље и разбијен на три дела, поставио га је 1588. године папа Сиксто V који је у исто време организовао доминацију над Ватиканом у следећој пророчкој ери званој *Тужаура*. Овај симбол египатског соларног култа има велики натпис на стели која га носи који подсећа на Константинову понуду. У стварности, његов син Констанције III га је, после очеве смрти, донео из Египта у Рим, да би делимично испунио жељу свог оца који је желео да је донесе у Цариград. Ова посвета у славу Константина I више је заслуга Божије жеље него Константиновог сина. Јер цео обелиск са својим високим постољем потврђује проречену везу, која Константина I чини ^{цивилним} ауторитетом који поставља остатак „дан сунца“, а папа, у то време прости епископ римске хришћанске цркве, верски ауторитет, који ће, верски, наметнути овај пагански дан под именом „недеља“ или, дан Господњи. На врху овог обелиска налазе се четири откривајућа симбола који следе један за другим у растућем редоследу: 4 лава седе на његовом врху, оријентисана на четири кардиналне тачке, изнад којих су четири планине прекривене сунчевим зрацима, а изнад овога заједно доминира хришћанин крст. Усмерен на четири кардиналне тачке, симбол лавова означава краљевство у својој универзалној сили; што потврђује, његов опис откривен у Дан.7 и 8. Откр.17:18 потврдиће изреку о Риму: „*И жена коју си видео, то је велики град који има краљевство над краљевима земаљским.*» Поред тога, египатска картуша урезана на обелиску изазива „нечисту жељу коју краљ упућује Амону“, богу сунца. Све ове ствари откривају праву природу хришћанске вере која је доминирала у Риму од Константина I од 313. године, дана његове победе. Овај обелиск, и симболи које носи, сведоче о „*успеху*“ слуге ђавољег прореченог у Дан.8:25, који је, преко Константина I

успео да хришћанској вери да изглед синкретизма религиозног, чврсто осуђеног од Бога, у Исусу Христу. Сажимам поруку ових симбола: „крст“: хришћанска вера; „соларни зраци“: обожавање сунца; „планине“: земаљска моћ; „четири лава“: универзална власт и снага; „обелиск“: Египат буди, грех, од побуне фараона од егзодуса, и за грех који представља идолопоклоничко обожавање соларног бога Амона. Бог ове критеријуме приписује римокатоличкој вери коју је развио Константин ^И. И овим симболима, преко египатске картуше, он додаје свој суд о верском опредељењу римских бискупа, које обојицу сматра нечистима; већ их верска браћа града називају „папама“. Повезивање хришћанске вере са соларним култом који је већ практиковао и поштовао сам Константин, извор је страшне клетве коју ће човечанство плаћати, непрестано, до краја света. Овај латерански *престо* није конкуренција римским царевима, јер од Константина И они више не бораве у Риму, већ на истоку царства, у Цариграду · Дакле, игнорисањем пророчког откривења које је Исус Христ дао Јовану, многа људска бића постају жртве највеће верске обмане свих времена. Али њихово незнање је грешно јер не воле истину и тако су, од самог Бога, предани лажима и лажовима свих врста. Недостатак образовања становништва пергамског *периода* објашњава успех папског режима који су наметнули и подржавали узастопни римски цареви тог времена. Што не спречава поједине истински изабране званичнике да одбију и одбаце ову нову нелегитимну власт; што наводи Исуса да их препозна као своје праве слуге. Пошто је римска локација изабраних направљена, имајте на уму да је Дух тамо нашао у 538 слугу који су чували веру у име Исусово док су славили недељу. Међутим, на овом месту Рима, последњи мученици или „верни сведоци“ виђени су тек за време Нерона, 65-68 и Диоклецијанова између 303 и 313. Гађајући град Рим, Дух подсећа на верност „ *Антипа* ” његов „ *верни сведок* ” прошлих времена. Ово грчко име значи: против свих. Чини се да означава апостола Павла, првог весника Јеванђеља Исуса Христа у овом граду где је умро као мученик, посечен 65. године, под царем Нероном. Бог на тај начин оспорава лажну и погрешну титулу папа „викар Сина Божијег“. Прави намесник био је верни Павле, а не неверни Вигилије, нити било ко од његових наследника.

Свемогући творац Бог је урезао у природу важне моменте верске историје хришћанске ере; тренуци када клетва поприма интензиван карактер са озбиљним последицама по хришћански народ. Већ током своје земаљске службе, Исус Христос је дао својој дванаесторици задивљених и зачуђених апостола доказ да контролише олују на Галилејском језеру; олуја коју је у тренутку смирио, по својој заповести. Током наше ере, период између 533. и 538. године попримио је овај посебно проклети карактер, јер је успостављањем папског режима од стране цара Јустинијана И, Бог ^{желео} да казни хришћане који су се повиновали указу цара Константина 1. којим је одмор био обавезан. на „дан Непобеђеног Сунца“ првог дана у недељи, од 7. марта 321. У овом од њега проклетом периоду, Бог је изазвао буђење два вулкана који су загушили хемисферу северно од планете и оставили трагове на Јужна хемисфера такође до Антарктика. У размаку од неколико месеци, смештени на антиподима један другом у области екватора, ширење таме

било је веома ефикасно и веома смртоносно. Милијарде тона прашине прошириле су се у атмосферу, лишавајући људе светлости и њихових уобичајених усева за храну. Сунце у зениту пружа исту светлост као и пун месец који је и сам потпуно нестао. Историчари су забележили ово сведочанство према којем су Јустинијанове војске повратиле Рим од Острогота захваљујући снежној међави средином јула. Први вулкан по имену „Кракатоа“ налази се у Индонезији и пробудио се у октобру 535. године са незамисливом величином претварајући планинско подручје у морско подручје преко 50 км. А други, назван „Илопанго“, налази се у Централној Америци и избио је у фебруару 536. године.

Стих 14: „*Али ја имам нешто против тебе, јер тамо имаш људе који се држе учења Валама, који је научио Валака да стави камен спотицања пред синове Израљеве, тако да су јели идолима жртвоване и чинили блуд.* . »

Дух описује духовну ситуацију успостављену у Риму. Од 538. године, верни изабрани званичници тог времена били су сведоци успостављања верског ауторитета који Бог упоређује са пророком „*Валамом*“. Овај човек је служио Богу, али је дозволио да га заведе примамљивост добити и земаљских добара; све ствари које је делио римски папски режим. Штавише, „*Валам*“ је изазвао пропаст Израела откривајући „*Валаку*“ средства помоћу којих би га могао срушити: било је довољно да га подстакне да прихвати бракове између Јевреја и пагана; ствари које је Бог оштро осудио. Пореди га са „*Валамом*“, Бог нам даје скицу папског режима. Изабраник тада схвата смисао радњи које сам Бог изазива ђаволу и његовим небеским и земаљским сапутницима. Проклетство хришћанске цркве почива на усвајању паганског „*дана непокореног сунца*“, који су од 321. године посматрали неверни хришћани. И папски режим, попут „*Валама*“, радиће на њиховој пропасти и појачати њихово божанско проклетство. „*Месо жртвовано идолима*“ је само слика у поређењу са паганским „*даном сунца*“. Рим уноси паганство у хришћанску религију. Али оно што морате разумети је да су они исте природе и да сnose исте озбиљне последице под Божијим судом... Поготово што ће се клетве изазване „*Валамом*“ хришћанске ере наставити до краја света, обележеног повратком у слави Исуса Христа. Неверство хришћана се такође пореди са неверством Јевреја који су се предали „*блуду*“ након што их је Бог натерао да разумеју његових десет заповести. Између 321. и 538. године неверни хришћани су поступали као они. И ова акција траје до данас.

Стих 15: „*И поред тога, имате и људе који се држе учења Николаита.* »

У овој поруци, име „*Николаита*“ цитираних у *Ефесу* поново се појављује у овом писму. Али „*дела*“ која их се тичу у *Ефесу овде* постају „*доктрина*“. Одређени Римљани су заправо, од *Ефеса*, постали хришћани, затим неверни хришћани од 321. године, и то на службени верски начин од 538. године, поштујући римокатоличку „*доктрину*“.

Стих 16: „*Покајте се, дакле; ако не, брзо ћу доћи к вама, и борићу се против њих мачем уста својих.* »

Призивајући „ борбу “ коју води његова „Реч“, „ мач његових уста “, Дух припрема контекст за четврту поруку која долази. Биће то из 16.^{века}, где ће Библија, њена света писана реч, њена „ два сведока “ према Откр. 11:3, пропагирати божанску истину и разоткрити лажну римокатоличку веру.

Стих 17: „ Ко има ухо нека чује шта Дух говори црквама: Ономе који победи даћу ману скривену, и њему ћу дати бели камен; и на овом камену написано је ново име, које нико не зна осим онога који га прими. »

Као и увек, Дух евоцира аспект вечног живота. Овде нам га представља у лику прореченом маном која се даје гладним Јеврејима у сушној, неплодној и сувој пустињи. Бог је тада поучавао да својом стваралачком моћи може заштитити и продужити животе својих изабраника; које ће остварити дајући вечни живот својим искупљеним изабранима. Ово ће бити кулминација целог његовог спасоносног пројекта.

Изабраник времена имаће за награду вечни живот који Дух описује у сликама. „ Мана ” слика небеске хране скривена је у Царству небеском, чији је произвођач сам Бог. У древној симболици, мана се налазила на најсветијем месту које је већ симболисало небо где Бог суверено влада на свом престолу. У римским обичајима, „ бели каменчић “ је представљао глас „да“, а црни је означавао „не“. „ Бели камен “ такође означава чистоту живота изабраног који је постао вечан. Његов вечни живот је божанско да које одражава одушевљену и масовну добродошлицу од Бога. Пошто изабрани васкрсава у небеском телу, његово ново стање упоређује се са „ новим именом “. А ова небеска природа је, за своје изабранике, вечно тајанствена и индивидуална: „ нико то не зна “. Стога ћемо морати да наследимо и уђемо у ову природу да бисмо открили шта је она.

4. доба : Тијатира

Између 1500. и 1800. ратови вера

Стих 18: „ Пиши анђелу скупштине у Тијатиру : Овако говори Син Божији, чије су очи као пламен огњени, а ноге су као бронза која гори: “

Четврто писмо под називом „ Тијатира “ евоцира време када је хришћанска вера католичке и протестантске лиге пружала одвратан спектакл кроз своје кржаве сукобе. Али ова порука носи огромна изненађења. У називу *Тијатира*, два грчка корена „тхуао, теиро“ преводе „гнуѕност и донети смрт са патњом“. Грчки израз који оправдава ово тумачење гадости означава, у Баилли грчком речнику, свињу или дивљу свињу када су у врућини. И овде су неопходна појашњења. 16.^{век} је обележено буђењем протестаната који су довели у питање ауторитет римског папског режима. Такође, да би ојачао свој темпорални ауторитет, папство које је представљао папа Сиксто В основало је своју државу Ватикан која ће му дати грађански легитимитет повезан са његовим верским ауторитетом. Због тога је од 16.^{века} папски режим пренео своје седиште, које се раније налазило у Латеранској палати, на своје власништво у Ватикану, који је већ представљао независну папску државу. Али овај трансфер је само обмана, јер онај ко тврди да је из државе Ватикан и даље седи у Латеранској палати; јер управо тамо, у Латерану, папе дочекују изасланике страних

држава који га посећују. И тако је 1587. године испод 7 метара земље и у три дела откривен поправљен обелиск, поново подигнут у близини Латеранске палате од 3. августа 1588. Држава Ватикан се налази ван Рима, на брду Ватикану, на западној обали реке. Тибер који се граничи са градом од севера ка југу. Док смо гледали план овог Ватиканског града, био сам задивљен откривши облик свињске главе, уши на северу, а њушка на југозападу. Порука грчког „туао“ је тако двоструко потврђена и оправдана од Бога, организатора ових ствари. Католичка вера наслеђена из *Пергама* достиже врхунац својих гадости. Она бурно реагује мржњом и суровошћу према онима који, просветљени Библијом, коначно распрострањеном захваљујући штампарији, проказују њене грехе и њене злоупотребе. Још боље, до тада, чуварка Светог писма које је репродуковала од својих монаха по манастирима и опатијама, прогонила је Библију која је осуђивала њено безакоње. И она погубљује клеветнике снагом слепих и самозадовољних монарха; послушни извршиоци његове воље. Изрази под којима се Исус представља цитирајући: „онај ко има очи као пламен огњени и чије су ноге као огњени месинг“, откривају његову казнену акцију према својим верским непријатељима које ће уништити по повратку на земљу. То су управо две хришћанске идеологије које су се међусобно бориле до смрти „мачем“ и ватреним оружјем у овом историјском контексту Тијатирске ере. „*Његове ноге*“ ће тада почивати на „*море и на земљи*“ симбол католичке вере и протестантске вере у Откр.10:5 и Откр.13:1-11. Католицизам и протестантизам, обоје грешни (грех = *месинг*), непокајани, описани су као „*запаљени месинг*“ који привлачи гнев пресуде Бога Исуса Христа. Узимајући ову слику којом најављује велику „*несрећу*“ у Откр. 1:15, Бог открива час када су се последњи прогонитељи уједињени против његове верне деце борили једни против других до смрти као дивље „звери“ које ће их симболизовати у цело пророчанство. Од Франсоа 1.¹⁰ Луја КСИВ, верски ратови су пратили један за другим. И морамо приметити како Бог открива проклетство француског народа, оружану подршку папства још од Хлодвикса, првог краља Франака. Да би означио апогеј овог проклетства, Бог је на престо Француске поставио младог Луја КСИВ, старог „пет“ година. Овај библијски стих из Ецц.10:16 изражава своју поруку: „*Тешко теби, земљо чији је краљ дете, и чији кнезови једу ујутро!*» Луј КСИВ је упропастио Француску својом раскошном потрошњом на Версајску палату и својим скупим ратовима. За собом је оставио Француску утонуту у сиромаштво, а његов наследник Луј КСВ живео је само за слободоумље који је делио са његовим нераздвојним пратиоцем у разврату, кардиналом Дубоа. Одвратан лик, Лоуис Стављајући на мету нежног и мирољубивог човека као мету овог гнева, Бог је открио своју намеру да удари наследни монархијски режим, због слепог поверења које је неправедно полагао папским верским претензијама још од Кловиса.

Стих 19: „*Знам твоја дела, твоју љубав, твоју веру, твоју верну службу, твоју постојаност, и твоја последња дела више од првих.*»

Ове речи Бог упућује својим слугама „*верним до смрти*“, приносећи себе на жртву по лику свог Господара; њихова „*дела*“ Бог прихвата јер

сведоче о њиховој аутентичној „ љубави “ према свом Спаситељу. Њихова „ вера “ биће оправдана јер је праћена „ верном службом “. Реч „ сталност “, која се овде цитира, поприма значајан историјски значај. У „Кули од Констанце“ у граду Ег Мортес Мари Дуран је живела у заточеништву 40 дугих и напорних година, као узор вере. Многи други хришћани су дали исто сведочанство, често остајући непознати историји. То је зато што се број мученика временом повећавао. Најновији радови се тичу времена владавине (1643. до 1715.) краља Луја Запазите јасно откривајућу улогу имена „ змај “ које означава „ђавола“ и отворену агресивну акцију царског Рима и папског Рима у Откр.12:9-4-13-16. Онај који је себе називао „краљем сунца“ довео је до врхунца борбу за католичанство, бранилац „дана сунца“ наслеђеног од Константина^И. Међутим, да би сведочио против њега, Бог је читаво време његове дуге владавине потопао у таму, ускративши му топлину и пуну светлост правог сунца са озбиљним последицама по исхрану француског народа.

Стих 20: „ Али оно што имам против тебе је то што си допустио жени Језавељи, која себе назива пророчицом, да учи и заводи моје слуге да почине блуд и да једу месо жртвовано идолима. »

Године 1170. Бог је дао да Пјер Водес преведе Библију на провансалски језик. Био је први хришћанин који је поново открио доктрину интегралне апостолске истине, укључујући поштовање праве суботе и усвајање вегетаријанства. Познат под именом Пјер Валдо, он је пореклом „Ваудоис“ који су се настанили у италијанском алпском Пијемонту. Делу реформације које су они представљали супротставило се папство и порука је нестала. Толико да је Бог предао целу Европу убилачкој монголској инвазији праћеној страшном епидемијом куге коју су изазвали Монголи и која је уништила, од 1348. године, трећину и скоро половину њеног становништва. Порука овог стиха, „ остављаш жену Језавељу... “, је замерка упућена реформаторима који делу Пјера Валда нису дали значај који заслужује, јер је било савршено. Између 1170. и 1517. игнорисали су савршену доктрину о истини хришћанског спасења и њихова реформа предузета на крају ове ере је делимична и веома непотпуна.

Напомена : доктринарно савршенство које је схватио и применио Пјер Валдо показује да је у њему Бог представио комплетан програм реформације који је требало да се спроведе. У ствари, ствари су се одвијале у две етапе, захтев да субота не почиње све до 1843-1844, у складу са временом означеним декретом Дан.8:14.

Да би приказао папску римокатоличку веру, Бог је упоређује са страном женом краља Ахава, страшном „ Језавељом “ која је убила Божје пророке и пролила невину крв. Копија је у складу са моделом, а такође има и недостатак што траје много дуже у раду. Дајући јој име „ пророчицом “, Бог циља на име новог места свог „трона“: Ватикан, што на старофранцуском и латинском значи „ватицинаре“: пророковати. Историјски детаљи о месту су изузетно откривајући. Првобитно је ово место било обележено присуством римског храма посвећеног богу „ змији “ Ескулапу. Овај симбол ће означити ђавола и папски режим у Откр.12:9-14-15. Цар Нерон је тамо поставио своје

тркачке стазе, а „Симон мађионичар“ је сахрањен на тамошњем гробљу. То су, изгледа, његови остаци, који би били почаствовани као они апостола Петра распетог у Риму. И овде је базилика коју је понудио Константин славила хришћанску славу. Подручје је првобитно било мочварно. Овако конструисана лаж ће оправдати ново име ове ватиканске базилике која ће, увећана и улепшана у 15. ^{веку}, понети лажно име „Базилика Светог Петра Римског“. Ова част, која је заправо дата магичару и „змији“ Ескулапу, оправдаће назив „**магија**“ који Дух приписује римокатоличким верским обредима у Откр.18:23 где нам библијска верзија Дарбија каже: „*И светлост од светиљке више неће сијати у теби; и глас младочење и жене неће се више чути у теби; јер су ваши трговци били великани на земљи; јер су твојом магијом сви народи заведени.*» Управо, завршетак радова на овој базилици „Сент Пјер де Рим“, који су захтевали енормне суме новца, навешће прелата Тецела да прода своје „индулгенције“. Видевши како се опроштај грехова продаје за новац, монах учитељ Мартин Лутер открио је праву природу своје римокатоличке цркве. Тако је осудио своју дијаболничку природу и неке од својих грешака излажући својих чувених 95 теза 1517. године на вратима немачке цркве у Аугсбургу. Тиме је формализовао дело реформације које је Бог предложио Пјеру Валду од 1170. године.

Обраћајући се директно својим реформисаним слугама тог времена, правим, резигнираним мирољубивим жртвама, Дух их замера што су дозволили *Језавељи да поучава и заводи његове слуге*. У овом приговору можемо прочитати сву доктринарну несавршеност овог почетка реформе. Она „*поучава и заводи*“ своје „*слуге*“, Исусове, што је чини хришћанском црквом. Али његово учење је оно из периода *Пергамона* где су оптужбе за „*блуд*“ и слика „*меса жртвовани идолима*“ већ су били осуђивани. Упркос лажном изгледу, у овом стиху важан ентитет није „*жена Језавеља*“, већ сам протестантски хришћанин. Од почетка говорећи му „*остављаи жену Језабелу...*“ Дух указује на грешке које су делили први протестанти. Затим открива карактер ове грешке: паганско идолопоклонство. Тиме он открива природу „*бремена*“ који му тада још није наметнуо, а који ће захтевати од 1843. И у овој поруци Бог створитељ циља на римску „недељу“ чије практиковање је у његовим очима паганско идолопоклоничко дело које одаје почаст лажном соларном божанству најстаријег паганизма у људској историји. Од 1843. морао би да се одрекне „недеље“ или свог односа са Исусом Христом, јединим Спаситељем земаљских грешника.

Стих 21: „*Дао сам јој времена да се покаје, и да се неће покајати због свог блуда.*»

Ово време је откривено од Дан.7:25 и потврђено је у три облика у Апокалипси у поглављима 11,12 и 13. То су изрази: „*време времена и пола времена; 1260 дана, или 42 месеца*“, који сви означавају нетрпељиву папску владавину у акцији између 538. и 1798. Пропагирање истине путем Библије и проповедања правих реформатора пружило је католичкој вери последњу прилику да се покаје и напусти своје греси. Она ништа није чинила, а прогонила је и мучила, у име своје радознале моћи, мирне гласнике Бога живог. Тако је репродуковала бунтовна дела јеврејског народа дајући

Исусовој параболу друго испуњење: то је параболу о виноградарима који убијају прве које је Бог послао, а онда убијају, када им он дође, сина Учитеља. винограда да му украде баштину.

Стих 22: „ *Ево, баџићу је на постељу, и послаћу велику невољу на оне који чине прељубу с њом, ако се не покају за своја дела.* »

Бог ће је третирати као „ *проститутку* “ „ *бачену на кревет* “, што нам омогућава да повежемо „ *жену Језавелу* “ из ове теме са „ *блудницом Вавилоном великим* “ из Откр.17:1. Предвиђена „ *велика невоља* “ ће доћи након неуспеха библијског објављивања. Ова иста порука ће потврдити поистовећивање ове „ *велике невоље* “ са „ *звери која излази из дубине* “ у Откр.11:7. Она се уздиже после дела Божијих „ *два сведока* “ који су списи старих и нових божанских завета Свете Библије. Духовна „ *прељуба* “ је потврђена и именована, а „ *они* “ које Бог оптужује да су је починили са „ *Језабелом* “ су француски монарси и монархисти. Заједно са католичким свештеницима, монархисти ће постати главне мете гнева револуционарног националног атеизма који је био само израз гнева свемогућег Бога Исуса Христа. Нису се покајали, па их је двоструки гнев задесио у време које је Бог одредио за крај папске владавине између 1793. и 1798. године.

Реч „ *невоља* “ означава последицу божанске клетве према Римљанима 2:19: „ *Невоља и мука свакој души човековој која чини зло, прво Јеврејину, а потом Грку!*“ „. Али „ *невоља* “ која кажњава грехе католичке монархије и њеног савезника Римокатоличке цркве симболизована је у Откр.17:5, под именом „ *Вавилон велика* “, логично је, „ *велика невоља* “.

Стих 23: „ *Побићу смрт њену децу; и све ће цркве знати да сам ја онај који испитује умове и срца, и сваку ћу наградити по делима вашим.* »

„ *Умрети смрћу* “ је израз који Дух користи да призове два „ужаса“ револуционарног режима 1793. и 1794. Овим изразом он одбацује сваку идеју о једноставној духовној смрти која ће забрињавати протестанте у 1843. у поруци достављеној анђелу времена „ *Сарду* ” у Откр.3:1. Човечанство никада није познавало тако крвави рад машина за убијање, које је измислио доктор Луис, али га је ценио доктор Гиљотин чије је име приписано самом инструменту, који се од тада назива: гиљотина. Пресуде су тада изрицале мноштво смртних налога, уз додатак принципа да се судије и тужиоци од претходног дана ударају смрћу. По овом принципу изгледало је да човечанство мора да нестане и из тог разлога Бог је овај истребљујући револуционарни режим назвао „ *понором* “. На крају, он би од првог дана стварања, према Пост.1:2, направио земљу, „ *понор* “ без икаквог облика живота. Али само на небу, током небеског суда који врше окупљени изабрани, „ *све Цркве (или скупштине)* “ ће бити, изабраници седам епоха, открити ове историјске чињенице са значењем које им је Бог дао. Божија правда је савршена; они који су лажно судили били су погођени његовом праведношћу, „ *према својим* “ сопственим „ *делима* “. Учинили су да људи неправедно умру, а заузврат их је погодила савршена божанска правда: „ *и узвратићу свакоме од вас по делима вашим* “.

Стих 24: „ Теби и свима осталима у Тијатири, који не примају ову науку, и који нису познали дубине сатане, како их они зову, кажем вам: нећу положити на вас други терет; »

Они који осуђују католичку веру и њеним верским обредима дају назив „ дубине сотоне “ могу бити само реформатори који су се појављивали од око 1200. до Француске револуције 1789. Без обзира на њихово понашање, њихова доктрина је била веома далеко од чисте истине коју су учили Духа апостолима и ученицима Исуса Христа. Примећујемо у њихову корист само три позитивне ствари: веру у само Исусову жртву, поверење дато само Библији и дар њихове личности и њиховог живота; све друге доктринарне тачке биле су наслеђене из католицизма и стога подложне испитивању. Тако су, иако несавршени на нивоу учења о истини хришћанске вере, изабрани реформатори умели да предају своје животе принесене Богу у живим жртвама и чекајући 1844. годину, датум ступања на снагу указа г. Дан 8:14, Бог је привремено одобрио њихову службу. То он врло јасно изражава када каже: „ Не стављам на тебе никакав други терет “. У овим речима се јасно намеће ситуација изузетног божанског суда.

Стих 25: „ Само оно што имаш, држи се док не дођем. »

Разлози који дозвољавају Богу да благослови несавршену протестантску веру морају бити сачувани и практиковани од стране изабраних до повратка Исуса Христа.

Стих 26: „ Ономе који победи и сачува дела моја до краја, даћу власт над народима. »

Овај стих открива шта ће проузроковати губитак спасења од овог времена реформације до Христовог повратка. Изабрани морају држати до краја дела која је припремио и открио Исус Христ непрекидно до краја света. Позвани падају одбијањем нових Божјих захтева. Међутим, он никада није крио намеру да постепено повећава своју светлост до времена свог доласка у слави. „ Пут праведника је као блистава светлост, чија се светлост повећава до средине дана (Про.4,18)“; овај библијски стих то доказује. И стога је у оквиру његовог пројекта, да ће се од 1844. године божански захтеви појавити на датуме планиране и проречене његовом јединственом библијском пророчком речју. Само у својству небеског судије изабрани ће добити од Бога „власт над народима“.

Стих 27: „ Он ће владати њима гвозденом палицом, као што ломи судове глинене, као што сам ја примио моћ од Оца свога. »

Овај израз сугерише право на смртну казну. Право које ће изабрани делити са Исусом Христом у свом суду злих који је установљен за последњи суд, током „хиљаду година“ велике суботе седмог миленијума.

Стих 28: „ И даћу му звезду јутарњу. »

Бог ће му дати његову пуну божанску светлост коју на нашој садашњој земљи симболизује сунчева светлост. Али Исус је рекао: „Ја сам светлост. Тиме најављује светлост небеског живота, где је сам Бог извор светлости која више не зависи од небеске звезде као што је наше сунце.

Стих 29: „ Ко има ухо, нека чује шта Дух говори црквама! »

Конструкција Апокалипсе је као кула састављена од седам спратова, седми ће бити време сусрета са Богом. У овој конструкцији, 2. и 3. поглавља чине основни оквир читаве хришћанске ере између 94. и 2030. године. Све теме поменуте у Апокалипси налазе своје место у овом основном оквиру. Али у овом оквиру први спратови играју само улогу степеница које воде на горњи спрат. Важност откривења се појављује на нивоу 3 који се зове *Пергам*. Овај значај је додатно појачан на нивоу 4 који се зове *Тијатира*. Управо у овој ери хришћанска вера постаје збуњена и обмањујућа. Божији суд о духовној ситуацији овог доба имаће последице до краја света. Због тога ћу, да бих учврстио ваше разумевање ове пресуде, резимирати ову поруку коју је Бог упутио својим изабраним протестантима за време владавине Луја КСИВ.

Резиме : У време реформације, хришћанско понашање је било вишеструко. Налазимо истинске свеце прогањане, али увек мирне, и људе који мешају веру и политику, који се наоружавају и узвраћају ударац за ударац краљевским католичким војскама. У Данила 11:34, Дух их означава као „лицемјере“. Мало религиозних људи је схватило да бити хришћанин значи опонашати Исуса у свему, покоравати се његовим наредбама и покоравати се његовим забранама; употреба оружја је једна од њих, а ово му је била последња лекција у тренутку хапшења. Исусов приговор је оправдан чињеницом да, настављајући да практикују католичко наслеђе, сами протестанти својим примером промовишу учење и завођење које припада католичкој Језавели. Њихова несавршена верска пракса их дискредитује на Божијем суду кога обешчашћују пред његовим непријатељима. Ова фаза на почетку реформације довела га је до изузетних судова; што он наглашава говорећи: „*Не стављам на вас никакав други терет, само чувајте оно што имате док не дођем*“. Али несавршенство доктрине је легитимно на овом почетку и Бог прихвата службу оних који прихватају прогон и смрт у његово име. Нису могли дати више, дајући максимум: своје животе. Бог подвлачи овај дух жртве који он означава као „*дела бројнија од првих* (стих 19)“. Паганизам римокатолицизма упоређиван је са *месом жртвованим идолима*. Отказивање римске преваре почело је савршено просвећеним делима Пјера Валда (Водес) који је од 1170. године написао верзију Библије на језику који није латински, провансалском. Његово познавање и разумевање божанских захтева било је запањујуће потпуно и после њега протестантска вера се погоршала. Под инспирацијом Џона Калвина, протестантска вера је чак очврснула, узимајући лик свог католичког противника. А израз „*Ратови вера*“ сведочи о гадости за Бога, јер изабраници Исуса Христа, истински, не узвраћају задате им ударце. Њихова освета ће доћи од самог Господа. Наоружавајући се, протестанти, чији је мото био „*сола скриптура*“, „*само Писмо*“, показали су презир према Библији која је забрањивала њихово насиље. Исус је отишао веома далеко у овој области поучавајући своје ученике да треба да окрену „*други образ*“ ономе ко их удари.

Овај период када је католички прогон довео до смрти верних Исусових слугу, троструко је подвучен у Апокалипси, овде у овом периоду *Тијатири*, али и у ⁵. *печат* поглавља 6 и у ³ *труба* 8. поглавља. Овде, у 22.

стиху, Исус охрабрује своје мученичке слуге, објављујући им намеру да освети њихову смрт или њихову патњу коју су нанели Рим и његове краљевске слуге. Кључна реч скривена у имену *Пергам* јасно се појављује, католичка религија је крива за *прељубу* према Богу, а они који је почине са њом, католички монарси, њихове лиге и њихово лажно племство ће платити, под гиљотином француских револуционара, крв неправедно проливена. Откр.2:22-23: „*Ево, бацаћу је на постељу, и послаћу велику невољу на оне који чине прељубу с њом*, осим ако се не покају за своја дела. погубићу њену децу; и све ће цркве знати да сам ја онај који испитује умове и срца, и наградићу сваког од вас по делима вашим.” Али пази! Јер после 1843. „*они који с њом почине прељубу*” биће и **протестанти**, па ће Бог припремити нуклеарни „трећи светски рат”, нову казну католичке, православне, англиканске, протестантске и друге прељубе. Адвентиста. Паралелно, Дух каже у ⁵ *печат*: Отк 6:9 до 11: „*Када је отворио пети печат, видео сам под олтаром душе оних који су били побијени због речи Божије и због сведочанства које су дали. Повикаше из свег гласа говорећи: Докле, свети и истинити Владико, одуговлачи са судом и осветом за крв нашу над онима који живе на земљи? Свакоме је дато бело одело; и речено им је да мирују још неко време, док се не употпуни број њихових другова и браће који су као они морали да буду погубљени.* „

Ова сцена из 5. ^{печата} може бити збуњујућа и обмањујућа за лоше просветљени ум. Нека ствари буду јасне, ова слика нам открива тајну Божију мисао, јер према Ецц.9:5-6-10, мртви у Христу *спавају* у стању у коме је њихово сећање *заборављено*, не учествујући више у свему. *шта се ради под сунцем*. Библија даје првој смрти значење уништења читавог бића; мртац је као да никада није постојао с том разликом што постојавши, његово целокупно постојање остаје урезано у мисао Бога. Стога је Бог својим живим слугама упутио ову поруку утехе да их охрабри. Он их подсећа да, по његовим обећањима, после смртног сна, постоји време одређено за њихово буђење, када ће они, кроз њега, васкрснути. Они ће тада имати прилику да суде, под погледом и судом Божијим у Исусу Христу, својим једнако васкрслим мучитељима, али на крају хиљаду година. У поруци из *Тијатире*, *смрт* најављена за *оне који почине прељубу са Језабелом* католичком имаће двоструко испуњење. На земљи, рад револуционара је прва фаза, али после ње, доћи ће, у своје време и у другој фази, *друга смрт* на последњем суду, час када се „*сви сабори*“ саберу хришћански неверници или верници свих епоха. Хришћанске ере ће видети праведну Божју пресуду примењену против духовне *прељубе*.

У својој симболичној слици, ⁴ *труба* 8. поглавља потврђује акцију „*велике невоље*“ која је програмирана да казни *прељубу* папе и монархиста који су је подржавали. *Сунце*, божанска светлост, *месец*, мрачна католичка религија и *звезде*, религиозни људи, *погођени су у трећинама* или, делимично, прогоном атеизма француских револуционара 1793. и 1794. године.

На крају поруке упућене мирољубивим протестантима, Дух потврђује своју осуду употребе оружја подсећањем да ће се изабрани осветити само за

последњи суд припремљен за време небеског суда седмог миленијума. Стога он није овлашћен да се сам освети, пред овим небеским судом, где ће потом судити својим прогонитељима, са Исусом Христом, и учествовати у пресуди њиховој смртној казни. „ *Владаће њима гвозденим штапом, као што ломи глинене посуде* . Сврха ове пресуде биће да се утврди време страдања криваца осуђених на другу смрт последњом пресудом. У 29. стиху се помиње: *јутарња звезда . " И даћу му јутарњу звезду ."* Овај израз означава сунце, слику божанске светлости. Победник ће ући у божанску светлост за вечност. Али пре овог вечног контекста, овај термин припрема пето писмо које долази. *Јутарња звезда* се цитира у 2. Петровој 1:19-20-21: „ А ми држимо **пророчку реч** *утолико сигурнијом , на коју добро пазите, као на светиљку која светли у тамном месту, све док не дан сване и у срцима твојим зора звезда ; знајући пре свега сами да ниједно пророчанство Писма не може бити предмет приватног тумачења, јер пророчанство никада није донето људском вољом, већ је потакнуто Светим Духом да су људи говорили од Бога* . Овај стих наглашава важност пророчке речи јер ће контекст надоласеће ере бити духовно условљен уласком у примену божанске одредбе проречене у Дан.8:14. „ *До 23:00 поподне и светост ће бити потврђена .*” Али у то време, овај стих је био познат само у преводу: „ *До 23:00 вече и јутра и светиња ће се очистити* “. Чак и у овом преводу, Божија порука је била иста, али мање прецизна, могла би се у овом облику тумачити као најаву краја света кроз повратак у славу Господа и Спаситеља нашег Исуса Христа. Бог је користио америчког протестанта Вилијама Милера да изврши два адвентистичка искушења вере у пролеће 1843. и у јесен 1844. Као што нас учи Данило 12:11-12, између ова два датума, 1843. године, божански декрет се повлачи од палих протестаната спасоносна правда коју је понудио Исус Христос; јер више не испуњавају мерило нове светости коју захтева Бог. Исусова правда је вечна, али користи само правим изабранима које је Исус изабрао, и то за сва времена и до краја света.

Овде, између *Тијатире* и *Сарда* , првог дана пролећа 1843. године ступа на снагу декрет Дан.8:14 и његове последице ћемо открити у порукама које је Дух упутио хришћанима тог датума.

Откровење 3: Скупштина од 1843 – обновљена апостолска хришћанска вера

5. доба : Сард

Пресуда коју је изрекао Исус Христ након адвентистичких суђења у пролеће 1843. и 22. октобра 1844.

Стих 1: „ *Пиши анђелу скупштине у Сарду : Овако каже онај који има седам духова Божијих и седам звезда: Знам твоја дела. Знам да се мисли да си жив, а да си мртав. »*

„ *Сарда* “, тема петог писма, изнеће два понашања протестантских хришћана, супротности које се приписују: палима, којима Исус изјављује: „

Сматра се да си живи, а мртви си “; и изабранима, у 4. стиху: „ *ходиће са мном у белим хаљинама јер су достојни* .” Као и садржај његових двеју порука, име „ *Сард* ” носи двоструко значење чија су значења апсолутно супротна. Задржао сам главне идеје овог грчког корена: грчевити и драги камен, смрт и живот. Гримасе и грчевите дефинишу сардонски смех; на грчком, сардонион је горњи конопац ловачке мреже; сардина је риба; а у супротном смислу, сардо и сардоник су драго камење; сардоникс је врста смеђег калцедона. На почетку овог писма, Исус се представља као „ *онај који има седам духова Божијих и седам звезда* “, односно посвећење Духа и суд над својим слугама седам епоха. Као у Дан.12, он стоји изнад убилачке реке, теста адвентистичке вере, и овде доноси своју пресуду. Запазимо фамилијарност која указује да је нечији саговорник један у колективном смислу. Читава протестантска норма је у питању. Исус ставља тачку на протестантски изузетак наведен у *Тијатирској поруци* . Нови „ *терет* ” (како га разумеју бунтовни верници) је сада наметнут и захтеван. Пракса римске недеље мора бити напуштена и замењена суботом. Овај декрет из Дан.8:14 преокреће ситуацију коју је од 7. марта 321. године успоставио цар Константин ^И. Године 1833, 11 година пре 1844, кроз непрекидни пљусак звезда падалица, који је трајао од поноћи до 5 сати ујутру, и видљив широм Сједињених Држава, Бог је илустровао и прорекао масовни пад протестантских хришћана. Да би вас уверио у ово тумачење, Бог је Аврааму показао звезде на небу, рекавши му: „ *Тако ће бити и твоји потомци* . Пад звезда 1833. је стога прорекао масивни пад овог Аврахамовог потомства. Овај небески знак ^{се} наводи у теми *б. печата* у Откр.6:13. Исус је рекао: „ *За тебе се каже да си жив, а мртав си* “. Онај о коме говори стога има репутацију да представља Бога, а овај детаљ одговара протестантизму који, верујући у своју реформацију, мисли да се помирио са Богом. Божанска пресуда пада: „ *Знам твоја дела* “, „ *а ти си мртав* “. Од самог Бога, великог Судије, долази овај суд. Протестант може да игнорише ову пресуду, али не може да избегне њене последице. Године 1843. ступио је на снагу декрет из Данила 8:14 и од једног хришћанина се не очекује да буде у незнању о закону живог Бога. Ово незнање је због презира према библијској пророчкој речи на коју нас апостол Петар подстиче да посветимо пуну пажњу у 2. Петр. 1:19-20: „ *И још више држимо пророчку реч, којој ви добро чините. да обратите пажњу, као на светиљку која светли у тамном месту, док не осване дан и не изађе звезда јутарња у вашим срцима; знајући пре свега сами да ниједно пророчанство Светог писма не може бити предмет приватног тумачења.* » Прозлазећи непримећено усред свих текстова Библије о новом савезу, ови стихови, посебно из 1843, праве разлику између живота и смрти.

Стих 2: „ *Буди и ојачај остатак који ће умријети; јер не нађох ваша дела савршена пред Богом мојим.* »

Ако не испуне нови стандард светости, „ *остатак* “ протестантизма ће „ *умрети* “. Јер, Бог га осуђује из два разлога. Први је пракса римске недеље осуђена ступањем на снагу декрета из Дан.8:14; други је незаинтересованост за пророчку реч, јер не узимајући у обзир лекцију коју је

Бог дао кроз адвентистичко искуство, потомци протестаната ће носити кривицу наслеђену од својих очева. На обе тачке, Исус је рекао: „ *Нисам нашао твоја дела савршена пред мојим Богом* . Рекавши „ *пред мојим Богом* “, Исус подсећа протестанте на норму десет заповести написаних прстом Божијим, Оцем кога презиру у корист Сина који би требало да их спасе. Његова савршено послушна вера, коју је дао као узор, нема ништа заједничко са протестантском вером, наследницом бројних католичких грехова, укључујући, пре свега, недељни одмор првог дана. Врата спаса се заувек затварају пред колективном протестантском верском нормом, „ *звезде* “ „ *шестог печата* “ падају.

Стих 3: „ *Сети се, дакле, како си примио и чуо, и чувај се и покај се. Ако не будеш пазио, доћи ћу као лопов, и нећеш знати када ћу доћи на тебе.* »

Овај глагол, „ *сећати се* “, подразумева критичку медитацију о делима из прошлости. Али само истински одабрани су довољно скромни да критикују своја дела. Штавише, ова заповест „ *сети се* “ евоцира „ *сећај се* “ на почетку четврте заповести која наређује посвећени остатак седмог дана. И овде се, двоструко, званични протестантизам позива да преиспита пријем који је дао пророчким порукама које је покренуо Вилијам Милер у пролеће 1843. и у јесен 1844. године, али и на текст 4. од 10 Божијих заповести да прелази у смртни грех од 1843. Најозбиљнија последица његовог раскида са Исусом Христом је формулисана: „ *Ако не бдиш, доћи ћу као лопов, и нећеш знати у који час ћу доћи. ти.* » Видећемо како је од 2018. ова порука постала жива стварност. Без бдења, без покајања и плода покајања, протестантска вера је дефинитивно мртва.

Стих 4: „ *Ипак имате неке људе у Сарду који нису осквернили своју одећу; ходаће са мношвом у белим [одећама], јер су достојни.* »

Појавиће се нова светост. У овој поруци, Исус је задовољан да сведочи о постојању „ *неколико људи* “, према детаљима откривеним Еллен.Г.Вхите која је била међу њима, само је 50 мушкараца добило Божје одобрење. Ових „ *мало мушкараца* “ означавају мушкарце и жене који су појединачно одобрени и благословени за сведочанство своје вере у складу са Господњим очекивањем. Исус је рекао: „ *Ипак имате неке људе у Сарду који нису осквернили своју одећу; и ходаће са мношвом у белим [одећама], јер су достојни.* ” Ко може да оспори достојанство које признаје сам Исус Христ? Победницима тестова вере 1843. и 1844. Исус обећава вечни живот и потпуно земаљско признање које ће добити званичан облик у надоласећој поруци из *Филаделфије* . Оскврњеност „ *одеће* “ приписује се слободном понашању људских бића. „ *Одећа* “ која је праведност коју је приписао Исус Христ, у овом случају „ *бела* “, њена нечистоћа означава губитак ове праведности за традиционални протестантски табор. Овде, напротив, одсуство нечистоће означава наставак приписивања „ *вечне праведности* ” Исуса Христа према Дан.9:24. Ускоро ће им познавање и практиковање суботе дати праву светост, плод и знак пренесене правде Исуса Христа. Овај разборит и интелигентан избор ће их ускоро учинити вечним у посвећењу и небеском прослављању које су осликане „ *белим хаљинама* “ из 5. стиха који

долази. Дух ће их прогласити „ непорочним “: „ и у устима њиховим не нађе се лаж, јер су они непорочни (Откр.14:5)“. Они ће наћи „ мир са свима и освећење, без којег ниједно тело неће видети Господа “, према Павлу, у Јев.12:14. Конкретно, ова „ бела одећа “ ће имати облик уклањања греха који представља праксу римске недеље. Пошто су га два пута верно чекали, уместо њега, у знак његовог одобравања, печат Божији им је дат суботом која долази да убели изабранике Господње који чувају његову правду. Тако је завршено „чишћење светиње“, облик у којем је у то време преведено Данило 8:14. Под овим погледом, од 23. октобра 1844. године, Исус је у небеској визији дао изабраним победницима слику свог преласка од светиње до најсветијег места земаљске светиње. Тако је илустрацијом подсетио на тренутак када је умро на крсту, за који је грех његових изабраника био испуљен, чиме је испуњен „дан помирења “, хебрејски „ Јом кипур “. Пошто се овај догађај већ десио, обнављање радње у визији само је имало за циљ да доведе у питање прво достигнуће вечне правде постигнуто Исусовом смрћу. Што се буквално постиже за пали народ Сарда чија је показана вера незадовољавајућа за Бога створитеља. Из два разлога, Бог их може одбацити због недостатка љубави према његовој објављеној пророчкој истини и због кршења суботе која је постала дужна од 1843. године ступањем на снагу декрета из Данила 8:14.

Стих 5: „ Ко победи биће обучен у беле хаљине; Нећу избрисати име његово из књиге живота, него ћу признати његово име пред својим Оцем и пред анђелима његовим. »

Изабраници које је откупио Исус Христ је послушно биће, свесно да свој живот и своју вечност дугује Створитељу, добром, мудро и праведном Богу. Ово је тајна његове победе. Не може да се расправља са њим, јер одобрава све што говори и чини. И сам је радост свог Спаситеља који га препознаје и зове његовим именом, од постанка света где га је видео по свом предзнању. Овај стих показује како су лажне тврдње лажних религиозних људи узалудне и обмањујуће чак и за оне који их износе. Последња реч ће припасти Исусу Христу који свима каже: „ Знајте ваша дела “. Према овим делима, он дели своје стадо, стављајући на десној страни *своје овце*, а на леву, *бунтовне козе и вукове грабљивице* намењене за *огањ друге смрти на последњем суду*.

Стих 6: „ Ко има ухо, нека чује шта Дух говори црквама! »

Ако свако може буквално да чује пророчке речи Духа, напротив, само његови изабраници, које он надахњује и васпитава, могу разумети њихово значење. Дух се односи на прецизне чињенице, остварене у историјском времену, изабрани стога мора бити заинтересован за верску и световну историју, и за читаву Библију састављену од прича о сведочанствима, похвалама и пророчанствима.

Напомена : У 3. стиху, Исус Христ је рекао палом протестанту: „ Сети се, дакле, како си примио и чуо, и чувај се и покај се. Ако не будеш пазио, доћи ћу као лопов, и нећеш знати када ћу доћи на тебе. ” Насупрот томе, за наследнике победника, од пролећа 2018, ова порука је претворена у: „Ако будете гледали, нећу доћи као лопов, и знаћете у које време ћу доћи

код вас “ . И Господ је одржао своја обећања, пошто су данас 2020. године, његови изабраници сазнали за датум његовог правога повратка откривен за пролеће 2030. Али, протестантска вера је осуђена да игнорише ову прецизност, резервисану, само преко Исуса, својим изабраницима. Јер за разлику од његовог понашања према злим слугама, „*Господ не чини ништа а да не упозори своје слуге пророке*“ Амо.3:7.

6. доба : Филадельфија

Адвентизам улази у универзалну мисију

Између 1843. и 1873. године, божанска субота суботе, прави седми дан који је одредио Бог, обновљена је и усвојена од стране пионира адвентизма седмог дана који је попримио облик званичне америчке хришћанске верске институције назване од 1863: „Седми- дан адвентистичке цркве. У складу са учењем припремљеним у Дан.12:12, Исусова порука је упућена његовим изабраницима посвећеним суботњим починком, на дан 1873. У исто време, ови изабрани имају користи од блаженства из Дан 12:12: „*Благо ономе ко чека до 1335 дана!* „

Нови стандарди успостављени од 1843. постали су универзални 1873. године

Стих 7: „*Пиши анђелу скупштине у Филадельфији : Ово каже Свети, Прави, који има кључ Давидов, који отвара и нико неће затворити, који затвара и нико не затвара. отворен :* »

Под именом „*Филадельфија*“, Исус показује свог Изабраника. Рекао је: „*По томе ће сви људи знати да сте моји ученици, ако будете имали љубав једни према другима.* Јован 13:35” А ово је случај *Филадельфије* чији грчки корени значе: братска љубав. Одабрао је изабране који га састављају, стављајући њихову веру на кушњу, и за ове победнике његова љубав преплављује. Он се представља у овој поруци, говорећи: „*Овако каже Свети, Истинити*“. Свето, јер је то време када се освећење суботе и изабраних захтева по наредби Дан.8:14 која је ступила на снагу од пролећа 1843. Истина, јер у овом пророчком часу, закон истине је обновљен; Бог поново открива светост своје 4. ^{заповести} коју су хришћани газили од 7. марта 321. Поново каже: „*онај који има кључ Давидов*“. Ово нису кључеви Светог Петра за које се тврди да је у поседу Рима. „*Кључ Давидов*” припада „*Давидовом сину*”, самом Исусу, лично. Нико други осим њега не може подарити вечно спасење, јер је овај кључ добио носећи га „*на рамену*“ у облику свог крста, према Ис.22:22: „*Ставићу му на раме кључ од куће. Давидов: кад се отвори, нико неће затворити; када се затвори, нико неће отворити.*” Овај кључ који означава крст његове муке, у испуњењу овог стиха, читамо овде: „*Ко отвори, и нико неће затворити, ко затвори, и нико неће отворити*“. Врата спасења била су отворена за изградњу адвентизма седмог дана и затворена за вернике римске недеље од пролећа 1843. Зато што су пристали да се потчине представљеним доктринарним истинама и својом вером почастили његову реч пророчки, Духа Исус је рекао свецима филиadelphijsког доба : „*Знам ваша дела. Гле, пошто имаш мало моћи, и*

држао си моју реч, и ниси се одрекао имена мога, поставио сам пред тобом отворена врата, која нико не може затворити. ” Ова мала верска група била је, званично, само америчка од 1863. Али 1873. године, током генералне конференције одржане у Батл Крику, Дух је отворио универзална мисионарска врата која су трајала до истинског повратка Исуса Христа. Нико то неће спречити и Бог ће се побринути за то. Морамо приметити чињеницу да све добро што Исус види међу правим свецима такође дефинише узроке због којих је пала протестантска вера 1843. Ова порука је управо супротна од оне коју Исус упућује палим са Сарда у 3. стиху , јер циљани радови су сами обрнути.

12 племена Рев.7 расте

Стих 8: „ *Знам дела твоја. Гле, пошто имаши мало моћи, и одржао си реч моју, и ниси се одрекао имена мога, поставио сам пред тобом отворена врата, која нико не може затворити.* »

Изабраник тог времена је позитивно оцењен на основу његових дела која му Исус приписује као правду. Његова „ *мала моћ* “ потврђује рођење групе засноване на „ *неколицини људи* “ из 4. стиха. Године 1873., Исус је адвентистима најавио њихов напредак ка његовом повратку симболом отворених небеских врата која ће се отворити у пролеће 2030, односно за 157 година. У поруци која следи, оној упућеној Лаодикији, Исус ће стајати пред овим вратима, указујући тако на непосредну близину његовог повратка: „ *Ево, стојим на вратима и куцам. Ако неко чује глас мој и отвори врата, ући ћу к њему и вечераћу с њим, и он са мнош.* Рев.3:20 »

Јеврејима је дозвољен приступ хришћанској вери

Стих 9: „ *Ево, дајем вам оне из синагоге сатанине, који говоре да су Јевреји, а нису, него лажу; ево, учинићу их да дођу и поклоне се ногама твојим, и знај да сам те волео.* »

Наводећи улазак правих Јевреја према раси и телу у адвентистичку групу, овај стих потврђује обнављање суботњег одмора; Недеља више није препрека њиховом обраћењу. Јер од 321. године његово напуштање има за последицу и спречавање искрених Јевреја да усвоје хришћанску веру. Његов суд о расним Јеврејима није био лично мишљење Павла, верног сведока; Исус Христ је тај који то потврђује у овом Откривењу, већ у Откр.2:9, у поруци упућеној његовим слугама које су оклеветали Јевреји и прогањали Римљани из доба *Смирне* . Имајте на уму да ће расни Јевреји морати да препознају хришћанско спасење у адвентистичком стандарду да би имали користи од Божје милости. Само универзални адвентизам носи божанску светлост чије је **ексклузивно званично складиште** од 1873. Али будите опрезни! Ова светлост, њена доктрина и њене поруке су искључиво власништво Исуса Христа; ниједан човек и ниједна институција не може да одбије њену еволуцију а да не угрози њихово спасење. Последњи у овом стиху, Исус каже „ *да сам те волео* “. Да ли би то могло значити да је после овог времена благослова можда више неће волети? Да, и ово ће бити значење поруке која се приписује „ *Лаодикији* “.

Заповести Божије и вера Исусова

Стих 10: „Пошто си одржао реч трпљења у мени, и ја ћу те чувати у часу искушења који ће доћи на познату земљу, да искушам оне који живе на земљи. »

Израз стрпљење потврђује контекст адвентистичког чекања који се спомиње у Данилу 12:12: „Благо ономе ко чека, и који стиже до хиљаду триста тридесет и пет дана! „ Тест се односи на веру „становника земље“, оних који настајују „познату земљу“, односно признате од Исуса Христа, Бога створитеља. Долази да тестира људску вољу и разоткрије бунтовнички дух „екуменског“ логора који грчким „оикомене“ означава „познату земљу“ овог стиха.

Ово обећање везује Исуса само под условом да институција сачува квалитет вере почетка. Ако адвентистичка порука треба да се настави до времена коначног универзалног теста вере који је проречен у овом стиху, она неће нужно бити у институционалном облику. Јер претња лебди у овој поруци у 11. стиху која следи, до тада потпуно позитивна и благословена од Бога. Исусово обећање ће се тицати његовог потомства које је остало у животу 2030. године. У то време ће прави изабрани из 1873. године уснути „у Господу“ према Откр. 14:13: „И чух глас с неба који говори: Напиши : Од сада блажени мртви који умиру у Господу! Да, вели Дух, да се одморе од труда својих, јер дела њихова следе. » Ово је дакле друго блаженство које је Исус Христ доделио овом узорном изабранику. Али оно што Исус благосиља је понашање које се показује делима. Наследници „Филаделфије“ ће верно репродуковати, 2030. године, њена дела, њену веру, њено прихватање истина које је дао Бог небески у најновијим облицима које им је дао; јер ће претрпети велике промене до краја када ће разумевање божанског плана бити савршено.

Адвентистичко обећање Исуса Христа и његово упозорење

Стих 11: „Долазим брзо. Држи се онога што имаш, да ти нико не узме круну. »

Порука „Долазим брзо“ је адвентистичког типа. Исус тиме потврђује напуштање било које друге верске исповести. Очекивање његовог повратка у слави остаће до краја света, један од главних критеријума који идентификују његовог правога изабраника. Али остатак поруке представља тешку претњу: „Задржи оно што имаш, да ти нико не узме круну. »А ко може узети његову круну осим непријатеља његових? Његови потомци ће стога прво морати да их идентификују, а зато што то нису урадили, они ће, жртве свог хуманистичког духа, склопити савез са њима, почевши од 1966. године.

Стих 12: „Ко год победи, учинићу га стубом у храму Бога мога, и неће изаћи до века; Написаћу на њему име Бога мога и име града Бога мога, новог Јерусалима који силази с неба од Бога мога, и име моје ново. »

У својим последњим речима благослова посвећеним победницима, Исус спаја све слике задобијеног спасења. „Стуб у храму Бога мога“ значи :

чврст ослонац да носим своју истину у мојој Скупштини, Изабрани. „...и неће изаћи више”: његово спасење биће вечно. “...; *Написаћу на њему име Бога мога*”: урезаћу у њега лик Божјег лика изгубљеног у Едену. “...и име града Бога мога”: он ће учествовати у прослављању Изабраних описаних у Откр.21. „... *новог Јерусалима који силази с неба од Бога мога*, “: „*нови Јерусалим*“ је назив скупа прослављених изабраника који су постали потпуно небески попут небеских анђела Божијих. Откр. 21 описује га у симболичној слици драгог камења и бисера која сведочи о снази љубави коју Бог осећа према својим откупљеним са земље. Она силази на обновљену земљу да би вечно живела у присуству Бога који тамо поставља свој престо. „... *и моје ново име*“: Исус повезује промену свог имена са својим преласком из земаљске природе у небеску природу. Изабрани спасен, оставши жив или васкрснуо, проживеће исто искуство и примиће небеско тело, прослављено, нетрулежно и вечно.

У овом стиху, инсистирање на поређењу са Богом оправдано је чињеницом да је самог Исуса изабрани затекли у свом божанском аспекту.

Стих 13: „*Ко има ухо, нека чује шта Дух говори црквама!*»

Изабрани је разумео лекцију, али он једини може да је разбере. Истина је да је ова порука само за њега припремљена. Ова порука потврђује чињеницу да тумачење и разумевање откривених тајни зависи искључиво од Бога који испитује и бира своје слуге.

Званични адвентизам последњег времена није научио лекцију и Исус му је судио, избљуван је због одбијања поруке трећег очекивања

„*Доћи ћу брзо. Држи се онога што имаш, да ти нико не узме круну.*”
Авај, за тадашњи званични адвентизам крај је још далеко, а са умором времена, 150 година касније, вера више неће бити иста. Исусово упозорење је било оправдано, али није ни забележено ни схваћено. А 1994. године, адвентистичка институција ће заправо изгубити своју „*круну*“, одбацавањем последње „велике светлости“ коју је прорекла Елен Г. Вајт, гласник Исуса Христа у својој књизи „Први списи“ у поглављу „Ма прва визија“, на странама 14 и 15: Следећи текст је одломак са ових страница. Даље прецизирам о њему да он прориче судбину адвентистичког дела и сажима у себи сва учења представљена у три скупштине Откр. 3: 1843-44 *Сард*, 1873 *Филаделфија*, 1994 *Лаодикија*.

Судбина адвентизма откривено у првој визији Елен Г. Вајт

„Док сам се молио на породичном богослужењу, Свети Дух је почивао на мени, и чинило ми се да се све више уздижем изнад овог света таме. Окренуо сам се да видим своју браћу адвентисте који су остали на овом свету, али нисам могао да их нађем. Тада ми је глас рекао: „Погледај

поново, али мало више. Погледао сам горе, и видео стрму и уску стазу, далеко изнад овог света. Овде су адвентисти напредовали ка светом граду. Иза њих, на почетку стазе, била је блистава светлост, за коју ми је анђео рекао да је поноћни плач. Ова светлост је осветљавала целом дужином стазе да им ноге не би посрнуле. Исус је ишао испред њих да их води; и док су га гледали, били су сигурни.

Али убрзо су се неки од њих уморили и рекли да је град још веома далеко и да су мислили да тамо стигну раније. Тада их је Исус охрабрио подигавши своју славну десну руку из које је избијала светлост која се ширила над адвентистима. Викали су: „Алилуја! » Али неки од њих су дрско одбацили ову светлост, говорећи да их није Бог водио. Светло иза њих се коначно угасило и нашли су се у дубокој тами. Посрнули су и изгубили из вида и циљ и Исуса, па су пали са стазе и потонули у зли свет испод. „

Прича о овој првој визији коју је Бог дао младој Елен Гулд-Хармон представља шифровано пророчанство које је једнако вредно као и пророчанство Данила или Откривења. Али да бисмо имали користи од тога, морамо га исправно тумачити. Зато ћу дати објашњење.

Израз „поноћни плач“ означава најаву доласка младожење у „параболи о десет девојака“ из Матеја 25:1 до 13. Испит чекања Христовог повратка у пролеће 1843. и Јесен 1844. представљала је прво и друго остварење; заједно, ова два очекивања представљају „прво светло” приче постављене „иза” групе „Адвентиста седмог дана” који су напредовали у времену, на путу или путу који је благословио Исус Христ. За адвентистичке пионире, 1844. је представљала датум краја света и последњи библијски датум који је пророчка реч могла да предложи изабранима тог времена. Пошто је прошао овај коначни датум, чекали су Исусов повратак мислећи да је неизбежан. Али време је пролазило, а Исус се и даље није вратио; шта визија евоцира говорећи: „Они су открили да је град веома далеко и да су мислили да тамо стигну раније“; односно 1844. или убрзо после тог датума. Такође, обесхрабрење их је завладало све до 1980. године када сам ступио на сцену, примајући ово ново и величанствено светло које гради **треће адвентистичко очекивање** . Овог пута Исусов повратак заказан је **за јесен 1994** . Свакако, објављивање ове поруке односило се само на микрокосмос универзалног адвентизма који се налази у Француској у Валанс-сур-Рхоне. Божији избор за овај мали град на југоистоку Француске има своје објашњење. Тамо је папа Пије ВИ умро у притвору 1799. године, испунивши чињеницу проречену у Откр.13:3. Штавише, Валенсија је била град у којем је Бог основао своју прву адвентистичку цркву на земљи Француске. Зато је тамо донео своју божанску славну последњу светлост и на крају 2020. године потврђујем да сам стално и верно примао од њега његова најновија и најдрагоценија откривења која износим у овом документу. Адвентистички Валентинијански микрокосмос је послужио као универзална позорница за остварење дела који се тиче последње величанствене светлости у визији наше сестре Елен. Ова визија открива нам суд који Исус доноси о искуству проживљеном у Валенсији, треће испуњење параболе о десет девица. Исус препознаје правог адвентисту по његовом понашању према представљеном

светлу. Прави адвентиста своју радост изражава са „Алелуја! » ; благословен Духом, напуни сасуд свој уљем. Насупрот томе, лажни адвентисти „дрско одбацују ово светло“. Ово одбацивање божанске светлости је погубно за њих, јер их је Бог упозорио на ову негативну реакцију у надахнутим порукама, намењеним њима, свом гласнику; постаће празне посуде лишене уља које производи „светлост“ лампе. Најављује се неизбежна последица: „светло које је било иза њих се гаси“; негирају основну основу адвентизма. Исус примењује свој принцип: „*Јер ономе ко има, даће се ономе који има, и имаће у изобиљу, а ко нема, одузеће се и оно што има.* Мат.25:29.” „...на крају су изгубили из вида и циљ и Исуса“, постају неосетљиви на адвентистичке поруке које најављују Христов повратак или, поричу циљ адвентистичког покрета садржан у самом називу „адвентиста“; „онда су пали са пута и потонули у опаки свет који је лежао доле“, 1995. године званично су се обавезали на протестантски савез и екуменизам. Тако су изгубили Исуса и улазак у небо што је био циљ адвентистичке вере. Удружили су се према Дан.11:29, „*лицемерима*“ и „*пијаницама*“, као што је Исус најавио у Мат.24:50; ствари приказане на почетку рада.

Данас су се ове пророчке речи испуниле. Остварени су између 1844. године, датума првог светла „који се налази иза њих“, и 1994. године, датума велике пророчке светлости коју је одбацила прва адвентистичка црква основана у Француској, у граду Валенс-сур-Рхоне, коју је Бог користио за своју демонстрацију. Данас је званични адвентизам у „дубоком мраку“ екуменизма са непријатељима истине, протестантима и католицима.

7.^{ера} : Лаодикија

Крај институционалног адвентизма – одбацивање трећег адвентистичког очекивања.

Стих 14: „*Напиши анђелу скупштине Лаодикије : Овако вели Амин, верни и истинити сведок, почетак стварања Божијег :*

Лаодикија је име седме и последње ере; оно о крају благослова институционалног адвентизма. Ово име има два грчка корена „лаос, дикеиа“ што значи: „суђени људи“. Пре мене су адвентисти преводили: „људи расуђивања“, али институција није знала да ће овај суд почети тиме, као што учи 1. Петрова 4:17: „Јер ово је тренутак када ће суд почети од **куће Бог**. Сада, ако почне од нас, шта ће бити крај онима који се не покоравају *јеванђељу Божијем?* » Исус се представља говорећи: „*Овако говори Амин, сведок верни и истинити, почетак стварања Божијег:* „Реч Амин на јеврејском значи: у истини. Према сведочењу апостола Јована, Исус га је користио често (25 пута), понављајући га два пута, на почетку, пре својих изјава. Али у традиционалној верској пракси, то је постало термин за интерпункцију на крају молитава или изјава. Тада се често тумачи у смислу „нека буде“ наслеђеном од католичанства. И Дух користи овај концепт „у истини“ да би дао речи *Амин* њено савршено оправдано двоструко значење. *Лаодикеја* је час када Исус нуди велико светло да у потпуности осветли

пророчанства припремљена за последње време. Дело које читате је доказ за то. Оно што ће изазвати раскид између Исуса и званичне адвентистичке институције је одбијање његове светлости. У логичном и оправданом избору, Бог је, између 1980. и 1994. године, подвргао адвентизам тесту вере по узору на модел који је као резултат имао губитак протестаната и благослов адвентистичких пионира. Тест је већ био заснован на вери у Исусов повратак најављен за пролеће 1843., затим за јесен 1844. Са своје стране, од 1983. почео сам да делим најаву Исусовог повратка за 1994. годину, користећи „*пет месеци*“ цитирано у поруци о „*петој труби*“ у Откр.9:5-10. Приписујући ову тему проклетству протестантизма из 1844. године, наведени период од „*пет месеци*“, односно 150 стварних година, довео је до 1994. Видевши само повратак Исуса Христа да означи крај овог периода, и делимично заслепљен од Бога на појединостима текста бранио сам оно што сам сматрао божанском истином. Након званичних упозорења, институција је у новембру 1991. прогласила моју смјену; ово, док је преостало још три године да докажем и демантујем моје најаве. Тек касније, око 1996. године, постало ми је јасно право значење овог искуства. Речи које је Исус изнео у свом писму „*Лаодикији*“ управо су се испуниле и сада су добиле тачно значење. До 1991. млади адвентисти више нису волели истину као 1873. Савремени свет их је такође ослабио заводећи их и освајајући њихова срца. Као иу ери „*Ефеза*“, званични адвентизам је изгубио своју „*прву љубав*“. А Исус јој „*одузима свећњак и венац*“, јер ни она тога више није достојна. У светлу ових чињеница, порука постаје блистава са јасноћом. Реч „*Амин*“ потврђује захтев за потпуном истином и крај благословене везе. „*Сведок _ веран и истинит*“ одбацује неверног и лажљивог Изабраника. „*Принцип Божјег стварања*“, дакле творац, долази до тога да колективно затвори интелигенцију недостојних и појединачно отвори интелигенцију његових изабраних за истине садржане и скривене у причи о Постању. Истовремено, евоцирајући „*принцип Божјег стварања*“ коју повезује са речју „*Амин*“, Дух потврђује веома близак коначни повратак Исуса Христа: „*одмах*“. Међутим, између 1994. и 2030. године, датума краја човечанства на земљи, ипак ће проћи 36 година.

Смртоносна млакост

Стих 15: „*Знам дела твоја. Знам да ти није ни хладно ни вруће. Нека ти је хладно или вруће!*»

Неформално обраћање је упућено институцији. Ово је плод религија наслеђених са оца на сина и ћерку, где вера постаје традиционална, формалистичка, рутинска и плаши се било чега новог; стање у коме Исус више не може да је благослови када има толико новог светла да подели са њом.

Стих 16: „*Зато што си млак, а ниси ни хладан ни врућ, повратићу те из уста својих.*»

Запажање је установио Исус у новембру 1991. године, када је званична институција уклонила пророка који је носио његову поруку. У пролеће 1994. биће повраћано, као што је Исус најавио. Доказ за то је и сама дала уласком 1995. године у екуменски савез који је организовала Католичка

црква, где се придружила побуњеним протестантима, пошто сада дели њихово проклетство.

Варљиве илузије засноване на духовном наслеђу

Стих 17: „ *Зато што кажеш: богат сам, обогатио сам се и ништа ми не треба, и што не знаш да си јадан, јадан, сиромашан, слеп и наг,* “

„... богат “, изабран је адвентистички изабраник 1873. године, а бројна откровења дата Елен Г. Вајт додатно су је духовно обогатила. Али на пророчком нивоу, тумачења тог времена су брзо застарела, као што је Џејмс Вајт, муж Господњег гласника, исправно мислио. Исус Христ, живи Бог, осмислио је своја пророчанства за њихово савршено и беспрекорно коначно испуњење. Због тога проток времена, који доноси огромне промене у свету, оправдава стално преиспитивање примљених и подучаваних тумачења. Благослов Господњи је задржан; Исус је рекао: „ *Ономе који ће чувати моја дела до краја* “. Међутим, 1991. године, када је одбацио светлост, крај је још био далеко. Стога је морала да буде пажљива на свако ново светло које је Господ предложио средствима које је он сам изабрао. Какав контраст између илузија институције и стања у коме га Исус види и суди! Од свих наведених термина, реч „ *голи* ” је најозбиљнија за институцију, јер значи да је Исус повукао своју вечну правду из ње, она је у његовим устима, смртна пресуда и друга смрт последњег суда; према ономе што је записано у 2. Кор. 5:3: „ *Тако уздишемо у овом шатору, желећи да се обучемо у свој небески дом, само да се нађемо обучени а не голи.* . »

Савет верних и истинитих сведока

Стих 18: „ *Саветујем ти да купиш од мене злато у огњу испушено, да се обогатиш, и беле хаљине, да се обучеш, и да се не појави срамота голотиње твоје, и мелем да помажеш очи, да видите.* . »

Након налаза из 1991. године, институција је имала још три године да поправи свој пут и произведе плод покајања који није дошао. И напротив, његове везе са палим протестантима ојачале су до те мере да је направио званичан савез објављен 1995. Исус се представља као ексклузивни трговац праве вере, „злата тестираног огњем“ *теста* . Докази о његовој осуди цркве појављују се у одсуству „ *белих хаљина* “ којих су њени пионири били „ *достojни* “ у Откр.3:4. Овим поређењем, Исус илуструје чињеницу да је, пре 1994. године, подвргао адвентисте „ *Лаодикије* “ адвентистичким очекивањима идентичним онима који су претходили датумима 1843. и 1844. године; како би се испитала вера у три искуства, како се учи у поруци упућеној адвентистима из *Сарда 1844. године* . У затвореном бунтовном ставу, институција није могла да разуме шта јој је Исус замерио; била је „ *слепа* “, као фарисеји Исусове земаљске службе. Она стога није могла да разуме Христов позив да купи „ *скупоцени бисер* “ из параболе у Матеју 13:45-46 која поставља слику мерила вечног живота који захтева Бог. откривен у овом 18. стиху Откр. .

Милостиви позив

Стих 19: „ *Колико волим, прекоревам и кажњавам. Зато ревните и покајте се.* »

Казна је за оне које Исус *воли* све док их не поврати. Упућени позив, позив на покајање, није послушан. А љубав се не наслеђује, она се зарађује достојанством. Пошто је институција очврснула, Исус упућује индивидуални апел кандидатима за небески позив:

Универзална привлачност

Стих 20: „ *Ево, стојим на вратима и куцам. Ако неко чује мој глас и отвори врата, ући ћу к њему и вечераћу с њим, и он са мном.* ”

У Откривењу, реч " *капија* " се појављује у Откр.3:8, овде у Откр.3:20, у Откр.4:1 и у Откр.21:21. Откр.3:8 нас подсећа да се *врата* отварају и затварају. Они тако постају симбол тестова вере који отварају или затварају приступ Христу, његовој правди и његовој милости.

У овом 20. стиху, реч „ *капија* “ има три различита, али комплементарна значења. Он показује на самог Исуса: „ *Ја сам врата* . Јован 10:9”; *врата раја се отворише* у Откр. 4:1: „ *Отворише се врата на небу.* » ; и *врата* људског срца на која Исус долази да покуца да позове изабраника да му отвори своје срце како би пружио доказ своје љубави.

Довољно је да његово створење отвори своје срце његовој откривеној истини да би се омогућила интимна заједница између њега и његовог божанског творца. Вечера се дели увече, када дође ноћ да се прекине радни дан . Човечанство ће ускоро ући у ову врсту ноћи „ *у којој више нико не може да ради.* (Јован 9:4)“ Крај времена милости ће заувек замрзнути последње религиозне изборе људских бића, мушкараца и жена подједнако одговорних и стриктно комплементарних на нивоу тела.

У поређењу са поруком из *Филаделфије*, изабрани је у *Лаодикијској ери* , у непосредној близини повратка Исуса Христа. „ *Отворена врата на небу* ” отвориће се као наставак ове поруке у Откр.4:1.

Последње опомињање Духа

Појединачном победнику, Исус изјављује:

Стих 21: „ *Ко победи, даћу да седне са мном на престо мој, као што сам ја победио и сео са Оцем својим на престо његов.* »

Тиме најављује активност небеског суда која следи ову поруку и која ће бити тема Откр.4. Али ово обећање га само обавезује на истински изабраног победника.

Стих 22: „ *Ко има ухо, нека чује шта Дух говори црквама!* »

Тема „ *писама* “ завршава се овим новим институционалним неуспехом. Последњи, јер ће од сада светлост носити надахнути човек, па мала група. Она ће се преносити појединачно од особе до особе и путем интернета коју ће сам Исус усмерити водећи своје изабране ка извору ширења његових најновијих истина, светих као што је његова божанска личност. На овај начин, где год да је на земљи: „ *Ко има ухо нека чује шта Дух говори скупштинама!*“ »

Следећа тема ће имати за контекст небески миленијум суда злих који су извршили свеци. Цела тема је заснована на учењима раштрканим у Откр. 4, 11 и 20. Али Откр. 4 јасно потврђује небески контекст ове делатности која хронолошки прати последњу епоху земаљских Изабраника.

Откривење 4: Небески суд

Стих 1: „ После овога погледах, и гле, **отворише се врата на небу** . Први глас који сам чуо, попут звука трубе , који ми се обратио, рекао је: **Дођи овамо , и показаћу ти шта ће се догодити после** .

Рекавши: „ Први глас који сам чуо, као звук трубе “, Дух дефинише поруку ове „ лаодикијске “ ере као ону у коју је пренео Јована у Откр. 1:10: „ Био сам у духу на дан Господњи, и чух иза себе глас јак, као звук трубе .” Лаодикија је стога ера чији је крај обележен „даном Господњим “, даном његовог великог славног повратка.

По његовим речима, Дух снажно подржава идеју о сукцесији ове теме са поруком *Лаодикије* . Ово појашњење је важно, јер институција никада није била у стању да докаже својим противницима своје доктрине о небеском суду. Данас пружам доказ за то, што је омогућено тачном дефиницијом датума приложених порукама писама *Откр.2* и *3*. Између *Лаодикије* и *Откр.4*, са „ *седмом трубом* “ из *Откр.11*, Исус је одузео је ђаволу и бунтовним људима њихову земаљску „ *власт над царством света* “. Са „ *жетвом* “ из *Откр. 14*, он је своје изабранике узео на небо и поверио им задатак да заједно са њим суде о прошлом земаљском животу злих мртвих. Тада ће „ *онај који победи владати народима гвозденим штапом* “ као што је објављено у *Откр.2:27*. Да су прогонитељи, попут мене, били сигурни у судбину која им је резервисана, нема сумње да би модификовали своје понашање. Али управо њихова жестока жеља да игноришу свако упозорење их води у најгоре поступке и тако себи спремају најгору казну која се не може репродуковати у садашњим овоземаљским условима. Вратимо се онда на текст овог поглавља 4. „ *Први глас који сам чуо, као звук трубе, и који ми се обратио, рекао је: Дођи овамо, и показаћу ти шта се мора догодити после*“ . Јован упућује на 10. стих *Откр. 1*: „ *Бих у Духу на дан Господњи, и чух иза себе глас јак као звук трубе* “. Ова тема Христовог повратка у слави већ се помиње у 7. стиху где је написано: „ *Гле, долази с облацима. И свако око ће га видети, чак и они који су га проболи; и сва племена земаљска заплакаће због њега. Да. Амин!* » Предложена веза ова три текста потврђује коначни славни контекст дана повратка Господа Исуса, кога су његови изабрани посвећеници и његови верни анђели називали и *Михаилом* . Ако се Исусов глас упореди са *трубом* , то је зато што, попут овог звучног инструмента војски, на челу своје небеске анђеоске војске, Исус оглашава своје трупе да започну борбу. Штавише, као *труба* , његов глас није престао да упозорава своје изабране да их опомиње како би их

припремио за победу као што је он сам победио грех и смрт. Призивајући ову реч „ труба “, Исус нам показује најтајанственију и најважнију тему целог свог Откривења. И истина је да је за његове последње слуге ова тема крила елиминациони тест. Овде, у Откр.4:1, описана сцена је непотпуна јер циља само на његове изабранике које долази да спасе од смрти. Понашање злих у овом истом контексту биће описано у Откр.6:16 овим разоткривајућим изразима: „ *И рекоше планинама и стенама: Падите на нас и сакријте нас од лица Онога који на престо, и пред гневом јагњета; јер је дошао велики дан гнева његовог, и ко може да издржи?* » На ово питање суспендовано, очигледно, без одговора, Бог ће у 7. поглављу које прати оне који могу да се одупру представити: запечаћене изабране симболизоване бројем 144.000, мноштво од 12 на квадрат, или 144. Али он Само изабрани који су остали живи при повратку Христовом деловати тамо. Сада, у овом контексту Откр. 4, узнесеће на небо такође се тиче изабраних који су умрли од Авеља, које је Исус васкрсао да би и њима дао награду обећану за њихову веру: вечни живот. Такође, када је Исус рекао Јовану: „ *Дођи овамо!* “, Дух само предвиђа, кроз ову слику, успон ка небеском царству Божијем свих изабраних искупљених крвљу Исуса Христа. Овај успон на небо означава крај људске земаљске природе, изабрани васкрсавају слични верним анђелима Божијим, у складу са Исусовим учењем из Мт.22:30. Прошло је месо и његово проклетство, остављају их без жаљења. Овај тренутак у људској историји је толико пожељан да га се Исус непрестано подсећа у свом откривењу од Данила. Попут земље, проклете због човека, прави изабрани чезну за својим избављењем. Чини се да је 2. стих преписан из Откр.1:10; у ствари, Дух снажније потврђује везу ова два која се односе на исти догађај у историји Божијег пројекта, његов повратак у његов " велики дан " проречен у Откр.16:16.

Стих 2: „ *Одмах сам био у духу. И гле, на небу беше престо, и на престолу један седе .*”

Као у Јовановом искуству, уздизање изабраних на „ небо “ их „одушевљава духом “ и они се пројектују у небеску димензију која остаје заувек недоступна људима, јер Бог тамо царује и он је видљив.

Стих 3: „ *Онај који је седео изгледао је као камен од јасписа и сардоникса; а престо је био окружен дугом попут смарагда .*”

Тамо се налазе суочени са престолом Божијим, на коме славно седи један Бог створитељ. Ова неописива небеска слава је ипак изражена драгим камењем на које су људи осетљиви. „ *Камење јасписа* “ поприма веома различите аспекте и боје, осликавајући тако многострукост божанске природе. Црвене боје, „ *сардоин* “ личи на њега. „ *Дуга* “ је природни феномен који је одувек одушевљавао мушкарце, али још увек морамо да се сетимо његовог порекла. То је био знак завета којим је Бог обећао човечанству да га никада више неће уништити водама потопа, према Пост.9:9 до 17. Такође, сваки пут када киша сретне сунце, симболична слика Бога, дуга, изгледа да умирује његова земаљска створења. Али призивајући поплаву вода, Петар подсећа да је „ *поплава огња и сумпора* “ у божанском плану (2. Петр. 3:7). Управо, с обзиром на ову истребљујућу „ *огњену*

поплаву “, Бог организује, на свом небу, суд злих, чије ће судије бити искупљени изабрани, а Исус, њихов Откупитељ.

Стих 4: „ *Око престола видех двадесет и четири престола* , и на овим престолима сеђаху *двадесет и четири старца* , обучени у беле хаљине, и на главама својим крунама од злата .

Овде су, дакле, симболизовани 24 старца , откривени искупљени из две пророчке ере према следећем принципу: између 94. и 1843. године, оснивање 12 апостола; између 1843. и 2030. године, духовни „адвентистички” Израел из „ 12 племена ” запечаћен „ печатом Божјим ”, 7. дана суботе у Апо.7. Ова конфигурација ће бити потврђена, у Откр.21, у опису „ *Новог Јерусалима који силази с неба* “ да се настани на обновљеној земљи; „ 12 племена “ је представљено са „ 12 врата “ у облику 12 „ бисера “ . Тема суда је дефинисана у Откр. 20:4, где читамо: „ **И видех престоле; а онима који су тамо седели дата је власт да суде . И видех душе оних који беху посечени због сведочанства Исусовог и због речи Божије, и оних који се нису поклонили звери ни лику њеном, и нису примили жиг на чело и на руке. Они су оживели и царовали са Христом хиљаду година .**” Владавина изабраних је владавина судија. Али коме да судимо? Откр.11:18 нам даје одговор: „ *Народи су били љути; и дође гнев твој, и дође време да судиш мртвима* , да наградиш слуге своје, пророке, свете, и оне који се боје имена твога, мале и велике, и да уништиш оне који уништавају земљу.” У овом стиху, Дух подсећа на низ три теме откривене за време краја: „шеста труба “ за „ *разјарене народе* “, време „ *седам последњих зала* “ јер „ *дође гнев ваш* “ , и небески суд од „ *хиљаду година* “ јер „ *дошло је време да се суди мртвима* “ . Крај стиха поставља коначни програм који ће бити остварен коначним судом *језера огњеног и сумпора* које ће уништити зло. Сви ће учествовати у другом је предложио *васкрсење* , на крају „ *хиљаду година* “, према Откр. 20:5: „ *Остали мртви нису се вратили у живот док се не наврши хиљаду година* “ . Дух нам даје своју дефиницију злих: „ *они који уништавају земљу* “ . Иза ове акције стоји „ *разорни или разарајући грех* “ цитиран у Дан.8:13; грех који проузрокује смрт и пустош земље ; који је навео Бога да преда хришћанство окрутном римском папском режиму између 538. и 1798. године; која трећину људи испоручује нуклеарној ватри после или 2021. Нико не би могао ни замислити да ће од 7. марта 321. кршење свете суботе правога седмог дана донети толико страшних и трагичних последица. 24 старешине се разликују само на нивоу декрета из Данила 8:14, јер им је заједничко да су спасени истом крвљу Исуса Христа. Због тога, сматрани достојним, према Откр.3:5, сви они носе „ *беле хаљине* “ и „ *венац живота* “ обећане победницима у борби вере, у Откр.2:10. „ *Злато* “ круна симболизује веру очишћену искушењем према 1. Пет.1:7.

У овом поглављу 4, израз „ *седење* “ се појављује 3 пута. Број 3 као симбол савршенства, Дух ставља ову тему суда седмог миленијума под знак савршеног покоја освајача, као што је написано: „*Седи ми здесна док не ставим непријатеље твоје под ноге твојим ногама .*” Пса.110:1 и Мат.22:44. Он и они који седе почивају и овим ликом, Дух добро представља седми

миленијум, као што је велика Субота или починак проречена, од стварања, освећеним одмором седмог дана наших недеља.

Стих 5: „ **Од престола излазе муње, гласови и грови. Пред престолом гори седам светиљки огњених, који су седам духова Божијих .**”

Манифестације које „ *излазе са престола* “ директно се приписују самом Богу створитељу. Према Изл.19:16, ови феномени су већ обележили, у страху јеврејског народа, присуство Бога на гори Синај. Ова сугестија стога подсећа на улогу коју ће десет Божјих заповести играти у овој акцији осуде злих мртвих. Овај подсетник такође евоцира чињеницу да невидљивог под ризиком од неизбежне смрти за своја створења у прошлости, Бога који није променио своју природу без опасности виде његови откупљени васкрсли и прослављени изабраници. **Пажња! Ова кратка реченица, сада тумачена, постаће оријентир у структури књиге Откривење. Сваки пут када се појави, читалац мора да схвати да пророчанство евоцира контекст почетка суда седмог миленијума који ће бити обележен директном и видљивом Божјом интервенцијом у Михаилу, Исусу Христу.** На тај начин, структура целе књиге понудиће нам узастопне прегледе хришћанске ере под различитим темама раздвојеним овим кључним изразом: „*биле су муње, гласови и грови* “. Наћи ћемо га у Откр.8:5 где се кључу додаје „ *земљотрес* “. Одвојиће тему вечног небеског заступништва Исуса Христа од теме *труба* . Затим, у Откр.11:19, „ *јаки град* “ ће бити додат кључу. Објашњење ће се појавити у Откр.16:21 где овај „ *велики град* “ затвара тему седме *од седам последњих зала Божијих* . Слично, „ *земљотрес* “ постаје, у Откр.16:18, „ *велики земљотрес* “. Овај кључ је фундаменталан за учење управљања учењима књиге Откривење и разумевање принципа њене структуре .

Враћајући се на наш стих 5, примећујемо да су, овога пута постављени „ *пред престолом* “, „ *седам светиљки огњених које горе* “. Они симболизују „ *седам духова Божијих* “. Број „ **седам** » симболизује посвећење, овде, освећење Духа Божијег. Кроз свој Дух који садржи сав живот Бог контролише сва своја створења; он је у њима, и поставља их „ *пред престол свој* “, јер их је створио слободне, насупротив њему. Слика „ *седам светиљки* “ симболизује освећење божанске светлости; његова савршена и интензивна светлост елиминише сваку могућност таме. Јер нема места таме у вечном животу откупљених.

Стих 6: „ *Још је пред престолом море од стакла, попут кристала. У средини престола и око престола налазе се четири жива бића пуна очију испред и иза .*”

Дух нам говори својим симболичким језиком. Шта је „ *пре престо* “ означава његова небеска створења која помажу, али не учествују у пресуди. У великом броју, они попримају изглед мора *чија* је чистоћа карактера толико чиста да га он упоређује са *кристалом* . Ово је основни карактер небеских и земаљских створења која су остала верна Богу створитељу. Затим Дух призива други симбол који се тиче Бога, усред престола , и његових небеских створења из других светова и других димензија, *око престола* ; *около* означава створења разбацана под погледом Бога који седи

на престолу . Израз „ четири жива бића “ односи се на универзални стандард живих бића. Мноштво *очију* оправдава се речју мноштво, а њихов положај „ *напред и позади* ” симболизује неколико ствари. Прво, даје овим *живим бићима* вишесмерни, вишедимензионални изглед. Али више духовно, израз „ *пре и иза* “ односи се на божански закон уклесан Божјим прстом на гори Синај, на четири лица две камене плоче. Дух упоређује универзални живот са универзалним законом. И једно и друго је дело Бога који гравира на камену, на телу или у духовима, мерило савршеног живота за срећу својих створења која га разумеју и воле. Ово мноштво *очију* посматра и прати са страшћу и саосећањем шта се дешава на земљи. У 1. Кор. 4:9, Павле објављује: „ *Јер, чини ми се, Бог је учинио да нас, апостоле, најниже међу људима, на неки начин осудимо на смрт, пошто смо ми били призор свету, да анђелима и људима .*” Реч „ *свет* “ у овом стиху је грчка „космос“. Тај космос ја дефинишем као вишедимензионалне светове. На земљи изабране и њихове битке прате невидљиви гледаоци који их воле истом божанском љубављу коју је открио Исус Христ. Радују се својој радости и плачу са онима који плачу јер је борба тако тешка и мучна. Али овај космос такође означава неверујући свет попут римског народа, посматрача убијања верних хришћана у својим аренама.

Откривење 5 ће нам представити ове три групе небеских посматрача: *четири жива бића, анђеле и старешине* , сви су победници, они су уједињени под љубазним погледом великог Бога створитеља за вечност.

Веза која повезује „ *мноштво очију* “ са божанским законом је у називу „ *сведочанство* “ које Бог даје свом закону од десет заповести. Сетимо се да се овај закон чувао на „најсветијем месту“ искључиво резервисаном за Бога и забрањеном људима осим за празник „Дана помирења“. Закон је остао код Бога као „ *сведочење* “ и његове „ *две таблице* “ даће друго значење симболичким „ *два сведока* “ наведеним у Откр. 11:3. » У овој лекцији „ *мноштво очију* “ открива постојање мноштва невидљивих сведока који су били сведоци земаљских догађаја. У божанској мисли реч сведок је неодвојива од речи верност. Грчка реч „*мартус*“ преведена као „мученик“ савршено га дефинише, јер верност коју тражи Бог нема граница. И у најмању руку, „сведок“ Исуса мора поштовати божански закон његових десет заповести са којима га Бог упоређује и суди му.

БОЖАНСКИ ЗАКОН пророкује

Овде отварам заграду, да дочарам божанску светлост примљену у пролеће 2018. То се тиче закона десет Божијих заповести. Дух ме је навео да схватим важност следећег појашњења: „ *Мојсије се вратио и сишао са горе са две плоче сведочанства у руци; **табеле су биле исписане обострано** , **биле су исписане на једној и на другој страни** . *Таблице су биле Божје дело, а писмо је било Божје писмо, урезано на столовима* (Изл.32:15-16).“ Прво сам се изненадио да нико никада није узео у обзир ово појашњење према којем су оригиналне табеле закона биле исписане на њихова четири лица,*

односно „предња и задња“ као „очи четири жива бића“ проучени претходни стих. Ово упорно цитирано појашњење имало је разлог који ми је Дух дозволио да откријем. Цео текст је првобитно био равномерно распоређен и уравнотежен на четири стране два камена стола. На предњој страни прве била је приказана прва заповест и половина друге; његова леђа носила је други део другог и целину трећег. На другом столу, на предњој страни је била у потпуности приказана четврта заповест; на њеној полеђини је било последњих шест заповести. У овој конфигурацији, две видљиве стране нам представљају прву заповест и другу, половину, и четврту која се тиче освећеног остатка седмог дана. Поглед на ове ствари наглашава ове три заповести које су знаци светости 1843. године, када је субота обновљена и захтевана од Бога. На овај датум, протестанти су постали жртве наслеђене римске недеље. Последице адвентистичког и протестантског избора биће тако приказане на полеђини две табеле. Чини се да је, без поштовања суботе, од 1843. године, прекршена и трећа заповест: „*Име Божије узимају узалуд*“, дословно „*лажно*“, они који га призивају без Христове правде или после 'Изгубио. Они тако обнављају грешку коју су починили Јевреји чија тврдња да припадају Богу је откривена као лаж од стране Исуса Христа у Откр. 3:9: „*они из синагоге сатанине, који себе називају Јеврејима, а нису, али лажу*.“ Године 1843. то је био случај са протестантима, наследницима католика. Али пре треће заповести, други део друге открива суд који Бог доноси над два главна супротстављена табора. Протестантским наследницима римокатолицизма Бог каже: „*Ја сам љубоморни Бог, који кажњава безакоње очева на деци до трећег и четвртог колена оних који ме мрзе*“; на његову несрећу, званични адвентизам „*повраћан*“ 1994. ће поделити њихову судбину; али и обратно, свецима који ће светити његову свету суботу и његову пророчку светлост од 1843. до 2030. године, каже: „*и који до хиљаду нараштаја помилуј оне који ме љубе и који држе заповести моје*“. Наведени број „*хиљаду*“ суптилно дочарава „*хиљаду година*“ седмог миленијума Откр.20, што ће бити награда изабраним победницима који су ушли у вечност. Појављује се још једна лекција. Лишени помоћи Светог Духа Исуса Христа, као резултат тога, протестанти и адвентисти пуштени од Бога сукцесивно 1843. и 1994. године неће моћи да поштују последњих шест заповести записаних на полеђини табеле 2, укључујући предњу посвећен божанском одмору седмог дана. С друге стране, посматрачи овог одмора добиће помоћ Исуса Христа да се повинују овим заповестима које се тичу дужности човека према ближњем. Божја дела још од предаје табли закона Мојсију добијају значење, улогу и употребу колико изненађујуће толико и неочекивано у времену краја, 2018. године. А порука о обнављању суботе је тиме ојачана и потврђена од Свемогућег Бога Исуса Христа.

Ево сада форме у којој се појављују десет заповести.

Табела 1 – Фронт: рецепти

Бог се представља

„*Ја сам Јахве, Бог твој, који сам те извео из земље египатске, из куће ропства*“. (Сви изабрани спасени од греха и спасени крвљу помирења

коју је пролио Исус Христ су укључени; *кућа ропства* је грех; имитирани плод ђавола).

1. заповест: католички грех од 538 ' протестантски од 1843, а адвентистички од 1994).

„*Немој других богова осим мене .*”

2. заповест: ^{1. део}: католички грех од 538.

„*Не правите себи никакав резани лик или приказ онога што је горе на небу, и што је на земљи доле, и што је у водама испод земље. Не клањај им се, нити им служи;* „.

Табела 1 – Назад: Последице

2. заповест: ^{2. део} :

„... *јер ја, Јахве, Бог твој, сам Бог љубоморан, који кажњавам безакоње очева над децом до трећег и четвртог колена оних који ме мрзе, (католици од 538; протестанти од 1843; адвентисти од 1994) и који показује милост хиљаду нараштаја онима који ме љубе и држе заповести моје . (Адвентисти седмог дана, од 1843; најновији, од 1994) .*

3. заповест: католици су прекршили од 538, протестанти од 1843, а адвентисти од 1994) :

„*Не узимај лажно име Јахве, Бога свога; јер Јахве неће оставити некажњеним онога ко лажно узима његово име .* »

Табела 2 – Фронт: рецепт

4. заповест: њено кршење од стране хришћанске скупштине од 321. године чини је „*разорним грехом*“ из Дан.8:13 ' католичка вера га је преступила од 538., а протестантска од 1843. Али је од 1843. и 1873. одликован вером адвентиста седмог дана.

„*Сети се суботњег дана, да га светкујеш. Ради шест дана и ради сав свој посао. Али седми дан је субота Господу Богу твојем; немој радити ни ти, ни син твој, ни кћер твоја, ни човек твој, ни слушкиња твоја, ни стока твоја, ни странац који је на вратима твојим. Јер за шест дана створи Господ небо, земљу и море и све што је на њима, а седмога дана почину; зато је Господ благословио дан суботни и посветио га .* »

Табела 2: Реверс: последице : Ових последњих шест заповести је хришћанска вера прекршила од 321. године; католичком вером од 538; протестантском вером, од 1843. и „*повраћаном*” адвентистичком вером 1994. Али поштовани су у вери адвентиста седмог дана благословљеној Светим Духом Исуса Христа, од 1843. и 1873. године; „последњи“ од 1994. до 2030. године.

5. заповест -

„*Поштуј оца свога и мајку своју, да ти буду дуги дани у земљи коју ти даје Јахве, Бог твој.* »

6. заповест -

„~~Нећеш убити~~. *Не чини убиство .*” (злочинско убиство или у име криве религије)

7. заповест -
 „ Не чини прељубу. »
8. заповест -
 „ Не кради. »
9. заповест -
 „ Не сведочи лажно на ближњег свог . »
10. заповест -
 „ Не пожели кућу ближњег свог; не пожели жену ближњег свог, ни слугу његовог, ни слушкињу његову, ни вола његовог, ни магарца, ни било чега што је ближње твоје. »

Овде закључујем ову узвишену и животно важну заграду.

Стих 7: „ Прво живо биће је као лав, друго живо биће је као теле, треће биће има лице човека, а четврто живо биће је као орао који лети .

Рецимо одмах, ово су само симболи. Иста порука је представљена у Језек.1:6 са варијацијама у опису. Постоје четири идентичне животиње, свака са четири различита лица. Овде још увек имамо четири животиње, али свака има само једно лице, различито у четири животиње. Ова чудовишта стога нису стварна, али је њихова симболична порука узвишена. Сваки од њих представља стандард вечног универзалног живота који се тиче, као што смо видели, самог Бога и Његова вишедимензионална универзална створења. Онај који се оваплотио у свом божанском савршенству, ова четири критеријума универзалног живота, јесте Исус Христос, у коме се налазе краљевство и снага *лава* према Суд.14:18; дух жртвовања и служења *телету* ; човекова слика Бога; и власт врховног небеског узвишења *летећег орла* . Ова четири критеријума се налазе у целом универзалном вечног небеском животу. Они представљају норму која објашњава успех божанског пројекта против којег се боре бунтовни духови. И Исус је представио савршен модел својим апостолима и ученицима током своје текуће земаљске службе; идући тако далеко да је опрао ноге својим ученицима, пре него што је своје тело предао на мучење распећа, да би се, као „теле “ , уместо њих искупио за грехе свих својих изабраних. Такође, нека се свако испита да ли је одрицање од ове норме вечног живота у складу са његовом природом, њиховим тежњама и жељама. Ово је стандард понуде спасења коју треба схватити или одбацити.

Стих 8: „ Четири жива бића имају по шест крила и пуна су очију свуда око и изнутра. Не престају да говоре дању и ноћу: Свет, свет, свет је Господ Бог Сведржитељ, који беше, и јесте, и који ће доћи! »

У позадини небеског суда, ова сцена илуструје принципе које стално примењују на небу и на земљи бића која остају верна Богу.

Небеска тела створења из других светова немају потребу за крилима да се крећу јер не подлежу законима земаљске димензије. Али Дух усваја земаљске симболе које човек може да разуме. Приписујући им „ шест крила “, он нам открива симболичку вредност броја 6 који постаје број небеског карактера и анђела. То се тиче светова који су остали без греха и анђела од

којих је Сатана, бунтовни анђео, први створен. Пошто је Бог себи доделио број "седам" као свој лични краљевски "печат", број 6 се може сматрати "печатом", или у случају ђавола, "жигом" његове личности, али он дели ово број 6 са световима који остају чисти и свим анђелима створеним од Бога, добрим и лошим. Испод анђела долази човек чији ће број бити „5“, што је оправдано његовим 5 чула, 5 прстију његове руке и 5 прстију његове ноге. Испод долази број 4 универзалног карактера означен са 4 кардиналне тачке, север, југ, исток и запад. Испод долази број 3 савршенства, затим 2 несавршености и 1 јединства или савршеног сједињења. Очи четири жива бића су „*свуда околу и изнутра*“, и штавише, „*испред и иза*“. Ништа не може побећи од погледа овог небеског вишедимензионалног универзалног живота који божански Дух испитује у целини јер је његово порекло у њему. Ово учење је корисно јер, на данашњој земљи, због греха и злоће грешника, држећи их „у себи“, човек може да сакрије своје тајне мисли и своје зле путеве од других људи, пројеката усмерених против ближњег. У небеском животу такве ствари су немогуће. Небески живот је провидан као кристал пошто је из њега протерано зло, заједно са ђаволом и његовим злим анђелима, баченим на земљу, према Откр.12:9, после Исусове победе над грехом и мртвима. Проглашење светости Божије остварује се у свом савршенству (3 пута: *свети*) становницима ових чистих светова. Али ова објава се не спроводи речима; то је савршенство њихове индивидуалне и колективне светости која у трајним делима објављује савршенство светости Бога који их је створио. Бог открива своју природу и име у облику који се наводи у Откр. 1:8: „*Ја сам алфа и омега, говори Господ Бог, који јесте, и који беше, и који ће доћи, Свемогући*.“ Израз „*ко јесте, ко је био и који ће доћи*“ савршено дефинише вечну природу Бога створитеља. Одбијајући да га назову именом које је себи дао, „Јахве“, људи га називају „Господ“. Истина је да Богу није било потребно име, будући да је јединствен и без божанског такмаца, није му потребно име које би га разликовало од других богова који не постоје. Бог је ипак пристао да одговори на захтев Мојсија кога је волео и који је волео њега. Зато је себи дао име „ЈаХВЕ“ што се преводи глаголом „бити“, коњугираним у трећем лицу јединине хебрејског имперфекта. Ово „несавршено“ време означава остварење које се протеже у времену, дакле, време веће од наше будућности, а облик „који јесте, који је био и који ће бити“ савршено преводи значење овог хебрејског несавршеног. Формула „*онај који јесте, који је био и који ће доћи*“ је стога Божји начин да преведе његово хебрејско име „ЈаХВеХ“, када га мора прилагодити западним језицима, или било ком другом осим хебрејском. Део „и који долази“ означава коначну адвентистичку фазу хришћанске вере, установљену у Божјем плану декретом Дан.8:14 од 1843. Стога је у телу изабраних адвентиста да је проглашење троструке светости од Бога је остварено. Божанство Исуса Христа се често оспоравало, али је неоспорно. О томе Библија каже у Јев.1:8: „*А он рече Сину: вечан је престо твој, Боже; жезло твоје владавине је жезло праведности;* „. А Филипу који тражи од Исуса да му покаже Оца, Исус одговара: „*Толико сам дуго с тобом, а ти ме*

ниси познао, Филипе! **Ко је видео мене видео је Оца** ; како кажеш: *Покажи нам Оца?* (Јован 14:9)“

Стихови 9-10-11: „*Када живи дају славу и част и захвалност Ономе који седи на престолу, Ономе који живи у векове векова, двадесет и четири старешине падају пред Онога који седи на престолу и клањају ее–и поклони се пред Живим у векове векова, и бацише своје венце пред престо говорећи: Удостојио си се, Госпoде наш и Бoжe наш, да примиш славу и част и моћ; јер си ти створио све ствари, и по твојој вољи оне постоје и створене су.*”

Четврто поглавље завршава се сценом прослављања Бога створитеља. Ова сцена показује да су божански захтев, „*бојте се Бога и дајте му славу ...*“, изражен у поруци првог анђела из Откр. 14:7, чули и добро разумели последњи изабрани од 1843; али изнад свега, од изабраних који су остали живи у време повратка у славу Исуса Христа; јер је само за њих припремљено и потпуно осветљено Откровење Апокалипсе у време које је Бог изабрао, од пролећа 2018. Откупљени тако изражавају у обожавању и хвали сву своју захвалност према Исусу Христу, у облику у којем, Свемогући их је посетио да их спасе од греха и смрти, своју плату. Неверујуће човечанство верује само у оно што види, попут апостола Томе, а пошто је Бог невидљив, осуђено је да игнорише његову крајњу слабост која га само чини играчком којом манипулише у складу са својом божанском вољом. Она бар има изговор, који је неће оправдати, да не познаје Бога, изговор који сатана нема, пошто је познавајући Бога изабрао да уђе у борбу против њега; тешко је за веровати, али истинито, а тиче се и злих анђела који су га пратили. Парадоксално, вишеструки различити, па чак и супротстављени плодови слободног избора сведоче о аутентичној и потпуној слободи коју је Бог дао својим небеским и земаљским створењима.

Откривење 5: Син човечији

Када је представио Исуса гомили, Пилат је рекао: „*Ево човека* . Сам Бог је морао да дође и узме обличје тела, да би се „*Човек*“ појавио према свом срцу и својим жељама. Смрт је погодила први пар људских бића, због греха непослушности према Богу. Као знак њиховог новог срамног стања, Бог их је учинио да открију своју физичку голотињу која је била само спољашњи знак њихове унутрашње духовне голотиње. Од овог почетка, прва најава њиховог откупа је била давањем одеће од животињске коже. Тако је убијена прва животиња у људској историји, због симболике можемо

мислити да је то био млади ован или јагње. 4000 година касније, Јагње Божије, које узима на себе грехе света, дошло је да понуди свој законски савршен живот да искупи изабране међу човечанством. Ово спасење које је Бог понудио у чистој милости стога у потпуности почива на смрти Исуса који дозвољава својим изабранима да имају користи од његове савршене правде; а у исто време, његова смрт искупљује њихове грехе за које је себе учинио добровољним носиоцем. Од тада је Исус Христ постао једино име које може спасити грешника на целој нашој земљи, а његово спасење важи од Адама и Еве.

Из свих ових разлога, ово пето поглавље, које се налази испод фигуре „ Човека “, посвећено је њему. Не само да Исус спасава своје изабране својом помирбеном смрћу, већ их спасава штитећи их током њиховог земаљског живота. И управо у ту сврху их упозорава на духовне опасности које им је ђаво поставио на пут. Његова техника се није променила: као у време апостола, Исус им говори у параболама, тако да свет чује, али не разуме; што није случај за његове изабранике који као и апостоли добијају његова објашњења директно од њега. Његово откривење „Апокалипса“ остаје под овим непреведеним грчким именом, ова гигантска парабола коју свет не сме да разуме. Али за његове изабране, ово пророчанство је заиста његово „ **Откривење** “.

Стих 1: „ Тада видех у десници онога који је седео на престолу књигу написану изнутра и споља, запечаћену са седам печата .

На престолу стоји Бог и у десној руци, дакле под његовим благословом, има књигу написану „ изнутра и споља “. Оно што је написано „ унутра “ је дешифрована порука резервисана за његове изабранике која остаје затворена и несхваћена од стране људи света, непријатеља Божјих. Оно што је написано „ напољу ” је шифровани текст, видљив, али неразумљив људском мноштву. Књига Откривења је запечаћена са „ седам печата “. У овом појашњењу, Бог нам каже да ће само отварање „ седмог печата “ омогућити његово потпуно отварање. Све док постоји печат да је запечати, књига се не може отворити. Читаво отварање књиге ће стога зависити од времена које је Бог одредио за тему „ седмог печата “. Помиње се под насловом „ печат Бога живог “ у Апо.7, где ће означавањем остатка седмог дана, његове свете суботе, његово обнављање бити приложено датуму 1843. који ће дакле бити и време отварање „ седмог печата “ који у педагогију књиге уноси тему „ седам труба “, тако важну за нас, њене изабранике.

2. стих: „ И видех анђела силног како виче из свег гласа: Ко је достојан да отвори књигу и поквари печате њене? »

Ова сцена је заграда у монтажи пророчанства. Није на небу, у контексту претходног 4. поглавља, да се књига Откривења отвори. Изабранима је то потребно пре повратка Исуса Христа, док су изложени ђаволским замкама. Моћ је у табору Божијем, а моћни анђеол је анђеол Јахве, Бог у његовом анђеолском облику Михаила. Запечаћена књига је изузетно важна и света јер је потребно веома високо достојанство да би се њени печати разбили и отворили.

Стих 3: „ *И нико на небу, ни на земљи, ни под земљом, није могао да отвори свитак, нити да га погледа.* »

Књигу, коју је написао сам Бог, не може отворити ниједно од његових небеских или земаљских створења.

Стих 4: „ *И јако сам плакао јер се нико не нађе достојан да отвори књигу или да је погледа.* »

Јован је, као и ми, земаљско створење и његове сузе изражавају ужаснутост човечанства суоченог са замкама ђавола. Чини се да нам говори: „ко се може спасити без откривења? „. Тиме се открива висок трагични степен непознавања његовог садржаја и његова фатална последица: двострука смрт.

Стих 5: „ *И рече ми један од стараца: Не плачи; гле, лав из Јудиног племена, Корен Давидов, савладао је да отвори свитак и његових седам печата.* »

„ *Старци* “ које је Исус откупио са земље су у доброј позицији да уздигну име Исуса Христа изнад свих живих бића. Они у њему препознају власт коју је он сам изјавио да је примио од Оца и небеских бића у Матеју 28:18: „ *Исус дође и рече им овако: Даде ми се свака власт на небу и на земљи.* Управо циљајући своју инкарнацију у Исусу Бог је надахнуо Јакова који је, пророкујући над својим синовима, рекао за Јуду: „ *Јуда је млади лав. Вратио си се из покоља, сине мој! Колена савија, као лав лијеже, Као лавица: ко ће га натјерати да устане? Жезло неће одступити од Јуде, ни штап владара између његових ногу, док не дође Силом, и народи му се не покоравашу. За лозу веже магарца своје, а за најбољу лозу магаре своје; Он пере своју хаљину у вину, а свој огртач у крви грозђа. Очи су му црвене од вина, а зуби бели од млека* (Пост. 49:8 до 12).“ *Крв грозђа ће бити тема „ жетве “* најављене у Откр.14:17 до 20, што је такође проречено у Исаији 63. Што се тиче „ *Давидовог корена* “, читамо у Иса.11:1 до 5 : „ *Тада ће из Јесејевог стабла изаћи грана, и из корена његовог родиће се изданак. На њему ће почивати Дух Господњи: Дух мудрости и разума, Дух савета и силе, Дух знања и страха Господњег. Он ће удахнути страх Господњи; Неће судити по изгледу, Неће одлучивати на гласу. Али он ће судити сиромасима по правди, и судиће по правди сиромашинима на земљи; Поразиће земљу речју својом као штапом, и дахом усана својих убиће зло. Праведност ће бити појас на боковима његовим, а вјерност појас на боковима његовим .”* Исусова победа над грехом и смрћу, његовом платом, даје му легално и легитимно право да отвори књигу Откривења, како би његови изабраници били упозорени и заштићени од смртоносних верских замки које поставља, од стране ђавола, како би да заведе невернике. Књига ће стога бити потпуно отворена у време када декрет из Данила 8:14 ступи на снагу, наиме, првог дана пролећа 1843. године; чак и ако ће његово несавршено разумевање захтевати преиспитивање током времена, до 2018.

Стих 6: „ *И видех, усред престола и четири бића и усред стараца, јагње које беше тамо као заклано. Имао је седам рогова и седам очију, који су седам Божјих духова послатих по целој земљи.* »

Морамо приметити присуство *јагњета* „*усред престола*“, јер је он Бог у свом многообразном освећењу, будући да је уједно и јединствени Бог створитељ, арханђел Михаило, Исус Христос, Јагње Божије, и Свети Дух или „*седам духова Божијих посланих по свој земљи*“. Његових „*седам рогова*“ симболизује посвећење његове моћи и његових „*седам очију*“, посвећење његовог погледа, који детаљно испитује мисли и дела његових створења.

Стих 7: „*Приђе и узео свитак из деснице онога који је седео на престолу.*»

Ова сцена илуструје речи из Откр. 1:1: „*Откривење Исуса Христа које му је Бог дао да покаже својим робовима шта се мора брзо догодити, и које је објавио пославиши свог анђела свом слугу Јовану.*“ Ова порука има за циљ да нам каже да ће садржај **Откривења** бити неограничен јер га даје Бог, Отац, сам; и то тако што је положио на њу сав свој благослов који је указао његовом „*десном руком*“.

Стих 8: „*Када је узео свитак, четири бића и двадесет и четири старца падоше пред Јагњетом, сваки имајући харфу и златне чаше тамјана, које су молитве светих.*»

Задржимо из овог стиха овај симболички кључ: „*златне чаше напуњене мирисима, који су молитве светих*“. Сва небеска и земаљска створења изабрана својом верношћу клањају се пред „*јагњетом*“ Исусом Христом да би га обожавали. „*Харфе*“ симболизују универзалну хармонију колективне похвале и обожавања.

Стих 9: „*И певаху песму нову говорећи: достојан си да узмеш свитак и отвориши печате његове; јер си побијен, и крвљу својом си откупио за Бога људе из сваког племена, језика, народа и нације;*»

Ова „*нова песма*“ слави избављење од греха и, привремено, нестанак покретача побуне. Јер они ће заувек нестати тек после последњег суда. Откупљени Исуса Христа долазе из свих порекла, свих боја и људских раса, „*из сваког племена, језика, народа и нације*“; што доказује да је спасоносни пројекат само предложен у име Исуса Христа, у складу са оним што Дел.4:11-12 изјављује: „*Исус је камен који сте одбацили ви који градите и који је постао главни од угао. Ни у једном другом нема спасења; јер нема другог имена под небом даног међу људима, којим бисмо се спасли.*„ Све друге религије су стога нелегитимне и дијаболичке илузорне обмане. За разлику од лажних религија, праву хришћанску веру Бог је организовао на логички кохерентан начин. Записано је да Бог никоме није туђ; његови захтеви су исти за сва његова створења, а спасење које је понудио имало је цену коју је он сам дошао да плати. Пошто је пострадао за ово искупљење, он ће спасити само оне људе за које оцени да су достојни да се окористе његовом мучеништвом.

Стих 10: „*Учинио си их царством и свештеницима Богу нашем, и они ће царовати на земљи.*»

Царство небеско које је проповедао Исус је добило облик. Добијање „*права на судија*“, избрани се упоређују са царевима према Откр.20:4. У својим активностима старог савеза, „*свештеници*“ су нудили симболичне

животињске жртве за грех. Током „ хиљаду година “ небеског суда, изабрани ће такође, својим судом, припремити последње жртве велике универзалне жртве, која ће уништити, у једном потезу, сва пала небеска и земаљска створења. Ватра „огњеног језера друге смрти “ ће их елиминисати на дан суда. Тек након овог уништења, обновљена од Бога, обновљена земља ће примити искупљене изабране. Тек тада ће са Исусом Христом, *Краљем над краљевима и Господом над господарима* из Откр. 19:16, „ *царовати на земљи* “.

Стих 11: „ *Погледах и чух глас многих анђела око престола и живих бића и старешина, и њихов број беше хиљаде хиљада и хиљаде хиљада.* “

Овај стих нам, уједињеним, представља три групе гледалаца који су сведоци земаљских духовних борби. Дух овога пута јасно помиње анђеле као посебну групу чији је број веома висок: „ *миријаде миријада и хиљаде хиљада* “. Анђели Господњи су тренутно блиски борци, стављени у службу његових искупљених, његових земаљских изабраника, које чувају, штите и поучавају у његово име. На првој линији фронта, ови први сведоци Бога бележе индивидуалну и колективну историју живота на земљи.

Стих 12: *Рекоше громким гласом: Јагње заклано је достојно да прими моћ и богатство, и мудрост, и снагу, и част, и славу, и хвалу.* »

Анђели су помагали на земљи у служби свог вође Михаила који је лишио себе свих својих божанских моћи да постане савршен Човек који је принео себе на крају своје службе, као добровољну жртву, да би искупио грехе које су починили њени изабраници. званичници. На крају његове понуде благодати, изабрани су васкресли и ушли у обећану вечност, анђели враћају божанском Христу Божијем све особине које је имао у Михаилу: „*моћ, богатство, мудрост, снагу, част, славу, и похвале.* »

Стих 13: „ *И свако створење што је на небу, и на земљи, и под земљом, и у мору, и све што је у њему, чух их како говоре: Ономе који седи на престолу и Јагњету нека хвала, част, слава и сила, у векове векова!* »

Божија створења су једногласна. Сви су волели демонстрацију његове љубави која се манифестовала даром његове личности у Исусу Христу. Пројекат који је осмислио Бог је величанствен успех. Његов избор вољених бића је остварен. Стих има облик поруке првог анђела из Откр. 14:7: „ *Рече громким гласом: Бој се Бога и дај му славу, јер дође час суда његова; и поклони се пред Оним који је створио небо и земљу и море и изворе воде .*” Последњи избор направљен од 1843. заснован је на разумевању овог стиха. И изабрани су чули и одговорили враћајући у хришћанску веру праксу седмог дана одмора коју су практиковали апостоли и ученици Исусови до његовог напуштања од 7. марта 321. године. Бог Творац удостојен је поштовања четврте заповести која је блиско његовом срцу. Резултат је сцена небеске славе где сва њена створења, пратећи дословце поруку првог анђела из Откр. 14:7, говоре: „*Ономе који седи на престолу и Јагњету, хвала, част, слава и сила, у векове векова!* „. Имајте на уму да речи понављају, обрнуто, речи које су анђели навели у претходном 13. стиху. Од свог васкрсења, Исус је повратио свој небески живот: своју божанску „ *моћ, своје богатство и своју мудрост* “. На земљи су му његови последњи непријатељи одбили „

хвалу, част, славу и снагу “ који су му припадали као Богу створитељу. Позивајући се на „ своју снагу “, на крају их је све победио и згњечио под ногама. Такође, испуњени љубављу и захвалношћу, заједно, његова света и чиста створења легитимно му враћају његове поданике славе.

Стих 14: „ *И рекоше четири жива бића: Амин! А старци приђоше и поклонише се.* ”

Становници чистих светова одобравају ову реституцију, говорећи: „Заиста! Истина је ! » И земаљски избраници откупљени узвишеном љубављу падају ничице пред својим Свемогућим Богом створитељем који је дошао да се оваплоти у Исусу Христу.

Откривење 6: Глумци, божанске казне и знаци времена хришћанске ере

Сећам се лекције дате у Рев.5: књига се може отворити само када се скине „ *седми печат* “. Да би ово отворио, Христов изабраник мора **апсолутно** одобрити праксу суботе седмог дана; и овај духовни избор га оспособљава, да од Бога који га одобрава, прими своју мудрост и своје духовно и пророчко расуђивање. Дакле, без да сам текст то прецизира, избрани ће поистоветити „ *печат Божији* “ наведен у Откр.7:2, са „ *седмим печатом* “, који и даље затвара књигу Откривења, и повезаће их са овим два „ *печата* “, седми дан од Бога освећен у миру. Вера прави разлику између светлости и таме. Дакле, за свакога ко не одобрава посвећену суботу,

пророчанство ће остати затворена, херметичка књига. Он може добро да препозна одређене очигледне теме, али неће разумети витална и резка откровења која праве разлику између живота и смрти. Важност „ седмог печата “ појавиће се у Откр. 8:1-2 где му Дух даје улогу отварања теме „ *седам труба* “. Сада ће управо у порукама ових „ *седам труба* “ Божји пројекат постати јасан. Зато што тема *труба* из Откр. 8 и 9 долази, упоредо, да употпуни истине проречене у темама „ *писма* “ из Откр. 2 и 3; и “ *печати* ” из Откр.6 и 7. Божанска стратегија је идентична оној коју је користио да изгради своје пророчко откривење дато Данила. Пошто сам био квалификован за ову службу мојим прихватањем праксе посвећене суботе и својим сувереним избором, Дух ми је отворио књигу својих Откривења отпечаћујући „седми печат “ . Хајде сада да откријемо идентитет његових „ *печата* “.

Стих 1: „ *Погледах, кад Јагње отвори један од седам печата, и чух једно од четири жива бића како говори као гласом грома: Дођи.* »

Ово прво „ *живо биће* “ означава краљевство и снагу „ *лава* “ из Откр. 4:7, према Судији 14:18. Овај *глас грома* је божански и *долази са престола* Божијег у Откр.4:5. Стога је Свемогући Бог тај који говори. Отварање сваког „ *печата* “ је позив од Бога да видим и разумем поруку визије. Исус је већ рекао Филипу: „ *Дођи и види* “ да би га охрабрио да га следи.

2. стих: „ *Погледах, и гле, појави се коњ бели. Онај који га је јахао имао је лук; дата му је круна, и кренуо је као победник и да побеђује.* ”

Бела означава њену савршену чистоћу ; Коњ је слика изабраног народа којег води и поучава према Јаковљевој 3:3: „ *Ако коњима ставимо угриз у уста да нам се покоравају, ми владамо и целим њиховим телом* “ ; његов „ *лук* ” симболизује стреле његове божанске речи; његова „ *круна* ” је „ *венац живота* ” добијена његовом мучеништвом које је он добровољно прихватио; његова победа је била одлучна од његовог стварања првог вис-а-вис; нема сумње да је овај опис опис Свемогућег Бога Исуса Христа. Његова коначна победа је извесна јер је већ на Голготи победио ђавола, грех и смрт. Захарија 10:3-4 потврђује ове слике говорећи: „ *Разгњеви се мој на пастире, и ја ћу казнити козе; јер Господ над војскама посеђује стадо своје, дом Јудин, и учиниће их својим коњем славе у борби; од њега ће доћи угао, од њега ексер, од њега **лук ратни** ; од њега ће изаћи све вође заједно.* » Победа божанског Христа је проглашена „освећењем **седмог дана** “ наших седмица, од стварања света; Субота, која прориче остатак „ *седмог* “ миленијума, названог „ *хиљаду година* “ у Откр.20:4-6-7, у коју ће, својом победом, Исус довести своје изабране за вечност. Успостављање суботе од оснивања земаљског света потврђује овај израз: „ *почео као победник* “. Субота је пророчки најавни знак ове божанске и људске победе над грехом и ђаволом и на њој као таквој Бог заснива цео свој програм „освећења“ или онога што му припада и што он граби ђавола.

Стих 3: „ *Када је отворио други печат, чуо сам друго живо биће како говори: Дођи.* ”

„ *Друго живо биће* “ се односи на „ *теле* “ из жртава из Откр.4:7. Дух жртве је оживео Исуса Христа и његове истинске ученике којима је рекао: „

Ако неко хоће да иде за мном, нека се одрекне себе и узме крст свој и узме крст свој .

Стих 4: „ И изиђе други коњ, црвен. Онај који је седео на њему примио је моћ да узме мир са земље, да људи једни другима забијају грла; и дат му је велики мач .”

„ Црвено “, или „ огњеноцрвено “, означава грех који је подстицао Главни Уништавач, а то је Сатана, на слици „ Абадонског Аполиона “ из Откр.9:11; „ ватра “ је средство и симбол уништења. Он такође води свој табор зла састављен од лоших палих анђела и заведених и изманипулисаних земаљских моћи. Он је само створење које „ прима “ од Бога „ моћ да узме мир са земље, како би људи могли да убијају једни друге “. Овај поступак ће се приписати Риму, „ проститутки Вавилону великом ” у Откр. 18:24: „ и зато што се у њој нашла крв пророка и светаца и свих оних који су побијени на земљи ”. „ Унишитељ “ верних хришћана је стога идентификован као и његове жртве. „ Мач “ који је примио означава прву од четири страшне божанске казне наведене у Езе.14:21-22: „ Да, овако говори Господ, Јахве: Иако шаљем против Јерусалима своје **четири страшне казне** , 'мач, глад , звери и пошаст, да уништи људе и звери, ипак ће бити остатка који ће побећи, који ће изаћи из њега, синови и кћери... ' .

Стих 5: „ Када је отворио трећи печат, чуо сам треће биће које говори: Дођи. Погледах, и гле, појави се црни коњ. Онај који га је возио држао је вагу у руци .”

„ Треће живо биће “ је „ човек “ створен по лику Божијем из Откр.4:7. Овај лик је измишљен, али он представља другу божанску казну за грех према Језеку.14:20. Делујући против исхране мушкараца, овај пут је реч о глади . Током наше ере то ће бити наметнуто и буквално и духовно. У обе примене она носи смртне последице, али у свом духовном смислу лишења божанске светлости, њена директна последица је смрт „ друге смрти “ резервисане за пале, на последњем суду. Порука овог трећег коњаника је сажета на следећи начин: пошто човек више није по лику Божијем, већ по лику животиња, ја га лишавам онога што га чини да живи: његову телесну храну и његову духовну храну. Вага је симбол правде, овде Божије који суди о делима вере хришћана.

Стих 6: „ И чух глас усред четири бића како говори: Мера пшенице за денар, и три мере јечма за денар; али не нашкоди уљу и вину .”

Овај глас је Христов презрен и фрустриран неверством лажних верника. За исту цену видимо мању количину пшенице него јечма . Иза ове великодушне понуде јечма крије се порука веома високог духовног нивоа. Заиста, у Бр. 5:15, закон представља понуду „ јечма “ да би се решио проблем љубоморе коју муж осећа према својој жени. Зато прочитајте детаљно, у потпуности, овај поступак описан у стиховима од 12 до 31 ако желите да разумете. У њеном светлу, схватио сам да сам Бог, Женик у Исусу Христу Сабора, његова невеста , овде подноси тужбу због „ сумње у љубомору “; што ће бити потврђено помињањем „ горких вода “ које се наводе у „ трећој труби “ у Откр.8:11. У поступку из бројева 5, жена је требало да пије прашњаву воду, без последица, ако је невина, али, поставши

огорчена ако је крива, биће погођена проклетством. *Прељуба* Жене је осуђена у Откр.2:12 (маскирана именом *Пергам: кршење брака*) и Откр.2:22, и тако ће поново бити потврђена везом успостављеном између 3. ^{печата} и 3. *трубе*. – Већ у Данилу, исти приступ је довео до тога да Данило 8 „потврди” римски идентитет „*малог рога*” из Дан.7 представљен као „хипотеза”. Ова паралела Данила 2, 7 и 8 била је новина која ми је омогућила да докажем римску идентификацију; ово је први пут од постојања адвентизма. Овде у Откривењу ствари изгледају на исти начин. Показујем преглед паралелне хришћанске ере три главне теме, писма, печата и трубе. А у Откривењу, тема „*трубе*” има исту улогу као Данило 8 за књигу Данила. Ова два елемента пружају доказе без којих би пророчанство понудило само „*сумњу*” коју сам назвао „хипотезом” у проучавању Данила. Дакле, ове речи, “*сумња на љубомору*” откривена у Бр.5:14, важе за Бога и Скупштину од Откр.1 до Откр.6; затим са отварањем књиге које је омогућено поистовећивањем „*седмог печата*” са седмом суботом, темом Откр.7, скупштинска „*сумња у прељубу*” ће бити „потврђена” у теми „*трубе*” и поглавља од 10 до 22 која га прате. Тако Дух даје, у поглављу 7, улогу царинске испоставе, где се мора добити овлашћење за улазак. У случају Откривења, тај ауторитет је сам Исус Христос, Свемогући Бог и Свети Дух. Отворена су му врата, каже, ко „*чује мој глас*” који ми се отвара када покуцам на његова врата (врата срца), и ко вечера са мношвом и ја са њим”, наводи Апо. 3:20. „*Вино и уље*” су одговарајући симболи крви коју су пролили Исус Христос и Дух Божији. Поред тога, оба се користе за зарастање рана. Наредба да се „*не чини им зло*” значи да Бог кажњава, али Он то и даље чини уз мешавину своје милости. Ово неће бити случај са „*седам последњих зала*” његовог „*гнева*” последњих земаљских дана према Откр. 16:1 и 14:10.

Стих 7: „*Када је отворио четврти печат, чуо сам глас четвртог бића како говори: Дођи.*»

„*Четврто живо биће*” је „*орао*” највишег небеског узвишења. Он најављује појаву четврте Божје казне: смртности.

Стих 8: „*Погледах, и где, појави се блед коњ. Онај који га је јахао звао се Смрт, а Хад га је пратио. Дата им је власт над четвртином земље, да уништавају људе мачем, глађу, смрћу и дивљим зверима на земљи.*”

Најава је потврђена, то је заиста „*смрт*”, али у смислу смртности наметнуте посредним казнама. Смрт погађа читаво човечанство од првобитног греха, али овде је само „*четвртина земље*” погођена њоме, „*мачем, глађу, смртношћу*” услед епидемијских болести и „*дивљим звери*” и животињама и људима. Ова „*четвртина земље*” циља на неверно хришћанску Европу и моћне нације које ће из ње произаћи око 16. ^{века}: два америчка континента и Аустралију.

Стих 9: „*Када је отворио пети печат, видео сам под олтаром душе оних који су били побијени за реч Божију и за сведочанство које су дали.*”

То су жртве „зверских” радњи почињених у име лажне хришћанске вере. Поучава га римопапски католички режим, који је већ симболизован у Откр.2:20, од стране *жене Језавеље* којој Дух приписује радњу поучавања

њених слугу или дословно: „*њене робове*“. Постављени су „*испод олтара*“, дакле под окриљем Христовог крста који им омогућава да имају користи од његове „*вечне правде*“ (видети Дан.9:24). Као што ће открити Откр. 13:10, изабрани су жртве мученици, а никада целати, нити убице људских бића. Изабраници о којима је реч у овом стиху, које је Исус препознао, опонашали су га чак и у смрти као мученици: „*за реч Божију и за сведочанство које су дали*“; јер је права вера активна, а никада обична лажно уверавајућа етикета. Њихово „*сведочење*“ се састојало управо у томе да дају своје животе за славу Божију.

Стих 10: „*Повикаше из свег гласа говорећи: Докле, свети и истинити Учитељу, одлажеш да судиш и осветиш крв нашу над онима који живе на земљи?*»

Нека вас ова слика не завара, јер само њихова крв проливена на земљи вапи осветом у ушима Божијим, као што је крв Авеља кога је убио његов брат Каин према Пост.4:10: „*И рече Бог : Шта си учинио? Глас крви брата твога вапи са земље к мени.* „. Право стање мртвих је откривено у Ецц.9:5-6-10. Осим Еноха, Мојсија, Илије и светаца који су васкрсли у време смрти Исуса Христа, остали „*више не учествују у свему што се чини под сунцем, јер је њихово размишљање и њихово памћење нестало*“. „*У паклу нема ни мудрости ни разумевања ни знања. јер је њихово сећање заборављено.*” Ово су критеријуми **надахнути од Бога** у погледу смрти. Лажни верници су жртве лажних доктрина наслеђених из паганизма грчког филозофа Платона чије мишљење о смрти нема места у хришћанској вери верној Богу истине. Вратимо Платону оно што припада њему, а Богу оно што припада: истину о свему, и будимо логични, јер је смрт апсолутна супротност животу, а не нови облик постојања.

Стих 11: „*Сваком од њих беле хаљине; и речено им је да мирују још неко време, док се не употпуни број њихових другова и браће који су као они морали да буду убијени.*

„*Бела хаљина*” је симбол чистоте мученика које је Исус први пут обукао у Откр.1:13. „*Бела хаљина*” је слика његове приписане правде у време верског прогона. Време мученика иде од Исусовог времена до 1798. године. На крају овог периода, према Откр.11:7, „*звер која се диже из бездана*”, симбол Француске револуције и њених страхаота атеиста 1793. и 1794, окончаће прогоне које су организовали монархија и католичко папство, које су у Апо.13:1 означене као „*звер која излази из мора*“. После револуционарног масакра, у хришћанском свету биће успостављен верски мир. Поново читамо: „*И речено им је да остану мирни још неко време, док се не употпуни број њихових услуга и њихове браће која је требало да буду погубљена као они.*“ Остатак мртвих у Христу наставиће се до његовог коначног славног повратка. Под претпоставком да је порука овог „*петог печата*“ упућена протестантима које је прогонила католичка папска инквизиција из доба „*Тијатира*“, време убијања изабраних ће престати због француске револуционарне акције која ће ускоро, између 1789. 1798, уништавајући агресивну моћ коалиције папства и Француске монархије. „*Шести печат*“ који ће се отворити односиће се стога на овај француски

револуционарни режим који Откр. 2:22 и 7:14 називају „ великом невољом “. У доктринарној несавршености која је карактерише, протестантска вера ће такође бити жртва нетрпељивости атеистичког револуционарног режима. Његовом акцијом ће се доћи до броја оних који су требали бити убијени.

Стих 12: „ *Погледах кад отвори шести печат; и био је велики земљотрес, сунце је постало црно као костријет, цео месец је постао као крв .*

„ *Земљотрес* “ дат као знак времена „ *б. печата* “ ’ омогућава нам да радњу поставимо у суботу 1. новембра ^{1755. године} око 10 часова. Његов географски центар био је висококатолички град Лисабон у коме је било 120 католичких цркава. Бог је тако указао на мете свог гнева које је и овај „ *земљотрес* “ прорекао у духовној слици. Проречена акција биће остварена 1789. године устанком француског народа против своје монархије; Бог је осудио њу и њеног савезника римокатоличко папство, обојица су убијени на смрт 1793. и 1794. године; датуми „два револуционарна терора“. У Откр.11:13 француска револуционарна акција се пореди са „ *земљотресом* “. Будући да је могуће датирати наведене радње, пророчанство постаје прецизније. „... *сунце је постало црно као врећа коњске длаке* “, 19. маја 1780. године, а ова појава доживљена у Северној Америци добила је назив „мрачни дан“. Био је то дан без икакве сунчеве светлости који је такође прорекао акцију француског револуционарног атеизма против светлости писане речи Божије коју овде симболише „сунце “ ; Свето писмо је спаљено у ауто-да-фе. „ *Цео месец је постао као крв* “, на крају овог мрачног дана, густе облаци су открили месец у наглашеној црвеној боји. Кроз ову слику Бог је потврдио судбину резервисану за папско-краљевски логор таме, између 1793. и 1794. Њихову крв обилно би пролила оштра оштрица револуционарне гилотине.

Напомена : У Откр.8:12, ударом у „ *трећину сунца, трећину месеца и трећину звезда* “, порука „ *четврте трубе* “ ће потврдити чињеницу да су жртве револуционара биће истински изабрани и пали одбачени од Бога у Исусу Христу. Ово такође потврђује значење поруке „ *петог печата* “ коју смо управо видели. Деловањем атеизма биће извршена последња убиства верних изабраника.

Стих 13: „ *И звезде с неба падоше на земљу, као кад смоква потресена јаким ветром баци своје зелене смокве.* »

Овај трећи знак времена, овог пута небеског, буквално се испунио 13. новембра 1833. године, видљив широм Сједињених Држава између поноћи и 5 сати ујутру. Али као и претходни знак, најављивао је духовни догађај незамисливе величине. Ко је могао да изброји број ових звезда које су падале у облику кишобрана преко целог неба од поноћи до пет ујутру? Ово је слика коју нам Бог даје о паду протестантских верника 1843. године, када су били жртве декрета Дан.8:14 који је ступио на снагу. Између 1828. и 1873. године, дејство реке „Тигар“ (Дан.10:4), имена звери убице, је тако потврђено у Дан.12:5 до 12. У овом стиху слике „смокве “ верност народа Божијег, осим што је та верност доведена у питање сликом „ *зелених смокава* “ бачених на земљу. Исто тако, протестантску веру Бог је примио уз

резерве и привремене услове, али презир према пророчким порукама Вилијама Милера и одбацивање обнове суботе довели су до њеног пада 1843. Управо кроз ово одбијање „смоква“ је остала „зелено“, одбијајући да сазри прихватањем Божје светлости, умреће. Она ће остати у овом статусу, отпала из милости Господње до времена свог славног повратка, 2030. Али пазите, одбијањем последњих светла, од 1994. године, званични адвентизам је постао „и то“, „зелена смоква“ предодређена да умре два пута.

Стих 14: „*Небо се удаљило као свитак који је смотан; и све планине и острва померене су са својих места.*»

Овај земљотрес је овога пута универзалан. У часу свог славног јављања, Бог ће уздрмати земљу и све што она садржи у људима и животињама. Ова акција ће се десити у време „седме од седам последњих зала гнева Божијег“, према Откр.16:18. То ће бити за истински изабране час њиховог васкрсења, „први“, онај „блажених“, према Откр.20:6.

Стих 15: „*Краљеви земаљски, велики, војсковође, богати, моћни, сви робови и слободни, сакрили су се у пећине и у стене планинске.*»

Када се Бог Створитељ појави у свој својој слави и сили, никаква људска сила не може да издржи, и никакво склониште не може заштитити његове непријатеље од његовог праведног гнева. Овај стих указује на то: Божја правда терорише све криве категорије човечанства.

Стих 16: „*И рекоше планинама и стенама: Падите на нас и сакријте нас од лица Онога који седи на престолу и од гнева Јагњетова;*»

Само јагње седи на божанском престолу, али у овом часу више није заклано јагње које им се представља, већ „Краљ над краљевима и Господар господара“ долази да сатре своје непријатеље последњих дана.

Стих 17: „*Јер дође велики дан гнева његовог, и ко може да издржи?*»

Изазов је заиста „опстати“, што ће рећи, преживети након Божје судске интервенције.

Они који могу „преживети“ у овом страшном часу су они који ће умрети, у складу са планом недељне уредбе поменуте у Откр. земља. Објашњен је терор оних који су хтели да их убију, откривен у претходном стиху. И тако ће они који ће моћи да преживе на дан повратка у славу Исуса Христа бити тема Откр.7, у којој ће нам Бог открити део свог пројекта који се тиче њих.

Откривење 7: Адвентизам седмог дана **запечаћена печатом Божијим: субота**

Стих 1: „ После тога видех четири анђела како стоје на четири угла земље; Задржали су четири ветра земаљска, тако да није дувао ни на земљу, ни на море, ни на какво дрво. »

Ова „ четири анђела “ су небески Божји анђели укључени у универзалну акцију коју симболизују „ четири угла земље “. „ Четири ветра “ симболизују универзалне ратове, сукобе; они су тако „ спутани “, спречени, блокирани, што резултира универзалним верским миром. Символ „ море “ католичанства и „ земља “ симбол реформиране вере су у миру једно са другим. А овај мир се тиче и „ дрвета “, слике човека као појединца. Историја нас учи да је овај мир наметнут слабљењем папске моћи сломљене француским националним атеизмом између 1793. и 1799. године, датума када је папа Пије VI умро заточен у затвору Цитадела у Валанс-сур-Рхоне, где сам рођен и где живим. Ова акција се приписује „ звери која излази из дубине “ у Откр.11:7. Такође се назива и „ 4. труба “ у Откр.8:12. После ње, у Француској, царски режим Наполеона I ^{симболизован} „ орлом “ у Апо.8:13, одржаће своју власт над католичком религијом рехабилитованом Конкордатом.

2. стих: „ И видех другог анђела како се пење ка излазећем сунцу, држећи печат Бога живог; повика из свег гласа четири анђела којима је дато да нашкоде земљи и мору, и рече :

„ Излазеће сунце “ се односило на Бога који посећује своје земаљско стадо у Исусу Христу у Луки 1:78. „ Печат Бога живог “ појављује се у небеском логору Исуса Христа. „ Гласним гласом “ који потврђује његов ауторитет, анђеоски издаје наређење универзалним демонским анђеоским силама које су добиле од Бога овлашћење „да чине зло“, „ земљи “ и „ мору “, протестанту. вере и римокатоличкој вери. Ова духовна тумачења не спречавају дословну примену која ће се тицати „ земље, мора и дрвећа “ нашег стварања; што би било тешко избећи употребом нуклеарног оружја у време „ шесте трубе “ у Откр.9:13 до 21.

Стих 3: „ Не чините зла ни земљи, ни мору, ни дрвећу, док не запечатимо чела слугама Бога нашега. »

Овај детаљ нам омогућава да почетак акције печатења изабраних сместимо од пролећа 1843. до јесени 1844. После 22. октобра 1844. први адвентиста, капетан Џозеф Бејтс, запечаћен је усвајањем, појединачно, седми дан суботњи одмор. Ускоро ће га, постепено, опонашати сва његова тадашња браћа и сестре адвентисти. Печаћење је почело после 22. октобра 1844. и наставиће се током „*пет месеци*“ проречених у Откр.9:5-10; „*пет месеци*“ или 150 стварних година у складу са дневно-годишњим кодом Езе.4:5-6. Ових 150 година било је проречено за верски мир. Успостављени мир је фаворизовао објављивање и универзални развој поруке „Адвентиста седмог дана“, која је данас заступљена у свим западним земљама и где год је то могуће. Адвентистичка мисија је универзална и као таква зависи искључиво од Бога. Она стога нема шта да добије од других хришћанских исповести и мора се, да би била благословена, ослањати искључиво на надахнуће које је дао Исус Христос, њен небески Поглавар, који даје разумевање читања „Свете Библије“; Библија, писана реч Божја која представља његова „*два сведока*“ у Откр.11:3. Започето 1844. године, време мира загарантовано од Бога завршиће се у јесен 1994. као што ће показати студија Откр.9.

Важна напомена у вези са „божјим печатом“: сама субота није довољна да оправда њену улогу „*божјијег печата*“. Печаћење подразумева да га прате дела која је Исус припремио за своје свеце: љубав према истини **и пророчкој истини**, и сведочанство о плоду представљеном у 1. Кор.13. Многи који држе суботу без испуњавања ових критеријума напустиће је када се појави претња смрћу због њеног практиковања. Субота се не наслеђује, Бог је даје изабраном, као знак **да му припада**. Према Езе.20:12-20: „*И дао сам им своје суботе као знак између мене и њих, да знају да сам ја Господ који их посвећује.../...Посветите моје суботе, и да буду знак између мене и тебе, по коме ће се знати да сам ја Господ Бог твој* . „. Не противречи ономе што је управо речено, већ да бисмо то потврдили, читамо у 2. Тим. 2:19: „*Ипак, чврст темељ Божји стоји, са овим речима које му служе као **печат**: Господ познаје оне који припадају њему; и: Ко призове име Господње, нека се удаљи од безакоња.* »

Стих 4: „*И чух број оних који су запечаћени, сто четрдесет и четири хиљаде, од свих племена синова Израилевих:*“

Апостол Павле је показао у Рим.11, кроз слику, да су преобраћени незнабошци накалемљени на корен патријарха Авраама за кога Јевреји тврде да јесу. Спасени вером, попут њега, ови преобраћени пагани су духовни продужетак 12 племена Израела. Телесни Израел, чији је знак било обрезање, пао је, предан ђаволу, због одбијања Месије Исуса. Хришћанска вера која је пала у отпадништво од 7. марта 321. такође је духовни Израел који је пао од тог датума. Овде нам Бог представља аутентични духовни Израел који је благословио од 1843. Он је онај који носи универзалну мисију адвентизма седмог дана. И већ, наведена бројка, „*144.000*“, заслужује објашњење. То се не може схватити буквално, јер упоредивши Абрахамово потомство са „*звездама на небу*“, број изгледа премали. За Бога Творца бројеви говоре колико и слова. Тада морамо схватити да термин „*број*“ у

овом стиху не треба тумачити као бројчану количину, већ као духовни код који означава религиозно понашање које Бог благосиља и издваја (које посвећује). Тако се „ 144.000 “ објашњава на следећи начин: $144 = 12 \times 12$, а $12 = 7$, број Бога + 5, број човека = савез између Бога и човека. Коцка овог броја је симбол савршенства и његов квадрат, онај његове површине. Ове пропорције ће бити оне за нови Јерусалим описан у Откр.21:16 у духовном коду. Термин „ хиљаду “ који следи симболизује небројено мноштво. У ствари, „ 144 000 “ значи мноштво савршених откупљених људи који су склопили савез са Богом. Ово позивање на израелска племена не би требало да нас изненади јер Бог није напустио свој пројекат упркос узастопним неуспесима његових савеза са људима. Јеврејски модел представљен од изласка из Египта није се без разлога проширио на Христа. И кроз своју хришћанску истину и поштовање свих његових заповести, укључујући и заповести суботе, и својих обновљених моралних, здравствених и других обреда, Бог налази, у верном дисидентском адвентизму последњих дана, модел Израела у складу са његовим идеалом. Додајмо да у тексту 4. ^{заповести} Бог о суботи својим Изабраницима каже: „ *Имаш шест дана да обавиш све своје послове ... али 7. ^{је} дан Јахвеа, Бога твога*“. Испоставило се да 6 24-часовних дана даје 144 сата. Дакле, можемо закључити да су 144 000 запечаћених верни посматрачи ове божанске уредбе. Њихови животи су испрекидани овим поштовањем за шест дана одобрених за њихова секуларна дела. Али седмог ^{дана} поштују освећени починак ове заповести. Духовни карактер овог „адвентистичког“ Израела биће приказан у стиховима од 5 до 8 који следе. Имена наведених јеврејских патријарха нису они који су сачињавали телесни Израел. Они које је Бог изабрао ту су само да носе скривену поруку у оправдању свог порекла. Као и код имена „ *седам скупштина* “, имена „ *дванаест племена* “ носе двоструку поруку. Најједноставније открива њихов превод. Али најбогатији и најсложенији је заснован на изјавама сваке мајке када оправдава давање имена свом детету.

Стих 5: „ *од племена Јудиног, дванаест хиљада запечаћених; од Рувимовог племена дванаест хиљада; од Гадовог племена дванаест хиљада;* »

За свако име, број „ *дванаест хиљада запечаћених* “ значи: мноштво људи у савезу са Богом запечаћених суботом.

Јуда : Хваљен нека је Јахве; мајчинске речи из Постања 29:35: „ *Хвалићу ЈаХВЕ-а* “.

Рубен : Видети сина; мајчинске речи из Постања 29:32: „ *Јахве је видео моје понижење* “

Гад : Срећа; материнске речи из Постања 30:11: „ *Каква срећа!* »

Стих 6: „ *од Аширова племена дванаест хиљада; од племена Нафталијева дванаест хиљада; од племена Манасијиног дванаест хиљада;* »

За свако име, број „ *дванаест хиљада запечаћених* “ значи: мноштво људи у савезу са Богом запечаћених суботом.

Ашер : Срећан: материнске речи из Постања 30:13: „ *Како сам срећан!* »

Нафтали : Борба: мајчинске речи из Постања 30:8: „ *Божански сам се рвао против своје сестре и победио сам* .“

Манасија : Заборављање: очинске речи из Постања 41:51: „ *Бог је учинио да заборавим све своје туге* “.

Стих 7: „ *од племена Симеоновог дванаест хиљада; од племена Левијева дванаест хиљада; од Исахаровог племена дванаест хиљада; »* За свако име, број „ *дванаест хиљада запечаћених* “ значи: мноштво људи у савезу са Богом запечаћених суботом.

Симеон : Чујте: материнске речи из Постања 29:33: „ *Чуо је Јахве да нисам вољена* “.

Леви : У прилогу: материнске речи из Постања 29:34: „ *За ово време мој муж ће се везати за мене* .“

Исахар : Плата: материнске речи из Пост.30:18: „ *Бог ми је дао моју плату* “.

Стих 8: „ *од Завулонова племена дванаест хиљада; од племена Јосифовог дванаест хиљада; од Венијаминовог племена дванаест хиљада запечаћених.* »

За свако име, број „ *дванаест хиљада запечаћених* “ значи: мноштво људи у савезу са Богом запечаћених суботом.

Завулон : Стан: материнске речи из Постања 30:20: „ *Овај пут ће мој муж живети са мном* “.

Јосиф : Он уклања (или додаје): материнске речи из Постања 30:23-24: „ *Бог је уклонио срамоту моју... / (... нека ми Јахве дода још једног сина)* “

Бењамин : Син права: материнске и очинске речи из Постања 35:18: „ *И пошто се спремала да се одрекне духа јер је умирала, дала му је име Бен-они (Син моје туге) али отац га је звао Венијамин (Син деснице).*

Ових 12 имена, и материнске и очинске речи, изражавају искуство које је проживео последњи скуп адвентиста које је изабрао Бог; „ *млада припремљена* “ за свог Женика Христа у Откр.19:7. Под представљеним презименом, „ *Бењамин* “, Бог прориче коначну ситуацију свог Изабраника, којем побуњени људи прете смрћу. Промена имена коју је наметнуо отац, Израел, пророкује Божју интервенцију у корист његових изабраника. Његов славни повратак преокреће ситуацију. Они који су требали умријети су прослављени и узнесени на небо гдје се придружују Исусу Христу, свемогућем и славном Богу створитељу. Израз „Синови деснице“ поприма своје пуно пророчко значење: десница је била Изабрани, или последњи духовни Израил, и његови синови, откупљени изабрани који га чине. Такође, ово су овце постављене здесна Господу (Мт.25,33).

Стих 9: „ *После овога погледах, и гле, беше велико мноштво, које нико није могао избројати, из сваког народа и племена, и народа и језика. Стајали су пред престолом и пред Јагњетом, обучени у беле хаљине, и са палминим гранчицама у рукама.* »

Ово „ велико мноштво, које нико није могао да изброји “ потврђује духовно шифровану симболичку природу „ бројева “ „144 000“ и „12 000“ наведених у претходним стиховима. Штавише, алузија на Аврахамово потомство даје израз: „ нико их није могао избројати “; што се тиче „ звезда на небу “ које му је Бог показао говорећи: „ такви ће бити твоји потомци “. Њихово порекло је вишеструко, из сваке нације, сваког племена, сваког народа, и сваког језика, и из сваке епохе. Међутим, тема овог поглавља посебно је усмерена на најновију адвентистичку поруку о богомданој универзалности. Они носе „ беле хаљине “ јер су били спремни да умру као мученици, осуђени на смрт декретом који су објавили последњи побуњеници према Откр.13:15. „ Дланови “ у рукама симболизују њихову победу против табора грешника.

Стих 10: „ И повикаше из свег гласа говорећи: Спасење је Богу нашем који седи на престолу и Јагњету. »

Радња евоцира контекст повратка у славу Исуса Христа, паралелно са описом реакција побуњеничког логора описаног у Откр.6:15-16. Овде су примедбе спасених изабраних званичника апсолутна супротност онима побуњеника. Далеко од тога да их уплаши, Христов повратак их радује, умирује и спасава. Питање које су поставили побуњеници „ Ко може преживети? “ » овде добија свој одговор: адвентисти који су остали верни мисији коју им је Бог поверио до краја света ризикујући своје животе, ако је потребно. Ова верност се заснива на њиховој привржености поштовању свете суботе коју је Бог осветио од постанка света, и њиховој љубави према његовој пророчкој речи. Ово тим пре што они сада знају да субота прориче велики остатак седмог миленијума у који ће, победнички после Исуса Христа, моћи да уђу примајући вечни живот обећан у његово име.

Стих 11: „ И стајаху сви анђели око престола и старешине и четири бића; и поклонеше се ничице пред престолом, пред Богом ,

Представљена нам сцена дочарава улазак у велики небески починак Божији. Проналазимо слике из поглавља 4 и 5 које се баве овом темом.

Стих 12: „ говорећи: Амин! Богу нашем Богу у векове векова хвала, слава, мудрост, хвала, част, моћ и моћ. Амин! »

Срећни овим прелепим завршетком искуства земаљског спасења, анђели изражавају своју радост и своју захвалност Богу доброте који је наш Творац, њихов, наш, који је преузео иницијативу у искупљењу грехова изабраних земаљских. , долазећи да се оваплоти у слабости људског тела, да претрпи страшну смрт коју захтева његова правда. Ово мноштво невидљивих очију пратило је сваку фазу овог плана спасења и дивило се узвишеном показивању Божје љубави. Прва реч коју изговарају је " Амин!" У истини ! Истина је ! Јер Бог је Бог истине, Истинити. Друга реч је „ похвала ” то је било и прво име 12 племена: „ Јуда ” = Похвала. Трећа реч је „ тхе слава “ и Бог се с правом брине за своју славу, јер ће је подсетити у Апо.14:7 да би је захтевао, у називу јединственог Бога створитеља, од оних који су тражили његово спасење од 1843. Четврта реч је „ мудрост “ . Проучавање овог документа има за циљ да га открију сви његови изабрани званичници. Ова божанска мудрост је изван наше маште. Суптилност, игре

ума, све је ту у божанском формату. Пето долази „*Дан захвалности*“. То је верски облик захвалности који се остварује *светим речима и делима*. У шестом разреду долази „*част*“. То је оно чиме су побуњеници највише фрустрирали Бога. Према њему су се односили са презиром оспоравајући његову откривену вољу. Напротив, избраници су му, у мери у којој су могли, указали част која му се легитимно припада. У седмом и осмом долазе „*моћ и снага*“. Ове две обавезујуће ствари биле су неопходне да се сруше земаљски тирани, да се сломе арогантни бунтовници док су још владали земљом. Без ове *моћи* и *снаге*, последњи избрани би умрли као и многи други мученици током хришћанске ере.

Стих 13: „*И одговори један од старешина и рече ми: Ко су они обучени у беле хаљине и одакле су дошли?*»

Постављено питање има за циљ да нам открије посебност симбола „*белих хаљина*“ у односу на „*белу*“ одећу из Откр. 3:4 и „*танак лан*“ који у Откр. *праведна дела светаца*, „*спремне невесте*“ за крај времена буду, верни адвентизам последњег времена спреман за свој усхићење на небо.

Стих 14: „*Рекох му: Господару мој, ти то знаш. И рече ми: То су они који долазе из велике невоље; опрали су хаљине своје и убелили их у крви јагњећој.*»

„*Беле хаљине*“ које носе неки старци, Жан се, у ствари, може надати одговору неког од њих. И долази очекивани одговор: „*То су они који долазе из велике невоље*“, односно избрани, жртве и мученици верских ратова и атеизма како нам открива „*пети печат*“, у Откр.6:9 до 11: „*Свакоме је дато бело одело; и речено им је да мирују још неко време, док се не употпуни број њихових другова и браће који су као они морали да буду погубљени.*» У Откр.2:22, „*велика невоља*“ означава покољ француског атеистичког револуционарног режима који је извршен између 1793. и 1794. У потврду, у Откр.11:13, читамо: „*... седам хиљада људи је убијено у овом земљотрес*”; „*Седам*“ за религиозне, а „*хиљаду*“ за мноштво. Француска револуција је као земљотрес који убија и слуге Божје. Али ова „*велика невоља*“ била је само први облик овог достигнућа. Његов други облик оствариће „*б. труба*“ из Откр.9, а суптилност уређивања у Рев.11 ће открити ову чињеницу. Мноштво неверних хришћана биће погубљено током Трећег светског рата који „*шеста труба*“ симболизује и потврђује. Али од 1843, Бог је изабрао изабране које посвећује, а они последњи које је издвојио сувише су драгоцени у његовим очима да би били уништени. Он их припрема за последње сведочанство историје земаљског спасења; сведочанство верности које ће му дати тако што ће остати веран његовом седмом дану суботе, чак и када им побуњенички логор запрети смрћу. Овај последњи тест Божјег плана је откривен у поруци достављеној „*Филаделфији*“ у Откр.3:10 и у Откр.13:15 (указ о смрти). За Бога је намера вредна делања, и у мери у којој они, стављени на искушење, прихватају ризик смрти, он их асимилира са групом мученика и тако им се приписује „*белој хаљини*“ правим *мученицима*. Они ће избећи смрт само захваљујући спасоносној интервенцији Исуса Христа. У овом последњем искушењу, после друге „*велике невоље*“, сведочанством своје верности, они ће

заузврат „ *опрати хаљине своје и убелити их у крви јагњећој* “ остајући верни до краја. смрти којом они ће бити угрожени. На крају овог последњег теста вере, број оних који су тако морали да умру као мученици биће потпун и смртни „ *покој* “ *страдалих светаца* „ *петог печата* “ ће се завршити њиховим васкрсењем. Од 1843. године, а посебно од 1994. године, дело посвећења које је предузео Господ чини га бескорисним, смрт правог изабраника који је остао жив и веран до часа његовог повратка и краја благодатног времена које му претходи чини га још више. бескорисно.

Стих 15: „ *Зато су пред престолом Божјим, и служе му дан и ноћ у храму његовом. Онај који седи на престолу разапече шатор свој над њима;* »

Разумемо да за Бога ова врста изабраника представља посебно високу елиту. Одаће му посебне почести. У овом стиху, Дух користи два времена коњугације, садашњост и будућност. Глаголи коњугирани у садашњем времену „ *они су* “ и „ *служи му* “ откривају континуитет њиховог понашања у њиховом телесном телу које је храм Божији који обитава у њима. И ова акција ће се наставити на небу након њиховог усхићења од стране Исуса Христа. У будућем времену, Бог даје свој одговор на њихову верност: „ *Онај који је на престолу разапече шатор свој над њима* “ за вечност.

Стих 16: „ *Неће више гладовати, ни жеђати, нити ће их сунце ударати, ни жега.* »

Ове речи за изабране адвентисте краја значе да су били „ *гладни* “ јер су били лишени хране и „ *жедни* “ јер су их мучитељи и тамничари лишени воде. „ *Сунчев огањ* “, чија се „ *врелина* “ појачава у четвртој од последњих седам Божјих пошести, спалиће их и нанети им патњу. Али, такође, уз ватру ломача папске инквизиције, друге врсте „ *врелине* “, мученици „ *петог печата* “ су прождрени или мучени. Реч " *топлина* " такође се односи на ватру конвенционалног и атомског оружја која се користи у контексту шесте *трубе* . Преживјели у овом посљедњем сукобу прошли су кроз ватру. Ове ствари се никада неће поновити у вечном животу, у који ће ући само изабрани.

Стих 17: „ *Јер ће их Јагње које је усред престола напасати и одвести их на изворе вода живота, и Бог ће обрисати сваку сузу с очију њихових.* »

„ *Јагње* “ је у ствари, такође, Добри пастир који ће пасти своје вољене овце. Његово божанство је овде поново потврђено његовим положајем „ *у средини престола* “. Његова божанска моћ води његове изабранике „ *до извора вода живота* “, што је симболична слика вечног живота. И циљајући на коначни контекст у којем ће, по повратку, његови последњи изабраници бити у сузама, он ће „ *обрисати сваку сузу са њихових очију* “. Али сузе су биле и део свих његових изабраника малтретираних и прогањаних кроз историју хришћанске ере, често до њиховог последњег даха.

Напомена : Упркос обмањујућим појавама уоченим у наше време 2020, у коме се чини да је права вера нестала, Бог прориче обраћење и спасење „мноштва“ који долазе из свих расних, етничких и језичких порекла на земљи. Права је привилегија коју он даје својим изабраним званичницима да знају да је, према Откр. 9:5-10, време разумевања и универзалног верског

мира програмирао само за „150“ година (или пет пророчких година) . месеци) између 1844. и 1994. Овај карактеристичан критеријум правих изабраних наводи Дух у својој поруци Откр. 17:8: „ Звер коју си видео била је и више је нема . Она се мора уздићи из бездана и отићи у пропаст. И они који живе на земљи, **чија имена нису записана у књизи живота од постанка света, зачудиће се када виде звер , јер је била, и нема је више, и да ће се поново појавити. » Истински изабрани неће бити изненађени када виде да се дешавају ствари које им је Бог најавио кроз своју пророчку реч.**

Откривење 8: Прве четири трубе Прве четири казне Божије

Стих 1: „*Када је отворио седми печат, на небу је владала тишина око пола сата.*»

Отварање „*седмог печата*“ је изузетно важно, јер дозвољава потпуно отварање књиге Откривење „*са седам печата*“ према Откр.5:1. Тишина која обележава ово отварање даје радњи изузетну свечаност. Има два оправдања. Прва је идеја о прекиду односа између неба и земље, изазваног напуштањем суботе 7. марта 321. године. Друга је објашњена на следећи начин: вером поистовећујем овај „*седми печат*“ са „*печат Бога живог*“ из 7. поглавља која означава, по мом мишљењу, свету суботу коју је Бог осветио од постанка света. Он је подсетио на њену важност тако што га је учинио предметом четврте од својих десет заповести. И тамо сам открио доказе који откривају његову изузетну важност за Бога, нашег узвишеног Створитеља. Али већ у извештају Постанка приметио сам да је седми дан посебно представљен у поглављу 2. Првих шест дана обрађено је у поглављу 1. Штавише, седми дан није затворен, као претходни, формулом „*било је вече и јутро*“. Ова посебност је оправдана њеном пророчком улогом у седмом миленијуму Божјег спасоносног пројекта. Постављен под знаком вечности изабраних откупљених крвљу Исуса Христа, седми миленијум је сам по себи као дан без краја. Као потврду ових ствари, у свом представљању у хебрејској Библији, Тори, текст четврте заповести је одвојен од осталих и претходио му је знак који захтева време ћутања поштовања. Овај знак је слово „*Пе*“ са хебрејског и на тај начин изоловано означавајући прекид у тексту, носи назив „*петухот*“. Дакле, суботни остатак седмог дана има оправдање да га је Бог обележио на посебан начин. Од пролећа 1843. довела је до губитка традиционалне протестантске вере, наследника католичке „*недеље*“. И од истог искушења, али у јесен 1844. године, поново је постао знак припадности Богу који му даје Езе.20:12-20: „*И дао сам им своје суботе као знак између мене и њих, да да знају да сам ја Јахве који их посвећује.../...Посвети суботе моје, и да буду знак између мене и тебе по коме се може спознати да сам ја Јахве, твој Бог.*» Само кроз њега изабрани тада може ући у тајну Божију и открити тачан програм свог откривеног пројекта.

Међутим, у 8. поглављу, Бог евоцира низ порука проклетства. Што ме наводи да погледам истину о суботи под аспектом проклетстава које је његово напуштање, од стране хришћана од 7. марта 321. године, изазвало у ланцима током хришћанске ере. То ће потврдити и стих који долази повезујући тему суботе са „седам труба“, симболима „седам божанских казни“ које ће погодити хришћанско неверство 7. марта 321. године.

2. стих: „И видех седам анђела како стоје пред Богом, и даде им се седам труба. »

Прва од привилегија добијених посвећењем суботе седмог дана, коју је сам Бог посветио, јесте разумевање значења које даје теми „седам труба“. Формом приступа која јој је дата, ова тема потпуно отвара интелигенцију изабраног. Јер оно пружа доказ оптужбе за „грех“ цитирану у Дан.8:12 против хришћанске скупштине, од Бога. Заиста, ових „седам казни“ Бог не би нанео да овај грех не постоји. Штавише, у светлу Левитске 26, ове казне су оправдане мржњом према његовим заповестима. У старом савезу, Бог је већ усвојио исти принцип, да казни безакоње неверног и поквареног телесног Израиља. Бог творац и законодавац који се не мења, даје нам леп доказ за то. Оба савеза подлежу истим захтевима послушности и верности.

Приступ теми „трубе“ омогућиће да се демонстрирају узастопне осуде свих хришћанских религија: католичке, православне, протестантске од 1843, али и адвентиста од 1994. Такође открива универзалну казну „шесте трубе“ која ће удари их заједно пре истека пробног рока. Тако можемо измерити њен значај. „Седма труба“ повезана са Христовим доласком, директним деловањем Божијим, биће обрађена одвојено, као и субота, у 11. поглављу, а затим ће бити широко развијена у 18. и 19.

Током последњих 17 векова од 321, тачније 1709 године, 1522 године обележене су клетвама изазваним преступом суботе до њеног обнављања предвиђеног за 1843. годину у декрету Дан.8:14. И од тог датума обнове до повратка Исуса Христа 2030. године, субота је давала свој благослов само 187 година. Субота је, дакле, дуже време донела штету неверним људима него добро верним изабранима. Клетва побеђује и ова тема стога има своје место у овом поглављу 8 које представља божанске клетве.

3. стих: „И приступи други анђео, и стаде на олтар са златном кадионицом; и дадоше му много тамјана да га принесе, уз молитве свих светих, на златном олтару који је пред престолом. »

У Данилу 8:13, након што су навели „опустошни грех“, свеци из визије су евоцирали „вечно“ које се односило на „неприопћено“ небеско „свештенство“ Исуса Христа, према Јев.7:23. На земљи је од 538. године папски режим одузео према Дан.8:11. Године 1843. помирење са Исусом Христом захтевало је његову реституцију. Ово је сврха теме коју обрађујемо у овом 3. стиху који отвара небо и показује нам Исуса Христа у његовој симболичној улози небеског првосвештеника заступника за грехе својих изабраних, и само њих. Имајте на уму да на земљи, између 538. и 1843. године, ова сцена и ова улога су пародирани и узурпирани активностима римокатоличких папа који се с временом смењују, непрестано фрустрирајући Бога у његовом легитимном врховном сувереном праву.

Зато што је представљена у овом поглављу 8 и зато што је престала у исто време са напуштањем суботе, ова тема заступништва Исуса Христа нам је такође представљена под аспектом проклетства престанка овог заступништва за хришћане. мноштво несвесних жртава паганског римског „дана сунца“; ово, чак и посебно, после његове варљиве и заводљиве промене имена: „недеља“: Господњи дан. Да, али од ког господара? Авај! Онај испод.

Стих 4: „*Дим тамјана узне се молитвама светих из руке анђела пред Богом.*»

„*Мириси*“ који прате „*молитве светаца*“ симболизују пријатан мирис жртве Исуса Христа. Његово показивање љубави и верности чини молитве Његових изабраника прихватљивим за Његов божански суд. У овом стиху морамо приметити важност повезаности речи „*дим*“ и „*молитве светаца*“. Овај детаљ ће се користити у Откр.9:2 да означи молитве лажних протестантских хришћана, од нове ситуације успостављене 1843. године.

Оно што Бог евоцира у овом стиху је ситуација која је владала између апостолског времена и проклетог датума 7. марта 321. Пре напуштања суботе, Исус је примио молитве изабраних и заузео се у своје име за њих. То је слика учења која означава да се одржава вертикални однос између Бога и његових изабраника. Тако ће бити све док буду сведочили о верности његовој личности и његовом учењу о истини, до 321. Године 1843. Исусово свештенство ће *обновити* сву своју благословену делатност у корист изабраних адвентистичких светаца. Међутим, између 321. и 1843. године, реформатори су имали користи од његовог помиловања, попут оних из доба *Тијатире*.

Стих 5: „*И анђео узне кадионицу, и напуни је огњем са олтара, и баца је на земљу. И чуше се гласови, и громови, и муње, и земљотрес.*»

Описана радња је видно насилна. То је онај Исуса Христа на крају његове заступничке службе када дође време за крај времена благодати. Улога „*олтара*“ се завршава, а „*ватра*“, слика помирбене смрти Исуса Христа, „*бачена је на земљу*“, захтевајући казну од оних који су је потцењивали, а за неке и презирали. Крај света обележен директном Божјом интервенцијом овде је евоциран кључном формулом откривеном у Откр.4:5 и Изл.19:16. Преглед хришћанске ере завршава се овим „адвентистичким“ доласком Исуса Христа.

Као и код суботе, тема небеског заступништва Исуса Христа представљена је под аспектом проклетства његовог суда између 321. и 1843. године. желећи да зна време када ће „*вечно*“ свештенство преузети Исус Христ.

Напомена : Без довођења у питање претходног тумачења, друго објашњење има смисла. У овом другом тумачењу, крај теме заступништва Исуса Христа може се повезати са датумом 7. марта 321. године, моментом када је напуштање суботе од стране хришћана довело Бога да уђе у гнев који би Запад искупио. Хришћанство, помоћу „*седам труба*“ које потичу из 6. стиха који следи. Ово двоструко објашњење је утолико оправданије јер напуштање суботе има последице до краја света, 2030. године, године у којој

ће својим славним видљивим повратком Исус Христ заувек уклонити из римског папског режима и његовог последњег америчког Протестантска подршка, њихова лажна тврдња да му служе и представљају. Исус ће тада поново преузети своју титулу „*поглавара*“ Цркве коју је узурпирало папство. Заиста, за разлику од верних изабраника, пали неверни хришћани ће игнорисати декрет из Дан.8:14 и његове последице до краја света; што оправдава њихов ужас када се Исус врати према учењу Откр.6:15-16. Пре 2030. године, првих шест „*труба*“ биће остварено између 321. и 2029. године. „*Шестом трубом*“, последњом казном упозорења пре коначног истребљења, Бог веома строго кажњава побуњене хришћане. Након ове шесте казне, он ће организовати услове за последњи универзални тест вере иу том контексту ће откривена светлост бити проглашена и позната свим преживелима. Пред лицем доказане истине да ће изабрани и пали тада, по свом слободном избору, напредовати пред претњом смрћу ка својој коначној судбини која ће бити: вечни живот за изабране, коначна и апсолутна смрт за пале..

Стих 6: „*И седам анђела који су имали седам труба припремљених да затрубе.*»

Из овог стиха, Дух нам нуди нови преглед хришћанске ере, узимајући за тему „*седам труба*“, односно „седам узастопних казни“ распоређених кроз хришћанску еру од 7. марта 321, године у којој је „*грех*“ била званично и **цивилно** установљена. Сећам се да је у прологу Откривења 1, „*глас*“ Христов већ упоређен са звуком „*трубе*“. Овај инструмент који се користи за упозорење народа у Израелу носи у себи пуно значење откривења Апокалипсе. Упозорење упозорава на замке које је поставио непријатељ.

Стих 7: „*Први је звонио. И наста град и огањ помешан са крвљу, који беше бачен на земљу; и трећи део земље изгоре, и трећи део дрвећа изгоре, и свако зелено биље изгоре.*»

Прва казна: извршена је између 321. и 538. године разним инвазијама такозваних „варварских“ народа на Римско царство. Посебно се сећам народа „Хуна“ за чији је вођа Атила рекао да је, с правом, „пошаст Божија“. Пошаст која је запалила део Европе; северна Галија, северна Италија и Панонија (Хрватска и западна Мађарска). Његов мото је био: О како славан! "Где мој коњ прође, трава више не расте." Његови поступци су савршено сажети у овом стиху 7; ништа не недостаје, све је ту. „*Град*” је симбол девастације усева, а „*ватра*” је симбол уништења потрошног материјала. И наравно, „*крв проливена на земљи*“ је симбол насилног убијања људских живота. Глагол „*бачен*“ указује на гнев Бога створитеља, законодавца и спаситеља који надахњује и усмерава акцију након „*бацивања ватре са олтара*“ у 5. стиху.

У исто време, у Лев.26:14 до 17, читамо: „*Али ако ме не послушате и не извршите све ове заповести, ако презрете моје уредбе, и ако се душа ваша гнуша на моје судове, тако да ако не извршите све заповести моје и не прекришите завет мој, онда ћу вам ово учинити. Послаћу на вас ужас, исцрпљеност и грозницу, од којих ће вам очи клонуте и душа ваша патити; и залуду ћеш сејати семе своје: прождераће га непријатељи твоји.*»

Окренућу лице своје на тебе, и бићеш поражен пред својим непријатељима; они који те мрзе владаће тобом, а ти ћеш бежати да те не гоне. »

Стих 8: *„ Друга је звонила. И нешто као велика гора огњем горе бачено је у море; и трећина мора постаде крв ,*

Друга казна : Кључ за ове слике је у Јер.51:24-25: *„ Ја ћу узвратити Вавилону и свим становницима Халдеје за све зло које су учинили Сиону пред вашим очима, каже Јахве. Ево, ја сам против тебе, гора уништења, говори Господ, ти који си уништио сву земљу! Пружићу руку своју на тебе, откотрљаћу те са стена, и направићу од тебе гору огњену. »* Управо у овом 8. стиху Дух призива римски папски режим под његовим симболичним именом *„ Вавилон “* које ће се појавити у облику *„ Вавилон велики ”* у Откр.14:8, 17:5 и 18:2. *„Огањ“* се држи њене личности, призивајући оно што ће је прогутати на повратку Христовом и на последњем суду, колико и оно чиме она распламсава мржњом оне који је одобравају и подржавају: европске монархе и њихове католичке народе . Овде, као и код Данила, *„ море “* представља човечанство које се бави пророчким покривачем; човечанство анонимних народа који су у суштини остали пагани упркос очигледним хришћанским преобраћењима. Прва последица успостављања папског режима 538. године била је напад на људе да би их преобратио оружаном војном силом. Реч *„ планина “* означава снажну географску потешкоћу. То је онај који је примерен да дефинише папски режим који је, непријатељ Божији, ипак изазван његовом божанском вољом; ово да би се очврснуо религиозни живот неверних хришћана што би довело до прогона, страдања и смрти међу њима и изван народа различитих вера. Обавезна вера је новина због кршења Божје свете суботе. Њему дугујемо непотребне масакре присилних конверзија које је извршио Карло Велики и наредбе крсташких ратова усмерених против муслиманских народа, које је покренуо папа Урбан ИИ; све ствари које су проречене у овој *„ другој труби “*.

Стих 9: *„ И трећина створења која су била у мору која су имала живот умрла је, и трећина бродова изгинула .*

Последице су универзалне и трајаће до краја света. Речи *„ море “* и *„ бродови “* наћи ће своје значење у сукобима са муслиманима Средоземног мора, али и са афричким и јужноамеричким народима где ће наметнута освајачка католичка вера довести до ужасних масакра аутохтоног становништва.

У исто време читамо у Лев.26:18 до 20: *„ Ако ме, упркос томе, не послушаиш, казнићу те седам пута више за твоје грехе. Слонићу понос твоје снаге, учинићу твоје небо као гвожђе , а земљу твоју као бронзу. Узалуд ће се исцрпити твоја снага, твоја земља неће дати свој род, и дрвеће на земљи неће дати свој плод. »* У овом стиху Бог најављује религиозно отврдњавање које се у хришћанско доба постиже преласком Рима са паганства на папство. Забележимо интересовање да је поводом ове промене римска доминација напустила *„Капитол“* и поставила папство у латеранску палату која се налази управо на *„Целију“*, односно небу. Оштри папски режим потврђује проречено религиозно отврдњавање. Плод хришћанске

вере се мења. Благост Христова замењена је агесијом и суровошћу; а верност истини преображава се у неверство и ревност за верску лаж.

Стих 10: „ *Звони трећи. И паде с неба звезда велика горућа као буктиња; и паде на трећину река и на изворе воде.* »

Трећа казна : Настало зло се појачава и достиже врхунац крајем средњег века. Напредак у механичком штампању фаворизовао је објављивање Свете Библије. Читајући га, изабрани званичници откривају истине које учи. Она тако оправдава улогу „ *два сведока* “ које јој Бог даје у Откр. 11:3: „ *Даћу двојици својих сведока моћ да пророкују, обучени у костријет, хиљаду двеста шездесет дана .* » Фаворизирајући сопствене верске догме, католичка вера се ослања само на Библију да би оправдала имена светаца које тера да обожавају своје поданике. Зато што је поседовање Библије њоме осуђено и излаже поседника мучењу и смрти. Откриће библијске истине оправдава слику дату у овом стиху: „ *И паде с неба звезда велика горућа као буктиња* “. Ватра се и даље држи слике Рима коју овог пута симболизује „ *велика огњена звезда* “ попут „ *велике горуће планине* “. Реч „ *звезда* “ открива њену тврдњу да „ *светли земљу* “ религиозно према Пост.1:15; и то у име Исуса Христа, за кога она тврди да је слика истинске „ *бакље* “, светлосца са којим се пореди у Апо.21:23. Она је и даље „ *сјајна* “ као и када је почела, али њена ватра прогона се појачала, прелазећи из „ *запаљеног* “ стања у стање „ *паљења* “. Објашњење је једноставно, демантовано Библијом, њен гнев је тим већи што је принуђена да се отворено супротстави изабраницима Божјим. Што је према Откр. 12:15-16 приморава да пређе са стратегије лукаве и варљиве „ *змије* “ на стратегију „ *змаја* “ који отворено прогони. Његови противници нису само мирољубиви и послушни изабраници Божији, пред њим је и изнад свега лажни протестантизам, више политички него верски, јер игнорише наређења Исуса Христа и узима оружје, убија и масакри колико и католички логор. „ *Трећина река* “, односно део становништва хришћанске Европе, претрпела је католичку агесију као и „ *извори вода* “. Узор ових извора воде је сам Бог по Јер.2:13: „ *Јер народ мој учини двоструки грех: Мене, који сам извор воде живе, оставише да копају себи цистерне, напукле чатрње, који не задржавају воду.* » У множини, у овом стиху, Дух означава „ *изворима вода* “ изабране формиране по лику Божијем. Јован 7:38 потврђује, говорећи: „ *Ко верује у мене, из њега ће потећи реке воде живе, као што каже Писмо.* » Овај израз указује и на праксу крштења деце која од рођења, без консултације, добијају верску етикету која ће их учинити субјектима неизабране верске сврхе. Док одрасту, једног дана ће узети оружје и убијати противнике јер то од њих захтева њихова верска етикета. Библија осуђује ово начело јер каже: „ *Ко поверује и крсти се биће спасен, а ко не верује биће осуђен* (Марко 16:16).“

Стих 11: „ *Име овој звезди је пелин; а трећи део воде претворен је у пелин, и многи људи помријеше од воде, јер се огорче.* »

За разлику од чисте воде која гаси жеђ која означава Библију, писану реч Божју, католичко учење се пореди са „ *пелином* “, горким, отровним, па чак и смртоносним напитком; ово је оправдано јер ће коначни исход овог

учења бити огањ „*друге смрти на последњем суду*“. Део, „*трећина*” људи, трансформисан је католичким или лажно протестантским учењем. „*Воде*“ су и људи и библијско учење. У 16.^{веку}, наоружане протестантске групе су злоупотребљавале Библију и њено учење, а на слици овог стиха, мушкарци су убијани од стране мушкараца и лажног верског учења. То је зато што су људи и верско учење постали огорчени. Изјавом да су „*воде постале горке*”, Бог даје одговор на оптужбу за „*сумњу у љубомору*” која је остала неразјашњена од Откр.6:6 у 3. *печату*. Он потврђује, у време када долази његова писана реч да то учини, оптужбу за прељубу коју износи против Сабора од 7. марта 321. године, што је претходило времену званичне прељубе религиозно назване Пергам у Апо 2:12 за 538.

Истовремено, читамо у Лев.26:21-22: „*Ако ми се одупрете и не послушате ме, ударићу вас седам пута више према гресима вашим. Послаћу на вас звери пољске, које ће вам отимати децу, које ће уништити вашу стоку, и које ће вас свести на неколико; и путеви ће ти бити пусте.*» Паралелно проучавање Лев.26 и 3. *трубе* Откривења открива суд који Бог спроводи на почетку времена реформације. Њени прави изабраници остају мирни и повучени, прихватајући смрт или заточеништво као прави мученици. Али осим њиховог узвишеног примера, он види само окрутне „*звери*” које се међусобно сукобљавају, најчешће из личног поноса, и које убијају људе жестином месождерских дивљих животиња. Ова идеја ће добити облик у Откр.13:1 и 11. То је врхунац времена када је, у норми **невоље**, Изабрани одведен „*у пустињу*“ (= суђење) у Откр.12:6 - 14 са писаним библијским „*два сведока*“ *Бога из Откр.11:3*. Нетолерантној владавини папства која је прорицана 1260 година доћи ће крај.

Стих 12: „*Четврти је звонио. И трећина сунца беше погођена, и трећина месеца, и трећина звезда, тако да се трећина потамни, и дан изгуби трећину светлости, а и ноћ.*»

Четврта казна: Дух овде приказује „*велику невољу*“ објављену у Откр.2:22. У симболима нам открива своје ефекте: делимично је ударено „*сунце*“, симбол светлости Божије. Такође, једним делом, ударен је и „*месеци*“, симбол верског логора таме који се 1793. године односио на лицемерне католике и протестанте. Под симболом „*звезде*“ појединачно је погођен и део хришћана који је позван *да просветли земљу*. Ко онда може тако упалити право и лажно хришћанско верско светло? Одговор: идеологија атеизма сматрала се великом светлошћу тог времена. Његова светлост помрачује све остале. Писци који пишу књиге о овој теми су веома цењени и сами називају „просветитељима“, као што су Волтер и Монтескје. Међутим, ова светлост уништава, прво, људске животе у ланцу, проливајући потоке крви. Након главе краља Луја КСВИ и главе његове супруге Марије-Антоанете, главе католичких и протестантских практичара су заузврат пале под гиљотине револуционара. Овај чин божанске правде не оправдава атеизам; али циљ оправдава средства, а Бог може рушити тиранине само супротстављајући им се надмоћнијом, моћнијом и јачом тиранијом. „*Сила и моћ*“ је Господња у Откр.7:12.

Истовремено, читамо у Лев.26:23 до 25: „*Ако те ове казне не исправе и ако се одупреш мени, и ја ћу се одупрети теби и ударићу те седам пута више за твоје грехе. Довешћу мач против тебе, који ће осветити мој завет* ; *Када се саберете у својим градовима, послаћу кугу на вас, и бићете предати у руке непријатељу.* „, „*Мач који ће осветити мој савез* “ је заиста улога коју је Бог дао француском националном атеистичком режиму предајући му главе криве за духовну прељубу почињену против њега. Попут куге стиха, овај атеистички режим је покренуо принцип масовног погубљења тако да су јучерашњи целати постали сутрашње жртве. Према овом принципу, изгледало је да ће овај паклени режим прогутати цело човечанство смрћу. Због тога ће му Бог дати име „*бездан*“, „*звер која излази из понора*“, у Откр. 11:7 где он развија своју тему. Ово зато што у Пост.1:2, ово име означава земљу без живота, без облика, хаотичну и коју би дугорочно систематско уништење предузето од стране атеистичког режима репродуковало. Као пример, налазимо судбину католичке и монархистичке Вандеје коју су револуционари преименовали у „Освету“ чији је пројекат био да од ње направе пуну и ненасељену земљу.

Стих 13: „*И погледах, и чух орла како лети посред неба, говорећи јаким гласом: Тешко, тешко, тешко онима који живе на земљи, због других звукова труба три анђела који ће звонити!*»

Француска револуција је произвела своје убилачке последице, али је постигла циљ који је Бог желео. То је окончало верску тиранију, а после ње је завладала толеранција. Ово је време када је, према Откр.13:3, *католичка „морска звер*“ била „*насмрт рањена, али исцељена*“ због моћног ауторитета *Наполеоновог „орла*“, представљеног у овом стиху, који га је рехабилитовао. преко свог Конкордата. „... *орао који лети посред неба*“ симболизује апогеј доминације цара Наполеона^И. Проширио је своју доминацију над свим европским народима и пропао је против Русије. Овај избор нам нуди велику прецизност у датирању догађаја, стога се предлаже период од 1800. до 1814. године. Огромне последице ове владавине представљају солидно мерило које на тај начин оправдава долазак на кључни датум Данила 8:14, 1843. Овај важан режим у историји земље Француске постаје, за Бога, носилац страшне објаве, јер после њега ће васељенска хришћанска вера ући у време када ће је од Бога ударити три велика „*несреће*“. Поновљено три пута, ради се о савршенству „*несреће*“; ово зато што уласком у 1843. годину, како учи Откр. 3:2, Бог захтева од хришћана, који тврде да је спасење Исуса Христа, да коначно заврше реформацију започету од 1170. године, датума када је Пјер Валдо у потпуности обновио библијску истину и произвели „*савршене дела*“; ово савршенство се захтева у Откр.3:2 и декрету Данила 8:14. Последице његовог ступања у примену овде се јављају у виду три велике „*несреће*“ које ћемо сада посебно проучавати. Желим поново да истакнем да оно што овај период верског мира, парадоксално, чини великом „*несрећом*“, јесте наслеђе француског националног атеизма који прожима и који ће до краја света прожимати умове западних људи. То им неће помоћи да остваре реформе које је Бог захтевао од 1843. Али већ је „*шести печат*“ у

Откр.6:13 илустровао прву од ових „ несрећа “ сликом „ звезде падалице “ у поређењу са зелене смокве “, не прихвативши, дакле, од Бога захтевано потпуно духовно сазревање од 1843. А небески знак Божије опомене дат је 13. новембра 1833. упоредо са предложеним временом објављивања велике тројке. „ несреће “ проученог стиха.

У свом откривењу, Дух призива израз „ становници земље “ да би означио људе на мети велике тројке прорекао " несреће ". Будући да су одсечени од Бога и одвојени својим неверством и грехом, Дух их повезује са „ земљом “. Насупрот томе, Исус своје праве верне изабранике означава изразом „ грађани краљевства небеског “; њихова домовина није „ земља “ већ „ небо “ где им је Исус „ припремио место “ према Јовану 14:2-3. Дакле, сваки пут када се овај израз „ становници земље “ цитира у Апокалипси, он означава бунтовно човечанство одвојено од Бога у Исусу Христу.

Откривење 9: 5. и 6. труба
„ Прва “ и „ друга велика несрећа “

Пета труба : „ Први велики јад ”
за протестанте (1843) и адвентисте (1994)

Напомена : На прво читање, ова тема „ 5. трубе “ представља симболичним сликама суд који Бог спроводи над протестантским религијама које су пале у немилост од пролећа 1843. Али она доноси додатна учења која потврђују пророчке најаве дате ^{наша} сестра адвентиста седмог дана, госпођа Елен Гулд Вајт, коју је Исус изабрао за свог гласника. Његово пророчко дело је посебно осветлило време последњег коначног теста вере; његова предвиђања ће бити потврђена у овој поруци. Али оно што наша сестра није знала је да је Бог планирао треће адвентистичко очекивање да тестира саму цркву адвентиста седмог дана. Наравно, ово треће очекивање није преузело јавни развој претходна два, али величина новооткривених истина које су везане уз њега компензује ову привидну слабост. Због тога, након што га је Исус Христ тестирао између 1983. и 1991. године у Валанс-сур-Рхоне, Француска, и на Маурицијусу, након његовог одбацивања његових последњих пророчких светла, званично институционално учење адвентизма је „повраћао“ Спаситељ *душа* у 1994. датум конструисан употребом пророчких „ *пет месеци* “ из стихова 5 и 10 овог поглавља 9. Због тога се, у другом читању, овај сликовит суд који је Господ донео против различитих аспеката протестантске вере односи на институционални адвентизам седмог дана пао је у отпадништво, заузврат, кроз одбијање божанске пророчке светлости; ово, упркос упозорењима које је дала Елен Г. Вајт у поглављу „порицање светлости” њене књиге упућеној адвентистичким учитељима „Евангелистичка служба”. Године 1995. званични савез адвентизма са протестантизмом потврдио је праведни суд који је прорекао Бог. Обратите пажњу на чињеницу да два пада имају исти узрок: одбацивање и презир према пророчкој речи коју је предложио Бог, од стране слуге ког је изабрао за овај задатак.

„ *Несрећа* “ је час зла чији је покретач и инспирација Сатана, непријатељ Исуса и његових изабраних светаца. Дух ће нам открити у сликама шта постаје ученик Исуса Христа када га он одбаци да буде предан ђаволу; што онда представља заиста велику „ *несрећу* ”.

Стих 1: „ *Пети звони. И видео сам звезду која је пала са неба на земљу. Њему је дат кључ од јаме понора* ,

„ *Пето* “, али велико упозорење упућено је изабраницима Христовим издвојеним од 1844. „ *Звезда која је пала са неба* “ није „ *звезда Апсинт* „из претходног поглавља који није „ *пао* ”, „ *на тамо земља* “, али „ *на ТХЕ реке И ТХЕ извори вода* ”. То је оно из доба „ *Сарда* “ где се Исус подсећа да „ *држи седам звезда у својим рукама* “. За своја „ *дела* “ која су проглашена „ *несавршеним* “, Исус је бацио „ *звезду* “ протестантског гласника на земљу.

Адвентистичка искушења обележена су у пролеће 1843. крајем првог очекивања повратка Исуса Христа. Друго чекање на овај повратак завршило се 22. октобра 1844. Тек на крају овог другог теста Бог је дао победницима знање и праксу своје велике суботе. Ова субота је тада преузела улогу „ *божијег печата* “ који се цитира у 4. стиху овог поглавља 9. Печаћење њених слугу је стога почело након завршетка другог теста, у јесен 1844. године. следи: израз „ *који је пао* “ циља на датум пролећа 1843., термин декрета из Дан.8:14 и крај првог адвентистичког суђења, за разлику од оног

из јесени 1844. који означава почетак печачења изабрани победници и оно на тему ове „ 5. трубе “, чији је циљ за Бога да открије пад протестантске вере и адвентизма који ће склопити савез са њим после 1994. године, прореченог краја „ пет месеци “ у стиховима 5 и 10. Дакле, док „пет месеци“ ове теме почињу у јесен 1844. године, контекст почетка печачења, у главној теми, протестантска вера је „пала“ пре овог датума, од пролеће 1843. Тада видимо како божанско откривење прецизно поштује остварене историјске чињенице. Два датума 1843. и 1844. имају посебну улогу.

Напуштена од Исуса који ју је предао ђаволу, протестантска вера је пала у католички „ бунар “ или „ дубине сотоне “ које су сами реформатори осудили у време Реформације у Откр. 2:24. Суптилно, говорећи да пада „ на земљу “, Дух потврђује идентитет протестантске вере симболизован речју „ земља “ која подсећа на њен излазак из католицизма под називом „ море “ у Откр.13 и 10:2. У поруци „ Филадельфије “, Исус представља „ врата “ која су отворена или затворена. Овде им кључ отвара сасвим другачији пут јер им даје приступ „ понору “ симбола нестанка живота. Ово је час када за њих „ светлост постаје тама “ и „ тама постаје светлост “. Усвојивши као наслеђе принципе републиканске филозофске мисли, они губе из вида праву светост вере очишћене крвљу Исуса Христа. Запазимо прецизност „ дата му је “. Онај који тако даје свакоме по делима његовим је Исус Христос, божански Судија. Јер он је и чувар кључева; „ кључ Давидов ” за блажене изабране 1873. и 1994. године, према Откр.3:7, и „ кључ од бездана ” за пале 1843. и 1994. године.

2. стих: „ И отвори јаму бездану. И диже се дим из бунара, као дим из велике пећи; а сунце и ваздух помрачио је дим из бунара. »

Протестантска вера мења господара и судбину, а мењају се и њена дела. Она тако приступа незавидној судбини да мора да претрпи уништење последњег суда „огњем “ „ друге смрти “ која ће бити поменута у Откр. 19:20 и 20:10. Узимајући лик „језера огња и сумпора “, овај „ огањ “ последњег суда биће „ велика пећ “ која прети преступницима Божијих заповести од њиховог објављивања на гори Синај, према Изл.19:18: „ Синајска гора беше сва у диму, јер је Господ сишао тамо усред огња; овај се дим дизао као дим из пећи , и цела гора се снажно затресла. » Дух тада користи кинематографску технику звану „флешбек“, флешбек, који открива дела настала још за живота, пали су служили ђаволу. Реч „ дим “ овде има двоструко значење: оно огња „ велике пећи “ о чему читамо у Откр. 14:11: „ И дим њихове муке диже се у векове векова; и немају одмора ни дању ни ноћу, они који се клањају звери и лику њеном, и који примају жиг имена његовог“, али и „ молитвама светих “ по Откр.5:8, ево, они лажни свети. Јер обилна верска активност која се манифестује молитвама оправдава ове речи које му је Исус упутио у Сарду , 1843. године: „ Сматра се да си жив; а ти си мртав .” Смрт, и то два пута мртав, пошто је предложена смрт „ друга смрт “ на „ последњем суду “. Ова верска делатност обмањује све осим Бога и његових изабраника које просветљује. Ова широко распрострањена обмана је „превара“ како савремени свет каже. И заиста је идеја опијености коју Дух сугерише кроз слику „ дима “ који се шири „

ваздухом “ до тачке да заклања „ сунце “. Ако је ово последње симбол истинске божанске светлости, оно „ ваздуха “ означава резервисану област ђавола, названу „ кнез силе ваздуха “ у Еф.2:2, и кога Исус назива „ кнезом “. овога света “ у Јовану 12:31 и 16:11. У свету је циљ дезинформација да се сакрију истине које морају остати тајне. На религиозном плану је иста ствар: истина је само за изабраног. Умножавање протестантских група је у ствари имало ефекта маскирања постојања вере адвентиста седмог дана; све до 1995. године када су је примили у своје редове због њене „ велике несреће “. У овој новој духовној ситуацији они ће бити жртве друге смрти која ће претворити површину земље у огњену пећ . Порука је застрашујућа и можемо разумети зашто је Бог није јасно понудио. Резервисано је за одабране да схвате какву су судбину избегли.

Стих 3: „ Скакавци изиђоше с димом и разидоше се по земљи; и даде им се власт као моћ шкорпиона земаљских. »

Молитве симболизоване „ димом “ потичу из уста и умова палих протестаната, па су мушкарци и жене симболизовани „ скакавцима “ због њиховог великог броја. Реч је заправо о мноштву људских створења која су пала 1843. године и подсећам вас, 1833. године, десет година раније, Господ је дао представу о овом мноштву „падом звезда“ оствареним у ноћи 13. новембра. , 1833. између поноћи и 5 сати ујутру, према историјском сведочењу очевидаца. Још једном, израз „ на земљи “ носи двоструко значење земаљског проширења и протестантског идентитета. Ко воли да пустоши и уништава „ скакавце “? Не земљорадници, а Бог више не воли вернике који Га издају и раде са противником да униште Његов род изабраних, па се овај симбол примењује на њих. Затим, у Језекиљу 2, овом кратком поглављу од 10 стихова, реч „ бунтовник ” се цитира 6 пута да би се означили јеврејски „ побуњеници ” које Бог третира као „ трње, трње и трње и шкорпије “. Овде се овај израз „ шкорпион “ односи на протестантске побуњенике. У 3. стиху, алузија на његову моћ припрема употребу најважнијег суптилног симбола. Моћ „ шкорпиона “ је да убодом своје жртве убодом свог „ репа “. И ова реч „ реп ” добија основно значење у божанској мисли откривеној у Исаји 9:14: „ пророк који учи лажу је реп ”. Животиње користе своје „ репове “ да отерају и бичу муве и друге паразитске инсекте који их нервирају. Овде налазимо слику лажне „ пророчице Језавеље “ који своје време троши на бичевање и наношење страдања Богу и својим превареним неверним слугама. Пракса добровољног бичевања ради искупљења за грех такође је део учења католичке вере. У Откр.11:1 Дух потврђује ово поређење користећи реч „ трска “ којој кључ у Исаји 9:14 даје исто значење као и реч „ реп “. Ова слика папске цркве се такође примењује, од 1844. године, на пале протестантске вернике који су постали пророци Бога који поучавају лажу, или лажни пророци. Предложена реч „ реп ” биће јасно цитирана у 10. стиху.

Изградња 3. адвентистичког очекивања
(овај пут, од седмог дана)

4. стих: „ Речено им је да не штете трави земаљској, нити било чему зеленом, нити каквом дрвету, него само онима који немају **печат Божији на својим челима** . »

Ови „ скакавци “ не ждери зеленило, али су штетни за људе који нису заштићени „печатом Божијим “. Ово помињање „ печата Божијег “ потврђује контекст времена већ обухваћеног у Откр.7. Поруке су стога паралелне, поглавље 7 које се тиче изабраних запечаћених и поглавље 9, палих напуштених. Подсећам да је према Мт.24:24 немогуће завести аутентичног изабраника. Лажни пророци, дакле, варају једни друге.

Прецизност, „ **печат Божији на челу** “, указује на почетак печећења изабраних адвентистичких слугу Божјих, 23. октобра 1844. Детаљ се помиње непосредно пре цитата пророчког периода „пет месеци “ стих који следи; трајање од 150 реалних година које ће се заснивати на овом датуму.

Стих 5: „ Дато им је не да их убију, него да их муче **пет месеци** ; а муке које су изазвале биле су као муке које изазива шкорпион када убоде човека. »

Божја порука обједињује по свом лику акције извршене у различитим временима; што збуњује и отежава сликовно тумачење. Али када се ова техника разуме и прими, порука постаје веома јасна. Овај стих 5 је био основа моје објаве повратка Исуса Христа за 1994. Ту налазимо драгоцених пророчких „ **пет месеци** “ који, почев од 1844, омогућавају да се утврди датум 1994. Међутим, да би се пројекат спровео од Бога, апсолутно сам морао да повежем славни повратак Исуса Христа са овим датумом. Тако сам, делимично заслепљен прецизношћу текста која би ову наду онемогућила, истрајао у правцу који је желео мој Створитељ. Заиста, у тексту се прецизира: „ **дато им је, не да их убију, него да их муче пет месеци** “. Појашњење „ **не да их убијем** “ није дозволило тему „ ⁶ **труба** “, монструозни убилачки рат, у времену које покрива „ ⁵ **труба** ”; време од 150 реалних година. Али у своје време, Вилијам Милер је већ био делимично заслепљен да изврши акцију коју жели Бог; открити грешку која нам омогућава да оживимо наду у Христов повратак за јесен 1844; лажна грешка, пошто су почетни прорачуни који су утврдили пролеће 1843. данас потврђени у нашим најновијим прорачунима. Божја воља и моћ су суверени и на срећу његових изабраника, ништа и нико не може спречити његов пројекат. Чињеница је да је ова грешка у најави довела до тога да званични адвентизам 1991. демонстрира став презира према нади у повратак Исуса Христа најављеном за 1994. А најгоре за адвентисте је то што су били лишени последњег пророчког светла које је осветљава, у целини, 34 поглавља књига Данило и Откривење, о чему свако може имати доказ данас читајући овај документ. При томе су лишени и других нових светла које ми је Бог дао од пролећа 2018. о његовом закону и о повратку Христа који ће се вратити, сада знамо, у пролеће 2030. године; и то на новим основама одвојеним од пророчке конструкције Данила и Откривења. Између 1982. и

1991. за мене је ових *пет месеци* било повезано са активностима лажних пророка које су требале да се наставе до повратка Исуса Христа. Убеђен овим образложењем, штавише оправданим, нисам видео временско ограничење наметнуто забраном „убијања“. И тада је датум 1994. представљао 2000. годину истинског рођења Исуса Христа. Додајем да нико пре мене није идентификовао узрок моје грешке; који потврђује остварење у складу са вољом Божијом. Скренимо сада пажњу на појашњење „*али да их мучимо пет месеци*“. Формула је крајње погрешна јер дотичну „*муку*“ жртве не трпе током проречених „*пет месеци*“. „*Мука*“ на коју Дух алудира биће нанета палим на последњем суду, где ће бити изазвана спаљивањем „*огњеног језера*“, казна „*друге смрти*“. Ова „*мука*“ је објављена у поруци трећег анђела из Откр.14:10-11 коју је претходни стих изазвао наводећи „*дим*“ „*њихове муке*“; порука коју адвентисти добро познају јер представља елемент њихове универзалне мисије. Знајући унапред пад овог званичног адвентизма, Дух суптилно каже у овој поруци „*и он ће пити од вина гнева Божијег уливеденог непомешано у чашу његовог гнева, и мучиће се у огњу и сумпору пред свети анђели и пред Јагњетом.*“ Ово појашњење „*и он*“ циља, сукцесивно, на протестантску веру, затим на званични невернички адвентизам који је 1994. одбацио сам Исус Христ. Од овог датума, као потврду своје клетве, овај нови „*побуњеник*“ се придружио екуменском савезу који окупља католике и протестанте већ одсечене од Бога. Али пре пада званичног адвентизма, формула „*и он*“ важила је за пале протестанте, јер су пали 1844. године, они би сада делили судбину католика, православаца и лажних Јевреја. У ствари, „*и он се*“ односи на све некатолике који поштују Католичку цркву у Риму, уласком у њен екуменски савез и поштовањем одредби Константина И његове недеље и наталног „дан сунца“, (Божић дана 25. децембар). Одабиром облика једнине „*и он*“, а не множине „*и они*“, Дух нас подсећа да је верски избор индивидуални избор који чини одговорним, оправдава или чини да се осећа кривим према Богу, појединцу, а не заједница; као „*Ноје, Данило и Јов који нису желели да спасу синове ни кћери*“ према Језеку 14:18.

Муке друге смрти последњег суда

Стих 6: „*У те дане људи ће тражити смрт, и неће је наћи; они ће хтети да умру, и смрт ће побећи од њих.*»

Идеје теку врло логично. Пошто је управо призвао „*муке друге смрти*“, Дух пророкује у овом стиху 6, о данима његове примене, који ће доћи на крају 7. миленијума, на мети израза „*у оне дане*“. Затим нам открива посебности ове изузетно страшне коначне казне. „*Људи ће тражити смрт, али је неће наћи; они ће хтети да умру, и смрт ће побећи од њих.*“ Оно што људска бића не знају је да ће васкрсло тело злих имати карактеристике веома различите од оних данашњих телесних тела. За њихову коначну казну, Бог створитељ ће поново створити њихов живот тако што ће га учинити способним да настави у свесном стању до уништења њиховог последњег атома. Такође, дужина трајања патње биће прилагођена сваком појединцу појединачно, у зависности од пресуде изречене о њиховој индивидуалној

кривици. Марко 9:47-48 потврђује овим речима: „... да буду бачени у пакао, где њихов црв не умире и огањ се не гаси. » Такође треба напоменути да протестантска вера дели са Католичком црквом многе лажне верске догме, поред недеље, првог дана посвећеног одмору, постоји веровање у бесмртност душе, што наводи протестанте да верују у о постојању пакла поучавају католици. Тако је католичка претња пакла где се проклетници вечно муче у ватри, претња која је подвргла све монархе хришћанских земаља, имала мало истине, али пре свега много лажи. Јер, прво, пакао који је припремио Бог ће добити облик тек на крају „ хиљаду година “ небеског суда злих од стране светаца. И друго, патња неће бити вечна, иако продужена, у поређењу са садашњим земаљским условима. Међу онима који ће видети како смрт бежи од њих биће следбеници и ватрени браниоци паганске грчке догме о бесмртности душе. Бог ће им тако понудити искуство да замишљају каква би њихова судбина била да је њихова душа заиста била бесмртна. Али изнад свега, обожаваоци „дана непобеђеног сунца“ су ти који ће се сусрести са својим божанством; сама земља која их је носила, поставши „сунце“ фузијом магме ватре и сумпора.

Смртоносна варљива појава

Стих 7: „ Ови скакавци беху као коњи припремљени за бој; На њиховим главама беху круне као златне, а лица њихова као лица људи. »

Својим симболима стих 7 илуструје план акције палог протестантског логора. Религиозне групе (коњи) се окупљају за духовну „ битку “ која ће се остварити тек на крају времена благодати, али је коначни циљ ту. Ова битка добија назив „ Армагедон ” у Откр. 16:16 . Затим је прикладно приметити инсистирање Духа на његовом поређењу са стварношћу ствари; што он чини множењем употребе израза „ свиђа ми се “. Ово је његов начин да негира лажне тврдње дотичних религиозних људи. Све је само варљива појава: „ круна “ обећана победнику вере, и сама вера (злато) која има само „ сличност “ са правом вером. „ Лица “ ових лажних верника су и сама варљива јер им је остало само људски изглед. Онај ко износи овај суд, испитује узде и срца. Он познаје тајне мисли људских бића и своје виђење стварности дели са својим изабранима.

Стих 8: „ Имале су косу као коса жена, а зуби су им били као зуби лавова. »

Према 1Кор.11:15, женска коса служи као вео. А улога вела је да сакрије лице, идентитет застртог субјекта. Овај 8. стих кроз своје симболе осуђује обмањујуће појављивање хришћанских верских група. Стога имају спољашњи изглед (косу) цркава (жене , у Еф.5:23-32), али њихов дух је оживљен жестином (зубима) „ лавова “. Боље разумемо зашто њихова лица имају само људски изглед. Није без разлога што их Исус упоређује са лавовима. Тако подсећа на стање духа римског народа који је у својим аренама имао прве хришћане које су прождирали лавови. И ово поређење је оправдано јер ће на крају света поново хтети да убију последњег првог изабраника Исуса Христа.

Стих 9: „ *Имали су напрсне оклопе као гвоздене оклопе, и шум њихових крила био је као шум кола са много коња који јуре у бој.* »

Овај стих циља на фалсификовање рукотворина правога војника Исуса Христа који носи „прсник“ правде (Еф.6:14), али овде је ова правда тврда као „*гвозђе*“ већ симбол римског царства у Даниел. „*Скакавци*“ праве буку „*својим крилима*“ када су активни. Поређење које долази стога се односи на акцију. Следеће појашњење потврђује везу са Римом чије су трке кочија са „*неколико коња*“ одушевљавале Римљане на њиховим стазама. На овој слици „*много коња*“ значи: неколико религиозних група окупљених да вуку римска „*кочија*“, да *величају ауторитет Рима*; Рим који је својим завођењем знао да манипулише другим верским вођама да их потчини. Овако Дух сумира акцију побуњеничког логора. И ово окупљање у корист Рима припрема их за последњу „*битку Армагедона*“ усмерену против противника недеље, верних посматрача суботе освећене од Бога, и несвесно, против Христа, њиховог заштитника заштитника.

Стих 10: „ *Имали су репове као шкорпиони и убоде, а у њиховим реповима била је моћ да нашкоде људима пет месеци.* »

Овај стих подиже вео 3. стиха, где је реч „*реп*“ сугерисана под насловом „*моћ шкорпиона*“. Цитиран је јасно иако његово значење није јасно ономе ко га не тражи у Исаји 9:14. Ово није мој случај, па се сећам овог важног кључа: „*пророк који учи лажи је реп*“. Појашњавам шифровану поруку овим терминима: ове групе су имале лажљиве (*репове*) и бунтовне (*шкорпионе*) пророке и лажљиве језике (*убоде*), а управо у тим лажним пророцима (*репови*) је *моћ да нанесу штету и људима*, да завести их и убедити да поштују Римску недељу током 150 година (*пет месеци*) верског мира загарантованог од Бога; која их непоправљиво излаже „*мукама друге смрти*“ последњег суда на крају ВИИ миленијума. Кад помислим да мноштво не види важност дана одмора! Да су веровали у ову дешифровану откривену поруку, променили би мишљење.

Стих 11: „ *Имали су за краља анђела бездана, названог на хебрејском Абадон, а на грчком Аполион.* »

Све прецизније, божанска оптужба достиже врхунац: ове верске групе имају за краља, Сатану, „*анђела понора*“ који ће бити везан у пустоши на „*хиљаду година*“ према Откр.20:3. Реч „*дубоко*“ у Пост.1:2 односи се на земљу пре него што она носи и најмањи знак живота. Овај израз тако означава земљу која је постала пуста, а сви облици живота су избрисани славним Христовим доласком. Она ће бити у овом стању „*хиљаду година*“, а једини становник ће бити анђеоло који је Сатана држао у заробљеништву. Онога кога Бог зове у Откр. 12, „*змаја*“, а *змију, ђавола и Сатана*“, добија овде име Уништавач, што значи речи „*хебрејски и грчки, Абадон и Аполион*“. Дух нам суптилно говори како овај анђеоло уништава Божје дело против којег се бори. „*хебрејски и грчки*“ су језици оригиналног библијског писања. Тако је откако је пала протестантска вера, 1844. године, почетак теме овог „*труба*“, ђаво ју је вратио својим познатим интересовањем за Свето писмо. Али за разлику од славних почетака реформације, сада се користи да се уништи Божји план. Сатана примењује на палу реформисану

веру, овога пута успешно, оно што је узалуд покушао да натера самог Христа да падне, у часу његовог теста отпора.

Стих 12: „*Први јад је прошао. Ево још две несреће после овога .*»

Овде се завршава, у 12. стиху, ова посебна тема „⁵ труба .” Овај тренутак указује да је човечанство ушло у 1994. годину свог уобичајеног календара. До тада је постојао верски мир између свих монотеистичких религија. Нико није убијен из духовног мотива верског опредељења. Забрана убијања у 5. стиху је стога поштована и испуњена као што је Бог најавио.

Али 3. августа 1994. у првом муслиманском верском нападу ГИА убијено је пет француских званичника у близини француске амбасадe у Алжиру, након чега је уочи хришћанског Божића 24. децембра 1994. уследио напад на француски авион, који је убио три особе у Алжиру, укључујући једног Француза. Следећег лета, наоружане исламистичке групе алжирске ГИА покренуле су смртоносне нападе на РЕР Париза, главног града Француске. А 1996. године, 7 француских католичких свештеника је обезглављено у Тибхиринеу у Алжиру. Ова сведочанства тако пружају доказ да је проречених „*пет месеци*“ прекорачено. Верски ратови се стога могу наставити и наставити до краја света обележеног повратком прослављеног Христа.

6. ^{труба} : Друга велика “ несрећа ”

Шеста казна за све лажне хришћанске светости

Трећи светски рат

Стих 13: „*Шести је звонио. И чух глас са четири рога златног олтара који је пред Богом ,*

Ова шеста казна упозорења представља „други“ велики „*јао*“ објављен у Откр. 8:13. Она претходи крају времена колективне и индивидуалне благодати и тако ће се остварити између 2021. и 2029. Овим стихом 13. улазак у тему „⁶ труба ” потврдиће повратак рата и овлашћење „*да убија*”. Ова нова тема се тиче истих верских група као и оне из „⁵ труба » претходна. Символи који се користе су идентични. Такође се ствари могу објаснити овако: народи од „⁵ труба ” навикли да „*не убијају*”, идући тако далеко да забрањују смртну казну, у Европи и у појединим државама у САД. Пронашли су начин да међународна трговина добро функционише, што их је обогатило. Они, дакле, више нису присталице рата, већ браниоци мира по сваку цену. Рат међу хришћанским народима се стога чини искљученим, али нажалост трећа монотеистичка религија је много мање мирољубива, то је ислам који хода на две ноге: она терориста који делују и она других следбеника који аплаудирају њиховим убилачким поступцима. Овај саговорник стога онемогућава изгледе за трајни мир, и биће довољно да

Бог створитељ „огласи ” своје овлашћење да дође до сукоба цивилизација и религија са значајним смртоносним последицама. На остатку земље, сваки народ ће такође имати свог традиционалног непријатеља, поделе које су припремили ђаво и његови демони за целу планету.

Међутим, овде пророчанство циља на одређену територију, неверни хришћански Запад.

Последња казна, пре „ *седам последњих зала* “ које претходе Христовом повратку, долази у име „ *6. труба* .” Већ, пре него што уђемо у детаље теме, знамо да је ова тема заиста друга од „ *великих несрећа* “ које је најавио „ *орао* “ Наполеоновог царства у Апо.8:13. Међутим, у монтажи прилагођеној овој намери, пророчанство Апо.11 приписује ово име „ *други јад* “ Француској револуцији званој „ *звер која се диже из понора* “. То је такође тема „*4. трубе* “ из Откр.8. Дух нам стога сугерише постојање блиске везе између догађаја који се тичу „ *4. и 6. труба* .” Сазнаћемо какви су то односи.

Када је „ *6. труба* ” звуци, *глас* Христов, заступник пред тамјаном *олтаром* изражава наредбу. (Према слици земаљског шатора који је прорекао њену будућу небеску улогу заступнице за молитве изабраних).

Западна Европа мета гнева Исуса Христа

Стих 14: „ *И рекавши шестом анђелу који је имао трубу: Одријеши четири анђела која су свезана у великој ријеци Еуфрат.* »

Исус Христ изјављује: „ *Отпустите четири анђела који су везани на великој реци Еуфрат* ”: ослобађа универзалне демонске моћи са центром у Европи симболизоване именом Еуфрат; Западна Европа и њене америчке и аустралијске екстензије где су задржане од 1844, према Рев.7:2; Ово су *четири анђела којима је дато да нашкоде земљи и мору* . Кључеви за тумачење су једноставни и логични. „Еуфрат“ је река која је наводњавала Данилов древни Вавилон. У Откр.17, „ *блудница* “ звана „ *Вавилон велики* “ седи „ *на многим водама* “ , симболи „ *народна, нација и језика* “. „ *Вавилон* “ који означава Рим, народи о којима се ради су европски народи. Означавајући Европу као главну мету свог убиственог гнева, Христос Бог намерава да казни оне који га издају и обраћају тако мало пажње на патње које је претрпео на свом болном крсту, на шта је управо подсетио претходни стих, цитирајући реч „*олтар*“ . “, који је то прорекао у симболичким обредима старог савеза.

Циљајући Европу, Дух усмерава своју освету против две земље које своју кривицу концентришу на њега. Реч је о католичкој вери, мајци цркви и најстаријој ћерки, како она назива Француску која ју је толико подржавала током векова, од њеног почетка, од Кловиса, 1. краља ^{Франака} .

Прва веза са „ *4. труба* “ се појављује, то је Француска, револуционарни народ који је посејао своје семе невере међу свим хришћанским народима на земљи, ширећи списе својих филозофа, атеистичких слободних мислилаца. Али то је и папски Рим који је Француска револуција требало да уништи и ућутка. Компаративна студија о трубама са казнама упозорења које су представљене Јеврејима у Левитској

26. даје четвртом улогу божанског „мача“ који „освети свој завет“. Овог пута, до „⁶ труба“, Исус ће се сам осветити за свој савез ударивши два крива народа и њихове европске савезнике. Јер, према Апо.11, француски атеизам се „обрадио“ и гурнуо околне људе у „радост“: „пошаљиће дарове једни другима“ читамо у Апо.11:10. Заузврат, божански Христос ће им донети своје дарове: конвенционалне и атомске бомбе; свему је претходио смртоносни заразни вирус који се појавио крајем 2019. године у Европи. Међу значајним поклонима је и приношење Кипа слободе од стране Француске граду Њујорку у САД. Модел је био толико диван да су после Француске остале европске земље постале републике. 1917. Русија ће поновити модел са истим клањем.

Глобални нуклеарни рат

Стих 15: „И четири анђела, који беху спремни за час и дан, и месец и годину, бише ослобођени да побију трећину људи.“»

Спремни да „повреде земљу и море“ према Откр.7:2, „четворица анђела су ослобођена да побију трећину људи“ и акција је планирана и дуго очекивана, што указује на овај детаљ: „ко били спремни за час, дан, месец и годину“. Од када је ова казна постала неопходна? Од 7. марта 321. године, датума када је извршено ^{усвајање} дана сунца који је наметнуо Константин И. Према Откр.17, чија је тема „суд блудници Вавилон Велики“, број 17 симболизује божански суд. Примењено у броју векова од 7. марта 321, овај број 17 резултира 7. мартom 2021; од овог датума, последњих 9 година божанског проклетства омогућиће постизање „⁶ труба“ из Откр.9:13.

Запазимо помињање „**трећег** од људи“ које нас подсећа да, колико год ужасан био, овај деструктивни сукоб трећег света има делимичан (**трећу**) упозоравајући карактер; стога је корисно за довођење верских обраћења и навођење изабраних званичника да се у потпуности посвете адвентистичком делу које води Исус Христ. Ово уништење долази да казни и позове на покајање, човечанство које је имало користи од „150 стварних година“ верског мира, прореченог у „пет месеци“ „**пете трубе**“.

Да бисмо у потпуности разумели значење ове казне, треће у светским ратовима од 1914. године, морамо је упоредити и упоредити са трећом депортацијом Јевреја у Вавилон. У овој последњој ратној интервенцији, 586. године, краљ Набукодоносор је уништио Јудино краљевство, последњи остатак израиљског народа; Јерусалим и његов свети храм постали су рушевине. Рушевине које је оставио Трећи светски рат пружиће доказ да је хришћански савез одметнуо исто колико и јеврејски савез јеврејског народа. Тако ће, након ове демонстрације, неверујући или религиозни преживели бити подвргнути последњем универзалном тесту вере који даје коначну шансу за спас верницима свих монотеистичких религија; али Бог Створитељ поучава само једну истину која се тиче Исуса Христа и Његове велике суботе, јединог истинитог седмог дана.

Покољ који је најављен за овај универзални рат представља још један аспект „**друге несреће**“ који га повезује са онимом француског револуционарног атеизма „**четврте трубе**“. Француска, а посебно њен

главни град, Париз, налази се на нишану Свемогућег Бога. У Откр.11:8, он му приписује имена " *Содома и Египат* ", имена древних непријатеља уништених на пример на незабораван начин од Бога, једног ватром са неба, другог његовом заслепљујућом силом. Ово нам омогућава да схватимо да ће он деловати против ње на исти ужасан и дефинитиван начин. Морамо схватити нашу огромну одговорност у нестанку праве вере. Након што је омрзнуо религију, републикански режим је пао у деспотске руке Наполеона I ^{3а} кога је религија била само корисна фолија за његову личну славу. Његовом поносу и опортунизму католичка вера дугује свој опстанак кроз успостављање Конкордата који је био рушилац принципа божанске истине.

Демографска прецизност: двеста милиона бораца

Стих 16: „ *Број коњаника војске био је два миријада миријада: чуо сам њихов број.* »

Стих 16 нам даје важно појашњење о броју ангажованих бораца који учествују у сукобу: „ *два миријада миријада* “ или двеста милиона војника. До 2021. године, када пишем овај документ, ниједан рат није достигао оволику бројку у својим обрачунима. Међутим, данас, са глобалном популацијом од седам и по милијарди људских бића, пророчанство се може испунити. **Прецизност коју пружа овај стих осуђује сва тумачења која су овај сукоб приписивала прошлим поступцима.**

Идеолошки рат

Стих 17: „ *И тако видех коње у визији и оне који су седели на њима, са оклопима боје огња, зумбула и сумпора. Главе коња биле су као главе лавова; а из њихових уста излазио је огањ и дим и сумпор.* »

У овом стиху 17, броју божанског суда, налазимо симболе „5. трубе “ : групе (*коње*) и оне који им командују (*коњаници*). Њихова једина правда (*прсник*) је радња паљења ватром, и то каква ватра! Нуклеарна ватра упоредива са пожаром земаљске подземне магме. Дух им приписује особине зумбула *што* у понављању израза на крају стиха одговара *диму* . Ово што већ симболизује молитве светаца у претходној теми, то је карактер његовог мириса којег морамо запамтити, и ту разумемо шта значи његово помињање. Ова биљка је токсична, надражује кожу, а њен мирис задаје главобољу. Овај скуп критеријума дефинише молитве укључених бораца. Ниједна од ових молитава није примљена од Бога створитеља; чине га мучним и изазивају дубоко гађење. Мора се разумети да су у овом суштински верском и идеолошком сукобу укључене само религије, потпуно одсечене од њега, али ипак углавном монотеистичке: јудаизам, католицизам, протестантизам, православље, ислам. Овде се цитира нови кључни симбол из Исаије 9:14: „ *глава је судија или старешина* “. Дакле, на челу група које се међусобно сукобљавају налазе се магистрати који се данас у републикама називају „председницима“. А ови председници су обдарени снагом „ *лава* “, краља животиња и краља џунгле. Значење снаге му је дато у Судијама 14:18. У својој поруци, Дух прориче ратну посвећеност коју су даљински управљали веома моћни, ауторитарни и верски посвећени шефови држава, будући да је

то из њихових „ уста “ пусти своје молитве илустроване речју „ дим “. Из њихових истих „ уста “ долазе наређења за уништавање „ ватром “, молитве „ димом “ и уништавање мноштва, наређујући употребу нуклеарних бомби које су приказане „ сумпором “. Очигледно, Дух жели да истакне важност ове нуклеарне силе којом располаже један човек. Никада у историји Земље таква разорна моћ није зависила од одлуке једне особе. Ствар је заиста изузетна и вредна пажње. Али, за нас који живимо у оваквом типу политичких организација, те енормности нас више ни не шокирају. Сви смо ми жртве својеврсног колективног лудила.

Стих 18: „ Трећину људи побише ове три пошасте, огањ, дим и сумпор, који је излазио из њихових уста. »

Стих 18 наглашава ову чињеницу из претходног стиха, прецизирајући да „ ватра , дим и сумпор “ представљају пошасте које је Бог хтео; што је стих потврдио приписујући осветнику Христу наређење да убије трећину људи.

Нуклеарна снага шефова нација

Стих 19: „ Јер снага коња беше у устима њиховим и у реповима њиховим; репови су им били као змије које имају главе, и њима су чиниле зло. »

Стих 19 потврђује религиозни идеолошки карактер сукоба говорећи: Јер моћ борбених група (коња) била је у њиховој речи (њиховим устима) и у њиховим лажним пророцима (реповима) који су по изгледу били преваранти (змије) утицајни о шефовима држава, магистратима (главовима) преко којих су они (борци) нанели штету. Овако дефинисан принцип тачно одговара организацији народа која данас влада у времену краја.

Овај Трећи светски рат који долази затварање теме о „ трубама “ или опомињућим казнама је толико важно да је Бог то најавио прво Јеврејима старог завета, сукцесивно у Дан.11:40-45 и Језекиљу 38 и 39, а затим и хришћанима новог завета. савеза, у овој књизи Откривење као „ шеста труба “, као последње божанско упозорење пред крај времена благодати. Дакле, хајде да овде пронађемо ове богате комплементарне лекције.

Данило 11:40-45

Израз " време краја " нас наводи да проучавамо овај последњи сукоб нација, откривен и развијен у пророчанству Дан.11:40 до 45. Ту откривамо главне фазе његове организације. Првобитно, углавном инсталиран на територији Западне Европе, агресивни ислам звани „ краљ југа “ сукобио се са већином католичким европским народом; римопапска католичка вера је предмет на који циља пророчанство од Дан.11:36. До сада поменути римски папски вођа представљен је под термином „ он “; у титули „ краља “, напада га „ краљ југа “, ислам који ће се „ сукобити против њега “. Одабир глагола „ сударити ” је прецизан и разборит, јер се једни против других „ сукобе ” само они који се налазе на истој територији . Тада ће, користећи понуђену благодат, јер је ситуација западну Европу гурнула у потпуни неред и панику, „краљ севера “ (или севера) „ ковитлати као олуја “ над овим пленом у

тешкоћама, да би га зграбио и заузети га. Користи „ *многе бродове* “, „ *тенкове* “ и ловце који нису ништа друго до „ *коњаница* “ и живи на северу, и то не на северу западне Европе, већ на северу евроазијског континента. А тачније северу Израела, што стих 41 сугерише називајући га „ *најлепшом од земаља* “. Русија о којој се ради је народ „ *коњаника* “ (козака), узгајивача и добављача коња историјским непријатељима Израела. Овога пута, на основу свих ових података, постаје лако идентификовати овог „ *краља севера* “ са моћном православном Русијом, источним верским противником западног папског романизма од званичног хришћанског верског раскола 1054. године.

Управо смо пронашли неке од ратоборних актера Трећег светског рата. Али Европа има моћне савезнике који су је донекле занемарили због економске конкуренције која је постала катастрофална од доласка вируса, корона вируса цовид-19. Бескрвне економије се боре за свој опстанак, сваки народ се све више окреће ка себи. Међутим, када сукоб почне у Европи, амерички савезник ће чекати време да реагује.

У Европи, руске трупе се суочавају са мало противљења. Један за другим окупирани су европски народи севера. Француска је сама пружила слаб војни отпор, а руске армије су задржане у северном делу земље. Јужни део доживљава озбиљне проблеме са исламом који је већ увелико успостављен на овим просторима. Нека врста споразума од заједничког интереса повезује муслиманске борце и Русе. И једни и други су похлепни за пленом, а Француска је богата земља, чак и економски уништена. Арапи су по традиционалном наслеђу пљачкаши.

На израелској страни ситуација је катастрофална, земља је окупирана. Поштеђени су муслимански арапски народи који га окружују: Едом, Моав, деца Амонова: данашњи Јордан.

Нешто што се није могло постићи пре 1979. године када је Египат напустио арапски табор да би склопио савез са Израелом, избор који је тада направљен, уз моћну подршку САД, окренуо се на његову штету; окупирају га Руси. И прецизирајући „ *неће побећи* “, Дух открива опортунистичку природу избора направљеног 1979. Стављајући се на страну најјачих у времену, веровала је да ће избећи несрећу која ју је задесила. А несрећа је велика, одузели су јој богатство окупаторски Руси. И као да то није довољно, за Русима га пљачкају и Либијци и Етиопљани.

Нуклеарна фаза светског сукоба

Стих 44 означава велику промену ситуације ствари. Док окупирају западну Европу, Израел и Египат, руске трупе су уплашене „ *вестима* “ које се тичу њихове руске територије. Дух наводи „ *исток* “ у вези са окупацијом Западне Европе, али и „ *север* “ у односу на окупацију Израела; Русија је „ *источно* “ од прве и „ *на северу* “ од друге. Вест је толико озбиљна да изазива убилачко лудило. Овде САД улазе у битку, бирајући да униште руску територију нуклеарном ватром. Тада је почела нуклеарна фаза сукоба. Смртоносне печурке настају на многим местима, да их униште и „ *истребе* “. *мноштво* “ људског и животињског живота. Управо у овој акцији „ *убија се трећина мушкараца* “ у складу са најавом „ *б. трубе* “. Одбачене на

„планине” Израела, руске трупе „краља севера” су уништене без и најмање помоћи: „а да му нико није притекао у помоћ”.

Језекиљ 38 и 39

Језекиљ 38 и 39 такође на свој начин евоцирају овај последњи сукоб у историји. Има занимљивих детаља као што је ова прецизност која открива Божју намеру да руском краљу „стави копчу у вилицу” да га привуче и укључи у сукоб. Ова слика илуструје примамљиву прилику да се обогати са својим народом, којој неће моћи да одоли.

У овом дугом пророчанству, Дух нам даје имена као референтне тачке: *Гог, Магог, Рош* (Рус), *Мешех* (Москва), *Тубал* (Тоболск). Контекст последњих дана потврђује детаљ о нападнутим народима: „*Рећи ћеш: Изаћи ћу на отворену земљу, доћи ћу на људе који су тихи, сигурни у својим становима, сви у становима без зидова, и без засуна ни врата* (Језек.38:11).“ Модерни градови су заиста потпуно отворени. А супротстављене силе су трагично неједнаке. Дух ставља овде у уста „*краља севера*” Данила, овога пута глагол „*доћи ћу*” који сугерише огромну, брзу и ваздушну агресију према глаголу и слици „*ковитлаће се као олуја*” из Дана 11:40, са прилично удаљене локације. У овом Језекиљевом пророчанству нема мистерије о укљученим земљама; Русија и Израел су јасно идентификовани. Мистерија је била само у Дан.11:36 до 45 где се тичала римског папства и његове европске територије. И дајући име „*краљ севера*” Русији која напада папску католичку Европу, Бог упућује на своје откривење дато Језекиљу. Јер, подсећам вас, Русија се углавном налази на „*северу*” у односу на географску локацију Израела. У ствари, то је „*источно*” од положаја римокатоличке папске Западне Европе. Дакле, да би потврдио положај руских трупа у овој папској Европи коју заузимају и којом доминирају, Дух лоцира долазак лоших вести са „*истока*”. „*Испућу ватру и сумпор на њега и његове трупе* (Језек.38:22)“; „*Послаћу ватру у Магог*“, читамо у Езе.39:6. Ево узрока лоших вести које разбесне „*краља севера*” из Дана 11:44. Као и код Данила, руски агресор ће бити сатеран у ћошак и уништен на планинама Израела: „*Ти и све твоје трупе паићеш на планине Израела* (Језек.39:4)”. Али мистерија покрива идентитет САД у пореклу ове акције. Налазим у Езе.39:9 веома занимљив детаљ. Текст евоцира могућност паљења ватре „*седам година*” спаљивањем оружја коришћеног у овом страшном глобалном сукобу. Дрво више није сировина за модерно оружје, али наведених „*седам година*” одражава интензитет овог рата и количину оружја. Од 7. марта 2021. године до Христовог повратка има само девет година; последњих 9 година Божјег проклетства током којих ће се одиграти последњи међународни сукоб; рат ужасно разарајући животе и имовину. Према 12. стиху, руски лешеве ће бити сахрањени „*седам месеци*”.

Страшна и неумољива божанска правда

Биће много лешева и Бог нам у Језекиљу 9 представља идеју о дивљаштву масакра које ће организовати. Јер трећи светски рат који се очекује у периоду између 2021. и 2029. је антитип 3. ^{рата} који је

Навуходоносор водио против древног Израела у – 586. Ево шта је велики створитељ Бог наредио, осујећен и презрен од свог народа у Језеку.9: 1 до 11:

„Ез.9:1 *Онда је повикао из свег гласа у мојим ушима: Приђи, ти који мораш казнити град, сваки са својим оруђем за уништење у руци!*

Езе.9:2 *И гле, шесторо људи дође путем горњих врата на северној страни, сваки са својим оруђем за уништење у руци. Међу њима је био и човек обучен у платно, а за појасом је носио торбицу за писање. Дођоше и стадоше близу мједеног олтара.*

Језек.9:3 *Слава Бога Израилева диже се од херувима на коме је била и дође до прага дома; и позва човека обученог у платно и са торбом за писање за појасом.*

Езе.9:4 *Господ му рече: Прођи кроз град, кроз сред Јерусалима и остави жиг на челима људи који уздишу и уздишу због свих гадости које се тамо чине.*

Језек.9:5 *И кад сам чуо, он рече осталима: Идите за њим у град и ударите; нека буде око твоје немилосрдно, и немој милостив!*

Језек.9:6 *Убијте и уништите старце, младиће, девојке, децу и жене; али не прилази никоме ко има жиг на себи; и почни са мојом светињом! Почели су од старешина који су били испред куће.*

Езе.9:7 *И рече им: Оскврните кућу и напуните дворове побијенима; Изађи!... Изађоше и ударише по граду.*

Езе.9:8 *Док су ударали, а ја сам остао, пао сам ничице и повикао: Ах! Господе Боже, хоћеш ли уништити све што је остало од Израела изливши свој гнев на Јерусалим?*

Езе.9:9 *И рече ми: Безакоње дома Израилевог и Јудиног је велико, веома велико; земља је пуна убиства, град је пун неправде, јер говоре: Господ је оставио земљу, Господ ништа не види.*

Езе.9:10 *И ја нећу имати сажалења, и нећу имати милости; Довешћу њихова дела на њихове главе.*

Езе.9:11 *И гле, човек обучен у лан, и са футролом за писање у појасу, даде овај одговор: Учинио сам како си ми заповедио. »*

Није свако ко је убијен из верских разлога мученик за веру. У овој категорији има много фанатика спремних да дају животе, могуће, за своју религију, али и за било коју политичку или другу идеологију. Прави мученик вере је, прво и искључиво, у Исусу Христу. Затим, то је, нужно, изабраник чији је живот принет у жртви само угодан Богу створитељу, ако је његовој смрти претходио живот у складу са његовим откривеним захтевима за његово време.

Хајде сада да пронађемо, у теми „⁶ труба ” евоцирање моралног контекста времена након рата.

Непокајање преживелих

Супротно ономе што већина људи мисли и боји се, колико год да је деструктивно, нуклеарно оружје неће уништити човечанство; јер ће „ преживели “ остати након завршетка сукоба. Што се тиче ратова, Исус је

рекао у Матеју 24:6: „ Чућете за ратове и гласине о ратовима: пазите да се не узнемиравате, јер се ово мора догодити. Али то још неће бити крај. » Уништење човечанства ће бити последица деловања Бога створитеља након његовог славног повратка у личности Исуса Христа. Зато што преживели морају бити подвргнути коначном тесту вере. Од 1945. године, датума прве употребе атомског оружја, изведено је више од две хиљаде експлозија које су за пробе извршиле земаљске силе које га поседују; истина, сукцесивно, у дужини од 75 година и земља је огромна, иако ограничена, подноси и подржава ударце које јој наноси човечанство. У предстојећем нуклеарном рату, напротив, у кратком периоду ће се десити мноштво експлозија и дисперзија радиоактивности ће онемогућити наставак живота на земљи. Својим повратком, божански Христос ће ставити тачку на страдање умирућег бунтовног човечанства.

Стих 20: „ *Остали људи који нису били побијени од ових пошаста не покајаше се за дјела руку својих, да се не би поклонили демонима и идолима од злата, сребра, бронзе, камена и дрвета, који не виде, нити чути, нити ходати;* »

У 20. стиху, Дух прориче отврднуће преживелих народа. „ *Други људи који нису страдали од ових пошаста нису се покајали за дела својих руку .* „ *Други јад* “ објављен у време царства заиста представља божанску „ *пошаст* “, али претходи „ *последњим седам* “ који ће пасти на криве грешнике, након завршетка благодатног периода из Откр. 15. Овде је ипак неопходно подсетити да су све ове „ *пошаста* “ казнили римску агресију против временског поретка који је створио Свемогући Бог Створитељ.

„... *нису престајали да се клањају демонима и идолима од злата, сребра, бронзе, камена и дрвета, који не виде, не чују, нити ходају .*

У овом набрајању, Дух циља на култне слике католичке вере које су предмет обожавања следбеника ове идолопоклоничке религије. Ови ликови представљају, прво, „Богородицу“, а иза ње, у великом броју, мање или више анонимне свеце, јер сваком оставља велику слободу да изабере свог омиљеног свеца. Велика пијаца ради 24 сата дневно. Нудимо улошке за све пазухе, свих стилова и величина. А ова врста праксе посебно нервира онога који је страдао на голготском крсту; такође, његова освета ће бити страшна. И већ, након што је 2018. објавио својим изабраним званичницима свој моћан и славан повратак за 2030. годину, од 2019. године, погодио је грешнике на земљи смртоносним заразним вирусом. Ово је само мали знак његовог беса који долази, али он већ има ефективност на својој страни, пошто му већ дугујемо економску пропаст без преседана у историји изворног Запада. А кад су упропашћени, народи се свађају, па се боре и боре.

Примедба коју је упутио Бог је утолико оправданија јер је у јављању Исуса Христа, прави Бог дошао у телу, међу људе и тамо је као један од њих „видео, чуо и продавао“, за разлику од резбарених или обликованих *идола* . која то не може учинити.

Стих 21: „ *И не покајаше се ни за убиства своја, ни за чаробњаштво, ни за блуд, ни за крађе.* »

Са 21. стихом, тема се затвара. Призивајући „ њихова убиства “, Дух осликава смртоносни недељни закон који ће на крају захтевати смрт верних посматрача свете суботе коју је Бог посветио. Наводећи „ њихове чаролије “, циља на католичке масе које су поштовали они који оправдавају његову „недељу“, овај лажни дан Господњи и аутентични пагански „дан сунца“. Подсећајући на „ њихову дрскост “, Дух истиче протестантску веру као наследницу католичког „ блуда “ лажне „ пророчице Језавеље “ из Откр. 2:20. И приписујући им „ њихове крађе “, он сугерише духовне крађе почињене, најпре, против самог Исуса Христа, коме је, према Дан.8:11, папски краљ „одузео вечно“ свештенство и његову легитимну титулу оправдано из „ Поглавара скупштине “, из Еф.5:23; али и његов поредак „ времена и његовог закона “, према Дан.7:25. Ова високо духовна тумачења не искључују обичне дословне примене, али она далеко превазилазе њих у суду Божијем и његовим последицама по криве ауторе.

Откривење 10: мала отворена књига

Христов повратак и казна побуњеника

Мала отворена књига и њене последице

Повратак Христа на крају четвртог адвентистичког чекања

Стих 1: „ *Видео сам другог моћног анђела како силази с неба, обавијен облаком; изнад његове главе била је дуга, и лице му је било као сунце, а ноге као огњени стубови.* »

Десето поглавље једноставно потврђује духовну ситуацију успостављену до сада. Христос се појављује под аспектом Бога светог божанског савеза, под ликом „*дуге*“ дате након потопа Ноју и његовом потомству. Био је то знак Божјег обећања да никада више неће уништити живот на земљи бујичним водама. Бог ће одржати своје обећање, али је кроз Петрова уста објавио да је земља сада „*резервисана за ватру*“; поплава ватре. Ствар ће се остварити тек за последњи суд седмог миленијума. Ватра, међутим, није завршила уништавање живота, јер је то оружје које је Бог већ употребио против градова у долини Содоме и Гоморе. У овом текућем поглављу, Дух укратко илуструје догађаје после „*6 труба*.” Поглавље се отвара сликом славног повратка Христа осветника.

Пророчанство потпуно отпечаћено

2. стих: „ *У руци је имао малу отворену књигу . Десну ногу стави на море, а леву на земљу;* »

Од почетка књиге, према Откр. 1:16, Исус долази да се бори против обожавалица обоженог „*сунца*“. Улога симбола постаје јаснија: „*лице му је било као сунце*“ и шта ће бити са његовим непријатељима, обожаватељима „*сунца*“? Одговори: његови кораци, и тешко њима! Јер „*ноге су му као огњени стубови*“. Овај библијски стих ће се, дакле, испунити: „*Седи ми здесна док не поставим непријатеље твоје подножје ногама твојим* (Пса.110:1; Мат.22:44)“. Њихова кривица се повећала чињеницом да је Исус пре свог повратка „*отворио малу књигу*“ Откривења тако што је од 1844. године отпечатио „*седми печат*“ који ју је још увек држао затворену у Откр.5:1 до 7. Између 1844. и 2030. године, године контекста о коме се говори у овом 10. поглављу, разумевање и значење суботе је еволуирао у пуно светло. Такође, мушкарци ове ере су без оправдања када одлуче да га не поштују. „*Књижницу*“ је тада „*отворио*“ Свети Дух Христов и обожаваоци *сунца* нису имали ништа с тим. У 2. стиху је илустрована њихова судбина. Да бисмо разумели значење симбола „*море и копна*“ који се налазе у овом стиху, морамо проучити Откр. 13 у коме их Бог повезује са две духовне „*звери*“ које ће се појавити у 2000 година хришћанске ере. Прва „*звер, која се диже из мора*“, симболизује нељудски, дакле бестијални, режим коалиције грађанских и верских власти, у њиховом првом историјском облику монархија и римокатоличког папства. Ове монархије су симболизоване са „*десет рогова*“ повезаних са симболом који означава Рим у Дан.7 са „*малим рогом*“ и Откр.12, 13 и 17 са „*седам глава*“. Ова „*звер*“, према суду божанских вредности, приказује симболе наведене у Данилу 7: претходна царства Римског царства, у обрнутом редоследу од Дан.7: леопард, медвед, *лав*. „*Звер*“ је стога и сама римско чудовиште из Дан.7:7. Али овде, у Откр. 13, симбол папског „*малог рога*“, који је наследио „*десет рогова*“, замењен је симболом „*седам глава*“ римског идентитета. И Дух му приписује „*хулу*“, односно верске лажи. Присуство „*круна*“ на „

десет рогова “ указује на време када је завладало „ *десет рогова* “ из Дан.7:24. Стога је то и време када је „ *мали рог* “ или „ *другачији краљ* “ сам по себи активан. „ *Звер* “ идентификована, наставак најављује њену будућност. Она ће деловати слободно „ *време, пута (2 пута) и пола времена* “. Овај израз означава 3 и по пророчке године, или 1260 стварних година, у Дан.7:25 и Отк.12:14; налазимо га у облику „ *1260 дана* “-године или пророчки „ *42 месеца* “ у Откр.11:2-3, 12:6 и Отк.13:5. Али у 3. стиху овог 13. поглавља, Дух најављује да ће она бити погођена и „ *као да ће бити рањена на смрт* “, управо француским атеизмом између 1789. и 1798. године. А захваљујући Конкордату Наполеона II „ *њена смртна рана ће бити излечено* .” Тако ће они који не воле божанску истину моћи и даље да поштују лажи које убијају душу и тело.

појавиће се слика прве „ *звери која је изашла из мора* “. Ову нову звер одликује чињеница да ће овога пута „ *устати са земље* “. Ослањајући се на слику Постања, где „ *земља* “ излази из „ *мора* “, суптилно нам Дух говори да је ова друга „ *звер* “ изашла из прве, означавајући тако реформисану такозвану католичку цркву; тачна дефиниција протестантске реформисане вере. 2021. већ представља највећу војну силу на планети земљи и био је ауторитет од своје победе против Јапана и нацистичке Немачке 1944-45. Ово су, наравно, САД, првобитно углавном протестантске, али данас углавном католичке, због јаке хиспанске емиграције која је добродошла. Оптужујући га да је учинио „ *прво обожаванье звери у његовом присуству* “, Дух осуђује његово наслеђе римске недеље. Ово показује да су верске ознаке обмањујуће. Модерна протестантска вера је толико везана за ово римско наслеђе да ће ићи толико далеко да ће прогласити обавезујући закон, који чини недељни одмор обавезним под казном санкција: на почетку комерцијалног бојкота и смртне казне, на крају. Недеља је означена као „ *знак* “ ауторитета *римске „звери“*, прве „ *звери* “. А број „ *666* “ је збир добијен словима наслова „*ВИЦАРИВС ФИЛИИ ДЕИ*“, што Дух назива „ *бројем звери* “. Рачунајте, број је ту:

ВИЦИВИЛИИДИ

$$5 + 1 + 100 + 1 + 5 = 112 + 1 + 50 + 1 + 1 = 53 + 500 + 1 = 501$$

$$112 + 53 + 501 = 666$$

Важно појашњење : Жиг се прима само „ *на руку* “ или „ *на чело* “ у мери у којој „ *рука* “ симболизује рад, радњу, а „ *чело* “ означава личну вољу сваког створења ослобођеног његовог избора као што нам Езе.3:8 каже: „ *Очврснућу твоје чело тако да га супротставиш њиховом челу* “.

Овде су јасно идентификоване будуће „ *подножје* “ Исуса Христа, Праведног Божанског Судије. И суптилно, указујући на приоритет „ *десна нога* ” или „ *лева нога* ”, Дух указује на кога сматра да је више крив. Горућа „ *десна нога* “ је за римопапску католичку веру којој Бог приписује проливање крви „ *свих који су побијени на земљи* “, према Откр.18:24. Његов приоритет за бес је стога заслужен. Затим, подједнако крива, јер је заузврат опонашала, стварајући „ *лик* “ прве католичке „ *звери* “, протестантска вера, названа „ *земља* “, прима ватру са „ *леве ноге* “ Исуса Христа који тако освети крв

последњих изабраних светаца која је требало да буде проливена без његове спасоносне интервенције.

Стих 3: „ *И повика из свег гласа, као што лав риче. Кад је завапио, седам громава огласише своје гласове.* »

Тајна скривена или запечаћена у стиховима од 4 до 7, коју је објавио „ глас седам громава “ сада је откривена. „ Глас “ Божији се тако упоређује са звуком „ грмљавине “ који је повезан са бројем „ седам “ који симболизује његово посвећење. Овај глас објављује поруку коју су мушкарци дуго скривали и игнорисали. Ово је година повратка у славу нашег божанског и узвишеног Господа Исуса Христа. Датум је откривен њеним изабраним званичницима 2018. године; Ово је пролеће 2030. године, у којем ће се, од Исусове помирбене смрти 3. априла 30. априла, завршити трећа трећина од 2000 година од 6000 година које је Бог програмирао за свој избор изабраника.

4. стих: „ *И кад седам громава огласише своје, пођох да пишем; и чух глас с неба који говори: Запечатити што рекоше седам громава и не пиши.* »

У овој сцени Бог има два циља. Први је да његови изабрани морају знати да је Бог заиста одредио време за смак света; није истински скривено, јер зависи од наше вере у програм од 6000 година проречених у шест профаних дана наших недеља. Други циљ је обесхрабрити потрагу за овим датумом до тренутка када он сам отвара пут разумевању. Ово је постигнуто, за сваки од три адвентистичка теста корисна за скрининг и одабир изабраних за које је утврђено да су вредни користи од вечне правде коју је понудио Исус Христ, 1843, 1844. и 1994. године.

Стих 5: „ *И анђео, кога видех где стоји на мору и на земљи, подиже десницу своју ка небу,* “

У овом ставу великог победоносног судије, с ногама постављеним на своје непријатеље, Исус Христ ће формулисати свечану заклетву која га божански обавезује.

Стих 6: „ *И заклео се Оним који живи у векове векова, који је створио небо и ствари на њему, земљу и ствари на њој, и море и ствари у њему, да ће бити више времена ,* ’

Заклетва Исуса Христа је дата у име Бога створитеља и упућена је његовим изабранима који поштују ред првог анђела из Откр.14:7; ово, показујући својом послушношћу свој „ страх “ од Бога, поштујући његову четврту заповест која даје славу његовом стваралачком чину. Изјава „ *да више неће бити времена* “ потврђује да је Бог у свом програму планирао три узалудна адвентистичка очекивања 1843, 1844 и 1994. Као што сам већ рекао, ова узалудна очекивања су била корисна у процејивању хришћанских верника. Јер, иако су сујетне, последице су биле по оне које су доживеле, драматичне и духовно смртне или, за изабране, узроци њиховог благослова и њиховог освећења од Бога.

Најава 3. велике несреће проречена у Откр.8:13.

Стих 7: „ *Али у дане гласа седмог анђела, када затруби (труба), би се извршила тајна Божија, као што је најавио слугама својим пророцима.* »

Време конструисања пророчких датума је прошло. Они који су утврђени на основу проречених података, извршили су своју улогу, да тестирају, сукцесивно, веру протестаната 1843-44, и адвентиста 1994. Дакле, од сада више неће бити лажних датума, нема више лажних очекивања. ; вест, покренута од 2018. године, биће добра, а изабрани ће за своје спасење чути звук „ седме трубе “ која ће означити интервенцију Христа божанске правде; време када је према Откр.11:15: „ Царство света предато Господу нашем и Христу његовом “, и стога узето од ђавола.

Последице и времена пророчке службе

Стих 8: „ *И опет ми проговори глас који чух с неба и рече: иди, узми књижицу отворену у руку анђела који стоји на мору и на земљи.* »

Стихови од 8 до 11 илуструју искуство мисије слуге задуженог да представи шифровано пророчанство једноставним језиком.

Стих 9: „ *И отидох анђелу говорећи му да ми да књижицу. И рече ми: Узми и прогутај; горко ће ти бити изнутра, а у устима ће бити слатко као мед.* „

Прво, „ болови у цревима “ веома добро описују патњу и невољу изазвану одбацивањем предложеног светла од стране побуњених хришћана. Ова страдања ће достићи врхунац за последњи испит вере, у време недељног закона, где ће животи изабраних бити угрожени смрћу. Јер до краја ће се против светлости и њених депозитара борити ђаво и његови небески и земаљски демони, свесни или несвесни савезници овог „Рушитеља“, „ Авадона или Аполиона “ из Откр.9:11. „ Слаткост од мед ” такође савршено осликава срећу разумевања тајни Божијих које дели са својим правим изабранима жедним истине. Ниједан други производ на земљи не концентрише своју природну слатку слаткоћу као он. Обично људи цене и траже овај слатки укус који им је пријатан. Такође, Христов изабраник тражи у Богу сласт љубавног и мирног односа као и његова упутства.

Дајући свом откривењу „Апокалипса“ (= Откровење) „ *сладост меда* “, Дух Божији га упоређује са „ *небеском маном* “ која је имала „ *укус меда* “ и која је хранила Јевреје, у пустињи, током 40 година пре њиховог уласка у обећану земљу одузету од Хананаца. Као што Јеврејин не би могао да преживи без конзумирања ове „ *мане* “, од 1994. године, краја „ *пет месеци* “ проречених у Откр.9:5-10, адвентистичка вера преживљава само тако што се храни из овог последњег пророчког духовног „ *храна* “ (Мт.24:45) „ *припремљена за право време славног доласка*“ Исуса Христа. Ово учење које ми Бог истине даје да остварим тек ове суботе ујутру у 4. ^{час} 16. јануара 2021. (али 2026. за Бога) било би корисно да одговорим ономе који ме је једног дана питао о проучавању пророчанстава „ Шта је то за мене?“ » Исусов одговор је кратак и једноставан: духовни живот да се избегне духовна смрт. Ако Дух не преузима слику „ *колача* “, већ само „ *сласт меда* “, то је зато што се физички живот Јевреја бавио овом „ *маном* “ храном. Што се тиче Откривења, храна је само за дух изабраних. Али, у овом поређењу, оно се јавља као неопходно, неопходно и захтевано од Бога живог као услов за

одржаваће духовног живота. И овај захтев има смисла, јер Бог није припремио ову храну да је Његове слуге последњих дана игноришу и презиру. Она сачињава најпосвећенији елемент од жртве Исуса Христа и последњег облика и коначног испуњења свете вечере“; Исус даје своје изабране за храну, своје тело и своју пророчку поуку.

Стих 10: „*Узех мали свитак из руке анђела, и прогутах га; у устима ми је био слadak као мед, али кад сам га прогутао, изнутра ми је била горчина.*»

У проживљеном искуству, слуга је у самоћи открио блиставу светлост коју је прорекао Исус и он је заправо, прво, пронашао „*слат меда*“, пријатно задовољство упоредиво са слаткоћом меда. Али хладноћа коју су показали адвентистички чланови и учитељи којима сам желео да је представим изазвала је у мом телу аутентичне болове у стомаку зване колитис. Тако да сведочим о духовном и дословном испуњењу ових ствари.

Међутим, друго објашњење се односи на последњу епоху у којој се осветљава пророчка светлост. Почиње у време мира, али ће се завршити у времену рата и убилачког терора. Дан.12:1 је то прорекао као „*време невоље какво није било од постанка народа до овог времена*“; ово је довољно да изазове „*бол у цревима*“. Поготово што читамо у Лам.1:20: „*Јахве, погледај моју невољу! Моја унутрашњост кључа, срце ми се узнемирило у мени, јер сам био бунтован. Напољу је мач направио пустош, унутар смрти.*» Такође у Јер.4:19: „*Утробе моја ! Моја нутрина : Патим у срцу, срце ми куца, не могу да ћутим; јер чујеш, душо моја, звук трубе, крик рата .*» Горчина „*утробе*“ прави поређење између последње адвентистичке мисије и оне која је поверена пророку Јеремији. У оба искуства, изабрани званичници раде у амбијенталном непријатељству побуњених владара свог времена. Јеремија и последњи прави адвентисти осуђују грехе које су починили грађански и верски вође свог времена и на тај начин се гнев криваца окреће против њих, све до краја света обележеног повратком у славу Исуса Христа, „*Цар над краљевима и Господ над господарима*“ из Откр.19:16.

Крај првог дела Откривења

У овом првом делу нашли смо пролог и три паралелне теме, Писма упућена анђелима седам Цркава, седам печата или знакова времена и шест труба или казни упозорења изазваних гневом Божјим.

Стих 11: „*И рекоше ми: Мораш поново пророковати за многе народе и нације, и језике и царе.*»

Стих 11 потврђује целокупно покривање последњих 2000 од 6000 година од Бога припремљеног програма. Стигавши у време славног повратка Исуса Христа, евоцирање пророчанства ће наставити преглед хришћанске ере у 11. поглављу под другом темом: „*Морате поново пророковати о многим народима, нацијама, језицима и краљевима .*

Отварање другог дела Откривења

У овом другом делу, паралелно са прегледом хришћанске ере, Дух ће циљати на важне догађаје већ поменуте у првом делу књиге, али ће нам овде, у другом делу, открити свој суд на развијенији начин о сваку од ових тема. И овде ће свако поглавље користити различите, али увек комплементарне симболе и слике. Кроз груписање свих ових учења пророчанство идентификује циљане субјекте. Од Данилојеве књиге, овај принцип паралеле поглавља пророчанстава је применио Дух Откривења, као што видите.

Откривење 11, 12 и 13

Ова три поглавља паралелно покривају време хришћанске ере, бацајући светло на различите догађаје, али који увек остају веома комплементарни. Сумираћу, затим детаљно, теме.

Откривење 11

Папска владавина – Национални атеизам – Седма труба

Стихови 1 до 2: 1260-годишња владавина католичког папског лажног пророка: Прогонитељ.

Стихови од 3 до 6: током ове нетолерантне и прогонитељске владавине „два сведока“ Божија, света писма два савеза, биће погођена и прогањана од „звери“, римске верске коалиције у савезу са западним монархијама Европе.

Стихови од 7 до 13 имају за тему „звер која се диже из бездана“ или „француску револуцију“ и њен национални атеизам који се појављује по први пут у историји човечанства.

Стихови од 15. до 19. ће имати за тему делимичан развој „седме трубе“.

Улога папске владавине

Стих 1: „И дадоше ми трску као штап, говорећи: Устани и измери храм Божији, олтар и оне који се у њему клањају.“

Циљано време је време казне које се открива речју „штап“. Казна је оправдана „због греха“ обновљеног цивилно од 321. и верски од 538. Од овог другог датума, грех је наметнуо папски режим који је овде симболизован „трском“ која означава „лажног пророка који учи лажи“ у Исаији .9:13-14. Ова порука осликава ону из Дан.8:12: „војска је предата вечно због греха“, у којем „војска“ означава Хришћански сабор, „вечно“, Исусово свештенство одузето од стране папски режим, и „грех“, напуштање суботе од 321. Ово је само понављање поруке која се понавља много пута у различитим аспектима и симболима. Она потврђује казнену улогу коју је Бог дао успостављању римског папског режима. Глагол „мерити“ значи „судити“. Казна је стога резултат Божје пресуде против „храма Божији“, колективни Сабор Христов, „олтарски“ симбол крста његове жртве, и „они који се тамо клањају“, наиме, хришћани који траже његово спасење.

Стих 2: „Али спољашњи двор храма, остави га споља, и не мери га; јер је дато народима, и они ће газити свети град четрдесет и два месеца.“

Важна реч у овом стиху је „напољу“. Само она означава површну веру дотичног римокатолицизма у слици његове владавине од 1260 дана-година представљених овде као „42 месеца“. „Свети град“ имиц правих изабраних „погазиће народи“ у савезу са папским деспотовим режимом или краљеви европских краљевстава „који почине прељубу са „католичком „Језабелом“ током њене дуге нетрпеливе владавине 1260. стварне године између 538. и 1798. У овом стиху Бог означава разлику између праве и лажне вере ослањајући се на симболику јеврејског светилишта: Мојсијевог шатора и храма који је саградио Соломон. У оба случаја, на „двору, ван храма“ налазимо телесне верске обреде: олтар за жртве и умиваоник за

абдест. Истинска духовна светост налази се унутар храма: у светињи где се налазе: свећњак са седам светилки, трпеза са 12 хлебова приноса, и олтар за кађење постављен испред завесе која крије светињу, слика неба где Бог седи на свом царском престолу. Искреност кандидата за хришћанско спасење позната је само Богу, а на земљи човечанство је обмануто „ спољном “ фасадном религијом коју римокатоличка вера представља прва у историји хришћанске религије нашег доба.

Свето писмо, реч Божија, прогоњена

Стих 3: „ Даћу двојици сведока своја да пророкују, обучени у костријет, хиљаду двеста шездесет дана. »

Током ове дуге владавине потврђене овде у облику „ 1260 дана “, Библија коју симболизују „ два сведока “ биће делимично игнорисана све до времена реформације када је чак прогоне католичке савезе наклоњене папама које подржавају мачевима. . Слика „ обучена у костријет “ означава стање невоље које ће Библија издржати до 1798. Зато што ће је на крају овог периода француски револуционарни атеизам спалити на јавним местима, такође покушавајући да је уништи, учини да потпуно нестане.

Стих 4: „ Ово су две маслине и два свећњака који стоје пред Господом земље. »

Ове „ две маслине и два свећњака “ су симболи два узастопна савеза које је Бог организовао у свом плану спасења. Две узастопне верске диспензације које носе његов Дух чије је наслеђе Библија и њени текстови два савеза. Пројекат два савеза је проречен у Зец.4:11 до 14, „ две маслине постављене десно и лево од свећњака “. И већ, пре „ два сведока “ из 3. стиха, Бог је за њих рекао у Захаријином сведочењу: „ Ово су два сина уља који стоје пред Господом целе земље. » У овој симболици „ уље “ означава божанског Духа. „ Свећњак “ прориче Исуса Христа који ће у људско тело донети светлост Духа у свом освећењу (= 7) и ширити знање о томе међу људима, као што симболички свећњак распршује светлост сагоревањем уља садржаног у његовом „свећњаку“. *седам* ” ваза.

Напомена : „ Свећњак “ са „ седам “ лампи је усредсређен на средњу вазу; ово, као средина недеље која чини 4. дан Васкршње недеље, дан када је Исус Христ својом помирбеном смрћу престао „ жртвовање и приношење “, јеврејски верски обред, у складу са божански план проречен у Дан.9:27. „ Свећњак “ са седам лампи је стога носио и пророчку поруку.

Стих 5: „ Ако ко хоће да им науди, огањ излази из уста њихових и прождире непријатеље њихове; и ако ко хоће да им науди, мора се на овај начин убити. »

Овде, као у Откр. 13:10, Бог потврђује својим правим изабранима своју забрану да сами себе кажњавају за штету нанету Библији и њеном узроку. То је акција коју он резервише искључиво за себе. Зла ће изаћи из уста Бога створитеља. Бог се поистовећује са Библијом коју називамо „ речју Божијом “, тако да ко год му науди директно га напада.

Стих 6: „*Имају моћ да затворе небо, да не падне киша у дане њиховог пророштва; и они имају моћ да претворе воде у крв, и да ударе земљу сваком врстом пошаста, кад год хоће.*»

Дух наводи чињенице објављене у Библији. У своје време пророк Илија је добио од Бога да киша не пада осим на његову реч; пре њега Мојсије је добио од Бога моћ да претвори воде у крв и да погоди земљу са 10 зала. Ова библијска сведочанства су тим важнија јер ће у последње дане презир писане и надахнуте речи Божије бити кажњен пошастима истог типа, према Откр.16.

Национални атеизам Француске револуције

Тамна светла

Стих 7: „*Кад заврше сведочанство своје, звер која излази из бездана заратиће против њих, и победиће их, и убиће их.*»

Дух нам овде открива важну ствар коју треба приметити; датум 1793. означава крај библијског сведочанства, али за кога? За његове тадашње непријатеље који су прогнали Библију одбацујући њен божански ауторитет у питањима подршке вери; односно монарси, монархистичке аристократе, римокатолички папски режим и сво његово свештенство. Овог датума Бог такође осуђује лажне протестантске вернике који у пракси већ не узимају у обзир његова учења. У Дан.11:34, у свом суду, Бог им приписује „*лицемерје*”: „*У време када падну, мало ће им се помоћи, и многи ће им се придружити у лицемерју.*» То је само први део сведочанства о Библији који је завршен, јер ће 1843. њена улога поново добити виталну важност позивањем изабраних да открију адвентистичка пророчанства. Успостављање националног атеизма у Француској ће циљати на Библију и покушати да она нестане. Обилна крвава употреба „његове гиљотине“ чини га новом „*звером*“ која је овог пута требало да се „*дигне из понора*“. Овим термином који је позајмљен из приче о стварању у Постанку 1:2, Дух нас подсећа да да Бог, његов Створитељ, није постојао, на земљи се не би развио живот. „*Амбис*” је симбол земље лишене становника, када је „*безоблична и празна*”. Тако је било „*на почетку*“, према Пост.1:2, и то ће поново постати за „*хиљаду година*“, на крају света, после славног повратка Исуса Христа, што је тема која ово следи у овом поглављу 11. Ово поређење са првобитним хаосом је заслужено за републички режим који се рађа у политичком хаосу и највећем нередом. Јер побуњеници знају како да се уједине да униште, али су веома подељени око облика које треба дати обнови. Ово сведочанство онда нуди демонстрацију плода који човечанство може донети када је потпуно одсечено од Бога; лишен свог благотворног деловања.

Али, називајући га „*понором*“, Дух Бога створитеља такође сугерише контекст и стање првобитног стварања наше земље. Тако, циљајући на први дан овог стварања, он нам показује земљу уроњену у апсолутну „*таму*“, пошто у том тренутку Бог још није дао земљи светлост ниједне звезде. И ова идеја духовно повезује ову „*звер која се диже из бездана*“ са „*четвртим печатом*“ из Откр.6:12 описаном као „*сунце црно као костријет*“. Веза је такође направљена са „*4. трубом*“ из Откр. 8:12 описаном „*ударом*

трећине, сунца, трећине месеца и трећине звезда “. Кроз ове слике, Дух му приписује посебно „**мрачан**“ карактер. Међутим, управо у том аспекту и овом „**мрачном**“ стању Француска ће величати своје слободне мислиоце дајући им титулу „**просветитељства**“. Затим се сећамо речи Исуса Христа цитираних у Матеју 6:23: „*Али ако је око твоје лоше, цело тело ће твоје бити у тами. Ако је, дакле, светлост која је у вама тама, колика ће бити та тама!*» Тако мрачна слободна мисао иде у рат против религиозног духа и овај нови **слободарски дух** ће се проширити током времена и проширити се на западни свет... који се зове хришћански и задржаће свој зли утицај до краја света. Са Француском револуцијом, „тама“ се заувек настанила са грехом. Јер, са њим се појављују књиге које су написали филозофи слободне мисли; што га повезује са „грехом“ који карактерише Грчку у пророчанствима Данила 2-7-8. Ове нове књиге ће се такмичити са Библијом и успеће да је угуше, у огромној мери. „*Рат*“ који се осуђује је стога пре свега идеолошки. После Револуције и после Другог светског рата, овај мрак ће попримити аспект највишег хуманизма контрастирајући и тиме раскид са првобитном нетрпељивошћу, али идеолошки „рат“ се наставља. Западни људи ће бити спремни да жртвују све за ову „слободу“. У ствари, они ће жртвовати своје нације, своју сигурност и неће избећи смрт коју је Бог планирао.

Стих 8: „*И њихова мртва тела биће на тргу великог града, који се у духовном смислу зове Содомом и Египатом, чак и тамо где је њихов Господ разапет.*»

„*лешеве*“ су они „*два сведока*“ чији су први нападачи такође погубљени на „*тргу*“ истог „*града*“. Овај „*град*“ је Париз, а „*место*“ које се наводи сукцесивно се звало „место Луја КСИВ“, „место Луја КСВ“, „*плаце де ла Револутион*“, и означава садашње „*плаце де ла Цонкорде*“. Атеизам не чини никакву религиозну услугу. Гиљотиниране жртве су управо тучене због верске припадности. И као што порука „*4. трубе*“ учи, мете су права светлост (сунце), лажни колектив (месец) и било који индивидуални верски гласник (звезда). Штавише, одређене корумпиране религијске форме су прихваћене под условом да су у складу са нормама доминантног атеизма. Неки свештеници због тога добијају име „*скинути*“ у подсмех. Дух пореди Париз, француску престоницу, са „*Содомом*“ и „*Египатом*“. Први плодови слободе били су сексуални ексцеси праћени сломом традиционалних друштвених и породичних конвенција. Ово поређење ће временом имати трагичне последице. Дух нам говори да ће овај град доживети судбину „*Содоме*“ и „*Египатске*“ који је за Бога постао типичан симбол греха и побуне против њега. Горе утврђена веза са „*грчким*“ филозофским „*грехом*“ који је осуђен у Данилу 2-7-8 је овде потврђена. Да бисмо у потпуности разумели ову божанску стигматизацију грчког греха, узмимо у обзир чињеницу да је апостол Павле, покушавајући да филозофским речима представи Јеванђеље становницима Атине, пропао и био је протеран са места. Због тога ће филозофска мисао заувек остати непријатељ Бога створитеља. Временом и до свог краја, овај град под називом „Париз“ чуваће, и кроз ове радње сведочити, тачност свог поређења

са ова два имена, симбола полног и верског греха. Иза његовог имена „Париз” крије се наслеђе „Паризија”, речи чије келтско порекло значи „они из котла”, драматично пророчанско име. У римско доба место је било упориште паганских обожавалаца Изиде, богиње Египћана, тачније, али и сценске и циничне слике Париза, сина краља Троје, старог Пријама. Аутор прељубе са прелепом Хеленом, супругом грчког краља Менелаја, биће одговоран за рат са Грчком. После неуспешне опсаде, Грци су се повукли, остављајући огромног дрвеног коња на плажи. Мислећи да је то грчки бог, Тројанци су довели коња у град. А усред ноћи, када се завршило вино и гозба, изиђоше грчки војници из коња и отворише капије грчким трупима које су се ћутке враћале; а сви становници града су масакрирани, од краља до најнижег поданика. Ова тројанска акција ће проузроковати губитак Париза последњих дана јер ће, игноришући лекцију, поновити своје грешке инсталирајући своје непријатеље које је колонизовао на својој територији. Пре него што је добио име Париз, град се звао „Лутец” што значи „смрдљива мочвара”; цео програм његове тужне судбине. Поређење са „*Египатом*“ је оправдано јер усвајањем републиканског режима Француска званично постаје први грешни режим у западном свету. Ово тумачење ће бити потврђено у Откр.17:3 „*скерлетном*” бојом „*звери*”, сликом монархијске и републичке коалиције последњих дана, изграђене по узору на Француску. Рекавши: „*чак и тамо где је њихов Господ био разанет*”, Дух прави поређење између одбацивања хришћанске вере и француског атеизма и јеврејског националног одбацивања Месије Исуса Христа; јер су те две ситуације идентичне и оне ће сносити исте последице и исте плодове безбожништва и безакоња. Ово поређење ће се наставити у стиховима који следе.

Називајући своју престоницу „*Египат*”, Бог упоређује Француску са фараоном, типичним моделом људског отпора који се супротставља његовој вољи. Задржаће ову бунтовничку позицију до њеног уништења. Са његове стране никада неће бити покајања. Називајући „*зло добро, а добро зло*”, она ће починити најгоре грехе које је Бог осудио; ово називајући „*светлима*”, „*мрачним*“ мислиоцима који су утемељили „*његова људска права*”, који се супротстављају правима Божијим. И од многих народа, њен модел ће имитирати чак и 1917. моћна Русија која ће га уништити атомским ударцем у време „*шесте трубе*”, што је прорицало његово име „*Паризи*” на келтском језику, што значи „*они у казану*”. Она ће стога остати до свог краја неспособна да види Бога у искушењима која ће је упропастити до те мере да је униште. Зато што ју је циљао и неће је пустити док је више не буде.

Стих 9: „*Три и по дана људи из народа, племена, језика и народа видеће њихова мртва тела, и неће дозволити да се њихова мртва тела полажу у гроб.*»

У Француској је народ ушао у револуцију 1789. године, а 1793. су погубили свог краља, а затим своју краљицу, обојица су јавно обезглављени на великом централном тргу града који се узастопно називао „*Плаце Лоуис КСВ*”, „*Плаце де ла Револутион*” и тренутно, „*плаце де ла Цонкорде*”. Приписујући „*три и по дана*” времену деструктивне акције, Дух изгледа

укључује битку код Валмија у којој су се 1792. револуционари суочили и поразили ројалистичке армије европских краљевстава које су напале републиканску Француску, укључујући Аустрију, домовину. пореклом из породице краљице Марије Антоанете. Да бисмо разумели порекло ове мржње, морамо имати на уму да је 1.260 година злоупотреба свих врста од стране папско-краљевске коалиције завршило иритирањем француског народа који је био експлоатисан, малтретиран, прогањан и потпуно уништен. Последње две владавине Луја Пажња! Република није и неће бити благослов за Француску. Она ће до свог краја, у свом петом облику, носити клетве Божије и сама чинити грешке које ће узроковати њену пропаст. Овај крволочни режим, од свог настанка, постаће земља „људских права“ и хуманизма који ће на крају бранити кривце и својом неправдом фрустрирати жртву. Он ће чак дочекати своје непријатеље и поставити их на своју територију, имитирајући, до најгоре, чувени пример тројанског града познатог по увођењу дрвог коња који су Грци оставили, као што је раније виђено.

Стих 10: „ *И због њих ће се обрадовати и радовати становници земље, и послаће дарове једни другима, јер су ова два пророка мучила становнике земље.* »

У овом стиху, Дух циља на време када ће се, попут гангрене или рака, француско филозофско зло ширити и ширити попут куге у другим западним нацијама. *Означава* "знак времена" са " б. печатом "; онај где „ *сунце постаје црно као врећа коњске длаке* “: светлост Библије нестаје, угушена филозофским књигама слободних мислилаца.

У духовном читању, за разлику од „ *грађана краљевства небеског* “ који дефинише Исусове изабранике, „ *становници земље* “ означавају америчке протестанте и уопштено говорећи, људе који се побуне према Богу и његовој истини. Народ европских и још више америчких краљевина гледа према Француској. Тамо један народ руши своју монархију и католичку хришћанску религију која људима који читају Библију, „*два сведока*“, прети „ *мукама* “ свог „*пакла*“; праве „ *муке* “ које су, међутим, резервисане само за последњи суд, како би се уништили лажни религиозни људи који и сами лажно користе ову врсту претње, према Откр. 14:10-11. И странци, жртве истих злоупотреба ван Француске, надају се да ће имати користи од ове иницијативе. Ово тим пре, што су уз француску подршку Луја КСВИ, у свету, неколико година раније, нове Сједињене Државе Северне Америке стекле своју независност, ослободивши се доминације Енглеске. Слобода је на потезу и ускоро ће освојити многе људе. Као знак овог пријатељства, „ *слаће једни другима поклоне* “. Један од тих поклона био је француски поклон Американцима „Кип слободе“ подигнут 1886. на острву преко пута Њујорка. Американци су узвратили тај гест понудивши му реплику која се, подигнута 1889. године, налази у Паризу на острву усред Сене у близини Ајфелове куле. Бог циља на ову врсту дара који открива дељење и размену која представља проклетство претеране слободе која има за циљ да игнорише своје духовне законе.

Стих 11: „ *И после три и по дана дух живота од Бога уђе у њих, и стадоше на ноге своје; и велики страх обузе оне који их виде.* »

20. априла 1792. Француској су претиле Аустрија и Пруска и збацила је свог краља Луја КСВИ 10. августа 1792. Революционари су победили код Валмија 20. септембра 1792. Краљ Луј КСВИ је гиљотиниран 21. јануара 1793. године. Диктатор Робеспјер и његови пријатељи били су гиљотинирани 28. јула 1794. „Конвенцију“ је заменила „Директоар“ 25. октобра 1795. Два „терора“ 1793. и 1794. заједно су трајала само једну годину. Између 20. априла 1792. и 25. октобра 1795. нашао сам сасвим прецизно овај период од „ *три и по дана* “ прорекао или „три и по“ стварне године. Али мислим да трајање носи и духовну поруку. Овај период представља пола недеље, што може изазвати алузију на земаљску службу Исуса Христа која је трајала тачно „три и по пророчка дана“ и завршила се смрћу Месије Исуса Христа. Дух своје деловање упоређује са деловањем Библије, своја „ *два сведока* “, који су такође деловали и поучавали пре него што су спаљени на Плаце де ла Револютион у Паризу. Овим поређењем, Библија је, ова вера, поистовећена са Исусом Христом који је у њој поново разапет и „ *прободен* “ као што је назначено у Откр. 1:7. Поплава крвопролића на крају је уплашила француски народ. Такође, након погубљења његовог вође Крвожедне конвенције, Максимилијана Робеспјера и његових пријатеља Кутона и Сен-Жуста, погубљења по кратком поступку и систематска погубљења су престала. Дух Божији је пробудио духовну жеђ људи и практиковање вере је поново постало легално, а пре свега слободно. Поново се појавио спасоносни „страх Божији“ и поново се показало интересовање за Библију али ће се до краја света против њега борити и надметати филозофске књиге које су написали слободни мислиоци чији је грчки модел у првом плану. извор свих њене различите форме.

Стих 12: „ *И чуше глас с неба који им говори: Попните се овамо; И узађоше на небо у облаку; и непријатељи су их видели.* »

Ова божанска изјава се односи на библијска „ *два сведока* “ после 1798.

Поређење са Исусом се наставља, јер су управо њега његови изабраници видели (после пророка Илије) како се пред њиховим погледом узноси на небо. Али, заузврат, његови изабраници последњег времена ће деловати на исти начин. Њихови непријатељи ће их такође видети како се уздижу на небо у облаку где ће их Исус привући к себи. Подршка коју Бог даје његовом циљу је иста, за Исуса Христа, његовог изабраника, иу овом контексту Француске револуције, Библију после 1798. Да бисмо потврдили крај прореченог трајања од „1260 дана“ - година, у 1799, папа Пије VI умро је у затвору у Валанс-сур-Рхоне, што је омогућило, између 1843-44 и 1994, дуг период мира од 150 година проречен у облику „пет месеци“ у Апо.9 : 5-10 . Смрт Луја КСВИ, престанак монархије и смрт папе заробљеника задају смртни ударац верској нетрпељивости "звери која излази из мора " у Откр.13:1-3. Конкордат Директоријума лечи њену рану али више нема користи од уништене краљевске подршке, неће је више прогањати до

времена краја када ће се протестантска нетрпељивост појавити под именом "звер која се диже из земље" у Апо 13:11.

13. стих: „ У тај час наста земљотрес велики, и паде десети део града; седам хиљада људи је страдало у овом земљотресу, а остали су се уплашили и одали славу Богу небеском. »

У овој епохи (овај час) у духовном облику се догодио „ земљотрес “ који је већ проречен остварењем оног у Лисабону 1755. године, који се тиче теме „ шестог печата “ из Апо 6:12. Према Духу Божијем, град Париз је изгубио „ десетину “ свог становништва. Али друго значење се може односити на Дан.7:24 и Откр.13:1, десети део „ десет рогова “ или западних хришћанских краљевстава која су подложна римопапском католичанству. Француска, коју је Рим сматрао „старијом кћерком“ Римокатоличке цркве, пала је у атеизам, лишила је подршке и отишла толико далеко да је уништила њен ауторитет. 4. ^{туба} је то открила: „ Трећи део сунца је ударен “; порука „ седам хиљада људи је убијено у овом земљотресу “ потврђује ствар говорећи: мноштво (хиљада) религиозних „ људи “ (седам: верско освећење тог времена), страдало је у овом друштвеном политичком земљотресу.

Стих 14: „ Други јад је прошао. Ето, трећи јад долази брзо „.

Тако је интензивно проливање крви оживело страх од Бога, а „терор“ је престао, замењен је царством Наполеона И, „ ^{орлом} “ који је најављивао последње три „ трубе “, три „ велике несреће “ за становнике.» са земље. С обзиром да најаву прати Француску револуцију од 1789. до 1798. године, „ друга несрећа “ која јој се приписује у 14. стиху не може се директно односити на њу. Али за Духа, то је начин да нам каже да ће се нови облик Француске револуције појавити непосредно пре повратка у славу Исуса Христа. Међутим, према Откр.8:13, „ други јад “ се јасно односи на тему ^{6.} труба Откр.9:13 која ће, управо, „ побити трећину људи “ пре него што се Исус Христ врати да освети неправедну осуду својих светих верних слугу истребивши њихове смртне непријатеље, последње бунтовнике. Можемо разумети да као покољ који су изазвали француски револуционари, Бог организује покољ Трећег светског рата, овога пута нуклеарног, који ће знатно смањити број становника земље, пре него што је потпуно елиминисан, што ће је вратити у првобитни изглед „ понора ”, после коначне деструктивне интервенције Исуса Христа.

Двоструко значење „ другог јада “ повезује четврту трубу са шестом из духовног разлога. Структура Откривења раздваја време хришћанске ере на два дела. У првом, „ несрећа “ кажњава кривце кажњене пре 1844. године, а у другом, кажњене после 1844. године, непосредно пред смак света. Сада, две казнене радње деле значење које Бог даје његовој четвртој казни у Левитској 26:25: „ Послаћу мач који ће осветити мој завет . Прва казна пала је на људе који нису примили поруку реформације, дело које је Исус припремио за своје изабранике, а друга на оне који нису одговорили на Божји захтев да се ова реформација заврши од 1843. године. које Бог гради ову трајну реформацију биће представљена до часа када се заврши време благодати.

Узимајући у обзир ствари и поступке које је Бог приписивао људима Француске револуције од 1789. до 1795. године, налазимо оне које он може приписати западним људима последњих дана. Налазимо исти презир, исту безбожност и мржњу према верским обредима и онима који их поучавају; понашања које овога пута проистиче из изванредног развоја науке и технологије. Током година мира, атеизам и лажна религија завладали су западним светом. Бог стога има добар разлог да нам за ову тему понуди двоструко читање; понашање „ *преживелих* “ чини главну разлику између револуционарне ере и научног времена последњих дана човечанства. Да будемо јаснији, према Откр. 11:11 до 13, „ *преживели* “ из првог читања које се односи на „ *четврту трубу* “ „ *покајали су се* “, док су се „ *преживели* “ из другог који се односи на „ *шесту трубу* “ „ *покајали не* “, према Откр.9:20-21.

Треће „ велико јао “ (за грешнике): славни повратак Христа Правосуђа

Стих 15: „ *Затруби седми анђео. И зачу се на небу јаки гласови који говоре: Царства света предана су Господу нашем и Христу његовом; и цароваће у векове векова.* »

Последња тема поглавља је она о „ *седмој труби* “ која означава, подсећам вас, тренутак када се невидљиви творац Бог чини видљивим очима својих непријатеља потврђујући Апо.1:7: „*Где, долази са видеће то облаци и свако око; чак и они који су га пробушили.*” „ *Они који су га проболи* “, који су проболи Исуса, његови су непријатељи из свих периода хришћанске ере, укључујући и оне последње. Пробולי су га, прогонећи његове верне ученике, за које је рекао: „ *Као што учинисте ово једном од ове моје најмање браће, мени сте учинили* (Мт.25,40).“ Са неба се дижу гласни гласови који прослављају догађај. То су они од становника неба који су се већ изразили да славе изгон ђавола и његових демона са неба од стране победоносног Христа, названог „ *Михаел* “ у Откр. 12:7 до 12. Они учествују у радости изабран, заузврат ослобођен и победник од Исуса Христа. Историја земаљског греха ће престати због недостатка грешника уништених устима божанског Христа. Ђаво, „ *принц овога света* “, према Исусу, губи свој посед над грешним светом који је уништио Бог. Он ће остати још хиљаду година на пустој земљи, а да никоме не нанесе штету, док чека своју потпуну елиминацију на последњем суду са свим осталим грешницима које ће Бог васкрснути у ту сврху.

Велика небеска срећа изабраних искупљених крвљу Исуса Христа

Стих 16: „ *И двадесет и четири старца, који сеђаху пред Богом на својим престолима, падоше ничице и поклонише се Богу,*“

Изабрани су ушли у небеско царство Божије, седећи на престолима у присуству Божијем, цароваће или судити злима према Откр.20:4. Овај стих евоцира контекст небеског почетка откупљених у Откр.4. Овај стих представља облик који треба да има право обожавања Бога. Прострација, клечање, лицем надоле, је облик који је легитимисао Бог.

Стих 17: „*Говорећи: Благодаримо ти, Госпoде Бoжe Свeдржитeљу, који јеси и који бeшe, јер си заузeо велику силу своју и посeдoвao своје царствo.*»

Откупљени обнављају своју захвалност и клањају се пред Исусом Христом, „*Свeмoгућим Бoгом који јестe и који бeшe*“ „**и који је дошаo**“, као што је објавиo Откр.1:4. „*Схватиo си своју велику моћ*“ коју си се одрeкao да спасeш своје изабрaнe и својoм смрћу испуниo цeну њихoвих грехoвa у својoј „*јагњeћoј*“ служби; „*Јагњe Бoжијe које узимa нa сeбe грехe свeтa*“. Ви стe „*заузeли своје краљeвствo*“; предложeни контекст је заистa oнај гдe је Дух однeo Јoвaнa у Откр.1:10; историја Сaбoрa Христoвoг нa зeмљи је у прошлoсти. У oвoј фaзи изa изабрaних звaничникa стoји „*сeдaм скупитинa*“. Исусoвa влaдaвинa, предмет нaдe вeрe изабрaних, пoстaлa је ствaрнoст.

Стих 18: „*Нарoди сe разгнeвишe; и дoђe гнeв твој, и дoђe врeмe дa судиш мртвимa, дa нaградиш слугe своје, прoрoкe, свeтe, и oнe који сe бoјe имeнa твогa, малe и великe, и дa уништиш oнe који уништaвaју зeмљу.*»

У oвoм 18. стиху нaлaзимo вeмa кoриснe инфoрмaцијe o рeдoслeду прoрeчeних дoгaђaјa. б – *труба* убила – *трeћинa мушкaрaцa* је „*Нaцијe су билe иритирaнe*“, а пред нaшим oчимa, 2020-2021, свeдoци смo узрoкa oвe иритaцијe: Цoвид-19 и eкoнoмскa прoпaст изaзвaнa, исламскa агрeсијa, и oдмaх рускa офaнзивa сa својим сaвeзницимa. Накoн oвoг ужaснoг и рaзoрнoг сукобa, нaкoн прoглaшeњa нeдeљнoг зaкoнa oд стрaнe „*звeри зeмaљскe*“, oднoснo прoтeстaнтскe и кaтoличкe кoалицијe прeживeлих Aмeриканaцa и Eврoпe, Бoг је нa њих излиo „*сeдaм пoслeдњих зaлa гнeвa свoгa*“ oписaнo у Откр.16. У врeмe сeдмoг, Исус сe пoјaвиo дa спaсe своје изабрaнe и уништи пaлe. Зaтим дoлaзи прoгрaм припрeмљeн зa „*хиљaдy гoдинa*“ сeдмoг милeнијумa. Нa нeбу ћe сe, прeмa Откр.4:1, десити суд злих: „*и дoшлo је врeмe дa сe суди мртвимa*“. Свeци дoбијaју своју нaгрaду: вeчнi живoт који је Исус Христ oбeћao својим изабрaнимa. Кoнaчнo дoбијaју јутaрњу звeздy и круну oбeћaну изабрaнимa који су пoбeдници у бoрби вeрe: „*дa нaградитe своје слугe прoрoкe*“. Бoг oвдe пoдсeћa нa вaжнoст прoрoчaнствa зa свe вeкoвe (Прeмa 2. Пeт. 1:19), а пoсeбнo у пoслeдњe дaнe. „*Свeти и oни који сe бoјe имeнa твогa*“ су oни који су пoзитивнo oдгoвoрили нa пoрукe трe анђeлa из Откр.14:7 дo 13; oд којих први пoдсeћa нa мудрoст кoјa сe сaстoји у тoмe дa гa сe бoјимo, дa му сe пoкoрaвaмo и дa нe oспoрaвaмo њeгoвe зaпoвeсти, гoвoрeћи: „*Бoјтe сe Бoгa и дaјтe му слaву*“, у њeгoвoм aспeкту Бoгa ствoритeљa, „*јер је дoшao чaс њeгoвoг судa, и пoклoнитe сe Oнoмe који је ствoриo нeбo и мoрe и зeмљу и извoрe вoдe.*”

Стих 19: „*И oтвoри сe хрaм Бoжији нa нeбу, и кoвчeг зaвeтa њeгoвoг сe пoјaви у хрaму њeгoвoм. И бишe муњe, и глaсoви, и грoмoви, и зeмљoтрeс, и велики грaд.*»

Свe тeмe пoкрeнутe у oвoј књизи Oткривeњa приближaвaју сe oвoм истoријскoм тренутку великoг слaвнoг пoврaткa нaшeг бoжaнскoг Госпoдa Исусa Христa. Oвaј стих циљa нa кoнтeкст у кoјeм сe испуњaвaју и зaвршaвaју слeдeћe тeмe:

Рев.1: Адвентизам:

Стих 4: *Јован седам цркава које су у Азији: Благодат вам и мир од онога који јесте, и који беше, и који ће **доћи**, и од седам духова који су пред престолом његовим,*

Стих 7: „**Гле, долази са облацима**. И свако око ће га видети, чак и они који су га проболи; и сва племена земаљска заплакаће због њега. Да. Амин!»

Стих 8: „*Ја сам алфа и омега, говори Господ Бог, Онај који јесте, и који беше, **и који ће доћи**, Свемогући.*»

Стих 10: „**Бих у Духу на дан Господњи**, и чух иза себе глас јак, као звук трубе,“

Апо.3: Седми сабор: крај „лаодикијске“ ере (= суђени људи).

Откр.6:17: Велики дан гнева Божијег против побуњених људи „**јер је дошао велики дан гнева његовог**, и ко може да издржи?»

Апо.13: „*звер која се диже из земље*“ (протестантска и католичка коалиција) и њен недељни закон; 15. стих: „*И даде му се да оживи лик звери, да би лик звери проговорио, **и да се побију сви који се не буду клањали лику звери.***»

Апо.14: Две теме „*жетве*“ (смак света и занос изабраних) и „*берба*“ (масакри лажних пастира од стране њихових заведених и преварених следбеника).

Откр.16: Стих 16: „**велики дан битке Армагедон**“

У овом 19. стиху налазимо кључну формулу директне и видљиве интервенције Божије, „*и бише муње, гласови, громови, земљотрес*“, већ цитирано у Откр.4:5 и 8:5. Али овде Дух додаје „*и јак град*“; „*град*“ којим се завршава тема седме **од** „*седам последњих зала*“ у Откр.16:21.

Контекст повратка Исуса Христа је стога обележен последњом адвентистичком темом која овог пута доноси, у пролеће 2030. године, истинско спасење понуђено изабранима, задобијено крвљу коју је Исус Христ пролио. То је час његовог обрачуна са побуњеницима који се спремају да убију његове изабранике који одбијају римску недељу и чувају своју верност за суботу освећену од Бога од прве недеље његовог стварања света. „*Шести печат*“ у Откр. 6 илуструје понашање и ужаснутост ових побуњеника које је Господ ухватио у чину намерног геноцида над његовим благословеним и вољеним изабраницима. Тема неслагања је покренута у овом стиху 19. Ради се о божанском закону сачуваном у „*ковчегу сведочанства*“ у најсветијем месту шатора и јеврејском „*храму*“. Ковчег дугује свој престиж и своју веома високу светост само зато што садржи таблице закона урезане прстом самог Бога, лично, у присуству Мојсија, његовог верног слуге. Библија нам омогућава да разумемо шта изазива терор побуњеника у време повратка Исуса Христа. Јер ово је оно што стихови 1 до 6 Псалма 50 објављују:

„ Псалам Асафов. Бог, Бог, Јахве, говори и призива земљу, од изласка сунца до заласка сунца. Са Сиона, савршена лепота, Бог сија. Он долази, Боже наш, не остаје у тишини; **пред њим је ватра која прождире, око њега силовита олуја** . Он вапи небесима горе и земљи **да суде своме народу** : **Саберите ми верне моје, који су жртвом склопили са мношвом савез! -И небеса ће објавити његову правду, јер је Бог тај који је судија.** »

У контексту терора, побуњеници ће видети текст четврте од десет Божијих заповести приказан на небу у ватреним словима. И кроз ову божанску акцију, они ће знати да их Бог осуђује на прву и „ *другу смрт* “.

Овај последњи стих теме „ *седме трубе* “ открива и потврђује важност коју Бог даје свом закону оспореном од бунтовног лажног хришћанства. Божански закон је омаловажен под изговором наведеног супротстављања закона и милости. Ова грешка је резултат погрешног читања речи апостола Павла у својим писмима. Дакле, овде ћу одагнати сумњу пружањем јасних и једноставних објашњења. У Рим.6, Павле супротставља оне „ *под законом* “ са онима „ *под милошћу* “ само због контекста његовог времена када почиње нови савез. Формулом „ *под законом* “ он означава Јевреје старог савеза који одбијају нови савез заснован на савршеној правди Исуса Христа. А изабране званичнике који улазе у овај нови савез он означава формулом „ *са законом* “. Јер то је благодат коју доноси благодат, у име које Исус Христос, у Духу Светоме, помаже свом изабранику и учи га да воли и поштује свети божански закон. Покоравајући му се, он је тада „ *са законом* “ и будући „ *под благодаћу* “, *није ни „ под законом* “. Поново подсећам да Павле каже за божански закон да је „ *свет и да је заповест праведна и добра* “; што делим с њим у Исусу Христу. Док Павле кажњава грех, настојећи да убеди своје читаоце да више не смеју да греше док су у Христу, модерни побуњеници користе његове текстове да би му противречили тако што су Исуса Христа, за кога тврде да је он, учинили установљеним „*служитељем греха*“ . 7. марта 321. Док је Павле изјавио у Гал. 2:17: „ *Али док тражимо да се оправдамо кроз Христа, да се и ми сами нађемо као грешници, зар би Христос био слуга греха? Далеко од тога!* » Приметимо важност прецизности, „ *далеко од тога* “, који осуђује религиозно схватање лажне модерне хришћанске побуњеничке вере, и то од 7. марта 321. године, датума када је римски „ *грех* ” ушао у западну и источну хришћанску веру ауторитетом паганског римског цара Константина^И.

У овом контексту „ *седме трубе* “ завршава се првих шест хиљада година које је Бог издвојио за свој избор земаљских изабраника, у његовом укупном пројекту од седам хиљада година. Затим се отвара седми миленијум, или „ *хиљаду година* “ Откр.20, посвећен небеском суду побуњеницима од стране изабраника које је откупио Исус Христ, тема Откр.4.

Откривење 12: Велики централни план

**Жена – Римски агресор – Жена у пустињи – Заграда: борба на небу –
Жена у пустињи – Реформација – Атеизам-
Остатак адвентиста**

Жена победница, невеста Христова, Јагње Божије

Стих 1: „ *Велики знак се појави на небу: жена обавијена сунцем, с месецом под ногама њеним, и венцем од дванаест звезда на глави њеној.* »

И овде се неколико тема прати једна за другом у неколико слика или сцена. Прва табела илуструје Изабрану скупштину која ће имати користи од победе Исуса Христа, његовог јединог Главе, према Еф.5:23. Под симболом „ *жене* “, Христова „*Невеста* “ је обавијена „ *сунцем праведности* “ проречено у Мал.4:2. У двострукој примени, „ *месец* “ симбол таме је „ *под његовим ногама* “. Ови непријатељи су историјски и хронолошким редом, Јевреји старог завета и пали хришћани, католици, православци, протестанти и адвентисти, новог. На његовој глави „ *круна од дванаест звезда* “ симболизује његову победу у савезу са Богом, 7, са човеком, 5, што значи број 12.

Прогоњена жена пред коначну победу

2. стих: „*Била је трудна, и плакала је, трудећи се и у порођајним боловима.* »

У 2. стиху, „ *порођајни болови* “ призивају земаљски прогон који је претходио времену небеске славе. Ову слику је Исус употребио у Јовану 16:21-22: „ *Жена кад рађа тугује, јер је дошао њен час; али када је родила дете, она се више не сећа страдања, због радости коју има због тога што*

се човек родио на свет. Стога сте и ви сада у тузи; али опет ћу те видети, и обрадоваће се срце твоје, и нико ти неће одузети радост. »

Пагански прогонитељ жена: Рим, велики царски град

Стих 3: „ *И још се други знак појави на небу; и гле, то беше велики црвени змај, са седам глава и десет рогова, и на главама његовим седам дијадема. »*

Стих 3 идентификује његовог прогонитеља: ђавола, наравно, али он делује преко телесних земаљских сила које прогоне изабране, по својој вољи. У свом деловању он користи две узастопне стратегије; оно „ *змаја* “ и „ *змије* “. Први, онај „ *змаја* “, је отворени напад који је користио пагански царски Рим. Тако налазимо симболе већ виђене у Дан.7:7 где се Рим појавио у виду четврте монструозне животиње са „ *десет рогова* “. Пагански контекст потврђује присуство „ *дијадема* ” које су овде постављене на „ *седам глава* ”, симболу римског града према Апо.17. Ова прецизност заслужује нашу пуну пажњу, јер нам, сваки пут када се ова слика представља, указује на локацију „ *тијара* “, проречени историјски контекст.

Верски прогонитељ жена: Папски католички Рим

Стих 4: „ *Његов реп одвуче трећину звезда на небу, и баци их на земљу. Змај је стао пред жену која је требало да се породи, да би прогутала њено дете када је родила. »*

Овај стих преузима, под новим симболима, поруку из Откровења 11:1 до 3 где је папски Рим овлашћен од Бога, под називом „ *штап* “, да „ *гази свети град 42 месеца* “.

У Даниелу, „ *десет рогова* “ Римског царства требало је да наследи папски „ *мали рог* “ (од 538. до 1798.). Ова сукцесија је потврђена овде у Откр.12, у 4. стиху.

Термин „ *реп* “ који циља на лажно „*пророчица Језавеља* ” из Откр.2:20, илуструје ову сукцесију лажно хришћанског папског религиозног Рима. Оптужба наведена у Дан.8:10 је овде обновљена. Жртве његових трикова и завођења, достојне „ *змије* “ из Постања, газе се под симболом „ *звезда на небу* “ или, под називом „ *грађани царства небеског* “, које Исус приписује својим ученицима. . " *Трећа страна је увучена у свој пад* ." Трећи се не наводи због свог дословног значења, већ, као и свуда у пророчанству, као важан део укупног броја тестираних хришћана. Жртве могу чак и прекорачити ову пропорцију за дословну трећину.

Стих 5: „ *Родила је сина, који ће гвозденом шипком владати свим народима. И дете њено беше ухваћено Богу и престолу његовом. »*

У двострукој примени, пророчанство подсећа на то како се ђаво борио за Месију од његовог рођења до његове победничке смрти. Али ова победа је победа прворођенца после кога ће сви његови избраници успети, да наставе исту борбу до коначне победе. У том тренутку, примивши небеско тело, поделиће са њим, његов суд злих и тамо ће заједно „ *настити народе гвозденим штапом* “ који ће донети пресуду „ *мукама друга смрт* ” последње пресуде. Искуство Христа и искуство његових изабраних стапају

се у једно заједничко искуство, а слика „детета узнесеног Богу и престолу његовом“, дакле на небо, јесте слика земаљског „избављења“ изабраних. биће остварен 2030. године, по повратку Христа осветника. Они ће бити избављени од „ болова порођај “. Дете је симбол успешног и победоносног аутентичног хришћанског обраћења .

Стих 6: „ *И побеже жена у пустињу, где јој је Бог припремио место да се тамо храни хиљаду двеста шездесет дана.* »

Прогоњени Сабор је миран и разоружан, једино оружје му је Библија, реч Божија, мач духовни, може само да бежи пред својим агресорима. Стих 6 подсећа на време прогона папске владавине за пророчких „ 1260 дана “, или 1260 стварних година према коду из Језеа 4:5-6. Ово време је за хришћанску веру време болног искушења које сугерише помињање речи „ пустиња “ где је „води Бог“. Она тако дели невољу „ два сведока “ из Откр. 11:3. У Дан.8:12, ова божанска реченица је формулисана овако: „ војска је предана вечним због греха “; грех учињен напуштањем поштовања дана суботњег одмора од 7. марта 321. године.

Отварање заграде: борба на небу

Стих 7: „ *И би рат на небу. Михаило и његови анђели борили су се против змаја. И борили су се змај и анђели његови,* ,

Најављени занос светих заслужује објашњење које нам Дух представља у својеврсној загради. Ово ће бити могуће захваљујући победи Исуса Христа над грехом и смрћу. Ова победа је потврђена након његовог васкрсења, али нам Дух овде открива последице које је имала за становнике неба који су се до овог тренутка трљали са демонима и самог сатану.

Веома важно : овај небески сукоб који је остао невидљив људским очима баца светло на значење загонетних речи које је Исус изговорио док је био на земљи. У Јовану 14:1-3, Исус је рекао: „ *Нека се не узнемирује срце ваше. Веруј у Бога и веруј у мене. У дому Оца мога има много станова. Да није, рекао бих ти. Припремићу ти место . А кад одем и припремим вам место , опет ћу доћи и узети вас к себи, да и ви будете где сам ја.* » Значење дато „ припремању “ овог „ места “ појавиће се у стиху који следи.

Стих 8: „ *Али они не беху јаки, и више им се место на небу не нађе.* »

Овај небески рат нема ништа заједничко са нашим земаљским ратовима; не изазива одмах смрт, а два супротстављена табора нису једнака. Велики Бог створитељ који се представља у понизном и братском виду арханђела „ *Михаила* “ је свеједно свемогући Бог пред којим сва његова створења треба да се клањају и покоравају се. Сатана и његови демони су она бунтовна створења, која се покоравају само под принудом, и коначно, не могу да се одупру и принуђена су на послушност, када их велики Бог својом свемоћи истера са неба. Током његове земаљске службе, Исуса су се плашили зли анђели који су га послушали и сведочили да је он заиста „Син Божији“ божанског пројекта, и тако га означили.

У овом стиху Дух прецизира: „ *њихово место више није пронађено на небу* “. Ово „ *место* “ које су заузели небески побуњеници у царству Божијем морало је бити ослобођено да би ово небеско царство могло бити „

очишћено “ и „ припремљено “ да прими Христове изабранике на дан његове последње битке против земаљских побуњеника током његовог доласка. у славу. Тада ће, водећи са собом своје изабранике, „ они ће увек бити са њим, где год да је ” или, на очишћеном небу, тако „ *спреман* ” да их прими. Део земље ће тада бити пустош типа који је проречен речју „ *дубоко* “ од Пост.1:2. У светлу ове борбе осветљава се божански спасоносни пројекат и свака кључна реч његовог плана открива своје значење. То је случај са овим стиховима наведеним у Јев.9:23: „ *Било је дакле неопходно, пошто су слике ствари које су на небесима требале су да се очисте на овај начин, да ли су саме небеске жртве биле боље од ових.* » Дакле, потребна је „ одличнија жртва “ била она добровољне смрти Месије по имену Исус, која је принесена да би се искупио за грехе својих изабраних, али изнад свега, да би стекао за своја створења и за себе легитимно законско право да осуди на смрт небеске и земаљске побуњенике. На тај начин је „ *очишћена небеска светиња Божија* “, а онда ће, по повратку Христа победника, доћи на ред и земља коју он означава као своју „ *подножју* “, али не и као своју „*подножју*“. светилиште“ у Ис.66:1-2: „ *Овако говори Господ: Небо је мој престо, и земља је подножје ногама мојим* . Коју би кућу могао да ми саградиш и у ком месту би ми дао да живим? Све ово начини моја рука, и све постаде, говори Господ. Ово је онај на кога ћу гледати: на онога који пати и слаб је духом, на онога који се боји моје речи. » ; или, према Језеку 9:4, на „ *оне који уздишу и уздишу због почињених гадости* “.

Стих 9: „ *И збачен је велики аждаја, змија од давнина, звана ђаво и сатана, који вара сву земљу; збачен је на земљу, и анђели његови беху збачени с њим.* »

Небеска бића су прва имала користи од духовног чишћења које је предузео победнички Христ. Он је истерао са неба ђавола и његове анђеоске демоне који су били „ *бачени* “ две хиљаде година на земљи. Ђаво тако зна „ *време* “ које остаје њему лично и његовим демонима да делују против изабраних светаца и божанске истине.

Напомена : Исус не само да је човечанству открио Божји карактер, он је такође представио овај страшни карактер, а то је ђаво о коме је стари завет рекао мало, остављајући га готово игнорисаним. Од победе Исуса над ђаволом, борба између два табора се интензивирала због заточеништва демона који сада живе на невидљив начин међу људима на земљи и широм наше земаљске димензије која укључује планете и звезде на небу. Ово су једини ванземаљци у нашој земаљској димензији.

Овде вас морам подсетити да је исправно разумевање целокупног спасоносног пројекта програма који је осмислио Бог искључива привилегија резервисана за његове изабранике. Зато што се лажна вера препознаје по томе што је увек погрешна у својим тумачењима свог пројекта. Ово се показало откако су Јевреји који су Месији дали пророку у Светом писму улогу да донесе телесно ослобођење, док је Бог планирао само духовно ослобођење; оно од греха. Исто тако, данас лажну хришћанску веру чека повратак Исуса Христа, успостављање његовог царства и његове моћи на земљи; ствари које Бог није ставио у свој програм како нас учи његово

пророчко Откривење. Напротив, његов славни долазак значиће крај њиховог живота, који остаје носилац њихових греха и све њихове кривице према њему.

Зна изабраник Христов да је слободан живот почео на небу и да ће, после земаљских заграда неопходних за савршено испољавање његове љубави и правде, створитељ Бог продужити живот створењима својим који остају верни на небу и на земљи, вечно у свом небеском облику. Тада ће небески и земаљски побуњеници бити осуђени, уништени и уништени.

Царство небеско је ослобођено

Стих 10: „ *И чух јак глас на небу како говори: Сада је дошло спасење, и сила, и царство Бога нашега, и власт Христа његовог; јер је збачен тужитељ наше браће, који их је оптуживао пред Богом нашим дан и ноћ.* »

Ово „ Сада “ циља на датум 7., 30. април, први дан у недељи после среде, 3. априла, када је Исус, прихватајући крст, победио ђавола, грех и смрт. Тог првог дана у недељи, он је рекао Марији: „ *Не дирај ме; Још нисам узашао Оцу своме.* ” Његова победа је још морала да се озваничи на небу и од тада је, у својој свеколикој божанској сили, под поново откривеним својим анђеоским именом „ *Михаел* “, гонио ђавола и његове демоне са неба. Морамо приметити цитат „ *тужитељ наше браће, онај који их је оптуживао пред Богом нашим даноноћно* “. Она нам открива огромно универзално братство Божјег логора које дели своје одбацивање побуњеничког логора са изабранима на земљи. Ко су ова „ *браћа* “? Они на небу и они на земљи, као што је Јов који је делимично изручен ђаволу да му докаже да су његове „ оптужбе “ неосноване.

Стих 11: „ *Победили су га због крви Јагњетове и због речи сведочанства свог, и нису волели своје животе толико да се боје смрти.* »

Образац о коме се говори у овом стиху налази се у поруци ере „ *Смирне* “, и ова порука указује на стандард вере који је Исус Христ тражио за сва проречена времена до његовог славног повратка.

Победа „ *Михаила* “, небеског божанског имена нашег Спаситеља Исуса Христа, оправдава његове свечане изјаве дате у Матеју 28:18 до 20: „ *Исус дође и рече им овако: Даде ми се свака власт на небу и на земљи. Идите, дакле, и научите све народе, крстећи их у име Оца и Сина и Светога Духа, и учећи их да држе све што сам вам заповедио. И ево, ја сам с вама у све дане до свршетка света.* »

Тако је Бог у темељу свог првог савеза Мојсију открио историју настанка наше земаљске димензије, али само нама који живимо последње дане човечанства открива разумевање његовог свеукупног спасоносног пројекта, затварајући заграду искуства земаљског греха који ће трајати шест хиљада година. Стога делимо са Богом очекивање вечног окупљања свих његових верних небеских и земаљских изабраника. Стога је изабрана привилегија да своју пажњу усмеримо на небо и његове становнике. Са своје стране, они нису престали да се занимају за судбину изабраних и нашу земаљску историју, од стварања до краја света, како је записано у 1Кор.4:9: „*За Бога ми се чини, учинио је нас, апостоле, последњим међу људима, на*

неки начин осуђеним на смрт, пошто смо били приказ свету, анђелима и људима. »

Ситуација на земљи се погоршава

Стих 12: „*Радујте се, дакле, небеса и који пребивате на небесима. Тешко земљи и мору! Јер ђаво је сишао к вама у великом гневу, знајући да има мало времена.*»

„*Становници на небу*“ су били први који су се „*радовали*“ Христовој победи. Али пандан овој радости је интензивирање „*несреће*“ за „*становнике земље*“. Јер ђаво зна да је осуђен на условну казну и да има „*мало времена*“ да делује против свог плана спасења. Све акције које је демонски логор затворен на земљи спроводио током 2000 година, све је открио Исус Христ у свом Откровењу или Апокалипси. Ово је тема овог рада који вам пишем. И од 2018. године, изабраници Исуса Христа деле ово сазнање о крају времена резервисаног за ђавола за његово дело завођења; завршиће се у пролеће 2030. славним повратком њиховог божанског Учитеља. Заграда ове теме затвара се стихом 12.

Затварање заграде борбе на небу

Наставак теме жене која вози у пустињи

Стих 13: „*Када змај виде да је бачен на земљу, потеря жену која је родила мушко дете.*»

Ова заграда дозвољава Духу да преузме тему папске владавине из 6. стиха. Израз „*змај*“ у овом стиху још увек означава самог ђавола, Сатану. Али његова борба против „*жене*“ одвија се кроз римску акцију, сукцесивно, царску, па папску.

Стих 14: „*И дадоше се жени два крила орла великог да одлети у пустињу, у своје место, где се храни неко време и време и пола времена, далеко од лице змије.*»

У овом 14. стиху он наставља поруку указујући на трајање папске владавине у облику „*три и по године*“, „*време, времена и по времена*“, што се већ користи у Дан.7:25. У овом наставку, нови детаљи ће бити откривени у хронолошком низу догађаја. Мора се приметити један детаљ: „*змај*“ из 4. стиха је замењен „*змијом*“ на исти начин на који је „*змај*“ из 3. стиха замењен „*репом*“. Изрази „*змија и реп*“ откривају нам промену активне тактике коју Бог, „*велики орао*“, инспирише у ђаволу и његовим демонима. После отворене агресије „*змаја*“ следи лукавство и верска лаж „*змије*“ која се испуњава папском владавином од 1260 проречених година. Помињање „*змије*“ омогућава Богу да нам предложи поређење са околностима првобитног греха. Као што је Ева била заведена „*змијом*“ кроз коју је говорио ђаво; „*жена*“, „*невеста*“ Христова, подвргнута је тесту лажних речи које јој ђаво износи кроз „*уста*“ својих агената папског римокатолицизма.

Стих 15: „*И пусти змија воду из својих уста као реку за женом, да је одвуче крај реке.*»

Стих 15 илуструје католички прогон којем је подвргнута неверна хришћанска вера; као „ вода реке “ која „ односи “ све што јој је на дохват руке . Римокатоличка папска „ уста “ покренула су своје фанатичне и округне католичке савезе против својих верских противника. Савршено остварење ове акције је стварање корпуса „змајева“ Луја КСИВ по савету бискупа Ле Теллиера. Ово војно тело, створено да врши миран протестантски отпор, имало је за циљ да „ обучи “ све слабе и кротке изабране Христове у његове догме, приморавајући их да бирају између преласка у католичанство или одвођења у заробљеништво или смрти након ужасног злостављања. и мучење.

Стих 16: „ *И земља је помогла жени, и отворила је земља своја уста и прогутала реку коју је змај избацио из својих уста.* »

Дух нам нуди два надређена тумачења за овај појединачни стих. Имајте на уму да су „ жена “ и „ земља “ овде два различита ентитета и да „ земља “ може да симболизује протестантску веру или буквалну земљу, тло наше планете. Ово ће дати овом стиху два тумачења која следе једно за другим хронолошки у божанском Откривењу.

1. порука: лажни бестијални протестантизам : У хронолошком редоследу, прво, „ жена “ одговара сликовитом опису мирних протестаната Реформације чија су званична „ уста “ (уста Мартина Лутера 1517.) осуђивала грехе католика; што је оправдало њихово име: „протестанти“ су они који протестују против католичке верске неправде која греша против Бога и убија његове праве слуге. Још једна лицемерна компонента протестантизма коју симболизује реч „ земља “ такође је отворила „ уста “ да осуди католичку веру, али је узео оружје и његови силовити ударци су „прогутали “ значајан део бораца католичких савеза. Реч „ земља “ овде симболизује чувене „хугеноте“, протестантске борце из Севена и оне војних упоришта попут Ла Рошела током „ратова религија“ у којима две групе људи нису ни служиле ни поштовале Бога. борци.

2. порука : **осветнички мач француског националног атеизма .** У другом читању, и хронолошким редом, овај 16. стих открива како ће Француска револуција у потпуности прогутати папску агресију католичких монархија. Ово је главна порука овог стиха. И то је она коју Бог даје улози „ ⁴ труба “ из Откр.8:12, и " *звер која излази из бездана* " из Откр.11:7, у аналогiji са Лев.26:25, долази, каже Бог, као " *мач, да освети мој савез* ” које су издали бунтовни католички грешници. Ова слика је заснована на казни побуњеника „ *Кореја* “ у Бр. 16:32: „ *Земља отвори уста своја , и прогута њих и њихове куће, са свим Корејевим народом и свим њиховим добрима .“* У савршеном складу са божанским Откривењем и историјским остварењем, ова компаративна слика подсећа на одбацивање божанског закона од стране побуњеника у обе ситуације.

Змајев последњи непријатељ : Адвентистички остатак жена

Стих 17: „ *И разгневи се змај на жену, и пође да зарати против остатка потомства њеног, који држе заповести Божије и који имају сведочанство Исусово.* »

Прелазећи у тишини 150 година деловања протестаната погођених божанским проклетством, тема „ 5. трубе “, Дух призива последњу земаљску борбу ђавола и његових небеских и земаљских послушника, и показује нам мете. њихове заједничке мржње. Ове последње мете ће бити Изабрани, последњи потомци и наследници адвентистичких пионира из 1873. којима је најављен овај последњи тест према Откр.3:10. Пионири чију ће мисију завршити, носећи исти божански благослов. Они ће морати чврсто и верно да подржавају дело које им је Исус поверио: одбијајући да на било који начин поштују „ *жиг звери* ” у Римску недељу, верно, и без обзира на цену, практиковање суботњег одмора, током Субота, прави седми дан у недељи, време које је организовао и установио велики и свемоћни Бог створитељ. То је истина која се појављује у овом опису „остатка *семена жене* “ у овом стиху: „ *они који држе заповести Божије* “, десет, а не девет; „ *и који чувају сведочанство Исусово* “, јер не дозвољавају никоме да га узме од њих; ни „ *змајеви* “, ни „ *змије* “. А ово „ *сведочење Исусово* “ је оно што је најдрагоценије, јер, према Откр. 19:10, „ *сведочење Исусово је дух пророштва* “. То је ово пророчко сведочанство које онемогућава „ *ђаволу да превари праве изабране* “ Христа, Бога истине, као што учи Мат.24:24: „ *Јер ће устати лажни Христи и лажни пророци; они ће чинити велика чуда и чуда, до те мере да заведу, ако је то могуће, чак и изабране* . „.

Скоро... потпуна победа Сатане

Стих 18: „ *И стаде на песку морском.* “

Овај последњи стих показује нам тријумфалног ђавола који је успео да у свом паду и смртној осуди понесе са собом **све хришћанске верске институције** којима доминира и које држи под својом влашћу. У Ис.10:22, Бог објављује: „ *Иако је твој народ, Израеле, као песак морски, само ће се остатак вратити; уништење је решено, то ће изазвати преливање правде.* » Тако, према овом пророчанству, на крају света, само дисидентски адвентисти, који сачињавају „ *остатак жене* “, „ *Изабрана, Невеста Христова* “, и духовни „*Израел* “ Божији, беже у ово сатанске доминације. Сећам се да под именом „Адвентиста“, Дух дефинише мерило вере за спасење последњих изабраних од 1843; 2020., то је религиозно понашање, али више није институција коју је Бог судио, осудио и одбацио („ *повраћао* “) 1994. године.

Откривење 13: Лажна браћа хришћанске религије

Звер мора – Звер земаљска

Број 13 за сујеврне идолопоклонике представља амајлију за срећу или амајлију за несрећу у зависности од мишљења и земље сваке особе. Овде, у свом славном Откривењу, Бог нам открива свој сопствени код бројева, заснован на бројевима од 1 до 7 и њиховим различитим комбинацијама. Број 13 се добија додавањем броја „6“, броја анђела Сатане, и броја „7“, броја Бога, а тиме и легитимне религије која је дата творцу Богу у Исусу Христу. Тако ћемо у овом поглављу пронаћи „лажну браћу хришћанске религије“, али стварне смртне непријатеље истински изабраних. Овај „*тарш*“ се крије усред „*доброг зрна*“ под обмањујућим религиозним појавама које ово поглавље разоткрива.

Прва звер : која излази из мора

Змијског змаја

Стих 1: „*Тада видех звер како излази из мора са десет рогова и седам глава , и на роговима његовим десет дијадема , и на главама његовим богохулна имена .*

Као што смо видели у проучавању Откр. 10, у овом поглављу налазимо две такозване хришћанске „*звери*“ нашег доба. Први, „*који се диже из мора*“, као у Дан.7:2, тиче се католичке вере и њене прогонитељске владавине пророчких „*42 месеца*“, или 1260 стварних година. Узимајући симболе царстава која му претходе у Дан.7, налазимо владавину „*малог рога*“ који је требало да се појави након што је „*десет рогова*“ примило своја краљевства према Дан.7:24. „*Тијаре*“ постављене на „*десет рогова*“ показују да је на мети овај историјски контекст. Овде је папски Рим симболизован са „*седам глава*“ које га посебно карактеришу у двоструком смислу. Најбуквалнији је онај од „*седам брежуљака*“ на којима је Рим изграђен према Откр.17:9. Други, духовнији, има предност; израз „*седам глава*“ означава посвећење магистратуре: „*седам*“ је број посвећења, а „*главе*“ означава судију или старешину у Ис.9:14. Ова супериорна магистратура приписује се папском Риму јер има облик независне државе, како грађанске тако и верске, чији је глава папа. Дух наводи: „*и на главама његовим имена хула*“. Реч „*бласфемија*“ је у једнини и морамо је превести као: „*имена лажни*“, према значењу речи „*бласфемија*“. Исус Христ приписује „*лаж*“ римском папском режиму. Стога му приписује титулу „*оца лажни*“ којом је означио ђавола, самог Сатану у Јовану 8:44: „*Ти си од оца ђавола , и хоћеш да испуњаваш жеље свог оца. Он је од почетка био*

убица, и не стоји у истини, јер у њему нема истине. Када изговара лаж, говори из свог срца; **јер је лажов и отац лажси**.”

Стих 2: „Звер коју сам видео била је као **леопард**; ноге су му биле као у **медведа**, а уста као уста у **лава**. Змај му је дао своју моћ, свој престо и велику власт.»

„Четврта звер“ из Дан.7:7 каже „ужасна, страшна и изузетно јака“ овде добија прецизнији опис. У ствари, само оно представља критеријуме три царства која су му претходила од Халдејског царства. Он поседује агилност „леопарда“, надмоћну моћ „медведа“ и окрутну месождерску снагу „лава“. У Откр.12:3, „змај“ из 3. стиха, где су „дијадеме“ биле на „седам глава“ представљао је Рим у његовој паганској империјалној фази прогона раних хришћана. Дакле, као што „мали рог“ из Дан.7:8-24 наслеђује онај из Дан.8:9, овдје папство добија своју моћ од Римског царства; што историја потврђује царским указом због Јустинијана I⁵³³ (писање) и 538. (пријава). Али пази! „Змај“ се такође односи на „ђавола“ у Откр. 12:9, што значи да папство своју моћ, „своју моћ, свој престо и своју велику власт“ добија од самог ђавола. Разумемо зашто Бог чини два ентитета „очевима лажси“ у претходном стиху.

Напомена: На војном плану, папски Рим задржава снагу и моћ свог империјалног облика, јер му европске краљевске војске служе и задовољавају његове одлуке. Као што Дан.8:23 до 25 учи, његова снага почива на „успеху његових лукавстава“ који се састоје од тврдњи да представљају Бога на земљи, и као такав, у могућности да отвори или затвори приступ предложеном вечном животу. Јеванђеље Христово: „На крају њихове владавине, када грешници буду уништени, појавиће се **дрски и вешти цар**. Његова моћ ће се повећати, али не његовом сопственом снагом; он ће направити невероватну пустош, успеће у својим подухватима, уништиће моћне и људе светаца. Због свог благостања и успеха његових трикова, он ће имати охолост у свом срцу, уништиће многе људе који су живели у миру, и он ће устати против поглавара владара; али ће се сломити, без напора било које руке.»

Крајем 1260-их, атеизам Француске револуције окончао је њену деспотску власт успостављену од 538.

Стих 3: „И видех једну од његових глава као смртно рањену; али му је смртна рана била зацељена. И сва земља је била у страху иза звери.»

Никада се не покајавши у читавој својој историји, папски магистрат ће морати да се одрекне своје моћи прогона кроз принуду. То ће бити остварено од 1792. године када је монархија, њена оружана подршка, збачена и обезглављена француским атеизмом. Као што је најављено у Откр.2:22, ова атеистичка „велика невоља“ жели да уништи римску верску моћ „жене Језавеле“ и њене мете су „они који чине прељубу с њом“; монарси, монархисти и католички свештеници. Овако је морала бити „као смртно рањена“. Али из опортунистичких разлога, цар Наполеон I га^{је} поново успоставио 1801. у име свог Конкордата. Никада више неће директно

прогонити. Али његова заводљива моћ ће се наставити за мноштво католичких верника који ће сви веровати у њене лажи и њене претензије до повратка у славу Исуса Христа: „И цела земља беше у дивљењу иза звери“ . „Цела земља је следила звер“, а ова реч земља, у двоструком смислу, односи се на планету, али и на реформисану протестантску веру која је из ње произашла. Екуменски савез (= земаљски, на грчком) склопљен од тада потврђује ову најаву. Да је Дух хтео да изрази ову поруку јасним језиком, прочитали бисмо: „Цела протестантска религија следила је нетолерантна католичка вера“. Ова изјава ће бити потврђена проучавањем друге „звери“ која овог пута „излази са земље“ у 11. стиху овог поглавља 13.

Стих 4: „И поклонише се змају, јер даде власт звери; поклонише се звери говорећи: Ко је као звер и ко може да се бори против ње? »

Означавајући и царски Рим, али и Сатану, према Откр. 12:9, змају, дакле самог *ђавола*, *обожавају* они који поштују папски режим; ово као резултат и у потпуном незнању, јер је он тај који је „*дао своју моћ звери*“. Дакле, папски „*успех подухвата*“ који је проречен у Дан.8:24 потврђује историја. Она влада изнад краљева својом верском моћи, на апсолутан начин, дуго неоспорна. Она додељује земље и почести титулама оне који јој служе да их награди, као што можемо прочитати у Дан.11:39: „Са *страним богом ће деловати против утврђених места; и испуниће чашћу оне који га признају, учиниће их владарима над многима, поделиће им земље као награду*.“ Ствар је постигнута буквално на добро познат начин када је папа Александар VI Борџија (озлоглашени убица) 1494. поделио земљу и доделио Португалу, источној напредној тачки Бразила и Индије, и Шпанији, све остало новооткривено. земље. Дух инсистира. **Изабраник Исуса Христа мора бити потпуно убеђен да је католичка вера дијаболничка, и да све њене агресивне или хуманистичке акције управља Сатана, противник Бога и изабраних.** Овај нагласак је оправдан јер он у Дан.8:25 пророкује „*успех његових подухвата и успех његових лукавстава*“. Њен верски ауторитет признат од краљева, моћних и хришћанских народа Европе даје му престиж заснован на поверењу, дакле у стварности изузетно крхак. Али када се Бог и ђаво удруже за казнену акцију, гомиле, људске масе послушно иду лажним путем трасираним и изнад свега наметнутим. На земљи, моћ захтева моћ, јер људи воле да се осећају моћно, а у овом домену, папски режим, који тврди да представља Бога, је мајстор жанра. Као у Откр.6, тема поставља питање: " *Ко је као звер и ко може да се бори против ње?*" „. Поглавља 11 и 12 дала су одговор: Бог у Христу који ће 1793. године покренути француски револуционарни атеизам који ће га прогутати у крвопролиће. Али све до појаве овог „*мача осветника*“ (улога приписана 4. ^{казни} у Лев.26:25), наоружани протестанти су се већ борили против њега, али нису могли да га победе. Мушкарци, протестанти, Французи и Немци, и англиканци, сви чврсти као она, бориће се са њом од 16. ^{вска}, узвраћајући јој смртне ударце, јер је њихова вера пре свега политичка.

Стих 5: „И дадохе му се уста која говоре охоле речи и хуле; и дато му је моћ да делује четрдесет и два месеца. »

Ове речи су идентичне онима које читамо у Дан.7:8 које се тичу римског папског „ *малог рога* ” који се *уздиже после „ десет рогова ”* европских краљевстава. Овде налазимо његову „ *ароганцију* “, али овде Дух додаје „ *хуле* “ или лажне претензије и верске лажи на којима је изграђен „ *његов успех* “. Бог потврђује своју владавину од „ *1260* “ стварних година представљених у библијском пророчком облику „ *четрдесет и два месеца* “, према коду „ *дан за годину* “ из Језе.4:5-6.

Стих 6: „ *И отвори уста своја да хули на Бога , да хули на име његово, и на шатор његову, и на оне који живе на небесима.* »

Овде морам да скренем пажњу на опште значење које човечанство даје речи „ *хула* “ или увреда. Ова концепција је погрешна јер означавање лажи, „ *хула* “ уопште не поприма аспект увреде, а што се тиче оних које Бог приписује папском Риму, оне имају, напротив, изглед лажне и обмањујуће светости.

Папска уста „ *изговарају хуле на Бога* “; што потврђује његов идентитет у Дан.11:36 где читамо: „ *Цар ће чинити шта хоће; узвисиће се, прославиће се изнад свих богова, и рећи ће невероватне ствари против Бога богова ; напредоваће док се гнев не заврши, јер ће се оно што је одређено остварити.* » Дух приписује папском режиму лажи, или „ *хуле* “, које карактеришу све његове верске доктрине; „ *против Бога, да хули на његово име* “, она узалуд узима Божје име, искривљује његов карактер, приписујући му његове убилачке ђаволске поступке; „ *његова скинија* “, односно његова духовна светиња која је његов Сабор, Његови Изабраници; „ *и оних који живе на небу* “, јер представља небо и његове становнике на његов варљив начин, призивајући у својим догмама небески пакао, наслеђе Грка који су их сместили под земљу, рај и чистиште. „ *Становници неба* “, чисти и свети, пате и огорчени су због тога што им се неправедно приписује модел злоће и суровости који је у људима надахнуо земаљски демонски логор.

Стих 7: „ *И даде му се да зарати против светих и да их победи. И дата му је власт над сваким племеном, народом, језиком и нацијом.* »

Овај стих потврђује поруку из Дан.7:21: „ *Видео сам овај рог како ратује против светих и надвладава их .*“ Европско и глобално хришћанство је заиста мета, пошто је римокатоличка вера била наметнута свим европским народима који су у ствари били састављени од „ *племена, народа, језика и нација* “ који су били грађански независни. Њена „ *власт над сваким племеном, народом, језиком и нацијом* “ потврђује њену слику „ *проститутке Вавилона великог* “, из Откр. 17:1, који је представља „*како седи на многим водама* “; „ *воде* “ које симболизују „ *народе, мноштво, нације и језике* “ према Откр.17:15. Можемо са интересовањем приметити одсуство речи „ *племе* “ у овом 17. поглављу. Разлог је коначни контекст циљане ере која се тиче Европе и западног хришћанства у којој је племенски облик замењен различитим националним облицима.

С друге стране, у контексту почетка успостављања папског режима, европско становништво је у суштини било организовано у „ *племена* “ попут Римске Галије, разједињена и подељена различитим „ *језицима* “ и

дијалектима. Хронолошки гледано, Европу су насељавала „ племена “, затим „ народи “ подложни краљевима, и коначно, у 18. веку, републиканске „ нације “, као што су Сједињене Државе Северне Америке, које чине њен важан изданак. Устав „народа“ је због потчињавања римском папском режиму, јер је он тај који признаје и успоставља власт краљева хришћанске Европе, од Хлодвига 1. краља Франака.

Стих 8: „ И поклониће се њему сви који живе на земљи, чије име није записано од постанка света у књизи живота Јагњета које беше заклано. »

У последње време, где симбол „ земља “ означава протестантску веру, ова порука добија прецизно значење: сви протестанти ће обожавати католичку веру; ~~евн~~—, осим изабраних којима Дух суптилно даје ову дефиницију: „ они чије име ~~није~~—записано од постанка света у књизи живота Јагњета које је заклано. » И овде вас подсећам, њени изабрани представници су „ грађани царства небеског “ за разлику од побуњеника који су „ становници земље “. Чињенице сведоче о истинитости ове пророчке објаве коју је формулисао Дух Божији. Јер од почетка реформације, осим случаја Пјера Валда 1170. године, протестанти обожавају католичку веру поштујући њену „недељу“ наслеђену од паганског цара Константина 1. од 7. марта 321. Ова оптужба припрема ^{тему} друга „ звер “ представљена у стиху 11.

Стих 9: „ Ако ко има уши, нека чује!“ »

Онај ко има „ ухо “ разлучивања отворено од Бога, разумеће поруку коју предлаже Дух.

Најава казне коју је извршио осветнички мач француског националног атеизма

Стих 10: „ Ако ко одведе у ропство, отићи ће у ропство; ако ко убије мачем нека буде убијен мачем. Ово је истрајност и вера светих. »

Исус Христ подсећа на мирну послушност коју у сваком тренутку захтева од својих изабраних. Попут првих мученика, изабрани званичници сурове папске владавине морају прихватити судбину коју им је Бог припремио. Али он најављује шта ће бити његова правда која ће својевремено казнити, верске захтеве краљева и папа као и њихово свештенство. Пошто су „ одвели “ изабране званичнике у заточеништво, они ће и сами отићи у затворе француских револуционара. А пошто су „ убили мачем “ изабране које је Исус волео, они ће и сами бити убијени од осветничког „мача“ Божијег чију ће улогу извршити гиљотина истих француских револуционара. Кроз Француску револуцију Бог ће одговорити на жељу за **осветом** изражену крвљу мученика у Откр. 6:10: „ Повикаше из свег гласа говорећи: Докле, свети и истинити Учитељу, чекај да судимо и да се **осветимо** за крв нашу над онима који живе на земљи? „. А револуционарна гиљотина ће „ смрћу ударити католичку децу“ монархије и папско римско свештенство како је најављено у Откр.2:22. Али међу њеним жртвама наћи ћемо и лицемерне протестанте који су помешали веру са грађанским политичким ставовима и бранили, са „ мачем “ у руци, своја лична мишљења и своје верско и материјално наслеђе. Ово понашање је

било понашање Џона Калвина и његових злокобних и крвавих сарадника у Женеви. Евоцирајући акције извршене 1793. и 1794. године, пророчанство нас доводи у контекст дугог верског мира успостављеног за „150“ година проречених у пророчким „пет месеци“ из Откр. 9: 5-10 . Али после 1994. године, краја овог периода, од 1995. године, поново је успостављено право на „убијање“ из верских разлога. Потенцијални непријатељ тада јасно постаје исламска религија до њеног ратоборног продужетка који ће довести до „трећег светског рата“ између 2021. и 2029. Непосредно пре Христовог повратка који се очекује на пролеће 2030. *појавиће се друга „звер“* . у овом поглављу 13.

Друга звер: која се диже из земље

Последњи сукоб змаја -јагњета

Стих 11: „*Тада видех другу звер како излази из земље, која је имала два рога као у јагњета, и која је говорила као змај.*»

Кључ за идентификацију речи „земља“ налази се у Пост.1:9-10: „*Бог рече: Нека се сакупе воде које су под небом на једно место, и нека се појави суво. И тако је било. Бог је копно назвао земљом, а масу воде је назвао морем. Бог је видео да је добро.*»

Дакле, као што је сува „земља“ изашла из „мора“ другог дана земаљског стварања, ова друга „звер“ је изашла из првог. Ова прва „звер“ која означава католичку религију, друга, која произилази из ње, тиче се протестантске религије, односно реформисане цркве. Ово изненађујуће откривење, међутим, више не би требало да нас изненађује, будући да су нам студије из претходних поглавља, на комплементаран начин, откриле духовни статус који Бог даје у свом божанском суду овој протестантској религији која је, након периода названог „Тијатира“, није пристао да доврши предузету реформу. Ипак, ово довршење је захтевано декретом Дан.8:14, коме она дугује Божју поруку из Откр.3:1: „*Речено је да си жив; а ти си мртав.*” Ова духовна смрт баца је у руке ђавола који је својим надахнућем припрема за своју „битку код Армагедона“, у Откр. 16:16, последњег часа земаљског греха. Управо у часу овог последњег теста вере, прореченог у поруци упућеној њеним адвентистичким слугама у то време у *Филаделфији* , она ће предузети нетолерантне иницијативе које ће је учинити „звер која се диже из земље“. Она има „два рога“ која ће следећи стих 12 оправдати и идентификовати. Јер уједињене у екуменском савезу, протестантска и католичка религија уједињене су у својој борби против дана одмора који је Бог освештао аутентичног седмог дана у недељи; Субота или Шабат Јевреја, али и Адама, Ноја, Мојсија и Исуса Христа који то нису доводили у питање током своје службе и учења на земљи јер су оптужбе за кршење суботе које су побуњени Јевреји подигли против Исуса биле неосноване и неоправдано. Намерно чинећи чуда суботом, његова мотивација је била да рedefинише прави Божји концепт суботњег одмора. Ове две религије, које захтевају спасење које добија „јагње које узима грехе света“, заслужују, по својим описним критеријумима, слику „јагњета које говори као змај“. Јер заговарање нетрпељивости према посматрачима

суботе које ће ићи толико далеко да осуде на смрт, то је заиста отворени рат, стратегија „змаја“ , који се поново појављује.

Стих 12: „ *Она је извршила сву власт прве звери у њеном присуству, и учинила је да се земља и њени становници поклоне првој звери, чија је смртна рана била зацељена.* »

Сведоци смо својеврсне штафете, католичка вера више не доминира, већ је њен некадашњи ауторитет дат протестантској вери. Ово, јер је ова протестантска религија званично религија најмоћније земље на свету: Сједињених Држава Северне Америке или САД. Фузија европске и америчке протестантске религије је већ постигнута, укључујући и адвентистичку институцију. седмог дана, од 1995. Нови „ *Вавилонски* “ на земљи су приморани на религиозно мешање јер су изграђени добродошлицом имигрантима различитих верских конфесија. Ако људи сматрају да су ове ствари нормалне, због њиховог површног ума и своје верске незаинтересованости, са своје стране, Бог створитељ који се не мења, не мења ни своје мишљење, и кажњава ову непослушност која игнорише његове историјске поуке сведочене у Библији . Бранећи редом римску недељу првог дана, дан одмора који је установио Константин I , друга протестантска „ *звер* “ је „ *направила прву католичку звер*“ што је признала као званични верски статус и дала јој име. „Недеља“ обмањује. Дух нас подсећа да је овај најновији савез између протестаната и католика омогућен јер је „ *смртна рана* “ коју је задала „ *звер која се уздиже из бездана* “ била „ *исцељена* “. Зове га назад јер друга звер неће имати ову шансу да буде излечена. Биће уништен славним доласком Исуса Христа.

Стих 13: „ *Чудеса велика учинише, чак и огањ сиђе с неба на земљу пред људима.* »

Од своје победе над Јапаном 1945. године, протестантска Америка је постала прва нуклеарна сила на земљи. Њена веома висока технологија се стално опонаша, али јој се никада не може прећи; увек је корак испред својих конкурената или противника. Овај примат ће бити потврђен у контексту „Трећег светског рата“ где ће, према Дан.11:44, уништити свог непријатеља, Русију, земљу „краља севера“ у овом пророчанству. Његов престиж ће тада бити огроман, а преживели у сукобу, запањени и дивећи се, повериће му своје животе и признати његову власт над целим људским животом. „ *Ватра са неба* “ припадала је само Богу, али од 1945. Америка га поседује и контролише. Њему дугује своју победу и сав свој садашњи престиж који ће даље расти са њеном победом у предстојећем нуклеарном рату.

Стих 14: „ *И она превари оне који живе на земљи знамењима која јој је дато да чини пред звери, говорећи онима који живе на земљи да направе лик звери која је имала рану од мача и који је живео.* »

техничка „ *чуда* “ су безбројна. „ *Становници земље* “ постали су зависни од свих њених изума који упијају њихове животе и мисли. Све док Америка не тражи од њих да се лише ових справица које им окупирају душу, попут наркомана, „ *људи земље* “ су спремни да легитимишу верску нетрпељивост према „ *веома малој групи*“, „ *остатку жене*“. ” из

Откр.12:17. „... *прављење лика звери* ” подразумева копирање дела католичке религије и њихово репродуковање под протестантским ауторитетом. Овај повратак грубости ума биће заснован на две радње. „ *Преживели* “ ће преживети ужасна дела рата, а Бог ће их непрестано и постепено ударати са „ *седам последњих зала гнева свога* “, описаних у Откр.16.

Недељни декрет о смрти

Стих 15: „ *И даде му се да оживи лик звери, да проговори лик звери, и да се побију сви који се не буду клањали лику звери.* »

Ђавољи план, надахнут од Бога, ће се обликовати и остварити. Дух открива облик крајње мере која ће бити предузета у шестој од „седам последњих зала“. Званичним декретом који су прихватили сви преживели побуњеници на земљи, биће одлучено да се на датум између раног пролећа и 3. априла 2030. убију последњи преостали адвентисти који се држе суботе. Логично, овај датум означава годину повратка у славу Исуса Христа. Пролеће ове 2030. године је нужно тренутак када он интервенише да спречи да се изврши погубни план побуњеника против његових изабраника које долази да спасе „скраћујући дане“ њихове „велике невоље“ (Мт.24) . :22).

Стих 16: „ *И учини да сви, и мали и велики, богати и сиромашни, слободни и робови, добију жиг на својој десној руци или на челу.* ”

Усвојена мера дели преживеле из епохе у два табора. Побуњенички је идентификован „ *знаком* “ људског ауторитета који означава католичку „недељу“, древни „дан непокореног сунца“ који је наметнуо један од његових обожаватеља, римски цар Константин И, ^{од} 7. марта 321. године. „ *Жег* “ се прима „ *на руку* “, јер представља људско „дело“ које Исус суди и осуђује. Такође се прима „ *на чело* “ што симболизује личну вољу сваког људског створења чија је одговорност тако потпуно ангажована под праведним судом Бога створитеља. Да би се из Библије потврдило ово тумачење симболике „ *руке* “ и „ *чела* “, постоји овај стих из Поновљених књига 6:8, где Бог каже о својим заповестима: „ *Свежи их као знак на своје руке, и биће као предњице између твојих очију.* »

Претходне репресалије

Стих 17: „ *и да нико није могао купити или продати без жига, имена звери или броја њеног имена.* »

Иза ове речи „ *особа* “ крије се табор адвентистичких светаца који су остали верни суботи коју је Бог посветио. Зато што одбијају да поштују „ *ознаку* “, у недељу, остатка првог паганског дана, они су стављени по страни. У почетку су били жртве „бојкота” добро познатог у америчким мерама против противника који су им пружали отпор. Да бисте имали право на трговину, мора се поштовати „ *жиг* “, у недељу, што се тиче протестаната, „ *име звери* “, „намесник Сина Божијег“, што се тиче католика, или „ *број његових име* “, или број 666.

Стих 18: „ *Ово је мудрост. Ко има разум нека израчуна број звери. Јер то је број човека, а његов број је шест стотина шездесет и шест.* »

Људска мудрост није довољна да се разуме порука Духа Божијег. То мора бити наслеђено од њега, као што је случај са Соломоном чија је мудрост надмашила мудрост свих људи и учинила његову репутацију широм познатог света. Пре усвајања арапских бројева, код Јевреја, Грка и Римљана, слова њиховог алфабета су такође имала вредност шифре, тако да се збрајањем вредности слова која чине реч одређује њен број. Добијамо га „прорачуном“ како је наведено у стиху. „... број његовог имена ” је „ 666 ”, односно *број* добијен додавањем нумеричке вредности римских слова садржаних у његовом латинском називу „ВИЦАРИВС ФИЛИИ ДЕИ”; нешто што је показано у проучавању 10. поглавља. Ово име само по себи представља највећу „ хулу “ или „ лаж “ његових тврдњи, јер Исус ни на који начин себи није дао „замену“, што значи реч „викар“.

Откривење 14: Време адвентизма седмог дана

Поруке три анђела - жетва - берба

Ово је поглавље које циља на време између 1843. и 2030. године.

Године 1843, посебна употреба пророчанства из Дан.8:14 навела је „адвентисте“ да чекају повратак Исуса Христа одређен за пролеће тог

датума. Ово је почетак низа тестова вере где ће интересовање за дух пророштва, наиме, „ *сведочанство Исусово* “ према Откр. 19:10, појединачно показивати хришћани који тврде да су од Исусовог спасења Христа под више верских ознака. Само демонстрирани „ **радови** “ дозвољавају избор или не. Ова дела се могу сажети у два могућа избора: прихватање или одбијање примљене светлости и њених божанских захтева.

Године 1844, након новог очекивања постављеног за јесен 1844, Исус ће водити своје изабране према мисији довршетка дела реформације које почиње обнављањем практиковања суботе коју је Бог посветио од стварања света. . Ово је најважнија тема „ *светости* “ која је „ *оправдана* “ од 1844. године, када је на овај преступ скренута пажња његовим слугама. Овај превод Дан.8:14, преведен до моје службе као: „ *две хиљаде триста увече ујутро и светиња ће се очистити* “, аутентично је, у складу са оригиналним хебрејским текстом: „ *две хиљаде триста увече ујутро и светост ће бити оправдана* . Свако може открити да је кршење божанске суботе од 321. године праћено бројним другим напуштањима доктринарних истина које је Бог установио у време апостола. После 1260 година владавине лажи, деструктивних наследника вере, папство је оставило у протестантској доктрини многе лажи неподношљиве за Бога истине. Због тога, у овом 14. поглављу, Дух представља три главне теме које су сукцесивно: адвентистичка мисија или порука „ *три анђела* “; „ *жетва* “ краја света, разврставање и усхићење изабраних; „ *берба грозђа* “ грозђа гнева, коначна казна лажних пастира, лажних вероучитеља хришћанства.

Поучен од 1844. да штити изабране од божанског гнева, последњи тест је резервисан за крајњи крај времена датог човечанству да се позиционира између откривене божанске воље и најпотпунијег бунтовног људског захтева који је пао у отпадништво. Али, направљени избор има последице за све оне који су умрли од 1844. Само просвећени и верни изабрани „ *умиру у Господу* “ по учењу 13. стиха где се проглашавају „ *блаженима* “, односно благодатима Христос, са свим својим благословом већ потврђеним у поруци упућеној анђелу „ *Филаделфије* “ која их се тиче, јер није довољно бити крштен „адвентистом“ да би вас Бог сматрао изабраним.

С друге стране, ако остане да се открију детаљи напуштања, суштинске тачке су подвучене и сажете од стране Духа у облику „порука три анђела“ из стихова од 7 до 11. Ове поруке следе једна за другом у сукцесије последица.

Подсећам га овде, након белешке на насловној страни 2 овог дела, ове три поруке истичу три поруке које су већ откривене у симболичним сликама у Даниловој књизи у Дан.7 и 8. Њихов подсетник, у овом 14. поглављу Откривења , подвлачи и потврђује изузетан значај који им Бог даје.

Искупљени адвентисти су победили

Стих 1: „ *Погледах, и гле, Јагње стоји на гори Сиону, и с њим сто четрдесет четири хиљаде [људи], који су имали написано име његово и име Оца његовог на челима. »*

„Гора Сион“ се односи на место у Израелу где је изграђен Јерусалим. Символизује наду у спасење и облик који ће ово спасење попримити на крају искушења земаљске и небеске вере. Овај пројекат ће бити у потпуности остварен обновом свега, што се тиче *земље и неба*, према Откр.21:1. „ 144.000 [људи] “ симболизује Христове изабране изабране између 1843. и 2030. године, односно хришћане адвентисте које је Исус Христ тестирао, доказао и одобрио чија се пресуда примењује колективно и појединачно. Колективна пресуда суди о институцији, а индивидуална пресуда се односи на свако створење. „ 144.000 [људи] “ представљају изабране које је изабрао Исус Христ међу следбеницима адвентистичке вере. Овај број је строго симболичан и стварни број одабраних је тајна која је позната и чувана од Бога. Разлог за њихов избор можемо разумети из дефиниције предложене слике. „ *На њиховим челима* “, симбол њихове воље и њихових мисли, исписано је „ *име јагњета* “, Исус и „ *Оца његовог* “, Бог откривен у старом савезу. То значи да су пронашли и репродуковали слику Божију коју је творац Бог дао првом човеку пре греха, када га је формирао и дао му живот; а ова слика је слика његовог карактера. Они представљају плод који је Бог желео да добије тако што је у Исусу Христу откупио грехе својих јединих верних изабраника. Чини се да се на челу изабраних, или по њиховом духу, њиховој мисли и њиховој вољи, налази печат Божији из Откр.7:3 или субота четврте заповести Декалога и нераздвојни лик. јагњета Исуса Христа и његовог откривења у старом завету као Оца, Бога створитеља. Тако се права хришћанска вера не супротставља верским нормама везаним за Сина и Оца као што тврде следбеници Римске недеље, ако не речима, барем на делу.

2. стих: „ *И чух глас с неба, као шум вода многих, као шум грома великог; а глас који сам чуо био је као глас харфиста који свирају на својим харфама.* »

Контрадикторни ликови поменути у овом стиху су у стварности комплементарни. „ *Велике воде* “ симболизују мноштво живих бића која, када се изразе, попримају изглед „ *велике грмљавине* “. Напротив, кроз слику „ *харфе* “ Бог открива савршену хармонију која уједињује његова победничка створења.

Стих 3: „ *И певаху песму нову пред престолом и пред четири бића и пред старешинама. И нико није могао да научи песму, осим сто четрдесет и четири хиљаде, које су откупљене од земље.* »

Бог овде потврђује и подвлачи веома високо посвећење „адвентистичке“ вере успостављене од 1843-44. Његови изабрани представници се разликују од других симболизованих група; „ *престо, четири жива бића и старешине* “; ово последње означава све искупљене од искуства проживетог на земљи. Али божанско Откривење звано Откровење циља само на две хиљаде година хришћанске вере које декрет из Дан.8:14 раздваја у две узастопне фазе. До 1843-44, изабране је симболисало 12 „ *старешина* “ од „ 24 “ наведених у Откр.4:4. Осталих 12 " *старешина* " су адвентистичких " *12 племена* " " *запечаћених* " у Откр.7:3-8 из 1843-44.

Стих 4: „ *То су они који се не оскврнише женама, јер су девице; иду за јагњетом куд год иде. Они су искупљени од људи, као првина за Бога и за Јагње;* »

Речи овог стиха се примењују само у духовном смислу; реч „ *жене* ” означава хришћанске цркве које су пале у отпад од свог порекла, као што је римокатоличка вера, или од 1843-44, за протестантску веру, а од 1994, за адвентистичку институционалну веру. Поменуто „ *скврњење* “ циља на грех који је резултат кршења божанског закона и чија је „ *плата смрт* “, према Римљанима 6:23. Да би их спасио од практиковања греха, Исус Христ је посветио, осим симболичних „ *144.000 [људи]* “. Њихово „ *девичанство* “ је такође духовно и означава их као „ *чиста* “ бића чија је правда избељена крвљу коју је Исус Христ пролио за њих. Наследници греха и његове нечистоће, као и сви потомци Адама и Еве, њихова вера коју је признао Исус Христ савршено их је „ *очистила* “. Али да би ова вера била ефективно призната од стране Исуса Христа, ово прочишћење мора бити стварно и конкретизовано у њиховим „ *делима* “. Ово стога подразумева напуштање грехова наслеђених од лажних хришћанских или јеврејских или, шире, монотеистичких религија. И у свом пророчком откривењу, Бог посебно циља на непоштовање временског поретка који је успоставио од прве недеље свог стварања земље и њеног небеског система.

Иза слике „ *певања нове песме* “ крије се специфично искуство које доживљава само „ *144.000 [људи]* “ запечаћених. После „ *песме Мојсијеве* “ која је славила славни излазак из Египта, симбола греха, „ *песма* “ изабраних „ *144.000* “ слави њихово ослобођење од греха јер су послушали декрет Дан.8:14 и сарађивали у њиховом посвећењу жељена, па чак и тражена, од Бога од 1843-44. Овог датума, небеска визија је подсетила на очишћење грехова извршено на крсту Голготе смрћу Исуса Христа. Ова порука је представљала и прекор и учење које је Бог изнео типу протестантског верника који је био наследник Римске недеље и неких других његових лажних греха. У типологији јеврејских обреда, ово „ *очишћење грехова* “ било је јесењи верски празник током којег је крв убијеног јарца доношена у најсветије место на милостињи постављеном на овом неприступачном месту и забрањеном за остатак света. године, доба године. Крв овог јарца, симболична слика греха, прорече крв Исуса Христа који је и сам постао носилац греха својих изабраника да би уместо њих искупио казну коју заслужују; Сам Исус је постао грех. У овој церемонији, коза представља грех, а не Христа који га носи. На ово физичко кретање првосвештеника од дозвољене светиње до забрањеног најсветијег места до краја године алудира овај стих када каже: „ *они иду за јагњетом где год да иде* “. Подсећајући на ову сцену у визији од 23. октобра 1844. године, Дух Христов је своје изабране несвесне наследнике подсетио на доктринарне лажи, на забрану греха. Тако, од 1844. практиковани грех добровољног порекла, као што је случај римске недеље, чини однос са Богом немогућим, а напуштени грех омогућава проширење овог односа који дотичног изабраника води до пуноће његовог посвећења кроз примање, разумевање и спровођење у дело откривене божанске истине.

Будући да се сматрају „ првином за Бога и за Јагње “, они представљају најбоље што је Бог нашао у свом избору земаљских изабраника. У хебрејским обредима, „ први плодови “ су проглашени „ светим “. Приноси ових животињских или биљних првинаца били су резервисани за Бога како би му се одали почаст и да би се обележила људска захвалност према његовој доброти и доброти. Други разлог, заправо за „ свете првине “, јесте њихово примање божанске светлости која им је откривена у целини јер они живе у времену краја где откривена светлост достиже свој апогеј, свој духовни зенит.

Стих 5: „ и не нађе се лаж у устима њиховим, јер су непорочни. »

Истински изабрани, онај који је рођен од истине новим рођењем, може само да мрзи „ лаж “ у којој не налази задовољство. Лаж је одвратна јер доноси само штетне последице и пати добре људе. Онај ко верује у „ лаж ” тада доживљава бол разочарања, горчину преваре. Нико изабран од Христа не може да ужива у завођењу и обмањивању својих ближњих. С друге стране, истина уверава, она позитивно гради односе са правом браћом, али пре свега, са Богом Творцем и Искупитељем нашег спасења који тврди и узноси своје име као „Бог истине “ . Дакле, пошто више не практикује доктринарни грех, покоршавајући се откривеној истини, сам Бог истине оцењује изабране „ неоспорним “.

Порука првог анђела

Стих 6: „ Видео сам другог анђела како лети посред неба, имајући вечно јеванђеље, да га проповеда онима који живе на земљи, сваком народу, сваком племену, сваком језику и сваком народу. »

„ Још један анђеол “ или други гласник објављује пуну божанску светлост коју симболизује „ средина неба “ или зенит сунца. Ово светло се односи на „ јеванђеље “ или „ добру вест “ о спасењу коју је донео Исус Христ. Назива се „ вечним “ јер је његова порука аутентична и не мења се током времена. На овај начин, Бог потврђује да је у складу са оним што су поучавали апостоли Исуса Христа. Овај повратак истини дошао је из 1843. године након бројних изобличења наслеђених из римокатоличке вере. Проглашење је универзално по аналогији са поруком представљеном у Данилу 12:12 која открива божански благослов адвентистичког рада. „ Вечно јеванђеље “ се овде помиње под аспектом правога плода вере, пратећи божански захтев откривен декретом из Данила 8:14. Интересовање за пророчку реч је легитиман плод норме „ вечно јеванђеље “.

Стих 7: „ Рече громким гласом: Бој се Бога и дај му славу, јер дође час суда његова; и поклони се Ономе који је створио небо и земљу и море и изворе воде. »

У 7. стиху, први анђеол изриче преступ суботе која велича, у божанском декалогу, славу Бога створитеља. Стога је захтевао његову обнову од октобра 1844, али је за свој преступ окривио протестанте од пролећа 1843. године.

Порука другог анђела

Стих 8: „ *И други, други анђео за њим, говорећи: Паде Вавилон велики, напоји све народе вином гнева блуда свога.* »

У 8. стиху, други анђео открива огромну кривицу римопапске католичке цркве која је завела и преварила људе тако што је пагански „дан сунца“ Константина И преименовао у „дан Господњи“ превод латинске ^{монтаже} која је порекло његове „недеље“: диес доминица. Двапут поновљен израз „ *Вавилон Велики је пао, пао* “ потврђује да је за њу и оне који је наследе време божанског стрпљења дефинитивно завршено. Појединачно, обраћење остаје могуће, али само по цену плодова, или „ дела “ покајања.

Подсетник: „ *пао је* “ значи: узима га и побеђује Бог истине **као** што град пада у руке свог непријатеља. Он подиже и осветљава после 1843. године, између 1844. и 1873. године, за своје верне слуге адвентиста седмог дана, „мистерију “ која је карактерише у Откр.17:5. Завођење његових **лажи** губи своју делотворност.

У 8. стиху, пресуда изречена у претходним порукама је потврђена, уз страшно упозорење. Свесни и **добровољни избор** дана одмора који је Константин И установио 321. ^{године}, од 1844. године, чини бунтовнике који га оправдавају пасивним од божанске осуде мука *друге смрти* на последњем суду. Да би прикрио своју оптужбу против недеље, Бог је крије под именом злогласног „ *жига* “ који се супротставља његовом сопственом божанском „ *печату* “. Овај знак људског ауторитета, који доводи у питање њен временски поредак, представља огроман гнев достојан да буде кажњен од Њега. А најављена казна ће, у ствари, бити страшна: „ *мучиће се огњем и сумпором* “ који ће уништити побуњенике, али само у тренутку последњег суда.

Порука трећег анђела

Стих 9: „ *И други, трећи анђео пође за њима говорећи у сав глас: Ако се ко поклони звери и лику њеном, и прими жиг на чело или на руку своју,*

Комплементарност и сукцесивност ове треће поруке са две претходне је прецизирана формулом „ *слиједили су их* “. „ *Глас на сав глас* “ потврђује веома висок божански ауторитет онога који га објављује.

Претња је упућена људским побуњеницима који подржавају и одобравају владавину "звери која се диже из земље " и који усвајају и поштују, својом послушношћу, у недељу, "знак " њене власти, цитирано у Откр. 13 : 16 што је, тренутно, целокупно хришћанско становништво.

Непосредну супротност овог „ *жига* “ „ *печату Божијем* “, односно од недеље првог дана до суботе седмог дана, потврђује чињеница да се оба примају „ на фронту “, седишту св. ће, према Откр.7:3 и 13:16. Имајте на уму да „ *печат Божиј* “ из Откр.7:3 постаје у Откр.14:1: „ *име Јагњета и име његовог Оца* “. Пријем „ на руку “ је појашњен овим стиховима из Поновљених књига 6:4 до 9:

„ *Слушај, Израел! Јахве, наш Бог, је једини Јахве . Љуби Господа Бога свога свим срцем својим и свом душом својом и свом снагом својом . И ове*

заповести, које вам данас дајем, биће у вашем срцу . Усадићеш их у своју децу, и говорићеш о њима када будеш у својој кући, када идеш на пут, када легнеш и када устајеш. Везаћеш их као знак на руке своје, и биће ти као предвезе између очију. Напиши их на стубовима своје куће и на вратима својим. » „Рука“ означава акцију, праксу, а „предња страна“, вољу мисли. У овом стиху, Дух каже: „**Љуби Јахву Бога свог свим срцем својим и свом душом својом и свом снагом својом**“; оно што Исус наводи у Мт.22:37 и које представља као „*прву и највећу заповест*“. Изабрани званичници који носе „*божји печат*“ морају стога да испуне ова три критеријума: „*Воли Бога свим својим срцем*“; да поштује суботњи остатак свог освећеног седмодана; и имајући „*име Јагњета*“ Исуса Христа“ и *име његовог Оца*“ Јахвеа у свом уму. Наводећи „*и име свог Оца*“, Дух потврђује потребу да се поштује десет Божјих заповести и обреда који промовишу светост изабраних у старом савезу. Чак иу своје време, апостол Јован је потврдио ове ствари говорећи у 1. Јовановој 5:3-4:

„*Јер ово је љубав Божија, држати заповести његове. И заповести његове нису тешке, јер све што је рођено од Бога побеђује свет; а победа која тријумфује над светом је наша вера.* »

Стих 10: „*И он ће пити вино гнева Божијег, изливено без мешавине у чашу гнева његовог, и мучиће се огњем и сумпором пред светим анђелима и пред Јагњетом.* »

Божји гнев ће бити сасвим оправдан јер они који приме „*жиг звери*“ поштују људски грех док тврде да су праведни Исуса Христа. У Откр.6:15-17, Дух је сликао последице њиховог коначног суочавања са разорним праведним гневом Исуса Христа.

Изузетно важна напомена : Да бисмо боље разумели овај божански гнев, морамо схватити зашто непоштовање свете суботе толико изазива Божји гнев. Постоје лаки греси, али Библија нас упозорава на грех учињен против Светог Духа, говорећи нам да више нема никакве жртве да бисмо добили божански опроштај. У време апостола, једини пример који нам је дат за ову врсту греха било је одбацивање Христа од стране преобраћеног хришћанина. Али ово је само пример, јер се у стварности хула на Духа Светога састоји у порицању и одбијању сведочанства датог од Духа Божијег. Да би убедио и поучио људска бића, Дух је надахнуо свете списе Библије. Дакле, ко год оспорава сведочанство дато од Духа у Библији, већ чини хулу на Духа Божијег. Може ли Бог учинити боље да објави своју вољу него да поведе оне који су позвани на Библију и њене списе? Може ли јасније изразити своју вољу, своје мисли и свој суверени суд? У 16. ^{веку}, овај презир према Библији против којег је она водила рат означио је дефинитиван крај Божјег стрпљења према римокатоличкој религији; крај његовог стрпљења за доктрину коју никада није признао. Затим, 1843, презир према пророчкој речи означио је крај примања протестантске вере у свим њеним вишеструким облицима, наследника Римске недеље, односно „*жига звери*“. И коначно, заузврат, адвентизам је починио хулу на Светог Духа одбацивши коначно пророчко откривење које му је Исус представио преко свог понизног слугу кога сам оваплотио; хула која је потврђена и појачана

њиховим савезништвом са посматрачима недеље од 1995. Хула на Духа сваки пут добија од Бога праведан одговор који заслужује; праведна осуда на прву и „*другу смрт*“ потврђена у овом стиху 10.

Стих 11: „*И диже се дим њихове муке у векове векова; и немају одмора ни дан ни ноћ они који се клањају звери и лику њеном и који примају жиг имена његовог.*»

„*Дим*“ ће бити само у време последњег суда, у часу када ће бунтовници пали бити „*мучени у огњу и сумпору*“ „*огњеног језера*“ из Откр. 19:20 и 20:14; овога, крајем седмог миленијума. Али већ пре овог страшног тренутка, час славног повратка Исуса Христа потврдиће њихову коначну судбину. Порука овог стиха дотиче се теме „*одмора*“. Са своје стране, избрани пазе на време одмора које је Бог освештао, али пали, с друге стране, немају исту бригу, јер божанским изјавама не дају важност и озбиљност коју заслужују. Стога, као одговор на њихов презир, у часу њихове коначне казне, Бог им неће дати одмора да им олакша патњу.

Стих 12: „*Ово је истрајност светих, који држе заповести Божије и веру Исусову.*»

Речи „*истрајност или стрпљење*“ карактеришу праве свеце божанског Месије Исуса од 1843-44 до његовог повратка у слави. У овом стиху, „*име Оца*“ у 1. стиху постаје „*заповести Божије*“, а „*име Јагњета*“ се замењује са „*вера Исусова*“. Промењен је и редослед приоритета. У овом стиху, Дух прво наводи „*заповести Божије*“, а друго, „*веру Исусову*“; што је историјски и на нивоу вредности од Бога одобрени поредак у свом пројекту спасења. Први стих дао је предност „*имену Јагње*“ да повеже „*144.000*“ изабраних са хришћанском вером.

Стих 13: „*И чух глас с неба који говори: Напиши: од сада блажени мртви који умиру у Господу! Да, вели Дух, да се одморе од труда својих, јер дела њихова следе.*»

Израз „*од сада*“ заслужује детаљно објашњење јер је толико важан. Јер циља на датум пролећа 1843. и јесени 1844. године када ступа на снагу декрет из Данила 8:14 и завршавају се два адвентистичка суђења које је организовао Вилијам Милер.

Временом је званични институционални адвентизам изгубио из вида импликације ове фразе „*сада*“. Само су пионири оснивачи адвентистичке вере разумели последице Божјег захтева за суботом из 1843. Да би усвојили ову праксу седмог дана, навели су их да схвате да је недеља која се до тада практиковала била проклета од Бога. После њих, наслеђени адвентизам је постао традиционалан и формалистички, а за огромну већину присталица и учитеља, недеља и субота су неправедно стављени на ниво једнакости. Овај губитак смисла за свето и истинску светост резултирао је незаинтересованошћу за пророчку реч и трећу адвентистичку поруку коју сам пренео између 1983. и 1994. Пошто се овај презир манифестовао у адвентизму у Француској, институција Адвентистички свет је ушла у савез са екуменског клана 1995. за његово највеће проклетство. Претња „*мукама*“ у 10. стиху се заузврат тиче ње, сугестијом израза „*и он ће нити*“; од 1994.

институционални адвентизам, после протестантске вере, судио и осуђивао од 1843. године.

Као што овај стих сугерише, декрет из Данила 8:14 проузрокује раздвајање протестантских хришћана из 1843. у два табора, укључујући групу адвентиста, корисника блаженства које је изречено: „Од сада су благословени мртви који умиру у Господу ! „. Подразумева се да је Исус у „*Лаодикији*“ најавио да ће је „*повраћати*“, адвентистичка институција, званични Христов гласник 1991. године, датум званичног одбацивања светлости, назван „*голи*“, више не може имати користи. од овог блаженства.

Време бербе

Стих 14: „*Погледах, и гле, облак бео, и на облаку седе један као син човечији, на глави својој имаде златну круну, а у руци оштар срп.*»

Овај опис евоцира Исуса Христа у тренутку његовог славног повратка. „*Бели облак*“ подсећа на услове свог одласка и свог успона на небо које је доживео две хиљаде година раније. „*Бели облак*“ означава његову чистоту, његова „*златна круна*“ симболизује његову победничку веру, а „*оштар срп*“ представља „*резну реч*“ Божју из Јев.4:12, коју спроводи „*његова рука*“.

Стих 15: „*И други анђеолози изиђу из храма, вичући из свег гласа Ономе који седе на облаку: Замахни срп свој и пожњети; јер је дошао час жетве, јер је жетва на земљи зрела.*»

Под аспектом „*жетве*“, као у својој параболи, Исус подсећа да ће у овом случају доћи време да се дефинитивно одвоји „*пшеница од кукоља*“. Својим Откровењем он нас наводи да откријемо ову тему која раздваја два табора: суботу изабраних и недељу палих, јер се иза овог религиозног имена крије обожавање и ауторитет паганског соларног божанства. И упркос еволуцији људског времена, Бог наставља да гледа на њега какав је он за њега. Различита мишљења људи не утичу на његово расуђивање; по свом временском поретку, први дан је профан, никако не може попримити божанску светост. Ово је повезано искључиво са посвећеним седмим даном по његовом временском реду урезаном од почетка вечног земаљског времена; ово у трајању од 6000 соларних година.

Стих 16: „*И онај који сеђаше на облаку баца срп свој на земљу. И земља је пожњевена.*»

Дух потврђује будуће испуњење „*жетве земаљске*“. Христос Спаситељ и Осветник ће пазити на то и остварити га у складу са својом најавом датом у параболи, својим апостолима, у Матеју 13:30 до 43. „*Жетва*“ се углавном односи на узнесење на небо изабраних светих који су остали веран Богу Творцу.

Време жетве (и освете)

Стих 17: „*И други анђеолози изиђу из храма који је на небу, имајући такође оштар срп.*»

Ако је претходни „*анђеолози*“ имао мисију наклоњену изабранима, напротив, овај „*други анђеолози*“ има казнену мисију усмерену против палих

побуњеника. Овај други „срп“ такође симболизује „реч Божију“ коју је спровео у дело његовом вољом, али не његовом руком, јер, за разлику од бербе, код бербе грозђа израз „у његовој руци“ изостаје. Казнена акција ће стога бити поверена агентима који извршавају божанску вољу; заправо жртве његових завођења.

Стих 18: „И други анђео, који је имао власт над огњем, изиђе од олтара, и рече јаким гласом ономе који је имао оштар срп, говорећи: баци оштар срп и бери грозђе. лоза земље; јер је грозђе земаљско зрело.“

Затим долази, после узнесења изабраника на небо, тренутак „бербе грозђа“. У Ис.63:1 до 6, Дух развија акцију на коју се односи овај симболички термин. У Библији се сок од црвеног грозђа пореди са људском крвљу. Његово коришћење од стране Исуса на Светој вечери потврђује ову идеју. Али „берба“ се везује за „гнев Божији“ и односиће се на оне који су недостојно радили под маском његових слугу, јер крв коју је Христос добровољно пролио није заслужила њихове бројне издаје. Зато што се Исус може осећати изданим од оних који искривљују његов спасоносни пројекат до те мере да оправдају грех за који је дао свој живот и поднео патњу како би се његово практиковање престало. Намерни прекршиоци његовог закона стога морају да одговарају њему. У свом слепом лудилу, они ће ићи толико далеко да ће желети да убију своје праве изабране, како би искоренили са земље праксу седмог дана суботе коју је Бог посветио и захтевао од 1843-44. Изабрани нису имали Божје овлашћење да користе силу против својих верских непријатеља; Бог је ову акцију резервисао искључиво за Себе. „Освета је моја, одмазда је моја“, изјавио је он својим изабраним званичницима, и дошло је време да се ова освета спроведе у дело.

У овом 14. поглављу, стихови од 17 до 20 евоцирају ову тему „жетве“. Грешно грозђе се проглашава зрелим јер је својим делима у потпуности показало своју праву природу. Њихова крв ће тећи као сок од грозђа у бачву када их газе ноге берача грозђа.

Стих 19: „И анђео баци срп свој на земљу. И сабра лозу земаљску, и баци бербу у велику пресу гнева Божијег.“

Акцију потврђује ова најава коју открива ова сцена. Бог са сигурношћу прориче казну католичке и протестантске ароганције. Они ће трпети последице Божијег гнева, што илуструје бачва у којој се убрано грозђе гњечи ногама дробилица.

Стих 20: „И преса би изгажена из града; и крв је потекла из бачве чак и до узде коња на удаљености од хиљаду и шест стотина стадија.“

Иса.63:3 прецизира: „Ја сам био сам да газим по преси; ниједан човек није био са мном...“. Берба испуњава казну града Вавилона Великог у Откр.16:19. Напунила је чашу божанским гневом који сада мора да испије до краја. „Преса је гажена ван града“, то јест, без присуства изабраних који су већ узнесени на небо. У Јерусалиму су погубљења осуђених на смрт вршена ван зидина светог града да га не би оскврнили. То је био случај са распећем Исуса Христа које кроз ову поруку подсећа на цену коју треба платити за оне који су потценили његову сопствену смрт. Дошло је време да његови непријатељи заузврат пролију своју крв да искупе своје многе грехе. "И крв

је потекла из бачве у комаде коња ." Мете гнева су хришћански вероучитељи, а Бог их назива сликом „удака “ који јахачи стављају „ у уста коњима “, да их усмери. Ова слика је предложена у Јакову 3:3, чија је тема управо: вероучитељи. Јаков прецизира на почетку 3. поглавља: „ *Браћо моја, нека не почну многи међу вама да поучавају, јер знате да ће нам бити суђено строже* . Акција „ *жетве* “ оправдава ово мудро упозорење. Прецизирајући „ *до угриза коња* “, Дух сугерише да се бачва тиче, пре свега, римокатоличког свештенства „ *Вавилона Великог* “, али да се протеже и на протестантске учитеље који од 1843. „деструктивно“ користе Свето Писмо према оптужби Духа у Откр.9:11. Овде налазимо примену упозорења датог у Откр. 14:10: „ и он ће пити од вина гнева Божијег уливеденог без мешавине у чашу гнева његовог... “.

За поруку „ *преко хиљаду шест стотина стадија* “, у континуитету са претходном поруком, казна се протеже и на реформаторску веру од 16. века на коју алудира број 1600. Ово је време када је Мартин Лутер формализовао оптужбу против католичке вере 1517. Али такође су у овом 16. веку формиране протестантске доктрине „ *лажних Христа* “ и *лажних хришћана* које су легитимисале насиље и мач које је Исус Христ забранио. . Апокалипса нуди своје кључеве за тумачење и овај 16. век је означен у Откр. 2:18 до 29 под симболичним именом ере „ *Тијатира* “. Реч „ *стадион* ” открива њихову верску активност, њихово учешће у трци чија је награда у питању круна победе обећана победнику. Ово је Павлово учење у 1. Кор. 9:24: „ *Зар не знате да они који трче на стадиону, сви трче, али један добија награду? Трчите тако да победите* .” Награда небеског звања се стога не осваја ни на који начин; верност и истрајност у послушности је једини начин да се победи у борби вере. Он потврђује у Фис.3:14 говорећи: „ *Притиснем се ка циљу за наградом Божјег позива навише у Христу Исусу* .“ У време „ *жетве* “ ове Исусове речи ће бити потврђене: „ *Јер много је званих, а мало изабраних* (Мт.22:14)“.

Откривење 15: Крај кушње

Пре него што се „ жетва и берба “ заврше, долази страшни тренутак, крај времена милости. Онај где су људски избори урезани у камен времена, без могућности да се ти избори преокрену. На том месту се завршава понуда спасења у Христу. Ово је тема овог врло кратког 15. поглавља Апокалипсе Исуса Христа. Крај благодатног времена наступа после првих шест „ труба “ у 8. и 9. поглављу, а пре „ седам последњих зала Божијих “ у 16. поглављу. Подразумева се да следи последњи избор пута којим је Бог даје човеку да ради. Под ауторитативним окриљем „ звери која излази са земље “ из Откр. 13:11 до 18, последња два пута воде, један, у посвећену суботу или суботу Божију, други у недељу, римске папске власти . Никада избор између живота и добра, смрти и зла није био тако јасан. Кога се човек највише плаши? Бог или човек? Ово је дато стање. Али могу рећи и: Кога човек највише воли? Бог или човек? Изабраници ће одговорити у оба случаја: Бог, знајући кроз своје пророчко откривење детаље краја свог пројекта. Вечни живот ће тада бити веома близу, на дохват руке.

Стих 1: „ Тада видех други знак на небу, велики и диван: седам анђела који држе седам последњих зала, јер се на њима испуни гнев Божији. »

Овај стих представља „ седам последњих зала “ које ће погодити лажне вернике због избора дана римске недеље. Тема овог поглавља, крај времена кушње, отвара време „ седам последњих зала гнева Божијег “.

2. стих: „ И видех као да је море од стакла, помешано са огњем, и оне који су победили звер, и њен лик, и број имена њеног, како стоје на стакленом мору, имајући харфе Божије. »

Да би охрабрио своје слуге, своје избранике, Господ тада представља сцену која кроз различите слике преузете из других одломака пророчанства дочарава њихову скору победу. „ На мору стакленом, помешаном с ватром, они стоје “, јер су прошли кроз искушење вере у коме су били прогањани (помешани са ватром) и изашли као победници. „ Стакљено море “ се односи на чистоту изабраног народа, као у Откр.4:1.

3. стих: „ И певаху песму Мојсија, слуге Божијег, и песму Јагњетову, говорећи: Велика су и чудесна дела твоја, Господе Боже Сведржитељу; Праведни су и истинити путеви твоји, Краљу народа! »

„ Песма Мојсијева “ је славила славни излазак Израела из Египта, земље и типичног симбола греха. Улазак у земаљски Ханан који је уследио 40 година касније наговестио је улазак последњих изабраних у небески Ханан. Заузврат, након што је дао свој живот да би се искупио за грехе изабраних, Исус, „ јагње “, узашао је на небо, у својој слави и својој небеској божанској сили. Последњи верни сведоци Исуса, сви адвентисти по вери и делу, заузврат доживљавају вазнесење на небо када се Исус врати да их спасе. Уздижући његова „ велика и дивљења вредна дела “, избрани одају славу Богу створитељу који је своје вредности оваплотио у Исусу Христу:

његову савршену „ правду “ и његову „ истину “. Призивање речи „ истинито “ повезује контекст радње са крајем „ лаодикијске ере“ у којој се он представљао као „ амин и истинити “. Тада је час „ избављења “ који означава крај времена „ порођајне жене “ из Откр.12:2. „ Дете “ се доноси на свет у облику чистоте небеског карактера откривеног у и кроз Исуса Христа. Изабрани могу хвалити Бога за његово „ свемоћно “ стање јер управо тој божанској сили дугују своје спасење и ослобођење. Пошто је сакупио и одабрао своје откупљене међу свим земаљским народима, Исус Христ је заиста „ Краљ народа “. Нема више оних који су се противили њему и његовим изабраницима.

Стих 4: „ *Ко се неће бојати, Господе, и не прославити име Твоје? Јер си ти једини свети. И сви ће народи доћи и поклонити ти се, јер су судови твоји објављени.* »

Једноставно речено, ово значи: Ко би одбио да те се боји, Створитељу Боже, и усудио се да те одузме славу која ти припада одбијањем да поштује твоју свету суботу седмог дана? Јер **ти си једини свет** и сам си посветио свој седми дан и оне којима си га дао, у знак њиховог одобравања и припадности твојој светости. Заиста, изазивањем „ његовог страха “, Дух алудира на поруку првог „ анђела “ из Откр. 14:7: „ *Бојте се Бога и дајте му славу јер је дошао час његовог суда; и поклони се (поклони) Ономе који је створио небо и земљу и море и изворе воде.* ” У Божјем плану, уништени побуњени народи ће васкрснути са двоструком сврхом: да се понизе пред Богом и дају му славу, и да претрпе његову праведну последњу казну која ће их дефинитивно уништити, у „језеру огњеном“ . *сумпора* “ последњег суда, објављеног у поруци „ *трећег анђела* “ из Откр.14:10. Пре него што се ове ствари остваре, изабрани ће морати да прођу кроз време божанских судова који ће се манифестовати деловањем „ *седам зала* “ објављених у првом стиху.

Стих 5: „ *После овога погледах, и отвори се храм шатора сведочанства на небу.* »

Ово отварање небеског „ храма “ означава престанак заступништва Исуса Христа, јер се завршава време позива на спасење. „ *Сведочење* “ се односи на десет Божијих заповести које су стављене у свети ковчег. Тако је од овог тренутка раздвајање изабраног и изгубљеног коначно. На земљи, побуњеници су управо декретом закона одлучили да је обавеза поштовања недељног остатка првог дана утврђена цивилно и верски, сукцесивно, потврђена од римских царева Константина И и Јустинијана И који су Вигилија И поставили ^{3а} први папа, временски поглавар универзалне хришћанске вере, на име, католичке, 538. Последњи декрет о смрти је проречен у Откр. 13:15 до 17 и стављен под доминантну акцију америчке протестантске вере коју подржава европска католичка вера .

Стих 6: „ *И седам анђела који су имали седам зала изиђоше из храма, обучени у чист, светли лан, и са златним појасевима око прса својих.* »

У симболици пророчанства, „ *седам анђела* “ представља самог Исуса Христа или „ *седам анђела* “ верних свом логору сличном њему. „ *Фино, чисто, светло платно* “ приказује „ *праведна дела светих* “ у Откр.19:8. „

Златни појас око груди “, дакле на висини срца, призива љубав према истини која је већ наведена у лику Христа представљеном у Откр.1:13. Бог истине спрема се да казни логор лажи. Овим подсећањем, Дух наговештава „*велику несрећу*” чији се облик откривао лицем у поређењу са „*сунцем када сија у својој снази*”. Дошао је час коначног обрачуна између Исуса Христа и паганских бунтовника који обожавају сунце.

Стих 7: „*И једно од четири жива бића даде седам анђела седам златних чаша, пуних гнева Бога који живи у векове векова.* »

Исус је сам био модел који су приказала „*четири жива бића*“ из Откр.4. Он је такође „*Бог који живи у векове векова*“ који је „*разљутио*“. Његово божанство му тако приписује све улоге: Творца, Искупитеља, Заступника и трајно Судију, а затим, окончавши његово заступништво, он постаје Бог правде који удара и кажњава смрћу своје бунтовне противнике, јер су испунили „*чашу*“ његовог праведног „*гнева*“. „*Чаша*“ је сада пуна, а овај гнев ће добити облик „*седам последњих*“ казни у којима божанска милост више неће имати своје место.

Стих 8: „*И напуни се храм дима због славе Божије и силе његове; и нико није могао ући у храм док се не испуни седам зала седам анђела.* »

Да би илустровао ову тему о престанку благодати, Дух представља у овом стиху слику „*храма испуњеног димом због присуства* „*Божије*“ и прецизира: „*и нико није могао ући у храм док се не испуни седам зала седам анђела*“. Бог тако упозорава своје изабране да ће остати на земљи у време „*седам последњих зала*“ његовог гнева. Последњи изабрани ће поново проживети искуство Јевреја у време „*десет зала*“ које су погодиле побуњени Египат. Пошасту нису за њих, већ за побуњенике, мете божанског гнева. Али скоро њиховог уласка у „*храм*“ је тиме потврђена, биће дата могућност, од краја „*седам последњих зала*“.

Откривење 16: Седам последњих зала од гнева Божијег

Поглавље 16 представља изливање ових „седам последњих зала“ кроз које се изражава „гнев Божији“.

Проучавање целог поглавља ће то потврдити, али се мора напоменути да ће мете „гнева Божијег“ бити идентичне онима који су били погођени казнама првих шест „труба“. Дух тако открива да казне „седам последњих зала“ и казне „седам труба“ кажњавају исти грех: преступ суботњег одмора „седмог дана“. *освештан*” Богом од постања света.

Отварам заграду, са закашњењем. Обратите пажњу на разлику која карактерише божанске „трубе“ и „пошастии или пошастии“. „Трубе“ су сва људска убиства која су извршили људи, али наређена од Бога, пето биће духовне природе. „Пошастии“ су непријатне радње које је Бог директно наметнуо природним средствима Његове живе креације. Откривење 16 нам представља „седам последњих зала“ што нам суптилно сугерише да су им претходиле друге „пошастии“ које су људи претрпели пре краја времена благодати које се духовно раздваја на два дела, „време краја“ цитирано у Дан.11:40. У првом, ово је крај времена нација, а у другом, време универзалне светске владе организоване под надзором и иницијативом САД. У овом ажурирању, спроведеном у суботу 18. децембра 2021, могу да потврдим ово објашњење, пошто је од почетка 2020. читаво човечанство задесила економска пропаст услед заразног вируса, Цовид-Цоронавируса. Први пут се појавио 19. у Кини. У контексту глобалистичке размене и знања, ментално појачавајући његове стварне ефекте, у паници, вође народа заустављају развој и наставак раста целокупне западноевропске и америчке привреде. Неправедно сматран пандемијом, Запад, који је мислио да ће једног дана победити смрт, уплашен је и избезумљен. У паници, безбожници су предали тело и душу новој религији која је замењује: свемоћној медицинској науци. А земља лопова, најбогатија на свету, искористила је прилику да учини људе заточеницима и робовима својих дијагноза, вакцина, лекова и корпоративних одлука. Истовремено, у Француској слушамо директиве, у најмању руку парадоксалне, које сумирам на следећи начин: „препоручљиво је проветравати станове и сатима носити заштитну маску иза које се носилац гуши“. Истакните „здрав разум“ младих лидера Француске и других земаља које их имитирају. Са интересовањем примећујемо да је земља која је водила ово деструктивно понашање прво Израел; прва од Бога проклета земља у верској историји. Ношење маске, које је прво било забрањено када није било доступно, постало је обавезно, како би се заштитило од болести која утиче на респираторни систем. Божије проклетство доноси неочекиване, али разорно врло делотворне плодове. Уверен сам да ће између 2021. и почетка „шесте трубе“, Трећег светског

рата, друге „ *пошаст* Божје “ погодити криво човечанство на разним местима на земљи, а посебно на Западу. „пошаст“ као што су „ *глад* “ и друге праве универзалне пандемије, већ познате као куга и колера. Бог тврди ову врсту казне у Езе.14:21: „*Да, овако каже Господ, Јахве: Иако шаљем против Јерусалима своје четири страшне казне, мач, глад, звери и кугу, да истребим људе и звери* . Напомињемо да ова листа није коначна, јер у модерним временима божанске казне имају више облика: Рак, СИДА, Чикунгуња, Алцхајмерова болест... итд... Примећујем и појаву страха због глобалног загревања. Маса човечанства су уплашене и успаничене помисли на отапање леда и поплаве које би могле да настану. Опет, плод божанске клетве која погађа људске умове и гради зидове раздвајања и мржње. Затварам ову заграду да бих наставио проучавање у овом контексту послекраја милости који карактерише „ *седам последњих зала гнева Божјег* “.

Још један разлог оправдава избор мета. „ *Седам последњих зала* “ доводе до уништења створења на крају света. За Бога, Творца, дошло је време за уништење његовог дела. Дакле, он прати процес стварања, али уместо да ствара, он уништава. Са „ *последњом седмом кугом* “ , на земљи, људски живот ће бити угашен, остављајући за собом, земља ће поново постати „бездан “ у хаотичном стању, са јединим становником, Сатаном, аутором греха; пуста земља ће бити његов затвор на „ *хиљаду година* “ до последњег суда где ће он и сви остали побуњеници бити уништени према Откр.20.

Стих 1: „ *И чух јак глас како долази из храма, говорећи седам анђела: идите и излијте седам чаши гнева Божјег на земљу.* »

Овај „ *гласан глас који је дошао из храма* “ је глас Бога створитеља који је осујећен у свом најлегитимнијем праву. Као Бога створитеља, његов ауторитет има врхунски карактер и није ни праведно ни мудро оспорити његову жељу да буде обожаван и прослављен поштовањем дана одмора који је „посветио“ у ту *сврху* . У својој великој и божанској мудрости, Бог се побринуо да свако ко оспори његова права и ауторитет игнорише његове најважније тајне пре него што у „*другој смрти* “ искупи цену својих злочина против Свемогућег Бога.

Стих 2: „ *Први је отишао и излио своју посуду на земљу. И злоћудан и болан чир погоди људе који су имали жиг звери и који су се клањали његовом лику.* »

Будући да је доминантна сила и водећи ауторитет последње побуне, приоритетна мета у овом контексту је симбол „ *земља* “ пале протестантске вере.

Прва пошаст је „ *злоћудни чир* “ који наноси физичку патњу телима побуњеника који су изабрали да се повинују дану одмора који су наметнули мушкарци. *Мете* су католици и протестанти који су преживели нуклеарни сукоб који су, овим избором првог дана, римске недеље, „ *жиг звери* .”

3. стих: „ *Други изли своју чашу у море, и постаде крв као мртвачка; и умрло је све живо, све што је било у мору.* ”

„*Други* “ удара у „ *море* “ које претвара у „ *крв* “ , као што је то било за египатски Нил у време Мојсија; „ *море* “ , симбол римокатолицизма, који

циља на Средоземно море. У том тренутку Бог брише сав животињски свет у „мору“. Он укључује процес стварања у обрнутом смеру, на крају, „земља“ ће поново постати „безоблична и празна“; вратиће се у првобитно „понорно“ стање.

Стих 4: „*Трећи је излио своју посуду у реке и изворе воде. И они су постали крв.*»

„Трећи” удара у свежу „воду” „река и извора” који одједном постају „крв”. Више воде за утаживање жеђи. Казна је оштра и заслужена јер су се спремали да пролију „крв“ изабраних. Ова казна је била прва коју је Бог преко Мојсијевог штапа нанео Египћанима, „пијачима крви“ Јевреја који су третирани као животиње у тешком ропству где су многи умрли.

Стих 5: „*И чух анђела вода како говори: Праведан си ти који јеси и који си био; ти си свети, јер си извршио овај суд.*»

Запазите већ, у овом стиху, термине „праведни“ и „свети“ који потврђују мој тачан превод текста декрета из Дан.8:14: „*2300 вечерње јутро и светост ће бити оправдана*“; „*светост*“ која обухвата све што Бог држи светим. У овом коначном контексту, напад на његову „*посвећену*“ суботу с правом заслужује Божји суд који претвара „*воду*“ да се пије у „*крв*“. Реч „*воде*“ симболично и двоструко означава људске масе и верско учење. Изапачени од папског Рима, у Откр.8:11 оба су промењена у „*пелин*“. Говорећи „*ти си праведан... јер си извршио ову пресуду*“, анђео оправдава меру коју захтева истинска савршена правда коју само Бог може да оствари. Суптилно и врло прецизно, Дух чини да облик „*и који долази*“ нестане из имена Божијег, јер је дошао; а његова појава отвара трајну садашњост за њега и његове искупљене, без заборављања, светове који су остали чисти и свете анђеле који су му остали верни.

Стих 6: „*Јер су пролили крв светих и пророка, и дао си им да пију крв: достојни су.*»

Будући да су побуњеници спремни да убију изабране који своје спасење дугују само Исусовој интервенцији, Бог им приписује и злочине које ће починити. Због истих разлога, они се стога третирају као Египћани из Егзодуса. Ово је други пут да Бог каже: „*Достојни су*“. У овој последњој фази налазимо као агресора изабраних адвентиста, гласника из Сарда коме је Исус рекао: „*Мисли се да си жив, а мртав си*“. Али истовремено је рекао за изабранике 1843-1844: „*они ће ходати са мном, у белој одећи, јер су достојни*“. Дакле, свака особа има достојанство које му припада према делима његове вере: „*беле хаљине*“ за верне изабранике, „*крв*“ за пиће за пале, неверне бунтовнике.

Стих 7: „*И чух са олтара другог анђела како говори: Да, Господе Боже Сведржителју, истинити и праведни су судови твоји.*»

Овај глас који долази са „*олтара*“, симбола крста, глас је распетог Христа који има посебан разлог да одобри ову пресуду. Јер они које он кажњава у овом тренутку усудили су се да траже његово спасење, док су

гнусни грех оправдавали тако што су радије послушали човекову заповест; ово упркос упозорењима Светог Писма: у Ис.29:13 „*Господ је рекао: Кад ми се овај народ приближи, почасту ме устима својим и уснама својим; али његово срце је далеко од мене, а страх који има од мене само је **правило људске традиције*** . Мат.15:19: „*Узалудно ме поштују, учећи заповестима које су заповести људске.* »

Стих 8: „*Четврти је излио чашу своју на сунце. И даде му се да људе огњем спаљује;* »

Четврта делује „*на сунце*“ и чини да се загрева више него обично. Месо побуњеника је „*спаљено*“ овом интензивном топлотом. Пошто је казнио преступ „*светости*“, Бог ће сада казнити идолопоклонство „дан сунца“ наслеђено од Константина¹. „*Сунце*“ које многи поштују, а да га не знају, тренутно почиње да „*пече*“ кожу побуњеника. Бог окреће идола против идолопоклоника. Ово је кулминација „*велике несреће*“ објављене у Откр.1. Тренутак када онај који заповеда „*сунцу*“ га користи да казни своје обожаваоце.

Стих 9: „*И људи се спалише великом жегом, и хулише на име Бога који има власт над овим пошастима, и покајаше се да му не дају славу.* »

У степену тврдоће који су достигли, побуњеници се не кају за своју кривицу и не понижавају се пред Богом, већ га вређају „хулењем“ на његово „*име*“. То је већ у њиховој природи било уобичајено понашање, које се налази међу површним верницима; они не траже да сазнају његову истину и тумаче његово презриво ћутање у своју корист. А када се појаве потешкоће, проклињу његово „*име*“. Немогућност „*покајања*“ *потврђује* контекст „*преживелих*“ „*шесте трубе*“ из Откр.9:20-21. Бунтовни неверници су људи, религиозни или не, који не верују у Свемогућег Бога створитеља. Очи су за њих биле смртна замка.

Стих 10: „*Пети је излио чашу своју на престо звери. И његово царство покри тама; а људи су се гризли за језик од бола,*

„*Пети*“ као своју специфичну мету узима „*престо звери*“, односно област Рима у којој се налази Ватикан, малу верску државу папе у којој се налази базилика Светог Петра. Међутим, као што смо видели, прави папин „*трон*“ *налази се у старом Риму, на планини Целије у матичној цркви свих цркава на свету, базилици Светог Јована Латеранског.* Бог га урања у црни „*мрак*“ који сваког видјећег ставља у ситуацију слепца. Учинак је страшно болан, али за ово полазиште религиозне лажи представљене под насловом светлости јединог Бога и у име Исуса Христа, сасвим је заслужено и оправдано. „*Покајање*“ више није могуће, али Бог наглашава отврднуће умова својих живих мета.

Стих 11: „*И хулише Бога небескога због својих болова и чирева својих, и не покајаше се за своја дела.* »

Овај стих нам омогућава да схватимо да се пошаста додају и да не престају. Али инсистирањем на одсуству „*покајања*“ и на континуитету „*хула*“, Дух нам даје да разумемо да се гнев и злоба побуњеника само

повећава. То је циљ који тражи Бог који их гура до крајњих граница, тако да одређују смрт изабраних.

Стих 12: „ *Шести је излио своју чашу на велику реку Еуфрат. И пресуши вода његова, да се припреми пут царева који долазе са истока.* »

„ Шести “ циља на Европу, означену симболичним именом „ *реке Еуфрат* “, што на тај начин означава, у светлу слике Откровења 17:1-15, народе који обожавају „ *проститутку Вавилон Велики* “, католички пап Рим. „ *Пресушивање његове воде* “ могло би да наговештава уништење њеног становништва које је неизбежно, али је још прерано за то. У ствари, то је историјски подсетник, пошто је медијски краљ Дарије делимично исушивањем „*реке Еуфрат*” заузео халдејски „*Вавилон*”. Порука Духа је стога најава скорог потпуног пораза римокатоличког „*Вавилон*” који и даље задржава ослонце и браниоце, али на кратко. „*Вавилон велики*” ће овога пута заиста „*пасти*”, поражен од Свемогућег Бога Исуса Христа.

Саветовање три нечиста духа

Стих 13: „ *И видех како излазе из уста змајевих, и из уста звери, и из уста лажног пророка, три духа нечиста, као жабе.* »

Стихови од 13 до 16 илуструју припреме за „ *битку код Армагедона* “ која симболизује одлуку да се погубе непослушни светковини суботе који су бескомпромисно верни Богу створитељу. Првобитно, кроз спиритуализам, ђаво се, симулирајући личност Исуса Христа, појавио да убеди побуњенике да је њихов избор недеље оправдан. Стога их охрабрује да одузму животе верних бораца отпора који поштују суботу. Ђаволски трио стога окупља у истој борби, ђавола, католичку веру и протестантску веру, наине, „ *змаја, звер и лажног пророка* “. Овде је „ *битка* “ поменута у Откр.9:7-9 завршена. Помињање „ *уста* “ потврђује вербалне размене консултација које воде до одлуке о убијању истински изабраних; оно што игноришу или потпуно оспоравају. „ *Жабе* “ су за Бога несумњиво животиње које су класификоване као нечисте, али у овој поруци Дух алудира на велике скокове које је ова животиња способна да направи. Између *европске „звери*” и *америчког „лажног пророка*” налази се широки Атлантски океан и сусрет њих двоје укључује велике скокове. Међу Енглезима и Американцима, Французи су карикирани као „жабе” и „жабождери”. Нечисто је специјалитет Француске, чије су моралне вредности током времена урушене, од њене револуције 1789. године, где је слободу ставила изнад свега. Нечисти дух који анимира трио је онај слободе који не жели „ни Бога ни Господара”. Сви су се одупирали Божјој вољи и ауторитету, па су стога јединствени по овом питању. Долазе заједно јер личе.

Стих 14: „ *Јер су то духови демони, који чине чудеса, и који долазе царевима целе земље да их саберу у битку великог дана Свемогућег Бога.* »

Од проклетства декрета Дан.8:14, духови демона су се са великим успехом испољили у Енглеској и САД. Спиритуализам је у то време био модеран и мушкарци су се навикли на ову врсту односа са невидљивим, али активним духовима. У протестантској вери, многе верске групе одржавају односе са демонима, верујући да имају везу са Исусом и његовим анђелима.

Демонима је врло лако преварити хришћане које је Бог одбацио, а они ће и даље моћи лако да их убеди да се окупе да убију, до последњег, побожне хришћане и Јевреје који светкују суботу. Ова екстремна мера која обема групама прети смрћу ујединиће их у благослову Исуса Христа. За Бога, овај скуп има за циљ да окупи побуњенике „ за битку великог дана Свемогућег Бога “. Ово окупљање има за циљ да побуњеницима пружи намеру да убију која ће их и сами удостојити смрти од руку оних који су заведени и преварени својим верским лажима. Главни разлог за укључивање битке био је, управо, избор дана одмора, а суптилно, Дух истиче да предложени дани нису једнаки. Јер оно што се тиче посвећене суботе није ништа мање по својој природи него „ велики дан Свемогућег Бога “. Дани нису једнаки, а нису ни супротстављене силе. Док је протерао ђавола и његове демоне са неба, Исус Христос ће у моћном „ Михаелу “ наметнути своју победу својим непријатељима.

Стих 15: „ Ево долазим као лопов. Благо ономе ко бди и носи своју одећу, да не хода гол и да се види срамота његова! »

Табор који се бори против посматрача божанске суботе је логор неверних лажних хришћана, укључујући и оне протестантске којима је Исус рекао, у Откр. 3:3: „Запамтите, дакле, како сте примили и чули, и чувајте се и покајте се . Ако не будеш бдио, доћи ћу као лопов, и нећеш знати у које ћу вријеме доћи на тебе .” Насупрот томе, Дух адвентистичким изабранима који имају користи од његове пуне пророчке светлости у последњој епохи „ Лаодикије “ објављује: „ Благо ономе ко бди и чува хаљине своје “, и алудирајући на адвентистичку институцију повраћану од 1994, он такође каже: „ да не хода гол и да не видимо његову срамоту!“ „, Проглашена и остављена „гола“, по повратку Христовом, биће у логору срамоте и одбачености, у складу са 2. Кор. 5, 2-3: „Тако уздишемо у овом шатору, желећи да се обучемо у своје небеско кући, ако се бар нађемо обучени а не голи.”

Стих 16: „ Окупили су их на место које се на хебрејском зове Армагедон. »

Дотични „сабор“ се не тиче географске локације, јер је духовни „сабор“ који у свом смртном пројекту окупља логор непријатеља Божијих. Штавише, реч „хар“ значи планина и испоставило се да заиста постоји долина Мегидо у Израелу, али нема планине тог имена.

Име „ Армагедон “ значи: „драгоцена планина“, име које означава, за Исуса Христа, његову Скупштину, његовог Изабраника који окупља све његове изабране. А 14. стих нам је скоро јасно открио о чему се ради у бици „ Армагедон “; за побуњенике, мета је божанска субота и њени посматрачи; али за Бога, мета су непријатељи његових верних изабраника.

Ова „драгоцена гора“ истовремено означава „планину Синај“ са које је Бог објавио свој закон Израелу први пут након изласка из Египта. Зато што је мета побуњеника и субота седмог дана посвећена њеном четвртном заповести и њени верни посматрачи. За Бога је „драгоценост“ ове „планине“ неоспорна, јер јој нема равног у целој људској историји. Да би га заштитио од људског идолопоклонства, Бог је дозволио људима да игноришу његову

праву локацију. Погрешно лоциран на југу египатског полуострва у традицији, истина је, североисточно од „*Мадијана*“, где је живео „*Јотор*“, отац „*Сфоре*“, жене Мојсијеве, каже се у на северу данашње Саудијске Арабије. Њени становници дају правој планини Синај име „ал Лавз“ што значи „закон“; оправдано име које сведочи у прилог библијског извештаја који је написао Мојсије. Али не на овом географском „*месту*“ *побуњеници ће се суочити са славним и божанским Христом победником*. Зато што је ова реч „*место*“ варљива и у стварности поприма универзални аспект, пошто су изабрани, у овом тренутку, још увек расути по целој земљи. Живи изабрани и они који су васкрсли биће „сакупљени“ од стране добрих анђела Исуса Христа да се придруже Исусу на облацима небеским.

Стих 17: „*Седми је излио своју чашу у ваздух. И изиђе из храма, од престола, јак глас говорећи: Сврши се!*»

Под знаком „*седме куге изливене у ваздух*“, пре него што побуњеници изврше свој злочиначки наум, Исус Христос, истински, појављује се свемоћан и славан, у непоновљивој небеској слави, у пратњи миријада анђела. **Налазимо тренутак „*седме трубе*“** где, према Откр.11:15, Исус Христос, Свемогући Бог, одузима царство света од ђавола. У Еф.2:2, Павле говори о Сатани као о „*кнезу силе у ваздуху*“. „*Ваздух*“ је заједнички елемент целог земаљског човечанства над којим доминира до повратка у слави Исуса Христа. Тренутак његовог славног доласка је када његова божанска сила отргне од ђавола ову власт и власт над људским бићима и оконча је.

Схватите трпљење Бога који је 6000 година чекао тренутак када ће рећи: „*Учињено је!*“» а затим схватити вредност коју он даје „освештаном седмом дану“ који прориче долазак овог тренутка када ће престати слобода препуштена његовим неверним створењима. Бунтовна створења ће престати да га фрустрирају, нервирају, презиру и обешчашћују јер ће бити уништена. У Дан.12:1 Дух је прорекао овај славни долазак који приписује „*Михаилу*“, небеском анђеоском имену Исуса Христа: „*У то време ће устати Михаил , вођо велики, браниоцу деце твога народа; и биће време невоље какво није било откад постоје народи до тог времена. У то време биће спасени они од ваших људи који се нађу записани у књизи .*” Бог не олакшава разумевање његовог спасоносног пројекта јер Библија не помиње име „Исус“ да би означила Месију и даје му симболична имена која откривају његово скривено божанство: „Емануило“ (Бог са нама) Иса.7 : 14 : „*Зато ће вам сам Господ дати знак, гле, девојка ће затруднети и родити сина, и даће му име Емануило*“; „*Оче вечни*“ у Ис.9:5: „*Јер нам се дете родило, син нам је дат, и власт ће бити на раменима његовим; он ће се звати Дивни, Саветник, Моћни Бог, Вечни Отац , Кнез мира .*”

Стих 18: „*И бише муње, и гласови, и громови, и земљотрес велики, каквог никада није било откако је човек на земљи, тако велики потрес.*»

Овде налазимо фразу из кључног референтног стиха Откр.4:5 обновљену у Откр.8:5. Бог је изашао из своје невидљивости, неверни верници и неверници, али и изабрани верни адвентисти, могу да виде Бога створитеља Исуса Христа у слави његовог повратка. Откр. 6 и 7 откриле су

нам супротстављена понашања два табора у овом страшном и славном контексту.

И доживљавајући снажан земљотрес, они у страху сведоче о првом васкрсењу резервисаном за Христове изабране, према Откр. 20:5, и њиховом узнесењу на небо где се придружују Исусу. Ствари се дешавају онако како су биле проречене у 1. Солуњанима 4:15-17: „ **Ово што вам објављујемо по речи Господњој**: Ми који живимо и остајемо за долазак Господњи, нећемо отићи. испред оних који су мртви. Јер ће сам Господ сићи са неба са заповешћу, са гласом арханђела и са трубом Божијом, и мртви у Христу ће васкрснути први. Тада ћемо ми који смо живи и остали **заједно са њима бити однесени** на облацима **у сусрет Господу у ваздуху**, и тако ћемо увек бити са Господом.” Користим овај стих да истакнем апостолску концепцију стања „мртвих“ : „ ми живи, који остајемо за долазак Господњи, **нећемо напредовати они који су умрли**.” Павле и његови савременици нису мислили као лажни хришћани данашњице да су „ мртви “ изабраници у присуству Христа, јер његово размишљање показује да су, напротив, сви мислили да ће „ живи “ изабраници ући на небо пре „ мртвих “.

Стих 19: „ *И велики град се подели на три дела, и градови народа падоше, и Бог се сети Вавилона великог, да јој да чашу вина свог жестоког гнева.* »

„ Три дела “ се тичу „ змаја, звери и лажног пророка “ сакупљена у 13. стиху овог поглавља. Друго тумачење заснива се на овом тексту из Зак.11:8: „ *Уништићу три пастира у једном месецу; моја душа је била нестрпљива према њима, а њихове душе су се такође гадиле према мени.*” У овом случају, „ три пастира “ представљају три компоненте израелског народа: краља, свештенство и пророке. Узимајући у обзир коначни контекст, у којем су протестантска и католичка вера повезане и уједињене, „ три дела “ се идентификују са: „ змај “ = ђаво; „ звер “ = заведени католички и протестантски народи; „ лажни пророк “ = католичко и протестантско свештенство.

У пораженом табору, добро разумевање престаје, „ велики град је подељен на три дела “; међу превареним и заведеним жртвама, логорима звери и лажног пророка, мржња и озлојеђеност надахњују освету над варљивим заводницима одговорним за њихов губитак спаса. Тада се тема „ жетве “ испуњава крвавим обрачуном чији су главни циљеви, по свој логици и правди, вероучитељи. Ово упозорење из Јакова 3:1 тада поприма свој пуни смисао: „ *Браћо моја, нека не почну многи међу вама да поучавају, јер знате да ће нам бити суђено строже* “. У ово време „ пошаст “, ова радња је изазвана овим цитатом: „ *И сети се Бог Вавилона Великог да јој да чашу вина свог жестоког гнева* “. Апо.18 биће у потпуности посвећен евоцирању ове казне безбожних религиозних људи.

Стих 20: „ *И побегоше сва острва, и горе се не нађе.* »

Овај стих сажима промену земље која, подвргнута огромним потресима, поприма аспект универзалног хаоса, већ „ без облика “ и убрзо „ празна “ или „ пуста “. То је резултат, последица „ греха пустиш “ који је осуђен у Данила 8:13 и чија је коначна казна проречена у Дан.9:27.

Стих 21: „ *И велики град, чији је град тежио један таленат* , паде с неба на људе; а људи су хулили на Бога због *бича* града, јер је *бич* била веома велика. »

Њихов злокобни задатак обављен, становнике земље ће, заузврат, збрисати пошаст од које ће им бити немогуће да побегну: на њих ће пасти камење од „ града “. Дух им приписује тежину „ *једног талента* “, односно 44,8 кг. Али ова реч „ *таленат* “ је више духовни одговор заснован на „ *параболи о талентима* “. На тај начин он палим приписује улогу оних који нису остварили „ *таленат* “, односно дарове, које им је Бог дао у параболи. И ово лоше понашање их на крају кошта живота, првог и другог који је био доступан само истински изабранима. До последњег даха живота, они настављају да „ *хуле* “ (вређају) „ *Бога* “ небеског који их кажњава.

„ *Парбола о талентима* “ ће се тада буквално испунити. Бог ће дати свакоме, према сведочанству дела вере његове; неверним хришћанима даће погибију и показаће се грубим и суровим као што су му они мислили и судили. А верним изабранима даће вечни живот према вери коју су положили у његову савршену љубав и верност увеличану у Исусу Христу за њих; све то по принципу који наводи Исус у Мат.8:13: „ *по вери твојој нека ти буде* “.

После ове последње пошасте, земља постаје пуста, лишена свих облика људског живота. Тако проналази „ *понор* “ карактеристичан за Пост.1:2.

Поглавље 17: Проститутка је разоткривена и идентификована

Стих 1: „ *Тада дође један од седам анђела који су држали седам чаша и проговори ми говорећи: Дођи, показаћу ти суд великој блудници која седи на многим водама.* »

Из овог првог стиха, Дух указује на циљ овог поглавља 17: „ ***пресуда*** “ „ ***велике проститутке*** “ која „ ***седи на многим водама*** “ или која доминира, према стиху 15, „ *народима, народима, народима и језицима* “ који су под симболом „ *Еуфрат* “ већ означили Европу и њене планетарне продужетке хришћанске религије у „ *шеста труба* ” Откр.9:14: САД, Јужна Америка, Африка и Аустралија. Дело суда је повезано са контекстом „ *седам последњих зала* “, или „ *седам чаша* “ које су излиле „ *седам анђела* “ у претходном 16. поглављу.

„ *Пресуда* “ о којој је реч је она коју доноси Свемогући Бог коме свако створење на небу и на земљи има и биће одговорно; Ово показује да ли је

ово поглавље важно. Видели смо у поруци 3. ^{анђела} из 14. поглавља да ова идентификација резултира вечним животом или смрћу. Контекст ове „ пресуде “ је стога контекст „ *звери која устаје из земље* “ у 13. поглављу.

Упркос историјским и пророчким упозорењима, заузврат, протестантска вера 1843. и званична адвентистичка вера 1994. године, пали су од стране Бога као недостојни спасења које је понудио Исус Христ. У потврду ове пресуде, обојица су ушли у екуменски савез који је предложила римокатоличка вера, док су пионири обе групе осудили његову дијаболичку природу. Да би избегао ову грешку, изабрани мора бити апсолутно уверен у идентитет главног непријатеља Исуса Христа: Рима, у целој његовој паганској и папској историји. Кривица протестантске и адвентистичке религије је утолико већа што су пионири обе осуђивали и поучавали ову ђаволску природу римокатолицизма. Ова промена срца обојице представља чин издаје против Исуса Христа, јединог Спаситеља и великог Судије. Како је ово постало могуће? Обе религије су само давале важност земаљском миру и добром разумевању међу људима; такође, када католичка вера више не буде прогоњена, она постаје за њих, честа или још боље, придружена до те мере да склапају пакт и склапају савез са њим. Откривено мишљење и праведни суд Божији се тако презиру и газе. Погрешка је била веровање да Бог у суштини тражи мир међу људима, јер он у ствари осуђује неправде које су учињене његовој личности, његовом закону и његовим принципима добра откривеним у његовим уредбама. Чињеница је утолико озбиљнија што се Исус врло јасно изразио о тој теми рекавши у Матеју од 10:34 до 36: „*Не мислите да сам дошао да донесем мир на земљи; Нисам дошао да донесем мир, него мач. Јер дођох да разграничим човека и оца његовог, кћер и мајку њену, и снају и свекрву њену; а човеку ће непријатељи бити његови укућани* .” Са своје стране, званични адвентизам није чуо Духа Божијег који му је, обнављањем суботе седмог дана између 1843. и 1873. године, показао римску недељу коју је назвао „жигом звери” од свог успостављања у *марту* . 7, 321. Мисија институционалног адвентизма је пропала јер како је време одмицало, његов суд о римској недељи постао је пријатељски и братски, за разлику од Божијег који остаје непроменљиво исти, хришћанска недеља наслеђена из соларног паганизма представља главни узрок његовог гнева. . Једини суд који је важан је суд од Бога и његово пророчко Откривење има за циљ да нас повеже са његовим судом. Као резултат тога, мир не сме да маскира легитимну иритацију живог Бога. И ми морамо судити како он суди и идентификовати грађанске или верске режиме према његовом божанском погледу. Као резултат оваквог приступа, видимо „ *звер* “ и њене поступке, чак и у временима варљивог мира.

2. стих: „ *Са њом су краљеви земаљски чинили блуд, и вином њеног блуда напили су се становници земље.* »

У овом стиху се успоставља веза са поступцима „жене *Језавеље* “ коју је Исус Христ оптужио да је натерала своје слуге да пију духовно „ *вино блуда (или разврата)* “ у *Откр.2:20*; ствари потврђене у *Откр.18:3*. Ове радње такође повезују „ *блудницу* “ са „*звездом пелина* “ из *Откр.8:10-11*;

пелин је његово отровно вино са којим Дух упоређује своје римокатоличко верско учење.

У овом стиху, прекор који Бог упућује католичкој религији оправдан је чак и у наше време мира, јер прекорена грешка напада његов божански ауторитет. Записи Свете Библије, који чине њена „ два сведока “, сведоче против лажног верског учења ове римске религије. Али истина је да ће његово лажно учење имати најгоре последице по његове заведене жртве: вечну смрт; који ће оправдати њихову осветничку акцију „ жетве “ из Откр.14:18 до 20.

Стих 3: „ *Одведе ме духом у пустињу. И видех жену како седи на скерлетној звери, пуној имена богохуљења, са седам глава и десет рогова.* »

„ ... у пустињи “, симбол теста вере али и „сушне“ духовне климе контекста нашег „ *последњег времена* (Дан.11:40)“, овога пута, последњег теста вере земаљских историје, Дух слика духовну ситуацију која преовладава у овом коначном контексту. „ *Жена доминира скерлетном звером* “. На овој слици Рим доминира „ *звери која се диже из земље* “ која означава протестантске САД у тренутку када католика натерају да „ *обожавају жиг звери* “ намећући свој дан одмора наслеђен од цара Константина^И. У овом коначном контексту, нема више дијадема, ни на „ *седам глава* “ верског Рима, нити на симболима „ *десет рогова* “, у овом случају, грађанских доминатора европских и светских хришћанских народа којима она манипулише. Али цела ова асоцијација је на боју греха: „ *скерлет* “.

У Откр.13:3 читамо: „ *И видех једну од његових глава као смртно рањену; али му је смртна рана била зацељена. И сва је земља била у страху иза звери .*” Знамо да је ово излечење последица Конкордата Наполеона^И. Од овог тренутка, римокатоличко папство више не прогони, међутим, напомињемо по важности, Бог га и даље назива „ *звером* “: „ *И сва се земља дивила иза звери* “. Ово потврђује горе дато објашњење. непријатељ Божји остаје његов непријатељ јер њени греси против његовог закона не престају, у време мира као у време рата. И непријатељ Божји је стога и непријатељ његових верних изабраника у време мира или рата.

Стих 4: „ *Жена беше обучена у пурпур и скерлет, и украшена златом и драгим камењем и бисером. У руци је држала златну чашу, испуњену гадостима и нечистоћама њене проституције.* »

Овде поново, представљени опис циља на духовне доктринарне грешке. Бог осуђује његове верске обреде; њене мисе и њене одвратне Евхаристије и пре свега њен укус за луксуз и богатство који је води до компромиса које желе краљеви, племићи и сви богаташи земље. „ *Проститутка* “ мора да задовољи своје „клијенте“ или своје љубавнике.

скерлетна “ боја води порекло од саме „ *проститутке* “: „ *љубичаста и скерлетна* “. Израз „ *жена* “ означава „ *цркву* “, верски скуп, према Еф.5:23, али и „ *велики град који има краљевство над земаљским краљевима* “, као што 18. стих овог поглавља учи 17. У резиме, можемо препознати боје униформи „кардинала и бискупа“ римског Ватикана. Бог приказује католичке мисе, уз употребу „ *златног* “ путира у којем алкохолно

вино треба да представља крв Исуса Христа. Али шта Господ мисли о томе? Он нам каже: уместо своје искупитељске крви, он види само „*гнуСОбе и нечистоте своје проституције*“. У Дан.11:38, „*злато*“ се помиње као украс његових цркава које Дух приписује „*богу тврђава*“.

Стих 5: „*На челу њеном беше написано име, тајна*: Вавилон велики, мајка блудника и гадости земаљских.»

„*Тајна*“ која се наводи у овом стиху је „*мистерија*“ само за оне које Дух Исуса Христа не просветљује; они су, нажалост, и најбројнији. Јер, „*успех и успех лукавстава*” папског режима објављеног од Дан.8:24-25 биће потврђен до часа његовог суда, на крају света. За Бога, то је „*тајна безакоња*“ коју је објавио и већ спровео ђаво у време апостола, према 2. Сол. 2:7: „*Јер тајна безакоња већ делује; потребно је само да је нестало онај ко га још држи.*” „*Мистерија*“ је повезана са самим именом „*Вавилон*“, што има смисла, јер древног града са тим именом више нема. Али Петар је већ духовно дао ово име Риму, у 1. Петровој 5:13 и, на несрећу обманутих маса, само изабрани су пажљиви на ову прецизност коју нуди Библија. Пазите на двоструко значење речи „*земља*“ које овде такође означава протестантску послушност, јер колико год је католичка вера уједињена, толико је и протестантска вера вишеструка, да се означавају као „*проститутке*“, *кћери* својих католичких „*мајка*“. Девојке деле „*гнуСОности*“ своје „*мајке*“. А главна од ових „*гнуСОба*“ је недеља, „*знак*“ њеног верског ауторитета који јој се везује.

Буквално значење речи „*земља*“ је такође оправдано јер је католичка верска нетрпељивост подстрекач великих међународних верских агресија. Она је оскврнила и учинила омражену хришћанску веру подстичући краљеве да преобрате народе земље на њену послушност. Али након што је изгубио своју моћ, његове „*гнуСОбе*“ су наставиле да благосиља оне које Бог проклиње и проклиње оне које благосиља. Њена паганска природа се открива када муслимане назива „*братом*“ чија религија представља Исуса Христа као једног од најмањих пророка.

Стих 6: „*И видех жену пијану од крви светих и од крви сведока Исусових. И, видевши је, обузе ме велико чуђење.*»

Овај стих преузима цитат из Дан.7:21, који овде прецизира да су „*свеци*“ против којих се она бори и којима доминира, заиста „*сведоци Исусови*“. Ово у великој мери баца светло на мистерију „*Вавилон Великог*“. Римска религија пије „*крв*“ изабраних до тачке опијености. Ко би посумњао у хришћанску цркву, попут данашњег папског Рима, да је ова „*проститутка*“ коју су „*опили крвљу проливеном од Исусових сведока*“? Изабраници, али само они. Јер, кроз пророчанство, Дух им је открио убилачке планове њиховог непријатеља. Овај повратак његовој опакој и округлој природи биће видљива последица краја благодатног времена. Али ова злоћа ће бити изнад свега, на још зачуђујући начин, природа доминантне протестантске вере овог времена смака света. Дух одвојено наводи „*свеце*“ и „*сведоке Исусове*“. Први „*свеци*“ су претрпели паганске римске републиканске и царске прогоне; „*Исусови сведоци*“ су погођени царским и папским паганским Римом. Јер блудница је град: Рим; „*велики град који има*

краљевство над краљевима земље “ од свог доласка у Израел, у Јудеју у – 63, према Дан.8:9: „ најлепша од земаља “. Историја спасења ће се завршити тестом вере у коме ће се појавити „ сведоци Исусови “ и деловати да оправдају овај израз; они ће тако дати Богу добар разлог да интервенише да их спасе од планиране смрти. У своје време, Јован је имао добар разлог да буде запањен „мистеријом “ која се тиче града Рима. Познавао ју је само у њеном грубом и немилосрдном паганском царском аспекту који га је послао у притвор на острво Патмос. Религијски симболи попут „ златне чаше “ коју држи „ проститутка “ могли би га стога с правом зачудити.

Стих 7: „ И рече ми анђео: *Зашто се чудииш? Рећи ћу вам мистерију жене и звери која је носи, која има седам глава и десет рогова.* »

„ Мистерија “ није намењена да траје вечно, а од 7. стиха, Дух ће дати детаље који ће омогућити Јовану и нама да разоткријемо „мистерију “ и јасно идентификујемо град Рим и његову улогу у слици 3. стих чији се симболи, опет, наводе.

„ Жена “ означава религиозну природу папског Рима, његову тврдњу да је „ жена Јагњетова “, Исуса Христа. Али Бог пориче ову тврдњу називајући је „ проститутком “.

„ Звер која је носи “ представља режиме и народе који признају и легитимишу њене верске захтеве. Они имају своје историјско порекло у „ десет рогова “ краљевстава која су настала у Европи након што су ослобођена доминације царског Рима према слици датој у Дан.7:24. Они су наследили царски Рим „ четврте животиње “. И ове територије о којима се ради остају исте до краја. Границе се померају, режими се мењају, прелазе из монархије у републике, али их норма лажног римског папског хришћанства уједињује на горе. Током 20. ^{века}, ову унију под римском окриљем конкретизовала је Европска унија основана „Римским уговорима“ од 25. марта 1957. и 2004. године.

Стих 8: „ Звер коју си видео била је и више је нема. **Она се мора уздићи из бездана** и отићи у пропаст. А они који живе на земљи, чија имена нису уписана у књигу живота од постанка света, зачудиће се када виде звер, јер је била, и нема је више, и да ће се поново појавити. »

" Звер коју сте видели била је и више је нема ." Превод: Хришћанска верска нетрпељивост је била од 538. године, а више је нема, од 1798. године. Дух предлаже трајање проречено у различитим облицима за нетолерантну папску владавину од Дан.7:25: „време, време и пола такта ; 42 месеца; 1260 дана ." Иако је њена нетрпељивост окончана акцијом „ звери која се диже из дубине “, што се односи на Француску револуцију и њен национални атеизам у Откр . ђаво, „ Уништитељ “, који уништава животе и дехуманизује планету Земљу, и кога Откр.9:11 назива „ анђелом бездана “. Откр.20:1 ће дати објашњење: „ ђаво “ ће бити везан „ хиљаду година “ на дехуманизованом земљи званој „ бездан “. Приписујући му своје порекло у „ понору “, Бог открива да овај град **никада није** имао однос са њим; да ли је током његове паганске доминације, што је врло логично, али и током његове папске верске делатности, супротно ономе у шта верују мноштво преварених људских бића за своју пропаст, будући да ће делити са њом,

овде откривена његова коначна „погибель“ . Презревши пророчку реч, жртве римских завођења биће запрепашћене јер ће се верска нетрпељивост „**поново појавити**“ у овом коначном најављеном и откривеном контексту. Бог нас тако подсећа да зна имена изабраних од „*постанка света*“ . Њихова „*имена*“ су записана у „*Књизи живота Јагњета*“ Исуса Христа. И да би их спасио, отворио им је ум за мистерије својих библијских пророчанстава.

Предлажем овде другу анализу овог стиха у вези са речју „*бездан*“ . У овом размишљању, узимам у обзир коначни контекст на који је Дух циљао према његовом опису „*скерлетне звери*“ из 3. стиха. Видели смо то, одсуство „*дијадема*“ на „*десет рогова*“ и „*седам глава*“ ставља га у „*време краја*“; оно нашег времена. Дуго сам сматрао да се појам „*глуп*“ може односити само на нетолерантну и деспотску акцију, и што се, последично, може приписати само нетолерантном режиму последњих дана обележених последњим тестом универзалне вере. Али у ствари, на крају зиме 2020. у божанско време, моја идеја је инспирисана. „*Звер*“ у ствари непрестано убија људске душе, а жртве њених преувеличаних и нечувених хуманистичких учења далеко су бројније од жртава њене нетрпељивости. Одакле долази ово ново заводљиво и варљиво хуманистичко понашање? То је плод наслеђа слободне мисли револуционарних филозофа на које Бог циља у Откр. 11:7 под именом „*звер која се диже из бездана*“ . „*Скерлетна*“ боја везана за „*звер*“ нашег времена, из 3. стиха овог поглавља, осуђује грех настао претераном слободом коју је човек себи дао. Кога она представља? Западне доминанте хришћанског порекла чије су верске основе наслеђене из европског католицизма: САД и Европа потпуно заведене католичком религијом. „*Звер*“ коју нам Бог показује је крајњи резултат радњи проречених у поруци о „*нетој труби*“ . Протестантска вера, заведена католичком вером која је постала мирна, спаја протестантизам и католицизам проклет од Бога, придружио им се званични институционални адвентизам 1994. године, за „*припрему за битку*“ Откр.9:7-9, „*Армагедона*“ , према Откр.16:16, које иду заједно, после „*шесте трубе*“ , да воде против последњих верних слугу Божијих, који светкују и практикују његову суботу; седмог дана одмора наређено четвртм од десет његових заповести. У време мира, њихови говори уздижу братску љубав и слободу савести. Али ова нечувена и лажна слобода која је постала либертаријанска води ка „*другој смрти*“ мноштва које насељавају западни свет; коју карактерише, делимично, атеизам, делимично равнодушност, а мањим делом, верска опредељења која су обезвређена, јер су осуђени од Бога, због својих лажних верских учења. На тај начин, ова хуманистичка „*звер*“ има своје порекло у „*бездану*“ како Дух открива у овом стиху, у смислу да је хришћанска религија постала слика и примена хуманистичке мисли. филозофи, Грци, француски или страни револуционари . **Као Јудин пољубац за Исуса, заводљива лажна хуманистичка љубав према мирнодопском времену убија више од мача .** „*Звер*“ нашег мирнодопског времена такође наслеђује карактер „*таме*“ *који* јој даје реч „*дубоко*“ у *Пост.1:2*: „*Земља беше безоблична и празна: беше тама на лицу бездане , и Дух од Бога се преселио изнад вода .* А овај „*тамни*“ карактер друштава хришћанског

порекала је и сам парадоксално наслеђен од „ **просветљења** “, назива дато француским револуционарним слободним мислиоцима.

Предлажући ову синтезу, Дух постиже свој циљ који се састоји у томе да својим верним слугама открије свој суд о нашем западном свету и увреде које му упућује. Он на тај начин осуђује своје многе грехе и издају према Исусу Христу, једином Спаситељу кога својим поступцима обешчашћују.

Стих 9: „ *Ово је разум који има мудрост: седам глава су седам гора, на којима жена седи.* »

Овај стих потврђује израз којим се Рим дуго означавао: „ Рим, град са седам брда “. Нашао сам ово име цитирано у старом школском географском атласу из 1958. Али ствар није спорна; „ *седам планине* “зване "брда" и данас су остале које носе имена: Капитолин, Палатин, Целије, Авентин, Виминал, Ескилин и Квиринал. У својој паганској фази, ова брда „високе“ су све подржавала храмове посвећене обојеним идолима које је Бог осудио. А у част „ *бога тврђава* “, католичка вера је заузврат подигла своју базилику, на Целијесу што означава „небо“ према Риму. На Капитолу, „глави“, уздиже се Палата Градске куће, грађански аспект правосуђа. Истакнимо да савезник последњих дана, Америка, такође доминира са „Капитола“ који се налази у Вашингтону. И овде је симбол „главе“ оправдан овом високом влашћу која ће заменити Рим, и заузврат доминирати над становницима земље „ у његовом присуству “, према Откр.13:12.

Стих 10: „ *Има и седам царева: пет је пало, један је, други још није дошао, а кад дође, остаће кратко.* »

У овом стиху, изразом „ *седам краљева* “, Дух приписује Риму „ *седам* “ режима владавине који су узастопно, за првих шест: монархија од – 753. до – 510. године; Република, Конзулат, Диктатура, Тријумвират, Царство од Октавијана, Цезар Август под којим је Исус рођен и Тетрархија (4 придружена цара) на седмој позицији између 284. и 324. године, што потврђује прецизност „он мора *трајати кратко време* “; заправо 30 година. Нови цар Константин^И брзо ће напустити Рим и настанити се на истоку у Византији (Цариград су Турци преименовали у Истанбул). Али од 476. године, западно царство Рима се распало и „ *десет рогова* “ Данила и Апокалипсе стекли су своју независност формирањем краљевстава Западне Европе. Од 476. године Рим је остао под окупацијом остроготских варвара, од којих га је 538. године избавио генерал Велизар, који је са својом војском послао цар Јустинијан који је боравио на истоку у Цариграду.

Стих 11: „ *А звер која беше, и више је нема, сам је осми цар, и од броја је седам, и иде у пропаст.* »

године повољним царским указом цара Јустинијана^И. Тако је одговорио на захтев своје супруге Теодоре, бивше „проститутке“, која је интервенисала у име Вигиле, једног од њених пријатеља. Као што се прецизира у 11. стиху, папски режим се појављује у време цитираних „седам“ владавина док представља нову форму без преседана за коју је Данило указао да је „ *другачији* “ краљ. Оно што претходи времену „седам“ претходних краљева је титула римског верског вође која се већ приписује његовим царевима и од свог порекла: „Понтифек Макимус“, латински израз

преведен као „Суверени Понтифекс“, који је такође од 538, званична титула римокатоличког папе. Римски режим који постоји у време када Јован добија визију је Царство, шеста римска владавина; а у његово време титулу „сувереног понтифика“ носио је и сам цар.

Повратак Рима на историјску сцену је због франачког краља Клодвига I „преобраћеног“ у лажну хришћанску веру тог времена, 496. године; односно римокатолицизму који се покораво Константину I који је већ био погођен Божјим проклетством од 7. марта 321. Након царске доминације, Рим је био нападнут и под доминацијом страних народа који су масовно пристизали у сеоби. Неразумевање различитих језика и култура основа је немира и унутрашњих борби које су уништиле римско јединство и снагу. Ову акцију Бог примењује данас у Европи да би је ослабио и предао својим непријатељима. Проклетство искуства „Вавилонске куле“ тако задржава кроз векове и миленијуме све своје ефекте и делотворност у вођењу човечанства у несрећу. Што се тиче Рима, коначно, он је дошао под доминацију аријанских Острогота који су се доктринарно супротстављали римокатоличкој вери коју су подржавали византијски цареви. Стога се морало ослободити ове доминације како би на њеном тлу било омогућено успостављање римског папског режима 538. Да би се то постигло према Дан.7:8-20, „три рога били су спуштени пред папу (мали рог); су забринути народи непријатељски расположени према римокатоличанству римских бискупа, узастопно, 476. године, Херула, 534. Вандала, и 10. јула 538. године, „снежном мећавом“, ослобођених од окупације Острогота од стране генерала Велизарију који је послао Јустинијан I Рим је могао да уђе у свој искључиви, доминантни и нетолерантни папски режим, који је увео овај цар, на захтев интриганта Вигилија, првог папе са титулом. Од овог тренутка, Рим је постао „ велики град који има краљевство над краљевима земаљским “, од стиха 18, који иде у „ погибел “, како Дух наводи, овде, други пут, после стиха 8.

Папство се, дакле, не враћа на Светог Петра како он тврди, већ на декрет Јустинијана I, ^{византијског} цара који му је дао своју титулу и његов верски ауторитет. Тако је недељу наредио римски цар Константин I 7. марта 321. године, а папу која је оправдава поставио је византијски цар Јустинијан I 538. године ; два датума са најстрашнијим последицама по цело човечанство. Такође је 538. године римски бискуп први пут узео титулу папе.

Стих 12: „ Десет рогова које си видео десет су царева, који још нису примили царство, али који примају власт као краљеви на један час са звери. »

Овде, за разлику од Дан.7:24, порука циља на веома кратко време које се налази на крају „ временског краја “.

Као и у време Данила, у време Јована, „ десет рогова “ Римског царства још нису стекли или повратили своју независност. Али, контекст који је циљ овог поглавља 17 је онај о смаку света, то је улога коју „ десет рогова “ играју у овом прецизном контексту који је изазван Духом, што ће потврдити стихови који следе. Проречени „сат“ се односи на време

последњег теста вере објављеног, у Откр . 3:10, верним пионирима адвентизма седмог дана 1873. Порука је била за нас, њихове наследнике, верне адвентисте . светлост коју је Исус Христ дао својим изабранима 2020.

Према пророчком коду који је дат пророку Језекиљу (Језекиљ 4:5-6), пророчки „дан“ вреди стварне „године“, па стога пророчки „сат“ вреди 15 стварних дана. Велико инсистирање на поруци Духа која ће три пута цитирати израз „у једном сату“ у 18. поглављу, наводи ме на закључак да овај „час“ циља на време између почетка б. ^{од} „седам последњих пошаста“ и повратак у славу нашег божанског Господа Исуса који се враћа у слави Арханђела „Михаила“ да спасе своје изабране од програмиране смрти. Овај „сат“ је стога онај током којег траје „Армагедонска битка“.

Стих 13: „Имају једну сврху, и дају своју моћ и своју власт звери.“

Циљајући на време овог последњег искушења, Дух каже за „десет рогова“: „Они имају једну сврху, и дају своју моћ и свој ауторитет звери.“ Овај циљ који деле састоји се у томе да сви преживели у Трећем нуклеарном рату поштују недељни одмор. Пропаст је у великој мери смањила војну моћ древних европских народа. Али, победници сукоба, амерички протестанти су од преживелих добили потпуно напуштање свог суверенитета. Мотив је ђаволски, али пали тога нису свесни, а њихови духови предани Сатани могу само да остваре његову вољу.

Тек из коалиције „змаја“, „звери“ и „лажног пророка“ „десет рогова“ предају свој ауторитет „звери“. А ово одрицање је узроковано жестином патње коју им наносе бичеви Божији. Између објављивања декрета о смрти и његове примене, даје се период од 15 дана посматрачима суботе да усвоје „жиг звери“, њену римску „недељу“ ускврњену паганским обожавањем сунца. Повратак Исуса Христа планиран је за пролеће које претходи 3. априлу 2030. године, осим ако не дође до грешке у тумачењу термина „час“, декрет о смрти треба да буде објављен за овај датум или датум који се налази између њега и дана. пролећа 2030. нашег садашњег уобичајеног календара.

Да бисте у потпуности разумели каква ће бити коначна временска ситуација, размотрите следеће чињенице. Крај благодатног времена могу идентификовати само изабрани званичници који га повезују са проглашењем недељног закона; тачније после ње. За скуп још живих неверних и бунтовних народа, проглашење недељног закона јавља се само као мера од општег интереса без последица по њих. И тек након што су претрпели првих пет пошаста, њихов осветнички гнев их наводи да у потпуности прихвате одлуку да „убију“ оне који су им представљени као одговорни за њихову небеску казну.

Стих 14: „Они ће се борити против Јагњета, и Јагње ће их победити, јер је Господ над господарима и Цар над царевима, и они који су са њим позвани и изабрани и верни победиће их.“

„Они ће се борити против Јагњета, и Јагње ће их победити ...“, јер је он Свемогући Бог коме се ниједна сила не може одупрети. „Краљ краљева и Господар над господарима“ ће наметнути своју божанску силу најмоћнијим краљевима и господарима земље. И изабрани који то разумеју

победиће са њим. Дух овде подсећа на три критеријума које Бог захтева од оних које Он спасава и који су се посветили путу спасења који за њих почиње духовним статусом „званог“ и који се затим, када је то случај, *преображава* у „изабраним“ статусом, „верношћу“ која се испољава према творцу Богу и свој његовој библијској светлости. Битка о којој се говори је битка код „Армагедона“, из Откр.16:16; „час“ када се „верност“ „изабраних“ „позваних“ ставља на тест. У Откр.9:7-9, Дух је открио припрему протестантске вере за овај духовни „рат“. Осуђени на смрт, због верности суботи, избрани сведоче о поверењу у обећања проречена од Бога и ово сведочанство које му је дато даје му „славу“ коју тражи у поруци првог *анђела* од 'Откр.14:7. Бранитељи и присталице недеље која је постала обавезна наћи ће, у овом искуству, смрт коју ће се припремити да дају избранима Исуса Христа. Подсећам овде, оне који су скептични и сумњају да Бог даје толики значај данима одмора, да је наше човечанство изгубило своју вечност због значаја који је дао „двама дрвећу“ земаљског врта. „Армагедон“ се заснива на истом принципу у замени „два дрвета“ данас имамо „дан познања добра и зла“, недељу и „дан освећеног живота“, суботу или суботу.

Стих 15: „*И рече ми: Воде које си видео, на којима седи блудница, то су народи и мноштво, и народи и језици.*»

Стих 15 нам даје кључ који нам омогућава да „водама“ на којима „седи блудница“ припишемо идентитет европских народа који се називају „хришћани“, али пре свега лажно и лажно „хришћани“. Европа има карактеристику да окупља народе који говоре различитим „језицима“; што слаби синдикате и склопљене савезе. Али у новије време енглески језик служи као мост и промовише међународну размену; широко распрострањено образовање људских бића смањује делотворност оружја божанског проклетства и супротставља се науму његовог Створитеља. Његов одговор ће стога бити страшнији: смрт у рату и на крају, због сјаја његовог славног доласка.

Стих 16: „*Десет рогова које си видео и звер ће омрзнути блудницу, и оголеће је, и свући је до гола, и јести њено тело, и огњем је сажгати.*»

Стих 16 најављује програм предстојећег 18. поглавља. Он потврђује преокрет „десет рогова и звер“ која је, након што је подржи и одобри, на крају уништи „проститутку“. Подсећам овде да је „звер“ режим удруживања грађанских и верских моћи и да у овом контексту означава моћ званично протестантског америчког народа и католичких и протестантских европских народа, док „проститутка“ означава свештенство, односно учитељске власти католичке верске власти: монаси, свештеници, бискупи, кардинали и папа. Тако се, у преокрету, католички европски народи и протестантски амерички народ, две жртве римске лажи, супротстављају свештенству римопапског католицизма. И они ће је „потрошити огњем“ када ће, својом величанственом интервенцијом, Исус срушити своју ђаволску варљиву заводљиву маску. „Десет рогова“ ће је „оголити и оголити“ јер је живела у раскоши, биће огољена, а пошто се обукла у изглед светости, појавиће се и „гола“, у духовном стиду, без икаквог небеску

правду да је обуче. Прецизност „*појешће његово месо*“ изражава крваву жестину његове казне. Овај стих потврђује „*винтаге*“ тему из Откр. 14:18 до 20: Тешко грожђу гнева!

Стих 17: „*Јер је Бог ставио у њихова срца да изврше своју намеру и да изврше једну намеру, и да дају своје царство звери, док се не испуне речи Божије.*»

Стих 17, под бројем суда, открива нам важну мисао о небеском Богу коју људи нису у праву када презиру или према њима поступају равнодушно. Бог овде инсистира, да би се његови изабраници уверили, да је он једини Господар „страшне игре“ која ће се спровести у очекивано време. Програм није осмислио ђаво, већ сам Бог. Све што је објавио у свом великом и узвишеном Откровењу које се тиче Данила и Откровења или је већ остварено, или остаје да се оствари. И зато што је „*свршетак ствари бољи од њеног почетка*“, према Ецц.7:8, Бог нам циља овај последњи испит верности који ће нас одвојити од лажних хришћана и учинити нас достојнима да уђемо у његову небеску вечност после нуклеарно уништење Трећег светског рата. Стога нам остаје само да чекамо са поверењем, јер све што ће бити организовано на земљи је „*дизајн*“ који је осмислио сам Бог. А ако је Бог за нас, ко ће бити против нас, ако не они чији ће се убилачки „*намеви*“ окренути против њих?

значи „*док се не испуне речи Божије*“ ? Дух се односи на коначну судбину резервисану за папски „*мали рог*“ као што је већ проречено, у Дан.7:11: „*Тада погледах, због арогантних речи које је рог говорио; и док сам гледао, животиња је убијена, а њено тело уништено, предато у ватру да се спали*“; у Дан.7:26: „*Тада ће доћи суд, и власт ће му бити одузета, и биће уништена и уништена заувек*“; и Дан.8:25: „*Због свог благостања и успеха својих лукавстава, он ће имати охолост у свом срцу, и уништиће многе који су живели у миру, и он ће устати против Поглавара поглавара; али ће се сломити, без напора било које руке.*” Остале „*божије речи*“ које се односе на крај Рима биће представљене у Откр. 18, 19 и 20.

Стих 18: „*А жена коју си видео је велики град који има власт над краљевима земље.*»

Стих 18 нуди нам најубедљивији доказ да је „*велики град*“ заиста Рим. Хајде да схватимо, анђеос се обраћа лично са Јованом. Такође, говорећи му: „*А жена коју **си** видео је велики град који има краљевство над земаљским краљевима*“, Јован је навео да схвати да анђеос говори о Риму, „граду са седам брда“, која је у своје време империјално доминирала различитим краљевствима читавог свог огромног колонијалног царства. У свом империјалном аспекту, већ има „*краљевство над краљевима земље*“ и задржаће га под својом папском доминацијом.

У овом 17. поглављу, можете видети, Бог је концентрисао своја откривења омогућавајући нам да са сигурношћу идентификујемо „*проститутку*“, његовог непријатеља хришћанске „*трагедије векова*“. Тиме он броју 17 даје аутентичан смисао свог суда. То је ово запажање које ме је навело да ценим годишњицу 17. ^{века} од успостављања греха која представља усвајање дана сунца 7. марта 321. (званични датум, али 320. за Бога) који

смо доживели ове 2020. који је сада прошао. Видимо да га је Бог заиста обележио проклетством без преседана у историји хришћанске ере (Цовид-19) које је изазвало глобални економски колапс погубнији од Другог светског рата. Остале клетве божанског праведног суда следе, откриваћемо их из дана у дан.

Откривење 18: блудница прима своју казну

Након откривања детаља који омогућавају идентификацију проститутке, 18. поглавље ће нас одвести у веома специфичан контекст краја „битке код Армагедона“. Речи откривају његов садржај: „ час казне Вавилона великог, мајке земаљских блудница “; време кржаве „ жетве “.

Стих 1: „ После овога видех другог анђела где силази с неба, који има велику власт; и земља се осветли славом његовом. »

Анђео који носи велики ауторитет је на Божјој страни, у ствари, сам Бог. Михаил, поглавар анђела, је још једно име које је Исус Христ носио на небу пре своје земаљске службе. Под тим именом, и по влашћу коју су му признали свети анђели, протерао је ђавола и његове демоне са неба, после своје победе на крсту. Стога се под ова два имена враћа на земљу, у славу Очеу, да повуче са ње своје драгоцене изабране; драгоцени јер су верни и ова проверена верност је доказана. У том контексту он својом верношћу одаје почаст онима који су мудро послушали дајући му „славу“ коју је захтевао од 1844, према Откр.14:7. Одржавањем суботе, његови изабраници су га прославили као Бога створитеља којег једино он легитимно поседује од свог стварања небеских и земаљских живота.

2. стих: „ Повика из свег гласа говорећи: Паде Вавилон велики, паде она! Постала је станиште демона, јазбина сваког нечистог духа, јазбина сваке нечисте и мрске птице, “

„ Она пао је, пао је Вавилон велики! „ Цитат из Откр. 14:8 налазимо у овом 2. стиху, али овај пут није изречен пророчански, већ зато што су докази о његовом паду дати преживелим људима у овом последњем тренутку њене обматујуће заводничке активности. Пада и маска светости римског папског Вавилона. То је у ствари „ станиште демона, јазбина сваког нечистог духа, јазбина сваке нечисте и одвратне птице “. Помињање „ птице ” нас подсећа да иза земаљских акција леже небеска надахнућа лоших анђела из табора Сатане, њиховог вође и првог бунтовника божанске креације.

Стих 3: „ Јер су сви народи пили вино гнева њеног блуда, и краљеви земаљски блудовали су с њом, и трговци земаљски су се обогатили снагом раскоши њеног. »

„... јер су сви народи пили вино гнева његовог блуда,... ” Религијска агресија се појавила на подстицај римокатоличке папске власти која је, тврдећи да је у служби Исуса Христа, показала потпуни презир према лекцијама понашања које је поучавао своје ученике и апостоле на земљи. Исус пун благодати, папе пуни гнева; Исус, узор понизности, папе, узори сујете и гордости, Исус који живи у материјалном сиромаштву, папе живе у раскоши и богатству. Исус је спасао животе, папе су неправедно и беспотребно усмртиле безбројне људске животе. Ово римопапско католичко хришћанство стога није личило на веру коју је Исус дао као узор. У Данилу, Бог је прорекао „ *успех својих лукавстава* “, али зашто је тај успех постигнут? Одговор је једноставан: јер му је то Бог дао. Јер морамо запамтити да је под насловом казне „ *друге трубе* “ из Откр. 8:8, да је он подстакао овај окрутни и суров режим да казни преступ суботе напуштен од 7. марта 321. године. проучавајте пошасте које би погодиле Израил због њихове неверности Божијим заповестима, у Лев.26:19, Бог је рекао: „*Сломићу гордост снаге твоје, обновићу твоје небо као гвожђе , и твоја земља као месинг .*” У новом савезу, папски режим је подигнут да испуни ове исте клетве. У свом пројекту, Бог је истовремено жртва, судија и целат да би задовољио захтеве свог закона љубави и своје савршене правде. Од 321. године, кршење суботе је скупо коштало човечанство, које је платило своју цену у непотребним ратовима и масакрима, и у разорним смртоносним епидемијама које је створио Бог створитељ. У овом стиху, „ блуд “ (или „ *разврат* “) је духовно и описује недостојно религиозно понашање. „ *Вино* “ симболизује њено учење које, у име Христово, изазива „ *бес* “ и ђаволску мржњу међу свим људима који су због ње постали жртве напада или агресора.

Кривица католичког учења не треба да крије кривицу целог човечанства, од којих скоро сва не деле вредности које је уздигао Исус Христ. Ако су земаљски краљеви пили „ *вино блуда* “ (*разврата*) „ *Вавилона* “, то је зато што је, као „ *проститутка* “, њена једина брига била да задовољи клијенте; то је правило, купац мора бити задовољан иначе се неће вратити. А католицизам је уздигао на највиши ниво похлепу, до злочина, и љубав према богатству и луксузном животу. Као што је Исус учио, као стадо заједно. Зли и поносни мушкарци би у сваком случају били изгубљени са њом или без ње. Подсетник: зло је ушло у људски живот преко Каина, убице његовог брата Авеља од почетка земаљске историје. „ *Трговци на земљи су се обогатили снагом њеног луксуза .*” Ово објашњава успех римокатоличког папског режима. Трговци на земљи верују само у новац, нису религиозни фанатици, али ако их религија обогати, он постаје прихватљив, па чак и вредан партнер. Коначни контекст теме ме наводи да углавном идентификујем америчке протестантске трговце, пошто земља духовно означава протестантску веру. Од 16. ^{века}, Северна Америка, у суштини протестантска по свом пореклу, прихватала је латиноамеричке

католике и од тада је католичка вера била једнако заступљена као и протестантска вера. За ову земљу, у којој се рачуна само „посао“, верске разлике више нису битне. Освојени задовољством богаћења које је подстицао женевски реформатор, Џон Калвин, протестантски трговци су у католичкој вери нашли средства за богаћење која првобитна протестантска норма није нудила. Протестантски храмови су празни са голим зидовима, док су католичке цркве претрпане реликвијама од драгоцених материјала, злата, сребра, слоноваче, свих материјала које ова тема наводи у 12. стиху. Богатство католичког богослужења је, дакле, за Господа Бога, објашњење слабљења америчке протестантске вере. Долар, нови Мамон, дошао је да замени Бога у срцима, а тема доктрина је изгубила свако интересовање. Опозиција постоји али само у политичкој форми.

4. стих: „ *И чух други глас с неба како говори: Изиђи из ње, народе мој, да не будете уједначари у гресима њеним, нити у пошастима њеним.* »

Стих 4 евоцира тренутак коначног одвајања: „ *Изађите из ње, народе мој* “; то је час када ће изабрани бити узнесени на небо, у сусрет Исусу. Оно што овај стих илуструје је време " *жетве* ", тема из Откр. 14:14 до 16. Они се узимају у обзир, јер као што стих прецизира, они не смеју да "имају учешћа" у "жетви". " који ће погодити папски Рим и његово свештенство. Али, у тексту се прецизира да, да би био међу одведеним изабранима, није требало „ *учествовати у гресима својим* ". А пошто је примарни грех недељни починак, „ *жиг звери* “ који католици и протестанти поштују у последњем тесту вере, верници ове две главне верске групе не могу да учествују у заносу изабраних. **Потреба да се „изиђе из Вавилона“ је стална**, међутим у овом стиху Дух циља на тренутак када се укаже последња прилика **да се послуша ова Божја заповест**, јер објављивање недељног закона означава крај времена благодати. Овај проглас подстиче свест међу свим преживелима о „ *шестој труби* “ (Трећи светски рат), која даје моћ њиховом избору под будним оком Бога створитеља.

Стих 5: „ *Јер се греси њени скупеше до неба, и Бог се сети безакоња њених.* »

По његовим речима, Дух сугерише слику „Вавилонске куле“ чије име има корене у „Вавилонској“. Од 321. и 538. године, Рим, „ *велики град* “ где „ *проститутка* “ има свој „ *престо* “, њено „свето“ папско седиште од 538. године, умножио је своје грехе против Бога. Са неба је водио рачунање и бележио своје нагомилане грехе 1709 година (од 321). Својим славним повратком, Исус је разоткрио папски режим и за Рим и његову лажну светост, време је да се плати за њихове злочине.

Стих 6: „ *Вратите јој као што је платила, и вратите јој дупло по делима њеним. У шољу у коју је сипала, сипајте њен дупликат.* »

Пратећи прогресију тема из Откр.14, након *жетве* долази *берба*. И најзлобнијим католичким и протестантским жртвама лажи католичанства Бог упућује своје речи: „ *Плати јој како је платила, и врати јој дупло по делима њеним* “. Из историје сећамо да су његова дела била улози и мучења његових инквизиторских судова. Због тога ће католички вероучитељи доживети двоструко више од такве судбине, ако је то могуће. Иста порука се

понавља у облику: „ У чашу у коју је сипала, сипајте њен дупликат . Слика чаше за пиће Исус је означио мучење које ће његово тело проћи, све до последње агоније на крсту, који је Рим већ подигао у подножју Голготе. На овај начин, Исус подсећа да је католичка вера показала одвратан презир према патњама које је он пристао да претрпи, па је његов ред да их доживи. Стара пословица ће у овом тренутку попримити своју пуну вредност: никада не чини другима оно што не би волео да други чине теби. У овој акцији Бог испуњава закон одмазде: око за око, зуб за зуб; савршено праведан закон за који је резервисао индивидуалну употребу. Али на колективном нивоу, његова примена је била овлашћена на људска бића, која су је ипак осудила, мислећи да могу бити праведнија и боља од Бога. Последица је катастрофална, зло и његов бунтовнички дух погоршали су и завладали западним народима хришћанског порекла.

У Откр. 17:5, „ Вавилон велики “, „ блудница “, „ држаше златну чашу пуну својих гадости “. Ово појашњење има за циљ његову верску активност и његову посебну употребу чаше Евхаристије. Његово непоштовање овог светог обреда који је поучавао и посветио Исус Христ донело му је подједнако посебну казну. Бог љубави уступа место Богу правде и људима се јасно открива мисао о његовом суду.

Стих 7: „ Колико се прославила и у раскош уронила, толико јој дај муке и жалости. Јер каже у срцу своје: седим као краљица, нисам удовица, и нећу видети жалости! »

У 7. стиху, Дух истиче супротност живота и смрти. Живот недирнут смртном несрећом је весео, безбрижан, неозбиљан, у потрази за новим задовољствима. Папски римски „Вавилон” тражио је богатство које купује луксузан живот. А да би га добила од моћника и краљева, користила је и још увек користи име Исуса Христа да би продала опроштење грехова као „опросте“. Ово је детаљ који је веома тежак на ваги Божјег суда за који она сада мора да се искупи психички и физички. Приговор због овог богатства и луксуза почива на чињеници да су Исус и његови апостоли живели сиромашно, задовољавајући се оним што је било потребно. „ Мука “ и „ туга “ стога замењују „ богатство и луксуз “ римопапског католичког свештенства.

Током њене обмане, Вавилон је рекао у свом срцу: „ Седим као краљица “; што потврђује „ његово краљевство над царевима земаљским “ из Откр.17:18. А према Откр.2:7 и 20, његов „ трон “ је у Ватикану (ватицинате = пророковати), у Риму. „ Нисам удовица “; њен муж, Христос, чија жена она тврди да је, је жив. " *И нећу видети жалост .* " Ван Цркве нема спасења, поручила је свим својим противницима. Толико је то понављала да је на крају поверовала. И заиста је уверена да ће њена владавина трајати вечно. Откако је тамо боравила, зар Рим није добио име „вечни град“? Штавише, уз подршку западних сила на земљи, имала је добар разлог да верује да је људски недодирљива и нерањива. Нити се бојала Божје силе пошто је тврдила да му служи и представља га на земљи.

Стих 8: „ Због тога ће у један дан доћи пошести њене, смрт, туговање и глад, и она ће бити сагорена огњем. Јер моћан је Господ Бог који јој је судио. »

Овај стих ставља тачку на све његове илузије: „ због овога, у једном дану “; онај где се Исус враћа у слави, „ доћи ће његове пошести “ или ће стићи казна Божија; „ смрт, туговање и глад “ у ствари, ствари се одвијају супротним редоследом. Не умиремо од глади ни у једном дану, тако да је, прво, духовна „ гладња ” губитак хлеба живота који је основа хришћанске верске вере. Тада се „ туговање “ носи у знак смрти блиских људи са којима делимо породична осећања. И коначно, „ смрт “ погађа грешника који је крив, пошто је „ плата за грех смрт “, према Римљанима 6:23. „ И сагореће га огањ “, у складу са пророчким објавама поновљеним у Данила и Откривења. **Она је сама изазвала да се на својим ломачама неправедно спале толико створења, да је по савршеној божанској правди да и сама погине у ватри.** „ Јер је моћан Господ који јој је судио “; током своје заводничке делатности, католичка вера је обожавала Марију, Исусову мајку која се појавила само у облику малог детета које је држала у наручју. Овај аспект се допао људским умовима склоним сентименталности. Жена, још боље, мајка, како је религија постала умирујућа! Али то је час истине, и Христос који му је пресудио управо се појавио у слави Свемогућег Бога; и ова божанска сила Исуса Христа, која га је разоткрила, уништава га, предајући га осветничком гневу својих преварених жртава.

Стих 9: „ И сви цареви земаљски, који су с њом починили блуд и раскош, плакаће и нарицати због ње, кад виде дим њеног паљења. »

Овај стих открива понашање „краљева земаљских који су се предали блуду и раскоши “. Укључени су краљеви, председници, диктатори, сви лидери нација који су промовисали успех и активност католичке вере и који су, у последњем искушењу, одобрили одлуку да се убију светковини суботе. Они ће „ плакати и нарицати због ње, кад виде дим њеног горења “. Очигледно, земаљски краљеви виде да им ситуација измиче. Они више никога не воде и само примећују ватру Рима коју пале преварене жртве, извршна оруђа божанске освете. Њихове сузе и јадиковке оправдавају се чињеницом да се вредности света, које су их довеле до највише моћи, нагло урушавају.

Стих 10: „ Удаљивши се, у страху од муке његове, рећи ће: Тешко! Несрећа! Велики град, Вавилон, моћни град! У једном сату је дошао твој суд! »

„Вечни град“ умире, гори и земаљски краљеви се држе подаље од Рима. Сада се плаше да ће морати да деле његову судбину. Ово што се дешава за њих представља огромну **несрећу** : „ Несрећа! Несрећа! Велики град, Вавилон “, јао се понавља два пута, „ она је пала, пала је, Вавилон велики “. “ Моћни град! ” » ; толико моћна да је владала светом својим утицајем на вође хришћанских народа; управо због ове везе коју је Бог осудио, краљ Луј КСВИ и његова аустријска супруга Марија-Антоанета подигли су се на скеле гилотине, као и њихове присталице, жртве „велике невоље“, како је то Дух најавио , у Откр.2:22-23. „ За један сат дошао је

твој суд!“ » ; Исусов повратак означава време краја света. Последњи тест је означио симболични „*сат*“ проречен у Откр.3:10, али ће бити довољно да се појави Исус Христ да се цела тренутна ситуација преокрене, а овога пута ће „*сат*“ у дословном смислу бити довољно да добијемо ову запањујућу промену.

Стих 11: „*И плачу и тугују трговци земаљски због ње, јер нико више не купује товар њихов,*“

Дух овог пута циља на „*трговце на земљи*“, посебно циљајући на амерички трговачки дух који су усвојили преживели широм света, као што је поменуто у студији из претходног поглавља 17. И они „*плачу и тугују због ње, јер њихов товар више нико не купује ; ...*“. Овај стих подвлачи кривицу наклоности протестаната према католичкој вери за којом он тугује, сведочећи на тај начин о њиховој личној привржености *њој* из економских интереса. Затим, да је, у апсолутној супротности, Бог подигао дело реформације да би осудио римопапску католичку кривицу и обновио схваћене истине; шта су прави реформатори радили у своје време као што су Пјер Валдо, Џон Виклеф и Мартин Лутер. Трговци такође са тугом виде како им се пред очима руше вредности које воле, јер живе само за задовољство да се обогате својим комерцијалним активностима; пословање сумира радости њиховог постојања.

Стих 12: „*товар од злата, од сребра, од драгог камења, од бисера, од финог платна, од пурпура, од свиле, од скерлета, од сваке врсте слатког дрвета, од свих врста предмета од слоноваче, свих врста предмета направљен од веома драгоценог дрвета, месинга, гвожђа и мермера,*

Пре него што наведем различите материјале који су основа римокатоличке идолопоклоничке религије, подсећам се на ову посебну тачку праве вере коју је учио Исус Христ. Он је рекао Самарјанки: „*Жено*“, *рече јој Исус, „веруј ми, долази час када се нећеш клањати Оцу ни на овој гори ни у Јерусалиму. Обожавате оно што не знате; обожавамо оно што знамо, јер спасење долази од Јевреја . Али долази час, и већ је дошао, када ће се истински поклоници клањати Оцу у духу и истини; јер су то богомољци које Отац тражи. Бог је Дух, и они који га обожшавају морају му се клањати у духу и истини .* (Јован 4:21-23).“ Дакле, правој вери нису потребни никакви материјали или материјали, јер се заснива само на стању духа. И следствено томе, ова права вера мало интересује похлепни и разбојнички свет, јер никога не обогаћује осим, духовно, изабраних. Изабрани обожavaju Бога у духу, дакле у својим мислима, али и у истини, што значи да њихове мисли морају бити изграђене по мерилу које је Бог указао. Све што је ван овог стандарда је облик идолопоклоничког паганизма где се прави Бог служи као идол. Током својих освајања, републикански Рим је усвојио религије поражених земаља. И велики део њених верских догми био је грчког порекла, прве велике цивилизације антике. У нашој ери, у папском облику, налазимо све ово наслеђе спојено са новим „хришћанским“ „светима“, почевши од 12 апостола Господњих. Али, пошто је отишла толико далеко да потисне другу Божију заповест која осуђује ову идолопоклоничку праксу, католичка вера одржава обожаване изрезбарених,

сликаних слика или појављивања у демонским визијама. Стога у обредима његових култова налазимо ове резбарене идоле који захтевају материјале да би добили облик; материјали којих сам Бог представља листу: „...; ... *товар од злата, сребра, драгог камења, бисера, финог платна, пурпура, свиле, гримиза, сваке врсте слатког дрвета, сваке врсте слоноваче, свих врста предмета од веома скупог дрвета, месинга, гвожђа и мермера, ...*” . „ *Злато, сребро, драго камење и скупоцени предмети* “ „ *одајте почит бoгу тврђава* “ папског краља Дана 11:38. Затим, „ *пурпурна и скерлетна* “ облаче блудницу Вавилон Велики у Откр.17:4; „ *злато, драго камење и бисери* “ су њени украси ; „ *слан* “ означава његово право на светост, према Откр. 19:8: „ *Јер су лан праведна дела светих* “. Други наведени материјали су они од којих је направила своје резбарене идоле. Ови луксузни материјали изражавају висок ниво оданости идолопоклоничког католичког обожаваоца.

Стих 13: „ *цимет, зачини, мириси, смирна, тамјан, вино, уље, фино брашно, пшеница, волови, овце, коњи, кола, тела и људске душе.* »

„ *парфеме, од смирне, тамјана, вина и уља* “, цитирани сугеришу његове верске обреде. Остале ствари су хранљиве материје и добра која алудирају на владавину Соломона, сина Давидовог, градитеља првог храма изграђеног за Бога, према 1. Царевима 4:20 до 28. На овај начин, Дух осуђује његов покушај незаконитог репродукују изградњу „ *храма Божијег* “ који „ *хули* “, у Откр.13:6, и који „ *руши* “, у Дан.8:11. Коначна прецизност стиха, који се тиче „ *тела и душа људи* “, осуђује њену сарадњу са монарсима са којима дели, незаконито, временску власт. У име Христово, она је верски оправдавала гнусне поступке, као што су ропство, мучење и убијање Божијих створења; нешто што Бог задржава за себе у религиозном домену; ово до те мере да он своје поступке сажима овим речима: „ *крв свих оних који су побијени на земљи нађена је у њој* “, у 18. стиху овог поглавља 18. Цитирајући „ *душе људи* “, Бог му приписује губитак „ *душа* “ предатих ђаволу његовом активношћу и његовим лажним религиозним претензијама.

Подсетник : У Библији и божанској мисли реч „ *душа* “ означава особу у свим њеним аспектима, њено физичко тело и менталну или психичку мисао, њен интелект и њена осећања. Теорија која представља „ *душу* “ као елемент живота, који се одваја од тела приликом смрти и преживљава га, чисто је грчког паганског порекла. У старом савезу, Бог поистовећује „ *душу са крвљу* “ својих људских или животињских створења: Лев.17:14: „ *Јер душа свакога тела је крв његова која је у њој. Зато рекох синовима Израиљевим: Не једите крв ниједног меса; јер је душа свакога тела крв његова : ко је једе биће истребљен.* „. Стога он заузима супротно гледиште будућих грчких теорија и припрема библијску параду против филозофских мисли које ће се родити међу паганским народима. Људски и животињски живот се ослања на функционисање крви. Проливена или упрљана гушењем, крв више не снабдева кисеоником елементе физичког тела, укључујући мозак, подршку мисли. А ако ово последње није оксигенисано, принцип мисли престаје и ништа не остаје живо после ове последње фазе; ако не сећање на састав *мртве* „ *душе* “ у вечној мисли Божијој у погледу његовог будућег „ *васкрсења*“, када ће је „ *оживети*“ или,

када ће је „поново подићи“, према случај, за вечни живот или за дефинитивно уништење „*друге смрти*“.

Стих 14: „*Плодови које је желела душа твоја удаљише се од тебе; и све нежне и лепе ствари су изгубљене за тебе, и никада их више нећеш наћи.*»

Као потврду онога што је објашњено у претходном стиху, Дух приписује „*жеље*“ папског Рима његовој „*души*“, његовој заводљивој и варљивој личности. Наследник грчких филозофија, католичка вера је прва поставила питање приписивања душе животињама и људима откривеним на новим земљама. У ствари, питање има свој одговор; заснива се на избору правог помоћног глагола: човек нема душу, јер је душа.

Дух сажима последице истинске смрти коју је установио и открио у Ецц.9:5-6-10. Ови детаљи неће бити обновљени у списима новог савеза. Стога видимо важност проучавања целе Библије. Уништен, „*Вавилон*“ ће заувек „*изгубити*“ „*плодове које је њена душа желела*“ и „*све деликатне и величанствене ствари*“ које је ценила и тражила. Али Дух такође прецизира: „*за вас*“; јер ће изабрани, за разлику од ње, моћи заувек да прошире поштовање за чуда која ће Бог поделити с њима.

Стих 15: „*Трговци овим стварима, који се тиме обогате, удаљиће се у страху од његове муке; они ће плакати и туговати*“

У стиховима од 15 до 19, Дух циља на „*трговце који су се њиме обогатили*“. Понављања откривају нагласак на изразу „*у једном сату*“, поновљеном три пута у овом поглављу, као и на поклич „*Јао! Несрећа!* „. Број 3 симболизује савршенство. Бог стога инсистира да се потврди неопозив карактер пророчке објаве; ова казна ће се извршити у свом свом божанском савршенству. Крик: „*Јао! Несрећа!*“, коју су покренули трговци, одјекује поклич упозорења који су покренули њени изабраници у Откр. 14:8: „*Пала је! Је пала ! Вавилон Велики .*” Ови трговци издалека посматрају његово уништење, „*у страху од његове муке*“. И с правом се плаше овог плода праведног гнева Бога живог, јер жалећи за његовим уништењем стављају се у његов табор, па ће заузврат бити уништени убиственим људским гневом неутешних жртава верске обмане. Овај стих нас чини свесним огромне одговорности комерцијалних интереса за успех Римокатоличке цркве. „*Трговци*“ су подржавали проститутку и њене најгоре окрутне и деспотске одлуке, чисто из жеље за финансијским и материјалним богаћењем. Зажмурили су на све његове веома гнусне злоупотребе и заслужују да деле његову коначну судбину. Историјски пример тиче се Парижана који су стали на страну католичке вере против реформатске вере од почетка реформације у време краља Фрање И^и после њега.

Стих 16: „*И рећи ће: Тешко! Несрећа! Велики град, који беше одевен у фини лан, пурпур и скерлет, и украшен златом и драгим камењем и бисером! У једном сату толико је богатства уништено!*»

Овај стих потврђује циљ; „*Велики Вавилон, обучен у лан, пурпур и скерлет*“; боје огртача краљева, јер су из тог разлога ругајући се римски војници покрили Исусова рамена плаштом од „*пурпурне боје*“. Нису могли

да замисле значење које је Бог дао њиховој акцији: као жртва искупљења, Исус је постао носилац греха својих изабраника означених овим бојама, *гримизном или пурпурном*, према Ис.1:18. „*Један сат*“ биће довољан да уништи Рим, његовог папу и свештенство, након повратка у слави Исуса Христа који долази да спречи смрт својих изабраника. У овом последњем тесту, њихова верност ће учинити сву разлику, тако да можемо разумети зашто Бог посебно инсистира на јачању њихове вере и апсолутног поверења на које морају да се навикну да му полажу. Дуго је човек могао само да буде уверен да је такво уништење „*у једном сату*” чудо и стога директна Божја интервенција, као у случају Содоме и Гоморе. У наше време када је човек овладао нуклеарном ватром, то је мање изненађујуће.

Стих 17: „*И сви пилоти, сви који плове на ово место, морнари и сви који раде на мору, стадоше далеко,*“

Овај стих посебно циља на „*оне који искоришћавају море, пилоте, морнаре који плове на ово место, сви се држе подаље*“. Искоришћавањем жеље краљева да се обогате и сама папска црква је обогачена. Подржавала је и оправдавала освајање земаља непознатих људима до времена њиховог открића када су њене католичке слуге извршиле ужасне масакре становништва у име Исуса Христа. То је углавном био случај Јужне Америке и крвавих експедиција које је предводио генерал Кортес. Злато извађено са ових територија вратило се у Европу да обогати католичке краљеве и папство саучесника. Штавише, инсистирање на морском аспекту подсећа нас да је управо као режим „*звери која се диже из мора*“ његова веза са „*морнарцима*“ ојачана ради њиховог заједничког богаћења.

Стих 18: „*И повикаше кад видеше дим његовог паљења: Који је град сличан великом граду?*»

„*Који је град био као велики град?*» вичу морнари кад виде » *дим његовог пожара*«. Одговор је брз и једноставан: нема. Јер ниједан град није концентрисао толику моћ, грађанску као царски град, па верску од 538. Католичанство се извозило у све земље на планети осим у Русију где га је православна вера одбацила. Након што га је дочекала, Кина се такође борила и прогонила га. Али данас још увек доминира целим Западом и његовим израслинама Америке, Африке и Аустралије. То је прво верско туристичко место на свету које привлачи посетиоце из целог света. Неки долазе да виде „*древне рушевине*“, други одлазе тамо да виде место где живе папа и његови кардинали.

Стих 19: „*И бацише прах на главе своје, и плакаху, и туговаху, и викаху, говорећи: Тешко! Несрећа! Велики град, у коме су се сви они који су имали бродове на мору обогатили његовом раскошом, уништен је за један сат!*»

Ово је треће понављање у коме су спојени сви претходни изрази, као и појашњење „*у једном сату уништено је*”. „*Велики град у коме су се богатством обогатили сви они који имају бродове на мору*.” Оптужба постаје врло јасна, заиста су се поморски бродовласници обогатили захваљујући раскоши папског режима доносећи светска богатства у Рим. Рим се обогачује из дељења имовине својих противника које је убио његов

вечити савезник, грађанска монархијска власт, његово оружано крило. Као историјски пример, имамо смрт „темплара“, чија је имовина подељена између круне Филипа Ле Бела и римокатоличког свештенства. Касније ће то бити случај са „протестантима“.

Стих 20: „*Небо, радуј се њој! И ви, светитељи, апостоли и пророци, радујте се! Јер вам је Бог учинио правду у осуди.*»

Дух позива становнике неба и праве свеце, апостоле и пророке на земљи, да се радују уништењу римског Вавилона. Радост ће, дакле, бити сразмерна боловима и патњама које је нанела или је желела да учини да претрпе слуге Бога истине, с обзиром на последње изабране верне освећеној суботи.

Стих 21: „*Тада моћни анђеол узме камен као велики млински камен, и баца га у море говорећи: Тако ће Вавилон, велики град, бити срушен силом, и неће се више наћи.*»

Поређење Рима са „*каменом*“ сугерише три идеје. Прво, папство се такмичи са Исусом Христом који је и сам симболизован „*каменом*“ у Дан.2:34: „*Гледао си, кад се камен откачи без помоћи икакве руке, и удари у ноге гвоздја и глине слику, и разбио их у комаде.*» Други стихови Библије му такође приписују овај симбол „*камена*“ у Зак.4:7; „*главни угао*“ у Пса.118:22; Мат.21:42; и Дел.4:11: „*Исус је камен који сте одбацили ви који градите и који је постао главни у углу*“. Друга идеја је алузија на папину тврдњу да наследи апостола „*Петра*“; главни узрок „*успеха његових подухвата и успеха његових лукавстава*“, ствари које је Бог осудио у Дан.8:25. Ово тим пре што апостол Петар никада није био поглавар хришћанске цркве јер ова титула припада самом Исусу Христу. Папска „*превара*“ је стога такође „*лаж*“. Трећи предлог се односи на име папског верског упоришта, његове престижне базилике под називом „*Свети Петар Римски*“, чија је веома скупа градња довела до продаје „*опроста*“ које су је разоткриле у очима реформаторског монаха Мартина Лутера. Ово објашњење остаје уско повезано са другом идејом. Ватиканско место је служило као гробље, али претпостављена гробница Петра, апостола Господњег, у ствари је била гробница „*Симона Петра мага*“, обожаваоца и свештеника бога змије по имену Ескулапије.

Враћајући се у наше дане, Дух пророкује против римског „*Вавилона*“. Он упоређује његово будуће уништење са сликом „*великог млинског камена*“ од „*камена*“ који „*анђеол баца у море*“. Овом илустрацијом он износи против Рима оптужбу идентификовану у Матеју 18:6: „*Али ако неко саблазни једног од ових малих који верују у мене, боље би му било да му се окачи воденични камен о врат . и баца га на дно мора .* А у његовом случају она није саблазнила само једног од ових малишана који верују у њега, већ мноштво. Једно остаје сигурно, а то је да једном „*уништено, више никада неће бити пронађено*“. Никада више никога неће повредити.

Стих 22: „*И неће се више чути међу вама звукови харфи, свирача, фрула и труба, неће се међу вама наћи нико од мајстора, неће више чути звук воденичног камена у дому твоме ,*

Дух тада евоцира музичке звуке који су изражавали безбрижност и радост становника Рима. Једном уништене, тамо их више нећемо чути. У духовном смислу алудира на Божије гласнике чије су се речи чуле са истим ефектом као и музички звуци „ флауте или трубача “; слика дата у параболи у Мт.11:17. Он помиње и „ буку “ коју су правили занатлије преоптерећене радним налозима, јер су из древног града допирали само „ шумови “ професионалних активности, укључујући и „ буку млинског камена “ који се окретао да меље зрно житарица, или да оштри. инструменти за сечење као што су срд и коса, ножеви и мачеви; ово, већ у древном халдејском Вавилону, према Јер.25:10.

Стих 23: „ Светлост светиљке више неће светлети међу вама, нити ће се глас младожење и жене више чути међу вама, јер су ваши трговци били великаши на земљи, јер су сви народи били заведен твојим чаролијама ,

„ Светлост лампе више неће сијати у вашем дому. » Духовним језиком, Дух упозорава Рим да светлост Библије више неће долазити да му пружи прилику да буде просветљен како би спознао истину по Богу. Понављају се слике из Јер.25:10 али „ песме младожења и невесте ” овде постају „ глас младожење и невесте који се више неће чути у твојој кући ”. Духовно, они су гласови позива које су упутили Христос и његов Изабрани сабор изгубљеним душама да се обрате и спасу. Ова могућност ће заувек нестати, након њеног уништења. „ Јер су ваши трговци били великани на земљи . Својим завођењем великих људи на земљи Рим је могао да прошири своју католичку религију на многе народе на земљи. Користила их је као представнике свог верског посла. А резултат је да су „ сви народи преварени вашим чаролијама “. Овде Бог описује католичке масе као „ чаролије “ које карактеришу паганске култове злих чаробњака и вештица. Истина је да коришћењем репетитивних формалистичких формула, узалудних понављања, католичка религија оставља мало простора да се Бог створитељ изрази. Он то чак и не покушава да уради, јер јој у Дан.11:39 приписује „ страног бога “ и никада је није признао као слугу; „викар Сина Божијег“, папина титула, стога није његов намесник. Следећи стих ће дати разлог.

Стих 24: „ и јер се у њој нађе крв пророка и светих и свих побијених на земљи. »

„... и зато што је у њему пронађена крв пророка, светаца “: Оштар, непопустљив, неосетљив и округан кроз своју историју, Рим се пробијао кроз крв својих жртава. Ово је важило за пагански Рим, али и за папски Рим који је натерао краљеве да убијају његове противнике, слуге просветљене од Бога који су се усудили да осуде његову ђаволску природу. Неки су били заштићени од Бога као што су Валдо, Виклиф и Лутер, други нису и завршили су своје животе као мученици вере, на кочевима, блоковима, стубовима или вешалима. Пророчка перспектива да се њено деловање дефинитивно престане може само да радује становнике неба и праве свеце на земљи. „... и од свих оних који су побијени на земљи “: Ко год донесе ову пресуду, зна о чему говори, јер прати акције Рима од његовог оснивања 747. године пре нове ере. Ситуација у свету последњих дана је последњи плод који је донео освајачки и доминирајући Запад над другим народима на

земљи. Монархијски, затим републикански Рим, прождирио је народе земље које је покорио. Узор овог друштва остао је модел 2000 година правог и лажног хришћанства. После је пагански Рим, папски Рим уништио слику мира Христовог и одузео човечанству модел који би донео срећу народима. Оправдавајући клање правих ученика јагњета Исуса Христа, отворио је пут религиозним сукобима који воде човечанство у застрашујући геноцидни трећи светски рат. Није без разлога да се норма пререзања грла јавно приказује од стране наоружаних исламских група. Ова мржња према исламу је касни одговор на ратове у крсташким ратовима које је покренуо Урбан III из Клермон-Ферана 27. новембра 1095. године.

Откривење 19: Битка Армагедон Исуса Христа

1. стих: „ После овога чух као гласан глас великог народа на небу који говори: *Алилуја! Спасење, слава и сила припадају Богу нашем.* ”

Настављајући од претходног 18. поглавља, откупљени и спасени изабрани налазе се на небу, носиоци „ *новог имена* “ које означава њихову нову небеску природу. Радост и весеље царују и верни анђели небески узвисују Бога Спаситеља. Ова „ *гомила „много* “ се разликује од „ *гомиле коју нико није могао да преброји* “ наведеног у Откр.7:9. Представља сабрање светих небеских анђела Божијих који узвисују његову „ *славу* “ јер ће у 4. стиху земаљски изабраници које симболизују „ *24 старешине* “

одговорити и потврдити своју приврженост изреченим примедбама, говорећи: „*Амин!*» Што значи: Заиста!

Редослед појмова „*спасење, слава, моћ*“ има своју логику. „*Спасење*“ је дато земаљским изабраницима и светим анђелима који су дали „*славу*“ Богу створитељу који је, да их спасе, позвао своју божанску „*моћ*“ да уништи заједничке непријатеље.

Стих 2: „*јер су судови његови истинити и праведни; јер је судио великој блудници која је покварила земљу својим блудом, и осветио је крв њених слугу тражећи је од своје руке.*»

Изабраници којима је била заједничка жеђ за истином и истинском правдом сада су у потпуности задовољени и испуњени. У свом слепом лудилу, човечанство одсечено од Бога мислило је да може донети срећу последњим народима омекшавањем мерила своје правде; само је зло искористило овај избор и попут гангрене захватило читаво човечанство. Добри и милостиви Бог показује у свом суду о „*Вавилону великом*“ да онај ко даје смрт мора да умре. Ово није чин злобе, већ акција правде. Тако, када више не зна како да казни кривце, правда постаје неправда.

Стих 3: „*И рекоше други пут: Алилуја! ...и његов дим се диже у векове векова.*»

Слика је погрешна, јер ће „*дим*“ од пожара који је уништио Рим нестати након његовог уништења. „*Еони векова*“ означавају принцип вечности који се тиче само победника универзалних небеских и земаљских искушења. У овом изразу реч „*дим*“ сугерише уништење, а израз „*векови векова*“ даје му вечно дејство, односно дефинитивно уништење; никада више неће устати. У ствари, у најгорем случају, „*дим*“ може да се подигне у умовима живих као сећање на величанствену божанску акцију коју је Бог извршио против Рима, крвавог непријатеља.

Стих 4: „*А двадесет и четири старешине и четири бића падоше и поклонили се Богу који седи на престољу говорећи: Амин! Алелуја!*»

У истини! Слава Јахвеу! ... реците заједно откупљени земље и светови који су остали чисти. Обожавање Бога је обележено сецдом; легитиман облик резервисан искључиво за то.

Стих 5: „*И дође глас с престола говорећи: Хвалите Бога нашега, све слуге његове, који га се бојите, мали и велики!*»

Овај глас је глас „*Михаела*“, Исуса Христа, два небеска и земаљска израза под којима се Бог открива својим створењима. Исус каже: „*ви који сте га се бојали*“, он тако подсећа на „*страх*“ Божији захтеван у поруци првог анђела из Откр.14:7. „*Страх Божији*“ само сажима умни став створења према свом Створитељу који има моћ живота и смрти над њим. Као што Библија учи у 1. Јовановој 4:17-18: „*савршена љубав изгони страх*“: „*Какав је он, такви смо и ми у овоме свету: у томе је љубав савршена у нама, да имамо поуздања у дан од пресуде. Страх није у љубави, али савршена љубав изгони страх; јер страх укључује казну, а онај ко се боји није савршен у љубави.*” Дакле, што изабраник више воли Бога, утолико му се више покорава, а мање разлога да га се боји. Изабранике бира Бог између малих, попут апостола и смерних ученика, али и од великих као што је

велики цар Навуходоносор. Овај краљ над краљевима свог времена је савршен пример да без обзира колико је велики међу људима, краљ је само слабо створење пред Свемогућим Богом створитељем.

Стих 6: „ *И чух као глас великог народа, као шум вода многих, и као глас грмљавине, говорећи: Алилуја! Јер Господ Бог наш свемогући уђе у своје царство.* »

Овај стих обједињује већ виђене изразе. „ *Много мноштво* “ у поређењу са „ *шумом многих вода* “ представља његов Створитељ у Откр.1:15. „ *Гласови* “ који се изражавају толико су „ *бројни* “ да се могу упоредити само са тутњавом, „ *буком* “ *грмљавина* .” „ *Алелуја! Јер Господ Бог наш свемогући уђе у своје царство.* » Ова порука је означила дејство „ *седме трубе* “ у Откр. 11:17: „ *Рекавши: Благодаримо ти, Госпode Боже Свемогући, који јеси и који си био, јер си схватио своју велику моћ и запосео своје царство.* ”

Стих 7: „ *Радујмо се и веселимо се, и дајмо му славу; јер је дошла свадба Јагњета, и његова се невеста припремила,*

„ *Радовање* “ и „ *радост* “ су потпуно оправдане, јер је време „ *борбе* “ прошло. У небеској „ *слави* “, „ *невеста* “, Скупштина откупљених изабраника на земљи придружила се свом „ *Женику* “, Христу, живом Богу „ *Михаелу* “, Јахвеју. У присуству свих својих небеских пријатеља, откупљени и Исус Христ ће прославити „ *свадбену* “ гозбу која их уједињује. „ *Невеста се припремила* “ враћајући све божанске истине које је католичка вера учинила да нестану у својој верзији хришћанске вере. „ *Припрема* “ је дуга, грађена током 17 векова верске историје, али посебно од 1843. године, датума почетка божанског захтева за разним рестаурацијама које су постале суштинске, односно све истине које нису обновили прогоњени протестантски реформатори. . Завршетак ове припреме постигли су последњи дисидентски адвентисти седмог дана који су остали у одобравању Бога и светлости коју му је Исус дао до краја и већ до почетка 2021. године када пишем ову верзију њених светла.

Стих 8: „ *И даде му се да се обуче у лан, сјајан и чист. Јер лан су праведна дела светих.* »

„ *Фино платно* “ означава „ праведна дела „ истинских последњих“ *светаца* . Ова „ *дела* “ која Бог назива „ *праведнима* “ су плод божанских откривења донетих сукцесивно од 1843. и 1994. године. Ово дело је најновији плод који открива божанска надахнућа дата од 2018. онима које воли и благосиља и „припрема“ за „ *венчање* ” поменуто у овом стиху. Ако Бог благосиља „ *праведна дела* “ својих правих „ *светаца* “, напротив, проклињао је и борио се, док га није уништио, табор лажних светаца чија су „ *дела* “ била „неправедна“.

Стих 9: „ *И рече ми анђео: Напиши: Благо онима који су позвани на свадбену вечеру Јагњетову! И рече ми: Ове речи су истините речи Божије.*

Ово блаженство се додељује светитељима откупљеним крвљу Исуса Христа чији су пионири били забринуте оним из Дан.12:12 (*Благо онима који чекају до 1335 дана*) пионирима које ће управо симболизовати „ *144.000* ” или 12 Кс 12 Кс 1000 од Апо.7. Улазак у рај за вечност је заиста

разлог за велику срећу која ће оне који имају ту шансу учинити божански „срећнима“. Срећа није једини фактор који има користи од ове привилегије, али нам је Бог понудио спасење као „другу шансу“ након наслеђа и осуде првобитног греха. Обећање спасења и будућих небеских радости је потврђено као обећање Божје усмене посвећености достојне наше вере јер он трајно држи своје обавезе. Суђења последњих дана захтеваће извесности у којима сумња више неће имати места. Изабрани ће морати да се ослоне на веру изграђену на откривеним Божјим обећањима јер је оно што је написано претходно речено. Због тога се Библија, Свето писмо, зове: Реч Божија.

Стих 10: „ *И падох пред ноге његове да му се поклоним; али ми је рекао: Пази да то не учиниш! Ја сам твој саслужитељ и слуга твоје браће која имају сведочанство о Исусу. Обожавати Бога. Јер сведочанство Исусово је дух пророштва.* »

Бог користи Јованову грешку да нам открије своју осуду католичке вере која своје чланове учи овој врсти обожавања створења. Али такође циља на протестантску веру која такође чини ову грешку тако што поштује пагански „дан сунца“ наслеђен из Рима. Анђео који му говори несумњиво је „Гаврило“, вођа божанске мисије близак Богу који се већ указао Данилу и Марији, „сурогатној“ Исусовој мајци. Колико год да је високо рангиран, „Гаврило“ показује исту понизност као и Исус. Он само тврди да је Јованов „сапутник у служби“ све до последњих изабраних неслагања адвентиста последњег времена. Од 1843. изабраници имају са собом „сведочење Исусово“ које, према овом стиху, означава „дух пророштва“. Адвентисти су, на сопствени губитак, ограничили овај „дух пророштва“ на дело које је извршила Елен Г. Вајт, Господњи гласник између 1843. и 1915. Тако су сами поставили границу светлости коју је дао Исус. Међутим, „дух пророштва“ је трајни дар који произилази из аутентичног односа између Исуса и његових ученика и који се заснива пре свега на његовој одлуци да повери мисију слуги кога изабере свим ауторитетом свог божанства. Ово дело сведочи о томе: „дух пророштва“ је још увек веома активан и може се наставити до краја света.

Стих 11: „ *Тада видех небо отворено, и гле, појави се коњ бели. Онај који је на њему јахао зове се Верни и Истинити, и он суди и бори се у правди.* »

У овој сцени, Дух нас враћа на земљу пре коначне победе и уништења „Вавилонa Великог“. Дух илуструје тренутак када се, по повратку, славни Христос суочава са земаљским бунтовницима. У прослављеном Исусу Христу Бог излази из своје невидљивости: „небо је отворено“. Он се појављује у лику „првог печата“ из Откр. 6:2, као јахач, Вођа, који креће „као победник и да освоји“ јашан на „белом коњу“ слику свог логора обележеног чистотом и светошћу. Име „верни и истинити“ које он себи даје у овој сцени смешта радњу у продужетак последњег времена прореченог именованом „Лаодикија“ у Откр.3:14. Овај назив значи „суђени људи“ што је овде потврђено прецизношћу: „Он суди“. Наводећи да се он „бори са правдом“, Дух евоцира тренутак „битке код Армагедона“ из Откр. „дан сунца“ наслеђен од Константина I^и римокатоличких папа.

Стих 12: „ Очи су му биле као пламен огњени; на њеној глави било је неколико дијадема; имао је написано име, које нико не зна осим њега самог; »

Познавајући контекст сцене, можемо разумети да „ његове очи “ у поређењу са „ пламеном огњеним “ гледају у мете његовог гнева, уједињени побуњеници „ спремни за битку “ од Откр.9:7-9, тј. 1843. Значење „ неколико дијадема “ које се носе на „ његој глави “ биће дато у 16. стиху овог поглавља: он је „ Краљ над краљевима и Господар над господарима “. Његово „ писано име које нико не зна осим њега самог “ означава његову вечну божанску природу.

Стих 13: „ И обуче се у хаљину обојену крвљу. Његово име је Реч Божија. »

Ова „ окрвављена одећа “ означава две ствари. Прва је његова правда коју је стекао проливањем сопствене „ крви “ за искупљење својих изабраника. Али ова жртва коју је добровољно поднео да би спасао своје изабранике захтева смрт њихових агресора и прогонитеља. Његова „ одећа “ ће поново бити прекривена „ крвљу “, али овај пут ће то бити одећа његових непријатеља „ погажена у пресу грозња Божјег гнева “ према Исаији 63 и Откр. 14:17 до 20. Овај назив „ Реч Божија “ открива виталну важност Исусове земаљске службе и његових откривења датих узастопно на земљи и са неба после његовог васкрсења. Наш Спаситељ је био сам Бог скривен у земаљском изгледу. Његово трајно учење које су примили његови изабрани званичници учиниће сву разлику између спасеног логора и изгубљеног логора.

Стих 14: „ Војске које су на небу ишле су за њим на белим коњима, обучени у лан, бели, чисти. »

Слика је величанствена, „ бело “ чистоте карактерише светост логора Божијег и његовог мноштва анђела који су остали верни. „ Санон “ открива њихова „ праведна “ и чиста дела .

Стих 15: „ Из његових уста излази оштар мач да удари народе; паст ће их гвозденим штапом; и он ће газити винску пресу жестоког гнева Свемогућег Бога .”

„ Божја реч “ је означавала Библију, њену свету „ реч “ која је спојила њено учење које је водило изабране у својој божанској истини. На дан његовог повратка, „ Реч Божија “ долази као „ оштар мач “ да убије своје бунтовне, протестантне, препредене непријатеље, спремне да пролију крв његових последњих изабраних. Уништење његових непријатеља осветљава израз „ он ће владати њима гвозденим штапом “ који такође означава дело суда које су извршили изабрани који ће победити према Откр.2:27. План божанске освете назван „ берба “ у Откр. 14:17 до 20 је овде поново потврђен. Ова тема је развијена у Иса.63 где Дух прецизира да Бог делује сам без иједног човека са њим. Разлог је тај што изабрани званичници који су већ одведени на небо нису сведоци драме која погађа побуњенике.

Стих 16: „ Имао је на својој хаљини и на бедру свом написано име: Цар над царевима и Господар над господарима. »

„*Одећа*“ означава дела живог бића, а „*његово бедро*“ сугерише његову снагу и моћ, јер је важан детаљ, он се појављује као јахач, а да стоји на коњу, мишићи „будра“, већина људи, су стављени на тест и чине акцију могућим или не. Његов имиџ коњаника био је значајан у прошлости јер су то изгледали ратници борци. Данас нам је преостала симболика ове слике која нам говори да је јахач учитељ који доминира групом људских бића коју симболизује јахаћи коњ. Онај на који се Исус уздиже тиче се његових изабраника који су тренутно расути по земљи. Његово име „*Краљ над краљевима и Господар над господарима*“ представља предмет истинске утехе за његове вољене изабранике који су подложни неправедном диктату краљева и господара земље. Ова тема заслужује појашњење. Модел земаљског краљевства није осмишљен на принципима које је Бог одобрио. Заиста је Бог дао Израелу, **према његовом захтеву**, да њиме на земљи влада краљ, цитирам, „као и други пагански народи“ који су постојали у то време. Бог је само одговорио на молбу њихових злих срца. Јер на земљи, најбољи од краљева је само „одвратно“ биће које „*жање где није посејао*“ и онај ко познаје Бога не чека да га његов народ збаци пре него што се реформише. Модел који је представио Исус осуђује модел који су на земљи с генерације на генерацију преносили глупи, неуки и зли људи. У Божјем небеском свету, вођа је слуга свог народа, и сву своју славу црпи од њих. Кључ савршене среће је ту, јер ниједно живо биће не пати због свог ближњег. У свом славном повратку, Исус долази да уништи зле краљеве и господаре, и њихову злоћу, коју му приписују тврдећи да је њихова владавина божанско право. Исус ће их научити да то није случај; њима, али и људским масама које оправдавају своју неправду. Ово је објашњење „параболе о талентима“ које се затим испуњава и примењује.

После обрачуна

Стих 17: „*И видех анђела где стоји на сунцу. И повика из свег гласа, говорећи свим птицама које лете посред неба: Дођите, саберите се на велику вечеру Божију,*

Исус Христос „*Михаел*“ долази у лику сунчевог симбола божанске светлости да би се борио против лажних хришћана који обожавају бога сунца који оправдава промену дана одмора коју је извршио цар Константин¹. У свом суочавању са Христом Богом, откриће да је живи Бог страшнији од њиховог бога сунца. Великим гласом Исус Христос сазива скуп птица грабљивица.

Напомена: Овде морам поново да прецизирам да побуњеници не желе да обожавају соларно божанство на свестан и добровољан начин, али потцењују чињеницу да за Бога први дан који поштују за свој недељни одмор задржава нечистоћу његовог паганског употреба прошлог времена. Исто тако, њихов избор открива велики презир према временском поретку који је успоставио од почетка свог стварања земље. Бог броји дане обележене ротацијом земље око своје осе. Током својих интервенција за свој народ Израел, подсетио је на редослед недеље тако што је назначио, именујући га, седми дан који се назива „шабат“. Многи верују да их Бог може оправдати због њихове искрености. Ни искреност ни убеђење нису од

вредности за оне који оспоравају истину коју је Бог јасно изразио. Његова истина је једини стандард који дозвољава помирење кроз веру у добровољну жртву Исуса Христа. Лична мишљења не чује нити признаје Бог створитељ, Библија потврђује овај принцип овим стихом из Исaiје 8:20: „ *За закон и за сведочанство! Ако овако не говоримо, неће бити зоре за народ.*”

Две „ *гозбе* “ припрема Бог: „ *Вечера Јагњетова* “ чији су гости сами изабрани појединачно, пошто, заједно, представљају „ *Невесту* “. Друга „ *гозба* “ је сабласног типа и њени корисници су само „ *птице грабљивице*“, лешинари, кондори, змајеви и друге врсте жанра.

Стих 18: „ *Да једу месо краљева, месо војсковођа, месо моћника, месо коња и оних који јашу на њима, месо свих, слободних и робова, малих и великих.* »

Након уништења читавог човечанства, неће остати никог да спусти тела под земљу, а према Јер.16:4, „ *биће разбацана као балега по земљи* “. Хајде да пронађемо цео стих који нас учи судбини коју Бог резервише за оне које проклиње: „ *Умреће болешћу; неће им се дати ни сузе ни погреб; биће као балега на земљи; изгинуће од мача и од глади; а њихова лешевина биће храна за птице небеске и звери земаљске.*” Према набрајању које је Дух приказао у овом 18. стиху, нико не избеже смрт. Сећам се да „ *коњи* “ симболизују људе које предводе њихове грађанске и верске вође у складу са Јаковљевом 3:3: „ *Ако коњима ставимо гриз у уста тако да нам се покорављају, ми такође управљамо читавим њиховим телом.* »

Стих 19: „ *И видех звер и краљеве земаљске, и њихове војске скупљене да ратују против онога који је седео на коњу и против његове војске.* »

Видели смо да је „ *битка код Армагедона* “ била духовна и да се на земљи њен аспект састојао од одлуке о смрти свих последњих правих робова Исуса Христа. Ова одлука је донета пре повратка Исуса Христа и побуњеници су били сигурни у свој избор. Али у време његовог ступања у примену, небо се отворило откривајући божанског осветника Христа и његове анђеоске војске. Стога више није могућа никаква борба. Нико се не може борити против Бога када се он појави и резултат је оно што нам је открило Откр.6:15-17: „ *Цареви земаљски, велики, војсковође, богати, моћни, сви робови и слободни људи су се скривали у пећинама и у стенама планина. И рекоше планинама и стенама: Падите на нас и сакријте нас од лица Онога који седи на престолу и од гнева Јагњетова; јер је дошао велики дан гнева његовог, и ко може да издржи?* » На последње питање одговор је: изабраници које су побуњеници хтели да убију; изабрани посвећени својом верношћу светој суботи која је прорицала победу Исусову над свим његовим непријатељима и непријатељима његових откупљених.

Стих 20: „ *И беше ухваћена звер, а са њом и лажни пророк, који је пред њом чинио знамења, којима је преварио оне који су узели жиг звери и поклонили се њеном лику. Обојица су живи бачени у језеро горело од ватре и сумпора.* »

Пажња! Дух нам открива коначну судбину последњег суда онако како је Бог припрема за „ *звер и лажног пророка* “, односно католичку веру и протестантску веру којој су се придружили лажни адвентисти од 1994.

године. Јер „*језеро огњем и сумпор*“ ће прекрити земљу тек на крају седмог миленијума да уништи и уништи грешнике, дефинитивно, после последњег суда. Овај стих нам открива дивно осећање савршене правде нашег Бога створитеља. Установљава разлику између стварних починилаца и жртава које су преварене, али криве јер су одговорне за свој избор. Верски владари су „*живи бачени у језеро огњено*“ јер су, према Откр. 14:9, подстицали мушкарце и жене на земљи да поштују „*жиг звери*“ чија је казна објављена.

Стих 21: „*А остали побише мачем који је изашао из уста онога који је седео на коњу; и све птице су биле задовољне својим месом*”

Ови „*други*“ се односе на нехришћане или невернике који су пратили међународни покрет и поштовали општи поредак без личног учешћа у акцији коју су извели хришћански верски побуњеници. Пошто нису покривени праведношћу крви коју је пролио Исус Христ, они не преживљавају Христов повратак, али су ипак убијени његовом речју симболизованом „*мачем који је изашао из његових уста*“. Ова пала бића која су очевици појаве правог Бога доћи ће на последњи суд, али неће трпети патњу продужене смрти „огњеног језера“ *резервисаног* за велике верске кривце активне у побуни. Након што буду суочени са славом великог Бога створитеља, Великог Судије, они ће бити изненада уништени.

Откривење 20:

хиљаду година седмог миленијума

и последњи суд

Ђавоља казна

Стих 1: „*Тада видех анђела како силази с неба, са кључем од бездане и великим ланцем у руци.*»

„*Анђео*“ или Божији гласник „*силази са неба*“ на земљу која, лишена свих облика земаљског, људског и животињског живота, овде заузима своје име „*бездан*“ што га означава у Пост.1:2. „*Кључ*“ отвара или затвара приступ овој пустој земљи. А „*велики ланац*“ који се држи у „*његој руци*“ нам омогућава да схватимо да ће живо биће бити оковано на пустој земљи која ће постати његов затвор.

Стих 2: „*Ухватио је змаја, древну змију, која је ђаво и сатана, и свегао га на хиљаду година.*»

Изрази који означавају „*Сотону*“, бунтовног анђела, у Откр. 12:9 се поново наводе овде. Они нас подсећају на његову веома високу одговорност за патње које је проузроковао његов бунтовнички карактер; физичку и моралну патњу и бол који су људским бићима наметнули доминанти подложни његовим инспирацијама и утицајима јер су били лоши као и он. Као „*змај*“ водио је пагански царски Рим, а као „*змија*“, папски хришћански Рим, али демаскиран у време реформације, поново се понашао као „*змај*“ којем служе оружане католичке и протестантске лиге и „змајево“ Луја КСИВ. Из табора демонских анђела, „*Сотона*“ је једини преживео,

док чека своју помирбену смрт на последњем суду, остаће жив још „ хиљаду година “ изолован, без икаквог контакта са било којим створењем, на земљи која је постати безобличан и пустињски затвор. празан, насељен само распаднутим лешевима и костима људи и животиња.

Анђео понора на пустој земљи: Разоритељ Отк.9:11 .

Стих 3: „ *Баџио га је у бездану и затворио и запечатио улаз изнад себе, да више не заводи народе док се не наврши хиљаду година. После тога мора се мало одвезати.* »

Слика која је дата је прецизна, сатана је стављен на пуну земљу под покривачем који му спречава приступ небу; тако да се нађе подложен ограничењима људске норме чији је губитак изазвао или подстакао. Остала жива бића, небески анђели и људи који су заузврат постали анђели су изнад њега, на небу у које он више нема приступ од победе Исуса Христа над грехом и смрћу. Али његова ситуација се погоршала јер више нема друштво, анђела, човека. На небу су „ *народи* “ које овај стих цитира без помена „земље“. То је зато што су откупљени ових народа сви на небу у царству Божијем. Тако се открива улога „ *ланца* “; приморава га да остане сам и изолован на земљи. У божанском програму, ђаво ће остати заточеник „ *хиљаду година* “ на крају чега ће бити пуштен, имајући приступ и контакт са злим мртвима васкрслим у другом васкрсењу, за „*другу смрт*“ последњег суд, на земљи која ће тада, за тренутак, бити поново насељена. Он ће још једном покорити осуђене побуњене народе у узалудним покушајима да се боре против искупљених светих анђела и Исуса Христа великог Судије.

Откупљени суде злима

Стих 4: „ *И видех престоле; и онима који су тамо седели дата је власт да суде. И видех душе оних који беху посечени због сведочанства Исусовог и због речи Божије, и оних који се нису поклонили звери ни лику њеном, и нису примили жиг на чело и на руке. Они су оживели и царовали са Христом хиљаду година .*”

„ *Они који седе на престолима* “ имају краљевску „ *моћ* “ да суде . Ово је важан кључ за разумевање значења које Бог даје речи „ *краљ* “. Сада, у свом царству, у Исусу Христу „ *Михаелу* “, Бог дели свој суд са свим својим људским створењима откупљеним са земље. Пресуда земаљских и небеских злих биће заједничка и подељена са Богом. Ово је једини аспект краљевске власти искупљених изабраних. Доминација није резервисана за категорију изабраних, већ за све, а Дух нас подсећа да су у времену које је прошло на земљи било првих страшних убилачких прогона које он евоцира цитирајући: „*душе оних који су били посечени јер о сведочанству Исусовом и због речи Божије* “; Павле је био један од њих. Дух тако евоцира хришћанске жртве римског паганизма и нетолерантне римске папске вере активне између 30. и 1843. године. Затим циља на последње изабране којима прети смрт од „*звери која се диже из земље*“ из Апо.13: *11* . -15, у последњем сату земаљског времена; током 2029. године до првог дана пролећа који претходи Пасхи 2030. године.

У складу са најавом „ седме трубе “ у Откр. 11:18, „ дошло је време да се суди мртвима “ и ово је корисност времена „ хиљаду година “ које се наводи у овом 4. стиху. буде занимање искупљених који су ушли у небеску вечност Божију. Мораће да „ суде “ злим људима и палим небеским анђелима. Павле каже у 1. Кор. 6:3: „ *Зар не знате да ћемо ми судити анђелима? И колико више не треба да судимо о стварима овога живота?* »

Друго васкрсење за пале побуњенике

Стих 5: „ *Остали мртви нису поново оживели док се не наврши хиљаду година. Ово је прво васкрсење.* »

Пази на замку! Израз „ *Други мртви нису оживели док се не наврши хиљаду година* “ чини заграду, а израз који следи „ *То је прво васкрсење* “, односи се на прве мртве у Христу васкрслом. на почетку „ *хиљаду година* ” цит. Заграда, без именованја, евоцира најаву другог „ *ускрсења* “ резервисаног за зле мртве који ће васкрснути на крају „ *хиљаду година* “ за последњи суд и смртну казну „ *језера огња и сумпора* “; који остварује „ *другу смрт* “.

Стих 6: „ *Блажени и свети они који учествују у првом васкрсењу! Друга смрт нема власт над њима; али ће они бити свештеници Божији и Христови, и цароваће с њим хиљаду година.* »

Овај стих врло једноставно резимира Божји откривени праведни суд. Блаженство је упућено правим изабранима који учествују на почетку „ *хиљаду година* “ у „ *васкрсењу мртвих у Христу* “. Они неће доћи на суд, већ ће сами бити судије на суду који је организовао Бог, на небу, „ *хиљаду година* “. Најављена „ *владавина* “ од „ *хиљаду година* “ је само „ *владавина* “ судијске активности и ограничена је на ових „ *хиљаду година* “. Ушавши у вечност, изабрани се не морају плашити нити трпети „ *другу смрт* “, јер напротив, они ће учинити да зли мртви који су осуђени то трпе. А знамо да су то највећи и најзлобнији, окрутни и убиствени верски кривци. Изабране судије ће морати да одреде дужину времена страдања које свако од суђених бића мора појединачно да доживи у процесу свог уништења „ *друге смрти* “, која нема ништа заједничко са садашњом првом земаљском смрћу. Јер Бог створитељ је тај који ватри даје облик њеног разорног деловања. Ватра нема ефекта на небеска тела и земаљска тела која су заштићена од Бога, као што доказује искуство Данилове тројице сапутника у Данилу 3. За последњи суд, тело васкрсења ће реаговати другачије од тренутног земаљског тела. У Марку 9:48, Исус нам открива своју посебност говорећи: „ *где им црв не умире и где се огањ не гаси* “. Као што прстенови тела глисте остају појединачно оживљени, тело проклетих ће поседовати живот до последњег атома. Брзина њиховог конзумирања зависиће стога од дужине времена страдања које су одредиле свете судије и Исус Христ.

Коначна конфронтација

Стих 7: „ *Када се наврши хиљаду година, Сатана ће бити пуштен из свог затвора.* »

На крају „хиљаду година“, за кратко време, поново ће наћи друштво. Ово је тренутак другог „*васкрсења*“ резервисаног за земаљске побуњенике.

Стих 8: „*И изаћи ће да превари народе који су на четири краја земље, Гога и Магога, да их окупи у рат; њихов број је као песак у мору.*”

Ова компанија припада „*народима*“ који су васкрсли широм земље, као што показује формула „*четири угла*“. *земље*” или четири кардиналне тачке које радњи дају универзални карактер. Овакво окупљање нема шта да се пореди, осим на нивоу ратне стратегије, сличности са сукобом „*шесте трубе*“ из Откр.9:13 из Трећег светског рата. Управо ово поређење наводи Бога да окупљенима на коначном суду да имена „Гог и Магог“ првобитно цитирана у Језеку 38:2, а пре тога у Пост. 10:2 где је „Магог“ други Јафетов син ; али мали детаљ открива само упоредни аспект ове евокације, јер је у Језекиљу Магог земља Гога и означава Русију која ће током Трећег светског рата ставити у акцију највећи број војника свих времена. ратна историја; чиме се оправдава њено огромно ширење и брзо освајање земаља западноевропског континента.

Дух их пореди са „*морским песком*“ наглашавајући тиме важност броја жртава последњег суда. То је такође алузија на њихово потчињавање ђаволу и његовим људским агентима откривеним у Откр. 12:18 или 13:1 (у зависности од библијске верзије): говорећи о „змају“ читамо: „*И стајаше на песку мора.*”

Непоправљиви бунтовник, Сатана поново почиње да се нада да ће успети да победи Божју војску и заводи остале осуђене људе убеђујући их да се упусте у борбу против Бога и његових изабраника.

Стих 9: „*И изиђоше на лице земље, и опколише логор светих и љубљени град. Али огањ сиђе с неба и прождере их.*» Али освајање земље више ништа не значи када не можемо да ухватимо противника јер је постао недодирљив; као Даниловим сапутницима ни огањ ни било шта друго не може да им нашкоди. И напротив, „*огањ с неба*“ их погађа чак и у „*табору светих*“ на који нема утицаја. Али овај огањ „*прождере*“ непријатеље Божје и његове изабране. У Захарији 14, Дух прориче два рата раздвојена „*хиљаду година*“. Оно што претходи и остварује „шеста труба“ представљено је у стиховима од 1. до 3., остало се тиче другог рата вођеног у часу последњег суда, а после њега, универзалног поретка успостављеног на новој земљи. У 4. стиху, пророчанство евоцира силазак Христа и његових изабраника на земљу на следећи начин: „*Његове ноге ће стајати онога дана на гори маслиновој, која је насупрот Јерусалима, на страни 'истока'; гора маслина ће се расцепити на средини, на исток и на запад, и формираће се веома велика долина: половина планине ће се повући према северу, а половина према југу.*» Тако је идентификован и лоциран логор светаца последњег суда. Запазимо да ће тек на крају небеске „*хиљаду година*“ „*стопе*“ Исусове „*поставити*“ на земљу, „*на гору маслинову која је наспрам Јерусалима, на страни истока*“. Погрешно протумачен, овај стих је довео до погрешног веровања у земаљску владавину Исуса Христа током „миленијума“.

Стих 10: „ *И ђаво, који их је преварио, бачен би у језеро огњено и сумпорно, где су звер и лажни пророк. И даноноћно ће се мучити у векове векова.* »

Дошло је време да се спроведе пресуда верским побуњеницима откривена у Откр.19:20. У складу са најавом овог стиха, „ *ђаво, звер и лажни пророк* “ су заједно, „ *живи бачени у језеро огњено и сумпорно* “ што је последица дејства „ *ватре с неба* “ којој је додат то је растопљена подземна магма која се ослобађа ломовима у кори Земљине коре преко целе површине планете. Земља тада поприма изглед „сунца“ чија „ватра“ прождире месо побуњеника, који су и сами обожаваоци (несвесни, али криви) сунца створеног од Бога. Управо у овој акцији земаљски и небески кривци трпе „ *муке* “ „ *друге смрти* “ проречене од Откр.9:5-6. Неправедна подршка лажном дану одмора изазвала је овај ужасан крај. Јер, на срећу осуђеника, колико год дуго трајало, „ *друга смрт* “ такође има крај. А израз „ *у векове векова* “ не односи се на саме „ *муке* “, већ на разорне последице „ *ватре* “ која их изазива, јер су то последице које ће бити коначне и вечне.

Принципи последњег суда

Стих 11: „ *Тада видех велики бели престо и Онога који сеђаше на њему. Земља и небо побегоше са лица његовог, и за њих се не нађе места.* ”

„ *Бело* ” савршене чистоте, његов „ *велики престо* ” је слика савршено чистог и светог карактера Бога творца свих живота и ствари. Његово савршенство не може толерисати присуство „ *земље* “ у њеном уништеном и исцрпљеном аспекту који му је дао последњи суд. Штавише, пошто су зликовци свих порекла уништени, време симбола је прошло и небески универзум и његове милијарде звезда више немају разлога да постоје; „ *небо* “ наше земаљске димензије и све оно што садржи су стога елиминисани, нестали у ништавилу. Време је за вечни живот у вечном дану.

Стих 12: „ *И видех мртве, велике и мале, где стоје пред престолом. Отворене су књиге. И отвори се друга књига, а то је књига живота. И мртвима се судило по делима својим, по ономе што је написано у овим књигама.* »

Ови „ *мртви* “ проглашени кривима ускрснули су за коначну пресуду. Бог не прави изузетак ни за кога, његов праведни суд погађа „ *велике* “ и „ *мале* “, богате и сиромашне и намеће им исту судбину, смрт, први пут у животу, егалитарну.

Ови стихови који следе пружају детаље о деловању последњег суда. Већ проречено у Дан.7:10, „ *књиге* “ сведочанстава анђела су „ *отворене* “ и ови невидљиви сведоци су забележили грешке и злочине које су починили осуђени и након пресуде за сваки случај од стране изабраних и Исуса Христа, једногласно је донета коначна неопозива правоснажна пресуда. У тренутку доношења правоснажне пресуде изречена пресуда ће бити извршена.

Стих 13: „ *Море даде мртве који су били у њему; смрт и пакао дадоше мртве који су у њима; и сваки је суђен по делима својим.* »

Принцип дефинисан у овом стиху важи за оба васкрсења. „*Мртви*“ нестају у „*мору*“ или на „*копну*“; Ове две могућности су назначене у овом стиху. Запазимо форму „*имала*“ којом се евоцира ентитет „земља“. Заиста, ово име је оправдано, јер је Бог рекао грешном човеку: „*Прах си и у прах ћеш се вратити*“ у Пост.3:19. „*Имао*“ је стога „*прах*“ „земље“. Смрт је понекад ватра прогутала људска бића која стога нису „*враћена у прах*“ према уобичајеном обреду сахране. Због тога, не искључујући овај случај, Дух наводи да ће сама „*смрт*“ вратити оне које је ударио у било ком облику; разумевањем дезинтеграције изазване нуклеарном ватром која не оставља трагове потпуно дезинтегрисаног људског тела.

Стих 14: „*И смрт и пакао бачени су у језеро огњено. Ово је друга смрт, огњено језеро.*»

„*Смрт*“ је био принцип потпуно супротан принципу живота и његова сврха је била да елиминише створења чије је животно искуство Бог осудио и осудио. Једина сврха живота је да представи Богу новог кандидата за његов избор вечних пријатеља. Пошто је дошло до овог одабира, и пошто су зли уништени, „*смрт*“ и „земља“ су „*имали мртве*“ више немају разлога да постоје. Деструктивне принципе ове две ствари сам уништио је Бог. После „*огњеног језера*“, просторија је створена за живот и божанску светлост која осветљава његова створења.

Стих 15: „*Ко се не нађе записан у књизи живота, бачен је у огњено језеро.*»

Овај стих то потврђује, Бог је заиста ставио пред човека само два пута, два избора, две судбине, две судбине (Поновљени 30:19). Имена изабраних су од Бога позната од постанка света или чак даље, из програмирања његовог пројекта који је имао за циљ да обезбеди слободна и независна створења за друштво. Овај избор ће га коштати страшне патње у телу од тела, али је његова жеља за љубављу била већа од његовог страха, покренуо је свој пројекат и унапред знао детаљно испуњење наше приче о небеском животу и земаљском животу. Знао је да ће његово прво створење једног дана постати његов смртни непријатељ. Али дао му је, упркос овом сазнању, сваку шансу да одустане од свог пројекта. Знао је да је то немогуће, али је дозволио да се то деси. Тако је знао имена изабраних, њихове поступке, сведочанства целог њиховог живота и водио их је и водио к себи сваког у свом времену и епохи. Само једно је Богу немогуће: изненађење.

Знао је и имена мноштва равнодушних, бунтовних, идолопоклоничких људских створења које је створио процес људске репродукције. Разлика у Божијем суду откривена у Откр.19:19-20 односи се на сва његова створења. Неки од њих који су мање криви биће убијени „*речју Божијом*“ а да не доживе „*муке огња друге смрти*“ које су намењене искључиво хришћанским и јеврејским верским кривцима. Али друго „*васкрсење*“ тиче се свих његових људских створења рођених на земљи и анђела створених на небу, јер је Бог објавио у Римљанима 14:11: „*Јер је написано: Жив сам, говори Господ, свако колена ће се поклонити преда мном. , и сваки језик ће дати славу Богу.*”

Откривење 21: симболизован је прослављени Нови Јерусалим

Стих 1: „ Тада видех ново небо и нову земљу; јер прво небо и прва земља прођоше, и мора више није било. »

Дух дели са нама осећања инспирисана успостављањем новог вишедимензионалног поретка након краја 7. миленијума . Од овог тренутка време се више неће рачунати, све што живи улази у бескрајну вечност. Све је ново или тачније обновљено. „ Небо и земља “ из ере греха су нестали, а симбола „ смрти “, „ море “ више нема. Као Створитељ, Бог је променио изглед планете Земље, учинивши да све што је представљало ризик или опасност нестане за њене становнике; па нема више океана, нема више планина са стрмим стеновитим врховима. Постао је велики врт попут првог „ Едема “ где је све слава и мир; што ће бити потврђено у Отк.22.

2. стих: „ И видех свети град, нови Јерусалим, како силази с неба од Бога, припремљен као невеста украшена мужу свом. »

Ова нова рекреација ће дочекати скуп изабраних искупљених светаца из земље назване у овом стиху „ свети град “, као у Откр.11:2, „ Нови Јерусалим “, „ невеста “ Исуса Христа, њен „ муж “. Она „ силази с неба “, из царства Божијег у које је ушла при повратку у славу свог Спаситеља. Затим је први пут сишла на земљу на крају „ хиљаду година “ небеског суда за последњи суд. Након тога, враћајући се на небо, чекала је док „ ново небо и нова земља “ нису били спремни да је приме. Имајте на уму да је реч „ небо “ у једнини, јер евоцира савршено јединство, у супротности са множином, „ небеса “, што сугерише у Пост.1:1, поделу небеских бића на два супротстављена табора.

Стих 3: „ И чух јак глас с престола који говори: Ево шатора Божијег са људима! Он ће пребивати с њима, и они ће бити његов народ, и сам Бог ће бити с њима. »

„ Нова земља “ дочекује угледног госта, пошто „ сам Бог “, напуштајући свој древни небески престо, долази да постави свој нови престо на земљи где је победио ђавола, грех и смрт. „ Шатор Божији “ означава небеско тело Божије Исуса Христа „ Михаел “ (= који је као Бог). Али то је

такође симбол Сабора изабраних над којим влада Дух Исуса Христа. „*Табернакул, храм, синагога, црква*“, сви ови појмови су симболи народа искупљених светаца пре него што су зграде које је изградио човек; сваки од њих означава етапу у напретку божанског пројекта. И прво, „*шатор*“ означава излаз из Египта Јевреја које је Бог водио и водио у пустињу, видљиво манифестован облаком који се попут стуба спуштао над свети шатор. Тада је већ био „*са мушкарцима*“; што оправдава употребу овог појма у овом стиху. Затим „*храм*“ означава чврсту конструкцију „*шатора*“; рад наређен и изведен под царем Соломоном. Искључиво на хебрејском реч „*синагога*“ значи: скуп. У Откр.2:9 и 3:9, Христов Дух говори о бунтовној јеврејској нацији као о „*синагоги Сатане*“. Последња реч „*црква*“ означава скуп на грчком (εκκλησία); језик ширења хришћанског учења Библије. Исус је упоредио „*његово тело*“, у „*храму*“ „*јерусалимском*“, а према Еф.5:23, Сабор, његова „*Црква*“, јесте „*његово тело*“: „*јер је муж глава жени, као што је Христос глава Цркве, која је његово тело, и чији је он Спаситељ*“. Сетимо се туге коју су доживели Исусови апостоли када их је оставио да се уздигну на небо. Овог пута „*мој муж ће живети са мном*“ може да каже Изабраница у својој инсталацији на „*новој земљи*“. Управо у том контексту поруке дванаест имена „*дванаест племена*“ из Откр.7 могу изразити непатворену радост и срећу њихове победе.

Стих 4: „*Обрисаће сваку сузу с очију њихових, и смрти више неће бити, и неће више бити туге, ни јаука, ни бола, јер је оно раније прошло.*»

Веза са Откр.7:17 је потврђена проналаском овде божанског обећања којим се Откр.7 завршава: „*Он ће обрисати сваку сузу с очију њихових*“. Лек за плач су радост и радост. Говоримо о часу када ће се Божја обећања одржати и испунити. Погледајте пажљиво ову дивну будућност, јер је пред нама време заказано за „*смрт, тугу, плач, бол*“ које више неће бити само обнова свега од стране нашег узвишеног и дивног створитеља Бога. Наводим да ће те страшне ствари нестати тек после последњег суда који ће се извршити на крају „*хиљаду година*“. За изабране, али само за њих, последице зла ће престати при повратку у славу Господа Бога Свемогућег.

Стих 5: „*И рече Онај који сеђаше на престолу: Ево, ја чиним све ново. А он рече: Напиши; јер су ове речи сигурне и истините.*»

Бог Творац, лично, обавезује се обећањем и сведочи о овој пророчкој речи: „*Ево, све чиним новим*“. Нема смисла тражити слику у нашим земаљским вестима да бисмо покушали да стекнемо представу о томе шта Бог спрема, јер оно што је ново не може се описати. А до тада, Бог нас је само подсећао на болне ствари нашег времена говорећи нам да их више неће бити на „*новој земљи и новом небу*“ који тако задржавају сву своју мистерију и изненађења. Анђео додаје овој изјави: „*јер су ове речи сигурне и истините*“. Божји позив на милост у Исусу Христу захтева непоколебљиву веру да би се добила награда за Божја обећања. То је тежак пут који иде против светских норми. За то је потребан велики дух жртвовања, самоодрицања, у понизности роба потчињеног свом Господару. Божји напори да ојача наше поверење су стога добро оправдани: „*сигурност у откривену и изражену истину*“ је мерило праве вере.

6. стих: „ *И рече ми: Учињено је! Ја сам алфа и омега, почетак и крај. Ономе ко је жедан даћу са извора воде живота, бесплатно .*”

Створитељ Бог Исус Христос ствара „ *све ново* “. “ *Урађено је!*” » ; Пса.33:9: „ *Јер рече, и догоди се; он наређује, и постоји .*” Његова стваралачка реч остварује се чим речи изађу из његових уста. Од 30. године иза нас, програм хришћанске ере откривен у Данила и Откровењу испуњен је до најситнијих детаља. Бог нас позива да поново погледамо у будућност коју је припремио за своје изабранике; најављене ствари ће се остварити на исти начин, са потпуном сигурношћу. Исус нам каже као у Откр.1:8: „ *Ја сам алфа и омега, почетак и крај* “. Идеја „ *почетка и краја* “ има смисла само у нашем искуству земаљског греха који ће се у потпуности завршити на „ *крају* “ седмог миленијума након уништења грешника и смрти. Божјим синовима раштрканим по трговачкој земљи, Исус нуди, „ *слободно* “, „ *из извора воде живота* “. Он је сам, „ *извор* “ ове „ *воде живота* “ која симболизује вечни живот. Божји дар је бесплатан, ово појашњење осуђује продају римокатоличких „индулгенција“ које су означавале помиловање добијено по цени од папства.

Стих 7: „ *Ко победи, наследиће ово; Ја ћу бити његов Бог, а он ће бити мој син .*”

Божји изабраници су наследници са Исусом Христом. Прво, својом сопственом „ *победом* “, Исус је „ *наследио* “ краљевску славу коју су признала сва његова небеска створења. После њега, његови изабраници, такође „ *победници* “, али ће кроз његову „ *победу* “ „ *наследити ове нове ствари* “ које је Бог посебно створио за њих. Исус је потврдио своје божанство апостолу Филипу, у Јовану 14:9: „ *Исус му рече: Толико сам с тобом, а ти ме ниси познао, Филипе! Ко је видео мене видео је Оца; како кажеш: Покажи нам Оца?* » Човек месија се представио као „ *Вечни Отац* “, чиме је потврђена објава проречена у Иса.9:6 (или 5) која га се тиче. Исус Христ је дакле за своје изабране, и њихов брат и њихов Отац. И сами су му браћа и синови. Али позив је индивидуалан, тако да Дух каже, као на крају 7 ера теме „Писма“: „ *ономе који победи* “, „ *он ће бити мој син* “. Потребна је победа над грехом да би се добио статус „ *сина* “ живог Бога.

Стих 8: „ *А кукавице, неверне, гнусне, убице, блуднице, маге, идолопоклонике и све лажове, њихов део биће у језеру које гори огњем и сумпором, што је друга смрт .* »

Ови критеријуми људских карактера налазе се у целом паганском човечанству, међутим, Дух овде циља на плодове лажне хришћанске религије; осуда јеврејске религије је јасно изражена и откривена од стране Исуса у Откр.2:9 и 3:9.

Према Откр.19:20, „... *језеро које гори огњем и сумпором* “ биће, на последњем суду, део резервисан за „ *звер и лажног пророка* “: католичка вера и протестантска вера. Лажна хришћанска религија се не разликује од лажне јеврејске религије. Његове приоритетне вредности су супротне онима Божијим. Дакле, док су јеврејски фарисеји прекоравали Исусове ученике што не перу руке пре јела (Мат.15,2), Исус им никада није упутио овај прекор и тада је рекао, у Матеју 15:17 до 20: „ *Учините зар не разумете да*

све што уђе у уста иде у стомак, а затим се баца у тајна места? Али оно што излази из уста долази из срца, и то је оно што скрнави човека. Јер из срца излазе зле мисли, убиства, прелјубе, блуд, крађа, лажно сведочење, клевета. То су ствари које онечишићују човека; али јело без прања руку не оскврњује човека „. Слично, лажна хришћанска религија маскира своје грехе против Духа тако што првенствено кажњава грехе тела. Исус је дао своје мишљење говорећи Јеврејима у Матеју 21:3: „ цариници и блуднице ће ићи испред вас у царство небеско “; очигледно, под условом да се сви покају и обрате Богу и његовој чистоти. То је лажна религија коју Исус третира „ слепе водиче “ којима замера у Матеју 23:24, да су „ профилтрирали комара и прогутали камилу “, или, у супротном, што „ виде сламку у ближњем оку, а да не виде греда која је у своме ” према Луки 6:42 и Мат.7:3 до 5.

Мало је наде за свакога ко се идентификује са свим овим критеријумима личности које Исус наводи. Ако само један одговара вашој природи, мораћете да се борите против њега и превазиђете своју ману. Прва битка вере је против самог себе; и то је најтежа недаћа за савладавање.

У овом набрајању, фаворизујући њихово духовно значење, Исус Христос, велики божански судија, наводи грешке које се оптужују за лажну хришћанску веру типа папског римокатолицизма. Циљајући „кукавице“, он означава оне који одбијају да победе у својој борби вере, јер су сва његова обећања резервисана „ за онога ко победи “. Међутим, није могућа победа за оне који одбију да се боре. „ Верни сведок “ мора бити храбар; изићи кукавица. „ Без вере је немогуће угодити Богу “ (Јевр.11:6); излаз, „ неверник ”. А вера која није у складу са вером Исусовом која је дата као модел за подражавање, само је невера. „ Гнусности “ су одвратне Богу и оне остају плодови пагана ; излаз, " одвратни ". То је цурење које се приписује „ Вавилону великом, мајци блудница и гадости земаљских “ према Откр.17:4-5. „ Убице “ прекрше шесту заповест; излаз, " убица ". Убиство се приписује католичкој вери и протестантској вери „лицемера “ према Дан.11:34. „ Нескромни “ могу променити своје понашање и превазићи своје зло, иначе; изађи „ бесрамни “. Али духовна „глупост “ која се приписује католичкој вери у поређењу са „ проститутком “ потпуно јој затвара врата неба. Штавише, Бог осуђује у њеној „ нечедности “ која води ка духовној „ прелјуби “: трговини са ђаволом. „ Мађионичари “ су католички свештеници и протестантски следбеници демонског спиритуализма; излаз, " мађионичар "; ова акција се приписује „ Вавилону великом “ у Откр.18:23. „ Идолопоклоници “ означавају и католичку веру, њене исклесане идоле као објекте обожавања и молитве; излаз, „ идолопоклоник “. И на крају, Исус цитира „ лажљивце “ који за свог духовног оца имају „ ђавола, лажовца и убицу од почетка и оца лажни “ према Јовану 8:44; изађи из „ лажовца “.

Стих 9: „ Тада дође један од седам анђела који су држали седам чаши од седам последњих зала и проговори ми говорећи: Дођи, показаћу ти невесту, жену Јагњетову. »

У овом стиху, Дух шаље поруку охрабрења изабранима који ће победнички проћи кроз трагично и страшно време божанских „ седам последњих зала “. Њихова награда ће бити да виде („ Показаћу ти “) славу

резервисану за победничке изабране који чине и представљају, у овој последњој историјској фази земље греха, „ невесту, жену Јагњетову “, Исуса Христа .

„ *Седам анђела који су држали седам чаша напуњених са седам последњих зала* “ циљало је на људска бића која испуњавају критеријуме лажне хришћанске религије наведене у претходном стиху. Ових „ *седам последњих зала* “ био је део који ће Бог ускоро дати палом логору. Он ће нам сада, у симболичним сликама, показати част која ће припасти победоносним искупљеним изабранима. У симболици која открива осећања која Бог гаји према њима, анђеол ће показати изабране чији скуп заједно чини „ *јагњетову невесту* “. Наводећи „ *жена Јагњетова* “, Дух потврђује учење дато у Ефесцима 5:22 до 32. Апостол Павле описује идеалан однос мужа и жене који ће, нажалост, наћи своје испуњење само у односу Изабраних са Христом. . И морамо научити да поново читамо причу о Постању, у светлу ове лекције коју је дао Дух живог Бога, творац целог живота и бриљантни проналазач његових савршених вредности. Реч „ *жена* “ повезује „ *невесту* “, „ *Одабраницу* “ Христову са ликом „ *жене* “ представљеном у Откривењу 12.

Општи опис прослављених изабраника

Стих 10: „ *И одведе ме духом на гору велику и високу. И показа ми свети град Јерусалим, који сиђе с неба од Бога, имајући славу Божију.* »

Духом, Јован се преноси у тренутак када Исус Христ и његови изабраници силазе са неба после небеског суда „ *хиљаду година* “ седмог миленијума. У Откр.14:1, „ *запечаћених* “ адвентиста „ *144 000* “ хришћанских духовних „ *дванаест племена* “ приказано је на „ *гори Сион* “. После „ *хиљаду година* “ оно што је проречено испуњава се у стварности „ *нове земље* “. Од повратка Исуса Христа, изабрани су од Бога добили прослављено небеско тело које је постало вечно. Они тако одражавају „ *славу Божију* “. Ову трансформацију најављује апостол Павле у 1. Кор. 15:40 до 44: „ *Постоје и тела небеска и тела земаљска; али је светлост небеских тела другачија, другачија је светлост земаљских тела. Једно је сјај сунца, друго сјај месеца, а треће сјај звезда; чак се и звезда разликује по сјају од друге звезде. Тако је и са васкрсењем мртвих. Тело се сеје трулежно; он васкрсе нетрулежни; сеје се презрено, диже се славно; немоћан је посејан, устаје пун снаге; сеје се као животињско тело, васкрсава као тело духовно. Ако постоји животињско тело, постоји и духовно тело .”*

Стих 11: „ *Светлост му је била као у веома драгог камена, камена јасписа провидног као кристал.* »

Цитирано у претходном стиху, „ *слава Божија* “ која га карактерише потврђена је пошто „ *камен јаспис* “ такође означава аспект „ *Оног који седи на престолу* “ у Откр.4:3. Између ова два стиха, примећујемо разлику јер у Откр. 4, за контекст суда, овај „ *камен јаспис* “ који симболизује Бога такође има изглед „ *сардоникса* “. Овде, пошто је проблем греха решен, Изабраница се представља у аспекту савршене чистоте „ *провидна као кристал* “.

Стих 12: „Имао је велики и висок зид. Имала је дванаест врата, а на вратима дванаест анђела и исписана имена дванаест племена синова Израиљевих: „

Слика коју је предложио Дух Исуса Христа заснива се на симболици „**храма свети**” духовни који се помиње у Еф.2:20 до 22.: „*Ви сте сазидани на темељу апостола и пророка, а сам Исус Христос је камен темељац. У њему се цела зграда, добро усклађена, уздиже као свети храм у Господу. У њему се и ви уграђујете у пребивалиште Божије у Духу.* „. Али ова дефиниција се односила само на изабранике апостолског времена. „**Високи зид**“ приказује еволуцију хришћанске вере од 30. до 1843. године; запазимо да све до овог датума мерило истине које су апостоли разумели и поучавали остаје непромењено. Због тога промена дана одмора установљена 321. године **крши** свети завет с Богом склопљен крвљу Исуса Христа. Што се тиче **правих** прималаца Откривења овог пророчанства, симболи који представљају адвентистичку веру, коју је Бог издвојио од 1843. године, приказани су са „дванаест врата“, „отворених“ *пред изабраним званичницима* „**Филаделфије**“ (Откр.3: 7) и „**затворено**“ пред палим „*живим мртвацима*“ из „**Сарда**“ (Откр.3:1). Они „*носе имена 12 племена запечаћених Божијим печатом*“ у Откр.7.

Стих 13: „*На исток троја врата, на север троја врата, на југ троја врата и на запад троја врата.* »

Ова оријентација „**врата**“ на четири кардиналне тачке илуструје њен универзални карактер; који осуђује и чини нелегитимном религију која тврди да је универзализам преведен грчким кореном „**катхоликос**“ или „**католик**“. Дакле, од 1843, за Бога, адвентизам је једина **хришћанска** религија којој је поверио своје „*вечно Јеванђеље*“ (Откр. 14:6) за универзалну мисију поучавања становништва земље. Осим истине коју открива својим духовним Изабраницима до краја света, нема спасења. Адвентизам је рођен у облику покрета религиозног препорода мотивисаног најавом повратка Исуса Христа који се први пут очекује у пролеће 1843; и мора да задржи овај карактер до правога коначног повратка Исуса Христа заказаног за пролеће 2030. Зато што је „**покрет**“ активност у сталној еволуцији, иначе више није „**покрет**“, већ „**блокирана**“ и мртва институција, који фаворизује традицију и верски формализам; или, све што Бог мрзи и осуђује; и већ је осудио међу побуњеним Јеврејима прве невернике.

Детаљан опис хронолошким редом

Основе хришћанске вере

Стих 14: „*Градски зид је имао дванаест темеља, а на њима дванаест имена дванаест Јагњетових апостола.* »

Овај стих осликава апостолску хришћанску веру која покрива, као што смо видели, временски период између 30. и 1843. године, а чије је учење изобличио Рим 321. и 538. године. „**Високи зид**“ чини вековни *сабор* . о „**живом камењу**” према 1 Пие.2:4-5: „*Приближите му се, живи камен* , *одбачен од људи, али изабран и драгоцен пред Богом; а ви сами, као живо*

камење , изграђујете себе да формирате духовну кућу , свето свеиштенство , да принесете духовне жртве, угодне Богу кроз Исуса Христа .

Стих 15: „ Онај који ми је говорио имао је за меру златну трску да измери град, врата и зидове његове. »

Овде, као у Откр. 11:1, ради се о „ мерењу “ или доношењу пресуде о вредности прослављених Изабраних, о адвентистичкој ери (12 капија) и о апостолској вери (темељ и зид).). Ако је „ трска “ из Откр. 11:1 била „ као штап “, оруђе казне, апсолутно супротно, оно у овом стиху је „ златна трска “; „ злато “ је симбол „ вере очишћене искушењем “, према 1. Пет.1:7: „ тако да испитивање ваше вере, вредније од пропадљивог злата (које се, међутим, испитује ватром), резултира похвалом, слава и част, када се јави Исус Христос . Вера је стога мерило Божјег суда.

Стих 16: „ Град је био у облику квадрата, а његова дужина била је једнака његовој ширини. Измерио је град трском, и нашао дванаест хиљада стадија; дужина, ширина и висина су биле једнаке. »

„ Квадрат “ је по површини савршеног идеалног облика. Првобитно се налази у аспекту „светиња над светињама“ или „најсветијег места“ шатора изграђеног у Мојсијево време. Облик „ квадрата “ је доказ интелигентне укључености, природа не представља савршен „ квадрат “. Божја интелигенција се појављује у димензијама јеврејског светилишта које је формирано поравнањем три „ квадрата “. Две су коришћене за „ свето место “, а треће за „ светињу над светињама “ или „ пресвето место “, које је било искључиво резервисано за присуство Божије и стога одвојено „ веома “, сликом греха који Исус ће се искупити у свом часу. Ове пропорције од три трећине биле су слика 6000 или три пута по 2000 година посвећених избору изабраних у спасоносном пројекту који је осмислио Бог. На крају овог избора, изабрани су тако представљени „квадратом “ „пресветог места “ који је прорекао исход пројекта спасења; ово духовно место постаје доступно због помирења које је донео завет у Христу. А тако описани духовни „ квадрат “ храма добио је своје утемељење 30. априла, када је спасење почело добровољном помирбеном смрћу нашег Искупитеља Исуса Христа. Слика „ квадрата “ није довољна да усаврши ову дефиницију истинског савршенства, чији је симболички број „три“. Такође, то је „коцка“ која нам је представљена. Имајући исту меру, у „ дужини, ширини и висини “, овог пута имамо симбол „три“ савршеног „кубног“ савршенства, скупштине изабраних које је откупио Исус Христ. Године 2030. биће завршена изградња „ квадратног града (па чак и кубичног: „ његова висина “), његовог темеља и његових дванаест капија . Дајући му кубични облик, Дух забрањује дословно тумачење „града“ које му даје мноштво.

Измерени број, „ 12.000 стадија “, носи исто значење као „ 12.000 печата “ из Откр.7. Подсећања ради: 5 + 7 к 1000, односно човек (5) + Бог (7) к у мноштву (1000). Реч „ стадиони “ сугерише њихово учешће у трци чији је циљ „ освојити награду небеског позива “ према учењу Павла, у Фи.3:14: „ Трчим ка циљу, да освојим награду небески позив Божији у Исусу Христу. » ; и у 1. Кор. 9:24: „ Зар не знате да они који трче на **стадиону** сви

трче, али само један добија награду? Трчите тако да га освојите. » Победнички Изабраници су трчали и освојили награду коју је доделио Бог у Исусу Христу.

Стих 17: „ И измери зид, и нађе сто четрдесет и четири лакта, људска мера, колико је била анђеоска. »

Иза „ *лаката* “, погрешних мерења, Бог нам открива свој суд и открива нам да су у састав Изабраног укључени само људи симболизовани бројем „5“, који су склопили савез са Богом чији је број „7“. Збир ова два броја даје „12“ што, када се „поднесе на квадрат“, даје број „144“. Прецизна „ *мера човека* “ потврђује суд *изабраних „људи* “ откупљених крвљу коју је пролио Исус Христ. Број „12“ је стога присутан у свим фазама пројекта светог савеза склопљеног са Богом: 12 јеврејских патријарха, 12 апостола Исуса Христа и 12 племена која представљају адвентистичку веру успостављену од 1843-1844.

Стих 18: „ Зид беше од јасписа, а град беше чисто злато, као чисто стакло. »

Кроз ове симболе Бог открива да цени веру коју су показивали његови изабраници до 1843. Често су имали мало светлости, али је њихово сведочанство Богу надокнадило и испунило га љубављу. „ *Чисто злато и чисто стакло* “ овог стиха илуструју чистоћу њихових душа. Они су често одустајали од живота ради поверења у Божја обећања откривена кроз Исуса Христа. Поверење које му је указано неће бити разочарано, он ће их сам дочекати на „ *прво васкрсење* “, оно истинских „ *мртвих у Христу* “, у пролеће 2030. године.

Апостолска основа

Стих 19: „ Темељи градског зида били су украшени драгим камењем сваке врсте: први темељ био је од јасписа, други од сафира, трећи од калцедона, четврти од смарагда, “

Стих 20: „ петина од сардоникса, шеста од сардоникса, седма од хризолита, осмина од берила, девета од топаза, десетина од хризопраза, једанаеста од зумбула, дванаестина од аметиста. »

Бог зна мисли људских бића и шта они осећају када се диве лепоти драгог камења када је резано или полирано. Да би стекли ове ствари, неки троше богатство до те мере да се упропасте, таква је њихова наклоност према њима. У истом процесу, Бог ће користити ово људско осећање да изрази осећања која осећа према свом вољеном и благословеном изабранику.

Ово различито „ *драго камење* “ нас учи да изабрани нису идентични клонови, јер свака особа има своју личност, на физичком нивоу, очигледно, али посебно на духовном нивоу, на нивоу свог карактера. Пример који су дали „ *дванаест апостола* “ Исуса потврђује ову мисао. Између Жана и Пјера, каква разлика! Међутим, Исус их је волео и због њихове различитости. Истинско богатство живота створеног од Бога лежи у овој разноликости личности које су све биле у стању да му дају прво место у својим срцима и свим својим душама.

адвентиizam

Стих 21: „*Дванаест капија беше дванаест бисера; свака врата су била од једног бисера. Градски трг је био чисто злато, као провидно стакло.*»

Од 1843. изабрани изабраници нису показали већу веру од оних који су им претходили у пресуди Спаситеља. Символ „*један бисер*“ је због приступа блаженог адвентизма потпуном разумевању Божјег плана спасења. За Бога, од 1843. изабрани адвентистички изабраници су се показали достојним да приме сву његову светлост. Али пошто се ово испоручује у сталном расту, само последњи дисидентски адвентисти добијају последњи савршени облик пророчких објашњења. Оно што мислим је да последњи изабрани адвентиста неће имати већу вредност од осталих откупљених из апостолских времена. „*Бисер*“ означава кулминацију спасоносног пројекта који је покренуо Бог. Она открива специфично искуство које се састојало од обнављања **свих** доктринарних истина искривљених и нападнутих од стране римопапске католичке вере и протестантске вере која је пала у отпадништво. И коначно, открива нам огромну важност коју Бог даје ступања у примену декрета из Данила 8:14 у пролеће 1843: „*До две хиљаде триста увече и светост ће бити оправдана*“. „*Бисер*“ је слика ове „*оправдане светости*“ која се, за разлику од другог драгог камења, не сме сећи да би се открила њена лепота. У овом коначном контексту, скупштина посвећених изабраних изгледа хармонично, „*неопречно*“ према Откр. 14:5, дајући Богу сву славу коју заслужује. Пророчка субота и седми миленијум који је њоме проречен спајају се и остварују се у свом савршенству спасоносног пројекта који је замислио велики створитељ Бог. Његов „*скупоцени бисер*“ из Мат.13:45-46 изражава сав сјај који је желео да му пружи.

Велике промене новог Јерусалима

Дух прецизира: „*Градски трг је био направљен од чистог злата, као провидно стакло.*» Наводећи ово „*место чистог злата*“ или чисте вере, он предлаже поређење са Паризом који носи лик греха добијајући имена „*Содома и Египат*“ у Откр.11:8.

Стих 22: „*Нисам видео храм у граду; јер је Господ Бог Свемогући храм његов, као и Јагње.*»

Време симбола је прошло, изабрани су ушли у истинско остварење божанског спасоносног пројекта. Како то данас разумемо на земљи, „*храм*“ окупљања више неће имати користи. Улазак у вечност и стварност учиниће бескорисним „*сенке*“ које су прорицале према Кол. 2:16-17: „*Нека вам, дакле, нико не суди ни за јело, ни за пиће, или за празник, за младог месеца или за суботе. : то је била сенка ствари које долазе, а тело је у Христу.*” Пажња! У овом стиху, формула „*субота*“ односи се на „*суботе*“ изазване верским празницима, а не на „*недељну суботу*“ коју је Бог установио и посветио седмог дана од стварања света. Као што је први Христов долазак учинио бескорисним празничне обреде који су му прорицали у старом завету, тако ће улазак у вечност учинити земаљске симболе застарелим и

омогућиће изабранима да виде, чују и следе Јагње, Исусе Христе, истински свети божански „ храм “ који ће заувек бити видљиви израз стваралачког Духа.

Стих 23: „ Граду не треба ни сунце ни месец да га осветли; јер га слава Божија просветљује, а Јагње је бакља његова. »

У божанској вечности, изабрани живе у сталној светлости без извора светлости попут нашег садашњег сунца чије постојање се оправдава само сменом „ дана и ноћи “; „ ноћ или тама “ оправдана због греха. Пошто је грех разрешен и нестао, остаје само простор за „ светло “ које је Бог прогласио „ добрим “ у Пост.1:4.

Дух Божији остаје невидљив и Исус Христ је аспект у коме га његова створења могу видети. Из тог разлога је представљен као „ бакља “ невидљивог Бога.

Али духовно тумачење открива велику промену. Улазећи у рај, изабрани ће бити директно поучени од Исуса, тада им више неће требати „ сунце “, симбол новог савеза, нити „ месец “, симбол старог јеврејског савеза; оба су, према Откр. 11:3, у Светом писму, библијска „ два сведока “ Бога, корисна у просветљењу људи у њиховом откривању и разумевању његовог спасоносног пројекта. Укратко, изабранима више неће бити потребна Света Библија.

Стих 24: „ Народи ће ходати у његовој светлости, и краљеви земаљски ће у њу донети своју славу. »

„ Нације “ у питању су „ нације “ које су небеске или су постале небеске. Пошто је „ нова земља “ постала и ново царство Божије, ту свако живо биће може пронаћи Бога створитеља. „ Краљеви земље “ који чине изабране „ донеће славу “ своје чистоте душе у овом вечном животу постављеном на „ новој земљи “. Овај израз „ краљеви земље “ који најчешће погађа, пежоративно, побуњене земаљске власти, означава, на суптилан начин, изабране у Откр. 4:4 и 20:4 где су представљени „седећи“ на „ престолима “. Исто тако, читамо у Откр.5:10: „ учинио си их **царством** и свештенике Богу нашем, и **они ће царовати** на земљи. “

Стих 25: „ Врата њена неће се затворити дању, јер тамо неће бити ноћи. »

Порука наглашава нестанак тренутне несигурности. Мир и сигурност биће савршени у светлу вечног дана без краја. У историји живота, слика таме настала је само на земљи због битке између божанске „ светлости “ и „ таме “ ђавољег табора.

Стих 26: „ Тамо ће се донети слава и част народа. »

Већ 6000 година људи су се организовали у племена, народе и нације. Током хришћанске ере, на Западу, људи су променили своја краљевства у нације и изабрани хришћани су бирани међу њима због „славе и части “ коју су дали Богу у Исусу Христу.

Стих 27: „ У њу неће ући ништа нечисто, нити ко чини гадост или лаж; ући ће само они који су уписани у Јагњетову књигу живота. ”

Бог то потврђује, спасење је предмет великог захтева са његове стране. Само савршено чисте душе, које показују љубав према божанској

истини, могу бити одабране за вечни живот. Још једном, Дух обнавља своје одбацивање „оскврњеног“ *што означава* пале протестантске вере у поруци „*Сарда*“ у Откр . . Јер они који не припадају Богу дозвољавају да буду изманипулисани од ђавола и његових демона.

Још једном, подсећа нас Дух, изненађења су резервисана за људе јер Бог од постанка света зна имена својих изабраних јер су „записана у његовој књизи живота“ . И одређујући „у *Књизи живота јагњета*“, Бог искључује сваку нехришћанску религију из свог плана спасења. Откривши у свом Откривењу искључивање лажних хришћанских религија, пут ка спасењу изгледа као „узак и узак“ како га је Исус објавио у Матеју 7:13-14: „*Уђите на уска врата. Јер широка су врата, и широк је пут, која воде у пропаст, и много је оних који њима улазе. Али уска су врата и узак је пут који води у живот, и мало је оних који га налазе.*”

Откривење 22: Бескрајни дан вечности

Савршенство земаљског времена божанског одабира завршено је са Апо.21: 7 к 3. Број 22 парадоксално означава почетак историје иако у овој књизи чини њен епилог. Ова обнова, која се односи на „*све*“ по Богу, повезана је са „*новом земљом и новим небом*“, а оба су вечна.

Стих 1: „*И показа ми реку воде живота, бистру као кристал, која излази од престола Бога и Јагњета.*»

У овој узвишеној, окрепљујућој слици свежине, Дух нас подсећа да је сабор изабраних који је постао вечан, насликан „реком воде живота“, творевина, дело Божије духовно поново створено у Христу чије је присуство видљиво. сугерише његов „ трон “; и то кроз жртву „јагњета“, Исуса Христа; вечност је плод новог рођења које је ова жртва произвела у изабранима.

„ Река “ је ток свеже воде великог обима. Он слика живот који је, као и он, у сталној активности. Слатка вода чини 75% нашег људског земаљског тела; то значи да му је свежа вода неопходна, и то је разлог зашто Бог своју реч, исто толико неопходну за добијање вечног живота, упоређује са „ извором вода живота “ према Апо.7:17, будући да је сам овај „ извор воде живе “ према Јер.2:13. У Његовом Откривењу, видели смо у Откр.17:15 да „ воде ” симболизују „ народе ”; овде је „ река “ симбол да откупљени изабрани постају вечни.

2. стих: „ Насред градског трга и на две обале реке беше дрво живота, које је дванаест пута давало плод, давало је свој плод сваког месеца, и чије је лишће било за исцељење народа. »

На овој другој слици, Исуса Христа, „дрво живота“ се налази „ у средини “ његовог сабора изабраних окупљених око њега на „ тргу “ скупа. Он је „ у средини “ њих, али и на њиховим странама, представљен „ две обале реке “. Јер божански Дух Исуса Христа је свеприсутан; присутан свуда и у свима. Плод овог „ дрвета ” је „ живот ” који се непрестано обнавља, јер се „ његови плодови ” добијају у сваком од „ 12 месеци ” наше земаљске године. Ово је још једна лепа слика вечног живота и подсећање да се он вечни чува вољом Божијом.

Исус је често упоређивао човека са воћним „ дрвећима “ о којима „ судимо по плодовима “. Он је себи, од почетка у Пост.2:9, приписивао симболичну слику „дрвета живота“. Али дрвеће има као „ одећу “ украс свог „ лишћа “. За Исуса, његова „ одећа “ симболизује његова праведна дела и стога његово откупљење од грехова његових изабраних који му дугују своје спасење. Тако као што „ лишће “ „ дрвета “ лечи болести, праведна дела која је учинио Исус Христ „ лече “ смртну болест првобитног греха коју су наследили изабрани од Адама и Еве који су користили „ лишће “ дрвећа да покрију своје физичке и духовна голотиња откривена искуством греха.

Стих 3: „ Неће више бити проклетства. Престо Божији и Јагњетов биће у граду; његове слуге ће му служити и видети његово лице, “

Из овог стиха, Дух се изражава у будућем времену, дајући својој поруци значење охрабрења за изабране који ће још морати да се боре против зла и његових последица до Христовог повратка и њиховог уклањања са земље греха.

То је „ анатема “, проклетство греха који су починили Ева и Адам, који је учинио Бога невидљивим људским очима. Стварање Израела старог савеза ништа није променило, јер је грех још увек учинио Бога невидљивим. Још увек је морао да се крије под изгледом облака дању, постајући блистав ноћу. Пресвето место светиње било је резервисано искључиво за њега, под претњом смртне казне за преступника. Али ових земаљских услова више

нема. На новој земљи Бог је видљив свим својим слугама, каква ће бити њихова служба и даље остаје мистерија, али они ће имати контакт са њим као што су се апостоли трљали са Исусом Христом и разговарали с њим; лице у лице.

Стих 4: „ *И име његово биће на њиховим челима.* »

Име Божје представља прави „*печат Бога живог*“. Суботњи одмор је само спољашњи „знак“ овога. Јер „*име*“ Бога означава његов карактер који он симболизује лицима „*четири животиње*“: „*лава, телета, човека и орла*“ који савршено илуструју хармоничне контрасте Божјег карактера. : краљевски и јаки, али спремни на жртву, људски изглед, али небеска природа. Речи Исусове су се испуниле; они који су слични скупљају се. Такође, они који деле божанске вредности су изабрани од Бога за вечни живот и сабрани су код њега. У „*челу*“ се налази човеков мозак, моторички центар његове мисли и његова личност. И овај анимиран мозак проучава, одражава и одобрава или одбацује стандард истине који му Бог представља да би га спасио. Мозак изабраних волео је демонстрацију љубави коју је Бог организовао у Исусу Христу и борили су се, по утврђеним правилима, да уз његову помоћ савладају зло, да би стекли право да живе са њим.

На крају крајева, сви они који деле Божји карактер који је открио Исус Христ налазе се са њим да му вечно служе. Присуство „*имена*“ Божијег „*написаног на њиховим челима*“ објашњава њихову победу; и то, посебно, у последњем тесту адвентистичке вере у коме су људи имали избор да испишу на „*своје чело*“, „*име Бога*“ или оно бунтовне „*звери*“.

Стих 5: „ *Неће више бити ноћи; и неће им требати ни лампа ни светлост, јер ће им Господ Бог осветлити. И они ће владати у векове векова.* »

Према Пост.1:5, иза речи „*ноћ*” стоји реч „*тама*”, симбол греха и зла. „*Светиљка*“ означава Библију, свету писану Божју реч која открива мерило „*његове светлости*“, мерила добра и добра. То више неће бити корисно, изабрани ће имати директан приступ његовом божанском надахнућу, али он тренутно задржава, на земљи греха, своју суштинску „*просветљавајућу*“ улогу која једина води у вечни живот.

Стих 6: „ *И рече ми: Ове речи су сигурне и истините; и Господ, Бог духова пророчких, посла свог анђела да покаже слугама својим шта треба **брзо да се деси*** „.

По други пут налазимо ову божанску потврду: „*Ове речи су сигурне и истините*”. Бог се труди да убеди читаоца у пророчанство, јер је његов вечни живот у питању у његовим изборима. Суочен са својим божанским афирмацијама, људско биће је условљено пет чула која му је дао Створитељ. Искушења су вишеструка и делотворна у одвраћању од духовности. Стога је Божје инсистирање потпуно оправдано. Опасност за душе је стварна и увек присутна.

Прикладно је да ажурирамо наше читање овог стиха који представља редак дословни карактер у овом пророчанству. У овом стиху нема симбола, већ потврда да је Бог надахнуће пророка који су писали књиге Библије и да је као коначно откровење послао Јовану „Гаврило“ да му он у сликама

открије шта , 2020. године, десиће се „брзо“, или је већ остварено, у великој мери. Али између 2020. и 2030. године мораће да се пређе најстрашнија ера; страшна времена обележена смрћу, нуклеарним уништењем и страшним „седам последњих зала гнева Божијег“; човек и природа ће страшно патити док не нестану.

Стих 7: „*И гле, долазим брзо. Срећан је онај који држи речи пророштва ове књиге!*»

Исусов повратак је најављен за пролеће 2030. Блаженство је за нас, у мери у којој „чувамо“ , до краја , „речи пророчанства ове књиге“ Откривење.

Прилог „*брзо*“ дефинише изненадну појаву Христа у часу његовог повратка, јер време тече редовно без убрзања или успоравања. Од Данила 8:19, Бог нас подсећа: „*Има време одређено за крај*“: „*Тада ми рече: Научићу те шта ће се догодити на крају гнева, јер је време означено за крај* .” Може да интервенише само на крају 6000 година које је Бог програмирао за свој избор изабраника, то јест, на први дан пролећа који претходи 3. априлу 2030.

Стих 8: „*Ја сам Јован, који чух и видех ово. И кад чух и видех, падох пред ноге анђела који ми их показа, да ~~му се поклоним~~ и поклоним му се.*»

По други пут, Дух долази да нам пошаље своје упозорење. У оригиналним грчким текстовима глагол „проскунео“ се преводи као „клањати се пред“. Глагол „обожавати“ је наслеђе латинске верзије под називом „Вулгата“. Очигледно, овај лош превод је отворио пут за напуштање физичке сеце у религиозној пракси отпадничког хришћанства до тачке да се моли „стојећи“, због још једног погрешног превода грчког глагола „истеми“, у Марку 11:25. У тексту, његов облик „стекете“ има значење „остати чврст или истрајати“, али превод Олтрамаре коришћен у верзији Л.Сегонд превео га је у „стасис“ што значи „стајати“ у дословном смислу. Лажни превод Библије на тај начин на превару легитимише недостојан, арогантан и нечувен однос према великом творцу Богу, Свемогућем, од стране људи који губе осећај за истински свето. И ово није једини... Зато наш однос према библијским преводима мора бити сумњичав и опрезан, поготово што у Откр.9:11 Бог открива „разорну“ употребу (Абадон- Аполион) писане Библије. „*на хебрејском и грчком*“. Истина се налази само у оригиналним текстовима, који су сачувани на хебрејском, али су нестали и замењени грчким списима Новог завета. И ту се, мора се препознати, појавила „стајаћа“ молитва међу протестантским верницима, на мети божанских речи „*5. труба* .” Јер, парадоксално, клечећи молитва се код католика продужила дуже, али не треба да се чудимо, јер управо у овој католичкој религији ђаво наводи своје следбенике и своје жртве да се клањају пред клесаним ликовима забрањеним другом од десет Божијих заповести; заповест коју католици игноришу, пошто се у римској верзији брише и замењује.

Стих 9: „*Али он ми рече: Пази да то не учиниш! Ја сам слуга твој, и слуга твоје браће пророка, и оних који држе речи ове књиге. ~~Поклоним се~~ пред Богом.*»

Грешку коју је учинио Јован Бог предлаже као упозорење упућено његовим изабранима: „пазите да не паднете у идолопоклонство! што представља главну грешку хришћанских религија које је Бог одбацио у Исусу Христу. Он организује ову сцену на исти начин на који је организовао своју последњу лекцију наредивши својим апостолима да узму оружје за час његовог хапшења. Када је дошло време, забранио им је да га користе. Лекција је дата и она је рекла: „*Пази да то не урадиш.*” У овом стиху Јован добија објашњење: „*Ја сам твој саслужитељ*“. „*Анђели*“, укључујући „*Гаврила*“, су, попут људи, створења Бога створитеља који је у другој од својих десет заповести забранио да се клањају пред својим створењима, пред исклесаним ликовима или сликаним ликовима; све облике које идол може попримити. Стога можемо научити из овог стиха тако што ћемо приметити супротно понашање анђела. Овде Гаврило, најдостојније небеско створење после Михаила, забрањује сецду пред њим. С друге стране, Сатана у својим заводљивим појавама, под маском „Богородице“, тражи да се подигну споменици и богомоље да јој се поклоне и служе... светлећа маска таме пада.

Анђео даље прецизира „*и браће ваше, пророка и оних који држе речи ове књиге*“. Између ове реченице и оне из Откр. 1:3 примећујемо разлику због времена које је протекло између почетка времена дешифровања, 1980. године, и оног у актуелној верзији 2020. године. Између ова два датума „онај који чита» учинио да друга деца Божја деле дешифровану светлост и они су заузврат ушли у дело „*пророка*“. Ово умножавање омогућава још већем броју других позваних да приступе изборима слушањем откривене истине и њеном конкретном праксом.

Стих 10: „*И рече ми: Не печати речи пророштва ове књиге. Јер време је близу.*»

Порука је погрешна јер је упућена Јовану, кога је Бог пренео у наше последње доба од почетка књиге, према Откр.1:10. Такође, морамо разумети да је наредба да се речи књиге не запечаћују упућена директно мени у време када је књига потпуно отпечаћена; онда постаје „*мала отворена књига*“ из Откр.10:5. А када се „*отвори*“ уз помоћ и овлашћење Божије, више нема говора о затварању „*печатима*“. И ово, „*јер је време близу*“; у пролеће 2021. остало је још 9 година до славног повратка Господа Бога Исуса Христа.

Међутим, прво отварање „*мале књиге*“ почело је после декрета Дан.8:14, односно после 1843. и 1844. године; јер важно разумевање теме најновијег адвентистичког теста вере је због откривења која је директно дао сам Исус Христ, или његов анђео, нашој сестри Елен Г. Вајт, током њене службе.

Стих 11: „*Ко је неправедан, нека опет буде неправедан, ко је нечист нека опет постане нечист; и нека праведник још чини правду, а свет нека се посвети.*»

У првом читању, овај стих потврђује ступање у примену уредбе из Дан.8:14. Раздвајање адвентиста које је Бог изабрао између 1843. и 1844. потврђује поруку „*Сарда*“ где налазимо протестанте „*живе*“, али „*мртве*“ и „*оскврњене*“ духовно, а адвентистичке пионире „*достојне белине*“

назване у овом стиху „ *праведност и освећење* “. Али отварање „ *мале књиге* ” је прогресивно попут „ *пута праведника који расте као светлост дана, од зоре до свог врхунца* ”. А адвентисти пионири нису били свесни да ће их ^{мест} *вере пробити између 1991. и 1994. године, као што* нам је открило проучавање „ *5. трубе* “.

Као резултат, друга читања овог стиха постају могућа.

Време запечаћења се ускоро завршава, као што читамо у Откр.7:3: „ *Не чините зла земљи, ни мору, ни дрвећу, док не запечатимо чела слуга Бога нашега.* » Где да ставимо овлашћење да наносимо штету земљи, мору и дрвећу? Постоје две могућности. Пре „ *шесте трубе* “ или пре „ *седам последњих зала* “? „ *Шеста труба* “ која представља шесту казну упозорења коју је Бог дао земаљским грешницима, чини ми се логичним у овом случају да задржимо другу могућност. Зато што „ *седам последњих зала гнева Божијег* “ имају за циљ *протестантску „земљу“* и католичко „ *море* “. Узмимо у обзир да разарања која је починила „ *шеста труба* “ не спречавају, већ подстичу обраћење позваних изабраних откупљених крвљу Исуса Христа.

Стога, после „ *шесте трубе* “ и непосредно пре „ *седам последњих зала* “, и у време престанка печећења које означава крај времена колективне и појединачне милости, још увек можемо да ставимо речи из овај стих: „ *Нека ко је неправедан опет буде неправедан, нека се оскврни поново; и нека праведник још чини правду, а свет нека се посвети.* » Овде ће сви моћи да виде начин на који Дух потврђује у овом стиху добар превод који сам дао за основни „адвентистички“ стих, а то је Данило 8:14: „... *светост ће бити оправдана* “. Речи „ *праведност и светост* “ су снажно подржане и стога потврђене од Бога. Ова порука стога предвиђа време завршетка грејс периода, али друго објашњење је следеће. Стигавши до краја књиге, Дух циља на време када потпуно дешифрована књига постаје „ *мала отворена књига* “ и од овог тренутка, њено прихватање или одбијање чиниће разлику између „ *оног који је праведан и оног који се скрнави* “. ” и Господ наш позива „ *светитеља да се даље посвети* ”. Поново се сећам да је „ *скљане* “ *приписано протестантизму у поруци „ Сардес* “. Дух својим речима циља на овај протестантизам и институционални адвентизам који дели своје проклетство од 1994. године, када му се придружио уласком у екуменски савез. Прихватање дешифроване поруке ове књиге ће стога „ *још једном* , али последње, *направити разлику између онога који служи Богу и онога који му не служи* “ према Мал.3:18.

Дакле, резимирам поуке овог стиха. Прво, потврђује адвентистичко одвајање од протестантизма између 1843. и 1844. У другом читању, примењује се против званичног адвентизма који се вратио протестантском и екуменском савезу након 1994. И предлажем треће читање које ће се применити на крају времена благодат 2029. пре повратка Исуса Христа одређен за почетак пролећа које долази пре 3. априла Пасхе 2030.

Остаје нам да након ових објашњења схватимо да је узрок пада институционалног адвентизма, који је довео до тога да га Исус Христос „ *повраћа* “ у својој поруци упућеној Лаодикији, мање одбијање да се верује у његов повратак 1994. одбијање да се узме у обзир допринос светлости који

је дошао да осветли прави превод Данила 8:14; светлост коју на неоспоран начин демонстрира сам оригинални хебрејски библијски текст. Овај грех могао је да осуди само Бог правде који кривце не сматра невиним.

Стих 12: „Ево, долазим брзо, и плата је са мном, да дам свакоме по делу његовом.”

За 9 година, Исус ће се вратити у неописивој божанској слави. У Откр. 16 до 20, Бог нам је открио природу дела Његове одмазде резервисаног за неправедне и нетолерантне бунтовне католичке, протестантске и адвентистичке грешнике. Такође нам је представио део резервисан за његове изабране адвентисте који су остали верни и који поштују његову пророчку реч и његову свету суботу седмог дана, у Откр. 7, 14, 21 и 22. „Одмазда“ ће се „вратити сваком према шта је „његово дело“, које оставља мало простора да се кривци оправдају у очима Христовим. Речи које се самооправдају постају бескорисне јер ће тада бити прекасно да се трансформишу грешке прошлих избора.

Стих 13: „*Ја сам алфа и омега, први и последњи, почетак и крај.*»

Оно што има почетак има и крај. Овај принцип се примењује на дужину земаљског времена које је Бог дао за његов избор изабраника. Између алфе и омеге проћи ће 6000 година. У 30. години 3. априла, добровољна помирбена смрт Исуса Христа такође ће обележити алфа време хришћанског савеза од 2000 година; пролеће 2030. обележиће своје омега време пуном снагом.

Али алфа је такође 1844 са својом омегом 1994. И на крају, алфа је за мене и последње изабране званичнике, 1995 са својом омегом, 2030.

Стих 14: „*Благо онима који држе заповести његове (а не ~~опрати своје хаљине~~)*, да би имали право на дрво живота и ушли кроз капију у град!»

Други облик „*велике невоље*“ је пред нама са својим последицама мноштва смрти. Због тога постаје хитно добити заштиту и помоћ од Бога кроз Исуса Христа. Као што слика сугерише, грешник мора да „*држи своје заповести*» ; **оне Божије и оне Исусове**, „*Јагњета Божијег*“, **што значи да се мора одрећи свих облика које грех може узети**. Прикривени превод овог стиха сачуван у нашим тренутним Библијама је последица римокатолицизма који је водио из Ватикана. Други рукописи, најстарији, а самим тим и вернији, предлажу: „*Благо онима који држе заповести његове*“. А пошто је грех кршење закона, порука је искривљена и замењује неопходну и виталну послушност једноставном тврдњом о хришћанској припадности. Ко има користи од злочина? Онима који ће се борити против суботе до славног повратка Исуса Христа. Права порука је сажета на следећи начин: „Благо ономе ко се покорава своме Створитељу“. Ова порука само понавља оно што се цитира у Откривењу 12:17 и 14:12, наиме: „*они који држе заповести Божије и веру Исусову*“. Ово су примаоци последње поруке коју је послао Исус. Онај који суди о добијеном резултату је сам Исус Христос, а његов захтев је једнак патњама које је претрпео у његовој мученици. Награда за одабране биће веома велика; они ће добити

бесмртност и ући у вечни живот путем адвентистичког пута који симболизују „*дванаест капија*“ симболичког „*новог Јерусалима*“.

Стих 15: „*Напоље са псима, мађионичарима, блудницима, убицама, идолопоклоницима и свима који воле и лажу!*»

Ко су они које Исус тако именује? Ова скривена оптужба тиче се целокупне хришћанске вере која је отпадна; католичка вера, мултиформна протестантска вера укључујући и адвентистичку веру која је ушла у њен савез од 1994. године; адвентистичка вера коју је он тако богато благословио на почетку свог постојања, а још више у погледу његових последњих представника који су били приморани на дисидентство. „*Пси*“ су пагани, али и, пре свега, они који тврде да су његова браћа **и издају га**. Овај израз „*пси*“ је парадоксално за савремене западне људе израз животиње која се сматра симболом верности, али за источњаке саму слику проклетства. И овде Исус чак оспорава њихову људску природу и сматра их непоузданим животињама. Остали термини потврђују ову пресуду. Исус потврђује речи из Откр.21:8 и овде додатак израза „*пси*“ изражава његов лични суд. После узвишене демонстрације љубави коју је дао људима, ништа није страшније од тога да буду издани од оних који тврде да припадају њему и његовој жртви.

Затим их Исус назива „*мађионичарима*“ због њихове трговине са лошим анђелима, спиритуализма, који је прво завео католичку веру указањима „*Дјевице Марије*“, нешто библијски немогуће. Али чуда која су чинили демони су слична оним што су фараонови „*мађионичари*“ чинили пре Мојсија и Арона.

Називајући их „*нечедним*“, Исус осуђује ослобођење морала, али пре свега противприродне религиозне савезе које склапају протестантске цркве са католичком вером коју су пророци Божији осудили као слуге ђавола. Репродуцирају, „*као кћери*“, „*блуд*“ своје „*мајке блуднице Вавилона Великог*“, што је осуђено у Откр. 17:5.

Отпадници су такође „*убице*“ који ће се припремити да убију Исусове изабранике ако он не интервенише да их спречи својим славним доласком.

Они су „*идолопоклоници*“ јер он више занима материјални него духовни живот. Они остају равнодушни када им Бог нуди своју светлост коју они дрско одбацују демонизујући његове праве гласнике.

И да заврши овај стих, он прецизира: „*а лаже ко воли и ради!*» Чинећи то, он осуђује оне чија је природа везана за лажи, до те мере да су потпуно неосетљиви на истину. О укусима и бојама је речено да се о њима не може расправљати; исто је и са љубављу према истини или лажи. Али за своју вечност, Бог бира, искључиво, међу својим створењима која људска репродукција рађа, оне који имају ту љубав према истини.

Коначни исход Божјег плана спасења је ужасан. Избачени су, сукцесивно, препотопски окорели непокајани грешници, древни неверујући јеврејски савез, одвратна римопапска католичка вера, идолопоклоничка православна вера, калвинистичка протестантска вера, и на крају,

институционална адвентистичка вера, последња жртва духа традиција коју су претходни сви подједнако фаворизовали.

„Адвентистичка“ порука је имала фаталне последице, прво, за Јевреје, који су пали због одбијања да верују у први Месијин долазак најављен у Дан.9:24 до 27. Друго, хришћани које је Исус избацио који су сви делили кривица што је показао незаинтересованост за најновију „адвентистичку“ поруку која најављује његов други долазак . Њихов недостатак љубави према његовој истини је погубан за њих. 2020. године, све ове главне званичне религије деле ову страшну поруку коју је Исус упутио 1843. протестантизму из ере „ Сарда “ у Откр. 3:1: „ Речено је да сте живи, а мртви сте “.

Стих 16: „ Ја, Исус, послах свог анђела да вам сведочи о томе у црквама. Ја сам корен и семе Давидово, сјајна јутарња звезда. »

Исус је послао свог анђела Гаврила Јовану, а преко Јована нама, својим верним слугама последњих дана. Јер тек данас нам ова потпуно дешифрована порука омогућава да разумемо поруке које он упућује својим слугама и ученицима седам ера или седам скупштина. Исус отклања сумњу у његову симболичку евокацију Апо.5: „ Корен и потомство Давидово “. Додаје: „ светла јутарња звезда “. Ова звезда је сунце, али он се поистовећује са њом само као симболом. Јер, несвесно, искрена бића која воле Исуса Христа за његову жртву поштују наше сунце, ову звезду обожену од незнабожаца. Ако многи тога нису свесни, мноштво, чак и просвећено на ту тему, није спремно, нити је у стању да схвати озбиљност овог паганског идолопоклоничког поступка. Човек мора да заборави себе, да се стави на место Бога који осећа ствари сасвим другачије због чињенице да је његов ум већ скоро 6000 година пратио поступке људи. Он идентификује сваку радњу за оно што заиста представља; што није случај за мушкарце чији су кратки животи првенствено усмерени на задовољење њихових жеља, пре свега телесних и земаљских, али је такође случај за оне који су духовни и веома религиозни и који остају блокирани због поштовања предања очева.

На крају *тијатурске поруке* , Дух је рекао „ оном који побеђује “: „ И даћу му звезду јутарњу “. Овде се Исус представља као „јутарња звезда “. Победник ће стога добити Исуса и са њим сву светлост живота која има свој извор у њему. Подсећање на овај израз сугерише пуну пажњу правих последњих „адвентиста“ на ове стихове из 1. Петрове 2:19-20-21: „ И ми држимо пророчку реч утолико сигурнијом, на коју добро обратите пажњу пажња, као на светиљку која светли у тамном месту, док не осване дан и не изађе звезда јутарња у вашим срцима; знајући пре свега сами да ниједно пророчанство Писма не може бити предмет приватног тумачења, јер није било по вољи човека да је пророчанство икада донето, већ је потакнуто Духом Светим што су људи говорили од Бога. » Не можемо то боље рећи. Након што је чуо ове речи, изабрани их претвара у дела о којима је водио рачуна Исус Христ.

Стих 17: „ И рекоше Дух и невеста: Дођи. А ко чује нека каже: Дођи. И ко је жедан нека дође; ко хоће, може слободно да узме воду живота .”

Од почетка своје земаљске службе, Исус је покренуо овај позив: „*Дођи*“. Али узимајући слику „*жеђи*“, он зна да ко није „*жедан*“ неће доћи да пије. Његов позив чуће само они који су „*жедни*“ за овим вечним животом који нам његова савршена правда нуди само његовом милошћу, као другу шансу. Исус је једини платио цену; зато га нуди „*бесплатно*“. Никаква католичка или божанска „попустљивост“ не дозвољава да се она добије за новац. Овај универзални позив припрема окупљање изабраних званичника из свих нација и свих порекла. Позив „*Дођи*“ постаје кључ ове групе изабраних коју ће створити тест вере последњих дана. Али, они ће доживети тест расути по земљи и биће поново уједињени тек када се Исус Христ врати у својој слави да их уклони из земље греха.

Стих 18: „*Објављујем свакоме ко чује речи пророчанства ове књиге: Ако ко нешто дода, Бог ће га погодити кугама описаним у овој књизи; »*

Откривење није обична библијска књига. То је књижевно дело божански шифровано библијским језиком које могу да препознају они који претражују целу Библију од почетка до краја. Изрази постају познати кроз поновљено читање. А „библијске конкорданције“ омогућавају проналажење сличних израза. Али управо зато што је његов кодекс веома прецизан, преводиоци и преписивачи су упозорени: „*Ако ко томе дода нешто, Бог ће га погодити пошастима описаним у овој књизи*“.

Стих 19: „*И ако неко одузме нешто од речи књиге овог пророштва, Бог ће му одузети део од дрвета живота и од светог града, описаног у овој књизи.* »

Из истих разлога, Бог прети свакоме ко „*узме нешто од речи књиге овог пророштва*“. Ко год преузме овај ризик, такође је упозорен: „*Бог ће одсећи свој део са дрвета живота и од светог града, описаног у овој књизи*“. Наведене промене ће стога имати страшне последице по оне који су их починили.

Скрећем вам пажњу на ову лекцију. Ако модификацију ове несхватљиве шифриране књиге казни Исус Христ на ова два ригорозна начина, шта ће бити за оне који одбацују њену савршено разумљиву декодирану поруку?

Бог има добре разлоге да јасно изнесе ово упозорење, јер ово Откривење, чије је речи он изабрао, има исту вредност као и текст његових „десет заповести“ „уклесаних његовим прстом на каменим плочама“. Сада, у Дан.7:25, он је прорекао да ће његов краљевски „закон“ бити „промењен“ као и „времена“. Акцију је извршила, као што смо видели, римска власт, сукцесивно царска 321. године, па папска 538. Овај поступак за који је оценио да је „арогантна“ биће кажњен смрћу, а Бог нас опомиње да се не размножавамо, према пророчанству, ову врсту грешке коју он одлучно осуђује.

Божије дело остаје његово дело без обзира на време у коме се врши. Дешифровање његовог пророчанства је немогуће без његовог вођства. То значи да је дешифровано дело исте вредности као оно које је шифровано. Схватите, дакле, да је ово дело где је мисао о Богу јасно откривена веома високе „*светости*“. Оно представља коначно „*сведочење о Исусу*“ које

Бог упућује својим последњим дисидентским слугама адвентиста седмог дана; а истовремено, уз праксу праве суботње суботе, то је 2021. године, последња „*оправдана светост*” заказана од ступања на снагу указа Дан.8:14 1843. године.

Стих 20: „*Онај који сведочи о томе каже: Да, долазим брзо. Амин! Дођи, Господе Исусе!*»

Пошто садржи последње речи које је Исус Христ упутио својим ученицима, ова књига Откривења је веома светости. У њему налазимо еквивалент таблица закона, урезаних прстом Божијим и датих Мојсију. Исус сведочи; ко ће се усудити да оспори ово божанско сведочење? Све је речено, све је откривено, он више нема шта да каже осим: „*Да, долазим брзо*“. Једноставно „*Да*“ које укључује читаву његову божанску личност, значи да је његов скори долазак сигуран јер он обнавља своје обећање: „*Долазим брзо*“; а „*одмах*» датиран који поприма свој пуни смисао: у пролеће 2030. И своју изјаву потврђује изговарањем „*Амин*“; што значи: „У истини“.

Ко онда каже: „*Дођи, Господе Исусе*“? Према 17. стиху овог поглавља, они су „*Дух и невеста*“.

Стих 21: „*Милост Господа Исуса са свима светима!*»

Овај последњи стих Откривења затвара књигу призивањем „*милости Господа Исуса*“. Ово је тема која се често супротстављала закону на почетку Хришћанског сабора. У то време, благодат је била примењивана против закона од стране оних који су одбили Христову понуду. Јеврејско наслеђе закона значило је да су божанску правду видели само кроз њега. Исус није желео да их удаљи од послушности закону, али је дошао да „*испуни*“ оно што су му животињске жртве прорекле. Због тога је рекао у Матеју 5:17: „*Не мислите да сам дошао да уништим закон или пророке; Нисам дошао да укинем, него да испуним.*”

Најчудније је чути хришћане како се противе закону и благодати. Јер, као што објашњава апостол Павле, милост треба да помогне човеку да испуни закон до те мере да Исус изјављује у Јовану 15:5: „*Ја сам лоза, а ви сте лозе. Онај који пребива у мени и у коме ја пребивам доноси много плода, јер без мене не можете учинити ништа.*” О којим стварима „*ради*“ он говори и шта је то „*плод*“? О поштовању закона који његова милост омогућава захваљујући његовој помоћи у Духу Светом.

Било би пожељно и спасоносно да је „*милост Господа Исуса била*“ и да је могла деловати „*у свима*“; али овај искривљени стих само изражава неостварљиву жељу. Надајмо се већ сви да ће их бити јако много; што је више могуће; наш дивни Бог, Творац и Спаситељ то заслужује; он је тога највише достојан. Навођењем „*са свим светима*“ оригинални текст отклања сваку двосмисленост; да благодат Господња може да користи искључиво њима, онима „*које посвећује истином својом*“ (Јован 17:17). А оне који мисле да постигну вечни живот идући путем који је тврдио Исус Христ, подсећам да између „*пута*“ и „*живота*“ постоји суштинска „*истина*“, према Јовану 14:6. Без увреде побуњеницима који траже благослов овог стиха, од 1843. благодат Господња користи само онима које освећује обнављањем свог светог суботњег одмора у суботу. Управо овај

поступак који је повезан са сведочанством љубави према својој „ истини “ чини изабранике свецима достојним дотичне милости. Стога благодат не може бити посвећена „свима“. Зато се чувајте лоших, обмањујућих превода Библије, који доводе до ужасног коначног разочарања оних који се на њих ослањају у својој несрећи!

Божанско Откривење представљено у овом делу потврдило је поуке проречене у причи о Постању, чију смо виталну важност успели да приметимо. На крају овог рада, чини се корисним подсетити се ових главних лекција. Ово је оправдано и желим да истакнем да се у нашем савременом свету хришћанска вера масовно представља у искривљеном облику због култног наслеђа римокатолицизма. Истина коју је тражио Бог остала је у једноставном и логичном стању које су разумели први апостоли Исуса Христа, али ова често игнорисана једноставност постаје, по свом мањинском карактеру, сложена за неупућене. Заиста, да би се идентификовали каснији свецери последњих дана Исуса Христа и духовна структура Откривења, декрет из Данила 8:14 је неопходан. Али да бисмо идентификовали овај декрет, такође су од суштинског значаја проучавање целе Данилојеве књиге и дешифровање њених пророчанстава. Ове ствари схваћене, Апокалипса нам открива своје тајне. Ове неопходне студије објашњавају потешкоће на које наилазимо када покушавамо да убедимо неверног човека нашег времена на Западу, а посебно у Француској.

Исус је рекао да нико не може доћи к њему осим Оца који га води, а такође је рекао за своје изабране да морају бити рођени од воде и Духа. Ова два учења комплементарно значе да Бог познаје духовну природу својих изабраних међу свим својим створењима. Сходно томе, сваки од њих ће реаговати према својој сопственој природи; такође они који имају повољне предрасуде о суботи коју су Јевреји већ практиковали ће без превеликих потешкоћа прихватити пророчка откривења која показују да је то потребно од Бога од 1843. Насупрот томе, они који имају неповољне предрасуде о њој одбациће све аргументе изнесене у Библији и наћи ће добре разлоге да оправда своје одбијање. Разумевање овог принципа штити нас од разочарања у оне којима износимо Христову истину. Откривајући истину божанске мисли, пророчанство даје сву своју моћ „вечном јеванђељу“ којем Исусови ученици морају „поучавати народе до краја света“.

„Звери“ из Апокалипсе

Хронолошки и сукцесивно, непријатељи Божији и његови изабраници су се појављивали у лику „звери“.

Први означава царски Рим који је представљен као „змај са десет рогова и седам глава са дијадемама“, у Откр. 12:3; „Николаити“ у Откр.2:6; „ђаво“ у Откр.2:10.

Други се односи на папски католички Рим који је представљен као „звер која излази из мора, са десет рогова са дијадемама и седам глава“ из Откр. 13:1; „престо Сатане“ у Откр.2:13; „жена Језавеља“ у Откр.2:20; „месец обојен крвљу“ у Откр.6:12; „месецом обасјана трећина“ „четврте трубе“ у Откр.8:12; „море“ у Откр.10:2; „трска као штап“ у Откр.11:1; „

реп “ „ змаја “ у Откр.12:4; „ змија “ у Откр.12:14; и „ змај “ из стихова 13, 16 и 17; „ Вавилон велики “ у Откр.14:8 и 17:5.

Трећа је усмерена на француски револуционарни атеизам, коју представља „ звер која се диже из бездана “ у Откр.11:7; „ велика невоља “ у Откр.2:22; „ четврта труба “ у Откр.8:12; „ уста која гутају реку “ која симболизује католички народ, у Откр.12:16. Ово се односи на први облик „ другог јада “ који се наводи у Откр.11:14. Његов други облик оствариће „ шеста труба “ из Апо.9:13, према Апо.8:13 под насловом „ други јад “, између 7. марта 2021. и 2029. године, под реалним аспектом Света Трећи рат који се завршава нуклеарним ратом. Људски геноцид који уништава земљу (*понор*) је веза успостављена између „ четврте и шесте трубе “. Детаљи развоја овог рата откривају се у Дан.11:40 до 45.

Четврта „ звер “ означава протестантску веру и католичку веру, њеног савезника, у последњем тесту вере у земаљској историји. Она „ излази са земље “, у Откр.13:11; што значи да је она сама, која излази из католичке вере коју симболизује „ море “. У великој мери, ера реформације успоставила је протестантску религију, са више аспеката, обележених отпадништвом, сведочећи у делима Џона Калвина, о ратоборном, оштром, окрутном и прогонитељском карактеру. Ступањем на снагу указа Дан.8:14 га је глобално осудио од пролећа 1843. године.

Институционална адвентистичка вера, која је жива изашла из протестантског теста вере 1843-1844, назадовала је и вратила се на статус протестантске вере и њеног божанског проклетства од јесени 1994. године; ово због званичног одбацивања божанског пророчког светла откривеног у овом делу из 1991. Ова духовна смрт институционалне форме је проречена у Откр.3:16: „Избљуваћу те из уста својих “.

Коначна испуњења пророчанстава су пред нама, и свачија вера ће бити испитана. Господ Исус Христос ће међу свим људским бићима препознати оне који му припадају, оне који са радошћу и захвалном верношћу дочекују његова животна откривења, плод божанске љубави.

У часу последњег избора, изабрани ће се одликовати по томе што ће знати зашто пали пали, божанско Откровење ће тако направити разлику између спасених и изгубљених до којих од апостолске ере „Ефес“, у Апо . 2:5, Бог је рекао: „ Сети се, дакле, одакле си пао “; и 1843. године, у ери „ Сарда “, он је такође рекао протестантима, у Откр.3:3: „ сећате се како сте примили и чули; и чувај и покај се “; ово се протеже и на пале адвентисте од 1994. године, који иако посматрају суботу, примају од Исуса ову поруку из Откр. 3:19: „ Укоравам и кажњавам све оне које волим; зато ревнујте и покајте се “.

Припремајући ово пророчко Откривење, Бог створитељ, који се сусрео у личности Исуса Христа, поставио је себи циљ да дозволи својим изабранима да јасно идентификују своје непријатеље; ствар је учињена и Божија намера је постигнута. Тако духовно обогаћена, њен Изабраник постаје „ Невеста припремљена за Јагњетову свадбену вечеру “. Он ју је „ оденуо у бели лан, који су праведна дела светих “ у Откр.19:7. Ви који сте прочитали садржај овог дела, ако имате прилику и благослов да будете међу

њима, „*припремите се за сусрет са својим Богом*“ (Амос 4:12), у његовој истини!

Док је дешифровање мистериозних пророчанстава Данила и Откривења у потпуности завршено и време Христовог правог повратка нам је сада познато, ово питање Исуса Христа цитирано у Луки 18:8 оставља помало узнемирујућу сумњу: „*Кажем вам, он брзо ће им донети правду. Али када дође Син Човечији, хоће ли наћи веру на земљи?* „. Јер обиље интелектуалног знања истине не може надокнадити слабост квалитета ове вере. Човечанство које ће бити суочено са повратком Исуса Христа развило се у клими погодној за све облике снажно охрабрене себичности. Индивидуални успех је постао циљ који се постиже по сваку цену, чак и сламањем ближњег, и то током дугог периода светског мира више од 70 година. Када знамо да су вредности неба које је предложио Исус Христ у апсолутној супротности са овом нормом нашег времена, његово питање се чини трагично оправданим, јер се може тицати људи који су веровали да су „изабрани“, али ће остати само за њихову несрећу. од „званих“; јер Исус у њима неће наћи квалитет вере који је потребан да би били достојни његове милости.

Слово убија, али Дух оживљава

Ово последње поглавље завршава дешифровање Откривења Апокалипсе. Заиста, управо сам представио библијске кодове који омогућавају да се идентификују симболи које Бог користи у својим пророчанствима, али док је њихов циљ да открију његов захтев за повратак суботе од 1843-1844, реч сабат се не појављује само једном у овим пророчким текстовима Данила или Откривења. Увек се предлаже, али није јасно цитирано. Разлог да се то не именује јасно је тај што је практиковање суботе основна нормалност апостолске хришћанске вере, јер свако може видети да тема суботе никада није била предмет контроверзе између Јевреја и првих апостола, ученика Исус Христ. Међутим, ђаво није престао да га

напада, прво подстичући Јевреје да га „оскврне“, затим хришћане, чинећи га потпуно „игнорисаним“. Да би постигао овај резултат, инспирисао је лажне преводе оригиналних текстова који су га помињали. Такође, ово представљање божанске истине не би било потпуно без разоткривања ових одвратних недела, чије су жртве, прво, Бог у Исусу Христу, затим они којима је његова помирљива смрт могла да понуди вечни живот.

Потврђујем, пред Богом, да у списима старог и новог завета, односно у целој Библији, не постоји **ниједан** стих који учи промену статуса суботе од четврте од њених десет заповести; штавише, освећен од Бога, од почетка његовог стварања нашег земаљског света.

Од протестантског отпадништва због ступања на снагу декрета Данила 8,14, у пролеће 1843. до данас, читање Библије убија. Желео бих да истакнем да није Библија та која намерно убија, већ се користи на основу грешака у преводу које се појављују у преведеним верзијама оригиналних „хебрејских и грчких“ текстова; али пре свега то је и проблем због лоших интерпретација. Сам Бог потврђује ствар, у сликама, у Откр.9:11: „Имали су над собом као цара анђела понора, који се на хебрејском зове Абадон, а на грчком Аполион „. Овде се сећам скривене поруке у овом стиху: „Абадон и Аполион“ значе „на хебрејском и грчком“: Разарач. „Анђео бездана“ уништава веру користећи библијска „два сведока“ из Откр.11:3.

Такође, од 1843. лажни верници су направили две грешке у читању историјског сведочанства Библије. Први је да је придао већи значај рођењу Исуса Христа него његовој смрти, а други појачава ову грешку, дајући више значаја његовом васкрсењу него његовој смрти. Ова двострука грешка сведочи против њих, јер демонстрација Божје љубави према својим створењима почива, у суштини, на његовој добровољној одлуци да у Христу да свој живот за откупљење својих изабраних. Давање приоритета васкрсењу Исусовом састоји се од искривљавања Божјег спасоносног пројекта, а то за кривце носи последицу одсецања од њега и прекида његовог светог, праведног и доброг савеза. Христова победа почива на његовом прихватању смрти, његово васкрсење је само срећна и праведна последица његовог божанског савршенства.

Колошанима 2:16-17: „Нека вас нико, дакле, не суди за јело или пиће, или за празник, или за младог месеца, или за суботе: то су биле сенке ствари које ће доћи, а тело је у Христу.“ »

Овај стих се често користи да би се оправдало заустављање праксе недељника „Сабат“. Два разлога осуђују овај избор. Први је да израз „суботе“ означава „суботе“ које изазивају годишњи верски „празници“ које је Бог одредио у Левитској 23. То су покретне „суботе“ које се постављају на почетку, а понекад и на крају током верских „празника“. Они су дочарани изразом „нећеш радити никакав посао у тај дан“. Они немају никакве везе са недељником „Сабат“ осим њиховог назива „Сабат“ што значи „престати, одморити се“ и који се први пут појављује у Пост.2:2: „Бог се упокојио“. Такође треба напоменути да се реч „субота“

цитирана у јеврејском тексту четврте заповести не појављује у преводу Л.Сегонд који је означава, само под називом „дан одмора” или „седми дан”. Међутим, свој корен вуче из глагола цитираног у Пост.2:2: „одмор” или „субота” који је јасно назван у ЈНДарби верзији Библије.

Други разлог је следећи: Павле је за „празнике и суботе” рекао да су „сенке ствари које долазе”, то јест, ствари које пророкују стварност која је била или ће бити. Под претпоставком да је у овом стиху реч о „суботи седмог дана”, остаје „сенка која долази” све до доласка седмог миленијума који он прориче. Смрт Исуса Христа открила је значење „суботе седмог” која прориче, због Његове победе над грехом и смрћу, небеску „хиљаду година” током којих ће Његови изабраници судити палим земаљским и небеским мртвима.

У овом стиху, „празници, нови месеци” и њихове „суботе” повезани су са постојањем националног облика старозаветног Израела. Успостављајући, својом смрћу, нови савез, Исус Христос је ове пророчке ствари учинио бескорисним; морали су да престану и нестану као „сенка” која бледи пред стварношћу његове завршене земаљске службе. Док недељник „Сабат” чека долазак седмог миленијума да би се сусрео са својом прореченом стварношћу и изгубио своју корисност.

Павле такође помиње „једење и пиће”. Као верни слуга, он зна да је Бог говорио о овим стварима у Левитској 11. и Поновљени закон 14. где прописује чисту храну дозвољену и нечисту храну забрањену. Павлове примедбе немају за циљ да доведу у питање ове божанске уредбе, већ само људска мишљења (*која нико...*) изнета о овој теми која ће он развити у Римљанима 14 и 1 Кор. 8, где се његове мисли појављују јасније. Предмет се односи на храну жртвовану идолима и лажним божанствима. Он подсећа изабране који чине духовни Израел Божији на њихове дужности према њему, говорећи у 1. Кор. 10:31: „*Било да једете, или пијете, или било шта друго чините, све чините на славу Божију* . Да ли је Бог слављен од оних који игноришу и презиру његове откривене уредбе о овим стварима?

Јаков, Исусов брат, говори у име апостола **о обрезивању** , у Делима 15:19-20-21: „*Зато сам мишљења да не треба да бринемо оне из народа који се обраћају Бога, него да им напише да се уздржавају од идолске прљавштине, и од блуда, и од задављених ствари, и од крви; јер Мојсије од давнина има у сваком граду оне који га проповедају, читајући се у синагогама сваке суботе* .”

Често коришћени да оправдају слободу паганских обраћеника према суботи, ови стихови представљају, напротив, најбољи доказ његове праксе коју су подстицали и подучавали апостоли. Заиста, Жак сматра да није корисно наметати им обрезање и резимира суштинска начела јер ће им се детаљно верско учење представити када оду „сваке суботе” у јеврејске синагоге у својим *местима* .

Још један изговор који се користи да се оправда престанак чисте и нечисте класификације хране: визија дата Петру у Делима 10. Његово

објашњење је развијено у Делима 11 где он идентификује „нечисте животиње“ из визије са паганским „људима“ који дошао да му се помоли да оде код римског центуриона „Корнелија“. У овој визији Бог слика нечисту природу пагана који Му не служе и служе лажним божанствима. Међутим, смрт и васкрсење Исуса Христа доноси велику промену за њих, јер им се отварају врата благодати кроз веру у помирну жртву Исуса Христа. Кроз ову визију Бог поучава Петра овој новој ствари. Сходно томе, класификација чистог и нечистог коју је Бог успоставио у Левитској 11. остаје и наставља се до краја света. Осим што је од 1843. године, декретом Дан.8:14, исхрана људских бића преузела норму првобитног „освећења“ установљену и наређену у Пост.1:29: „*И рече Бог: Гле, ја Дао сам сваку биљку која носи семе која је по свој земљи, и свако дрво на коме је плод са дрвета, који носи семе; ово ће бити храна за тебе.*”

Исус је дао свој живот у физичком и психичком мучењу да би спасао своје изабране. Немојте сумњати у веома висок ниво светости који ова страсна смрт захтева заузврат од онога кога спасава. У истини !

Земаљско време Исуса Христа

Бисер суботе 20. марта 2021

Од почетка своје службе био сам убеђен, и певао сам је, да се „Исус родио у пролеће“. На ову суботу, 20. марта 2021. године, пролећна равнодневица била је у 10.37 часова на почетку духовног састанка. Дух ме је тада навео да тражим доказе онога што је до тада било само просто убеђење вере. Јеврејски календар нам је омогућио да поставимо време пролећне равнодневице у години – 6 пре нашег званичног хришћанског датума рођења нашег Спаситеља, на „шабат“ 21. марта.

Зашто година – 6?

Зато што је наше званично датирање рођења Исуса Христа изграђено на две грешке. Тек у 6. ^{веку} нове ере католички монах Дионисије Мали је кренуо да успостави календар. У недостатку библијских или историјских детаља, он је ово рођење ставио на датум смрти краља Ирода, коју је ставио

у 753. од оснивања Рима. Од тада, историчари су потврдили грешку од 4 године у његовом прорачуну; који Иродову смрт смешта у 749. од оснивања Рима. Али, Исус је рођен пре Иродове смрти, а Матеј 2:16 нам даје прецизност која поставља старост Исуса на „*две године*“ у време „покоља невиних“ који је наредио гневни цар Ирод, јер патио је и осећао како долази смрт која ће га отргнути од уживања моћи. Детаљ је важан, јер се у тексту прецизира „*две године, према датуму којих се пажљиво распитао код мудраца*“. Уз четири године претходне грешке, библијски је утврђена година – 6. или 747. од оснивања Рима.

Пролећна равнодневица године – 6

Падајући у суботу, ове – 6. године, Библија нам каже да се анђеоло представило „*пастирима који су чували стада своја*“. Субота забрањује трговину, али не и држање и негу животиња; Исус је то потврдио говорећи: „*Ко од вас има овцу која пада у јаму и не долази да је избави ни у суботу? ?* „. Тако је од анђела најављено рођење „*Доброг Пастира*“, спаситеља и водича људских оваца, најпре људским пастирима, чуварима и заштитницима животињских оваца. Анђеоло је појаснио: „*...јер вам се данас у Давидовом граду родио Спаситељ, који је Христос Господ*. Овај „*данас*“ је, дакле, био суботњи дан, а објава је обављена ноћу, Исусово рођење се догодило између 18 часова, почетка суботе, и ноћног часа благовести коју је анђеоло дао пастирима. Сада морамо да утврдимо тачно време када се, на мерилу времена Израела, испунила пролећна равнодневица године – 6. Али то још није могуће јер немамо никаквих информација о овом периоду.

Рођење Исуса у суботу чини Божји план спасења светлим и савршено логичним. Исус је себе прогласио „*Сином човечјим*“, „*Господаром суботе*“. Јер субота је привремена и њена корисност траје до дана њеног другог доласка, овога пута моћног и славног. Исус даје суботи њено пуно значење јер прориче остатак седмог миленијума који је освојен само за своје изабране победом над грехом и смрћу.

Да би обележио свој улазак у одрасло доба, у доби од „*дванаест година*“, Исус духовно интервенише са религиозним људима које испитује о Месији објављеном у Светом писму. Раздвојен од родитеља који су га три дана тражили, сведочио је о својој божанској независности и свести о својој мисији у корист земаљских људи.

Тада долази време за његову активну и званичну земаљску службу. Учења из Данила 9:27 представљају га у облику „*завета*“ а *седмица*“ која симболизује седам година између јесени 26. и јесени 33. Између ове две јесени је, у централном положају, пролеће и празник Пасхе 30. године где, у 15 часова, „*средином ускршње недеље, средом 3, 30. април Исус Христ је прекинуо животињско „жртвовање и приношење*“ хебрејског обреда, приносећи свој живот да би окајао грехе само својих изабраних. На дан своје смрти, Исус је имао 35 година и 13 дана. Умирући као победник над грехом и смрћу, Исус је могао да преда свој дух Богу, говорећи: „*Свршено је*“. Његова победа над смрћу касније је потврђена његовим васкрсењем. Тако је пратио и поучавао своје апостоле и ученике све док се, док су они гледали, није узашао на небо пре празника Педесетнице, према сведочењу датом у

Делима 1:1 до 11. Али анђели су овом приликом припремили најаву његовог славни повратак, говорећи: „*Људи Галилејци, зашто стојите овде и гледате ка небу? Овај Исус , који је узнесен од вас на небо, доћи ће на исти начин као што сте га видели да иде на небо.* „. На Педесетницу је започео своју небеску службу „Духа Светога“ која му омогућава да делује до краја света, у исто време, у духу сваког свог изабраника расејаног по земљи. Тада је његово име проречено у Иса.7:14, 8:8 и Мат.1:23, „*Емануел*“, што значи, „Бог с нама“, добија, још више, своје право значење.

Детаљи наведени у овом документу представљају награду коју Исус даје својим изабранима у знак захвалности за њихову демонстрацију вере. Тако нам датум његове смрти омогућава да сазнамо и поделимо са њим датум његовог коначног славног повратка који је заказао за први дан пролећа 2030. године; односно 2000 година после пролећа његовог распећа 3. априла 30. године.

Светост и освећење

Светост и посвећење су неодвојиви и услови спасења које нуди Бог у Исусу Христу. Павле подсећа на то у Јев.12:14: „*Тражите мир са свима и светост, без које нико неће видети Господа .*“

Овај божански концепт „**посвећења**“ мора се савршено разумети јер се односи на „*све што припада Богу*“ и, као и сви власници, не може се одузети без последица за оне који се усуде на то. Нема потребе да се идентификује и саставља списак ствари које му припадају; Творац живота и свега у њему, све му припада. Стога он има право на живот и смрт над свим својим живим бићима. Међутим, остављајући свакоме право да живи са њим или да умре без њега, његови изабраници му се придружују слободним и вољним избором да му вечно припадају. Ово помирење са њим чини његове изабранике његовом имовином. Они које он поздравља и препознаје улазе у његов концепт посвећења **који** се већ тицао свих закона којима је подређен живот на земљи. Посвећење се, дакле, састоји у пристанку на потчињавање физичким и моралним законима које је Бог установио и стога одобрио. Управо из овог двоструког разлога субота и Десет заповести конкретно

изражавају ово божанско освећење, чије ће кршење захтевати смрт Месије Исуса.

Овај концепт посвећења је толико фундаменталан да је Бог сматрао за сходно да га дефинише од почетка Библије у Пост.2:3, посветивши седми дан. Стога није изненађујуће што овај број седам постаје њен „краљевски печат“ у целој Библији, а посебно у Откр.7:2: „*И видех другог анђела, који је излазио према **излазећем сунцу**, и који је држао **печат живог Бога**; повика из свег гласа четири анђела којима је дато да нашкоде земљи и мору, и рече: Они који имају уши да чују сугестију суптилног Божјег Духа приметиће да је овај „**печат живог Бога**“ цитиран у овом поглављу „7“ Откривења.*

На ову Пасху и Суботу 3. априла 2021. године, на годишњицу смрти нашег Спаситеља Исуса Христа, Дух Божији је упутио моје мисли на јеврејску Мојсијеву светињу и Храм који је подигао цар Соломон у Јерусалиму. Ту сам приметио детаљ који снажно потврђује тумачење које сам дао о овој светињи; наиме, пророчка улога великог спасоносног пројекта припремљеног за изабране откупљене од Бога.

Од 1948. године, још увек носећи божанско проклетство због одбијања да признају Исуса Христа као „Месију“ посланог од Бога, Јевреји су повратили своју националну земљу. Од тада их је опседала једна идеја, једна мисао: обнова Јерусалимског храма. Авај њима, ово се никада неће догодити, јер Бог има добар разлог да то спречи; његова улога се завршила смрћу и васкрсењем Исуса Христа. Светост храма нашла је своје потпуно испуњење у души „Месије“, у његовом телу и његовом духу, савршеном и без мрље. Исус је открио ову поуку када је рекао у Јовану 2:14, говорећи о свом телу, „*разори овај храм, и за три дана ћу га подићи*“.

Крај корисности храма је Бог потврдио на више начина. Прво, дао га је уништити 70. године наше ере од стране Титових римских трупа, као што је проречено у Данилу 9:26. Затим, протеравши Јевреје, предао је место храма вери исламу, која је ту подигла две џамије; најстарија „Ал-Акса“ и Купола на стени. Израел, дакле, од Бога нема ни могућност ни овлашћење да поново изгради свој храм. Јер би ова реконструкција искривила његов проречени пројекат спасења.

Време важења јерусалимског храма било је урезано у облику његове изградње. Али да бисмо то јасније видели, већ морамо испитати откривене детаље овог верског објекта који носи светост. Запазимо да је храм требало да изгради цар Давид који је изразио жељу и изабрао Јерусалим да га дочека; Бог се сложио. Да би то учинио, он је улепшао и утврдио овај древни град који се звао „Јебус“ из времена Аврахама. Тако је између Давида и „Давидовог сина“, „Месије“, прошло „хиљаду година“. Али Бог му то није дозволио, а он му је открио разлог; постао је човек од крви тако што је убио свог верног слугу „Урију Хетита“ да би узео његову жену „Вирсаву“, која је касније постала мајка краља Соломона. Тако је Давид сносио цену своје кривице, кажњен смрћу свог првог сина, рођеног од Витсавеје, затим, пребројавши свој народ без Божјег налога, био је кажњен и Бог му је

понудио да одабере своју казну између три избора. Према 2 Сам.24:15, он је изабрао смртност од епидемије куге која је убила 70.000 жртава за три дана.

У 1. Царевима 6 налазимо опис храма који је подигао Соломон. Он јој даје име „кућа Јахве“. Овај израз „кућа“ сугерише место породичног окупљања. Изграђена кућа прориче породицу Бога творца искупитеља. Састоји се од два суседна елемента: светилишта и храма.

На земљи се врше верски обреди који се практикују у зони дозвољеној за човека. Соломон то назива: храм. Као продужетак светиње, коју он назива светињом, а од које је одвојено само завесом, просторија храма дуга је четрдесет лаката, или дупло већа од светиње. Храм тако покрива 2/3 целе куће.

Иако је изграђен касније у Мојсијево време, јеврејски савез је у потпуности под окриљем савеза склопљеног између Бога и Аврахама на почетку трећег миленијума од Адама. „Месија ће се представити јеврејском народу на почетку петог миленијума, 2000 година касније. Међутим, време које је Бог доделио земљи за њен избор изабраних је 6000 година. Дакле, за време налазимо пропорцију $2/3 + 1/3$ куће ЈаХВЕХ. И у овом поређењу, $2/3$ Аврахамовог савеза одговара $2/3$ куће ЈаХВЕХ која се завршава на раздвојном велу. Овај вео игра главну улогу јер означава прелаз са земаљског у небеско; ово знајући да ова промена означава завршетак пророчке улоге земаљског храма. Ови појмови дају раздвојном велу значење греха који одваја савршеног небеског Бога од несавршеног и грешног земаљског човека још од Адама и Еве. Вео који раздваја има двоструки карактер, јер мора да одговара небеском савршенству и земаљској несавршености два повезана дела. Тада се појављује улога Месије јер он савршено оличава ову особину. У свом божанском савршенству, Исус Христ је постао грех тако што је носио своје изабране на њихова места да их искупи и плати смртну цену.

Ова анализа нас наводи да у светилишту видимо слику пророчког низа великих духовних фаза које се обележавају сваких 2000 година: 1. ^{жртва} коју је принео Адам – Жртва коју је Авраам принео на гори Морија, будућа Голгота – Жртва Христова у подножју Голготе – Жртвовање последњих изабраних спречено славним повратком Спаситеља Исуса Христа у Михаилу.

За Бога, за кога је, према 2. Петровој 3:8, „један дан као хиљаду година, а хиљаду година као један дан“, (видети и Псалам 90:4), земаљски програм је изграђен на слици недељу у једном низу од: 2 дана + 2 дана + 2 дана. А иза ове сукцесије отвара се вечни „седми дан“.

Садржај двеју просторија свете куће изузетно је откривајући.

Светилиште или пресвето место

Два херувима са раширеним крилима

Светиште које се зове Најсветије место мери 20 лаката у дужину и 20 лаката у ширину. То је савршен квадрат. И висина му је 20 лаката; што га чини коцком; трострука слика савршенства ($= 3 : L = l = X$); ово као опис „

новог Јерусалима који силази с неба од Бога “ у Откр.20. Ово пресвето место је Бог забранио човеку под претњом смрћу. Разлог је једноставан и логичан; ово место може само да дочека Бога јер симболизује небо и приказује небески карактер Бога. У његовим мислима је његов план спасења у коме сви симболички елементи који су уграђени у ову светињу играју своју улогу. Реалност је у Богу у небеској димензији, а он на земљи даје илустрацију ове стварности кроз симболе. Тако долазим до предмета овог специфичног открића ове Пасхе 2021. Читамо у 1. Краљевима 6:23 до 27: „ *Направио је два херувима у светилишту од дивљег маслиновог дрвета, десет лаката висока. Свако од два крила једног од херувима имало је пет лаката, што је било десет лаката од врха једног његовог крила до врха другог. И други херувим је имао десет лаката. Мера и облик су били исти за оба херувима. Висина сваког од два херувима била је десет лаката. Соломон је поставио херувиме у средину куће, унутра. Њихова су крила била раширена: крило првог додиривало је један зид, а крило другог другог зида; а њихова друга крила су се састала на крају у средини куће .”*

Ови херувими нису постојали у Мојсијевом шатору, али постављајући их у Соломонов храм, Бог осветљава значење овог пресвето места. У правцу његове ширине, комад је укрштан са два пара крила два херувима, дајући му тако небески стандард, практично недоступан људском бићу које живи само на земљи. Користим ову прилику да осудим и поново утврдим истину о овим херувимима којима су, у паганском мистичном делиријуму, сликари познати попут „Микеланђела“ дали изглед крилатих беба које свирају на инструментима или пуцају на стреле. На небу нема беба. А за Бога, према Пса.51:5 или 7: „ *Ево, у безакоњу сам рођен, и мајка ме у греху заче* “, и Рим.3:23: „ *Јер сви сагрешише и лишени су славе. Божији* “, не постоји невина или чиста беба, јер од Адама, човек је рођен као грешник по наслеђу. Сви небески анђели су створени као младићи, као што је Адам био на земљи. Они не старе и остају заувек исти. Старост је јединствена земаљска карактеристика, последица греха и смрти, њена последња плата, према Рим.6:23.

Ковчег Свете Алијансе

1. Краљевима 8:9: „ *У ковчегу су биле само две камене плоче које је Мојсије ставио тамо на Хориву, када је Господ склопио савез са синовима Израиљевим, када су изашли из земље египатске .*

У светињи или над светињама налазе се, дакле, два огромна херувима са раширеним крилима, симболи активног небеског карактера, али и изнад свега, **ковчег завета** који се налази **у центру** просторије између два велика херувима. Зато што је кућа изграђена да би се заштитила. У редоследу којим Бог представља Мојсију религиозне ствари које ће морати да изврши, налази се прво, ковчег завета. Али ова посуда је мање драгоценост од њеног садржаја: две камене плоче на којима је Бог својим прстом урезао свој ултра-свети закон десет заповести. То је одраз његовог размишљања, његове норме, његовог непроменљивог карактера. У посебној студији (2018-2030, крајње адвентистичко очекивање), већ сам показао њен пророчки карактер за

хришћанску еру. У светињи читамо тајне помисли Божије. Ту налазимо елементе који фаворизују и чине заједницу са њим могућим. Довољно је рећи да грешник који остаје намерни прекршилац његових десет заповести вара самог себе ако верује да може тражити своје спасење. Однос почива искључиво на вери положеној на симболизоване стварности које се налазе на овом пресветом месту. У десет заповести Бог сажима свој животни стандард прописан за људска бића формирана по његовој слици; што значи да сам Бог поштује и извршава своје заповести. Живот који је дат човеку заснива се на поштовању ових заповести. А њихов преступ доводи до греха који се кажњава смрћу кривца. А од Адама и Еве, непослушност је ставила цело човечанство у ово смртно стање. Смрт је стога пала на људе као болест којој нема лека.

Помиловање

У светилишту, изнад помиловања, симболичне слике олтара на коме се мора заклати Јагње Божије, друга два мања анђела гледају у олтар и њихова крила се сусрећу у средини. На овој слици Бог показује интересовање које верни анђели дају за план спасења који почива на помирбеној смрти Исуса Христа. Јер Исус је сишао са неба да поприми изглед људске бебе. Онај који је дао свој живот на крсту Голготе био је најпре њихов небески пријатељ „Михаило“, поглавар анђела и видљиви небески израз творца Бога Духа и анђели с правом себе сматрају „саслужитељима“ његових *изабраника* .

На месту над светињама, ковчег прекривен помирилиштем ставља се под крила два велика и најмања херувима. На овој слици налазимо илустрацију овог стиха из Мал.4:2: „ А вама који се бојите имена мога *изаћи ће сунце правде , и исцељење ће бити под његовим крилима ;* *изаћи ћете и скакати као телад у итали .*” Престола помиловања, симбол који предочава крст на коме је Исус био разапет, заиста ће донети исцељење од смртоносне болести греха. Исус је умро да избави од греха и ускрнуо је да избави своје изабране из злих руку непокајаних и бунтовних грешника. Прекршај закона садржаног у ковчегу донео је смрт свим људским створењима на земљи. А за изабране од Бога у Христу, само за њих, милосрђе постављено изнад ковчега у коме се налази прекршени закон донео је тријумф вечног живота у који ће ући у часу првог васкрсења; да је светих искупљених крвљу проливиеном Исусом Христом на овом милоснику. Тада ће њихово излечење од смрти бити потпуно. Према Мал.4:2, херувими су слика небеског Бога Духа кога Откр.4 означава симболом „ *четири жива бића* “. Зато што је исцељење причвршћено за престола милосрђа добро постављено испод два централна крила два велика херувима.

Баш као што је у годишњем јеврејском обреду „дана помирења“, крвљу животиња козе прскана на предњој страни и на помирилишту, према истоку, било је неопходно да крв Исуса Христа заиста тече и он на овом истом милоснику. У ту сврху Бог није позвао на службу људског свештеника. Он је све унапред испланирао и организовао, тако што је ковчег и светиње пренео из светиње и светиње у време пророка Јеремије у пећину

која се налазила у подруму подно планине Голготе, испод стене. тло, дубоко шест метара, непосредно испод 50 цм кубне шупљине, ископане на површини у стени, у којој су римски војници подигли крст на коме је Исус разапет. Кроз дугу и дубоку грешку коју је створио земљотрес који се спомиње у Библији, његова крв је буквално потекла на леву страну помиловања, односно на десну страну распетог Христа. Дакле, не без разлога Мат.27:51 сведочи о овим стварима: „ *И гле, завеса храма се распарча, одозго до дна, земља се затресе, стене се распарише, ...*”. Научно испитивање је 1982. године открило да је осушена крв коју је прикупио Рон Вајат ненормално састављена од 23 Кс хромозома и једног И хромозома. Божански творац је желео да остави иза себе, доказ своје божанске природе који је додат његовом светом покрову на којима се слика његовог лица и његовог тела појављује у негативу. Тако је прекршени закон садржан у ковчегу добио своју потпуну репарацију примањем на олтар крви заиста чисте од сваког греха нашег Спаситеља Исуса Христа. Јер откривајући ове ствари Рону Вајату, Бог није настојао да задовољи људску радозналост, већ је желео да ојача доктрину о посвећењу свог божанства у Исусу Христу. Зато што има крв другачију од других људи, он даје разлог да верује у своју савршену и чисту природу, ослобођену свих облика греха. Он на тај начин потврђује да је дошао да оваплоти новог или „ *последњег Адама* “, како Павле каже у 1. Кор. 15:45, јер иако је виђен, саслушан и погубљен у телу сличном нашем, он није био без генетске везе. са људском врстом. Таква пажња на детаље у остварењу његовог спасоносног пројекта открива важност коју Бог даје симболима свог учења. И боље разумемо зашто је Мојсије био кажњен зато што је искривио овај божански спасоносни пројекат тако што је два пута ударио у стену Хорива. Други пут је, по наређењу од Бога, требало само да разговара с њим да би добио воду.

Мојсијев штап, мана, Мојсијев свитак

Бр.17:10: „ *Јехова рече Мојсију: Врати Аронов штап **пред сведочанство** , да се чува као знак за децу побуњеника, тако да ћеш прекинути њихово гунђање преда мношвом и да ће они не умри период .*”

Изл.16:33-34: „ *И рече Мојсије Арону: Узми посуду и стави у њу гомер пун мане, и положи је **пред Јахве**, да се сачува за твоје потомство. Према заповести коју је Јахве дао Мојсију, Арон га је ставио **испред сведочанства** , да би се сачувао .*

Поновљени текст 31:26: „ *Узми ову књигу закона, и стави је **поред ковчега завета Јахве**, Бога свог, и биће тамо као сведок против тебе .“*

На основу ових стихова, опростимо апостола Павлу његову грешку која га је навела да ове елементе постави у ковчег, а не поред или испред њега, у Јев.9:3-4: „Иза другог вела је био *део шатора званог светиња над светињама , који садржи златни олтар за кађење и ковчег завета, потпуно прекривен златом. ~~Испред ковчега~~ налазио се златни суд у коме је стајала мана, Аронов штап који је пукао и табеле завета . Исто тако, олтар за кађење није био у светилишту него на страни храма испред завесе. Али елементи постављени поред ковчега били су ту да сведоче о чудима која је*

Бог учинио за свој јеврејски народ који је постао Израел, слободна и одговорна нација.

Поред ковчега, Мојсијев и Аронов штап, захтева поверење у праве Божје пророке. Према Поновљеним књигама 8:3, мана подсећа изабране пред Исусом да „*неће човек живети само од хлеба и воде, него од сваке речи која излази из уста Јахвеових*“. И ова реч је тамо такође представљена у виду свитка који је Мојсије написао, по диктату Божијем. Изнад ковчега, олтар милосрђа учи да је веза са Богом немогућа без вере у добровољну жртву живота Исуса Христа. Овај скуп ствари чини теолошку основу новог савеза успостављеног о људској крви коју је пролио Исус Христ. И сасвим логично, оног дана када је у њему остварен и остварен Божији пројекат, улога симбола и фестивала „Јом Кипур“ или „дан помирења“ који га је прорицао постала је застарела и бескорисна. Пред стварношћу, сенке бледе. Због тога је храм, у коме су се вршили пророчки обреди, морао да нестане и да се више никада не појави. Као што је Исус учио, обожавалац Бога мора да га обожава „*у духу и истини*“, имајући „*слободан приступ*“ његовом небеском Духу уз посредовање Исуса Христа. А ово обожавање није везано ни за једно земаљско место, ни у Самарији, ни у Јерусалиму, а још мање у Риму, Сантјаго де Компостели, Лурду или Меки.

Иако није везана за земаљско место, вера се показује делима која је Бог унапред припремио за своје изабране док они живе на земљи. Символика светилишта је престала почетком петог миленијума након 4000 година греха. И да је Божији пројекат грађен више од 4000 година, изабрани би ушли у остатак Божији проречен недељном суботом. Али то није био случај, јер је од Захарије Бог прорекао два савеза. Он разрађује друго, говорећи у Зах.2:11: „*Многи народи ће се придружити Јахвеу у тај дан, и постаће мој народ; Ја ћу становати међу вама, и знаћете да ме је Господ над војскама послао к вама.*» Два савеза су илустрована „*две маслине*“ у Зак.4:11 до 14: „*Одговорио сам и рекао му: Шта значе ове две маслине, десно од свећњака и лево? Други пут проговорих и рекох му: Шта значе две маслинове гранчице које су близу два златна канала из којих тече злато? Он ми је одговорио: Зар не знаш шта они значе? Ја кажем: Не, господару. И рече: Ово су два помазаника који стоје пред Господом целе земље.* Читајући ове стихове, откривам узвишену суптилност Бога створитеља, Светог Духа који надахњује библијску реч. Захарија је приморан да два пута пита шта „*две маслине*“ значе да би му Бог одговорио. То је зато што ће пројекат божанског савеза доживети две узастопне фазе, али друга фаза се подучава лекцијама прве. Има их двоје, али у стварности су само један, јер је други само врхунац првог. Заиста, колико вреди стари савез без помирбене смрти Месије Исуса? Ништа, чак ни реп од крушке, како би рекао монах Мартин Лутер. И то је узрок трагедије која и данас погађа националне Јевреје. У овим стиховима Бог такође прориче њихово одбацивање новог савеза одговором који Захарија даје на питање „*Зар не знаш шта они мисле?*“ *Ја кажем: Не, господару.* Јер у ствари, национални Јевреји ће игнорисати ово значење све до тренутка последњег теста који претходи повратку Исуса

Христа где ће се обратити или потврдити своје одбијање по цену свог постојања.

Очигледно, хришћанско обраћење паганских народа је доказало да је божански план заиста остварен у личности Исуса Христа и то је једини знак који Бог још увек нуди националним Јеврејима да остану у његовом светом савезу. Тако потврђен, овај други или нови савез требало је да се протеже на последњу трећину од 6000 година времена земаљског греха. И тек ће својим коначним славним повратком Исус Христ обележити време завршетка другог савеза; јер до овог повратка, учење проречено симболима остаје корисно за разумевање целокупног пројекта који је Бог припремио пошто му дугујемо сазнање о времену његовог славног повратка: почетку пролећа 2030. Тако је 1844. давањем суботе Својим изабранима, Бог се ослања на поуке уписане у симболику јеврејског светилишта и Соломоновог храма. Он осуђује грех католичке недеље наслеђен од цара Константина од 7. марта 321. године, указујући на потребу за новим „прочишћењем светиње“ које је заиста једном заувек остварено у Исусу Христу распетом и васкрслом. Бог је заправо чекао до 1844. да би јасније осудио своју осуду „римске недеље“. Зато што је њено усвајање ставило првобитно чисту хришћанску веру под проклетство греха које прекида однос са Богом у складу са најавом датом у Дан.8:12.

Посвећење стога нужно подразумева поштовање свете суботе, коју је Бог осветио од краја прве недеље његовог стварања земаљског система. Тим пре што прориче улазак изабраних у покој који је стечен победом Исусовом и што је присутан у четвртој од десет Божијих заповести садржаних у ковчегу сведочанства у светињи, светињи, симболу Дух небеског Бога трипут свет, свети у савршенству своје три узастопне улоге Оца, Сина и Светога Духа. Све ствари које се тамо налазе драге су срцу Божјем и морају бити исто тако драге у мислима и срцима његових изабраних, његове деце, људи његове „куће“. Избор аутентичне светости изабраних је тако утврђен и идентификован.

За разлику од Мојсијевог закона који се прилагођава унапређењу Божјег пројекта, оно што је урезано на камењу добија трајну вредност до краја света. И то је случај са његових десет заповести, од којих се ниједна не може изменити, а још мање уклонити, као што се папски Рим усудио да уради за другу од ових десет заповести. Ђаволска намера да се преваре кандидати за вечност јавља се у додатку заповести како би се задржао број десет. Али божанска забрана клањања створењима, урезаним сликама или представама је заиста уклоњена. Можемо да жалимо због овакве ствари, али нам то ипак омогућава да разоткријемо лажну веру. Онај ко не настоји да разуме и остаје површан, логички трпи последице свог понашања; он игнорише услове свог суда све док га Бог не осуди.

Храм или свето место

Оставимо религиозни небески аспект са неба да га посматрамо испод онога што му религиозна светост даје на земљи. Откривамо га у елементима смештеним у „храмском“ делу „куће ЈаХВЕ“. У шатору Мојсијевог времена,

ова соба је била шатор састанка. Три су ова елемента и тичу се трпезе са хлебовима, свећњака са седам цеви и седам светиљки и олтара тамјана постављеног тик испред вела у средини собе. Долазећи споља, трпеза хлеба је лево, на северу, а свећњак је десно, на југу. Ови симболи су симболи стварности која се обликује у животима изабраних искупљених крвљу коју је пролио Исус Христ. Они су савршено комплементарни и неодвојиви.

Златни свећњак са седам светиљки

Изл.26:35: „*Стол постави изван завесе, а свећњак насупрот стола, на јужној страни шатора; а ти постави сто на северној страни.*”

У храму је постављен на леву, на јужној страни. Симболи се читају током времена, од југа ка северу. Свећњак слика Духа и светлости Божије од почетка старог завета. Свети савез се већ заснива на жртвовању *пасхалног „јагњета Божијег“* које симболизује и којем претходе јагње или овнови који се приносе на жртву од Адама. У Откр.5:6 симболи свећњака су везани за њега: „*седам очију који су седам духова Божијих посланих по свој земљи*“ и „*седам рогова*“ који му приписују освећење силе.

Свећњак је ту да задовољи потребу за светлошћу изабраних. Они га добијају у име Исуса Христа у коме је освећење (= 7) божанске светлости. Ово посвећење је симболизовано бројем „седам“ који је присутан у библијском откривењу од стварања седмодневне недеље од почетка. У Захарији, Дух приписује „*седам очију*“ главном камену на којем ће Зоровавел поново изградити Соломонов храм који су Вавилонци уништили. И он каже за ових „*седам очију*“: „*Ових седам су очи Јахвеове, које пролазе кроз сву земљу.*» У Откр.5:6, ова порука се приписује Исусу Христу, „*Јагњету Божијем*“: „*И видех, усред престола и четири бића и усред старца, јагње који је ту био као пожртвован.* **Имао је седам рогова и седам очију, што су седам Божјих духова послатих по целој земљи.**” Овај стих снажно потврђује посвећење божанства Месије Исуса. Велики створитељ Бог послао је себе на земљу да испуни своју добровољну жртву помирења у Исусу. Деловању овог божанског Духа дугујем објашњења представљена у мојим делима. Светлост је прогресивна и знање расте с временом. Дугујемо му сво наше разумевање његових пророчких речи.

Олтар парфема

Приносећи своје физичко тело смрти, у савршеној норми свог духа и целе своје душе, Исус Христос износи пред Бога пријатан мирис који јеврејски обред симболизује мирисима. Христос је представљен у овим парфемима, али и у улози службеника који их нуди.

Непосредно испред завесе, окренут према ковчегу сведочанства и његовом милосрдном престолу, налази се олтар за кађење који служитељу, првосвештенику, даје његову улогу посредника за грешке које су починили само његови изабраници. Јер Исус није узео на себе грехе целог света, већ само оне својих изабраника којима је дао знаке своје захвалности. На земљи првосвештеник има само симболичку пророчку вредност, јер право заступништва припада само Христу Спаситељу. Заступништво је њено

искључиво право и оно има „ трајни “ карактер према Мелхиседековом наређењу, као што је то даље појашњено у Дан.8:11-12: „ Устала је до вође војске, одузела трајну жртву од њега, и срушио место светиње његове. Војска је предата на вечну жртву, због греха; рог је бацио истину на земљу и успео у својим подухватима ”; и у Јев.7:23. Прецртане речи „ жртва —~~није наведене у оригиналном хебрејском тексту.~~— У овом стиху Бог осуђује последице римске папске владавине. Директан однос хришћанина са Исусом је преусмерен у корист папског вође; Бог губи своје слуге који губе своје душе. У свом божанском савршенству, само Бог у Христу може да озакони његово заступништво, јер приноси, као откуп за оне за које се залаже, своју добровољну самилосну жртву која носи угодан мирис за Бога судију Љубав и Правду коју он истовремено представља. време . Његово посредовање није аутоматско; он га врши или не, у зависности од тога да ли га молилац заслужује или не. Заступништво Исуса Христа је мотивисано његовим сажаљењем према природним телесним слабостима својих изабраника, али га нико не може преварити, он суди и бори се по правди и праведности и признаје своје праве обожаваоце и робове; шта су његови прави ученици. У ритуалу, парфемима симболизују пријатан мирис Исуса који на тај начин може да принесе молитве својих верних светаца својим личним мирисом угодним Богу. Принцип је сличан зачињавању јела које треба јести. Пророчки лик Христа победника, земаљског Првосвештеника застарева и мора нестати заједно са храмом у коме обавља своје верске обреде. После овога остаје начело заступништва, јер се молитве које свети упућују Богу приказују у име и по заслугама Исуса Христа небеског заступника и Бога у пуноћи истовремено.

Трпеза са приносним хлебовима

У храму је постављен на десној, на северној страни. Хлебови представљају духовну храну која сачињава живот Исуса Христа, праву небеску ману дату изабранима. Постоји дванаест хлебова као што је дванаест племена у божанском и људском савезу оствареном у Исусу Христу потпуно Богу (= 7) и потпуно човеку (= 5); број дванаест је број овог савеза између Бога и човека, Исус Христ је примена и савршен модел. На њему Бог гради своје савезе на 12 патријарха, 12 Исусових апостола, 12 племена запечаћених у Откр.7. У читању своје оријентације ка северу „храма“, ова трпеза је на страни новог завета и на страни великог херувима који се налази лево у светилишту.

Квадрат

Олтар жртава

У Откривењу 11:2, Дух приписује посебну судбину „двору “ светиње: „ Али спољашњи двор храма, оставите га у споља, и не мери га; јер је дато народима, и они ће газити свети град четрдесет и два месеца .” „ Суд “ означава спољашње двориште које се налази испред улаза у свето место или наткривени храм. Ту налазимо елементе религиозног ритуала који се тичу физичког аспекта бића. Прво, ту је олтар за жртве на коме се спаљују

жртвоване животиње. Од доласка Исуса Христа који је дошао да принесе савршену жртву, овај ритуал је застарео и завршио се у складу са пророчанством Дан.9:27: „Он ће склопити чврст завет са *многими недељу дана и пола недеље. он ће учинити да престане жртвовање и приношење*; *девастатор ће починити најгнусније ствари, све док пропаст и оно што је решено не падну на девастатора.*” У Јев.10:6 до 9, ствар је потврђена: „**Ниси прихватио жртве паљенице или жртве за грех**. Тада рекох: *Ево долазим (у свитку књиге говори о мени) да извршим вољу Твоју, Боже. Након што је прво рекао: **Жртве и приносе које нисте хтели или прихватили, ни жртве паљенице ни жртве за грех** (које се приносе по закону), он је затим рекао: *Ево, долазим да извршим вољу твоју. Тиме он укида прво да би успоставио другу. Овом вољом ми смо посвећени, приношењем тела Исуса Христа, једном заувек.*” Изгледа да ју је Павле, претпостављени аутор ове посланице упућене „Јеврејима“, написао под диктатом Исуса Христа; што оправдава његову огромну светлост и његову неупоредиву прецизност. Заиста, само Исус Христ лично је могао да му каже: „(*У свитку књиге је о мени*) “. Али 8. стих текста 40. псалма каже: „ *са свитком књиге написаним за мене* “. Ова модификација се стога може оправдати овим личним деловањем Христа са Павлом, који је остао изолован три године у Арабији, припремљен и поучен директно од Духа. И подсећам, то је већ био случај са свитком који је написао Мојсије који га је написао по диктату Божијем.*

Море, резервоар абдеста

Други елемент квадрата је резервоар за абдест, префигурација ритуала крштења. Бог му даје реч „море“ за његово име. У људском искуству море је синоним за „смрт“. Она је својом поплавом прогутала претпотопне и потопила сву фараонову коњицу која је гонила Мојсија и његов јеврејски народ. У крштењу, нужно у потпуном урањању, стари грешни човек треба да умре да би изашао из воде као ново створење које је откупио и препородио Исус Христ који му приписује његову савршену правду. Али ово је само теоријски принцип чија ће примена зависити од природе кандидата који се представи. Да ли долази, попут Исуса, на крштење, да врши вољу Божију? Одговор је индивидуалан и Исус приписује или не приписује своју праведност у зависности од случаја. Оно што је извесно јесте да ће онај ко хоће да врши његову вољу са радошћу и захвалношћу поштовати свети божански закон, чије кршење представља грех. Ако мора да умре у води крштења, нема говора о томе да се поново роди у служби Христу, осим случајно због телесне слабости људског бића.

Тако, очишћени од својих грехова и обучени у приписану праведност Исуса Христа, попут свештеника старог завета, хришћански изабрани могу ући у свето место или храм да служе Богу у Исусу Христу. Пут праве божанске религије тако се открива овом сликовитом конструкцијом јер су то само симболи, стварност ће се појавити у делима која ће оправдани изабраници изнети пред људе, анђеле и Бога створитеља.

Божји план је прорекао у сликама

У свом плану, Бог је отклонио грех изабраних кроз крв Исуса Христа која је донета у светињу или светињу. Добивши дозволу за изузетна ископавања на месту планине Голгота у Јерусалиму до 1982. године, адвентистичка медицинска сестра археолог Рон Вајат открио је да је Исусова крв заправо текла низ леву страну помирилишта које се налази у подземној пећини на шест метара испод крста. о Христовом распећу; оно што се догодило у подножју Голготе. У свештеничком обреду, свештеник постављен у светињи окренут је према милостињи и небеским стварима постављеним у светињи, светињи. Дакле, оно што је лево од човека, то је десно од Бога. Исто тако, писање на хебрејском се врши с десна на лево од човека, узимајући правац север-југ, дакле, с лева на десно од Бога. Тако је план два завета написан у читању овог пресветог места, с човекове десне на леву страну; или супротно за Бога. Јевреји старог завета служили су Богу под симболичним ликом херувима који се налазио у светилишту са њихове десне стране. За време њиховог савеза, крв јарца убијеног на „дан помирења” била је шкропљена по предњем делу и по помиловању. Првосвештеник према истоку извршио је кропљење седам пута прстом. Истина је да је стари савез био источна фаза његовог спасоносног пројекта. Грешници којима је требало опростити били су сами на Истоку, у Јерусалиму. Оног дана када је Исус пролио своју крв, она је пала на ово исто помиловање, а нови савез успостављен на његовој крви и његовој правди започео је под знаком другог херувима који се налази на левој, јужној страни. Дакле, гледано од Бога, овај напредак се одвијао с његове леве на **његову** „ десну “, страну његовог благослова, као што је написано у Псалмима 110:1: „ *Давидов. Псалам. Реч Господња Господу мом: Седи ми **здесна**, док не поставим непријатеље твоје за подножје ногама твојим . И потврђујући Јев.7:17, стихови од 4 до 7 прецизирају: „ *Јахве се заклео, и неће се покајати: ти си свештеник довека, на начин Мелхиседеков. Господ с твоје десне стране ломи цареве у дан гнева свога. Он врши правду међу народима: све је пуно лешева; разбија главе по целој земљи. Пије из потока док хода: зато подиже главу .*” Тако кротки, али праведни Исус Христ чини да ругачи и бунтовници плаћају цену за свој презир за узвишено сведочанство његове саосећајне љубави према својим искупљеним изабранима.*

Да би Јевреји приликом уласка у двор или храм окренули леђа „излазећем сунцу“ које су пагани током времена обожавали на разним местима на земљи, Бог је желео да се светилиште, дуж његове дужине, изгради на истоку- Западна осовина. У својој ширини, десни зид Пресвете се, дакле, налазио на „северу“, а леви зид на „јужној“.

У Матеју 23:37, Исус је себи дао лик „ *кокошке која чува пилиће своје под крилима својим* “: „ *Јерусалиме, Јерусалиме, који убијаш пророке и каменујеш оне који су ти послани, Колико сам пута хтео да скупите децу своју, као што кокош под крила своје пилиће, а нисте хтели!* „. То је оно што поучавају раширена крила два херувима, за сваки од два узастопна савеза. Према Изл.19:4, Бог себе пореди са „ *орлом* “: „ *Видели сте шта сам*

учинио Египту, и како сам вас носио на орловим крилима и довео к себи “. У Откр.12:14 он прецизира „ великог орла “: „ И дадоше се жени два крила великог орла да одлети у пустињу, у своје место, где се храни неко време, време. и пола времена, далеко од лица змије .” Ове слике илуструју исту стварност: Бог штити оне које воли зато што га воле, у два узастопна савеза, пре и после Исуса Христа.

Коначно, симболично, јеврејски храм је представљао тело Христово, тело изабраних и заједно, Христову невесту, његовог изабраника, скуп изабраних. Из свих ових разлога, Бог је успоставио санитарна правила исхране тако да се ови различити облици храма освештавају и поштују; 1Кор.6:19: „ *Зар не знате да је тело ваше храм Духа Светога који је у вама, кога имате од Бога, и да нисте своји? »*

Злато, ништа осим злата

Морамо напоменути и важност овог критеријума: сав намештај и прибор, херувими и сами унутрашњи зидови су од злата или прекривени бијеним златом. Карактеристика злата је његов непроменљив карактер; ово је једина вредност коју му Бог даје. Није изненађујуће што је од злата направио симбол савршене вере, чији је јединствен и савршен модел био Исус Христ. Унутрашњост храма и светиња слика унутрашњи аспект духа Исуса Христа настањен освећењем, чистотом Светог Духа Божијег; његов карактер је био непроменљив и то је био узрок његове победе над грехом и смрћу. Пример који је дао Исус Бог је представио као модел за подражавање за све своје изабране; то је њен услов, једини услов да постане индивидуално и колективно компатибилан са вечним небеским животом, плата и награда победника. Вредности које су биле његове морају постати наше, морамо да личимо на њега као на клонове, као што је написано у 1. Јовановој 2:6: „ *Ко каже да у њему пребива, мора и да ходи као што је ишао – исто “*. Значење злата нам је дато у 1. Петровој 1:7: „ *да би испитивање вере ваше, које је драгоцене од злата које пропада (које се, међутим, испитује огњем), резултирало хвалом, славом и чашћу, када се појави Исус Христос* . Бог испитује веру својих изабраних. Иако непроменљиво, злато може да садржи трагове нечистих материјала, а да би се уклонило, мора се загрејати и растопити. Шљака или нечистоће тада се подижу на његову површину и могу се уклонити. То је слика искуства овоземаљског живота искупљених ученика током којег Христос искорењује зло и чисти их, подвргавајући их разним искушењима. И само под условом њихове победе у искушењу, на крају њиховог живота о њиховој вечној судбини одлучује велики Судија Исус Христос. Ова победа се може постићи само његовом подршком и помоћи, као што је рекао у Јовану 15:5-6 и 10 до 14: „ *Ја сам лоза, а ви сте гране. Онај који пребива у мени и у коме ја пребивам доноси много плода, јер без мене не можете учинити ништа. Ако ко не остане у мени, избачен је као грана и вене; онда саберемо гране, бацимо их у ватру и оне изгоре .”* Потребна је послушност божанским заповестима: „ *Ако заповести моје држите, остаћете у љубави мојој, као што сам ја одржао заповести Оца свога и пребивам у његовој љубави. „. Умирање за своје пријатеље постаје савршена кулминација нормe нечије сублимиране љубави:*

„ Ово је моја заповест: Љубите једни друге као што сам ја волео вас“. Нема веће љубави од тога да живот свој положи за пријатеље своје .” Али ово Исусово признање је условно: „ **Ви сте моји пријатељи, ако чините оно што вам заповедам** .

Са своје стране, свећњак са седам светиљки био је од чистог злата. Он је тада могао само да симболизује савршенство Исуса Христа. Злато које је касније пронађено у црквама римокатолицизма одражава тврдњу његове лажне вере. Због тога су, насупрот томе, протестантски храмови лишени свих украса, скромних и строгих. У симболици светиње и храма, присуство злата доказује да светилиште може представљати само божанског Исуса Христа. Али у ширем смислу, записано је да је он Глава, глава Цркве која је његово тело у Еф.5:23-24: „ јер је муж глава жене, као што је Христос глава Цркве , који је његово тело , и чији је он Спаситељ. Дакле, као што се Црква покорава Христу, тако и жене морају у свему да се покоравају својим мужевима. » Али онда Дух прецизира: „ Мужеви, волите своје жене, као што је Христос волео Цркву, и предао себе за њу, да би је осветио речју, пошто је очистио крштењем водом, да би ову Цркву учинио појави се пред њим славни, без мрље, бора или било чега сличног, али свети и непорочни. „. Ето, дакле, јасно изражено, у чему се састоји права хришћанска религија. Њен стандард није само теоријски јер је то пракса која се спроводи у свој својој стварности. Потребно је слагање са стандардом његове откривене „ речи “; што укључује држање заповести и обреда Божјих и познавање мистерија откривених у његовим библијским пророчанствима. Овај критеријум, „ неоспоран или непоколебљив “ изабраних, подсећа се и потврђује у Откр. 14:5 где се приписује „адвентистичким“ свецима истинског коначног Христовог повратка. Они су означени симболом „ 144.000 “ запечаћених „печатом Божјијим “ у Откр.7. Њихово искуство је искуство целог освећење . Ова студија показује да су табернакул, светилиште, храм и сви њихови симболи прорицали велики Божји спасоносни пројекат. Нашли су своју сврху и испуњење у манифестацији земаљске службе Исуса Христа откривене људским бићима. Дакле, однос који изабраник одржава са њим је пророчке природе и карактера; неук човек себе поверава Богу творцу који све зна; који гради своју будућност и открива му је.

Проучавање храма који је изградио краљ Соломон управо нам је показало да не смемо бркати део „храма“ који је доступан људима са „светилиштем“ које је резервисано искључиво за небеског Бога. Као резултат тога, реч „светилиште“ употребљена уместо речи „светост“ у Дан.8:14 овог пута губи сваки легитимитет, јер се ради о небеском месту где није потребно очишћење 1843. И напротив, реч "светост" се односи на свеце који морају да се одвоје од праксе греха на земљи да би били посвећени или изабрани од Бога.

Приликом смрти Исуса Христа, Бог је поцепао вео који је раздвајао „храм“ од „светилишта“, али би само молитве светаца стекле духовни приступ небеској светињи где ће се Исус залагати за њих. Храмски део је требало да настави своју улогу као окупљалиште изабраних на земљи. Тако

је било и 1843. године, принцип је обновљен. „Храм“ светаца остаје на земљи иу „светишту“, само небеском, Христово заступништво се званично наставља у корист само одабраних адвентистичких изабраника. Дакле, у новом савезу више нема „уточишта“ на земљи где нестаје њен симбол. Остаје само духовни „храм“ откупљених изабраних.

Једина нечистоћа која је захтевала очишћење били су греси људи на земљи, јер ниједан њихов грех није дошао да упрља небо. То је могло само присуство ђавола и његових бунтовних демона, због чега их је, победоносно, у Михаилу, Исус Христос протерао са неба и бацио на земљу греха где морају остати до смрти.

Постоји још једна ствар коју треба разумети након расправе о симболици светости. Колико год ови симболи били свети, они су само материјалне ствари. Истинска светост је у живима, због чега је Исус Христос био више од храма који је и сам постојао само да би заштитио закон Божији, слику његовог карактера и његову правду коју је увредио земаљски грешник. То је само да би послужило као подршка учењу његових изабраних да је Бог дао да ове ствари изврше Мојсије и његови радници. Да би избегао идолопоклоничко понашање, Бог је овластио човека, његовог слугу, Рона Вајата, да пронађе и дотакне ковчег његовог сведочења 1982. Зато што је „сведочење Исусово“ које је „дух *пророштва*“ *много* супериорније њему и корисније будући да је лично дошао да открије смисао спасоносног пројекта припремљеног за његове изабранике на земљи. Рону Вајату је било дозвољено да сними Десет заповести које су анђели извадили из ковчега, али је он одбио да задржи филм. Ове чињенице доказују да је Бог унапред знао за његово одбијање, али нас овај избор штити од идолопоклонства које је такав снимак могао произвести код неких од његових рањивијих изабраника. Ова стварност нам је откривена, тако да је чувамо у мислима наших срца као слатку привилегију коју нам је дао наш Бог љубави.

Одвајања из Постанка

Док нам је проучавање овог дела открило тајне скривене у пророчанствима Данила и Откривења, сада морам да вам помогнем да откријете пророчанства која су откривена у књизи Постања, речи која значи „почетак“.

Пажња !!! Сведочанство које ћемо приметити у овој студији о књизи Постања дошло је директно из Божјих уста који га је издиктирао свом слуги Мојсију. Неверовање у ову причу представља највећи гнев који се може директно учинити Богу, бес који дефинитивно затвара врата неба јер открива потпуно одсуство „вере, без које је немогуће бити угодан Богу“ , према Јеврејима 11:6.

У прологу своје Апокалипсе, Исус је снажно инсистирао на овом изразу: „*Ја сам алфа и омега, почетак и крај*“ који поново цитира на крају свог Откривења у Откр.22:13. Већ смо приметили пророчки карактер књиге Постања, посебно у вези са седмодневном недељом која прориче седам хиљада година. Овде приступам овој књизи Постања са аспекта теме „**раздвајања**“ која је посебно карактерише, као што ћемо видети.

Постање 1

1. дан -

Постанак 1:1: „*У почетку створи Бог небо и земљу*“

Као што реч „*почетак*“ указује, „*земљу*“ је заиста створио Бог као центар и основу нове димензије, паралелне облицима небеског живота који су јој претходили. Да користим слику сликара, за њега се ради о стварању и спровођењу стварања нове слике. Али хајде да већ приметимо да су од свог порекла „*небо и земља*“ **одвојени** . „*Небеса*“ означавају празан, таман и бесконачан међузвездани космос; а „*земља*“ се тада појављује у облику лопте прекривене водом. „*Земља*“ није имала пре-егзистенцију до недеље стварања, јер је створена на почетку или „*почетку*“ стварања ове специфичне земаљске димензије. Она произлази из ништавила и обликује се по заповести Божијој да би испунила улогу која је постала неопходна због слободе која је извор греха који је на небу починило његово прво створење; онај кога Исаија 14:12 означава именима „*јутарња звезда*“ и „*син зоре*“ постао је Сатана од свог изазова Божјем ауторитету. Од тада је био вођа постојећег небеског логора побуњеника и будућег земаљског логора.

Пост. 1:2: „*Земља беше безоблична и празна; тама беше на лицу бездана, и Дух Божији кретао се над водама* .“

Као што сликар почиње наношењем позадинског слоја на платно, Бог представља ситуацију која влада у већ створеном небеском животу и земаљском животу који ће он створити. Он тако означава речју „*тама*“ све што није у његовом одобравању, што ће назвати „*светлошћу*“ у апсолутној супротности. Запамимо везу коју овај стих успоставља између речи „*тама*“ ,

увек у множини, пошто су њени аспекти вишеструки, и речи „ бездан “ која означава земљу без облика живота. Бог је користио овај симбол да означи своје непријатеље: „безбожне“ револуционаре и слободне мислиоце у Откр.11:7 и побуњенике папског католицизма у Откр.17:8. Али побуњени протестанти су им се придружили 1843. године, прелазећи редом под доминацију Сатане, „анђела бездана “ из Откр. 9:11; којима се придружио неверни адвентизам 1995. године.

На слици понуђеној у овом стиху, видимо да „тама “ одваја „ дух Божији “ од „ вода “ које ће симболички пророковати, у Данила и Откривењу, о масама „ народа, нација и језика “ под симболима „ море “ у Дан.7:2-3 и Отк.13:1, и под оним „ река “ у Откр.8:10, 9:14, 16:12, 17:1-15. Раздвајање ће **ускоро** бити приписано првобитном „ греху “ који ће починити Ева и Адам. Као на датој слици, Бог се бори са светом таме који је везан за бунтовне анђеле који следе Сатану у његовом избору да оспори Божји ауторитет.

Пост.1:3: „ Бог рече: Нека буде светлост! И светлост је била

Бог поставља своје мерило „ добра “ према сопственом и сувереном суду. Ова опција „ добро “ је повезана са речју „ светлост “ због свог величанственог аспекта, видљивог свима и свима, јер добро не ствара „стид “ који наводи човека да се крије да би остварио своју злоћу. Ову „стид“ ће Адам осетити после греха према Пост.3, у поређењу са Пост.2:25.

Пост.1:4: „ Бог виде да је светлост добра; и Бог је одвојио светлост од таме .”

Ово је **први** Божији суд. Он открива свој избор добра **изазваног** речју „ светлост ” и своју осуду зла **означеног** речју „ тама ”.

Бог нам открива сврху свог земаљског стварања и стога коначни резултат који ће његов пројекат постићи: дефинитивно **одвајање** оних који воле његову „ светлост “ од оних који више воле „ таму “. „ Светло и тама “ су два избора која су омогућена принципом слободе који је Бог желео да подари свим својим небеским и земаљским створењима. Ова два супротстављена табора на крају имају два лидера; Исус Христос за „ светлост “ и Сатана за „ таму “. И ова два супротстављена табора, као два пола земље, такође ће имати два различита апсолутна краја; изабрани ће живети заувек у светлости Божијој према Откр.21:23; и уништени Христовим повратком, побуњеници ће завршити као „ прашина ” на пустој земљи која поново постаје „ бездан ” из Постања 1:2. Васкрсли за суд, они ће бити дефинитивно уништени и уништени у „огњеном језеру“ „ друге смрти “ према Откр.20:15.

Пост.1:5: „ Бог је светлост назвао даном, а таму је назвао ноћ. Тако је било вече, и би јутро: то је био први дан .”

Овај „ први дан “ стварања посвећен је дефинитивном раздвајању два табора формирана избором „ светло и тама “ који ће се супротставити једни другима на земљи до коначне победе Исуса Христа и обнове стварања земаљски. „ Први дан “ је тако „ обележен “ овлашћењем које Бог даје побуњеницима да се боре против њега током „седам хиљада“ година које је прорицала читава недеља. Стога је идеално прикладан да постане

знак, или „ *знак* “ лажног божанског обожавања пронађеног током шест миленијума међу неверним паганским или јеврејским народима, али посебно у хришћанској ери, од усвајања „дана Непобеђених“. Сунце“ као недељни дан одмора који је наметнула царска власт Константина И · 7. март 321. Тако је од овог датума садашња „хришћанска“ недеља постала „жиг *звери* “ настављена на верску подршку дату њему од папске римокатоличке вере из 538. Очигледно, „*алфа* “ из Постања је имала много тога да понуди верним слугама Исуса Христа „омега “ времена. И није готово.

2. дан -

Пост.1:6: „ *Бог рече: Нека буде свод међу водама, и нека **одвоји** воде од вода .“*

Овде је опет у питању **одвајање** : „ *воде од вода* “. Радња прориче **одвајање** Божијих створења које симболизују „ *воде* “. Овај стих потврђује природно **одвајање** небеског живота од земаљског живота и у оба, **одвајање** „*синова Божијих*“ од „*синова ђавољих*“ ипак позваних да живе заједно до суда означеног смрћу Исуса Христа за бунтовних злих анђела, и до повратка у славу Исуса Христа за Земљане. Ово **раздвајање** ће оправдати чињеницу да ће човек бити створен мало инфериорнији од небеских анђела пошто ће му небеска димензија бити недоступна. Историја Земље ће бити историја дугог сортирања до свог краја. Грех је успоставио поремећај и Бог организује овај поремећај кроз селективно сортирање.

Пост.1:7: „ *И створи Бог свод, и **одвоји** воде које су под сводом од вода које су изнад свода. И тако је било .“*

Слика која је дата **одваја** земаљски живот који је проречен „ *водама које су испод* “ од небеског живота који је „ *изнад пространства* “.

Пост. 1:8: „ *Бог је пространство назвао небом. Тако је било вече, и би јутро: ово је био други дан .“*

Ово небо означава атмосферски слој који, формиран од два гаса (водоника и кисеоника) који чине воду, окружује целу површину земље и који није природно доступан човеку. Бог то повезује са присуством невидљивог небеског живота, што је случај јер ће и сам ђаво добити име „ *кнез силе ваздуха* “ у Еф.2:2: „... у који си некада ходао, према пут овога света, према **кнезу силе ваздуха**, духа који сада делује у синовима побуне “; став који је већ имао у небеском свету.

3. дан -

Пост.1:9: „ *Бог рече: Нека се сакупе воде које су под небом на једно место, и нека се појави суво. И тако је било .“*

До овог времена, " *воде* " су покривале целу земљу, али још нису садржале ниједан облик морског животињског света који ће бити створен 5. дана . Ова прецизност ће дати сву своју аутентичност дејству потопа из Постанка 6 који ће моћи да прошири облик животињског морског живота по

потопљеној земљи; што ће онда оправдати проналажење морских фосила и шкољки тамо.

Пост.1:10: „*Бог је суву назвао земљом, а масу вода је назвао морима. Бог је видео да је добро.*”

Ово ново **раздвајање Бог** је оценио као „*добрим*“, јер он изван океана и континената даје ова два појма „*море и копно*“ улогу два симбола који ће означавати Католичку хришћанску цркву, а хришћански протестант је оставио први под именом реформисане цркве. Њихово **раздвајање** извршено између 1170. и 1843. је стога Бог оценио као „*добрим*“. А његово охрабрење за његове верне слуге у време реформације откривено је у Откр. 2:18 до 29. У овим стиховима налазимо ово важно појашњење стихова 24 и 25 који сведоче о изузетној привременој ситуацији: „*Вама, Свима осталима у Тијатири, који не примају ову доктрину, и који нису познали дубине сатане, како их они зову, кажем вам: не стављам на вас никакав други терет; Држи се само онога што имаш док не дођем.*” Још једном, кроз ово прегруписивање, Бог уводи ред у неред који су створили бунтовни анђеоски и људски духови. Запазимо ово друго учење, „*земља*“ ће дати име целој планети јер је „*сува*“ припремљена да буде природна средина за живот човека за кога је ово створење створио Бог. Пошто је морска површина четири пута већа од површине суве земље, планета је могла да добије назив „*море*“ боље заслужено, али не и оправдано у божанском пројекту. У овим групама налазе се речи ове „*изреке*“: „*птице се јатају и птице перјанице заједно*“. Тако су, између 1170. и 1843. године, верни и мирни протестанти спасени Христовом правдом која им је изузетно приписана без послушности за суботњи остатак правога седмог дана: суботу. И управо захтев овог одмора чини „*земљу*“ симболом лажне хришћанске вере из 1843. године, према Дан.8:14. Доказ овог божанског суда појављује се у Откр. 10:5 пошто Исус ставља „*своје ноге*“ на „*море и земљу*“ да их сатре својим гневом.

Пост.1:11: „*Тада рече Бог: нека земља рађа зеленило, траву која носи семе, и воћке које рађају род по својој врсти, имајући семе у себи на земљи. И тако је било.*»

Потврђује се приоритет који је Бог дао сувој земљи: прво, она добија моћ да „*производи*“ „*зеленило, траву која носи семе, воћке које дају плод према својој врсти*“; све ствари произведене прво за потребе човека, а затим за земаљске и небеске животиње које ће га окружити. Бог ће ове продукције земље користити као симболичне слике да открије своје поуке својим слугама. Човек ће, као и „*дрво*“, донети плод, добар или лош.

Пост.1:12: „*Земља је изнедрила зеленило, траву која је носила семе по својој врсти, и дрвеће које доноси плод и има семе у себи по врсти својој. Бог је видео да је добро.*»

У овом трећем ^{дану}, никаква грешка не квари дело које је створио Бог, природа је савршена, сматра се „*добрим*“. У савршеној атмосферској и земаљској чистоти, Земља умножава своје производе. Плодови су намењени бићима која ће живети на земљи: људима и животињама који ће заузврат производити плодове према својој личности.

Пост.1:13: „*Тако би вече, и би јутро: био је трећи дан.*“

4. дан -

Пост.1:14: „ Бог рече: Нека буду светлости на своду небеском, да одвоје дан од ноћи; нека буду знаци за време, дане и године .”

ново **раздвајање** : „ дан од ноћи “. Све до овог четвртог дана, небеско тело није добијало дневну светлост. Раздвајање дана и ноћи већ је постојало у виртуелној форми коју је створио Бог. Да би његово стварање било независно од свог присуства, Бог ће четвртог дана створити небеске звезде које ће омогућити људима да успоставе календаре на основу положаја ових звезда у међузвезданом космосу. Тако ће се појавити знаци Зодијака, астрологија пре свог времена али без садашњег прорицања које је за њу везано, односно астрономије.

Пост.1:15: „ И нека буду светлости на своду небеском, да светле на земљи. И тако је било .”

„ Земља “ мора бити обасјана „ даном “ као и „ ноћом “, али „ светлост “ „ днева “ мора надмашити „ ноћ “ јер је симболична слика Бога истине, творца свега. који живи. А наследство у поретку „ ноћ дан “ прориче његову коначну победу против свих његових непријатеља који су такође и његови вољени и благословени изабраници. Ова улога која се састоји од „ осветљавања земље “ даће овим звездама симболично значење религиозне акције која подучава истине или лажи представљене у име Бога створитеља.

Пост.1:16: „ Бог је створио два велика светила, веће да влада даном, а мање да влада ноћу; направио је и звезде .”

Пажљиво запазите овај детаљ: евоцирајући „ сунце “ и „ месец “, „ два велика светила “, Бог означава сунце изразом „ највеће “, док помрачења то доказују, појављују нам се два соларна и лунарна диска. под истом величином, једна узајамно покрива другу. Али Бог који га је створио зна пре човека да је његов мали изглед последица његове удаљености од земље, јер је сунце 400 пута веће, али 400 пута даље од месеца. Овом прецизношћу он потврђује и потврђује своју врховну титулу Бога створитеља. Штавише, на духовном плану открива своју неупоредиву „величину” у поређењу са маленошћу месеца, симбола ноћи и таме. Примена ових симболичних улога односиће се на Исуса Христа названог „ светлост “ у Јовану 1:9: „ Ова светлост беше права светлост, која, долазећи на свет, просветљује сваког човека “. Запазимо да је древни савез телесног јеврејског народа изграђен по лунарном календару стављен под знак „мрачне” ере; ово до првог и другог доласка Христовог. Баш као што је прослављање „празника младог месеца“, времена када месец који нестаје постаје невидљив, прорекао долазак соларне ере Христове, коју Мал.4:2 упоређује са „сунцем правде“: „ Али за вас који се бојите имена мога, сунце правде ће изаћи , и исцељење ће бити под његовим крилима; изаћи ћете, и скакаћете као телад из италие ,...”. После старог јеврејског савеза, „ месец “ је постао симбол лажне хришћанске вере,

сукцесивно католичке од 321. и 538. године, затим протестантске од 1843. и... институционалне адвентистичке од 1994. године.

У стиху се такође помињу „звезде“. Њихова светлост је слаба али су толико бројна да ипак осветљавају небо земаљских ноћи. „Звезда“ тако постаје симбол религиозних гласника који остају да стоје или падају као знак „6. печата“ из Откр.6:13 у коме је пад звезда дошао да прорече изабранима 13. новембра 1833. масовни пад протестантизма 1843. године. Овај пад се односио и на Христове гласнике, примаоце поруке из „Сарда“ којима је Исус изјавио: „Сматра се да си живи и да си мртав“. Овај пад се подсећа у Откр.9:1: „Пети анђео затруби. И видео сам звезду која је пала са неба на земљу. Њему је дат кључ од јаме понора.“ Пре пада протестаната, Откр. 8:10 и 11 евоцира католичанство које је Бог дефинитивно осудио: „Трећи анђео затруби. **И паде с неба велика звезда која гори као буктиња**; и паде на трећину река и на изворе воде. » Стих 11 даје јој име „Пелин“: „**Име ове звезде је Пелин**; и трећи део воде претворен је у пелин, и многи људи су умрли од воде, јер су постале горке.“ Ствар је потврђена у Откр. 12:4: „**Реп његов одвуче трећину звезда на небу и баци их на земљу. Змај је стао пред жену која се спрема да роди, да би прогутала њено дете кад је родила**. Религиозни гласници ће тада бити жртве погубљења француских револуционара у Откр. 8:12: „**Четврти анђео затруби. И била је погођена трећина сунца, и трећина месеца, и трећина звезда, тако да је трећина потамнила**, и дан је изгубио трећину светлости, а ноћ исто тако. Мете слободоумних револуционара непријатељских према свим облицима религије су такође, увек делимично (трећа), „сунце“ и „месец“.

У Пост. 15:5, „звезде“ симболизују „семе“ обећано Аврааму: „И кад га изведе, рече: Погледај ка небу и преброј звезде, ако их можеш пребројати. А он му рече: Ово ће бити твоје семе.“ Пажња! Порука указује на бројне количине, али ништа не говори о квалитету вере овог мноштва у коме ће Бог наћи „многа званих, а мало изабраних“ према Мт.22:14. „Звезде“ поново симболизују изабране у Дан.12:3: „Они који су интелигентни ће сијати као сјај неба, а они који поучавају праведности многе ће сијати као звезде у векове векова“.

Пост.1:17: „Бог их постави на своду небеском, да осветле земљу,“

Овде видимо из духовног разлога Божје инсистирање на овој улози звезда: „да осветле земљу“.

Пост.1:18: „да управља даном и ноћу, и да одвоји светлост од таме. Бог је видео да је добро.“

Овде Бог потврђује духовну симболичку улогу ових звезда тако што повезује „дан и светлост“ с једне стране и „ноћ и таму“ с друге стране.

Пост.1:19: „Тако би вече, и би јутро: био је дан четврти.“

Земља сада може имати користи од светлости и сунчеве топлоте како би обезбедила своју плодност и производњу биљне хране. Али улога сунца ће постати важна тек након греха који ће починити Ева и Адам. Живот до овог трагичног тренутка почива на чудесној сили стваралачке силе Божије.

Земаљски живот је Бог организовао за ово време када ће грех погодити земљу са свим својим проклетством.

5. дан -

Пост.1:20: „ *Бог рече: Нека воде изнедрију жива бића у изобиљу, и нека птице лете по земљи до свода небеског.*“

Овог 5. дана Бог даје „ водама “ моћ да „ производе у изобиљу живе животиње “ тако бројне и тако разноврсне да модерна наука има потешкоћа да их све наведе. На дну понора у потпуном мраку откривамо непознати облик живота сићушних флуоресцентних животиња које трепћу, трепћу и мењају интензитет светлости, па чак и боју. Исто тако, пространство неба ће добити анимацију лета „ птица “. Овде се појављује симбол „ крила “ која омогућавају крилатим телесним животињама да се крећу кроз ваздух. Симбол ће бити везан за небеске духове којима није потребан јер не подлежу земаљским и небеским физичким законима. А у крилатим врстама земље Бог ће себи приписати лик „ орла “ који се уздиже највише у висини међу свим врстама птица и летећих животиња. „ Орао “ такође постаје симбол царства, краља Набукодосора у Дан.7:4 и Наполеона 1. ^у Откр.8:13: „ *Погледах, и чух орла како лети у средини с неба, говорећи громким гласом: Тешко, тешко, тешко онима који живе на земљи, због других звукова труба три анђела који ће затрубити!* » Појава овог империјалног режима прорицала је три велике „ несреће “ које ће погодити становнике западних земаља под симболом последње три „ трубе “ Апо. 9. и 11. из 1843. године када је ступио на снагу указ Дан.8:14.

Осим „ орла “, друге „ небеске птице “ ће симболизовати небеске анђеле, добре и зле.

Пост.1:21: „ *Бог је створио велике рибе и свако живо биће које се креће, које су воде произвеле у изобиљу по врсти; створио је и сваку птицу крилату по врсти. Бог је видео да је добро.*”

Бог припрема морски живот за стање греха, време када ће „ највеће рибе “ правити и најмању храну, то је планирана судбина и корисност њиховог обиља у свакој врсти. „ Птице са крилима “ неће избећи овај принцип јер ће се и оне међусобно убијати за храну. Али пре греха, ниједна морска животиња или птица не штети другоме, живот их све оживљава и живе заједно у савршеној хармонији. Због тога Бог оцењује ситуацију „ добром “. Морске „ животиње “ и „ птице “ ће играти симболичну улогу после греха. Смртничке борбе између врста ће тада дати „ мору “ значење „ смрти “ које му Бог даје у ритуалу прања јеврејских свештеника. Баца која се користи за ову сврху добиће назив „ море “ у знак сећања на прелазак „ црвеног мора “, а обе ствари су предзнак хришћанског крштења. Дакле, дајући јој име „ звер која излази из мора “ у Откр. 13:1, Бог поистовећује римокатоличку религију и монархију која је подржава са скупом „ мртвих “ који убијају и прождиру своје ближње попут рибе. са " мора ". Исто тако ће орлови, јастребови и јастребови прождирати голубове и голубове, због греха

Еве и Адама и многих других њихових људских потомака до повратка у славу Христову.

Пост.1:22: „*Бог их благослови говорећи: Рађајте се и множите се, и напуните воде морске; и нека се птице на земљи множе .*

Божји благослов се материјализује умножавањем, у овом контексту, благослова морских животиња и птица, али ускоро и људских бића. И Црква Христова је позвана да умножи број својих следбеника, али ту није довољан благослов Божији, јер Бог позива, али никога не приморава да се одазове његовој понуди спасења.

Пост.1:23: „*Тако би вече, и би јутро: био је пети дан .“*

Имајте на уму да се морски живот ствара петог дана, тако **одвојен** од стварања земаљског живота, због своје духовне симболике која се тиче првог облика проклетог и отпадничког хришћанства; шта ће католичка религија Рима представљати од 7. марта 321. године, датума усвајања лажног паганског дана одмора, првог дана и „дана сунца“, накнадно преименованог у недељу, дан Господњи. Ово објашњење потврђује појава римокатолицизма током 5. миленијума и протестантизма који се јавља током 6. миленијума .

6. дан -

Пост.1:24: „*Бог је рекао: Нека земља роди живе животиње по врстама њиховим, стоку, гмизавце и животиње на земљи, по врстама њиховим. И тако је било .“*

Шести ^{дан} је обележен стварањем земаљског живота који, пак, после мора „**производи** живе животиње према њиховој врсти, стоци, гмизавцима и копненим животињама, према њиховој врсти . ” Бог покреће процес репродукције свих ових живих бића . Они ће се ширити по површини земље.

Пост.1:25: „*Бог је створио звери земаљске по врстама њиховим, стоку по врстама њиховим, и све гмизавце на земљи по врсти њиховим. Бог је видео да је добро .“*

Овај стих потврђује радњу наређену у претходном. Запазимо овај пут да је Бог творац и управник овог земаљског животињског живота произведеног на земљи. Као и оне на мору, копнене животиње ће живети у хармонији до времена људског греха. Бог сматра ову животињску творевину „*добрим*“ у којој су створене симболичне улоге и користиће их у својим пророчким порукама након успостављања греха. Међу гмизавцима, „*змија*“ ће играти главну улогу као медиј који подстиче грех који користи ђаво. После греха, животиње на земљи ће уништити једна другу врсту против врста. И ова агресивност ће оправдати, у Откр. 13:11, назив „*звер која се диже из земље*“ који означава протестантску религију у свом последњем статусу проклету од Бога у контексту коначног теста адвентистичке вере оправдане истинским повратком Исуса Христа заказано за пролеће 2030. Међутим, имајте на уму да протестантизам носи ову клетву коју је мноштво игнорисало од 1843.

Пост.1:26: „ Тада рече Бог: начинимо човека по обличју своје, по прилици нашој, и нека влада над рибама морским, и птицама небеским, и стоком, и над сву земљу и све што гмиже по земљи .”

Говорећи „ Хајде да урадимо “, Бог својим стваралаштвом повезује верни анђеоски свет који сведочи његовом деловању и окружује га пун ентузијазма. Под темом **одвајања**, запазите овде, груписане у 6. ^{дан}, земаљско животињско створење и створење човека које се помиње у овом стиху 26, број Божјег имена, број добијен додавањем четири хебрејска слова „Јод = 10 +, Хе = 5 +, Вав = 6 +, Хе = 5 = 26”; слова која чине његово име транслитерована су „ЈаХВеХ“. Овај избор је утолико оправданији јер, „ начињен на слику Божију “, „ човек “ Адам долази да га симболично представља у земаљском стварању као слику Христа. Бог му даје свој физички и ментални аспект, односно способност да расуђује између добра и зла што ће га учинити одговорним. Створен истог дана када и животиње, „ човек “ ће добити избор свог „ подоба “: Бог или животиња, „ звер “. Међутим, допуштајући да их заведе „животиња“, „ змија “, Ева и Адам ће се одвојити од Бога и изгубити „ сличност “. Дајући човеку власт над „ гмизавцима који гмижу по земљи “, Бог позива човека да има власт над „змијом“ и да стога не допусти да га она поучава. Нажалост по човечанство, Ева ће бити изолована и одвојена од Адама када буде заведена и проглашена кривом за грех непослушности.

Бог поверава човеку све своје земаљско створење са животима које садржи и производи у морима, на земљи и на небу.

Пост.1:27: „ Бог је створио човека на своју слику, на слику Божију створио га је, мушко и женско створио .

6. ^{дан} траје као и остали, 24 сата и чини се да су креације мушкарца и жене овде груписане у образовне сврхе да се сумирају њихово стварање. Заиста, Ген.2 преузима ово стварање човека откривајући многе радње које су вероватно извршене током неколико дана. Прича овог поглавља 1 тако поприма нормативни карактер откривајући симболичке вредности које је Бог желео да подари првих шест дана у недељи.

Ова недеља има још симболичнију вредност јер представља Божји спасоносни пројекат. „Човек“ симболизује и прориче Христа и „жену“, „Изабрану Цркву“ која ће бити подигнута из њега. Штавише, пре греха, реално време није битно јер се у стању савршенства време не рачуна и одбројавање „6000 година“ почиње у првом пролећу обележеном првим људским грехом. Савршено редовно, 12-часовне ноћи и 12-часовни дани се непрекидно следе. У овом стиху Бог наглашава подобје човека створеног по својој слици. Адам није слаб, пун је снаге и створен је способан да одоли искушењима ђавола.

Пост.1:28: „ И благослови их Бог, и рече им Бог: Рађајте се и множите се, и напуните земљу, и покорите је; и владај над рибама морским и над птицама небеским, и над сваким живим створењем што се миче по земљи .”

Поруку је Бог упутио целом човечанству чији су Адам и Ева првобитни узор. Попут животиња, они су заузврат благословљени и

охрабрени да се размножавају како би умножили људска бића. Човек добија власт над животињским створењима од Бога, што значи да из сентименталности и сентименталне слабости не сме да дозволи да њиме владају. Не сме да им науди, већ да живи у складу са њима. Ово, у контексту који претходи проклетству греха.

Пост.1:29: „ *И рече Бог: Ево, дајем вам сваку травку која носи семе, која је по свој земљи, и свако дрво које има плод на себи, које даје семе; то ће вам бити храна. .*”

У свом биљном стварању Бог открива сву своју доброту и великодушност тако што умножава број семена сваке врсте биљака, воћака, житарица, биља и поврћа. Бог нуди човеку модел савршене исхране која подстиче добро телесно и душевно здравље повољно за цео организам и људску душу, и данас као у време Адама. Ову тему од 1843. године Бог представља као захтев својих изабраника и добија још већи значај у нашим последњим данима када је храна жртва хемикалија, ђубрива, пестицида и других који уништавају живот уместо да га промовишу.

Пост.1:30: „ *И свакој звери земаљској, и свакој птици небеској, и свему што се миче по земљи, имајући у себи дах живота, дајем сваку зелену траву за храну. И тако је било .*”

Овај стих представља кључ који оправдава могућност овог складног живота. Сва жива бића су веганска, тако да немају разлога да себи штете. После греха, животиње ће најчешће нападати једна другу за храну, смрт ће их тада све погодити на овај или онај начин.

Пост.1:31: „ *Бог је видео све што је створио, и гле, било је врло добро. Тако би вече, и би јутро: био је дан шести .*”

На крају 6. дана Бог је задовољан својим стварањем које је, уз присуство човека на земљи, овога пута оцењено као „ **веома добро** “, док је „ **добро** “ било тек на крају 5. дана .

Божја намера да **одвоји** првих 6 дана у недељи од 7. ^{показује} њихово груписање у овом првом поглављу Постања. На тај начин припрема структуру 4. ^{заповести} свог божанског закона коју ће у своје време представити Јеврејима ослобођеним из египатског ропства. Од Адама, људска бића су имала 6 дана у недељи, сваке недеље, да обављају своја земаљска занимања. За Адама су ствари почеле добро, али након што је створена од њега, жена, његова Богом дана „ *помоћница* “, унеће грех у земаљско стварање, као што ће Пост.3 открити. Из љубави према својој жени, Адам ће заузврат појести забрањено воће и цео пар ће бити погођен проклетством греха. У овој акцији, Адам прориче Христа који ће доћи да подели и плати уместо њега кривицу своје вољене Изабране Цркве. Његова смрт на крсту, у подножју планине Голготе, искупиће се за почињени грех и победиће грех и смрт, Исус Христ ће добити право да својим изабранима користи од своје савршене правде. Он им тако може понудити вечни живот изгубљен од Адама и Еве. Изабраници ће ући заједно у овај вечни живот на почетку 7. миленијума, тада ће се испунити пророчка улога суботе. Стога можете разумети зашто је ова тема одмора 7. дана представљена у 2. поглављу Постања, **одвојено** од првих 6 дана груписаних у првом поглављу.

Постање 2

Седми дан

Пост. 2:1: „ Тако се довршише небо и земља и сва војска њихова .“

Првих шест дана је одвојено од „ **седмог** “ јер се Божије стваралачко дело на земљи и небесима завршава. То је било тачно за полагање темеља створеног живота у првој недељи, али још више, за 7000 година које је такође прорекао. Првих шест дана објављује да ће Бог деловати у невољи суочавајући се са табором ђавола и његовим деструктивним акцијама 6000 година. Његов рад ће се састојати од привлачења својих изабраника к себи како би их одабрао међу свим људским бићима. Он ће им дати разне доказе своје љубави и задржаће оне који га воле и одобравају у свим његовим аспектима и свим областима. Јер они који то не ураде придружиће се проклетом табору ђавола. Наведена „ **војска** “ означава живе снаге два табора који ће се супротстављати и борити једни против других на „ **земљи** “ и на „ **небесима** “ где их симболишу „ **звезде на небу** “. И ова борба за избор трајаће 6000 година.

Пост. 2:2: „ Седмог дана Бог заврши своје дело које је учинио; и починуо је седмог дана од свих послова својих које је учинио. “

На крају прве недеље земаљске историје, Божији починак учи прву лекцију: Адам и Ева још нису згрешили; што објашњава могућност да Бог доживи истински починак. Божији одмор је стога условљен одсуством греха у његовим створењима.

Друга лекција је суптилнија и скривена је у пророчком аспекту овог „ **седмог дана** “ који је слика „ **седмог** “ миленијума великог спасоносног пројекта који је програмирао Бог.

Улазак у „ **седми** “ миленијум, назван „ **хиљаду година** “ у Откр.20:4-6-7, значиће завршетак избора изабраних. А за Бога и његове изабранике спашене живе или васкрсну, али сви прослављени, остало добијено биће последица победе Божије у Исусу Христу над свим његовим непријатељима. У хебрејском тексту, глагол „ **одмарао** “ је „шават“ из истог корена као и реч „ **сабат** “.

Пост. 2:3: „ Бог је благословио седми дан и посветио га, јер се у њему одморио од свих дела својих које је створио чинећи га .“

Реч субота се не помиње, али се њен лик већ налази у **освећењу** „ **седмог дана** “. Зато добро схватите узрок овог **освећења** од Бога. Она прориче тренутак када ће њена жртва у Исусу Христу добити своју последњу награду: срећу да буде окружена свим својим изабраницима који су у своје време сведочили своју верност у мучеништву, страдању, лишавању, најчешће до „смрти“. А на почетку „ **седмог** “ миленијума сви ће они бити живи и више неће морати да се плаше смрти. Може ли се за Бога и Његов верни табор замислити узрок већег „ **одмора** “ од овога? Бог више неће гледати да они који га воле пате, неће више морати да дели њихову патњу, то је тај „ **починак** “ који он слави сваког „ **седмог дана суботе** “

наших непрекидних недеља. Овај плод његове коначне победе биће добијен победом Исуса Христа над грехом и смрћу. У себи, на земљи и међу другим људима, извршио је једва веродостојно дело: узео је смрт на себе да би створио свој изабрани народ и субота је од Адама објавила човечанству да ће победити грех да би понудио своју праведност и вечни живот онима који га воле и верно му служе; нешто што Откр.6:2 објављује и потврђује: „ *Погледах, и гле, појави се коњ бели. Онај који га је јахао имао је лук; дата му је круна, и кренуо је као победник и да побеђује.* ”

Улазак у седми миленијум означава улазак изабраних у вечност Божију, због чега се у овој божанској причи седми дан не затвара изразом „беше вече, беше јутро, *беше ...дан.* ” У својој Апокалипси датој Јовану, Христ ће призвати овај седми миленијум и откриће да ће он такође бити састављен од „ *хиљаду година* “ према Откр. 20:2-4, као и првих шест који су му претходили. Биће то време небеског суда током којег ће изабрани морати да суде мртвима из проклетог логора. Сећање на грех ће стога бити одржано у ових последњих „ *хиљаду година* “ великог Шабата који је проречен сваког викенда. Тек ће последњи суд окончати помисао на грех када ће на крају седмог миленијума сви пали бити уништени у „ *огњеном језеру друге смрти* “.

Бог даје објашњења о свом земаљском стварању

Упозорење: Заблудени људи сеју сумњу тако што овај део Постања 2 представљају као друго сведочанство које би било у супротности са оним из Постања 1. Ови људи нису разумели наративни метод који је користио Бог. Он представља у Постанку 1, целину првих шест дана свог стварања. Затим, из Постања 2:4, он се враћа да пружи додатне детаље о одређеним темама које нису објашњене у Постанку 1.

Пост.2:4: „ *Ово је порекло неба и земље, када су створени* “

Ова додатна објашњења су апсолутно неопходна јер тема греха мора добити своја објашњења. И као што смо видели, ова тема греха је свеприсутна у облицима које је Бог дао својим земаљским и небеским достигнућима. Сама конструкција седмодневне недеље носи многе тајне које ће само време открити Христовим изабраницима.

Пост. 2:5: „ *Када је Јахве Бог створио земљу и небо, још није било ни једног пољског жбуна на земљи, нити је никнула трава у пољу, јер Јахве Бог није послао кишу на земљу, и није било човека да обрађује земљу.* ”

Обратите пажњу на појаву имена „ *Јахве* “ којим је Бог себе назвао на Мојсијев захтев према Изласку 3:14-15. Мојсије пише ово откривење под диктатом Бога кога назива „ *Јахве* “. Божанско откривење овде узима своју историјску референцу из егзодуса из Египта и стварања нације Израел.

Иза ових наизглед врло логичних детаља крију се проречене идеје. Бог евоцира раст биљног света, „ *жбуње и биље у пољима* “, чему додаје „ *кишу* “ и присуство „ *човека* “ који ће „ *обрађивати земљу* “. Године 1656, након Адамовог греха, у Пост.7:11, „ *киша* “ „ *потопа* “ ће уништити биљни

свет, „ жбуње и биље у пољу “, као и „ човека “ и његове „ усеве “ због интензивирање греха.

Пост. 2:6: „ Али се пара подигла из земље и напојила сву површину земље .“

Пре него што уништи било шта, пре греха, Бог чини да се „ земља по целој својој површини напоји паром “. Акција је нежна и делотворна и прилагођена безгрешном, славном и савршено чистом животу. После греха, небо ће послати разорне олује и бујичне кише као знак свог проклетства.

Формирање човека

Пост.2:7: „ Јахве Бог створи човека од праха земаљског, и удахну му у ноздрве дах живота, и постаде човек живо биће “.

Стварање човека заснива се на новом **одвајању** : одвајању од „ праха земаљског ” чији је део узет да би се формирао живот створен на слику Божију. У овој акцији Бог открива свој план да добије и на крају изабере изабране људе земаљског порекла које ће учинити вечним.

Када га Бог ствара, човек је предмет посебне пажње свог Творца. Имајте на уму да га он „ формира “ из „ праха земаљског “ и ово јединствено порекло прориче његов грех, његову смрт и повратак у стање „ прашина “. Ова божанска радња је упоредива са оним „ грнчара “ који обликује „ глинену посуду “; слика коју ће Бог тврдити у Јер.18:6 и Рим.9:21. Штавише, живот „ човека “ зависиће од његовог „ даха “ који му Бог удахне у „ ноздрве “. Дакле, то је заиста плућни „ дах “, а не духовни дах на који многи мисле. Сви ови детаљи се откривају да би нас подсетили колико је људски живот крхак, који зависи од Бога за његово продужење. Остаје плод трајног чуда јер се живот налази само у Богу и само у њему. Његовом божанском вољом „ човек је постао живо биће .” Ако се живот доброг или злог човека продужава, то је само зато што Бог то дозвољава. А када га задеси смрт, ипак је његова одлука под знаком питања.

Пре греха, Адам је створен савршеним и невиним, поседовао је моћну виталност и ушао у вечни живот, окружен вечним стварима. Само облик његовог стварања прориче његову страшну судбину.

Пост.2:8: „ Тада је Јахве Бог засадио врт у Едену, на источној страни, и онде је поставио човека кога је створио .“

Башта је слика идеалног места за човека који ту налази окупљене све своје очаравајуће хранљиве и визуелне елементе; величанствено цвеће које не вене и никада не губи своје мирисе пријатних мириса умножених у бесконачност. Ова храна која се нуди у башти не гради нечији живот који, пре греха, не зависи од хране. Човек, дакле, конзумира храну из свог јединог задовољства. Прецизност „ Бог је засадио башту “ сведочи о његовој љубави према свом створењу. Постаје баштован да би човеку понудио ово дивно место за живот.

Реч Еден значи „башта ужитака“ и узимајући Израел као централну референтну тачку, Бог лоцира овај Еден на истоку Израела. Због својих „задовољстава” Бог, његов Створитељ, поставља човека у овај укусни врт.

Пост.2:9: „*Јахве Бог је створио дрвеће сваке врсте да расте из земље, пријатно за поглед и добро за храну, и дрво живота усред врта , и дрво познања добра и зла .*”

Карактер врта је присуство воћака које нуде „спремно за јело“ које чине њихови плодови са вишеструким меким и слатким укусима. Сви су ту ради јединог Адамовог задовољства, и даље сами.

У башти се налазе и два дрвета дијаметрално супротних карактера: „*дрво живота*” које заузима централно место, „*у средини баште*”. На овај начин врт и његова раскошна понуда су у потпуности везани за њега. Близу њега је „*дрво познања добра и зла*“. Већ, у својој ознаци, реч „*зло*” прориче приступ греху. Тада можемо разумети да су ова два дрвета слике два табора који ће се супротставити један другом на земљи греха: логор Исуса Христа осликаног „дрветом живота“ против табора ђавола који, као и име „*дрвета*“ означава, упознаје или доживљава, сукцесивно, „*добро*“ од његовог стварања до дана када га је „*зло*“ натерало да уђе у побуну против свог Створитеља; оно што Бог назива „грешењем против њега“. Подсећам вас да су ови принципи „*добра и зла*“ два избора или два могућа екстремно супротна плода које производи **потпуна слобода** „*живог бића*“. Да то није учинио први анђео, други анђели би и даље кренули у побуну, као што је ово земаљско искуство људског понашања сада већ доказало.

У свом великодушном приносу врта који је Бог припремио за Адама налази се ово дрво „*спознаје добра и зла*“ које је ту да тестира човекову верност. Овај израз „*знање*“ мора се добро разумети јер за Бога глагол „*знати*“ поприма екстремно значење доживљавања „*добра или зла*“ које ће се заснивати на делима послушности или непослушности. Дрво у башти је само материјални ослонац за испит послушности и његов плод само преноси зло јер му је ту улогу Бог дао представивши је као забрану. Грех није у плоду, већ у једењу, знајући да је Бог то забранио.

Пост. 2:10: „*Река је изашла из Едена да напоји врт, и одатле се поделила на четири крака .*“

нова порука **раздвајања** , баш као што се река која излази из Едена дели на „*четири крака*“, ова слика прориче рођење човечанства чији ће се потомци ширити универзално или до четири кардиналне тачке, или четири ветра са неба широм свих земља. „*Река*“ је симбол народа, вода је симбол људских живота. Овом поделом „*на четири крака*“, река која излази из Едена рашириће своју воду живота по целој земљи и ова идеја прориче Божију жељу да прошири своје знање по целој њеној површини. Његов пројекат ће бити остварен према Пост.10 одвајањем Ноја и његова три сина након завршетка потопа. Ови сведоци потопа преносиће са генерације на генерацију сећање на страшну божанску казну.

Не знамо визуелни изглед који је земља имала пре потопа, али пре раздвајања народа, насељена земља се морала појавити као један континент заливен само овим извором воде који је извирао из рајског врта. Садашња унутрашња мора нису постојала и последица су поплаве која је годину дана захватила целу земљу. Све до поплаве цео континент су наводњавале ове четири реке и њихове притоке су слатку воду разносиле по целој површини

суве земље. Током поплаве, Гибралтарски мореуз и Црвено море су се урушили, припремајући формирање Средоземног мора и Црвеног мора у које је продрла слана вода из океана. Знајте да на новој земљи где ће Бог успоставити своје царство, неће бити мора према Откр.21:1, као што више неће бити смрти. Подела је последица греха и њен најинтензивнији облик биће кажњен разорним водама потопа. Читајући ову поруку, само под њеним пророчким аспектом, „*четири крака*“ реке означавају четири народа који карактеришу човечанство.

Пост.2:11: „*Први се зове Писон; то је оно што окружује целу земљу Хавилу, где се налази злато .*”

Име прве реке по имену Пишон или Фисон значи: обиље воде. Подручје где се налазио Богом засађен Еден морало је бити тамо где извиру садашњи Тигар и Еуфрат; за Еуфрат до планине Арарат и за Тигар до Таура. На истоку и у средини Турске и даље се налази огромно језеро Ван које представља огромну резерву слатке воде. Својим божанским благословом, обилна вода је унапредила изузетну плодност Божијег врта. Држава Хавила, позната по свом злату, по некима се налазила на североистоку данашње Турске. Протезао се до обале данашње Грузије. Али ово тумачење представља проблем јер према Пост.10:7, „*Хавила*“ је „*Кушов син*“, сам „*син Хамов*“, а означава Етиопију која се налази јужно од Египта. Ово ме наводи да лоцирам ову земљу „*Хавила*“ у Етиопији, или у Јемену, где су били рудници злата које је краљица од Сабе понудила краљу Соломону.

Пост.2:12: „*Злато ове земље је чисто; ту се такође налазе бделијум и оникс камен .*”

„*Злато*“ је симбол вере и Бог прориче за Етиопију, чисту веру. То ће већ бити једина држава на свету која је сачувала верско наслеђе краљице од Сабе након њеног боравка код краља Соломона. Додајмо у корист и то да су Етиопљани у својој независности очуваној током векова религиозног мрака који је карактерисао народе „хришћанске“ Западне Европе, задржали хришћанску веру и практиковали праву суботу коју је примио Соломонов сусрет. Апостол Филип је крстио првог етиопског хришћанина као што је откривено у Делима апостолским 8:27-39. Био је евнух који је служио краљици Кандакији и цео народ је примио његово верско учење. Још један детаљ сведочи о благослову овог народа, Бог га је дао заштитити од својих непријатеља ратном акцијом коју је добровољно предузео и одлучио познати морепловац Васко да Гама.

Потврђујући црну боју етиопске коже, „*камен оникса*“ је „црне“ боје и састоји се од силицијум диоксида; додатно богатство за ову земљу; јер га његова употреба за производњу транзистора чини посебно цењеним данас.

Пост.2:13: „*Име друге реке је Гихон; то је оно што окружује целу земљу Куш .*”

Заборавимо „реке“ и на њихово место ставимо људе које они симболизују. Овај други народ „*окружује земљу Куш*“, односно Етиопију. Шимови потомци ће се развити у земљи Арабији и све до Персије. Она заправо окружује територију Етиопије, тако да се може симболизовати и назвати именом „реке“ „*Гихон*“. У нашим последњим данима, ова пратња

је „муслиманска“ религија Арабије и Персије. Тако се конфигурација почетка стварања репродукује на крају времена.

Пост.2:14: „ *Име трећег је Хидекел; то је оно што тече на исток Асирије. Четврта река је Еуфрат .* ”

„ *Хидекел* “ означава „реку тигрова“, а означени људи би били Индија коју симболизује „бенгалски тигар“; Азија и њена источна цивилизација лажно означена као "жута раса" је стога проречена и забринута и она се у ствари налази " *источно од Асирије* ". У Дан.12, Бог је користио симбол ове „ *реке* “ „ *Тигра* “ људождера да илуструје искушење адвентиста које је доживео између 1828. и 1873. године, због мноштва духовних смрти које је изазвао.

Име „ *Еуфрат* “ значи: цветан, плодан. У пророчанству Откривење, „ *Еуфрат* “ симболизује западну Европу и њене изданке, Америку и Аустралију, које Бог представља под доминацијом римског папског верског режима који са својим градом назива „ *Вавилон велики* “. Овај Нојев потомак биће Јафетов који се простире на западу према Грчкој и Европи, а на северу према Русији. Европа је била тло где је хришћанска вера доживела све своје добре и лоше развоје након националног пада Израела; придеви „цветна, плодна“ су оправдани и према знаку, синови Лијине, невољене жене, биће бројнији од Рахилиних, жене коју је Јаков волео.

Добро је у овој поруци пронаћи подсетник да су, упркос свим својим коначним верским поделама, ове четири врсте земаљских цивилизација имале истог Бога створитеља као и Отац, да оправдају своје постојање.

Пост.2:15: „ *Јахве Бог је узео човека и поставио га у рајском врту да га обрађује и чува .* “

Бог нуди Адаму занимање које се састоји од „ *обрађивања и чувања* “ врта. Облик ове култивације нам је непознат, али је обављен без икаквог умора пре греха. Исто тако, без икаквог облика агресије у целој творевини, његово чување је поједностављено до крајности. Међутим, ова улога чувара подразумевала је постојање опасности која ће ускоро попримити реалан и прецизан аспект: ђаволско завођење људске мисли у овој истој башти.

Пост.2:16: „ *Јахве Бог је дао ову заповест човеку: Можеш јести са свих стабала у врту; »*

Мноштво воћака је слободно доступно Адаму. Бог га испуњава изван његових потреба које се састоје од задовољења жеља за храном различитим укусима и мирисима. Божја понуда је лепа, али то је само први део „ *наредбе* “ коју Он даје Адаму. Следи други део ове „ *наредбе* “:

Пост.2:17: „ *Али немој јести од дрвета познања добра и зла, јер у дан када будеш јео с њега умријећеш .* “

У Божијем „ *поретку* “, овај део је веома озбиљан, јер ће претња која је представљена бити неумољиво примењена чим се непослушност, плод греха, заврши и оствари. И не заборавите, да би пројекат универзалне нагодбе греха био остварен, Адам ће морати да падне. Да бисмо боље разумели шта ће се десити, сетимо се да је Адам још увек сам када га Бог упозорава тако што му даје своју „ *наредбу* “ да не једе са „ *дрвета познања добра и зла* “ или да га не храни идеје ђавола. Штавише, у контексту вечног

живота, Бог је морао да му објасни шта значи „умрети“. Јер претња постоји, у овом „*умрећете*“. Укратко, Бог нуди Адаму шуму, али му забрањује једно дрво. А некима је и сама ова забрана неподношљива, тада дрво шуму крије, како каже изрека. Јести са „*дрвета познања добра и зла*“ значи: хранити се учењем ђавола већ оживљеног духом побуне против Бога и његове правде. Зато што је забрањено „*дрво*“ постављено у врту слика његове личности, као што је „*дрво живота*“ слика лика Исуса Христа.

Пост.2:18: „*Јахве Бог рече: Није добро човеку бити сам; Ја ћу му помоћи као он.*”

Бог је створио земљу и човека да открије његову доброту и злоћу ђавола. Његов спасоносни пројекат открива нам се у стварима које следе. Да бисте разумели, знајте да човек лично игра улогу Бога који га тера да мисли, делује и говори онако како сам мисли, делује и говори. Овај први Адам је пророчка слика Христа кога ће Павле представити као новог Адама.

Да би се открила злоба ђавола и доброта Божија, потребно је да Адам сагреша да би земљом завладао ђаво и да би његова зла дела била универзално откривена. Појам пара постоји само на земљи створеној за грех, јер је тако формиран дуо из духовног разлога који прориче однос божанског Христа са његовом Супругом која именује своје изабранике. Изабраница мора знати да је и жртва и корисник спасоносног плана који је планирао Бог; она је жртва греха који је потребан Богу да би он коначно могао да осуди ђавола, и корисник његове спасоносне милости јер ће, свестан своје одговорности за постојање греха, он сам платити цену греха. грех у Исусу Христу. Дакле, Бог је у почетку сматрао да самоћа није добра и да је његова потреба за љубављу била толико велика да је био спреман да скупо плати цену да би је стекао. Ово друштво, ово лице у лице, које дозвољава дељење, Бог назива „*помоћ*“ и човек ће користити тај израз када призива своју женску људску колегу. Што се тиче помоћи, она ће га натерати да падне и уведе га у грех из љубави. Али ова љубав Адама према Еви је у лику љубави Христове према његовим изабраним пронађеним грешницима, достојним вечне смрти.

Пост.2:19: „*Јахве Бог створи од земље све звери пољске и све птице небеске, и доведе их човеку, да види како ће их назвати, и да свако живо биће носи име човек би дао.*”

Надређени је тај који даје име ономе што је инфериорно од њега. Бог је себи дао своје име и дајући Адаму ово право, он тиме потврђује превласт човека над свиме што живи на земљи. У овом првом облику земаљског стварања, врсте пољских и птица небеских су смањене и Бог их доводи Адаму, као што их је пред потоп у паровима водио до Ноја.

Пост.2:20: „*И даде човек имена свој стоци, и птицама небеским, и свим зверима пољским; али човеку није нашао помоћ као он.*” Такозвана праисторијска чудовишта створена су после греха да појачају последице божанског проклетства које ће задесити читаву земљу укључујући и море. У време невиности животињски живот се састоји од „стоке“ корисне за човека, „*птица*“ „*неба*“ и „*животиње поља*“ независније. Али у овој презентацији он није нашао људски пандан јер он још не постоји.

Пост.2:21: „ Тада је Јахве Бог учинио дубок сан на човека, и он је заспао; узео једно од његових ребара и затвори месо на његово место .”

Форма која је дата овој хируршкој операцији додатно открива спасоносни пројекат. У Михаилу, Бог се елиминише са небеса, напушта и одваја се од својих добрих анђела, што је норма „дубоког сна“ у који је Адам урођен. У Исусу Христу рођеном у телу узето је божанско ребро и после његове смрти и васкрсења, на својих дванаест апостола, он ствара своју „помоћ“, из које је узео телесни аспект и своје грехе и коме даје своје „Светиње“. Дух". Духовни значај ове речи „помоћ“ је велики јер својој Цркви, својим Изабраницима даје улогу „помоћи“ у њеном остварењу плана спасења и свеопштег глобалног решавања греха и судбине грешника.

Пост. 2:22: „ Јахве Бог створи жену од ребра које је узео од човека, и доведе је човеку .“

Дакле, формирање жене пророкује формирање Христових изабраника. Јер доласком у телу Бог формира своју верну цркву, жртву своје телесне природе. Да би спасао изабране од тела, Бог је морао да поприми облик у телу. И такође, имајући у себи живот вечни, дође да га подели са својим изабранима.

Пост.2:23: „ И рече човек: Ево овај пут она која је кост од костију мојих и месо од мог тела! Она ће се звати женом, јер је узета од мушкарца .”

Бог је дошао на земљу да прихвати земаљску норму како би могао да каже о свом Изабранику оно што Адам каже о својој женској колегиници којој даје име „жена“. Ствар је очигледнија на хебрејском јер реч мушког рода је „исх“ постаје „исха“ за реч женског рода. У овој акцији он потврђује своју доминацију над њом. Али пошто му је одузета, ова „жена“ ће му постати неопходна као да је „ребро“ узето из његовог тела хтело да му се врати и заузме своје место. У овом јединственом искуству, Адам ће осећати према својој жени она осећања која ће мајка осећати према детету које роди након што га је носила у својој утроби. И ово искуство живи и Бог јер су жива бића која он ствара око себе деца која излазе из њега; што га чини једнако Мајком колико и Оцем.

Пост.2:24: „ Зато ће човек оставити оца свога и мајку своју, и прилепиће се уз жену своју, и биће једно тело .“

У овом стиху Бог изражава свој план за своје изабране који ће често морати да раскину телесне породичне односе да би се повезали са Изабраницима које је Бог благословио. И не заборавите, прво, у Исусу Христу, Михаило је напустио свој статус небеског Оца да би дошао и освојио љубав својих изабраних ученика на земљи; ово до те мере да се одрекао употребе своје божанске моћи за борбу против греха и ђавола. Овде схватамо да су теме **одвајања** и **заједништва** неодвојиве. На земљи, изабрани морају бити телесно **одвојени** од оних које воли да уђу у духовну **заједницу** и **постану „једно“ са Христом и свим његовим изабранима, и његовим верним добрим анђелима.**

Жеља „*ребра*“ да се врати на своје почетно место налази свој смисао у сексуалном спајању људских бића, чину тела и духа где мушкарац и жена физички чине једно тело.

Пост.2:25: „*Човек и жена његова су били голи, и нису се стидели* .“

Физичка голотиња не смета свима. Постоје љубитељи натуризма. А на почетку људске историје физичка голотиња није изазивала „*срамоту*“. Појава „*стида*“ биће последица греха, као да би јело са „*дрвета познања добра и зла*“ могло да отвори људски ум за досад непознате ефекте и игнорише. У стварности, плод забрањеног дрвета неће бити аутор ове промене, он ће бити само средство, јер онај који мења вредности ствари и савест је Бог и само он. Он је тај који ће изазвати осећај „*стида*“ који ће грешни пар осетити у својим мислима због своје физичке голотиње која неће бити одговорна; јер ће грешка бити морална и односиће се само на непослушност коју је Бог приметио.

Сажимајући учење из Постања 2, Бог нам је прво представио посвећење остатка или суботе седмог дана који прориче велики одмор који ће у седмом миленијуму бити дат и Богу и његовим верним изабранима. Али овај одмор је морао бити добијен земаљском борбом коју ће Бог водити против греха и ђавола, оваплоћењем у Исусу Христу. Адамово земаљско искуство илуструје овај план спасења који је осмислио Бог. У Христу је постао тело да би створио свог изабраника од тела који ће на крају добити небеско тело слично анђелима.

Постање 3

одвајање од греха

Пост.3:1: „*Змија је била најлукавија од свих звери у пољу које је створио Господ Бог. И рече жени: Да ли је Бог заиста рекао: Не једите са сваког дрвета у врту?* »

Јадна „*змија*“ имала је ту несрећу да је користила као медијум „најлукавији“ анђели које је створио Бог. Животиње о којима гмизавци као што је „*змија*“ нису говорили; језик је био посебност лика Божијег датог човеку. Укажите на добро, ђаво га тера да разговара са женом у време када је она одвојена од мужа. Ова изолација ће бити фатална за њега јер би у присуству Адама ђаво имао више потешкоћа да наведе људска бића да не послушају Божију наредбу.

Исус Христ је открио постојање ђавола које он означава говорећи у Јовану 8:44, да је он „*отац лажи и убица од почетка*“. Његове речи имају за циљ да пољуљају људску сигурност и на „Да или Не“ које захтева Бог, он додаје „али“ или „можда“ које уклања извесности које дају снагу истини. Наредбу коју је дао Бог примио је Адам и потом је пренео својој жени, али

она није чула глас Бога који је дао заповест. Такође, њена сумња почива на њеном мужу, као: „да ли је разумео шта му је Бог рекао? »

Пост.3:2: „ *Жена одговори змији: Ми једемо од плодова дрвећа у врту* “

Чини се да докази подржавају ђаволје речи; расуђује и говори интелигентно. „ *Жена* “ прави своју прву грешку тако што одговара на „ *змију* “ која говори ; што није нормално. Прво, то оправдава доброту Бога који им је дао могућност да једу са свих дрвећа, осим оног које је забрањено.

Пост. 3:3: „ *А што се тиче плода са дрвета које је усред врта, Бог је рекао: Не једите од њега, нити га се дотичите, да не умрете.* “

Адамов пренос поруке божанске заповести појављује се у фрази „ *да не умреш* “. Ово нису тачне речи које је Бог рекао јер је рекао Адаму: „ *оног дана када једеш од тога, умрећеш* “. Слабљење божанских речи подстаћи ће конзумирање греха. Оправдавајући своју послушност Богу за узрок „ *страха* “, „ *жена* “ нуди ђаволу могућност да потврди овај „ *страх* “ који по њему није оправдан.

Пост.3:4: „ *Тада змија рече жени: Нећеш умрети ; »*

А главни лажов се открива у овој изјави која је у супротности са Божјим речима: „ *нећеш умрети* “.

Пост. 3:5: „ *Али Бог зна да ће вам се у дан када једете отворити очи, и бићете као богови, познавајући добро и зло .*”

Он сада мора да оправда налог који је дао од Бога коме приписује злу и себичну мисао: Бог жели да вас држи у нискости и инфериорности. Он себично жели да вас спречи да постанете попут њега. Он представља спознају добра и зла као предност коју Бог жели да задржи само за себе. Али ако постоји предност у познавању добра, где је предност у познавању зла? Добро и зло су апсолутне супротности попут дана и ноћи, светлости и таме и за Бога се знање састоји од доживљавања или предузимања акције. У стварности, Бог је већ дао човеку **интелектуално знање** о добру и злу тако што **је дозволио** дрвеће у врту и **забранио** оно које представља „добро и зло“; јер је он симболична слика ђавола који је конкретно доживео сукцесивно, „ *добро* “ па „ *зло* “ побуном против свог Творца.

Пост.3:6: „ *Жена је видела да је дрво добро за храну и пријатно за поглед, и да је драгоцено за отварање ума; узела је од плода и јела; дала је и свом мужу, који је био с њом, и он је јео од тога .*”

Речи које долазе од змије делују, сумња нестаје и жена је све више уверена да јој је змија рекла истину. Воће јој делује добро и визуелно пријатно, али пре свега сматра га „ *драгоценим за отварање интелигенције* “. Ђаво постиже жељени резултат, управо је регрутовао следбеника свог бунтовничког става. И једући забрањени плод, она сама постаје дрво познања зла. Испуњен љубављу према својој жени од које није спреман да прихвати раздвојеност , Адам радије дели своју катастрофалну судбину јер зна да ће Бог применити његову смртну санкцију. А једући забрањено воће заузврат, цео пар ће трпети тиранску доминацију ђавола. Ипак, парадоксално, ова страсна љубав је по угледу на оно што ће Христос

доживети за своју Изабраницу, пристаје и да умре за њу. Такође, Бог може разумети Адама.

Пост.3:7: „ *Обојици се отворише очи, и познадоше да су голи, и сашивши смоквино лишће, начинише себи појасеве .“*

У овом тренутку, када је људски пар завршио грех, почело је одбројавање 6000 година које је Бог планирао. Прво, њихова свест је преобразена од Бога. Очи које су биле одговорне за жељу за воћем „ *угодним за поглед* ” жртве су новог суда о стварима. А предност којој се надају и тражена претвара се у недостатак, јер осећају „стид ” због своје голотиње која до тада није представљала никакав проблем, ни њима, ни Богу. Откривена физичка голотиња била је само телесни аспект духовне голотиње у којој се непослушни пар нашао. Ова духовна голотиња их је лишила божанске правде и у њих је ушла санкција смрти, тако да је откривање њихове голотиње било први ефекат смрти дате од Бога. Дакле, смрт је била последица искусног познавања зла; оно што Павле учи говорећи у Римљанима 6:23: „ *јер је плата за грех смрт* “. Да би прикрили своју голотињу, бунтовни супружници су прибегли људској иницијативи која се састојала од „ *шивања смоквиног лишћа* ” за прављење „ *појаса* ”. Ова акција духовно осликава покушај човека да се самооправда. „ *Појас* “ ће постати симбол „ *истине* “ у Еф.6:14. „ *Појас* “ који је Адам направио од „ *смоквиног лишћа* “ је стога у супротности, симбол лажи **иза** које се грешник склони да би се уверио.

Пост. 3:8: „ *Тада су чули глас Јахве Бога како иде вртом према вечери, и тај човек и његова жена сакрише се од присуства Јахве Бога међу дрвећем у врту.* “

Онај ко претреса бубреге и срца зна шта се управо догодило и што је у складу са његовим спасоносним пројектом. Ово је само први корак који ће ђаволу пружити простор да открије своје мисли и своју злу природу. Али он мора да упозна човека јер има много ствари да му каже. Сада човек не жури у сусрет са Богом, својим Оцем, својим Творцем, од кога сада само тражи да побегне, толико се боји да чује његове прекоре. А где се сакрити у овој башти од погледа Божијег? Опет, веровање да га „ *дрвеће у врту* ” може сакрити од његовог лица, сведочи о менталном стању у које је Адам пао од када је постао грешник.

Пост.3:9: „ *Али Јахве Бог позва човека и рече му: Где си? »*

Бог савршено добро зна где се Адам крије, али му поставља питање: „ *Где си?* » да пружи руку помоћи и привуче га ка признању своје кривице.

Пост.3:10: „ *И рече: Чуо сам глас твој у врту, и уплашио сам се, јер сам био наг, и сакрио сам се .“*

Одговор који је дао Адам је сам по себи признање његове непослушности и Бог ће искористити његове речи да би добио свој начин представљања искуства греха.

Пост.3:11: „ *И Господ Бог рече: Ко ти рече да си гол? Јеси ли јео са дрвета са којег сам ти забранио? »*

Бог жели да извуче од Адама признање своје кривице. Од дедукције до закључка, он јој на крају јасно поставља питање: „*Да ли си јела са дрвета са којег сам ти забранио да једеш?*“ „

Пост.3:12: „*Човек рече: Жена коју си ставио код мене дала ми је са дрвета, и јео сам .*

Иако истинит, Адамов одговор није величанствен. Он у себи носи жиг ђавола и више не зна како да одговори са да или не, али попут Сатане, одговара заобилазно да не би једноставно признао сопствену и огромну кривицу. Он иде толико далеко да подсећа Бога на његов удео у искуству, пошто му је дао своју жену, прву кривцу, мисли пред собом. Најбољи део приче је да је све истина и да је Бог тога несвестан јер је грех био неопходан у његовом пројекту. Али оно што греши је што је по узору на жену показао своју наклоност према њој на штету Бога, и то је била његова највећа грешка. Јер од почетка је Божји захтев био да будемо вољени изнад свега и свакога.

Пост.3:13: „*И рече Господ Бог жени: Зашто си то учинила? Жена одговори: „Змија ме је преварила, и ја сам је појела .*

Велики Судија се затим окреће жени коју је мушкарац оптужио и ту је поново одговор жене у складу са реалношћу чињеница: „*Змија ме завела, и ја сам је појео*”. Па је дозволила да буде заведена и то је њена смртна грешка.

Пост. 3:14: „*И рече Господ Бог змији: Зато што си ово учинила, проклета да ћеш бити изнад сваке стоке и од свих звери у пољу, дани живота свога .*

Овог пута Бог не пита „*змију*“ зашто је то урадила, јер је Бог свестан да га је као медијум користио Сатана, ђаво. Судбина коју Бог даје „*змији*“ заправо се тиче самог ђавола. За „*змију*” примена је била тренутна, али за ђавола је то било само пророчанство које ће се испунити после победе Исуса Христа над грехом и смрћу. Према Откр.12:9, први облик ове пријаве је био његово протеривање из царства небеског, као и зли анђели из његовог логора. Бачени су на земљу коју никада неће напустити до своје смрти и хиљаду година, изоловани на пустој земљи, сатана ће пузати у прашини која је дочекала оне који су умрли због њега и слободе којом ју је злоупотребио. На земљи проклетој од Бога, понашаће се као змије, и плашљиви и опрезни јер поражени од Исуса Христа и бежећи од човека који им је постао непријатељ. Они ће наудити људима скривеним у невидљивости својих небеских тела тако што ће их супротставити.

Пост.3:15: „*Непријатељство ћу ставити између тебе и жене, и између семена твог и семена њеног: она ће ти главу сабити, а ти ћеш јој сабити пету .“*

Примењена на „*змију*“, ова реченица потврђује доживљену и посматрану стварност. Његова примена на ђавола је суптилнија. Непријатељство између његове стране и човечанства је потврђено и признато. „*Семе жене која му смрви главу*“ биће Христово и његови верни изабраници. Она ће га на крају уништити, али пре тога, демони ће имати сталну могућност да „*ранију пету*“ „*жени*“, Христовом Изабранику, који

је најпре представљен овом „*петом*“. Јер „*пета*“ је тачка ослонца људског тела, као што је „*камен темељац*“ камен на коме је изграђен духовни храм Божији.

Пост. 3:16: „*Рекао је жени: Увећаћу бол твог рађања, ти ћеш са болом рађати децу, и твоја ће жеља бити за мужем својим, али ће он имати власт над тобом.*“

Пре него што буде рођена својом смрћу, жена ће морати да „*пати у трудноћи*“; она ће „*родити са болом*“, све ствари буквално остварене и забележене. Али овде опет треба напоменути пророчко значење слике. У Јовану 16:21 и Откр. 12:2 „*жена у боловима порођаја*“ симболизује Цркву Христову у римским царским, а затим и папским прогонима хришћанске ере.

Пост.3:17: „*И рече човеку: Не једи с њега, пошто си послушао глас своје жене и јео од дрвета за које сам ти заповедио! Земља ће бити проклета због тебе. Трудом ћеш се хранити из њега у све дане свог живота,*“

Враћајући се човеку, Бог му представља прави опис његове ситуације коју је срамно настојао да сакрије. Његова кривица је потпуна и Адам ће такође открити да ће пре него што га избави, његовој смрти претходити низ клетви које ће навести неке да више воле смрт него живот. Проклетство земље је страшна ствар и Адам ће то научити на тежи начин.

Пост.3:18: „*он ће вам родити трње и трње, а ви ћете јести траву у пољу.*“

Нестала је лака култивација рајског врта, замењена је непрекидном борбом против шљунка, „*драча, трња*“ и корова који се размножава у земљишту. Утолико пре што ће ово проклетство тла убрзати смрт човечанства, јер ће се научним „напретком“ човек у последњим данима отровати стављањем хемијског отрова у земљу својих усева, да би елиминисао коров и штеточине инсеката. Обилна и лако доступна храна више неће бити доступна ван баште из које ће он бити отеран као и његова омиљена жена Божија.

Пост.3:19: „*У зноју лица свога једићеш хлеб, док се не вратиш у земљу из које си узет; јер си прах и у прах ћеш се вратити.*“

Ова судбина која пада на човека оправдава облик у коме је Бог открио своју творевину и своје формирање управо, из „*праха земаљског*“. Адам учи на свој и на наш рачун у чему се састоји смрт коју је призвао Бог. Запазимо да мртавац није ништа друго до „*прашина*“ и да изван овог „*прашина*“ не остаје жив дух који излази из овог мртвог тела. Еццл.9 и други цитати потврђују овај смртни статус.

Пост.3:20: „*Адам је својој жени дао име Ева, јер је она била мајка свих живих.*“

Овде поново Адам обележава своју доминацију над „*женом*“ дајући јој њено име „*Ева*“ или „*Живот*“; име оправдано као основна реалност људске историје. Сви смо ми далеки потомци, рођени од Еве, заведене жене Адамове преко које је пренета клетва смрти и бићемо до повратка у славу Исуса Христа у рано пролеће 2030. године.

Постанак 3:21: „*Јахве Бог је направио одећу од коже за Адама и његову жену, и обукао их у њих* .

Бог не заборавља да је грех земаљских супружника био део његовог спасоносног пројекта који ће сада попримити показан облик. Након греха, божански опроштај постаје доступан у име Христа кога ће римски војници жртвовати и разапети. У овој акцији, невинно биће, ослобођено сваког греха, пристаће да умре да би се, уместо њих, искупило за грехе својих јединих верних изабраника. Од почетка је Бог убио невинне животиње да би њихове „*коже*“ прекриле голоотињу Адама и Еве. У овој акцији он замењује „*правду*“ коју замишља људско биће оним што му његов план спасења приписује кроз веру. „*Правда*“ коју је човек замислио била је само обмањујућа лаж и уместо ње Бог им приписује „*одећу*“ симболичну „*његову аутентичну правду*“, „*појас његове истине*“ који се заснива на добровољној жртви Христовој и приносећи живот свој за откупљење оних који га верно љубе.

Пост.3:22: „*Јахве Бог рече: Ево, човек је постао као један од нас, за познање добра и зла. Хајде да га сада спречимо да пружи руку и узме дрво живота, и да једе, и да живи заувек.*”

У Михаилу се Бог обраћа својим добрим анђелима који су сведоци драме која се управо одиграла на земљи. Рекао им је: „*Ево, човек је постао као један од нас, за познање добра и зла*“. Дан пре своје смрти, Исус Христ ће употребити исти израз за Јуду, издајника који је требало да га преда религиозним Јеврејима, а затим Римљанима да буде разапет, ово у Јовану 6:70: „*Исус им је одговорио : нисам ли ја који вас изабрах дванаесторицу? А један од вас је демон!* „*ми*“ у овом стиху постаје „*ви*“ због различитог контекста, али Божји приступ је исти. Израз „*један од нас*“ односи се на Сатану који још увек има слободан приступ и кретање у небеском царству Божјем међу свим анђелима створеним на почетку земаљског стварања.

Потреба да се спречи човек да једе са „*дрвета живота*“ био је захтев истине за коју је Исус дошао да сведочи у својим речима упућеним римском префекту Понтију Пилату. „*Дрво живота*“ било је слика Христа Спаситеља и јести га је значило хранити се његовим учењем и свом својом духовном личношћу, узимати га за замену и личног спаситеља. Ово је био једини услов који је могао да оправда конзумацију овог „*дрвета живота*“. Снага живота није била у дрвету, већ у оном које дрво симболизује: Христу. Штавише, ово дрво је условило вечни живот и после првобитног греха овај вечни живот је заувек изгубљен до коначног повратка Бога у Христу и Михаилу. „*Дрво живота*“ и остало дрвеће би стога могло нестати као и Божји врт.

Пост. 3:23: „*И Јахве Бог га је истерао из еденског врта да обрађује земљу из које је узет* .“

Све што преостаје Створитељу је да избаци из чудесног врта људски пар који се, настао од првог Адама (реч која означава људску врсту: црвени = сангвиник), показао недостојним својом непослушношћу. А ван баште за њега ће почети мучан живот, у физички и психички ослабљеном телу. Повратак у земљу која је постала тврда и бунтовна подсетиће људска бића на њихово порекло из „*прашине*”.

Пост.3:24: „ Тако је истерао Адама; и поставио је на истоку од еденског врта херувиме који машу пламеним мачем, да чувају пут дрвету живота .”

Више није Адам тај који чува врт, већ су анђели ти који га спречавају да уђе у њега. Врт ће на крају нестати мало пре потопа који се догодио 1656. од Евиног и Адамовог греха.

У овом стиху имамо корисно појашњење за лоцирање локације Еденског врта. Анђели чувари су постављени „ *источно од врта* “, који је самим тим западно од места где се Адам и Ева повлаче. Претпостављено подручје представљено на почетку овог поглавља је у складу са овим појашњењем: Адам и Ева се повлаче у земљу јужно од планине Арарат, а забрањена башта се налази у области „обилних вода“ у Турској близу језера Ван, западно од њиховог положаја.

Постање 4

Раздвајање смрћу

Ово 4. поглавље ће нам омогућити да боље разумемо зашто је било неопходно да Бог понуди Сатани и његовим бунтовним демонима демонстрациону лабораторију која открива размере њихове злоће.

На небу, зло је имало границе јер небеска бића нису имала моћ да се међусобно убијају; јер су сви били тренутно бесмртни. Ова ситуација стога није дозволила Богу да открије висок ниво зла и окрутности за које су били способни његови непријатељи. Земља је стога створена са циљем да дозволи смрт у њеним најокрутнијим облицима које ум бића попут Сатане може замислити.

Ово поглавље 4, стављено под симболичко значење овог броја 4 који је универзалност, ће стога призвати околности првих смрти земаљског човечанства; смрт је њен посебан и јединствен универзални карактер међу свим створењима које је створио Бог. После греха Адама и Еве, земаљски живот је био „ *призор свету и анђелима* “, како је рекао у 1. Кор. 4:9, надахнути и верни сведок Павле, бивши Савле из Тарса, први прогонитељ света. црква Христова.

Пост.4:1: „ Адам је познавао Еву своју жену; она је зачала и родила Каина и рекла: *Ја сам створила човека уз помоћ Јахвеа* .

У овом стиху, Бог нам открива значење које даје глаголу „ *знати* “, а ова тачка је витална у принципу оправдања вером као што је написано у Јовану 17:3: „ *А живот вечни је да те познају, јединог истинитог Бога, и онога кога си послао, Исуса Христа* . Познавати Бога значи упустити се у однос љубави са Њим, духовни у овом случају, али телесни у случају Адама и Еве. Поново следећи овај модел првог пара, из ове телесне љубави рођено

је „дете“; па, „дете“ се такође мора поново родити у нашем духовном односу љубави који смо искусили са Богом. Ово ново рођење због стварног „познања“ о Богу откривено је у Откр. 12:2-5: „И беше трудна, и викаше у трудовима и порођајним боловима. ... Родила је сина, који ће гвозденом шипком владати свим народима. И дете њено беше узнесено Богу и престолу његовом.“ Дете рођено од Бога мора да репродукује карактер свог Оца, али то није био случај са првим сином рођеним од људи.

Име Каин значи стицање. Ово име му предвиђа телесну и земаљску судбину, супротност духовном човеку какав ће бити његов млађи брат Авељ.

Запазимо да на овом почетку историје човечанства мајка која рађа повезује Бога са овим рођењем, јер је свесна да је стварање овог новог живота последица чуда које је извршио велики створитељ Бог ЈаХВЕ. У нашим последњим данима то више или ретко није случај.

Пост.4:2: „Она му је опет родила брата Авеља. Авељ је био пастир, а Каин орач.“

Абел значи дах. Више од Кајина, дете Авељ је представљено као копија Адама, прво које је примило дах плућа од Бога. У ствари, својом смрћу, убијен од свог брата, он представља лик Исуса Христа, правог Сина Божијег, спаситеља изабраних које ће откупити својом крвљу.

Професије двојице браће потврђују њихову супротну природу. Попут Христа, „Авељ је био пастир“ и као земаљски материјалистички неверник, „Каин је био орач“. Ова прва деца људске историје најављују судбину коју је Бог прорекао. И долазе да пруже детаље о његовом спасоносном пројекту.

Пост.4:3: „После неког времена, Кајин је принео жртву Јахвеју од плодова земље;»

Кајин зна да Бог постоји и да би му показао да жели да га поштује, чини га „принесом од плодова земље“, односно стварима које је његова активност произвела. У овој улози он преузима слику мноштва јеврејских, хришћанских или муслиманских религиозних људи који истичу своја добра дела без бриге о покушају да сазнају и разумеју шта Бог воли и шта очекује од њих. Поклони су значајни само ако их цени особа која их прима.

Пост. 4:4: „и Авељ ју је, са своје стране, учинио једном од првенаца свог стада и њиховог гоја. ЈаХВЕ је благонаклоно гледао на Авеља и његову понуду;»

Авељ се угледа на свог брата и због свог посла пастира приноси Богу жртву „од првенца стада свога и тола њиховог“. Ово је угодно Богу јер он у жртви ових „**првенца**“ види очекивану и проречену слику своје сопствене жртве у Исусу Христу. У Откр.1:5 читамо: „... и од Исуса Христа, сведока верног, **првенца мртвих**, и кнеза царева земаљских!“ Ономе који нас љуби, који нас је крвљу својом избавио од грехова наших, ...”. Бог види свој спасоносни пројекат у Авељевој понуди и може само да сматра да је пријатан.

Пост.4:5: „али није благонаклоно гледао на Каина и његову понуду. Каин се веома наљутио, и лице му је пало.»

У поређењу са Абеловом понудом, логично је да би Бог мало занимао Кајинову понуду, који исто тако логично може бити само разочаран и тужан. „*Његово лице је оборено*“, али напомињемо да га изнервираност доводи до тога да „*постане веома иритиран*“ и то није нормално јер је ова реакција плод разочараног поноса. Раздраженост и гордост ће ускоро донети озбиљнији плод: убиство његовог брата Авеља, предмет његове љубоморе.

Пост.4:6: „*И рече Јахве Кајину: Зашто си љут, и зашто је твоје лице оборено?*»

Само Бог зна разлог зашто је он преферирао Абелову понуду. Кајин може само да сматра да је Божја реакција неправедна, али уместо да се наљути, треба да моли Бога да му дозволи да разуме разлог за овај очигледно неправедан избор. Бог има пуно знање о природи Каина који за њега несвесно игра улогу злог слуге из Матеја 24:48-49: „*Али ако је зао слуга, који у себи каже: Господар мој одлаже да дође, ако почиње да бије своје другове, ако једе и пије са пијаницама...*“. Бог му поставља питање на које он савршено зна одговор, али опет, тиме даје Каину прилику да с њим подели узрок своје патње. Каин ће на ова питања остати без одговора, па га Бог упозорава на зло које ће га захватити.

Пост.4:7: „*Заиста, ако чиниш добро, подићи ћеш лице своје; а ако чиниш зло, грех лежи на вратима, и његове су жеље за тебе, али ти имаш власт над њим.*»

Након што су Ева и Адам појели и преузели статус ђавола тако што су „*познали добро и зло*“, он се поново појављује да натера Каина да убије свог брата Авеља. Пред њим су два избора, „*добро и зло*“; „*добро*“ ће га навести да се повуче и прихвати Божји избор чак и ако га не разуме. Али избор „*зла*“ ће га натерати да греша против Бога, тако што ће преступити своју шесту заповест: „*Не убиј*“; и не, „*не убиј*” како су то преводиоци представили. Божја заповест осуђује злочин, а не убијање кривих злочинаца које је учинио легалним тиме што је то наредио и у овом случају, долазак Исуса Христа ништа није променио у овој праведној Божјој пресуди.

Обратите пажњу на облик у којем Бог призива „*грех*” као да говори о жени, према којем је рекао Еви у Пост.3:16: „*Твоје ће жеље бити према твом мужу, али он ће имати власт над тобом*„. За Бога је искушење „*греха*“ слично искушењу жене која жели да заведе свог мужа и он не сме да дозволи да „*доминира*“ ни она ни он. На тај начин Бог је човеку дао налог да не дозволи да буде заведен „*грехом*“ који представља жена.

Пост.4:8: „*Међутим, Кајин је разговарао са својим братом Авељем; али док су били у пољу, Каин је пао на свог брата Авеља и убио га.*»

Упркос овом божанском упозорењу, Кајинова природа ће донети свој плод. После размене речи са Авељем, Кајин, убица у свом духу од почетка као и његов духовни отац, ђаво, „*бацио се на свог брата Авеља и убио га*“. Ово искуство прориче судбину човечанства где ће брат убити брата, често из световне или верске љубоморе до краја света.

Пост.4:9: „*Јахве рече Кајину: Где је твој брат Авељ? Он је одговорио: Не знам; јесам ли ја чувар свог брата?*»

Као што је рекао Адаму који се крио од њега: „ *Где си?* “, Бог рече Кајину: „ *Где је твој брат Авељ?* » , увек да му дам прилику да призна своју кривицу. Али глупо, јер не може да игнорише да Бог зна да га је убио, он дрско одговара „ *не знам* “, а са невероватном ароганцијом, заузврат поставља Богу питање: „ *Јесам ли ја чувар брата свог?* »

Пост.4:10: „ *И рече Бог: Шта си учинио? Глас крви брата твога вапи са земље к мени* “

Бог му даје свој одговор који значи: ти ниси његов чувар јер си његов убица. Бог добро зна шта је учинио и то му представља у слици: „ *глас крви брата твога вапи са земље к мени* “ . Ова сликовна формула која даје проливној крви глас који вапи ка Богу биће употребљен у Апо.6 да би у „5. печату “ призвао крик мученика погубљених римским папским прогонима католичке религије: Апо. 6:9-10: „ *Када је отворио пети печат, видео сам под олтаром душе оних који су били побијени због речи Божије и због сведочанства које су дали. Они повикаше из свег гласа говорећи: Докле, свети и истинити Владико, одуговлачиш са суђењем и осветом за крв нашу над онима који живе на земљи?* „ . Дакле, неправедно проливена крв захтева освету кривца. Ова легитимна освета ће доћи, али то је нешто што Бог резервише искључиво за Себе. Он изјављује у Поновљеним 32:35: „ *Освета и одмазда су моје, кад им се нога спотакне! Јер дан њихове пропасти је близу, и оно што их чека неће одложити .* “ У Ис.61:2, заједно са „ *годином милости* “, „ *дан освете* “ је у програму Месије Исуса Христа: „... *послао ме је... да објавим годину милости Јахве, и дан освете од Бога нашега ; да утеши све напаћене ; ...* “. Нико није могао да схвати да „ *објављивање* “ ове „ *милосне године* “ мора да буде одвојено од „ *дана освете* “ за 2000 година.

Дакле, мртви могу само да вапију у сећању на Бога чије је памћење неограничено.

Злочин који је починио Каин заслужује праведну казну.

Пост.4:11: „ *Сада ћеш бити проклет од земље која је отворила уста да прими крв брата твога из твоје руке .* »

Каин ће бити проклет са земље и неће бити убијен. Да бисмо оправдали ову божанску снисходљивост, морамо признати да овај први злочин није имао преседан. Кајин није знао шта значи убити, а гнев који је заслепио свако расуђивање довео га је до фаталне бруталности. Сада када му је брат мртав, човечанство више неће моћи да каже да није знало шта је смрт. Закон који је Бог установио у Изл.21:12 тада ће ступити на снагу: „ *Ко смртно удари човека биће кажњен смрћу .* “

Овај стих такође представља овај израз: „ *земља која отвори уста своја да прими из твоје руке крв брата твога* “ . Бог персонификује земљу дајући јој уста која упијају крв проливену на њој. Тада јој ова уста говоре и подсећају је на смртни чин који ју је оскрнавио. Ова слика ће бити приказана у Поновљеним 26:10: „ *Земља је отворила своја уста и прогутала их са Корејем, када су они који су се окупили умрли, а огањ прогутао двеста педесет људи: они су служили народу упозорења* ”. Затим ће то бити у Откр.12:16: „ *И земља је помогла жени, и отворила је земља своја уста и*

прогутала реку коју је змај избацио из својих уста .“ „ Река “ симболизује француске католичке монархијске лиге чији су посебно створени војни корпуси „змајева“ прогонили верне протестанте и гонили их у планине земље. Овај стих има двоструко значење: протестантски оружани отпор, затим крвава Француска револуција. У оба случаја израз „ земља је отворила уста “ представља га као добродошлицу крвљу мноштва људи.

Пост.4:12: „ Када обрађујете земљу, она вам више неће дати своје богатство. Бићеш луталица и луталица по земљи. »

Каинова казна је ограничена на земљу коју је он први оскврњио проливајући људску крв на њој; оно човека који је првобитно створен по лику Божијем. Од греха, она задржава своје карактеристике од Бога, али више не поседује своју савршену чистоту. Делатност човека се састојала углавном од производње хране обрадом земље. Каин ће стога морати да пронађе друге начине да се нахрани.

Пост. 4:13: „ Каин је рекао Јахвеу: Моја казна је превелика да бих је поднела .“

Што значи: у овим условима боље је да извршим самоубиство.

Пост.4:14: „ Ево, данас ме одбацујеш са ове земље; Бићу сакривен од лица твога, бићу луталица и луталица по земљи, и ко ме нађе убиће ме .”

Овде је сада веома причљив и своју ситуацију сажима као смртну казну.

Постанак 4:15: „ Јахве му рече: Кад би неко убио Каина, Каин би се осветио седам пута. И Јахве је ставио знак на Кајина да га ко год нађе не убије .”

Одлучан да поштеди Каинов живот из већ виђених разлога, Бог му је рекао да ће његова смрт бити плаћена, „ осветљена “, „ седам пута “. Затим помиње „ знак ” који ће га заштитити. У тој мери, Бог прориче симболичку вредност броја „седам“ који ће означити суботу и посвећење одмора које ће, проречено на крају недеља, наћи своје пуно испуњење у седмом миленијуму његовог спасоносног пројекта. Субота ће бити знак припадности Богу створитељу у Језеку.20:14-20. А у Језеку.9 „ знак ” је стављен на оне који припадају Богу да не буду убијени у часу божанске казне. Коначно, да би потврдио овај принцип заштићеног **одвајања** , у Откр.7, „ знак “, „ печат Бога животога “, долази да „ печати чело “ слугу Божјих, а овај „ печат и знак “ је његова субота седмог дана.

Пост.4:16: „ Тада Кајин одступи од лица Јахвеа и настани се у земљи Нод, источно од Едена .“

Већ источно од Едена су се Адам и Ева повукли након што су протерани из Божјег врта. Ова земља овде добија назив Нод што значи: патња. Каинов живот ће тако бити обележен душевном и физичком патњом, јер одбаченост далеко од лица Божијег оставља трагове чак и у тврдом Каиновом срцу који је у 13. стиху рекао, бојећи се њега: „Бићу сакривен далеко од присуства твога“ . лице ”.

Пост.4:17: „ Каин је познавао своју жену; затрудњела је и родила Еноха. Затим је саградио град и дао му име по свом сину Еноху .”

Кајин ће постати патријарх становништва града коме даје име свог првог сина: Енох, што значи: иницирати, поучавати, вежбати и почети користити ствар. Ово име сажима све што ови глаголи представљају и прикладно је јер Каин и његови потомци инаугуришу тип друштва без Бога које ће трајати до краја света.

Пост.4:18: „ *Енох је родио Ирада, Ирад је родио Мехујаела, Мехујаел је родио Метушаила, а Метушаило је родио Ламеха .* »

Ова кратка генеалогичка намерно се зауставља на лику по имену Ламех, чије тачно значење остаје непознато, али реч из овог корена се односи на поуку као што је име Енох, а такође и на појам моћи.

Пост.4:19: „ *Ламех је узео две жене: једној се звала Ада, а другој Зила .* »

У овом Ламеху налазимо први знак раскида са Богом према коме ће „ *човек оставити оца свог и мајку своју да прионе уз своју жену, и њих двоје ће постати једно тело* “ (видети Пост.2:24). Али у Ламеху се човек везује за две жене и три ће постати једно тело. Очигледно је да је одвојеност од Бога потпуна.

Пост.4:20: „ *Ада је родила Јабала: он је био отац оних који живе у шаторима и код стада .* “

Џабал је патријарх номадских пастира као што су неки арапски народи и данас.

Пост. 4:21: „ *Његов брат се звао Јубал: он је био отац свих који свирају на харфи и свиралу .* »

Џубал је био патријарх свих музичара који заузимају важно место у цивилизацијама без Бога, чак и данас у којима су култура, знање и уметник темељ наших модерних друштава.

Пост.4:22: „ *Зила је, са своје стране, родила Тубал Каина, који је исковао све инструменте од месинга и гвожђа. Сестра Тубал Каина била је Наама .* »

Овај стих је у супротности са званичним учењима историчара који претпостављају бронзано доба пре гвозденог доба. Истина, према Богу, први људи су знали да кује гвожђе, а можда и од самог Адама јер текст не каже за Тубал Каина да је он био отац оних који кује гвожђе. Али ови откривени детаљи су нам дати да бисмо разумели да цивилизација постоји од првих људи. Њихове безбожне културе нису биле ништа мање префињене од наше данашње.

Пост.4:23: „ *Ламех рече својим женама: Ада и Зила, слушајте мој глас! Жене из Ламеха, чујте моју реч! Убио сам човека због ране, а младића због модрице.* »

Ламех се хвали својим двама женама да је убио човека, што га боли на суду Божијем. Али са бахатошћу и подсмехом додаје да је убио и младића, што му погоршава случај на Божијем суду и што га чини аутентичним „убицом“ и понављачем.

Пост. 4:24: „ *Каин ће бити освећен седам пута, а Ламех седамдесет и седам пута.* »

Затим се руга снисходљивости коју је Бог показао према Каину. Пошто је после убиства човека Каинова смрт требало да се освети „седам пута“, након убиства човека и младића, Ламеха ће Бог осветити „седамдесет и седам пута“. Не можемо замислити тако гнусне опаске. И Бог је желео да открије човечанству да су његови први представници друге генерације, Кајин до седме, Ламехов, достигли највиши ниво безбожништва. И ово је његова демонстрација последице одвојености од њега.

Пост.4:25: „*Адам је још познавао своју жену; и она роди сина и наде му име Сет, јер ми је, рекла је, Бог дао друго семе уместо Авела, кога је Каин убио .*

Име Сет које се на хебрејском изговара као „цхетх“ означава основу људског тела. Неки то преводе као „еквивалент или реституција“, али ја нисам успео да нађем оправдање за овај предлог на хебрејском. Зато задржавам „темељ тела“ јер ће Сет постати корен или основни темељ верне лозе коју ће Пост.6 означити изразом „*синови Божији*“, остављајући „женама“ бунтовне потомке лозе Каин који их обмањује, насупрот називу „*ћерке људске*“.

У Сету, Бог сеје и подиже ново „*семе*“ у коме је седми потомак, други Енох, дат као пример у Пост.5:21 до 24. Имао је привилегију да уђе у рај жив, а да не прође кроз смрт, после 365 година земаљског живота проживео је у верности Богу створитељу. Овај Енох је добро носио своје име јер је његово „образовање“ било на славу Божју за разлику од његовог имењака, сина Ламеховог, сина Каинове лозе. И обојица, Ламех бунтовник и Хенох праведник били су „седми“ потомци њихове лозе.

Пост.4:26: „*И Сет је имао сина, и он му је дао име Енош. Тада су људи почели да призивају име ЈаХВЕ .*»

Енош значи: човек, смртник, зли. Ово име се везује за тренутак када су људи почели да призивају име ЈаХВЕ. Оно што Бог жели да нам каже повезујући ове две ствари јесте да је човек верне лозе постао свестан злоће своје природе која је штавише смртна. И ова свест га је навела да тражи свог Створитеља да му ода почаст и да му верно ода обожавање које му је пријало.

Постање 5

Одвајање кроз освећење

У овом 5. поглављу, Бог је окупио лозу која му је остала верна. Представљам вам детаљну студију само првих стихова који нам омогућавају да разумемо разлог за ово набрајање које покрива време између Адама и чувеног Ноја.

Пост.5:1: „*Ово је књига Адамовог семена. Када је Бог створио човека, створио га је по облику Божијем .*”

Овај стих поставља стандард за листу имена цитираних мушкараца. Све се заснива на овом подсећању: „ *Када је Бог створио човека, створио га је по обличју Божијем* ”. Стога морамо разумети да човек мора да сачува свој „ *подобје Божији* “, да би ушао на ову листу. Тако можемо разумети зашто имена тако важна као што је Каиново не улазе на ову листу. Зато што није у питању физичка сличност већ сличност карактера, а 4. поглавље нам је управо показало оно о Каину и његовим потомцима.

Пост.5:2: „ *Створио је мушкарца и жену, и благословио их, и назвао их именом човек када су створени .“*

И овде подсећање на Божији благослов мушкарца и жене значи да су имена која ће бити наведена била благословена од Бога. Инсистирање на њиховом стварању од стране Бога наглашава важност коју он даје признавању Бога створитеља који издваја, посвећује своје слуге, знаком суботе, а остали се поштују током седмог дана од свих њихових недеља. Одржавање Божијег благослова посвећењем суботе и сличност Његовог карактера су услови које Бог тражи да би људско биће остало достојно да се зове „ *човек* “. Осим ових плодова, човек постаје по његовом суду развијенија и образованија „животиња” од других врста.

Пост. 5:3: „ *Адам, који је имао сто тридесет година, роди сина по обличју своје, по лику свом, и надеде му име Сет .*

Видљиво између Адама и Сета недостају два имена: Каиново (који није из верне лозе) и Абел (који је умро без потомака). На тај начин се демонстрира стандард благословене селекције. Исто важи и за сва остала поменута имена.

Пост. 5:4: „ *Дани Адамови после Сетовог рођења били су осам стотина година; и он роди синове и кћери .”*

Оно што морамо разумети је да је Адам „ *извео синове и кћери* “, пре рођења „ *Сета* “ и после њега, али они нису манифестовали веру оца или „Сетову“ веру. Придружили су се „људима животињама“ који су били неверни и непоштовани према живом Богу. Тако се међу свима рођенима, после Авелове смрти, „ *Сет* ” први истакао својом вером и верношћу Богу Јахвеу који је створио и формирао његовог земаљског оца. Други после њега, остајући анонимни, можда су следили његов пример, али остају анонимни јер је списак који је Бог изабрао изграђен на основу сукцесије првих верних људи сваког од представљених потомака. Ово објашњење чини разумљивим ионако високу старост, „130 година“ за Адама када му се родио син „Сет“. И овај принцип се односи на сваког од изабраника поменутих у дугачкој листи која се зауставља на Ноју, јер његова три сина: Сим, Хам и Јафет неће бити изабрани, јер нису у његовом духовном обличју.

Пост.5:5: „ *Свих дана у којима је Адам живео било је девет стотина и тридесет година; онда је умро .”*

Идем директно до седмог изабраног који се зове Енох; Енох чији је карактер апсолутна супротност Еноху, Каиновом сину.

Пост. 5:21: „ *Енох, који је имао шездесет и пет година, роди се Метусалама .*

Пост.5:22: „Енох је, после Метусалаховог рођења, ходио с Богом три стотине година; и он роди синове и кћери .”

Пост. 5:23: „ Сви дани Енохови беху триста шездесет и пет година .“

Пост.5:24: „ Хенох је ходио с Богом; **тада га више није било, јер га је Бог узео** „.

Управо овим специфичним изразом из случаја Еноха Бог нам га открива: и препотопни су свог „Илије“ однели на небо без смрти. Заиста, формула овог стиха се разликује од свих осталих који се завршавају као за Адамов живот, речима „ онда је умро “.

Следи Метушелах, човек који је живео најдуже на Земљи, 969 година; затим други Богом благословени Ламех ове лозе.

Пост: 5:28: „ Ламех, који је имао сто осамдесет и две године, роди сина “

Пост: 5:29: „ Надјенуо му је име Ноје, говорећи: Овај ће нас утјешити због нашег умора и напорног рада наших руку, који долази из **ове земље коју је Јахве проклео** .

Да бисте разумели значење овог стиха, морате знати да име Ноје значи: одмор. Ламех свакако није слутио у којој мери ће се његове речи обистинити, јер је видео „ проклету земљу “ само из угла „ нашег умора и болног рада наших руку “, рекао је он. Али у Нојево време, Бог ће га уништити због зла људи које носи, као што ће нам б. Мојсијева омогућити да разумемо. Међутим, Ламех, Нојев отац, био је изабраник коме је, као и неколицини изабраника његовог времена, морало бити жао да види како зло људи око њих расте.

Пост.5:30: „ По Нојевом рођењу Ламех је живео пет стотина деведесет и пет година; и он роди синове и кћери ”

Пост.5:31: „ Свих Ламехових дана бејаше седам стотина седамдесет и седам година; онда је умро »

Пост. 5:32: „ Ноје, стар пет стотина година, роди Сема, Хама и Јафета “

Постање 6

Одвајање не успева

Пост.6:1: „ Када су људи почели да се множе на лицу земље, и кћери су им се родиле, “

Према претходно наученим лекцијама, ово људско мноштво је животињска норма која презире Бога који стога има добре разлоге да и њих одбаци. Завођење Адама од стране његове жене Еве репродукује се у целом човечанству и нормално је по телу: девојке заводе мушкарце и добијају од њих оно што желе.

Пост.6:2: „ Синови Божији видеше да су кћери људске лепе, и узеше за жене између свих које изабери “

Овде ствари постају незгодне. **Раздвајање** између посвећених и нерелигиозних неверника на крају нестаје. Освешћени овде логично названи „ синови Божији “ потпадају под завођење „ кћери људских “ или „животињске“ људске групе. Савези кроз брак тако постају узрок урушавања раздвајања **жељеног** и траженог од Бога. То је било то незаборавно искуство које ће га касније навести да забрани синовима Израела да узимају странке за жене. Поплава која ће уследити показује колико треба поштовати ову забрану. Од сваког правила постоје изузеци, јер су неке жене узеле право Бога са јеврејским мужем попут Руте. Опасност није у томе што је жена странкиња, већ у томе што она води „ сина Божијег “ у паганско отпадништво тако што га тера да усвоји традиционалну паганску религију свог порекла. Штавише, забрањено је и супротно јер жена „кћи Божија“ себе доводи у смртну опасност удајом за „сина човечјег“, „животиње“ и криве вере, што је за њу још опасније. Јер свака „жена“ или „девојка“ је „жена“ само за време свог живота на земљи, а избрани међу њима ће као мушкарци добити асексуално небеско тело слично анђелима Божијим. Вечност је унисекс и слика лика Исуса Христа, савршеног божанског узора.

Проблем брака је и даље присутан. Јер ко се ожени са неким ко није његове вере, сведочи против своје вере, била она исправна или погрешна. Штавише, ова акција показује равнодушност према религији, а самим тим и према самом Богу. Изабрани морају да воле Бога изнад свега да би били достојни избора. Међутим, савез са странцем му се не свиђа, избраник који га склопи постаје недостојан избора и његова вера постаје дрска, илузија која ће се завршити страшним разочарањем. Остаје да се направи коначни одбитак. Ако брак и даље представља овај проблем, то је зато што се модерно људско друштво налази у истом стању неморала као оно из Нојевог времена. Ова порука је стога за наше последње време када лаж доминира људским умовима који постају потпуно затворени за божанску „истину“.

Због њене важности за наша „пословна времена“, Бог ме је навео да коначно развијем ову поруку откривену у овом извештају из Постања. Зато што је искуство препотопних избраника сажето срећним „ почетком “ и трагичним „ крајем “ отпадништва и гадости. Међутим, ово искуство такође сумира искуство њене последње цркве у њеном институционалном облику „Адвентиста седмог дана“, званично и историјски благословљено 1863. али духовно 1873. године, у „Филаделфији“, у Откр.3:7, за њен „ почетак “, и „ повраћа “ од Исуса Христа у Откр.3:14, у „ Лаодикији “ 1994. године, на његовом „ крају “, због своје формалистичке млакоти и због савезништва са екуменистичким непријатељским табором 1995. године. Божије одобрење за ову хришћанску верску институцију је тако утврђено „ почетком и крајем “. Али као што је јеврејски завет наставило дванаест апостола које је Исус изабрао, тако и адвентистичко дело настављамо ја и сви који примају ово пророчко сведочење и репродукују дела вере која је Бог првобитно благословио у пионирима адвентизма 1843. 1844. Наводим да је Бог благословио мотиве њихове вере, а не стандард њихових пророчких тумачења који је касније био доведен у питање. Пракса суботе може постати

формалистичка и традиционална, сито Божјег суда више не благосиља ништа осим љубави према истини забележеној у његовим изабранима, „ од почетка до краја “ или, до истинског славног Христовог повратка, постављеног за последњи пут у пролеће 2030.

Представљајући себе у Откр.1:8 као „ *алфа и омега* “, Исус Христ нам открива кључ за разумевање структуре и аспекта у којем нам открива у целој Библији свој „ *суд* “, који је увек заснован на посматрању ситуације „ *почетка* “ и онога што се појављује на „ *крају* “, живота, савеза или цркве. Овај принцип се појављује у Дан.5 где речи које је Бог написао на зиду, „ *пребројано, нумерисано* “, праћено „ *измерено и подељено* “, представљају „ *почетак* “ живота краља Валтазара и време његовог „ *краја* “. На тај начин Бог потврђује да се његов суд заснива на сталној контроли субјекта коме се суди. Био је под његовим посматрањем од свог „ *почетка* “, или „ *алфе* “, до свог „ *краја* “, његове „ *омега* “.

У књизи Откривења иу теми писама упућених „ *седам Цркава* “, исти принцип фиксира „ *почетак и крај* “ свих дотичних „ *Цркава* “. Прво, налазимо апостолску Цркву, чији се славни „ *почетак* “ подсећа у поруци достављеној „ *Ефесу* “ и у којој је њен „ *крај* “ ставља под претњу да јој се Дух Божији повуче због недостатка ревности. На срећу, порука изречена у „ *Смирни* “ пре 303. године сведочи да ће се Христов позив на покајање чути у славу Божију. Затим, римопапска католичка црква почиње у „ *Пергаму* “, 538. године, а завршава у „ *Тијатири* “, у време протестантске реформације, али посебно званично у време смрти папе Пија 6. држаног у затвору у Валенсији, у мом граду, у Француској, 1799. Затим долази случај протестантске вере, чије је одобрење од Бога такође временски ограничено. Њен „ *почетак* “ се помиње у „ *Тијатири* “, а њен „ *крај* “ је откривен у „ *Сардима* “ 1843. године због практиковања недеље наслеђеног из римске религије. Исус не може бити јаснији, његова порука „ *мртав си* “ не доводи до забуне. И трећи под „ *Филаделфијом и Лаодикијом* “, случај институционалног адвентизма који смо раније видели затвара тему порука упућених „ *седам цркава* “ и времена епоха које оне симболизују.

Откривајући нам данас како је проценио ствари које су већ извршене, и од „ *почетка* “, попут Постања, Бог нам даје кључеве да разумемо како он суди о чињеницама и црквама у нашем времену. „ *Суд* “ који произлази из нашег проучавања тако носи „ *Печат* “ Духа свог божанства.

Пост.6:3: „ *Тада је Јахве рекао: Мој дух неће остати у човеку заувек, јер човек је тело, и дани ће му бити сто двадесет година .* »

Мање од 10 година пре Христовог повратка, ова порука данас поприма задивљујућу актуелност. Дух живота дат од Бога „ *неће заувек остати у човеку, јер је човек тело, и дани ће му бити сто двадесет-и девет година* “. У ствари, то није било значење које је Бог дао његовим речима. Разуми ме и разумеј Њега: Бог се не одриче свог шестохиљадогодишњег пројекта позивања и бирања изабраних. Његов проблем лежи у огромној дужини живота који је дао претпотопним људима од Адама који је умро са 930 година, после њега ће други Метушела живети 969 година. Ако је то 930 година верности, то је подношљиво и Богу мило, али ако је у питању дрски и

одвратни Ламех, Бог процењује да ће издржати у просеку 120 година бити више него довољно. Овакво тумачење потврђује историја, пошто је од краја потопа дужина људског живота у нашем времену смањена на просечно 80 година.

Пост.6:4: „ Дивови су били на земљи у то време, **а такође и** након што су синови Божији дошли кћерима људским, и они су им родили децу: то су јунаци који су били познати у антици .

Морао сам да додам прецизност „ **и такође** “ из хебрејског текста, јер је значење поруке трансформисано. Бог нам открива да је његово прво претпотопно створење било гигантског стандарда, а сам Адам је морао да мери отприлике 4 или 5 метара у висину. Менаџмент земљине површине се мења и смањује. Један корак ових „ *динова* “ вредео је пет наших, а он је морао да добије пет пута више хране са земље него човек данас. Првобитна земља је стога брзо била насељена и насељена по целој својој површини. Прецизност „ **и такође** “ нас учи да овај стандард „ *динова* “ није модификован савезима посвећених и одбачених, „ *синова Божијих* “ и „ *ћерки људских* “. Ноје је стога и сам био цин од 4 до 5 метара, као и његова деца и њихове жене. У Мојсијево време, ове претпотопне норме су се још увек налазиле у хананској земљи, и управо су ови дивови, „Анакими“, престрашили јеврејске шпијуне послате у земљу.

Пост.6:5: „ Јехова је видео да је зло људи велико на земљи, и да су све мисли срца њихових свакодневно биле само према злу .“

Такво запажање чини његову одлуку разумљивом. Подсећам вас да је створио земљу и човека да открије ову злоћу скривену у мислима својих небеских и земаљских створења. Жељена демонстрација је стога добијена јер су „ *све мисли њихових срца свакодневно биле усмерене само на зло* “.

Пост.6:6: „ Јахве се покајао што је створио човека на земљи, и ожалошћен је у срцу своје .“

Једно је знати унапред шта ће се десити, а друго је доживети то у његовом испуњењу. И суочен са стварношћу превладавања над злом, мисао о покајању, тачније о жаљењу, може се на тренутак појавити у уму Бога, толико је велика његова патња пред овом моралном катастрофом.

Пост.6:7: „ *И рече Господ: уништићу са лица земље човека кога сам створио, од човека до стоке, до гмизава и до птица небеских; јер се кајем што сам их учинио .*”

Непосредно пре потопа, Бог бележи тријумф Сатане и његових демона на земљи и њеним становницима. За њега је искушење било страшно, али је добио демонстрацију коју је желео да добије. Остаје само да се уништи овај први облик живота у коме људи живе предуго и сувише су моћни у диновским величинама. Копнене животиње блиске људима као што су стока, гмизавци и птице небеске мораће заувек нестати са њима.

Пост.6:8: „ *Али Ноје је нашао милост у очима Јахвеа .*”

А према Езеу.14 он је једини нашао милост пред Богом, његова деца и њихове жене нису били достојни да буду спасени.

Пост.6:9: „ *Ово су Нојево семе. Ноје је у своје време био праведан и поштен човек; Ноје је ходао с Богом .*”

Попут Јова, Бог је осудио Ноја као „ *праведан и поштен* “. И као праведном Еноху пре њега, Бог му приписује да „ *ходи* “ са њим.

Пост.6:10: „ *Ноје је родио три сина: Сима, Хама и Јафета* .“

Стар 500 година према Пост.5:22, „ *Ноје је родио три сина: Сима, Хама и Јафета* “. Ови синови ће одрасти, постати мушкарци и узимаће жене. Ноју ће стога помагати и помагати његови синови када буде морао да изгради арку. Између времена њиховог рођења и потопа проћи ће 100 година. Ово доказује да се „120 година“ из 3. стиха не тиче времена које му је дато да заврши своју изградњу.

Пост.6:11: „ *Земља је била покварена пред Богом, земља је била пуна насиља* .“

Корупција није нужно насилна, али када је насиље обележи и карактерише, патња Бога који воли постаје интензивна и неподношљива. Ово насиље, које је достигло свој врхунац, је типа којим се Ламех хвалио у Пост.4:23: „ *Убио сам човека за своју рану, и младића за своју модрицу* .“

Пост.6:12: „ *И погледа Бог на земљу, и гле, поквари се; јер је свако тело покварило свој пут на земљи* .”

За мање од 10 година, Бог ће поново погледати земљу и наћи је у истом стању као у време потопа, „ *свако ће тело покварити свој пут* “. Али морате разумети шта Бог мисли када говори о корупцији. Јер ако је референца ове речи људска, одговори су бројни колико и мишљења о тој теми. Са Богом Творцем, одговор је једноставан и прецизан. Корупцијом назива све изопачености које су мушкарац и жена довели у поредак и правила која је успоставио: У корупцији мушкарац више не преузима своју улогу мушкараца, нити жена своју улогу жене. Случај Ламеха, бигамиста, потомка Каина, је пример, јер му божанска норма каже: „ *Човек ће оставити оца и мајку да се држи своје жене* “. Изглед њихове телесне грађе открива улоге мушкараца и жена. Али да бисмо боље разумели улогу онога што се даје као „ *помоћ* “ Адаму, одговор нам даје њена симболична слика Цркве Христове. Какву „ *помоћ* “ Црква може пружити Христу? Његова улога се састоји у повећању броја изабраних спасених и пристанку да страдају за њега. Исто је и са женом датом Адаму. Лишена Адамове мишићне моћи, њена улога је да рађа и одгаја своју децу док они заузврат не пронађу породицу и тако ће земља бити насељена, према поретку који је Бог заповедио у Пост.1:28: „*И Бог их благослови , и рече им Бог: **Рађайте се и множите се, и напуните земљу и покорите је ; и владај над рибама морским и над птицама небеским, и над сваким живим створењем што се миче по земљи*** .” У својој изопачености, савремени живот је окренуо леђа овој норми. Концентрисани градски живот и индустријско запошљавање заједно стварали су све већу потребу за новцем. Ово је довело до тога да жене напусте своју улогу мајки и раде у фабрикама или у продавницама. Лоше васпитана, деца су постала ђудљива и захтевна и стварају плод насиља 2021. године и потпуно се поклапају са описом који је Павле дао Тимотеју у 2 Тим.3:1 до 9. Позивам вас да одвојите време да прочитате , са свом пажњом коју заслужују, у целини, две посланице које упућује Тимотеју, да би у овим писмима пронашао мерила која је Бог поставио, од почетка,

знајући да се он не мења и да се неће мењати до његовог повратка. на славу у пролеће 2030.

Пост.6:13: „ *Тада Бог рече Ноју: Ја одлучујем о крају сваког тела; јер су испунили земљу насиљем; ево, уништићу их са земљом .*”

Уз неповратно успостављено зло, уништење становника земље остаје једино што Бог може учинити. Бог обзнањује свом једином земаљском пријатељу његов ужасан пројекат јер је његова одлука донета и дефинитивно одлучена. Морамо приметити конкретну судбину коју Бог даје Еноху, једином који улази у вечност без проласка кроз смрт, и Ноју, једином човеку за кога се сматра да је достојан да преживи истребљујући потоп. Јер по његовим речима Бог каже „ *имају ...* “ и „*ја ћу их уништити* “. Пошто је остао веран, Божја одлука није била погођена Нојем.

Пост.6:14: „ *Направи себи ковчег од меког дрвета; распоредићеш овај ковчег у ћелије, и прекрићеш га смолом изнутра и споља .*”

Ноје мора преживети, а не он сам, јер Бог жели да се живот његовог стварања настави до краја 6000 година одабира његовог пројекта. Да би се сачувао одабрани живот током поплава вода, мораће да се изгради плутајући ковчег. Бог даје своја упутства Ноју. Користиће се водоотпорно меко дрво, а лук ће бити водоотпоран премазом од смоле, смоле узете од бора или јеле. Он ће изградити ћелије тако да свака врста живи одвојено како би се избегли стресни сукоби за животиње на броду. Боравак у ковчегу трајаће читаву годину, али дело је упућено од Бога, коме ништа није немогуће.

Пост.6:15: „ *Овако ћеш га направити: ковчег ће бити дугачак триста лаката, широк педесет лаката и висок тридесет лаката .*

Ако је „ *лакат* “ био циновски, могао би бити пет пута већи од Јевреја који је био отприлике 55 цм. Бог је открио ове димензије у стандарду који су познавали Јевреји и Мојсије који су овај извештај примили од Бога. Изграђени лук је дакле био дугачак 165 м, широк 27,5 м и висок 16,5 м. Лук у облику правоугаоне кутије је стога био импозантне величине, али су га градили мушкарци чија је величина била у вези са њим. Јер, за његову висину налазимо три спрата од отприлике пет метара за мушкарце који су и сами мерили између 4 и 5 м висине.

Пост.6:16: „ *Направи прозор за ковчег , који ћеш смањити на лакат на врху; поставићеш врата са стране ковчега; и изградићете нижу причу, другу и трећу .* »

Према овом опису, једина „ *врата* “ ковчега била су постављена на нивоу првог спрата „ *на страни ковчега* “. Ковчег је био потпуно затворен, а испод крова трећег нивоа, један прозор висине 55 цм и ширине требало је да буде затворен до краја потопа, према Пост.8:6. Станари ковчега живели су у тами и вештачкој светлости уљаних лампи током целог потопа.

Пост.6:17: „ *И донећу потоп воде на земљу, да уништи свако тело које има дах живота под небом; све на земљи ће пропасти .*”

Бог жели да овим уништењем остави поруку упозорења људима који ће поново населити земљу након потопа и до повратка у слави Исуса Христа на крају 6000 година божанског пројекта. Сав живот ће нестати са својом

претпотопном нормом. Јер после потопа Бог ће постепено смањити величину живих бића, људи и животиња, на величину афричких пигмеја.

Пост.6:18: „ *Али ја ћу успоставити свој завет с вама; ући ћеш у ковчег, ти и твоји синови, твоја жена и жене твојих синова с тобом .* »

Има осам преживелих од предстојећег потопа, али њих седам има изузетне користи од посебног и појединачног Нојевог благослова. Доказ се појављује у Езе.14:19-20 где Бог каже: „ *Или ако пошаљем пошаст у ову земљу, и излијем свој гнев на њу смртно, да из ње истребим човека и звер, и међу њима је било **Ноје** , Данијел и Јов, живим! говори Господ Јехова, **они не би спасли ни синове ни кћери, него би својом праведношћу спасли своје душе** .” Они ће бити корисни за поновно насељавање земље, али будући да нису на духовном нивоу Нојевог, они уносе у нови свет своју несавршеност којој неће требати дуго да донесе своје лоше плодове.*

Пост.6:19: „ *Од сваког живог бића, од свакога тела, донеси по двоје сваке врсте у ковчег, да их одржиш код себе у животу: биће једно мушко и једно женско.* “

Један пар по врсти „ *свега што живи* ” је само норма неопходна за репродукцију, то ће бити једини преживели међу копненим животињама.

Пост.6:20: „ *Од птица по врсти, и од стоке по врсти, и од свих гмизаваца на земљи по врсти, по две од сваке врсте доћи ће к вама да сачувате њихов живот.* ”

У овом стиху, у свом набрајању, Бог не помиње дивље животиње, али ће се поменути да су укрцане на ковчег у Пост.7:14.

Пост.6:21: „ *А ти, узми од све хране што се једе, и сакупи је код себе, да буде храна теби и њима .* “

Храна потребна за исхрану осам људи и све животиње које су укрцане на годину дана морале су да заузму велико место у ковчегу.

Пост.6:22: „ *Ово је учинио Ноје: извршио је све што му је Бог заповедио .* “

Верно и уз подршку Бога, Ноје и његови синови извршили су задатак који му је Бог дао. И овде, морамо запамтити да је земља један континент који наводњавају само реке и реке. У области планине Арарат где живе Ноје и његови синови, постоји само равница а нема мора. Његови савременици зато виде како Ноје гради плутајућу конструкцију усред бесморског континента. Можемо онда замислити, ругање, сарказам и увреде којима су морали да обасипају од Бога благословену малу групу. Али ругачи ће ускоро престати да се ругају изабранику и биће утопљени у водама потопа у који нису хтели да верују.

Постање 7

Коначно раздвајање поплаве

Пост.7:1: „*Јахве рече Ноју: Уђи у ковчег ти и сав дом твој; јер сам те видео испред себе међу овим нараштајем .*»

Долази тренутак истине и коначно **раздвајање** креације је остварено. „*Уласком у арку*“ животи Ноја и његове породице биће спасени. Постоји веза између речи „*арка*“ и „*праведности*“ коју Бог приписује Ноју. Ова веза пролази кроз будући „*ковчег сведочанства*“ који ће бити свети сандук у коме се налази „*правда*“ Божија, изражена у облику две плоче на којима ће његов прст урезати својих „*десет заповести*“. У овом поређењу, Ноје и његови другови су приказани једнаким у оној мери у којој сви имају користи од спасавања по уласку у арку, чак и ако је Ноје једини достојан да буде поистовећен са овим божанским законом на шта указује божанска прецизност: „*Видео сам у праву си.*“ Ноје је стога био у савршеној сагласности са божанским законом који је у својим принципима већ поучен његовим слугама пре потопа.

Пост.7:2: „*Узмићеш себи седам парова свих чистих животиња, мужјака и његову женку; пар животиња које нису чисте, мужјак и његова женка;*»

Налазимо се у претпотопном контексту и Бог евоцира разлику између животиња класификованих као „*чисте или нечисте*“. Стога је ово мерило старо колико и стварање земље, а у Левитској 11, Бог је само подсетио на ове стандарде које је успоставио од почетка. Бог стога има, попут „*суботе*“, добре разлоге да захтева од својих изабраних, у наше време, поштовање за оно што велича његов успостављени поредак за човека. Одабиром „*седам чистих парова*“ за један „*нечисти*“, Бог показује своју наклоност према чистоти коју обележава својим „печатом“, бројем „7“ освећења времена свог земаљског пројекта.

Пост.7:3: „*и седам парова птица небеских, мушких и женских, да одржавају свој род у животу на лицу целе земље .*“

Због њихове слике о анђеоском небеском животу, спасава се и „*седам парова*“ „*небеских птица*“.

Пост.7:4: „*Још седам дана, и пустићу кишу на земљу четрдесет дана и четрдесет ноћи, и уништићу са лица земље свако створење које сам створио.*“

број „*седам*“ (7) који означава „*седам дана*“ који **раздвајају** тренутак уласка животиња и људи у ковчег, од првих падова воде. Бог ће изазвати непрестану кишу „*40 дана и 40 ноћи*“. Овај број „40“ је број теста. То ће се односити на „*40 дана*“ слања јеврејских шпијуна у земљу хананску и „*40 година*“ живота и смрти у пустињи као резултат њиховог одбијања да уђу у земљу насељену дивовима. И по уласку у своју земаљску службу, Исус ће бити предан у искушење ђавола након „*40 дана и 40 ноћи*“ поста. Такође ће бити „*40 дана*“ између васкрсења Христовог и изливања Светог Духа на Педесетницу.

За Бога, сврха ове обилне кише је да уништи „*бића која је створио*“. Он тако подсећа да као Богу створитељу, животи свих његових створења припадају њему, да их спасе или уништи. Он жели да будућим генерацијама да горку лекцију коју не смеју да забораве.

Пост.7:5: „*Ноје је извршио све што му је Јахве заповедио* .“

Веран и послушан, Ноје није разочарао Бога и извршио је све што му је наредио.

Пост.7:6: „*Ноју је било шест стотина година када је потоп дошао на земљу* . »

Биће дати и други детаљи о времену, али већ овај стих ставља потоп у 600. ^{годину} Нојевог живота. Од рођења његовог првог сина у његовој 500. ^{години}, прошло је 100 година.

Пост. 7:7: „*И Ноје уђе у ковчег са својим синовима, својом женом и женама својих синова, да избегне воде потоп*а .“

Поплаву ће избећи само осам људи.

Пост.7:8: „*Између чистих звери и звери које нису чисте, птица и свега што се миче по земљи*, “

Бог је потврдан. Уђите у ковчег, пар „*свега што се креће по земљи* “ да се спасе. Али од које „*земље*“, претпотопне или постпотопне? Садашње време глагола „*креће*“ сугерише постпотопну земљу из Мојсијевог времена којој се Бог обраћа у својој причи. Ова суптилност би могла оправдати напуштање и потпуно истребљење одређених монструозних врста, непожељних на поново насељеној земљи, ако су постојале пре потоп

Пост.7:9: „*ушао је у ковчег са Нојем, двоје по двоје, мушко и женско, како је Бог заповедио Ноју*“

Принцип се односи на животиње, али и на три људска пара која су формирала његова три сина и њихове жене и његов сопствени, што се тиче њега и његове жене. Божји избор да бира само парове открива нам улогу коју ће им Бог дати: да се размножавају и умножавају.

Пост. 7:10: „*Седам дана касније воде потоп*а су биле на земљи .“

Према овом разјашњењу, улазак у ковчег се догодио десетог дана другог месеца 600. године ^{Нојевог} живота, односно 7 дана пре 17. ^{назначеног} у 11. стиху који следи. Тог десетог дана је сам Бог затворио „*врата*“ ковчега за све његове станаре, према прецизности наведеној у 16. стиху овог 7. поглавља.

Пост.7:11: „*Шест стотина година Нојевог живота, другог месеца, седамнаестог дана у месецу, у тај дан избише сви извори велике бездане, и излише се капије небеске. отворио* »

Бог је изабрао „*седамнаести дан другог месеца*“ 600. Нојеве ^{године} да „*отвори прозоре на небу*“. Број 17 симболизује суд у свом нумеричком коду Библије и њеним пророчанствима.

Рачуница установљена сукцесијом изабраника Ген.6 ставља потоп у 1656. годину, од греха Еве и Адама, односно 4345 година пре пролећа 6001. године краја света који ће се догодити у наш уобичајени календар у пролеће 2030. и 2345 година пре помирбене смрти Исуса Христа која се догодила 3. априла 30. априла нашег лажног и обмањујућег људског календара.

Следеће објашњење ће бити обновљено у Пост.8:2. Призивајући комплементарну улогу „*извора дубина*“, у овом стиху, Бог нам открива да потоп није изазван само кишом која је долазила са неба. Знајући да „*бездан*“ означава земљу која је у потпуности прекривена водом од првог дана

стварања, њени „ извори “ сугеришу пораст нивоа воде узрокован самим морем. Ова појава се добија модификацијом нивоа океанског дна који, идући горе, подиже ниво воде све док не достигне ниво који је првог дана покрио целу земљу. Потапањем понора океана суво је изашло из воде трећег дана, а повратним дејством суво је прекрило воде потопа. Киша звана „ небеске капије “ била је само корисна да укаже на то да је казна дошла са неба, од небеског Бога. Касније ће ова слика „ брва неба “ преузети супротну улогу благослова који долазе од истог небеског Бога.

Пост.7:12: „ Киша је падала на земљу четрдесет дана и четрдесет ноћи .“

Ова појава мора да је изненадила неверне грешнике. Поготово што пре ове поплаве кише није било. Претпотопну земљу наводњавали су и заливали њени токови и потоци; киша стога није била потребна, заменила ју је јутарња роса. И то објашњава зашто су неверници имали потешкоћа да верују у потоп који је Ноје најавио, како речима тако и делом, пошто је саградио ковчег на сувој земљи.

Време „ 40 дана и 40 ноћи “ циља на време суђења. Заузврат, телесни Израел који је тек изашао из Египта биће тестиран током одсуства Мојсија које је Бог држао са собом током овог периода. Резултат ће бити „златно теле“ истопљено уз сагласност Арона, Мојсијевог телесног брата. Потом ће уследити „ 40 дана и 40 ноћи “ истраживања земље Хананске са, као резултат, одбијањем људи да уђу у њу због дивова који је насељавају. Заузврат, Исус ће бити тестиран на „ 40 дана и 40 ноћи “, али овога пута, иако ослабљен овим дугим постом, он ће се одупрети ђаволу који ће га искушавати и на крају ће га оставити без победе. За Исуса, то је оно што је учинило његову земаљску службу могућом и легитимном.

Пост. 7:13: „ Тог истог дана Ноје, Сим, Хам и Јафет, синови Нојеви и Нојева жена, и три жене његових синова с њима, уђоше у арку: “

Овај стих наглашава одабир оба пола људских земаљских створења. Сваког мушкарца прати „ свој помоћник “, његова женка која се зове „ жена “. На тај начин се сваки пар представља у лику Христа и његове Цркве, „његове помоћи“, свог Изабраника кога ће спасити. Зато што је заклон „ковчега” прва слика спасења које ће она открити људима.

Пост.7:14: „ они, и свака звер по врсти, сва стока по врсти, свако гмизавце што гмиже по земљи по своме роду, свака птица по врсти, свака птичица, све што има крила .

Истичући реч „ врста “, Бог подсећа на законе своје природе које човечанство у наше последње време са задовољством оспорава, преступа и доводи у питање животиње, па чак и човечанство. Не може бити већег браниоца чистоте врсте од њега. И он захтева од својих изабраника да деле његово божанско мишљење о овој теми, јер је савршенство његовог првобитног стварања било у овој чистоти и овој апсолутној **одвојености** врста.

Снажно наглашавајући крилату врсту, Бог предлаже земљу и ваздух греха као царство које је подложно ђаволу, који се у Ефесцима назива „ кнез силе ваздуха “. 2:2.

Пост. 7:15: „ Уђоше у ковчег Ноју, два по два, од сваког тела које је имало дах живота .“

Сваки пар који је Бог изабрао **одваја се** од парова своје врсте да би се његов живот наставио након потопа. У овом дефинитивном **раздвајању** , Бог спроводи у дело принцип два пута које ставља испред слободног људског избора: онај од добра води у живот, а онај од зла води у смрт.

Пост.7:16: „ Уђоше мушко и женско, од сваког тела, како је Бог заповедио Ноју. Тада му је Јахве затворио врата . »

Сврха репродукције „ врсте ” је овде потврђена помињањем „ мушко и женско ”.

Ево радње која овом искуству даје сву његову важност и његов пророчки карактер краја времена божанске милости: „ Тада му је Јахве затворио врата “. То је тренутак када се судбина живота и смрти раздвајају **без** могуће промене. Тако ће бити и 2029. године, када ће преживели из тог времена изабрати да поштују Бога и његов седми дан суботе, односно суботу, или да поштују Рим и његову недељу првог дана, према ултиматуму. у виду декрета побуњеног човечанства. Овде ће опет „ врата благодати “ затворити Бог, „ онај који отвара и који затвара “ према Откр.3:7.

Пост.7:17: „ Потоп је био четрдесет дана на земљи. Воде су се повећале и подигле ковчег, и он се уздигао изнад земље .”

Лук је подигнут.

Пост.7:18: „ Вода се повећала и увелико повећала на земљи, и ковчег је плутао на површини воде .“

Ковчег плута.

Пост.7:19: „ Вода се све више повећавала, и све високе горе под целим небом биле су покривене .“

Суво тло нестаје универзално потопљено водом.

Пост. 7:20: „ Вода се подигла петнаест лаката изнад гора, и била је покривена .“

Највишу планину тог времена покрива око 8 м воде.

Пост. 7:21: „ Изгинуло је све што се кретало по земљи, и птице и стока и животиње, све што је пузало по земљи, и сви људи. “

Све животиње које удишу ваздух се даве. Прецизност у вези са птицама је утолико интересантнија јер је потоп пророчанска слика последњег суда, на коме ће небеска бића, као што је Сатана, бити уништена заједно са земаљским бићима.

Пост. 7:22: „ Све што је имало дах, дах живота у ноздрвама, и што беше на сувој земљи, умрло је .

Сва жива бића створена као човек чији живот зависи од његовог даха умиру утопљена. Ово је једина сенка над казном поплаве, јер је кривица стриктно на човеку и негде је неправедна смрт недужних животиња. Али да би потпуно удавио бунтовно човечанство, Бог је приморан да уништи са њима оне животиње које попут њих удишу ваздух земљине атмосфере. Коначно, да бисте разумели ову одлуку, узмите у обзир да је Бог створио земљу за човека створеног на његову слику, а не за створење створене да га окружује, прати и, у случају стоке, да му служи.

Пост.7:23: „ Свако створење што беше на лицу земље истријебљено је од људи и стоке и гмизаваца и птица небеских: истријебљени су са земље. Остао је само Ноје и они који су били с њим у ковчегу .”

Овај стих потврђује разлику коју Бог прави између Ноја и његових људских другова који се налазе у групи са животињама, сви призвани и забринути за оно што је било с њим у ковчегу .”

Пост.7:24: „ Вода је била велика на земљи сто педесет дана .“

„ Сто педесет дана “ почело је након 40 дана и 40 ноћи непрестаних киша које су изазвале поплаву. Постигавши максималну висину од „ 15 лаката “ или приближно 8 м изнад „ највиших планина “ тог времена, ниво воде је остао стабилан „ 150 дана “. Затим ће се постепено смањивати до пресушивања жељеног од Бога.

Напомена : Бог је створио живот у огромном стандарду који се тицао претпотопних људи и животиња. Али након потопа, његов пројекат има за циљ да пропорционално смањи величину свих његових створења, тако да ће се животи рађати у постпотопној норми. По уласку у Ханан, јеврејски шпијуни сведоче да су својим очима видели гроздове толико велике да су била потребна два човека њихове величине да их носе. Смањење величине се стога нужно односи и на дрвеће, воће и поврће. Дакле, Творац никада не престаје да ствара, јер временом своју земаљску творевину модификује и прилагођава новим условима живота који настају. Он је створио, црну пигментацију коже људи који живе изложени јаком сунчевом зрачењу у тропским и екваторијалним пределима земље где сунчеви зраци ударају о земљу под углом од 90 степени. Остале боје коже су мање или више беле или бледе и више или мање бакрене у зависности од количине сунчеве светлости. Али основна црвена Адама (црвена) због крви налази се у свим људским бићима.

Библија не наводи детаљна имена живих препотопних животињских врста. Бог оставља ову тему тајанственом, без икаквог посебног откривења, свако је слободан у свом начину замишљања ствари. Међутим, изнео сам хипотезу да, желећи да овом првом облику земаљског живота да савршен карактер, Бог у то време није створио праисторијска чудовишта чије кости данас научни истраживачи налазе у тлу земља. Такође, износим могућност да их је створио Бог после потопа, да би појачао проклетство земље за људска бића која ће се, брзо, поново окренути од њега. Ако се одвоје од њега, они ће изгубити своју интелигенцију и велико знање које је Бог дао од Адама до Ноја. Ово, до те мере да ће се човек на одређеним местима на земљи наћи у деградираном стању „пећинског човека“ напаћеног и угроженог дивљим животињама, које ће у групама ипак моћи да уништи уз драгоцену помоћ природних лошег времена и милосрдне воље Божије.

Постање 8

Тренутачно раздвајање становника ковчега

Пост.8:1: „ Бог се сетио Ноја и свих животиња и све стоке која је била с њим у ковчегу; и Бог је дао да ветар прође преко земље, и воде утихну .”

Будите уверени, он то никада није заборавио, али истина је да ово јединствено окупљање живота затворено у плутајућу арку даје човечанству и животињским врстама тако смањен изглед да изгледају као напуштене од Бога. У ствари, ови животи су савршено сигурни јер их Бог чува као благо. Они су оно што је најдрагоценије: први плодови који поново насељавају земљу и шире се по њеној површини.

Пост.8:2: „ Извори бездани и прозори небески затворише се, и киша више није падала с неба “

Бог ствара воде потопа по својој потреби. Одакле долазе? Са неба, али пре свега од стваралачке силе Божије. Узимајући лик чувара браве, отворио је симболичне небеске капије и долази време када их поново затвара.

Призивајући комплементарну улогу „ извора дубина “, у овом стиху, Бог нам открива да потоп није изазван само кишом која је долазила са неба. Знајући да „ бездан “ означава земљу која је у потпуности прекривена водом од првог дана стварања, њени „ извори “ сугеришу пораст нивоа воде узрокован самим морем. Ова појава се добија модификацијом нивоа океанског дна који, идући горе, подиже ниво воде све док не достигне ниво који је првог дана покрио целу земљу. Потапањем понора океана суво је изашло из воде трећег дана, а повратним дејством суво је прекривило воде потопа. Киша звана „ небеске капије “ била је само корисна да укаже на то да је казна дошла са неба, од небеског Бога. Касније ће ова слика „ брва неба “ преузети супротну улогу благослова који долазе од истог небеског Бога.

Као творац, Бог је могао да створи потоп у трен ока, по својој вољи. Он је ипак више волео да постепено делује на своју већ створену креацију. Тиме показује човечанству да је природа у његовим рукама моћно оружје, моћно средство којим манипулише да би понудио свој благослов или своје проклетство у зависности од тога да ли хода у добру или злу.

Пост. 8:3: „ Воде су отишле са земље, одлазиле и удаљавале се, а воде су се смањивале на крају сто педесет дана .“

После 40 дана и 40 ноћи непрестаних киша праћених 150 дана стабилности на највишем водостају, почиње рецесија. Ниво морског понора се полако спушта али се не спушта тако дубоко као пре потопа.

Пост. 8:4: „ У седмом месецу, седамнаестог дана у месецу, ковчег је почивао на планинама Араратским .“

На крају пет месеци, до дана, „ седамнаестог у седмом месецу “, ковчег престаје да плута; почива на највишој планини Арарату. Овај број „седамнаест“ потврђује крај чина божанског суда. Из овог појашњења произилази да се, током потопа, ковчег није померио далеко од области где су је саградили Ноје и његови синови. И Бог је желео да овај доказ потопа остане видљив до краја света, на овом истом врху планине Арарат коме су

руске и турске власти биле и остале приступ. Али у време које је Он изабрао, Бог је фаворизовао снимање фотографија из ваздуха које су потврдиле присуство комада ковчега затеченог у лед и снег. Данас би сателитско посматрање могло снажно потврдити ово присуство. Али земаљске власти не настоје управо да прославе Бога створитеља; они се према њему понашају као непријатељи, а по свој им правди Бог узвраћа, ударајући их епидемијом и терористичким нападима.

Пост.8:5: „ Воде су се смањивале све до десетог месеца. Десетог месеца, првог дана у месецу, појавили су се врхови планина ”

Смањење воде је ограничено јер ће након поплаве ниво воде бити виши од оног на претпотопној земљи. Древне долине ће остати потопљене и попримити изглед садашњих унутрашњих мора као што су Средоземно море, Каспијско море, Црвено море, Црно море итд.

Пост. 8:6: „ На крају четрдесет дана Ноје је отворио прозор који је направио за ковчег .“

После 150 дана стабилности и 40 дана чекања, по први пут, Ноје отвара мали прозор. Његова мала величина, један лакат или 55 цм, била је оправдана јер је једина намена била да пушта птице које су тако могле да побегну из ковчега живота.

Пост. 8:7: „ Пусту гаврана, и он изађе и врати се, док не пресуши воде на земљи .“

Откриће суве земље евоцира се према редоследу „ тама и светлости “ или „ ноћ и дан “ на почетку стварања. Такође, први послани откривач је **нечисти** „ гавран “, са перјем „ **црним** “ као „ **ноћ** “. Он се понаша слободно независно према Ноју, изабранику Божијем. Стога симболизује мрачне религије које ће се активирати без икаквог односа са Богом.

На прецизнији начин симболизује телесни Израел из старог савеза на који је Бог слао своје пророке у више наврата, као што су доласци и одласци гаврана, да покушају да избаве свој народ од поступака греха. Попут „ гаврана “, овај Израел који је Бог коначно одбацио наставио је своју историју **одвојен** од њега.

Пост. 8:8: „ И пустио је голубицу да види да ли је вода нестала са лица земље .“

Истим редом, **чиста** „ голубица “, са „ **белим** “ перјем попут снега, шаље се у извиђање. Ставља се под знак " дана и светлости ". Као таква, она прориче нови савез заснован на крви коју је пролио Исус Христ.

Пост. 8:9: „ Али голуб не нађе где да подметне табан своје, и врати се к њему у ковчег, јер беше воде по целој земљи. Он пружи руку и узне је, и унесе је са собом у ковчег .”

За разлику од независног црног „ гаврана “, бели „ голуб “ је у блиској вези са Нојем који нуди „ руку да је узме и унесе у арку “ са собом. То је слика везе која повезује изабраника са Богом неба. „ Голуб “ ће једног дана слетети на Исуса Христа када се појави пред Јованом Крститељем да га он крсти.

Предлажем да упоредите ова два библијска цитата; онај из овог стиха: „ Али голуб не нађе места да се одмори њону своје “ са овим стихом из

Мат.8:20: „ *Исус му одговори: Лисице имају јазбине, а птице небеске гнезда; али Син Човечији нема где да склони главу* “; и ови стихови из Јована 1:5 и 11, где говорећи о Христу, оваплоћењу божанске „ светлости “ живота, он каже: „ *Светлост светли у тами, а тама је не прими ... / ... Она је дошла свом народу, а њен народ је није примио.* ” Као што се „ голуб “ вратио Ноју допустивши да га узме у „ своје руке “, васкрсао, Искупитељ Исус Христос се узнео на небеса ка свом божанству као небески Отац, оставивши иза себе поруку на земљи. о откупљењу његових изабраника, његова добра вест под називом „ *Вечно јеванђеље* “ у Откр.14:6. И у Откр. 1:20: он ће их држати „ у својој руци “ у „ *седам епоха* “ које су прорекле „ *седам Цркава* “ где их чини да учествују у божанском освећењу своје „ светлости “ коју сликају „ *седам свећњака* “.

Пост. 8:10: „ *И чекаше још седам дана, и опет пусти голубицу из ковчега.* “

Ово двоструко подсећање на „ *седам дана* “ нас учи да је за Ноја, као и за нас данас, живот успостављен и уређен од Бога у јединству недеље од „ *седам дана* “, такође симболичког јединства „ *седам хиљада* “ година његовог великог спасоносног пројекта. Ово инсистирање на помињању овог броја „ *седам* ” нам омогућава да разумемо важност коју му Бог даје; што ће оправдати да га посебно напада ђаво до повратка у славу Христову који ће окончати његову земаљску власт.

Пост.8:11: „ *Голуб му се вратио увече; и гле, у кљуну му је поцепан маслинов лист. Тако је Ноје знао да се вода смањила са земље.* ”

После дугих времена „ *мрака* “ најављеног речју „ *вече* “, нада у спасење и радост избављења од греха доћи ће под ликом „ *маслине* “, редом старог па новог савеза. Као што је Ноје кроз „ *маслинов лист* “ знао да ће земља којој се надао и очекивала бити спремна да га дочека, „ *синови Божији* “ ће сазнати и разумети да им је царство небеско отворено од стране **посланика небо** Исусе Христe.

Овај „ *маслин лист* “ сведочио је Ноју да је клијање и раст дрвећа поново могући.

Пост.8:12: „ *И чекаше још седам дана; и пусти голубицу. Али никада му се није вратила.* ”

Овај знак је био одлучујући, јер је доказао да је „ *голубица* “ одлучила да остане у природи која му је поново понудила храну.

Као што „ *голуб* “ нестаје након што је пренео своју поруку наде, након што је дао свој живот на земљи да би искупио своје изабране, Исус Христ, „ *Кнез мира* “, напустиће земљу и своје ученике, остављајући их слободнима и независним да воде своје животе до његовог коначног славног повратка.

Пост.8:13: „ *Шест стотина прве године, првог месеца, првог дана месеца, пресушише воде на земљи. Ноје је скинуо покривач са ковчега и погледао, и гле, површина земље се осушила.* ”

Сушење земље је и даље делимично, али обећавајуће, тако да Ноје почиње да отвара кров арке да би погледао спољашњост арке и знајући да је насукан на врху планине Арарат, његова визија се протезала веома далеко и

веома широко преко хоризонта. У искуству поплаве, ковчег поприма слику јајета за излегање. Када се излеже, пиле сама разбија љуску у којој је била затворена. Ноје чини исто; он „ скида покривач са ковчега “ који више неће бити од користи да га заштити од јаке кише. Имајте на уму да Бог не долази да отвори врата ковчега које је сам затворио; то значи да он не доводи у питање нити мења мерило свог суда према земаљским бунтовницима за које ће врата спасења и неба увек бити затворена.

Пост. 8:14: „ У другом месецу, двадесет и седмог дана у месецу, земља се осушила .”

Земља поново постаје насељива након потпуног заточеништва у ковчегу 377 дана од дана укрцавања и затварања врата од стране Бога.

Пост. 8:15: „ Тада је Бог говорио Ноју говорећи: “

Пост. 8:16: „ *Изађи из ковчега, ти и твоја жена, твоји синови и жене твојих синова с тобом .“*

Опет је Бог тај који даје знак за излазак „ковчега “, он који је затворио једина „ врата “ на њеним станарима пре потопа.

Пост. 8:17: „ *Изведите са собом свако живо биће од свакога тела које је с вама, и птице и стоку и све гмизавце што гмижу по земљи; рађајте се и множите се на земљи .*

Сцена личи на ону из петог дана у недељи стварања, али није реч о новом стварању, јер је после потопа поновно насељење земље фаза пројекта проречена за првих 6000 година земаљске историје. . Бог је желео да ова фаза буде ужасна и одвраћајућа. Он је човечанству дао смртоносни доказ ефеката Његовог божанског суда. Доказ који ће се подсетити у 2. Петровој 3:5 до 8: „ *Они заправо желе да занемаре да су небеса некада постојала по Божјој речи, као што је земља узета из воде и формирана помоћу воде, и овим стварима пропаде тадашњи свет, потопљен водом, док се истом речју чувају и чувају садашња небеса и земља за огањ, за дан суда и пропасти безбожника. Али постоји једна ствар, љубљени, о којој не смете да будете незнани, да је код Господа један дан као хиљаду година, а хиљаду година као један дан. ”* Предвиђена ватрена поплава биће остварена крајем седмог миленијума поводом последњег суда, отварањем пламених извора подземне магме која ће прекрити целу површину земље. Ово „ *огњено језеро* “ цитирано у Откр.20:14-15, прогутаће површину земље са својим неверним побуњеним становницима, као и њиховим делима која су желели да привилегују презирући показану љубав према Богу. И овај седми миленијум је проречен седмом даном у недељи, ово по дефиницији „ *један дан је као хиљаду година и хиљаду година је као један дан* “.

Пост. 8:18: „ *И Ноје изиђе са својим синовима, својом женом и женама својих синова .“*

Када су животиње пуштене, представници новог човечанства заузврат излазе из ковчега. Проналазе светлост сунца и огроман и готово неограничен простор који им природа нуди, после 377 дана и ноћи заточеништва у скућеном и мрачном затвореном простору.

Пост. 8:19: „ *Свака животиња, свако гмизавце, свака птица, све што се миче по земљи, према својим врстама, изашло је из ковчега .“*

Излазак из ковчега прориче улазак изабраних у царство небеско, али ће ући само они који су чисти од Бога. У Нојево време то још није случај, пошто ће чисти и нечисти живети заједно, на истој земљи, борећи се једни против других до краја света.

Пост.8:20: „*Ноје је саградио олтар Јахвеу; узео је од свих чистих животиња и од свих чистих птица, и принео је жртве паљенице на олтару*”

Жртва паљеница је чин којим изабрани Ноје показује Богу своју захвалност. Смрт невине жртве, у овом случају животиње, подсећа Бога створитеља на начин на који ће, у Исусу Христу, доћи да искупи душе својих изабраних. Чисте животиње су достојне да сликају жртву Христову која ће оличити савршену чистоту у целој његовој души, телу и духу.

Пост.8:21: „*Господ је осетио пријатан мирис, и Јахве је рекао у свом срцу: Нећу више проклињати земљу ради човека, јер су мисли у срцу човечјем зле од почетка. и нећу више убијати свако живо биће, као што сам учинио .”*

Жртва паљеница коју је Ноје принео је аутентични чин вере и послушне вере. Јер, ако приноси жртву Богу, то је као одговор на обред жртвовања који му је наредио, много пре него што је томе поучио Јевреје који су изашли из Египта. Израз „*пријатан мирис*“ не односи се на божанско чуло мириса, већ на његов божански Дух који цени и послушност својих верних изабраника и пророчку визију коју овај обред даје својој будућој самилосној жртви, у Исусу Христу.

До последњег суда више неће бити разорне поплаве. Искуство је управо показало да је човек природно и наследно „*зло*“ у телу, као што је Исус рекао о својим апостолима у Матеју 7:11: „*Ако, дакле, будући зли као што јесте, знате да дате добре дарове својој деци, колико ће више Отац ваш који је на небесима дати добре дарове онима који га моле .”* Бог ће стога морати да украти ову „*злу*“ „*животињу*“, мишљење које дели Павле у 1. Кор. 2:14, и показујући у Исусу Христу снагу своје љубави према њима, неки од оних који се *називају* „*зли*“ постаће изабрани.верни и послушни људи .

Пост. 8:22: „*Докле год земља траје, сетва и жетва, хладноћа и врућина, лето и зима, дан и ноћ, неће престати .“*

Ово осмо поглавље завршава се подсећањем на смењивање апсолутних супротности које владају условима земаљског живота од првог дана стварања у којем је својим устројством „дан и ноћ“ Бог открио земаљску борбу између „*таме*“ и „*светлост*“ која ће на крају победити кроз Исуса Христа. У овом стиху он наводи ове екстремне промене које су последица тога што је сам грех последица слободног избора датог овим небеским и земаљским створењима која су стога слободна да га воле и служе или да га одбацују до те мере да га мрзе. Али последица ове слободе биће живот за присталице добра и смрт и уништење за оне зла, као што је потоп управо показао.

Све наведене теме носе духовну поруку:

„ *Сетва и жетва* “: предлажу почетак евангелизације и крај света; слике које је Исус Христос преузео у својим параболама, посебно у Матеју од 13:37 до 39: „ *Он одговори: Ко сеје добро семе је Син човечји; поље је свет; добро семе су синови царства; кукољ су синови злога; непријатељ који га је посејао је ђаво; жетва је смак света ; жетеоци су анђели .*”

„ *Хладноћа и врућина* “: „ *врелина* “ се наводи у Откр.7:16: „ *Неће више гладовати, нити жеђати, нити ће их сунце ударати, нити ће их врелина .*... Али, сасвим супротно, „ *хладноћа* “ је такође последица проклетства греха.

„ *Љето и зима* “: ово су два годишња доба екстрема, оба подједнако непријатна као и друга у свом вишку.

„ *Дан и ноћ* “: Бог их наводи редоследом који му човек даје, јер у његовом пројекту, у Христу долази време дана, оно позива да уђемо у његову милост, али после овог времена долази оно „ *ноћ када нико не може да ради* ” према Јовану 9:4, то јест, да промени своју судбину јер је она дефинитивно одређена за живот или за смрт од краја времена благодати.

Постање 9

Одвајање од норме живота

Пост.9:1: „ *И благослови Бог Ноја и синове његове, и рече им: Рађајте се и множите се и напуните земљу.* »

Ово ће бити прва улога коју Бог даје живим бићима одабраним и спасеним у ковчегу који су изградили људи: Ноју и његова три сина.

Пост.9:2: „ *Бићеш страх и ужас свакој звери земаљској, и свакој птици небеској, и сваком створењу што се миче по земљи, и свакој риби морској: избављени су у твоје руке .*”

Животињски живот свој опстанак дугује човеку, због чега ће, чак и више него пре потопа, човек моћи да доминира над животињама. Осим када због страха или иритације животиња изгуби контролу, по правилу, све животиње се плаше човека и покушавају да побегну од њега када га сретну.

Пост.9:3: „ *Све што се креће и има живот биће вам храна ; све ћу вам ово дати као зелену траву .*“

Ова промена у исхрани има неколико оправдања. Не придајући превелики значај приказаном поретку, прво, наводим непосредно одсуство биљне хране исцрпљене током поплава, а земља прекривена сланом водом која постаје делимично стерилна само ће постепено повратити своју пуну и потпуну плодност и своју продуктивност. Штавише, успостављање јеврејских обреда жртвовања захтеваће, у своје време, конзумирање меса жртве жртвованог у пророчкој визији Свете вечере где ће се хлеб јести као симбол тела Исуса Христа, и сок од грозђа испијан као симбол његове крви. Трећи разлог, мање прихватљив, али ништа мање истинит, јесте то што Бог жели да скрати човеков животни век; а конзумирање меса које се квари и

уноси у људско тело елементе деструктивне за живот биће основа успеха нечије жеље и одлуке. Само искуство са вегетаријанском или веганском исхраном даје личну потврду. Да бисмо ојачали ову мисао, имајте на уму да Бог не забрањује човеку да једе **нечисте животиње**, иако су штетне по његово здравље.

Пост.9:4: „ *Само не једите месо с душом његовом, са крвљу његовом* .”

Ова забрана ће остати важећа у старом завету према Лев.17:10-11: „ *Ако човек из дома Израњевог или странца који бораве међу њима једе крв било које врсте, окренућу лице своје против онога који једе крви, и истребићу га из народа његовог.* “ и у вестима, према Делима апостолским 15:19 до 21: „ *Зато сматрам да не стварамо потешкоће онима од незнабожаца који се обраћају Богу, већ да им пишемо да се уздржавају од прљавитине идола, од блуда, од задављених ствари и од крви. Јер, током многих генерација, Мојсије је имао људе у сваком граду који га проповедају, пошто се чита сваке суботе у синагогама.* ”

Бог назива „ *душом* “ целокупно створење сачињено од тела од тела и духа који је потпуно зависан од тела. У овом месу, моторни орган је мозак који се снабдева крвљу која се са сваким удахом прочишћава кисеоником који усисава плућа. У живом стању, мозак ствара електричне сигнале који стварају мисао и памћење и управља функционисањем свих других телесних органа који чине физичко тело. Улога „крви“ која је, штавише, по геному јединствена за сваку живу душу, не сме се конзумирати из здравствених разлога, јер носи отпад и нечистоће створене по целом телу, а из духовног разлога. Бог је на апсолутно искључив начин, за своје верско учење, резервисао принцип пијења крви Христове, али само у симболизованом облику сока од грожђа. Ако је живот у крви, онај ко пије крв Христову обнавља се у Његовој светој и савршеној природи, по правом принципу који каже да је тело саздано од онога што храни.

Пост.9:5: „ *Знајте и ово, тражићу крв ваших душа, тражићу је од сваке животиње; и тражићу душу човека од човека, од човека који му је брат.* ”

Живот је најважнији за Бога Творца који га је створио. Морамо га саслушати да бисмо схватили какво је згражање злочина према њему, правом власнику одузетог живота. Као такав, он је једини који може да легитимише наређење да се одузме живот. У претходном стиху, Бог је овластио човека да узме животињски живот како би га учинио храном, али овде је реч о злочину, о убиству које дефинитивно ставља тачку на људски живот. Овај уклоњени живот више неће имати прилику да се приближи Богу, нити да буде сведок промене понашања ако до тада није био у складу са његовим мерилем спасења. Овде Бог поставља темеље закона одмазде, „око за око, зуб за зуб и живот за живот“. Животиња ће платити за убиство човека сопственом смрћу, а човек Каиновог стила биће убијен ако убије сопственог крвног „ **брата** “ *Абеловог типа*.

Пост.9:6: „ *Ако ко пролије крв човечију, од човека ће се пролити крв његова; јер је Бог створио човека на своју слику.* ”

Бог не настоји да повећа број смртних случајева, јер, напротив, одобравањем убијања убице, он рачуна на ефекат одвраћања и да, због ризика који настаје, највећи број људи научи да контролишу своје понашање. агресивност, како не би постали атентатор, заузврат, достојан смрти.

Само онај ко је подстакнут стварном и аутентичном вером може схватити шта значи „*Бог створи човека по лику свом*“. Нарочито када човечанство постане монструозно и одвратно као што је данас случај у западном свету и свуда на земљи заведен научним сазнањима.

Пост.9:7: „*А ви се рађајте и множите се, раширите се по земљи и множите се на њој*.“

Бог заиста жели ово умножавање, и са добрим разлогом, број изабраних је тако мали, чак и у односу на позване који падају на путу, да што је већи број његових створења, то ће више моћи међу њима. да пронађе и изабере своје изабранике; јер према прецизности забележеној у Дан.7:9, пропорција је један милион изабран за десет милијарди позваних, или 1 за 10.000.

Пост.9:8: „*Бог је поново говорио Ноју и његовим синовима с њим, говорећи:*“

Бог се обраћа четворици мушкараца јер дајући доминацију мушком представнику људске врсте, они ће бити сматрани одговорним за оно што су дозволили да ураде жене и деца који су стављени под њихову власт. Доминација је знак поверења који Бог нуди људима, али их чини потпуно одговорним пред његовим лицем и његовом судом.

Пост.9:9: „*Ево, ја успостављам завет свој с тобом и са твојим потомцима после тебе;*»

За нас је данас важно да схватимо да смо ми оно „*семе*“ са којим је Бог успоставио свој „*завет*“. Савремени живот и његови атрактивни изуми не мењају ништа о нашем људском пореклу. Ми смо наследници новог почетка који је Бог дао човечанству после страшног потопа. Завет успостављен са Нојем и његова три сина је специфичан. Она обавезује Бога да више не уништава читаво човечанство водама потопа. Након тога ће доћи савез који ће Бог успоставити са Аврамом, а који ће се испунити у своја два узастопна аспекта фокусирана, буквално у времену и духовном, на искупитељску службу Исуса Христа. Овај савез ће у основи бити индивидуалан као и статус спасења који је у питању. Током 16 векова који ће претходити његовом првом доласку, Бог ће открити свој план спасења кроз верске обреде наређене јеврејском народу. Затим, након остварења у Исусу Христу овог плана откривеног у свој својој светлости, још отприлике 16 векова ће неверство смењивати верност и 1260 година, најмрачнија тама ће владати под окриљем папе Римског. Од 1170. године, када је Петар Валдо поново могао да практикује чисту и верну хришћанску веру уз поштовање праве суботе, после њега су изабрани мање просвећени изабрани званичници у делу реформације ангажовани, али не и завршени. Такође, Бог је тек од 1843. године, кроз двоструку проверу вере, успео да међу пионирима адвентизма пронађе верне изабранике. Али још увек је било

прерано да у потпуности разумеју мистерије откривене у његовим пророчанствима. Знак савеза са Богом је у сваком тренутку доношење и примање његове светлости, због чега дело које пишем у његово име, да просветлим његове изабранике, представља „сведочење Исуса“, његовог последњег облика, знак да је његов савез врло стваран и потврђен.

Пост.9:10: „ са сваким живим бићем које је с вама, и птицама и стоком и сваком звером земаљском, било са свим што је изашло из ковчега, било са свим зверима земаљским .

Савез представљен од Бога тиче се и животиња, свега што живи и што ће се размножавати на земљи.

Пост.9:11: „ Утврђујем свој завет с вама: неће више бити уништено тело од воде потопа, нити ће бити потопа да уништи земљу .“

Лекција коју је дала поплава мора остати јединствена. Бог ће сада ући у блиску борбу јер је његов циљ да освоји срца својих изабраних.

Пост.9:12: „ И рече Бог: Ово је знак завета који ја постављам између мене и вас, и свакога живог што је с вама, у све нараштаје: “

Овај знак који Бог даје тиче се свега живог, чистог и нечистог. То још није знак припадности његовој личности, што ће бити субота седмог дана. Овај знак подсећа жива бића на своју обавезу да их никада више неће уништити водама потопа; то је њена граница.

Пост.9:13: „ Поставио сам свој лук у облаке, и то ће бити знак завета између мене и земље “

Наука ће објаснити физички узрок постојања дуге. То је распад светлосног спектра сунчеве светлости која пада на танке слојеве воде или високе влажности. Сви су приметили да се дуга појављује када пада киша, а сунце баца своје светлосне зраке. Остаје чињеница да киша подсећа на потоп, а сунчева светлост слика упадљиве, благотворне и умирујуће светлости Божије.

Пост.9:14: „ Када скупим облаке изнад земље, лук ће се појавити у облацима; »

Облаке је стога Бог измислио да стварају кишу тек после потопа и истовремено као принцип дуге. Међутим, у нашим одвратним временима, безбожни мушкарци и жене су искривили и упрљали ову тему дуге тако што су преузели овај симбол божанског савеза како би га учинили акронимом и амблемом окупљања сексуалних изопачених. Бог у томе мора пронаћи добар разлог да удари ово одвратно и непоштовање човечанство према њему и људској врсти. Ускоро ће се појавити последњи знаци његовог беса, који гори као ватра и разарајући као смрт.

Пост.9:15: „ И сетићу се завета свог између мене и вас, и сваког живог створења од свакога тела, и воде више неће постати потоп да уништи свако тело .

Читајући ове речи доброте које долазе из Божјих уста, мерим парадокс размишљајући о речима које он данас може да изговори због људске изопачености која је достигла ниво препотопа.

Бог ће одржати своју реч, неће више бити водене поплаве, али за све бунтовнике је резервисана огњена поплава за дан суда; на шта нас је

подсетио апостол Петар у 2. Петровој 3:7. Али пре овог последњег суда, и пре Христовог повратка, доћи ће нуклеарна ватра Трећег светског рата или „б. ^{труба}“ из Откр. 9:13 до 21, у облику вишеструких и злокобних смртоносних „печурака“. , одузимају уточишта неједнакости која су постали велики градови, били главни градови или не, планете Земље.

Пост.9:16: „*Лук ће бити у облаку; и погледаћу на њега, да се сетим вечног завета између Бога и сваког живог створења, и сваког тела које је на земљи.*”

То време је далеко од нас и могло би да остави нове представнике човечанства са великом надом да избегну грешке које су починили претпотопни. Али данас нада више није дозвољена јер се плод препотопа појављује свуда међу нама.

Пост.9:17: „*И рече Бог Ноју: Ово је знак савеза који успостављам између себе и сваког тела које је на земљи.*“

Бог наглашава карактер овог савеза који је успостављен са „сваким телом“. Ово је савез који ће се увек тицати човечанства у колективном смислу.

Пост.9:18: „*Нојеви синови, који су изашли из ковчега, били су Сим, Хам и Јафет. Хам је био отац Ханана.*”

Дато нам је појашњење: „*Хам је био отац Ханана*“. Запамтите, Ноје и његови синови су сви дивови који су остали величине препотопа. Тако ће дивови наставити да се множе, посебно у земљи „Ханаан“, на којој ће их на своју несрећу открити Јевреји који напуштају Египат, јер ће их страх изазван њиховом величином осудити на 40 година лутања по пустињи. и тамо умрети.

Пост.9:19: „*Ово су три Нојева сина, и њихови потомци населише сву земљу.*“

Имајте на уму да су првобитно сви препотопни имали једног човека за своје порекло: Адама. Нови живот након потопа изграђен је на три особе, Шему, Чаму и Јафету. Народи њихових потомака биће стога **раздвојени и подељени** . Свако ново рођење биће повезано са својим патријархом, Симом, Хамом или Јафетом. Дух поделе ће се ослањати на ово различито порекло како би супротставио људе који су везани за традицију својих предака.

Пост.9:20: „*Ноје је почео да обрађује земљу и сади винову лозу.*“

Ова активност, све у свему, у границама нормале, ипак ће имати озбиљне последице. Пошто на крају своје култивације, Ноје бере грозђе, а цеђени сок је оксидирао и пио је алкохол.

Пост.9:21: „*Напио се вина и напио се, и открио се усред свог шатора.*»

Губећи контролу над својим поступцима, Ное верује да је сам, открива се и потпуно се свлачи.

Пост.9:22: „*Хам, отац Хананов, виде голотињу свог оца, и пријави га напољу двојици браће.*»

У то време, људски ум је још увек био веома осетљив на ову голотињу коју је открио грешни Адам. А Чем, забављен и сигурно помало

подругљив, има лошу идеју да своје визуелно искуство пријави своја два брата.

Пост.9:23: „*Тада Сим и Јафет узеше огртач, и метнуше га на своја рамена, и пођоше уназад, и покрише голо тињу оца свога; како су им лица била окренута, не виде голо тињу оца свога.*”

Уз све неопходне мере предострожности, два брата су покрила голо тело свог оца.

Пост. 9:24: „*Када се Ноје пробудио из вина, чуо је шта му је његов млађи син учинио.*“

Тако да су два брата морала да га поуче. И ова оптужба ће узбудити Ноја који сматра да је његова част као Оца нарушена. Он није добровољно пио алкохол и био је жртва природне реакције сока од грозња који временом оксидира и чији се шећер претвара у алкохол.

Пост.9:25: „*И рече: Проклет био Ханан! Нека буде роб робова своје браће!*»

У ствари, ово искуство служи само као изговор да Бог створитељ прорече о потомцима Нојевих синова. Јер сам Ханан није имао никакве везе са поступком свог оца Хама; стога је био невин за своју кривицу. И проклео га је Ноје, који ништа није учинио. Успостављена ситуација почиње да нам открива принцип Божијег суда који се појављује у другој од његових десет заповести прочитаних у Изл.20:5: „*Не клањај им се, нити им служи ; јер ја, Јахве, Бог твој, Бог сам љубоморан, који наносим безакоње очева на дјецу до трећег и четвртог кољена оних који ме мрзе.*” У овој очигледној неправди лежи сва мудрост Божија. Јер, размислите о томе, веза између сина и оца је природна и син ће увек стати на страну свог оца када је нападнут; са ретким изузецима. Ако Бог удари оца, син ће га мрзети и бранити оца. Проклињући сина Ханана, Ноје кажњава Хама, оца забринутог за успех својих потомака. А Ханан ће, са своје стране, сносити последице тога што је Хамов син. Због тога ће доживети трајну огорченост на Ноја и два сина које благосиља: Сема и Јафета. Већ знамо да ће потомке Канаана Бог уништити да би Израелу, свом народу ослобођеном египатског ропства (још један Хамов син: Мизраим), понудио своју националну територију.

Пост.9:26: „*И опет рече: Благословен Јахве, Бог Симов, и нека им Ханан буде роб!*»

Ноје прориче над својим синовима план који Бог има за сваког од њих. Тако ће потомци Ханана бити робови Семових потомака. Цхам ће се проширити према југу и населити афрички континент до садашње земље Израела. Сем ће се ширити према истоку и југоистоку, насељавајући садашње арапске муслиманске земље. Из Халдеје, данашњег Ирака, Абрахам ће израсти као чисти семит. Историја то потврђује, хананска Африка је заиста била роб Арапа који потичу од Шема.

Пост.9:27: „*Нека Бог прошири имање Јафетово, и нека пребива у шаторима Симовим, и нека им Ханан буде роб!*»

Јафет ће се ширити на север, исток и запад. Дуго ће север доминирати југом. Хришћанизоване земље севера ће доживети технички и

научни развој који ће им омогућити да експлоатишу арапске земље југа и поробе народе Африке, потомке Ханана.

Пост. 9:28: „ *Ноје је живео после потопа три стотине и педесет година* .“

Током 350 година, Ноје је могао да сведочи о потопу својим савременицима и да их упозори на грешке препотопа.

Пост.9:29: „ *Сви Нојеви дани бејаше девет стотина и педесет година; онда је умро* .”

Године 1656., године Адамовог потопа, Ноје је имао 600 година, па је умро 2006. од Адамовог греха, са 950 година. Према Пост.10:25, приликом рођења „ *Пелека* “, 1757. године, „ *земља је била подељена* “, од Бога због искуства побуњеничке побуне краља Нимрода и његове вавилонске куле. Подела, или **одвајање**, била је последица различитих језика које је Бог дао народима како би се они **одвојили** и не би више чинили јединствени блок пред његовим лицем и његовом вољом. Ноје је стога доживео тај догађај и тада је имао 757 година.

Када је Ноје умро, Аврам се већ родио (1948., 2052 године пре смрти Исуса Христа која се налази у 30. години нашег заједничког лажног календара), али је био у Уру, у Халдеји, далеко од Ноја који је живео на северу према Моунт Арарат.

Рођен 1948. године, када је његов отац Терах имао 70 година, Абрам је напустио Харан, да би одговорио на Божију наредбу, у 75. години 2023. године, односно 17 година након Нојеве смрти 2006. Духовна штафета савеза је тако осигурано и остварено.

Са 100 година, 2048. године, Абрам постаје Исаков отац. Умро је са 175 година 2123. године.

Са 60 година, 2108. године, Исак је постао отац близанаца Исава и Јакова, према Пост.25:26.

Постање 10

Раздвајање народа

Ово поглавље нас упознаје са потомцима Нојева три сина. Ово откривење ће бити корисно јер ће се Бог у својим пророчанствима увек позивати на оригинална имена дотичних територија. Нека од ових имена се лако могу идентификовати као актуелна имена јер су сачувала главне корене, примере: „ *Мадај* ” за Меде, „ *Тубал* ” за Тоболск, „ *Мешеч* ” за Москву.

Пост.10:1: „ *Ово су потомци Нојевих синова, Сим, Хам и Јафет. После потопа су им се родили синови.* »

Јафетови синови

Постанак 10:2: „ Синови Јафетови били су: Гомер, Магог, Мадај, Јаван, Губал, Мешех и Тирас . »

„ Мадаи “ је медији; “ Јаван ”, Грчка; „ Губал “, Тоболск, „ Мешеч “, Москва.

Пост.10:3: „ Гомерови синови: Ашкеназ, Рифат и Тогарма. »

Пост.10:4: „ Синови Јаванови: Јелисеј, Тарсис, Китим и Доданим. »

„ Тарисипи “ значи Тарс; „ Китим “, Кипар.

Пост.10:5: „ Њима су острва народа била насељена према својим земљама, **према њиховом језику** , према њиховим породицама, према њиховим нацијама. »

Израз „ острва нација “ односи се на западне нације данашње Европе и њихова велика проширења као што су Америка и Аустралија.

Прецизност „ **према језику сваке особе** “ наћи ће своје објашњење у искуству Вавилонске куле откривеном у Пост.11.

Хамови синови

Пост.10:6: „ Хамови синови су били: Куш, Мизраим, Пут и Ханан. »

Куш означава Етиопију; “ Мизраим ”, Египат; „ Пут “, Либија; и „ Ханаан “, данашњи Израел или древна Палестина.

Пост.10:7: „ Кушеви синови: Сава, Хавила, Сабта, Рема и Сабтека. Раемини синови: Себа и Дедан. »

Пост.10:8: „ Куш је такође родио Нимрода; управо он је почео да буде моћан на земљи. »

Овај краљ „ Нимрод “ ће бити градитељ „ Вавилонске куле “, узрока одвајања **језика** од Бога који **раздвајају** и изолују људе на народе и нације према Пост.11.

Пост.10:9: „ Био је храбар ловац пре Јахве; зато се каже: Као Нимрод, храбар ловац пред Јахвеом. »

Пост. 10:10: „ Прво је владао над Вавилоном, Ерехом, Акадом и Калнеом, у земљи Сенар. »

„ Вавилон ” означава древни Вавилон; „ Акад “, древна Акадија и садашњи град Багдад; „ Сјај “, Ирак.

Пост.10:11: „ Из те земље дође Ашур; саградио је Ниниву, Рехобот Хир, Калах, ”

„ Асур “ се односи на Асирију. „ Нинива “ је постала оно што је сада Мосул.

Пост.10:12: „ и Ресен између Ниниве и Калаха; то је велики град. »

Ова три града су се налазила у данашњем Ираку на северу и дуж реке „Тигар“.

Пост. 10:13: „ Мицраим је родио Лудиме, Анамима, Лехабима, Нафтухима, “

Пост.10:14: „ Патруси, Каслухим, од којих су потекли Филистеји, и Кафторими. »

„ Филистинци “ означавају садашње Палестинце, који су још у рату против Израела као у старом савезу. Они су синови Египта, још једног

историјског непријатеља Израела до 1979. године када је Египат склопио савез са Израелом.

Постанак 10:15: „*Ханан роди Сидона свог првенца, а Хета;*»

Пост.10:16: „*и Јевусеји, и Аморејци, и Гиргашеји,*“

„*Јебус*“ означава Јерусалим; „*Аморејци*“ су били први становници територије коју је Бог дао Израелу. Иако су остали у циновској норми, Бог их је погубио и збрисао отровним стршљенима пред својим народом да би ослободио место.

Пост. 10:17: „*Евеји, Аркејци, Синити,*“

„*Грех*“ се односи на Кину.

Пост. 10:18: „*Арвадци, Земарци, Хамати. Тада су се породице Хананејске распришле.*»

Пост.10:19: „*Границе Хананаца биле су од Сидона, на страни Герара, до Газе, и на страни Содоме, Гоморе, Адме и Себоима, све до Леше.*»

Ови древни називи разграничавају земљу Израел на западној страни од севера где је Сидон до југа где се још увек налази данашња Газа, и на источној страни од југа, према оснивању Содоме и Гоморе на том месту „Мртвог мора“, на северу где се налази Зебоим.

Пост.10:20: „*Ово су синови Хамови, по породицама својим, према језицима својим, према земљама својим, према својим народима.*»

Симови синови

Пост.10:21: „*Симу, оцу свих Хеберових синова и брату Јафету старијем, рођени су синови.*»

Пост.10:22: „*Симови синови били су: Елам, Асур, Арпакиад, Луд и Арам.*»

„*Елам*“ означава древни персијски народ данашњег Ирана, као и Аријевце у северној Индији; „*Асур*“, древна Асирија данашњег Ирака; „*Луд*“, можда Лод у Израелу; „*Арам*“, Арамејци из Сирије.

Пост.10:23: „*Арамови синови: Уз, Хул, Гетер и Маи.*»

Постанак 10:24: „*Арпакиад је родио Шелаха; а Шелах роди Хебера.*

»

Пост.10:25: „*Хеверу су се родила два сина: једном се звао Пелег, јер се у његово време земља поделила, а брату његовом беше име Јоктан.*»

У овом стиху налазимо прецизност: „*јер се у његово време земља поделила*“. Њему дугујемо могућност да у 1757. годину Адамовог греха датирамо раздвајање **језика** као резултат покушаја бунтовничког уједињења подизањем Вавилонске куле. Стога је време владавине краља Нимрода.

Пост. 10:26: „*Јоктан је родио Алмодада, Шелефа, Хазармавета, Јераха,*“

Пост. 10:27: „*Хадорам, Узал, Дикла,*”

Пост. 10:28: „*Овал, Абимаел, Сава,*“

Пост.10:29: „*Офир, Хавила и Јобаб. Све су то били Јоктанови синови.*»

Пост. 10:30: „*Они су живели од Меше, на страни Сефара, чак до планине на истоку.*»

Пост.10:31: „ Ово су синови Семови, по породицама својим, према језицима својим, према земљама својим, према својим народима. »

Пост.10:32: „ Ово су породице синова Нојевих, према њиховим нараштајима, према њиховим народима. **И од њих су настали народи који су се раширили по земљи после потопа .** »

Постање 11

Раздвајање по језицима

Пост. 11:1: „ Сва земља је имала један језик и исте речи . “

Бог овде подсећа на логичну последицу чињенице да цело човечанство потиче од једног пара: Адама и Еве. Говорни језик се стога преносио на све потомке.

Пост. 11:2: „ Када су одлазили са истока, нађоше равницу у земљи Сенар, и настанише се тамо . “

На „истоку“ земље „Схинер“ у данашњем Ираку био је данашњи Иран. Напуштајући више области, људи се окупљају у равници, добро наводњеној двема великим рекама, „Еуфратом и Тигрисом“ (хебрејски: Пхрат и Хидкекел) и плодној. Ово место је у своје време изабрао и Лот, Авраамов нећак, када се одвојио од стрица. Велика равница ће фаворизовати изградњу великог града, „ Вавилон “, који ће остати познат до краја света.

Постанак 11:3: „ Рекли су један другоме: дођите! Хајде да направимо цигле, и да их испечемо у ватри. И цигла им је служила као камен, а битумен им је служио као цемент .

Окупљени више не живе у шаторима, откривају производњу печених цигала које омогућавају подизање трајних стамбених конструкција. Ово откриће је извор свих градова. Током њиховог ропства у Египту, производња ових цигли, за изградњу Рамзеса за фараона, биће узрок патње Јевреја. Разлика је у томе што њихове цигле неће бити печене у ватри, већ од земље и сламе, биће сушене на жарком сунцу Египта.

Постанак 11:4: „ И опет рекоше: Хајдемо! Саградимо себи град **и кулу чији врх сеже до неба** , и направимо себи име, да се не бисмо расули по целој земљи . ”

Нојеви синови и његови потомци живели су раштркани по земљи, као номади, и увек у шаторима прилагођеним њиховим путовањима. Бог у овом откривењу циља на тренутак када по први пут у људској историји људи одлуче да се населе на неко место иу сталне настамбе, чинећи тако први седелачки народ. И ово прво окупљање наводи их да се уједине како би покушали да избегну раздвајање **које** доводи до свађа, туча и смрти. Научили су од Ноја о злоћи и насиљу препотопа; до те мере да је Бог морао да их уништи. А да би боље контролисали ризик од поновног прављења истих грешака, они мисле да ће блиским окупљањем на једном месту успети да избегну ово насиље. Изрека каже: снага је у бројевима. Од времена

Вавилонa, сви велики владари и велике доминације заснивају своју снагу на уједињењу и окупљању. У претходном поглављу се цитирао краљ Нимрод који је, по свему судећи, био први обједињујући вођа човечанства свог времена, управо изградњом Вавилонске куле и њене куле.

У тексту се наводи: „ **кула чији врх додирује небо** “. Ова идеја „додиривања неба“ указује на намеру придруживања Богу на небу како би му се показало да људи могу без њега и да имају идеје да избегну и сами реше своје проблеме. То није ништа више и ништа мање него изазов Богу створитељу.

Пост. 11:5: „ *Јахве је сишао да види град и кулу коју су синови људски градили.* “

То је само слика која нам открива да Бог познаје пројекат човечанства поново оживљеног бунтовним мислима.

Пост.11:6: „ *И рече Јахве: Ево, они су један народ, и сви имају један језик, и ово је оно што су предузели; сада их ништа не би спречило да ураде све што су планирали.* ”

На ситуацији у време Вавилонa завиде савремени универзалисти који сањају о овом идеалу: формирању јединственог народа и говорењу јединственог језика. А наше универзалисте, попут оних које је Нимрод окупио, није брига шта Бог мисли о овој теми. Међутим, 1747. године од Адамовог греха, Бог је проговорио и изразио своје мишљење. Како његове речи говоре, идеја о људском пројекту му не прија и нервира га. Међутим, нема говора о њиховом поновном уништењу. Али запазимо да Бог не оспорава делотворност приступа бунтовног човечанства. Она има само један недостатак и то за њега: што се више окупљају, то га више одбијају, више му не служе, или још горе, служе лажним божанствима пред његовим лицем.

Ген.11:7: „ *Хајде! Хајде да сиђемо доле, па да им побркамо језик, да више не чују језик једни других.* ”

Бог има своје решење: „ *помешајмо њихов језик, да више не чују језик једни других* “. Ова акција има за циљ да изазове божанско чудо. Мушкарци се у трену изражавају на различитим језицима и не разумевајући се више, принуђени су да се удаље један од другог. Жељена јединица је **покварена** . Раздвајање мушкараца, тема ове студије, још увек постоји, добро остварена .

Пост.11:8: „ *И расеја их Господ оданде по целој земљи; и престали су да граде град.* ”

Они који говоре исти језик групишу се заједно и удаљавају се од других. Зато ће се након овог искуства „ *језика* “ људи населити на разним местима где ће основати градове од камена и цигле. Народи ће се формирати и да би казнио њихове грешке, Бог ће моћи да их постави једне против других. „ *Вавилонов* ” покушај да успостави универзални мир је пропао.

Пост.11:9: „ *Зато им се прозва Вавилон, јер је тамо Јахве помешао језик целе земље, и одатле их је Јахве расејао по целој земљи* “ .

Име „Вавилон” које значи „збрка” заслужује да буде познато јер сведочи људима како је Бог реаговао на њихов покушај универзалног сједињења: „ *збрка језика* ”. Лекција је имала за циљ да упозори човечанство, све до краја света, пошто је Бог желео да открије ово искуство

у свом сведочењу, диктираном Мојсију који је тако написао прве књиге своје свете Библије коју и данас читамо. Бог стога није морао да употреби насиље против побуњеника тог времена. Али неће бити исто, на крају света где ће, репродукујући овај од Бога осуђени универзални скуп, славним повратком Исуса Христа бити уништени последњи преживели побуњеници после Трећег светског рата. Тада ће морати да се изборе са „његовим гневом“ пошто су, поред тога, донели одлуку да убију његове последње изабране јер ће остати верни његовој освећеној суботи од његовог стварања света. Човечанство никада није поштовало лекцију коју је дао Бог, и непрестано су широм земље формирани велики градови све док Бог није учинио да их разоре други народи или смртоносне епидемије великих размера.

Симови потомци

Према Абрахаму, оцу верника и актуелних монотеистичких религија

Постање 11:10: „*Ово су Семово семе. Шем, стар сто година, родио је Арпачад, две године после потопа .*”

Син Шем, Арпакшад, рођен је 1658. (1656. + 2)

Пост. 11:11: „*Сим је живео после Арпачадовог рођења пет стотина година; и он роди синове и кћери .*”

Шем је умро 2158. године у 600 (100 + 500)

Пост. 11:12: „*Арпакшад, стар тридесет и пет година, роди Шелаха .*“

Син Арпацхада, Сцхелацх је рођен 1693. (1658 + 35).

Пост. 11:13: „*Арпакшад је живео после Шелаховог рођења четири стотине и три године; и он роди синове и кћери .*”

Арпацхад је умро 2096. године у 438. години (35 + 403)

Пост. 11:14: „*Шелах, стар тридесет година, роди Хебера .*“

Ебер је рођен 1723. (1693 + 30)

Пост. 11:15: „*Шелах је живео после Хеберовог рођења четири стотине и три године; и он роди синове и кћери .*”

Шелах је умро 2126 (1723 + 403) у 433 (30 + 403)

Пост. 11:16: „*Евер, тридесет четири године стар, роди Фалека .*“

Пелег је рођен 1757. (1723 + 34). **У време његовог рођења, према**

Пост. 10:25, „ земља је била подељена “ говорним језицима које је створио Бог да би поделили и раздвојили људе окупљене у Вавилону.

Пост. 11:17: „*По рођењу Пелековом, Хевер је живео четири стотине тридесет година; и он роди синове и кћери .*”

Ебер је умро 2187 (1757 + 430) у 464 (34 + 430)

Постанак 11:18: „*Пелег, стар тридесет година, роди Рехуа .*“

Реху је рођен 1787. (1757 + 30)

Пост.11:19: „*Пелег је живео после Рехуовог рођења двеста и девет година; и он роди синове и кћери .*”

Пелег је умро 1996. (1787 + 209) са 239 година (30 + 209). Примећује брутално скраћивање живота вероватно због побуне Вавилонске куле извршене у његово време.

Постанак 11:20: „ *Реху, тридесет две године стар, родио му је Серуга .* “

Серуг је рођен 1819 (1787 + 32)

Пост. 11:21: „ *По рођењу Серуга Реху је живео двеста седам година; и он роди синове и кћери .* ”

Реху је умро 2096. (1819 + 207) у 239 (32 + 207)

Пост. 11:22: „ *Серуг, стар тридесет година, роди Нахора .* “

Нацхор је рођен 1849. (1819 + 30)

Пост.11:23: „ *Серуг је живео после Нахоровог рођења две стотине година; и он роди синове и кћери .* ”

Серуг је умро 2049. (1849 + 200) у 230 (30 + 200)

Пост. 11:24: „ *Нахор, стар двадесет и девет година, роди Тераха .* “

Терах је рођен 1878. (1849 + 29)

Пост.11:25: „ *После Тераховог рођења, Нахор је живео сто и деветнаест година; и он роди синове и кћери .* ”

Нахор је умро 1968. (1849 + 119) у 148 (29 + 119)

Пост.11:26: „ *Тара, стар седамдесет година, роди Аврама, Нахора и Харана* “ .

Абрам је рођен 1948 (1878 + 70)

Аврам ће имати свог првог законитог сина, Исака, када буде имао 100 година, 2048. године , према Пост.21:5: „ *Абрахам је имао сто година када му се родио син Исак .* “

Аврам ће умрети 2123. године са 175 година , према Пост.25:7: „ *Ово су дани година Авраамовог живота: живео је сто седамдесет и пет година* » .

Постанак 11:27: „ *Ово су потомци Терахови. Тера је родио Аврама, Нахора и Харана. Харан је родио Лота .*

Имајте на уму да је Аврам најстарији од три Тарахова сина. Дакле, он је рођен када је његов отац Терах имао 70 година, као што је наведено у 26. стиху изнад.

Пост. 11:28: „ *И умрије Харан у присуству Тераха, свог оца, у земљи свог рођења, у Уру Халдејском .* “

Ова смрт објашњава зашто ће Лот касније пратити Аврама на његовим путовањима. Аврам га је узео под своју заштиту.

У Уру у Халдеји рођен је Аврам и управо је у Вавилону у Халдеји побуњени Израел био одведен у ропство у време пророка Јеремије и пророка Данила.

Постанак 11:29: „ *Абрам и Нахор узели су жене: Аврамова жена звала се Сара, а Нахорова жена звала се Милка, кћи Харанова, отац Милке и отац Лиске .* “

Савези овог времена су веома сродни: Нахор се оженио Милком, ћерком његовог брата Харана. То је била норма и покорност дужности која је имала за циљ да сачува чистоту расе потомака. Заузврат, Исак ће послати

свог слугу да пронађе жену за свог сина Исака у ужој породици Лабана Арамејског.

Постанак 11:30: „*Сара је била нероткиња: није имала деце* .“

Ова стерилност ће омогућити Богу створитељу да открије своју стваралачку моћ; ово тако што ће је учинити способном да роди дете када ће имати скоро сто година као њен муж Аврам. Ова стерилност је била неопходна на пророчком нивоу, јер је Исак представљен као тип новог Адама којег ће Исус Христ инкарнирати у своје време; оба човека су у своје време били „*синови божанског обећања*“. Стога, увек због своје пророчке улоге „сина Божијег“, он неће сам изабрати своју жену, јер у телу Исуса, Бог је тај који бира своје апостоле и своје ученике, наиме, Дух Отац који је у њему и ко га анимира.

Постанак 11:31: „*Тара је узео Аврама свог сина, и Лота, сина Харанова, сина његовог сина, и Сару његову снаху, жену Аврама сина његовог. Заједно су отишли из Ура Халдејског у земљу Хананску. Дођоше у Харан и настанише се тамо* .

Цела породица, укључујући Аврама, настанила се на северу земље, у Харану. Овај први покрет води их да се приближе месту рођења човечанства. Они се **одвајају** од великих градова, већ веома насељених и већ веома бунтовних, од плодне и напредне равнице.

Пост.11:32: „*Трахови дани беху двеста и пет година; а Терах је умро у Харану* .

Рођен 1878, Терах је умро са 205 година 2083.

На крају проучавања овог поглавља, напоменимо да је пројекат смањења очекиваног животног века на 120 година на добром путу ка успеху. Између „600 година“ Шема и „148 година“ Нахора или „175 година“ Аврахама, скраћивање живота је очигледно. Отприлике 4 века касније, Мојсије ће живети тачно 120 година. Број који је Бог навео добиће се као завршен модел.

У искуству које је проживео Аврам, Бог показује шта је он сам спреман да учини да би откупио животе својих изабраника које бира између свих својих људских створења према томе да ли они чувају његову слику о њему. У овој историјској сцени Авраам је Бог у Оцу, Исак, Бог у Сину и испуњење ће бити учињено у Исусу Христу и на његовој добровољној жртви ће се родити нови савез.

Постање 12

Одвајање од земаљске породице

Постанак 12:1: „*Јехова рече Авраму: Иди из земље своје, из своје домовине и из дома оца свога, у земљу коју ћу ти показати* .

По Божијем наређењу, Аврам ће напустити своју земаљску породицу, кућу свог оца, и у овом редоследу морамо видети духовно значење које је Бог дао у Пост.2:24, његовим речима које су рекли: „Ц 'Зато ће човек остави оца и мајку своју, и прилепиће се уз своју жену, и биће једно тело .' Аврам мора „напустити свог оца и мајку“ да би ушао у пророчку духовну улогу Христа за кога се рачуна само „Невеста“, његова скупштина изабраних. Телесне везе су препреке духовном напретку које изабрани морају да избегавају, да би успели да у симболичној слици направе „једно тело“ са Исусом Христом, Богом створитељем Јахвеом.

Пост.12:2: „Учинићу те великим народом, и благословићу те; Учинићу твоје име великим, а ти ћеш бити извор благослова.”

Аврам ће постати први од патријарха Библије, којег монотеисти признају као „оца верника“. Он је такође у Библији, први Божји слуга чији ће детаљи о његовом животу бити праћени и откривени на дужи рок.

Пост.12:3: „Благосиљаћу оне који вас благосиљају, а оне који вас проклињу проклећу; и све породице на земљи биће благословене у теби.”

Аврамова путовања и сусрети пружиће доказ за то и већ у Египту када је фараон желео да спава са Сарајом, верујући да је она његова сестра према ономе што је Аврам рекао да заштити свој живот. У визији, Бог му је дао до знања да је Сара била жена пророка и да је замало умро.

Други део овог стиха, „све породице на земљи биће благословене у теби“, наћи ће своје испуњење у Исусу Христу, сину Давидовом из племена Јудиног, сина Израилевог, сина Исака, сина Аврамовог. На Авраму ће Бог изградити своја два узастопна савеза који представљају мерила његовог спасења. Зато што су ови стандарди морали да еволуирају да би прешли са симболичког на прави тип; према томе да ли грешни човек живи пре Христа или после њега.

Пост.12:4: „Аврам је отишао, како му је Јахве рекао, и Лот је отишао с њим. Аврам је имао седамдесет пет година када је изашао из Харана .

Са 75 година, Аврам већ има дуго животно искуство. Морамо стећи ово искуство да бисмо слушали и тражили Бога; што се чини након откривања проклетстава човечанства одвојеног од њега. Ако га је Бог позвао, то је зато што га је тражио Аврам, па када му се Бог открије, пожури да му се покори. И ова спасоносна послушност ће бити потврђена и подсећана његовом сину Исаку у овом стиху цитираном у Пост.26:5: „**јер Аврам послуша мој глас, и држаше моје наредбе, моје заповести, моје уредбе и моје законе**“. Аврам је могао да задржи ове ствари само да му их је Бог представио. Ово Божје сведочанство нам открива да су многе ствари које се не помињу у Библији остварене. Библија нам само представља сажетак дугог постојања људских живота. И живот човека од 175 година, само Бог може рећи шта је живела из минута у минут, из секунде у секунду, али нама је довољан сажетак суштинског.

Дакле, Божји благослов који је дат Авраму почива на његовој послушности, и сво наше проучавање Библије и њених пророчанстава било би узалудно ако не бисмо разумели важност ове послушности јер нам је

Исус Христ дао своју као пример изреку у Јовану 8:29: „ *Онај који ме посла са мном је; није ме оставио на миру, јер ја увек радим оно што му је драго* .” Тако је са било ким; сваки добар однос се постиже тако што се ради „ *оно што је пријатно* “ онеме коме желите да угодите. Дакле, нека је вера, права религија, није сложена ствар, већ једноставан тип односа који је угодан Богу и самом себи.

У нашим последњим временима, знак који се појављује је непослушност деце према родитељима и према националним властима. Бог организује ове ствари да би одрасли који су бунтовни, незахвални или равнодушни према њему открили шта он сам доживљава због њихове злоће . Дакле, радње које је створио Бог вриште много гласније од повика и говора, да би изразио његово праведно огорчење и праведне прекоре.

Пост.12:5: „ *Абрам је узео своју жену Сару и сина свог брата Лота, са свим добрима што су имали и слугама које су стекли у Харану. Отишли су да иду у земљу хананску, и дошли су у земљу хананску* .”

Харан се налази североисточно од Канаана. Аврам, дакле, иде од Харана на запад, па на југ, и улази у Ханан.

Пост. 12:6: „ *Аврам је путовао земљом до места званог Сихем, до храстова Морехових. Хананци су тада били у земљи* .”

Треба ли га запамтити? „ *Хананци* “ су дивови, али шта је онда са самим Аврамом? Јер је потоп још увек био веома близу и Аврам је могао бити величине дива. По уласку у Ханан не пријављује присуство ових дивова, што је логично ако је и сам још у овој норми. Силазећи на југ, Аврам прелази данашњу Галилеју и стиже у данашњу Самарију, у Сихем. Ова земља Самарија биће место евангелизације које је фаворизовао Исус Христ. Тамо ће наћи веру у „Самарјанку” и њену породицу, у коју је, на њихово велико изненађење, први пут дозвољен улазак Јеврејину.

Пост.12:7: „ *Јахве се јави Авраму и рече: Твојим потомцима даћу ову земљу. И Аврам сагради тамо олтар Јахвеу, који му се указао* .”

Бог је најпре изабрао данашњу Самарију да се покаже Авраму који ће осветити овај сусрет подизањем олтара, пророчког симбола крста Христовог мучења. Овај избор сугерише везу са будућом евангелизацијом земље од стране Исуса Христа и његових апостола. Са овог места му Бог најављује да ће ову земљу дати свом потомству. Али који, јеврејски или хришћански? Упркос историјским чињеницама које иду у прилог Јеврејима, изгледа да се ово обећање тиче Христових изабраника за испуњење на новој земљи; јер су изабрани Христови такође, по принципу оправдања вером, семе обећано Авраму.

Пост.12:8: „ *Одатле се преселио на гору источно од Ветилџа, и разнео је своје шаторе, имајући Бетел на западу и Ај на истоку. Тамо је саградио и олтар Јахвеу, и призвао је име Јахве* .”

Силазећи на југ, Аврам се улогорио у планинама између Бетела и Аја. Бог одређује оријентацију два града. Бетел значи „дом Божији” и Аврам га поставља на западу, у оријентацији која ће бити дата шатору и јерусалимском храму, тако да при уласку ка светости Божијој, његовој кући, свештеници окрећу леђа излазеће сунце које излази на истоку, истоку. На

истоку је град Аи чији корен значи: гомила камена, рушевина или брдо и споменик. Бог нам открива свој суд: наспрам улаза изабраних у дом Божији на истоку су само рушевине и гомиле камења. На овој слици, Аврам је пред собом имао два пута ка слободи: на запад, Бетел и живот или, на исток, Ај и смрт. На срећу, он је већ изабрао живот са Јахвеом.

Пост.12:9: „ *Абрам је наставио своја путовања, напредујући према југу.* “

Имајте на уму да у овом првом преласку Ханана, Аврам не иде до „Јебуса“, имена будућег Давидовог града: Јерусалима, које је он стога потпуно игнорисао.

Пост.12:10: „ *Била је глад у земљи; и Аврам сиђе у Египат да тамо борави, јер је глад била велика у земљи.* ”

Као што би био случај, у време када је Јосиф, син Јаковљев, Израел, постао први везир Египта, глад је довела Аврама у Египат. Искуства која је тамо имао описана су у остатку стихова овог поглавља.

Аврам је мирољубив и чак плашљив човек. Плашећи се да ће бити убијен да би одвео своју жену Сараи која је била веома лепа, решио је да је представи као своју сестру, полуистина. Фараон му је овим лукавством задовољио и покрио га добрима која ће му дати богатство и моћ. Ово добијено, Бог удара фараона пошастима и он сазнаје да је Сараја његова жена. Затим јури Аврама који напушта Египат богат и моћан. Ово искуство прориче останак Јевреја који ће, пошто су били робови Египта, напустити Египат узимајући његово злато и богатство. И ова моћ ће му ускоро бити веома корисна.

Постање 13

Аврамово одвајање од Лота

Вративши се из Египта, Аврам, његова породица и Лот, његов нећак, вратили су се у Бетел на место где је поставио олтар да призива Бога. Док су сви на овом месту између Бетела и Гаја, између „куће Божије“ и „рушевина“. После свађе између њихових слугу, Аврам се одваја од Лота коме даје избор правца којим жели да иде. И Лот је искористио прилику да изабере равницу и њену плодност обећавајући просперитет. Стих 10 каже: „ *Лот подиже очи своје и виде сву равницу Јордана, која је била потпуно натопљена. Пре него што је Јахве уништио Содому и Гомору, све до Сиора је био Господњи врт, као египатска земља.* ” Чинећи то, он бира „пропасти“ и откриће је када Бог удари ватром и сумпором на градове ове долине данас делимично прекривене „Мртвим морем“; казну од које ће побећи са своје две кћери, захваљујући милости Божијој који ће послати два анђела да га опомену и натерају да напусти Содому где ће живети. Читамо у 13. стиху: „ *Народ Содоме био је зли и велики грешници против Јахвеа.* ”

Аврам стога остаје, у близини Бетела, „дом Божји“ на гори.

Пост.13:14 до 18: „ *Јехве рече Авраму, пошто се Лот одвојио од њега: Подигни очи своје, и одакле си, погледај према северу и југу, према истоку и западу; јер сву земљу коју видиш даћу теби и твом потомству заувек. Учинићу твоје семе као прах земаљски , тако да ако ко може избројати прах земаљски , и твоје ће семе бити избројано. Устани, путуј уздуж и попречијеко по земљи; јер ћу ти га дати . Аврам је разапео своје шаторе и дошао да се настани међу храстовима Мамреовим, који су близу Хеврона. И онде је саградио олтар Јахвеу .*”

Препустивши избор Лоту, Аврам прима део који Бог жели да му да и ту поново обнавља своје благослове и своја обећања. Поређење његовог „ семена “ са „ прашином земаљским “, пореклом и крајем људске душе, тела и духа, према Пост.2:7, биће потврђено оним „звезда на небу“ у Пост. .15: 5.

Постање 14

Раздвајање по власти

Четири краља са истока долазе да ратују против пет краљева долине у којој се налази Содом, у којој живи Лот. Пет краљева су претучени и заробљени као и Лот. Упозорен, Аврам му стиже у помоћ и ослобађа све заробљене таоце. Запазимо интерес стиха који следи.

Пост.14:16: „ *Он је вратио сво богатство; вратио је и Лота, свог брата, са својом робом, као и жене и народ .*”

У стварности, Аврам је интервенисао само за Лота. Али препричавајући чињенице, Бог маскира ову стварност да би изазвао свој укор према Лоту који је лоше изабрао да живи у граду злих.

Пост. 14:17: „ *Пошто се Аврам као победник вратио из Кедорлаомера и од краљева који су били с њим, краљ Содоме му је изашао у сусрет у долини Шаве, која је долина краља. “*

Победнику се мора захвалити. Реч „Схавех“ значи: обичан; управо оно што је завело Лота и утицало на његов избор.

Пост.14:18: „ *Мелхиседек, цар Салима, донео је хлеб и вино: он је био свештеник Бога Свевишњега “.*

Овај краљ Салема био је „ свештеник Бога Свевишњега “. Његово име значи: „Мој краљ је правда“. Његово присуство и његова интервенција пружају доказ о континуитету обожавања правога Бога на земљи од краја потопа који је и даље веома присутан у мислима људи Аврамовог времена. Али ови обожаваоци правога Бога не знају ништа о спасоносном пројекту који ће Бог открити кроз пророчка искуства која су живели Аврам и његово потомство.

Пост.14:19: „ *И благослови Аврама, и рече: Благословен Аврам од Бога Свевишњег, Господа неба и земље! »*

Благослов овог званичног представника Бога даље потврђује благослов који је Бог дао директно Авраму лично.

Пост.14:20: „*Благословен Бог Вишњи, који је предао непријатеље твоје у руке твоје! И Аврам му даде десетину од свега .*”

Мелхиседек благосиља Аврама, али пази да његову победу не припише њему; приписује га „*Богу Свевишњем који предао своје непријатеље у његове руке .* И, имамо конкретан пример Аврамове послушности Божјим законима пошто је „*дао десетину од свега* “ Мелхиседеку чије име значи: „*Мој Цар је Правда*“. Овај закон десетине је, дакле, постојао већ од краја потопа на земљи, а вероватно чак и пре „*потопа*“.

Пост. 14:21: „*Цар Содоме рече Авраму: Дај ми људе и узми себи богатство .*

Краљ Содоме је дужан Авраму који је избавио свој народ. Дакле, жели да плати краљевски за своју услугу.

Пост.14:22: „*Абрам одговори цару Содоме: Подижем руку своју ка Јахвеу, Богу Свевишњем, господару неба и земље: “*

Абрам користи ситуацију да подсети изопаченог краља на постојање „*Јахве Свевишњег Бога*“, јединственог „*Господара неба и земље*“; што га чини јединим власником свег богатства које краљ стиче својом злоћом.

Пост.14:23: „*Нећу узети ништа што је твоје, ни конач, ни шпагу, да не кажеш: Обогадио сам Аврама. Ништа за мене !* »

Овим ставом Аврам сведочи краљу Содоме да је дошао у овај рат само да би спасио свог нећака Лота. Аврам осуђује попут Бога овог краља који живи у злу, изопачености и насиљу. И то му јасно ставља до знања одбијајући своје недостојно стечено богатство.

Пост. 14:24: „*Само оно што су младићи јели, и део људи који су ишли са мнош, Анер, Ешкол и Мамре: они ће узети свој део .*”

Али овај Аврамов избор тиче се само њега, човека Божјег слуге, а његове слуге могу узети свој део понуђеног богатства.

Постање 15

Раздвајање по завету

Постанак 15:1: „*После ових догађаја дође реч Господња Авраму у визији, и рече: Авраме, не бој се; Ја сам твој штит, и твоја ће награда бити велика .*”

Абрам је мирољубив човек који живи у суровом свету, такође у визији, Бог, његов пријатељ Јахве, долази да га увери: „*Ја сам твој штит, и твоја ће награда бити велика* “.

Пост. 15:2: “*Абрам одговори: Господе Јахве, шта ћеш ми дати? идем без деце; а наследник моје куће је Елијезер из Дамаска .*”

Већ дуже време Абрам је патио што није могао да буде отац због неплодности Саре, његове законите жене. И зна да ће, када умре, блиски рођак наследити његову имовину: „*Елијезер из Дамаска* “. Запазимо успут колико је стар овај град „*Дамаск* “ у Сирији.

Пост. 15:3: „ *И рече Аврам: Ево, ниси ми дао семе, и онај који се роди у мојој кући биће мој наследник .*“

Аврам не разуме обећања дата његовом потомству јер их нема, будући да је без деце.

Пост. 15:4: „ *Тада му дође реч Господња: Он неће бити твој наследник, него ће онај који изађе из тела твога бити наследник твој .*“

Бог му каже да ће заиста постати отац детета.

Пост.15:5: „ *И кад га изведе, рече: Погледај ка небу и преброј звезде, ако их можеш избројати. А он му рече: Ово ће бити твоје семе .*”

Поводом ове визије дате Авраму, Бог нам открива симболички кључ за значење које духовно даје речи „ звезда ”. Првобитно цитирано у Пост.1:15, „ звезда “ има улогу „ осветљавања земље “ и ова улога је већ улога Аврама кога је Бог позвао и издвојио у ту сврху, али ће такође бити улога свих верника који захтеваће своју веру и своју службу Богу. Имајте на уму да ће, према Дан.12:3, статус „ звезде “ бити дат изабранима по њиховом уласку у вечност: „ **Они који су интелегентни засијаће као сјај неба, а они који поучавају праведност, мноштво сијаће као звезде, заувек и заувек .**” Слика „ звезде “ им се једноставно приписује због њиховог избора од стране Бога.

Пост. 15:6: „ **Абрам се уздао у Јахвеа, који му је то сматрао праведношћу.**“

Овај стих чини званични елемент дефиниције вере и принципа оправдања вером. Јер вера није ништа друго до просвећено, оправдано и достојанствено поверење. Поуздање у Бога је легитимно једино у просвећеном познавању његове воље и свега што му је угодно, без чега оно постаје незаконито. Поуздање у Бога је веровање да Он благосиља само оне који Му се покорављају, следећи пример Аврама и савршен пример Исуса Христа.

Овај суд Божији над Аврамом прориче онај који ће донети свима онима који буду поступали као он, у истој покорности божанској истини коју је предлагао и захтевао у своје време.

Пост.15:7: „ *Јахве му опет рече: **Ја сам Јахве, који сам те извео из Ура Халдејског да ти дам ову земљу у посед .***“

Као преамбулу представљања његовог савеза са Аврамом, Бог подсећа Аврама да га је извео из Ура Халдејског. Ова формула је направљена по узору на представљање прве од Божјих „десет заповести“ цитираних у Изласку 20:2: „ **Ја сам Јахве, Бог твој, који те извео из земље египатске, из куће ропства** “.

Пост.15:8: „ *Аврам одговори: Господе Јахве, по чему ћу знати да ћу га поседовати? »*

Абрам тражи од Јахве знак.

Постанак 15:9: „ *И рече му Јахве: Узми јуницу од три године, козу од три године, овна од три године, грлицу и голубицу .*”

Пост. 15:10: „ *Абрам је узео све ове животиње, исекао их по средини, и ставио сваки део један наспрам другог; али није делио птице .*

Божји одговор и Аврамово деловање захтевају објашњење. Ова церемонија жртвовања заснована је на идеји дељења која се тиче две стране које се ангажују у савезу, то јест: хајде да делимо заједно. Животиње исечене у средини симболизују тело Христово које ће, као једно, бити духовно подељено између Бога и његових изабраника. Овце су слика човека и Христа, али птице немају ову слику човека који ће бити Христос послат од Бога. Због тога се, као небески симбол, појављују у савезу, али нису одсечени. Исусово помирење за грех биће благонаклоно само за земаљске изабране, а не и за небеске анђеле.

Пост 15:11: „ *Птице грабљивице пале на лешеве; и Аврам их је истерао.* ”

У пројекту који је прорекао Бог, само ће лешеве злих и побуњеника бити испоручени као храна птицама грабљивицама на повратку у славу Христа Спаситеља. На крају времена, ова судбина неће се тицати оних који склопе завет са Богом у Христу и по његовим законима. Зато што су тако изложени лешеве животиња од велике светости за Бога и за Аврама. Аврамов гест је оправдан јер чињенице не смеју бити у супротности са пророчанством које се тиче будућности и коначне судбине Христове светости.

Пост. 15:12: „ *На заласку сунца дубок сан је пао на Аврама; и гле, обузе га страх и тама велика.* ”

Овај сан није нормалан. То је „ дубок сан “, попут оног у који је Бог уронио Адама да из једног свог ребра формира жену, своју „ помоћ “. Као део савеза који склопи са Аврамом, Бог ће му открити пророчко значење дато овој „ помоћи “ која ће бити предмет Божје љубави у Христу. У ствари, само по изгледу, Бог га чини да умире да би ушао у своје вечно присуство, антиципирајући тако свој улазак у вечни живот, односно у истински живот, по принципу да нико не може видети Бога и живети.

„ Велика тама “ значи да га Бог чини слепим за земаљски живот да би у свом уму изградио виртуелне слике пророчке природе, укључујући појаву и присуство самог Бога. Тако уроњен у таму, Аврам осећа легитиман „ страх “. Штавише, то наглашава снажан карактер Бога створитеља који му се обраћа.

Пост.15:13: „ *И рече Јахве Авраму: Знај да ће твоји потомци бити странци у земљи која неће бити њихова; они ће тамо бити поробљени, и биће угњетавани четири стотине година.* ”

Бог најављује Авраму будућност, судбину резервисану за његове потомке.

„... *ваши потомци ће бити странци у земљи која неће бити њихова* ”: ово је Египат.

„... *они ће тамо бити поробљени* “: при промени новог фараона који није познавао Јосифа, Јевреја који је постао велики везир свог претходника. Ово ропство ће бити остварено у време Мојсија.

„... *и биће угњетавани четири стотине година* “: Ово није само египатско угњетавање, већ, шире гледано, угњетавање које ће утицати на

Аврамове потомке док не буду имали поседе у Ханану, њиховој националној земљи коју је Бог обећао.

Пост. 15:14: „ *Али ја ћу судити народу коме служе, и тада ће изаћи са великим богатством.* “

Циљана нација овога пута је само Египат, који ће напустити, ефективно узимајући сво његово богатство. Имајте на уму да у овом стиху Бог Египту не приписује „угњетавање“ наведено у претходном стиху. Ово потврђује чињеницу да се поменуте „ *четири стотине година* “ не односе само на Египат.

Пост. 15:15: „ *Ићи ћеш у миру код својих очева, бићеш сахрањен после срећне старости.* “

Све ће се десити како му је Бог рекао. Биће сахрањен у Хеброну у пећини Макпели на земљи коју је Абрам за живота купио од Хетита.

Пост.15:16: „ *У четвртом кољену вратиће се овамо; јер безакоње Амореја још није на врхунцу.* ”

Међу овим Аморејцима, Хетити имају добре односе са Аврамом за кога сматрају да је представник великог Бога. Зато се слажу да му продају земљу за његов гроб. Али за „ *четири генерације* “ или „ *четири стотине година* “, ситуација ће бити другачија и ханаански народи ће доћи до прага побуне коју Бог не подржава и сви ће бити уништени да би препустили своју земљу Јеврејима који ће је успети њихово национално тло..

Да бисмо боље разумели овај катастрофалан пројекат за Ханане, морамо се сетити да је Ноје проклео Ханана који је био први син његовог сина Хама. Обећана земља је стога била насељена овим Хамовим потомком који је проклео Ноје и Бог. Њихово уништење било је само питање времена које је Бог одредио да оствари своје намере на земљи.

Пост.15:17: „ *Кад је сунце зашло, настаде дубока тама; и гле, то је била пећ која се димила, и пламен је пролазио између подељених животиња.* ”

У овој церемонији забрањена је ватра коју пали човек. Због осуђења да прекрше ово начело, Аронова два сина ће једног дана бити уништена од Бога. Аврам је тражио од Бога знак и он је дошао у облику небеске ватре која је прошла између животиња пресечених на два дела. Овако Бог сведочи за своје слуге као што је пророк Илија пред пророцима Ваала које је подржавала страна краљица и жена краља Ахава, по имену Језавеља. Његов олтар се удавио у води, огањ послат од Бога ће прогутати олтар и воду коју је припремио Илија, али олтар лажних пророка ће бити игнорисан његовом ватром.

Пост. 15:18: „ *У тај дан Јахве је склопио савез са Аврамом и рекао: твоје потомству дајем ову земљу, од реке египатске до велике реке, реке Еуфрат,* “

На крају овог 15. поглавља, овај стих потврђује, његова главна тема је заиста оно о **савезу који одваја изабране од других људи** тако да деле овај савез са Богом и служе му.

Границе земље обећане Јеврејима превазилазе границе које ће нација заузети након освајања Ханана. Али Бог укључује у своју понуду огромне

пустиње Сирије и Арабије које се спајају са „Еуфратом“ на истоку, као и пустињу Шур која одваја „Египат“ од Израела. Између ових пустиња, обећана земља поприма изглед Божијег врта.

У пророчком духовном читању, „реке“ симболизују народе, тако да Бог може да прорече о потомству Аврама, о Христу који ће своје обожаваоце и своје изабране наћи изван Израела и Египта, на западу у „Европи“ симболизованом у Откривењу 9: 14 под именом „велика река Еуфрат“.

Пост. 15:19: „земља Кенејаца, Кенизејаца, Кадмонаца,“

Пост. 15:20: „од Хетита, од Перезејаца, од Рефаима,“

Пост. 15:21: „од Аморејаца, и Хананејаца, и Гиргашејаца и Јевусејаца“

У Аврамово време, ова имена означавају породице окупљене у градовима који чине и насељавају земљу хананску. Међу њима су и Рефаими који ће више од осталих сачувати циновски стандард препотопа када је Исус Навин заузео територију „четири генерације“ или „четири стотине година“ касније.

Аврам је патријарх два завета Божијег плана. Његов силазак кроз тело ће произвести бројне потомке који ће се родити у народу који је Бог изабрао, али он није изабран. Као резултат тога, овај први савез заснован на телу искривљује његов спасоносни пројекат и збуњује његово разумевање, јер ће спас почивати само на чину вере у два савеза. Обрезивање тела није спасло Јевреја иако је то захтевао Бог. Оно што му је омогућило да се спасе била су његова послушна дела која су открила и потврдила његову веру и поверење у Бога. И то је исто што условљава спасење у Новом завету, у коме се вера у Христа оживљава делима послушности заповестима, обредима и божанским принципима које је Бог објавио у целој Библији. У испуњеном односу са Богом, учење слова је осветљено интелигенцијом духа; зато је Исус рекао: „слово убија, а дух оживљава“.

Постање 16

Раздвајање по легитимитету

Постанак 16:1: „Сара, Аврамова жена, није му родила деце. Имала је египатску слугу по имену Агар .

Пост. 16:2: „А Сараја рече Авраму: Гле, Јахве ме је учинио неплодним; дођи, молим те, к мом слуги; можда ћу преко ње имати децу. Аврам је слушао Сарин глас .”

Пост. 16:3: „Тако је Сараја, Аврамова жена, узела Агару Египћанку, своју слушкињу, и дала је за жену Авраму, свом мужу, пошто је Аврам боравио десет година у земљи хананској .

Лако нам је критиковати овај несрећни избор због Сарајине иницијативе, али погледајте ситуацију како се представила блаженом пару.

Бог је рекао Авраму да ће се дете родити из његове материце. Али није му рекао за Сару своју жену која је била нероткиња. Штавише, Аврам није испитивао свог Створитеља за детаље о његовим најавама. Чекао је да му се Бог обрати по његовој сувереној вољи. И ту, морамо схватити да је овај недостатак објашњења управо имао за циљ да изазове ову људску иницијативу којом Бог ствара нелегитимни пандан у смислу обећања благослова, али користан, да га стави испред будућег Израиља изграђеног на Исаку, ратна и протестантска конкуренција, противник па чак и непријатељ. Бог је разумео да су поред два пута, доброг и зла који су стављени испред човекових избора, „шаргарепа и штап“ били неопходни једни другима, да би „магарца“ померили напред.» непослушан. Рођење Исмаила, такође Абрамовог сина, допринеће формирању арапског штаба до његовог последњег облика у историји, верског, ислама (покорност; висина за овај природно и наследно бунтовни народ).

Постанак 16:4: „*Отиђе Агари, и она затрудне. Када је видела себе трудну, погледала је своју љубавницу са презиром.*”

Овај презриви став Хагаре, Египћанке према својој љубавници, и данас карактерише арапске муслиманске народе. И чинећи то, нису у потпуности у криву јер је западни свет занемарио огромну привилегију да је евангелизован у име божанског Христа Исуса. Тако да ова лажна арапска религија наставља да проглашава да је Бог велики када га је Запад избрисао из регистара својих мисли.

Слика дата у овом стиху осликава тачну ситуацију нашег последњег времена, јер западно хришћанство, чак и искривљено, попут Сараје, више не рађа синове и тоне у духовну стерилност таме. И каже се: у земљи слепих једнооки су цареви.

Постанак 16:5: „*А Сарај рече Авраму: На теби је увреда која ми је учињена. Ставио сам слугу свога у њедра твоја; а кад је видела да је трудна, погледала ме је с презиром. Нека Јахве буде судија између мене и тебе!*»

Пост. 16:6: „*Аврам рече Сари: Ево, слушкиња твоја је у твојој власти, поступај с њом како ти одговара. Тада ју је Сараја малтретирала; а Агара је побегла од ње.*”

Абрам преузима своју одговорност и не криви Сарају што је била инспирација за ово ванбрачно рођење. Дакле, легитимитет од почетка намеће свој закон о нелегитимности и пратећи ову лекцију, од сада ће бракови спајати само људе из исте уже породице до Израела будућности и његовог националног облика добијеног након изласка из Израела. Ропство Египат.

Пост. 16:7: „*Анђео Господњи је нашао код извора воде у пустињи, код извора који је на путу за Шур.*”

Ова директна размена између Бога и Агаре је могућа само захваљујући Аврамовом благословеном статусу. Бог га налази у пустињи Шур која ће постати дом номадских Арапа који живе у шаторима у сталној потрази за храном за своје овце и камиле. Извор воде је био Хагарино средство за преживљавање и она се сусреће са „извором вода живота“, који

је долази да је охрабри да прихвати свој статус слуге и своју плодну судбину.

Пост.16:8: „ *Рече: Агаро, слушкињо Сарина, одакле си дошла и куда идеш? Она је одговорила: Бежим од Сараје, моје господарице .*

Хагар одговара на два питања: куда идеш? Одговор: Бежим. Одакле долазите ? Одговор: од Сараје, моје господарице.

Пост.16:9: „ *Анђео Господњи рече јој: Врати се својој господарици и понизи се под њеном руком .“*

Велики судија му не оставља избора, наређује повратак и понизност, јер је прави проблем заиста настао презиром који је исказан према његовој љубавници која, осим своје стерилности, остаје његова легитимна љубавница и мора се служити и поштовати.

Пост.16:10: „ *Анђео Господњи му рече: Умножићу твоје потомство, и биће толико много да се неће моћи избројати .“*

Јахве га охрабрује нудећи му „шаргарепу“. Обећава му потомство „ *толико бројно да их не можемо пребројати* “. Немојте погрешити, ово мноштво ће бити телесно, а не духовно. Јер пророчанства Божија ће до успостављања новог савеза носити само јеврејски потомци. Али наравно, сваки искрени Арап може ући у Божји савез прихватањем његових мерила које су Јевреји написали у Библији. И од свог појављивања, муслимански Куран није испунио овај критеријум. Он оптужује, критикује и искривљује библијске истине које је потврдио Исус Христ.

Користећи за Исмаила израз који је већ коришћен за Абрама, „ *толико бројни да се не могу избројати* “, разумемо да је у питању само људска пролиферација, а не и изабраници изабрани за вечни живот. Поређења која предлаже Бог увек су подложна условима који морају бити испуњени. Пример: „ *звезде на небу* “ се односе на сваку верску активност која се састоји од „ *осветљавања земље* “. Али какво светло? Само светлост истине легитимисана од Бога чини „ *звезду* ” достојном да „ *заувек сија* ” на небесима, према Дан.12:3, јер ће они бити **заиста** „ *интелигентни* ” и **заиста** ће „ *поучавати праведности* ” према Дан. Бог.

Пост.16:11: „ *Анђео Господњи рече му: Ево трудна си, и родићеш сина, и даћеш му име Исмаил; јер те Јахве услиши у твојој невољи .”*

Пост.16:12: „ *Биће као дивљи магарац; његова ће рука бити против свих, и рука свих ће бити против њега; и он ће становати насупрот свој својој браћи .”*

Бог упоређује Исмаила и његове арапске потомке са „ *дивљим магарацем* “, животињом познатом по свом непослушном и тврдоглавом карактеру; и штавише, бруталан од кога се назива „ *дивљак* “. Стога не дозвољава да буде припитомљен, припитомљен или наговорен. Укратко, не воли и не дозвољава да буде вољен, а у генима носи агресивно наслеђе према сопственој браћи и странцима. Овај суд установљен и откривен од Бога је од велике важности, у овом времену краја, да би се разумела казнена улога, за Бога, религије ислама против које се борило лажно хришћанство у временима када је хришћанска „светлост“ била *само* „ *мрак* ”. Од свог повратка на тло својих предака, Израел је поново постао његова мета, као и

хришћански Запад заштићен америчком моћи, коју они без грешке називају „великим сатаном“. Истина је да мали „сотона“ може препознати „великог“.

Рађајући Исмаила, име које значи „Бог је чуо“, дете спора, Бог ствара додатно **раздвајање** унутар Аврамове породице. То доприноси проклетству језика створених у Вавилонском искуству. Али ако припрема средства за кажњавање, то је зато што унапред зна бунтовно понашање људи у своја два узастопна савеза до краја света.

Постање 16:13: „ Назвала је Атта Ел рои именом Јахве који јој је говорио; јер је рекла: Јесам ли видела нешто овде, након што ме је он видео? »

Име Атта Ел Рои значи: Ти си Бог који види. Али већ, ова иницијатива да се Богу да име је увреда против његове супериорности. Остатак овог стиха преведен на много различитих начина своди се на ову мисао. Хагар не може да верује. Она, мала слушкиња, била је предмет пажње великог Бога створитеља који види судбину и открива је. После овог искуства, чега се може плашити?

Пост 16:14 „ Зато се овај бунар назва бунар краља Лахаја; то је између Кадеса и Барета .”

Земаљска места на којима се Бог манифестовао су престижна, али почасте које им људи одају често су узроковане њиховим идолопоклоничким духом, који их не помирује са Њим.

Пост 16:15 „ Агара роди Авраму сина; и Аврам је дао име Исмаил сину којег му је родила Агара .”

Исмаил је заиста Аврамов аутентични син, а посебно његово прво дете за које ће се природно везати. Али он није син обећања које је Бог раније најавио. Ипак, изабран од Бога, име „ *Ишмаил* ” које му је дато или „ *Бог је чуо* ” заснива се на невољи Агаре, пре свега, жртве одлука које су донели његова љубавница и његов господар. Али у другом смислу, такође се заснива на заблуди Аврама и Саре да су на тренутак поверовали да је овај син којег је зачала Египћанка Агара била потврда, „одговор“ и остварење Божје објаве. Грешка ће имати кржаве последице до краја света.

Бог је ушао у игру људске мисли и за њега је оно суштинско остварено: дете спора и **сукобљавања** је живо.

Пост. 16:16: „ Авраму је било осамдесет и шест година када је Агара родила Аврама Исмаила .“

„Ишмаил“ је стога рођен 2034. (1948 + 86) када је Аврам имао 86 година.

Постање 17

Раздвајање обрезањем: знак у телу

Пост.17:1: „ *Када је Авраму било деведесет и девет година, јави се Јахве Авраму и рече му: Ја сам Бог Свемогући. Ходи пред мојим лицем и буди беспрекоран .*”

Године 2047, у доби од 99 година и Исмаилу од 13 година, Аврама у духу посећује Бог који му се први пут представља као „ *Свемогући Бог* “. Бог припрема акцију која ће открити овај „свемоћни“ карактер. Појава Бога је углавном вербалног и слушног реда, јер његова слава остаје невидљива, али се може видети слична слика његове личности без умирања.

Пост. 17:2: „ *Утврдићу свој савез између себе и тебе, и умножићу те у бескрај .*“

Бог обнавља обећање о његовом умножавању, овог пута прецизирајући „ *до бесконачности* “, било да је то „ *прах земаљски* “ и „ *звезде на небу* “ које „ *нико не може избројати* “.

Пост.17:3: „ *Абрам паде ничице; и проговори му Бог говорећи :*

Схвативши да је онај који му говори „Свемогући Бог“, Аврам пада ничице да не гледа у Бога, али слуша његове речи које радују сву његову душу.

Пост.17:4: „ *Ово је мој завет који склапам с вама. Постат ћеш отац мноштва народа .*»

Савез склопљен између Бога и Аврама био је ојачан тог дана: „ *Постат ћеш отац мноштва народа .*

Пост.17:5: „ *Нећеш се више звати Аврам; али ће ти се звати Аврам, јер сам те учинио оцем многих народа .*»

Промена имена из Аврам у Аврахам је одлучујућа и у своје време ће Исус учинити исто тако што ће променити имена својих апостола.

Пост. 17:6: „ *Учинићу вас обилно плодним, направиху од вас народе; и цареви ће изаћи из тебе .*»

Аврам је први отац арапских народа у Исмаилу, у Исаку, он ће бити отац Јевреја, синова Израилевих; и у Мадијану ће бити отац потомака Мадијана; где ће Мојсије наћи своју жену Сифору, ћерку Јеторову.

Пост. 17:7: „ *Поставићу свој завет између себе и тебе, и потомства твог после тебе, кроз нараштаје њихове: то ће бити завет вечни, да ћу ја бити Бог теби и твојем потомству после тебе.*“

Бог суптилно бира речи свог савеза који ће бити „вечан“, али не и вечни. То значи да ће савез закључен са његовим телесним потомцима имати ограничено трајање. А ова граница ће бити достигнута када ће, у свом првом доласку и свом људском оваплоћењу, божански Христос на својој добровољној помирбеној смрти успоставити основу новог савеза који ће имати вечне последице.

У овом тренутку, мора се схватити, сви прворођени људи на мети и именовани од почетка губе свој легитимитет. Ово је био случај Каина, Адамовог првенца, Исмаила, прворођеног, али ванбрачног Аврамовог сина, а после њега ће бити случај Исава, прворођеног Исака. Овај принцип неуспеха прворођених прориче неуспех јеврејског телесног савеза. Други завет ће бити духован и користиће само истински преобраћеним паганима, упркос лажним изгледима изазваним лажним људским претензијама.

Пост.17:8: „ Теби и потомству твом после тебе даћу земљу у којој живиши као туђинац, сву земљу хананску, у вечно **власништво** , и бићу им Бог.

Исто тако, земља хананска ће бити дата „ у **вечно поседовање** “ све док је Бог везан својим заветом. А одбацивање Месије Исуса ће га учинити ништавним, такође, 40 година након овог беса, нацију и њен главни град Јерусалим ће уништити римски војници, а преживели Јевреји ће бити расејани по разним земљама света. Јер Бог одређује услов завета: „ *Ја ћу им бити Бог* “. Такође, када нација буде званично одбачена од Бога, Бог ће моћи да прекине његов савез са потпуним легитимитетом.

Пост. 17:9: „ *Бог рече Аврааму: Држаћеш завет мој, ти и твоје потомство после тебе, кроз нараштаје њихове .* ”

Овај стих извија за врат свим овим религиозним претензијама које Бога чине Богом монотеистичких религија окупљених у екуменском савезу упркос њиховим некомпатибилним и супротстављеним учењима. Бог је везан само својим речима које постављају основу његовог савеза, неку врсту уговора склопљеног са онима који му се искључиво покоравају. Ако човек држи свој завет, он га потврђује и продужава. Али човек мора следити Бога у његовом пројекту изграђеном на две узастопне фазе; прва је телесна, друга је духовна. И овај одломак из првог у други испитује индивидуалну веру људи, а пре свега, веру Јевреја. Одбацујући Христа, јеврејски народ прекида свој савез са Богом који отвара врата незнабошцима, и међу којима оне који се обрате Христу он усваја и приписује као духовни синови Авраму. Дакле, сви који држе његов завет су телесно или духовно синови или кћери Авраамови.

У овом стиху видимо да Израел, будући народ тог имена, има свој извор у Авраму. Бог одлучује да од својих потомака направи народ „одвојен“ за земаљску демонстрацију. Није реч о спасеном народу, већ о конституисању људског скупа који представља земаљске кандидате за избор изабраних спасених будућом милошћу Божијом коју ће задобити Исус Христос.

Пост. 17:10: „ *Ово је мој завет, који ћеш држати између мене и тебе, и потомства свога после тебе: сваки мушкарац међу вама нека се обреже .* “

Обрезавање је знак завета склопљеног између Бога, Аврама и његовог потомства, његових телесних потомака. Његова слабост је његов колективни облик који важи за све његове потомке, оживљени вером или не, послушни или не. С друге стране, у новом савезу, избор вером стављен на пробу ће бити искусан појединачно од стране изабраника који ће тада добити вечни живот који је у питању у овом савезу. Морамо додати обрезавање, несрећну последицу: муслимани су такође обрезаани од свог патријарха Исмаила и они овом обрезавању дају духовну вредност која их наводи да траже право на вечност. Међутим, обрезавање има само трајне, а не вечне, телесне последице.

Пост.17:11: „ *Обрезујте се; и то ће бити знак савезништва између мене и тебе .* ”

То је заиста знак савезништва са Богом, али његова ефикасност је само телесна и стихови 7, 8 и следећи стих 13 потврђују његову једину „**трајну**” примену.

Пост.17:12: „*Када сваки мужјак буде стар осам дана, према вашим нараштајима, сваки мужјак међу вама нека се обреже, било да је рођен у кући, било да је купљен за новац од неког туђинског сина, а да не припадаш твојој раси*”.

Нешто још увек веома изненађујуће, али упркос својој трајној природи, оно ипак представља пророчанство које открива Божји пројекат за 8. миленијум. Ово је разлог за избор „осам дана“, јер првих седам дана симболизују земаљско време избора изабраних од шест хиљада година и суда седмог миленијума. Организујући, на земљи, блиски савез са јеврејском нацијом и њеним почетним ембрионом, Аврамом, Бог открива слику будуће вечности изабраног ослобођеног телесне сексуалне слабости концентрисаног на кожицу одсеченој од мушкараца. Затим, као што ће изабрани доћи из свих порекла народа на земљи, али само у Христу, у старом завету, обрезање се мора применити и на странце када желе да живе са страном изабраном од Бога.

Главна идеја обрезивања је научити да се у вечном Божјем царству људи више неће размножавати и да телесне жеље више неће бити могуће. Штавише, апостол Павле упоређује обрезање тела у старом савезу са обрезањем срца изабраних у новом. У овој перспективи, то сугерише чистоту тела и срца које се предаје Христу.

Обрезати значи **сећи** и ова идеја открива да Бог жели да успостави јединствен однос са својим створењем. У „љубоморном“ Богу, он захтева искључивост и приоритет љубави својих изабраних који морају, ако је потребно, прекинути људске односе око себе који су штетни за њихово спасење и прекинути везе са стварима и људима који штете њиховом односу са него. Као педагошка пророчка слика, ово начело се тиче његовог телесног Израилља, пре свега, и његовог духовног Израела свих времена који се открива у Исусу Христу у његовом савршенству.

Пост.17:13: „*Ко се роди у кући и ко се купи новцем, нека се обреже; и завет мој биће у телу вашем завет вечни*».

Бог инсистира на овој идеји: законито дете и ванбрачно дете могу бити везани за њега јер он тако прориче два савеза свог спасоносног пројекта... Затим, инсистирање обележено враћањем израза „добрио је узет новац“ прориче Исуса Христа кога ће бунтовни религиозни Јевреји проценити на 30 денара. И тако ће Бог за 30 денара понудити свој људски живот у искупљење јеврејских и паганских изабраника у име свог светог савеза. Али „**вечна**“ природа знака обрезивања се подсећа и прецизност „у вашем телу“ потврђује његов тренутни карактер. Јер овај савез који овде почиње завршиће се када се Месија појави „да оконча грех“, према Дан.7:24.

Пост. 17:14: „*Необрезан мушкарац, који није био обрезан у телу, биће истребљен из свог народа: прекршиће мој завет*“

Поштовање правила која је поставио Бог је веома строго и не допушта изузетке јер њихови преступи искривљују његов пророчки пројекат, а он ће тиме што ће спречити Мојсија да уђе у Ханан показати да је ова грешка веома велика. Необрезани у телу нису ништа легитимнији да живе у земаљском јеврејском народу него што би необрезани у срцу били у будућем вечном небеском царству Божијем.

Пост.17:15: „ *Бог рече Аврааму: Не зови више Сарају женом својом Сарајом; али ће се звати Сара .*”

Аврам значи отац народа, али Аврам значи отац мноштва. Слично, Сарај значи племенита, али Сара значи принцеза.

Аврам је већ Исмаилов отац, али се промена његовог имена Авраам оправдава умножавањем његовог потомства у Исаку, сину којег ће му Бог објавити, а не на Исмаилу. Из истог разлога, неплодна Сараја ће се размножавати и рађати мноштво преко Исака и њено име ће бити Сара.

Пост.17:16: „ *Благословићу је, и даћу ти сина од ње; Ја ћу га благословити, и постаће народи; од ње ће доћи краљеви народа .*”

Аврам ходи са Богом, али његов свакодневни живот је земаљски и заснован на земаљским природним условима, а не на божанским чудима. Такође у својим мислима он даје Божјим речима смисао благослова путем којим је Сараја добила сина преко своје слушкиње Агаре.

Пост.17:17: „ *Аврахам паде ничице; насмеја се и рече у срцу своје: Хоће ли се родити син човеку од сто година? а да ли би Сара, деведесет година, родила? »*

Схвативши да Бог може значити да ће Сарај моћи да рађа децу иако је нероткиња и већ има 99 година, он се насмејао у свом срцу. Ситуација је на овоземаљском нивоу толико незамислива да се овај рефлекс његове мисли чини природним. И он даје смисао својим мислима.

Пост.17:18: „ *И рече Авраам Богу: О! нека живи Исмаил пред лицем твојим! »*

Јасно је да Аврахам телесно размишља и да своје умножавање разуме само преко Исмаила, сина који је већ рођен и има 13 година.

Пост.17:19: „ *Бог рече: Сара ће ти жена твоја сигурно родити сина; и даћеш му име Исак. Поставићу с њим завет свој завет вечни за његово потомство после њега .*”

Познавајући Авраамове мисли, Бог га укорава и обнавља објаву не остављајући ни најмању шансу за грешку у тумачењу.

Сумња коју је Аврахам изразио о чудесном рођењу Исака пророкује сумњу и неверу коју ће човечанство испољити према Исусу Христу. А сумња ће попримити облик званичног одбијања од стране Аврахамовог телесног потомства.

Пост 17:20 *Што се тиче Исмаила, чуо сам те. Ево, ја ћу га благословити, и учинити га плодним, и умножићу га веома; родиће дванаест кнезова, а ја ћу од њега направити велики народ .*”

Исмаил значи да је Бог чуо, такође, у овој интервенцији, Бог још увек оправдава име које му је дао. Бог ће га учинити плодним, умножиће се и формираће велику арапску нацију састављену од „дванаест принчева“. Овај

број 12 је сличан 12 Јаковљевих синова из његовог светог савеза које ће наследити 12 апостола Исуса Христа, али сличан не значи идентичан јер потврђује божанску помоћ, али не и спасоносни савез у вези са његовим пројектом вечног живота. Штавише, Исмаил и његови потомци ће бити непријатељски расположени према свима онима који уђу у свети савез Божји, редом Јеврејима па хришћанима. Ова штетна улога ће санкционисати ванбрачно рођење једнако незаконитим процесима које замишљају стерилна мајка и превише самозадовољни отац. Због тога ће Аврахамови телесни синови носити исту клетву и на крају ће трпети исто одбацавање од Бога.

Познавајући Бога и његове вредности, Исмаилови потомци могу изабрати да живе по његовим правилима до уласка у јеврејски савез, али ће тај избор остати индивидуалан као вечно спасење које ће бити понуђено изабранима. Исто тако, као и другим људима сваког порекла, биће им понуђено спасење у Христу и биће им отворен пут у вечност, али само по послушном стандарду Христа Спаситеља, распетог, мртвог и васкрслог.

Пост. 17:21: „ *Поставићу свој савез са Исаком, кога ће вам Сара родити следеће године у ово време .* “

Пошто је Исмаил имао 13 година у време ове визије према стиху 27, он ће стога имати 14 година када се Исак роди. Али Бог инсистира на овом питању: његов савез ће бити успостављен са Исаком, а не са Исмаилом. И родиће га Сара.

Пост. 17:22: „ *Када је завршио разговор с њим, Бог се узвисио изнад Авраама .*“

Појаве Божије су ретке и изузетне, и то објашњава зашто се људска бића не навикавају на божанска чуда и зашто, попут Авраама, њихово размишљање остаје условљено природним законима земаљског живота. Његова порука предата, Бог се повлачи.

Пост.17:23: „ *Авраам узме Исмаила, сина свога, и све оне који су се родили у његовој кући, и све оне које је купио новцем, сваког мушкарца из народа Авраамовог дома; и обрезао их је истог дана, по заповести коју му је Бог дао .*”

Наредба коју је дао Бог одмах се извршава. Његова послушност оправдава његов завет са Богом. Овај моћни господар антике куповао је слуге, а статус роба је постојао и није био оспораван. У ствари, оно што ће ову тему довести у питање јесте употреба насиља и малтретирања слуга. **Статус роба је такође статус свих откупљених Исуса Христа, чак и данас .**

Пост. 17:24: „ *Аврахаму је било деведесет девет година када је био обрезан .*“

Ово појашњење нас подсећа да Бог захтева послушност од људи, без обзира на године; од најмлађих до најстаријих.

Пост. 17:25: „ *Исмаил, његов син, имао је тринаест година када је био обрезан .*“

Стога ће бити 14 година старији од свог брата Исака, што ће му осигурати способност да нанесе праву штету свом млађем брату, сину законите супруге.

Пост. 17:26: „*Тог истог дана Аврахам је био обрзан, као и његов син Исмаило .*“

Бог подсећа на легитимитет Исмаила према Авраму који је његов отац. Њихово заједничко обрезање је једнако погрешно као и тврдње њихових потомака који тврде да су од истог Бога. Јер да би се тврдило да је Бог, није довољно имати истог тјелесног оца предака. И када неверујући Јевреји тврде да је везана за Бога због свог оца Аврама, Исус ће одбити овај аргумент и приписати им ђавола, сатану, оца лажи и убицу од почетка. Оно што је Исус рекао бунтовним Јеврејима свог времена једнако важи и за наше арапске и муслиманске претензије.

Пост. 17:27: „*И сви људи у његовој кући, било да су рођени у његовој кући, или стечени новцем од туђинаца, обрезаше се с њим .*“

Након овог модела послушности, видећемо да ће несреће Јевреја који напуштају Египат увек долазити од њиховог потцењивања ове послушности коју Бог захтева апсолутно, у свим временима и до краја света.

Постање 18

Раздвајање браће непријатеља

Пост.18:1 : „*Јахве му се указа међу храстовима Мамре, док је седео на улазу у свој шатор у врелини дана .*“

Пост.18:2: „*И подиже очи своје и погледа, и гле, три човека стајаху крај њега. Када их је угледао, потрчао им је у сусрет од улаза у свој шатор и поклатио се до земље .*”

Абрахам има сто година, зна да је сада стар, али одржава добру физичку форму, јер „трчи у сусрет“ својим посетиоцима. Да ли их је препознао као небеске гласнике? Можемо претпоставити да је тако јер се пред њима „клања до земље“. Али оно што он види су „три човека“ и онда можемо видети у његовој реакцији, његов осећај спонтане гостољубивости који је плод његовог природног карактера љубави.

Пост. 18:3: „*И рече: Господе, ако сам нашао милост у очима твојим, молим те, не мичи слуге свога .*

Називање посетиоца „господаром“ било је резултат Аврахамове велике понизности и опет нема доказа да је мислио да се обраћа Богу. Јер, ова Божја посета у потпуном људском изгледу је изузетна јер чак ни Мојсије неће бити овлашћен да види „ славу “ лица Божијег према Изл.33:20 до 23: „*ЈаХВЕ каже: Нећете моћи да види моје лице, јер човек не може да ме види и да живи. Господ рече: Ево места близу мене; стајаћеш на стени. Кад прође слава моја, ставићу те у удубљење стене, и руком ћу те покрити док не пређем. И кад окренем руку, видећете ме позади, али моје лице се неће видети .*” Ако је визија „славе“ Божије забрањена, он себи не забрањује да се људски изглед приближи својим створењима. Бог то чини да би посетио Аврама, свог пријатеља, и он ће то учинити поново у облику Исуса Христа од свог ембрионалног зачећа до своје помирбене смрти.

Пост.18:4: „ Нека неко донесе мало воде да вам опере ноге; и одмори се под овим дрветом .”

Стих 1 је разјаснио, вруће је, а знојење ногу покривено земљаном прашином оправдава прање ногу посетиоцима. То им је пријатна понуда. И ова пажња је на Абрахамову заслугу.

Пост.18:5: „ Идем да узем парче хлеба, да ојачам срце твоје; након чега ћете наставити своје путовање; јер зато пролазиш поред свог слуге. Они су одговорили: Уради како си рекао .

Овде видимо да Абрахам није идентификовао ове посетиоце као небеска бића. Пажња коју показује према њима је стога сведочанство његових природних људских квалитета. Он је скроман, пун љубави, нежан, великодушан, услужан и гостољубив; ствари које га воле Богу. У овом људском аспекту, Бог одобрава и прихвата све његове предлоге.

Пост. 18:6: „ Авраам уђе брзо у свој шатор к Сари и рече: Брзо три мере финог брашна, умеси и направи колаче .

Храна је корисна телесном телу и видевши пред собом три тела од меса, Абрахам је припремио храну да обнови физичку снагу својих посетилаца.

Пост.18:7: „ И Аврам отрча своје стаду, и узне нежно и добро теле, и даде га слуги, који пожуре да га припреми .“

Избор нежног телета даље показује његову великодушност и природну благодатност; његово задовољство да угоди ближњему. Да би постигао овај резултат, својим посетиоцима нуди најбоље.

Пост.18:8: „ И узне још мало кајмака и млека, са телетом које је било припремљено, и стави их пред њих. Он сам је стајао поред њих, испод дрвета. И јели су .”

Ова укусна јела презентују се странцима у пролазу, људима које не познаје, али према којима се понаша као према члановима своје породице. Инкарнација посетилаца је веома стварна јер једу храну направљену за човека.

Пост.18:9: „ Тада му рекоше: где је Сара жена твоја? Он је одговорио: Она је тамо, у шатору .

Уз успех домаћинског искушења на славу Божију и његову личну, посетиоци откривају своју праву природу тако што су дали име његовој жени „Сара“, које му је Бог дао у претходној визији.

Пост.18:10: „ Један од њих рече: Вратићу се к вама у исто време; и гле, Сара твоја жена ће имати сина. Сара је слушала на улазу у шатор, који је био иза њега .”

Запазимо да у изгледу три посетиоца не постоји ништа што би идентификовало Јахвеа од два анђела који га прате. Небески живот се овде манифестује и открива егалитарни смисао који тамо влада.

Док један од троје посетилаца најављује Сарино скоро рођење, она са улаза у шатор слуша шта се прича, а у тексту се прецизира ко је „ стајао иза њега “; што значи да је није видео и људски није могао бити свестан њеног присуства. Али то нису били мушкарци.

Пост. 18:11: „*Аврахам и Сара су били стари и у годинама, а Сара се више није могла надати да ће имати децу.*“

Стих дефинише нормалне људске услове заједничке целом човечанству.

Пост. 18:12: „*А она се смејала у себи говорећи: Сад кад остарим, да ли ћу још желети? И мој господар је стар.*“

Обратите пажњу поново на прецизност: „*Смејала се у себи*“; тако да га нико није чуо да се смеје осим Бога живог који истражује мисли и срца.

Постанак 18:13: „*Јахве рече Аврааму: Зашто се онда Сара насмејала говорећи: Хоћу ли заиста имати дете, иако сам стара?*»

Бог користи прилику да открије свој божански идентитет, што оправдава помињање Јахвеа јер је он тај који у овом људском изгледу говори Аврахаму. Само Бог може знати Сарине скривене мисли и сада Аврахам зна да му Бог говори.

Постанак 18:14: „*Има ли нешто запањујуће од стране Јахве? У договорено време вратићу се вама, у ово исто време; а Сара ће имати сина.*“

Бог постаје ауторитаран и јасно обнавља своје предвиђање у име Јахве свог божанства.

Постанак 18:15: „*Сара је лагала говорећи: Нисам се смејао. Јер се плашила. Али он је рекао: Напротив, ти си се смејао.*“

„*Сара је лагала*“ каже текст јер је Бог чуо њену тајну мисао, али из њених уста није излазио смех; па је то била само мала лаж Богу али не и човеку. А ако је Бог прекори, то је зато што не признаје да Бог контролише њене мисли. Она даје доказе, идући тако далеко да га лаже. Због тога он инсистира говорећи: „*Напротив (то је лажно), смејао си се*“. Не заборавимо да је људско биће које је Бог благословио Аврам а не Сара, његова законита жена, која има користи само од благослова свог мужа. Његове идеје су већ резултирале проклетством рођења Исмаила, будућег наследног непријатеља и конкурента Израела; истина је остварити божански пројекат.

Пост.18:16: „*И ови људи устадоше да оду и погледаше према Содоми. Аврахам је пошао са њима да их прати.*“

Угашени, нахрањени и обновивши Аврахаму и Сари будуће рођење законитог сина Исака, небески посетиоци откривају Аврахаму да њихова посета земљи такође има на уму још једну мисију: тиче се Содоме.

Постанак 18:17: „*Тада је Јахве рекао: Да сакријем од Авраама оно што ћу учинити?...*“

Овде имамо прецизну примену овог стиха из Амоса 3:7: „*Јер Господ, Јахве, не чини ништа, а да није открио своју тајну својим слугама пророцима*“.

Пост. 18:18: „*Аврахам ће сигурно постати велики и моћни народ, и у њему ће се благословити сви народи на земљи.*“

Због уобичајеног губитка значења које се примењује на прилог „*свакако*“, подсећам да он значи: на изванредан и апсолутан начин. Пре него

што открије свој деструктивни пројекат, Бог жури да увери Аврахама о његовом сопственом статусу пред његовим лицем и он обнавља благослове које ће му дати. Бог почиње да говори о Аврааму у трећем лицу да би га уздигао на ранг великог историјског лика човечанства. Поступајући тако, он својим телесним и духовним потомцима показује модел који благосиља и који подсећа и дефинише у стиху који долази.

Пост.18:19: „*Јер ја изабрах њега да заповеди синовима својим и дому своје после њега да држе пут Господњи, у правди и правди, наклоност Авраму обећањима која му је дао...*“

Оно што Бог описује у овом стиху чини сву разлику са Содомом коју ће Он уништити. До краја света, његови изабраници ће бити попут овог описа: држати се пута Јахвеа састоји се од практиковања праведности и правде; истинска праведност и истинска правда коју ће Бог изградити на текстовима закона да поучи свој народ Израел. Поштовање ових ствари биће услов да Бог поштује своја обећања о благословима.

Пост. 18:20: „*И рече Јахве: Јача се вапај против Содоме и Гоморе, и грех њихов је велики.*“

Бог доноси ову пресуду против Содоме и Гоморе, градова краљева којима је Аврам дошао да помогне када су били нападнути. Али у Содоми је такође одлучио да се настани његов нећак Лот, са својом породицом и својим слугама. Знајући везу привржености коју Аврам има за свог нећака, Бог умножава облике пажње према старцу да би му саопштио своје намере. А да би то учинио, он се спушта на ниво човека да би се што више очовечио како би се поставио на ниво људског расуђивања Аврама, његовог слуге.

Пост. 18:21: „*Зато ћу сићи, и видећу да ли су поступили у потпуности према извештају који ми је стигао; а ако није, знаћу.*“

Ове речи су у супротности са сазнањем о Сариним мислима, јер Бог не може занемарити ниво неморала који је постигнут у ова два града равнице и њихов обилан просперитет. Ова реакција открива бригу коју води да његов верни слуга прихвати праведну казну његове пресуде.

Пост. 18:22: „*И отидоше људи и одоше у Содому. Али Аврахам је и даље стајао у присуству Јахвеа.*“

Овде, раздвајање посетилаца омогућава Аврахаму да међу њима идентификује живог Бога, ЈаХВЕ, који је присутан са њим у једноставном људском изгледу који подстиче размену речи. Аврам ће се охрабрити до те мере да се упусти са Богом у неку врсту погодбе да се спасе два града, од којих је у једном насељен његов драги нећак Лот.

Пост. 18:23: „*Авраам се приближио и рекао: Хоћете ли и ви уништити праведника са безбожницима?*»

Питање које поставља Аврахам је оправдано, јер у својим колективним поступцима правде човечанство изазива смрт невиних жртава која се назива колатерална штета. Али ако човечанство не може разликовати, Бог може. И он ће пружити доказ за то Аврааму и нама који читамо његово библијско сведочанство.

Пост.18:24: „ Можда има педесет праведника усред града: хоћеш ли и њих уништити, и нећеш опростити граду због педесет праведника који су у њему? “ Она? »

У својој благој и љубазној души, Аврам је пун илузије и замишља да је могуће наћи најмање 50 праведника у ова два града и призива ових 50 могућих праведника да задобију од Бога милост два града у само име његове савршене правде која не може да удари невине са кривим.

Пост.18:25: „ Умртвити праведника са безбожницима, да буде с праведницима као са безбожницима, далеко од вас! Далеко од тебе ! Зар неће правду вршити онај који суди целој земљи? »

Абрахам тако мисли да реши проблем подсећајући Бога на оно што не може да уради а да не пориче своју личност која је толико везана за осећај савршене правде.

Пост. 18:26: „ И рече Јахве: Ако нађем педесет праведника у Содому усред града, опростићу целом граду ради њих .

Са стрпљењем и добротом, Јахве је пустио Аврахама да говори и у свом одговору доказује да је у праву: за 50 праведних људи градови неће бити уништени.

Пост. 18:27: „ Авраам одговори и рече: Ево, усудио сам се да говорим Господу, ја који сам прах и пепео .

Да ли је то помисао на „ прашину и пепео “ да ће остати безбожници након уништења два града у долини? Ипак, Аврахам признаје да он сам није ништа друго до „ прах и пепео “.

Пост. 18:28: „ Можда ће недостајати пет од педесет праведника: јер ћете пет разорити цео град? И рече Господ: Нећу га уништити ако тамо нађем четрдесет и пет праведника .

Аврахамова смелост ће га навести да настави своје преговарање тако што ће сваки пут смањити број изабраних који се евентуално наћи и зауставиће се у 32. стиху на броју десет праведника. И сваки пут ће Бог дати своју милост због броја који је предложио Авраам.

Пост.18:29: „ Авраам му је наставио да му говори и рече: Можда ће тамо бити четрдесет праведника. И рече Господ: Нећу учинити ништа ради ових четрдесеторо .

Пост.18:30: „ Авраам рече: Нека се не гневи Господ, и ја ћу говорити. Можда ће тамо бити тридесет праведника. И рече Господ: Нећу учинити ништа ако тамо нађем тридесет праведника .

Пост.18:31: „ Авраам рече: Ево, усудио сам се да говорим Господу. Можда ће тамо бити двадесет праведника. И рече Господ: Нећу га уништити због ових двадесет .

Пост.18:32: „ Авраам рече: Нека се не гневи Господ, и нећу говорити више од овога пута. Можда ће тамо бити десет праведника. И рече Господ: Нећу га уништити због ових десет праведника .

Овде се завршава преговарање Аврама који схвата да постоји граница преко које би његово инсистирање било неразумно. Он се зауставља на броју од десет праведника. Он оптимистично верује да се оволики број

праведника мора наћи у ова два покварена града, ако само рачунамо Лота и његове рођаке.

Пост.18:33: „ *Јахве је отишао када је завршио разговор са Аврахамом. И Авраам се вратио у свој стан .*”

Завршава се земаљски сусрет два пријатеља, једног небеског и свемогућег Бога и другог човека, праха земаљског, и сваки се враћа својим занимањима. Аврам према свом пребивалишту и Јахве према Содоми и Гомори на које ће пасти његов разорни суд.

У својој размени са Богом, Авраам је открио свој карактер који је по обличју Божијем, забринут да види остварење истинске правде док животу даје његову снажну драгоцену вредност. Због тога је преговарање његовог слуге могло само да одушеви и обрадује срце Божје које у потпуности дели његова осећања.

Постање 19

Раздвајање у хитним случајевима

Пост.19:1: „ *Два анђела су дошла у Содому увече; а Лот седе на вратима Содоме. Када их Лот угледа, устаде им у сусрет и паде ничице на земљу .*”

У оваквом понашању препознајемо добар утицај Аврахама на његовог нећака Лота јер он показује исту пажљивост према посетиоцима у пролазу. И то чини са тим више пажње, пошто познаје лош морал становника града Содоме у којем се настанио да живи.

Пост.19:2: „ *Тада рече: Ево, господо моја, уђите, молим вас, у кућу свог слуге, и преноћите тамо; опрати ноге; устаћеш рано ујутру, и наставићеш пут. Не, одговорили су, преноћићемо на улици .*”

Лот чини своју дужност да дочекује људе који пролазе кроз његов дом како би их заштитио од бестидних и злонамерних поступака корумпираних становника. Налазимо исте речи добродошлице које је Аврам упутио својој тројници посетилаца. Лот је заиста праведан човек који није дозволио да буде покварен својим суживотом са поквареним бићима овог града. Два анђела су дошла да униште град, али пре него што га униште, желе да збуне злоћу становника тако што ће их ухватити на делу, у активної демонстрацији њихове злоће. А да би добили овај резултат, довољно је да проведу ноћ на улици да би били нападнути од стране Содомаца.

Пост. 19:3: „ *Али Лот их је толико наговарао да су дошли к њему и ушли у његову кућу. Приредио им је гозбу, и испекао бесквасни хлеб. И јели су .*”

Лот стога успева да их убеди, и они прихватају његово гостопримство; што му и даље пружа могућност да покаже своју великодушност као што је то Аврахам чинио пре њега. Искуство их учи да открију прелепу Лотову душу, праведног човека усред неправедника.

Пост.19:4: „*Још нису легли када су људи из града, људи из Содоме, опколили кућу, од деце до стараца; сво становништво је потрчало .*”

Демонстрација злоће становника превазилази очекивања два анђела, јер долазе да их траже чак и у кући у којој их је Лот дочекао. Обратите пажњу на степен заразе ове злоће: „*од деце до старијих* “. ЈаХВЕ-ова пресуда је стога потпуно оправдана.

Постанак 19:5: „*И дозваше Лота и рекоше му: Где су људи који су ушли к теби ове ноћи? Изведите нам их, да их упознамо .*”

Наивни људи могу бити преварени намерама Содомаца, јер то није захтев за упознавање већ за знање у библијском смислу израза примера „Адам је познао своју жену и она је родила сина“. Изопаченост ових људи је стога потпуна и без лека.

Постанак 19:6: „*Лот им изађе на кућна врата и затвори за собом врата .*“

Храбри Лот који сам жури да се сретне са одвратним бићима и који се брине да затвори врата свог дома за собом како би заштитио своје посетиоце.

Пост.19:7: „*И рече: Браћо моја, молим вас, не чините зло; »*

Добар човек опомиње зле да не чине зло. Он их назива „браћом“ јер су људи попут њега и задржао је у себи наду да ће неке од њих спасити од смрти према којој их њихово понашање води.

Пост.19:8: „*Ето, имам две кћери које никада нису упознале човека; Извешћу их напоље к теби, а ти им можеш чинити шта хоћеш. Само ништа не чини овим људима од када су дошли у сенку мог крова .*”

За Лота је понашање Содомаца достигло висину која никада раније није била достигнута у овом искуству. И да би заштитио своја два посетиоца, долази да понуди своје две ћерке које су још увек невине.

Пост.19:9: „*Рекли су: Одлазите! Опет рекоше: Овај је дошао као странац, и хоће да буде судија! Па ми ћемо ти горе од њих. И силовито притиснувши Лота, приђоше да разбију врата .*”

Лотове речи не смирују окупљени чопор, а ова монструозна бића, кажу, спремају се да му учине горе него њима. Затим покушавају да разбију врата.

Пост.19:10: „*И људи пружилише руке своје, и уведоше Лота у кућу к себи, и затворише врата .*“

Пошто је и сам храбри Лот у опасности, анђели интервенишу и уносе Лота у кућу.

Пост.19:11: „*И оне који су били на вратима куће, од најмањег до највећег, ослепише, тако да су се узалуд трудили да нађу врата* “.

Напољу, најближи узбуђени људи бивају слепи; станари куће су стога заштићени.

Постанак 19:12: „*Људи рекоше Лоту: Кога имаш још овде? Зетове, синове и кћери, и све што вам припада у граду, **изведите их из овог места*** .”

Лот је нашао милост у очима анђела и Бога који их је послао. Да би му живот био спасен, мора „**изаћи**» града и долине равнице јер ће анђели

уништити становнике ове долине која ће постати зона рушевина попут града Аја. Принос анђела се протеже на све што му припада у живим људским створењима.

У овој теми **одвајања**, божанска заповест да се „ **изађе** “ је трајна. Зато што он подстиче своја створења да **се одвоје** од зла у свим његовим облицима, као што су лажне хришћанске цркве. У Откр.18:4 наређује својим изабраницима да „ **изађу** » „ *Вавилона великог* “, што се тиче прво католичке религије, а друго, вишеструке протестантске религије, под чијим су утицајем остали до овог тренутка. И као и са Лотом, њихови животи ће бити спасени само ако се одмах повинују Божјој заповести. Јер, чим буде проглашен закон који ће недељни одмор првог дана учинити обавезним, завршиће се и крај благодатног времена. И тада ће бити касно да промените своје мишљење и став према овом проблему.

Овде вам скрећем пажњу на опасност коју представља одлагање неопходног одлучивања за касније. Наш живот је крхак, можемо умрети од болести, несреће или напада, ствари које се могу десити ако Бог не цени нашу спорост да реагујемо, а у овом случају крај времена колективне милости губи сву важност, јер ко умире пре ње, умире у својој неправди и својој осуди од Бога. Свестан овог проблема, Павле каже у Јев.3:7-8: „ *Данас, ако чујете његов глас, немојте отврдноути срца своја као у побуну...* “. Стога увек постоји хитност да се одговори на понуду коју је Бог дао, и Павле је овог мишљења према Јев.4:1: „ *Бојимо се, дакле, док још остаје обећање уласка у његов починак, да ће неко од вас изгледа да нисам дошао прекасно.* ”

Пост.19:13: „ *Јер ми ћемо уништити ово место, јер је вапај на његове становнике велики пред Јахвеом. ЈаХВЕ нас је послао да га уништимо.* ”

Овог пута, време истиче, анђели су Лоту дали до знања разлог њиховог присуства у његовом дому. Град мора бити брзо уништен одлуком Јахвеа.

Пост.19:14: „ *Лот изиђе и рече зетовима својим који су му узели кћери: Устани, рече, иди с овога места; јер ће Јахве уништити град. Али, у очима његових зетова, изгледало је да се шали.* ”

Лотови зетови сигурно нису били на нивоу злоће осталих Содомаца, али за спас се рачуна само вера. И јасно, нису га имали. Веровања њиховог свекра нису их занимала, а изненадна идеја да је Бог Јахве спреман да уништи град била им је једноставно невероватна.

Пост.19:15: „ *Од зоре дана анђели су подстицали Лота говорећи: Устани, узми своју жену и своје две кћери које су овде, да не погинеш у пропасти града.* ”

Уништење Содоме изазива срцепарајуће **раздвајање** које открива веру и одсуство вере. Лотове ћерке морају да бирају између праћења свог оца или свог мужа.

Пост.19:16: „ *И док је одлагао, људи су га ухватили за руку, њега, његову жену и његове две кћери, јер би га Јахве поштедео; Одвели су га и оставили ван града.* ”

У овој акцији Бог нам показује „*жиг узет из ватре*“. Још једном, за праведног Лота Бог спасава, са њим, његове две кћери и његову жену. Тако, отргнути од града, нађу се напољу, слободни и живи.

Постанак 19:17: „*Када их је извео, један од њих рече: „Спаси за живот; не гледај иза себе, нити се заустављај у свој равници; бежи у гору, да не погинеш .”*

Спас ће бити у гори, избор препуштен Авраму. Лот тако може да разуме и пожали своју грешку што је изабрао равницу и њен просперитет. Његов живот је у питању, и мораће да пожури ако жели да буде безбедан када огањ Божији удари у долину. Наредило му је да се не осврће. Наредбу треба схватити буквално и фигуративно. Будућност и живот су пред преживелима из Содоме, јер иза њих ускоро неће бити ништа осим ужарених рушевина запаљених од сумпорног камења баченог са неба.

Постанак 19:18: „*Лот им рече: О! не, Господе!* »

Наредба коју је дао анђеолов ужасава Лота.

Пост.19:19: „*Ево, нашао сам милост у очима твојим, и показао си величину своје милости према мени, сачувавши живот мој; али не могу да побегнем у планину пре него што ме несрећа задеси, и ја ћу изгинути .”*

Много познаје овај крај у коме живи и зна да ће му требати доста времена да стигне до планине. Зато он преклиње анђела и нуди му друго решење.

Пост.19:20: „*Ево, овај град је довољно близу да се у њега склоним, а мали је. Ох ! да тамо могу побећи,... зар није мало?... и да ми душа живи!* »

На крају долине је Зоар, реч која значи мали. Преживела је трагедију у долини како би послужила као уточиште за Лота и његову породицу.

Пост.19:21: „*И рече му: Ево, и ја ти дајем ову милост, и нећу уништити град о коме говориш .“*

Присуство овог града и данас сведочи о овој драматичној епизоди која је захватила градове у равничарској долини где су се налазила два града Содом и Гомора.

Пост.19:22: „*Пожурите и склоните се тамо, јер не могу ништа учинити док не стигнете тамо. Због тога је овај град добио име Зоар .*

Анђеолов сада зависи од његовог договора и сачекаће док Лот не уђе у Зоар да удари у долину.

Пост. 19:23: „*Сунце је излазило на земљу када је Лот ушао у Зоар .“*

За Содомце као да је најављен нови дан под прелепим изласком сунца; дан као и сваки други...

Пост. 19:24: „*Тада је Јахве засуо сумпор и огањ са неба на Содому и на Гомору од Јахве .“*

Ова чудесна божанска акција добила је снажно сведочанство кроз открића адвентистичког археолога Рона Вајата. Он је идентификовао место града Гоморе чије су настамбе наслоњене једна на другу уз западну падину планине која се граничи са овом долином. Гло овог места је од сумпорног камења које се, када је изложено ватри, и данас запали. Божанско чудо је тиме потпуно потврђено и достојно вере изабраних.

Супротно ономе што се често мислило и говорило, Бог није позвао нуклеарну енергију да уништи ову долину, већ камење од сумпора и чистог сумпора, процењено на 90% чистоће, што је изузетно по мишљењу стручњака. Небо не носи облаке сумпора, па могу рећи да је ово уништење дело Бога створитеља. Он може да створи било коју материју по својој потреби јер је створио земљу, небо и све што они садрже.

Пост. 19:25: „ Он је уништио те градове, и сву равницу, и све становнике градова и биљке на земљи .“

Шта може преживети на месту које је подвргнуто киши камења пламеног сумпора? Ништа, осим камења и сумпорног камења који је још увек присутан.

Пост. 19:26: „ Лотова жена се осврнула и постала је стуб од соли .“

Овај поглед уназад Лотове жене открива жаљење и задржано интересовање за ово проклето место. Ово стање духа не прија Богу и он то даје до знања претварајући своје тело у стуб од соли, слику апсолутне духовне стерилности.

Пост. 19:27: „ Аврахам је устао рано ујутру да оде на место где је стајао у присуству Јахве .“

Несвестан драме која се догодила, Аврахам долази до хроста Мамре где је дочекао своја три посетиоца.

Пост.19:28: „ И погледа на Содому и Гомору, и на сву област равнице; и гле, видео је дим како се диже из земље, као дим из пећи .”

Планина је одлична опсерваторија. Са своје висине, Аврахам доминира регионом и зна где се налази долина Содоме и Гоморе. Ако је тло места још увек ужарени жар, изнад се диже једки дим изазван сумпором и потрошњом свих материјала које је човек сакупио у граду. Место је осуђено на стерилност до краја света. Тамо налазимо само камење, камење, сумпорно камење и со, много соли која подстиче стерилност земљишта.

Пост.19:29: „ Када је Бог разорио градове у равници, сетио се Аврама; и учинио је да Лот побегне из несреће, којом је срушио градове у којима је Лот био настањен .”

Ово појашњење је важно јер нам открива да је Бог спасао Лота само да би угодио Авраму, његовом верном слуги. Стога није престајао да му замера што се определио за просперитетну долину и њене покварене градове. И то потврђује да је он заиста спасен од судбине коју је Содома позната као „жиг зграбљен из ватре“ или, крајње тачно.

Постанак 19:30: „ Лот је отишао из Сиора у висине, и настанио се на гори са своје две кћери, јер се плашио да остане у Сиору. Живео је у пећини, он и његове две ћерке .”

Потреба за **одвајањем** сада постаје јасна Лоту. И он је тај који одлучује да не остане у Зоару који је, иако „мален“, такође био насељен људима који су били покварени и грешни пред Богом. Он пак одлази на планину и, далеко од икакве удобности, живи са своје две ћерке у пећини, природном сигурном склоништу које нуди Божија творевина.

Пост.19:31: „ Старији рече млађем: Отац нам је стар; и нема човека у земљи да дође к нама, по обичају свих земаља .”

Нема ничег скандалозног у иницијативама које су предузеле Лотове две ћерке. Њихова мотивација је оправдана и одобрена од Бога јер делују са циљем да дају потомство свом оцу. Без ове мотивације иницијатива би била инцестуозна.

Пост. 19:32: „*Хајде да напојимо оца вином, и да легнемо с њим, да сачувамо род свога оца .*”

Пост. 19:33: „*Тако су те ноћи напојили оца вином; а најстарија је отишла да спава са оцем: није приметио ни када је легла ни када је устала .*

Пост.19:34: „*Сутрадан рече старији млађем: Ето, спавао сам синоћ код оца; натерајмо га да поново пије вино ове ноћи, и идемо да спавамо с њим, да сачувамо род нашег оца .*”

Пост. 19:35: „*Опет су те ноћи натерали оца да пије вино; а најмлађи је отишао да спава с њим: није приметио ни када је легла ни када је устала .*

Лотова потпуна несвесност у овој акцији даје приступу слику вештачке оплодне примењене на животиње и људска бића у нашем последњем времену. Не постоји ни најмања потрага за задовољством и ствар није шокантнија од спајања браће и сестара на почетку човечанства.

Пост. 19:36: „*Две Лотове кћери затруднеле су од свог оца .*“

У ове две Лотове кћери примећујемо изузетне особине самопожртвовања у корист части њиховог оца. Као неудате мајке, одгајаће дете саме, званично без оца, и тиме се одричу узимања мужа, супружника, пратиоца.

Пост. 19:37: „*Првенце роди сина и надеде му име Моав; он је отац Моаваца до данас .*“

Пост. 19:38: „*И најмлађи је родио сина, и он му је дао име Бен Ами: он је отац Амонаца до данас .*“

У пророчанству из Данила 11:41 налазимо помињање потомака два сина: „*Ући ће у најлепшу земљу, и многи ће пасти; али Едом, **Моав** и поглавари Амонових синова **биће** избављени из његове руке .*” Телесна и духовна веза ће стога ујединити ове потомке са Израелом заснованим на Аврааму, корену јеврејског народа после Хебера. Али ови заједнички корени ће изазвати свађе и поставити ове потомке против нације Израел. У Софонији 2:8 и 9, Бог прориче несрећу за Моав и синове Амона: „*Чуо сам клевете Моава и увреде Амонових синова, када су клели мој народ и дигли се охоло на његове границе. Зато сам жив! говори Господ над војскама, Бог Израилев, Моав ће бити као Содома, а синови Амонови као Гомора, место покривено трњем, рудник соли, пустиња заувек; остатак мог народа ће их опљачкати, остатак мог народа ће их поседовати .*”

Ово доказује да је Божји благослов био само на Авраму и да га нису делила његова браћа рођена од истог оца, Тераха. Ако је Лот имао користи од Аврахамовог примера, то неће бити случај за његове потомке рођене од његове две ћерке.

Постање 20

Одвајање по статусу пророка Божијег

Обнављајући искуство са фараоном о коме се говори у Постанку 12, Абрахам представља своју жену Сару као своју сестру Абимелеху, краљу Герара (данашња Палестина близу Газе). Још једном, Божја реакција која га кажњава наводи га да открије да је Сарин муж његов пророк. Моћ и страх од Аврама се тако проширио по целом региону.

Постање 21

Раздвајање легитимног и нелегитимног

Раздвајање кроз **жртву** онога што волимо

Пост.21:1: „ *И Јахве је посетио Сару као што је рекао, и Јахве је учинио Сари као што је рекао.* »

У овој посети, Бог ставља тачку на Сарино дуго неплодност.

Пост.21:2: „ *И Сара затрудње и роди Аврааму сина у старости, у одређено време о коме му је Бог говорио.* »

Ис.55:11 потврђује ово: „ *Тако је и са мојом речју која излази из мојих уста: не враћа ми се празна, а да нисам извршио своју вољу и остварио своје планове* “; обећање дато Авраму је одржано, стих је стога оправдан. Овај син долази на свет након што Бог објави његово рођење. Библија га представља као „сина обећања“, што Исака чини пророчким типом месијанског „Сина Божијег“: Исуса.

Пост.21:3: „ *И Аврахам надједје име своје сину који му се роди, кога му је родила Сара, Исак.* »

Име Исак значи: смеје се. И Аврам и Сара су се смејали када су чули да Бог најављује њиховог будућег сина. Ако је смех од радости позитиван, то није случај са подругљивим смехом. У ствари, оба супружника су имала исту реакцију као жртве људских предрасуда. Зато што су се смејали при помисли на људске реакције оних око њих. Од поплава животни век је знатно скраћен, а за људе је старост од 100 марака поодмакла; онај где мало очекујемо од живота. Али старост не значи ништа у контексту односа са Богом створитељем који поставља границе свих ствари. А Абрахам то открива у свом искуству и добија, преко Бога, богатство, част и очинство, овога пута, легитимно.

Пост.21:4: „ *И Авраам обреза сина свог Исака кад му беше осам дана, како му је Бог заповедио.* »

Заузврат, законити син је обрзан. Божја заповест се поштује.

Пост.21:5: „ *И Авраму беше сто година кад му се роди Исак син његов.* »

Ствар је изванредна, али не по препотопним стандардима.

Пост.21:6: „ *А Сара рече: Бог ми је дао повода да се смејем; ко то чује смејаће се са мном.* »

Сара сматра да је ситуација смешна јер је она човек и жртва људских предрасуда. Али ова жеља за смехом такође одражава неочекивану радост. Као и њен муж Аврахам, она добија могућност да се породи у годинама када то више није могуће замислити у смислу људске нормалности.

Пост.21:7: „ *А она рече: Ко би рекао Аврааму: Сара ће дојити синове? Јер сам му у старости родила сина.* »

Ствар је заиста изузетна и потпуно чудесна. Посматрајући ове Сарине речи на пророчком нивоу, можемо видети у Исаку сина који прориче нови савез у Христу, док Исмаил пророкује сина првог савеза. Његовим одбијањем Христа Исуса, овај природни син рођен по телу знаком обрезања биће одбачен од Бога у корист хришћанског сина изабраног вером. Попут Исака, Христос оснивач новог савеза ће се чудесно родити да открије и представља Бога у људском изгледу. Насупрот томе, Исмаил је замишљен искључиво на телесним основама и строго људским схватањима.

Пост.21:8: „ *И дете порасте, и одбише се; и Аврам је направио велику гозбу оног дана када је Исак био одбијен.* »

Дојена беба ће постати адолесцент, а за оца Аврахама отвара се будућност пуна обећања и среће коју он радосно слави.

Пост.21:9: „ *И Сара је видела сина Агаре Египћанке, кога је родила Аврааму, како се смеје; а она рече Аврааму:* „

Очигледно је да смех заузима велико место у животу блаженог пара. Исмаилово непријатељство и љубомора према Исаку, законитом сину, наводи га на смех, ругајући му се. За Сару је достигнута граница подношљивог: после мајчиног ругања долази синовљево; ово је превише.

Пост.21:10: „ *Израци ову слушкињу и сина њеног; јер син ове слушкиње неће наследити са мојим сином, са Исаком.* »

Можемо разумети Сарино огорчење, али погледајте са мном горе. Сара прориче недостојност првог савеза који неће наследити са изабранима нови, заснован на вери у правду Христа Исуса.

Пост.21:11: „ *И то беше веома зло у очима Авраамовим, због његовог сина.* »

Аврахам не реагује као Сара јер његова два сина деле његова осећања. Рођење Исака не елиминише 14 година наклоности које га везују за Исмаила.

Пост.21:12: „ *И рече Бог Аврааму: Нека не буде зло у очима твојим због детета и слушкиње твоје. У свему што ти је Сара рекла, слушај њен глас: јер ћеш се у Исаку звати семе.* »

У овој поруци Бог припрема Аврахама да прихвати отуђење Исмаила, свог најстаријег сина. Ово **раздвајање** је у Божјем пророчком пројекту; пошто прориче неуспех старог Мојсијевог савеза. За утеху, у Исаку ће Он умножити своје потомке. А испуњење ове божанске речи биће кроз успостављање новог савеза где ће „изабрани “ бити „ *позвани* “ поруком вечног Божијег Јеванђеља у Исусу Христу.

Дакле, парадоксално, Исак ће бити патријарх Старог завета, а пре свега у Јакову, његовом сину, по телу и знаку обрезања, на његовим темељима ће бити успостављен Израил Божији. Али парадокс је у томе што тај исти Исак само прориче лекције које се тичу новог завета у Христу.

Пост.21:13: „ *И ја ћу и од сина слушкиње начинити народ, јер је он твоје семе.* »

Исмаил је патријарх многих народа Блиског истока. Све док се Христ није појавио ради своје земаљске спасоносне службе, духовни легитимитет припадао је искључиво потомцима ова два Авраамова сина. Западни свет је живео у више облика паганства, игноришући постојање великог Бога створитеља.

Пост.21:14: „ *И Авраам уста рано ујутру, и узме хлеб и мех воде, и даде Агари, метнувши јој на раме, и он јој даде дете и отпусти је. И отишла је и лутала по пустињи Вирсавејској.* »

Божја интервенција је смирила Аврахама. Он зна да ће сам Бог пазити на Агару и Исмаила и пристаје да се **одвоји** од њих, јер верује да ће их Бог заштитити и водити. Јер он сам је до сада био заштићен и вођен од Њега.

Пост. 21:15: „ *И када је вода у меху нестала, она баци дете под један жбун,* “

У пустињи Бершеба, однешена вода се брзо троши и без воде, Агара само види смрт као коначни исход за своју несрећну ситуацију.

Пост. 21:16: „ *отишао и сео насупрот, на дохват лука; јер је рекла: Да не видим да дете умире. А она седе насупрот, и повиси глас и заплаче.* »

У овој екстремној ситуацији, по други пут, Агара пролива сузе пред лицем Божијим.

Пост.21:17: „ *И чу Бог глас детета, и анђеос Божији дозво Агару с неба, и рече јој: Шта ти је, Агаро? Не бојте се, јер је Бог чуо глас детета где је.* »

И по други пут, Бог интервенише и говори јој да је увери.

Пост.21:18: „ *Устани, узми дете и узми га у своју руку; јер ћу га учинити великим народом.* »

Подсећам, дете Исмаил је тинејџер од 15 до 17 година, али је ипак дете подређено својој мајци Агари и њих двоје више немају воде за пиће. Бог жели да она издржава свог сина јер му се спрема моћна судбина.

Пост.21:19: „ *И отвори јој Бог очи, и она угледа извор воде; а она отиђе и напуни кожу водом и напоји дете.* »

Резултат чуда или не, овај бунар се појављује у потребном тренутку да Хагари и њеном сину пружи укус за живот. И дугују своје животе моћном Створитељу који отвара или затвара визију и интелигенцију ствари.

Пост.21:20: „ *И Бог беше са дететом, и оно одрасте, и настани се у пустињи, и постаде стрелац.* »

Пустиња стога није била празна јер је Исмаил ловио животиње које је убијао својим луком да би их јео.

Пост.21:21: „ *И настани се у пустињи Паран; а мајка му је узела жену из египатске земље.* »

Веза између Исмаилаца и Египћана ће стога ојачати и временом ће се Измаелово ривалство са Исаком повећати до те мере да ће од њих постати трајни природни непријатељи.

Пост.21:22: *„И догоди се у то време да Авимелех и Пикол, заповедник његове војске, говоре Аврааму говорећи; Бог је са вама у свему што радите. »*

Искуства изазвана представљањем Саре као његове сестре, ствари забележене у Пост.20, поучавају Авимелеха да је Аврам био Божји пророк. Њега се сада плаше и страхују.

Пост.21:23: *„А сада ми се закуни овде Богом да нећеш лажно поступати са мном, ни са мојом децом, ни са унуцима мојим, по доброту коју сам ти показао, поступаћеш према мени и према земљи у којој сте боравили. »*

Авимелех више не жели да буде жртва Абрахамових трикова и жели да од њега добије чврсте и одлучне обавезе у мирном савезу.

Постанак 21:24: *„А Аврам рече: заклећу се. »*

Абрахам нема лошу намеру према Авимелеху и стога може пристати на овај пакт.

Пост.21:25: *„И Аврам укори Авимелеха због извора воде који су Авимелехове слуге насилно заузеле. »*

Постанак 21:26: *„А Авимелех рече: Не знам ко је то учинио, а ти ме ниси упозорио на то, а ја сам за то чуо тек данас. »*

Пост.21:27: *„И Аврам узе стада и говеда, и даде их Авимелеху, и њих двојица склопише савез. »*

Пост.21:28: *„И Аврам одвоји седам оваца из стада; »*

Аврахамов избор „седам оваца” сведочи о његовој вези са Богом створитељем кога он тако жели да повеже са својим делом. Абрахам се настанио у страниј земљи, али жели да плод његовог рада остане његово власништво.

Пост.21:29: *„И рече Авимелех Аврааму: Шта је ових седам оваца које си одвојио? »*

Пост.21:30: *„И рече: Узећеш ових седам оваца из моје руке, да ми буде сведочанство да сам ископао овај бунар. »*

Пост. 21:31: *„Зато су то место назвали Вирсавеја, јер су се тамо обојица заклели. »*

Спорни бунар је добио име по речи „шеба“ која је корен броја „седам“ на хебрејском, а коју налазимо у речи „шабат“ која означава седми дан, нашу суботу коју је Бог посветио недељном одмору. од почетка његовог земаљског стварања. Да би се сачувала успомена на овај савез, бунар је тако назван „бунаром седморице“.

Пост.21:32: *„И склопише савез у Вирсавеји. И устаде Авимелех и Пикол заповедник његове војске, и вратише се у земљу филистејску. »*

Пост. 21:33: *„И Авраам посади дрво тамариска у Вирсавеји; и тамо је призвао име Господа, Бога вечног. »*

Пост.21:34: *„И Аврам је дуго боравио у земљи филистејској. »*

Бог је организовао услове мира и спокоја за свог слугу.

Постање 22

Одвајање оца и сина јединца жртвовано

Ово 22. поглавље представља пророчку тему о Христу који је Бог као Отац принео на жртву. Она описује принцип спасења који је Бог у тајности припремио од почетка своје одлуке да створи слободне, интелигентне и аутономне парњаке насупрот њему. Ова жртва ће бити цена коју треба платити да би његова створења узвратила љубав. Изабрани ће бити они који су на Божија очекивања одговорили потпуном слободом избора.

Пост.22:1: „ После ових ствари Бог искуша Аврахама, и рече му: *Авраме! А он одговори: Ево ме!* »

Аврам је веома послушан Богу, али колико далеко ова послушност може ићи? Бог већ зна одговор, али Аврам мора да остави иза себе, као сведочанство за све изабране, конкретан доказ своје узорне послушности која га чини толико достојним љубави свог Бога што га чини патријархом чије ће потомство сублимирати рођење Христа Исуса.

Пост.22:2: „ Бог рече: *Узми сина свога, сина јединца, кога волиш, Исака; иди у земљу Морија и принеси га тамо као жртву паљеницу на једној од гора о којој ћу ти причати.* »

Бог намерно притиска на оно што боли, до границе подношљивости за овог старца од преко сто година. Бог му је неким чудом подарио радост да му се роди син и Сара, његова законита жена. Такође, он ће сакрити од оних око себе невероватан Божји захтев: „ *Принеси свог јединог сина на жртву* “. А Аврахамов позитиван одговор имаће вечне последице по цело човечанство. Јер, након што је Аврам пристао да понуди свог сина, сам Бог више неће моћи да се одрекне свог спасоносног пројекта; ако је могао да размисли да га одустане.

Запазимо интерес прецизности: „ *на једној од планина које ћу вам рећи* ”. Ово тачно место је програмирано да прими крв Христову.

Пост. 22:3: „ *Авраам устане рано ујутру, оседла магарца и поведе са собом два слуге и сина Исака. Он цепа дрва за жртву паљеницу и пође на место које му је Бог рекао.* »

Аврам је решио да се повинује овом претераношћу и са смрћу у души организовао је припрему крваве церемоније коју је Бог наредио.

Пост.22:4: „ *Трећег дана Аврам подиже очи своје и угледа место из далека.* »

Земља Морија удаљена је три дана хода од места у коме живи.

Пост.22:5: „ *И рече Аврам слугама својим: останите овде са магарцем; Ја и младић ћемо отићи толико далеко на богослужење, а вратићемо се теби.* »

Страшној акцији коју ће починити нису потребни сведоци. он _ дакле **одваја** од своја два слуге који ће морати да чекају његов повратак.

Пост.22:6: „ *Авраам узне дрва за жртву паљеницу, и натовари на свог сина Исака, и носи огањ и нож у руци. И обоје су ходали заједно .* »

У овој пророчкој сцени, баш као што ће Христос морати да носи тешку „патибулу“ за коју ће му бити приковани зглобови, Исак је натоварен дрвима која ће, запаљена, прогутати његово жртвовано тело.

Пост.22:7: „ *Тада је Исак говорио свом оцу Аврааму говорећи: Оче мој! А он одговори: Ево ме, сине мој! Исак одговори: Ево ватре и дрва; али где је јагње за жртву паљеницу?* »

Исак је био сведок многих религиозних жртава и с правом је изненађен одсуством животиње коју треба жртвовати.

Пост. 22:8: „ *Авраам рече: Сине мој, Бог ће себи обезбедити јагње за жртву паљеницу. И обоје су ходали заједно.* »

Овај Аврамов одговор био је директно надахнут од Бога јер величанствено прориче огромну жртву коју ће Бог поднети доносећи себе на распеће у људском телу, обезбеђујући тако потребу изабраних грешника за делотворним и праведним Спаситељем у божанском савршенству. Али Аврам не види ову спасоносну будућност, ову улогу Христа Спаситеља коју је прорекла животиња жртвована Јахвеу, свемогућем Богу створитељу. За њега, овај одговор му једноставно омогућава да добије на времену, јер са ужасом гледа на злочин који ће морати да почини.

Пост.22:9: „ *Када дођоше на место које му је Бог рекао, Авраам сагради тамо олтар и намести дрва. Свезао је свог сина Исака и ставио га на олтар на врху дрвета.* »

На несрећу по Аврама испред олтара, више нема начина да се сакрије од Исака да ће управо он бити овца жртве. Ако се отац Авраам показао као узвишен у овом изузетном прихватању, Исаково покорно понашање је одраз онога што би Исус Христ био у своје време: узвишен у својој послушности и самопожртвовању.

Пост.22:10: „ *Тада Авраам пружи руку и узне нож да убије сина.* »

Имајте на уму да да би реаговао, Бог чека до последњег краја теста како би дао сведочанство о својим изабранима стварну вредност и аутентичност. „ *Нож у руци* “; остаје само да се Исак закоље као многе овце које су већ жртвоване.

Пост.22:11: „ *Тада га анђео Господњи позва са неба и рече: Авраме! Аврахаме! А он одговори: Ево ме!* »

Демонстрација Аврамове послушне вере је направљена и савршено изведена. Бог ставља тачку на искушење старца и његовог сина тако достојног њега и његове љубави.

Имајте на уму да кад год га позове Бог или његов син, Аврахам увек одговара говорећи: „ *Ево ме* “. Овај спонтани одговор који извире из њега сведочи о његовој великодушној и отвореној природи према ближњем. Штавише, то је у супротности са ставом Адама ухваћеног у ситуацији греха који се сакрио од Бога, до те мере да је Бог био дужан да му каже: „ *Где си?* ”

»»

Пост.22:12: „ *А анђео рече: Не стављај руку на дете и не чини му ништа; јер сада знам да се бојиш Бога, и да ми сина јединца ниси ускратио.* »

Показивањем своје верне и послушне вере, Аврам може бити у очима свих, и до краја света, од Бога показан као узор праве вере, до доласка Христа који ће га оваплотити, претворити у божанско савршенство. Управо у овом моделу беспрекорне послушности Аврахам постаје духовни отац правих верника спасених проливеом крвљу Исуса Христа. У овом искуству, Аврахам је управо играо улогу Бога Оца који ће принети као стварну и смртну жртву, свог јединог сина по имену Исус из Назарета.

Пост.22:13: „ *Авраам подиже очи своје, и виде иза себе овна држаног у жбуну за рогове; и Авраам оде и узе овна и принесе га на жртву паљеницу уместо свог сина.* »

У овом тренутку, Аврахам може да схвати да је његов одговор Исаку, „ *сине мој, Бог ће себи обезбедити јагње за жртву паљеницу* “, био надахнут од Бога, јер је „јагње“, у ствари, „млади ован“, заиста је „обезбеђен“ од Бога и понуђен од њега. Имајте на уму да су животиње које су жртвоване Јахвеу увек мужјаци због одговорности и владавине која је дата човеку, мушком Адаму. Христос Искупитељ ће такође бити мушко.

Пост. 22:14: „ *Аврахам је ово место назвао Јахве Јурех. Зато се данас каже: На гори Јахвеји ће се видети.* »

Име „Јахве Јурех“ значи: ЈаХВЕ ће бити виђен. Усвајање овог имена је истинито пророчанство које најављује да ће у земљи Морија велики невидљиви Бог који изазива страх и страхопоштовање бити виђен у мање страшном људском изгледу, да донесе и добије спасење изабраних. А порекло овог именовања, приношење Исака на жртву, потврђује земаљску службу „Јагњета Божјег које узима на себе грехе света“. Знајући Божији интерес за његово поштовање према типовима и моделима који се репродукују и понављају, вероватно је и готово извесно да је Авраам принео своју жртву управо на месту где ће, 19 векова касније, Исус бити разапет, у подножју планине Голготе, ван Јерусалима, града, само на време, светог.

Пост. 22:15: „ *Анђео Господњи је позвао Аврахама с неба по други пут,* “

Ово страшно искушење биће последње које ће Аврахам морати да прође. Бог је у њему нашао достојног узора патријарха послушне вере, и то му је дао до знања.

Пост.22:16: “ *и рекао: Самим собом се кунем, речју Господњом! Зато што си то учинио, и ниси задржао свог сина, свог сина јединца,* ”

Бог наглашава ове речи „јединца твог сина“, јер оне проричу његову будућу жртву у Исусу Христу према Јовану 3:16: „ *Бог је тако заволео свет да је дао Сина свог Јединородног, да не би сваки који верује у њега погините, али имајте живот вечни.* ”

Пост.22:17: „ *Благословићу те и умножићу твоје потомство, као звезде на небу и као песак на обали; и твоји потомци запоседаће врата својих непријатеља.* »

Пажња! Авраамов благослов није наслеђен, већ само за њега и сваки мушкарац или жена његових потомака мора, заузврат, да заслужи Божји благослов. Јер Бог му обећава много потомства, али међу овим потомством само ће изабрани који ће деловати са истом верношћу и истом послушношћу бити благословени од Бога. Тада можете измерити сво духовно незнање Јевреја који су поносно тврдили да су синови Авраамови и стога синови који су заслужили наследство његових благослова. Исус их је демантовао показујући им камење и говорећи да од тог камења Бог може дати Авраму потомке. И он их је сматрао својим оцем, не Авраму, већ ђаволу.

У свом освајању хананске земље, Исус Навин ће запоседнути капију својих непријатеља, од којих је прва пала град Јерихон. Најзад, са Богом, изабрани свеци ће поседовати врата последњег непријатеља: „ *Вавилон Велики* “ према различитим учењима откривеним у Апокалипси Исуса Христа.

Пост.22:18: „ *Сви народи на земљи биће благословени у твојем потомству, јер си послушао мој глас.* »

То су заиста „ *сви народи на земљи* “, јер се понуда спасења у Христу нуди свим људским бићима, свих порекла и свим народима. Али ови народи такође дугују Аврахаму чињеницу да су били у стању да открију божанска пророчанства откривена јеврејском народу који је изашао из египатске земље. Спасење у Христу се добија двоструким благословом Авраама и његовог потомства које представљају јеврејски народ и Исус из Назарета, Исус Христ.

Пожељно је у овом стиху јасно уочити благослов и његов узрок: послушност одобрена од Бога.

Пост.22:19: „ *Када се Аврам вратио својим слугама, они устадоше и пођоше заједно у Вирсавеју; јер је Аврам живео у Вирсавеји.* »

Пост. 22:20: „ *После ових ствари јављено је Аврааму говорећи: Ево, и Милка је родила синове Нахору, твојем брату:* “

Стихови који следе имају за циљ да припреме везу са „ *Ребеком* “ која ће постати идеална жена коју је Бог изабрао за верног и послушног Исака. Она ће бити узета од Аврахамове уже породице у потомству његовог брата Нахора.

Пост 22:21: „ *Уз његов првенац, Буз његов брат Кемуел, отац Арамов* “

Пост. 22:22: „ *Кесед, Хазо, Пилдаш, Јидлаф и Бетуел.* »

Пост. 22:23: „ *Втуел је родио Ребеку . Ово је осам синова које је Милка родила Нахору, Авраамовом брату .* »

Пост.22:24: „ *Његова конкубина, по имену Реума, такође је родила Тебаха, Гахама, Тахашиа и Мааху.* „

Испуњење обећања датих Авраму

Постанак 23 говори о смрти и сахрани његове жене Саре у Хеброну, у пећини Макпели. Аврахам је преузео место сахране на тлу Ханана док је чекао да Бог да целу земљу његовим потомцима неких 400 година касније.

Затим, у Пост.24, Аврахам и даље задржава улогу Бога. Да би остао **одвојен** од овдашњих паганских народа, послаће свог слугу у удаљено место, у своју ужу породицу, да нађе жену свом сину Исаку и даће Богу да их изабере. На исти начин, Бог ће изабрати изабране који ће сачињавати невесту Христову, Сина Божијег. У овом избору човек нема никакве везе јер иницијатива и суд припадају Богу. Божији избор је савршен, беспрекоран и делотворан, као Ребека, изабрана жена, љубазна, интелигентна и лепа по изгледу, а изнад свега духовна и верна; бисер који сви духовни људи који желе да узму жену треба да траже.

Јаков и Исав

Касније, према Ген.25, Ребека је првобитно била нероткиња као што је била Аврамова жена Сараја пре ње. Ова заједничка стерилност је због чињенице да ће две жене носити благословено потомство Христу који ће и сам бити формиран од Бога у утроби младе девојке која се зове Марија. На тај начин, лоза спасоносног пројекта Божијег обележена је његовим чудесним деловањем. Патећи од ове природне стерилности, Ребека се обраћа Јахвеу и од њега добија два близанца који се боре у њеној утроби. Забринута, испитује Бога о овој ствари: *„И Јахве јој рече : Два народа су у твојој утроби, и два народа ће се одвојити од твоје утробе; један од ових људи ће бити јачи од другог, а већи ће бити подложен мањим .* » Рађа два близанца. Због његове интензивне длакавости, а био је у потпуности *„црвен“*, отуда и име *„Едом“* дато његовом потомству, најстарији је добио име *„Исав“*, што значи „длакав“. Најмлађи се зове *„Јаков“*, што значи: „Преварант“. Већ два имена пророкују њихове судбине. „Велу” ће своје прворођено право продати најмлађима за сочно јело од *„ру“* или црвеног

сочива. Он продаје ово прворођено право јер потцењује његову фер вредност. Апсолутно супротно, духовни „Преварант“ жуди за овом титулом која није само почасна, јер је за њу везан Божји благослов. „Преварант“ је тип оних насилних људи који по сваку цену желе да натерају небеско краљевство да га заузме и Исус је с њим на уму говорио о овој теми. И видевши ову узаврелу ревност, срце Божије се веома обрадова. Такође, штета за „Чупавог“ и још боље за „Преваранта“, јер ће управо он постати „Израел“, Божијом одлуком. Немојте се заваравати, Јаков није обичан варалица и он је изузетан човек, јер не постоји други библијски пример његове одлучности да добије Божји благослов, и само да би постигао овај циљ, он вара“. Тако да се сви можемо угледати на њега и биће драго верном небу. Са своје стране, Исав ће имати за своје потомке народ „Едома“, имена које значи „*црвени*“, са истим кореном и значењем као и Адам, овај народ ће бити противник Израела као што је најављено божанско пророчанство.

Наводим да боја „црвена“ означава само грех у пророчким сликама спасоносног пројекта откривеног од Бога и овај критеријум се односи само на актере његових представа, као што је „Исав“. У мрачним временима средњег века убијана су црвенокоса деца која су сматрана злом. Због тога, истичем, црвена боја не чини обичног човека грешнијим од бринете или плавуше, јер се грешник препознаје по лошим делима његове вере. Стога је само, у симболичној вредности, да је „црвена“, боја људске крви, симбол греха, према Ис.1:18: „*Дођите да се залажемо! каже Јахве. Ако су ваши греси као скерлет, биће бели као снег; ако су црвене као пурпурне, постаће као вуна.*» Исто тако, у својој Апокалипси, свом Откровењу, Исус повезује црвену боју са људским инструментима који служе, несвесно или не, ђаволу, Сатани, првом грешнику живота створеног од Бога; примери: „*црвени коњ*“ из Откр.6:4, „*црвени или огњеноцрвени змај*“ из Откр.12:3 и „*скерлетна звер*“ из Откр.17:3.

Сада када има ово право по рођењу, Јаков ће, заузврат, живети животна искуства која пророкују Божје планове, као Аврахамов наследник.

Напустио је своју породицу из страха од гнева свог брата Изава, са добрим разлогом, према Пост. 27:24, јер је одлучио да га убије, након што је преусмерио благослов свог оца на самрти, „преварен“ од стране Избацити из ума Ребеку његову жену. У овој отмици, два имена близанаца откривају њихову важност. Зато што је „Темпеур“ користио длакаву кожу да превари Исака, који је постао слеп, и тако себе представљао као свог природно „длакавог“ старијег брата. Духовни људи подржавају једни друге и Ребека је више личила на Јакова него на Исаву. У овој акцији, Бог је у супротности са људским и телесним избором Исака који је преферирао Исаву ловца који му је донео дивљач коју је ценио. И Бог дарује првородство ономе ко га је најдостојнији: Јакову Варалицу.

Стигавши код Лабана, свог арамејског стрица, Ребекиног брата, да ради за њега, Јаков се заљубљује у Рахелу, најмлађу, али најлепшу од Лабанових ћерки. Оно што он не зна је да га у свом стварном животу Бог чини да игра пророчку улогу која мора да прорече његов спасоносни

пројекат. Такође, после „седам година“ рада да добије своју вољену Рахелу, Лабан му намеће своју најстарију ћерку „Леју“ и даје му је за жену. Да би добио и оженио Рејчел, мораће да ради „још седам година“ за свог стрица. У овом искуству, „Јаков“ прориче шта ће Бог морати да прође у свом спасоносном пројекту. Јер и он ће склопити први савез који није у складу са жељом његовог срца, јер искуство телесног и националног Израилља неће бити обележено успехом и славом које његова доброта заслужује. Сукцесије „судија“ и „краљева“ се увек лоше завршавају, упркос неколико ретких изузетака. А жељену жену достојну његове љубави, он ће добити у другом савезу тек након што покаже своју љубав и открије свој план спасења у служби Исуса Христа; његово учење, његову смрт и његово васкрсење. Имајте на уму да су људске и божанске преференције потпуно обрнуте. Јаковљева вољена је неплодна Рахела, али Божја је плодна Лија. Дајући Јакову, прво, Лију за жену, Бог чини да његов пророк доживи разочарење које ће обоје доживети у свом првом савезу. У овом искуству, Бог најављује да ће његов први савез бити ужасан неуспех. А одбацивање Месије Исуса од стране његових потомака потврдило је ову пророчку поруку. Лија, која није била вољена изабраница младожења, је слика која прориче изабранице новог савеза који су, паганског порекла, дуго живели у незнању о постојању јединственог Бога створитеља. Међутим, Лијина плодна природа прорекла је савез који ће донети много плода на славу Божју. И Исаија 54:1 потврђује, говорећи: „*Радуј се, неплодна, ти која више не носиш! Нека ваша радост и ваша радост избије, ви који више немате бола! Јер ће синови остављене бити бројнији од синова ожењене, говори Господ .*” Овде напуштени пророкују, преко Лије, нови завет, а ожењени, преко Рахеле, стари јеврејски завет.

Јаков постаје Израел

Напустивши богатог и просперитетног Лавана, Јаков и они који му припадају враћају се свом брату Исаву, чијег се праведног и осветољубивог гнева плаши. Једне ноћи му се јавља Бог и они се боре један против другог до зоре. Бог га коначно рани у кук и каже му да ће се од сада звати "Израел", јер је изашао као победник борећи се са Богом и људима. У овом искуству, Бог је желео да прикаже слику борбене душе Јаковљеве у његовој борби вере. Назван од Бога Израел, он добија оно што је очајнички желео и тражио: његов благослов од Бога. Авраамов благослов у Исаку је тако добио облик кроз конституцију телесног Израела који ће, изграђен на Јакову који је постао Израел, ускоро постати народ страха, након изласка из ропства Египту. Пошто је Божја милост припремила Исава, два брата се налазе у миру и радости.

Са своје две жене и њихове две слуге, Јаков се нашао као отац 12 дечака и само једне девојчице. У почетку стерилна као Сара и Ребека, али идолопоклоничка, Рахела добија од Бога двоје деце, Јосифа најстаријег и Беџамина најмлађег. Умрла је рађајући друго дете. Она тако прориче крај старог савеза који ће престати успостављањем новог на основу помирбене крви Исуса Христа. Али у другој примени, ове смртне околности проричу

коначну судбину његових изабраника који ће бити спасени његовом срећном интервенцијом када се врати у свом славном божанском аспекту у Михаилу Исусу Христу. Овај преокрет ситуације последњих изабраних прориче променом имена детета које је умирућа мајка назвала „*Бен-Они*“ или „*син моје туге*“, преименовано је у *Јаков, отац*, „*Венијамин*» или, „десни син“ (десна страна) или, благословени сине. Као потврду, у Матеју 25:33, Исус Христ ће ставити „*овце своје с десне стране и козе с леве*“. Ово име „*Венијамин*” је одабрао Бог, искључиво за свој пророчки пројекат, дакле за нас, јер је за Јакова оно имало мало значења; а за Бога, идолопоклоничка Рахела није заслужила квалификатор „*право*“. Ове ствари које се тичу краја света су развијене у објашњењима Откр.7:8.

Достојни Јосиф

У историји Израела, улога коју Бог даје Јосифу довешће га да доминира над својом браћом која га, огорчени његовом духовном доминацијом, продају арапским трговцима. У Египту су га ценили његово поштење и оданост, али је жена његовог господара хтела да га злоставља, одупирала му се, Јосиф се нашао у затвору. Тамо ће га, објашњавајући снове, догађаји довести до највишег ранга испод фараона: првог везира. Ово уздизање је засновано на његовом пророчком дару као и за Данила после њега. Овај поклон га је ценио од стране фараона који му је поверио Египат. За време глади, Јаковљева браћа ће отићи у Египат и тамо ће се Јосиф помирити са својом злом браћом. Јаков и Венијамин ће им се придружити и тако се Јевреји насељавају у Египат у области Гешен.

Излазак и верни Мојсије

Поробљени, Јевреји ће у Мојсију наћи јеврејско дете чије име значи „спашено из вода“ Нила, које је подигла и усвојила фараонова ћерка, ослободилац којег је Бог припремио.

Док се услови њиховог ропства отежавају и повећавају, да би одбранио Јевреја, Мојсије убија Египћанина, а он бежи из Египта. Његово путовање га води у Мидијан, у Саудијској Арабији, где живе Аврамови потомци и Кетура, његова друга жена, удата након Сарине смрти. Оженивши се Сифором, најстаријом ћерком свог таста Јетра, 40 година касније, Мојсије је срео Бога док је пасо своја стада према гори Хорив. Творац му се јавља у облику усијаног грма који гори, али се не троши. Он му открива свој план за Израел и шаље га у Египат да води излазак свог народа.

Десет пошаста ће бити неопходно да би приморао фараона да пусти своје драгоцене робове слободно. Али то је десети који ће попримити велику пророчку важност. Јер је Бог побио све првенце Египта, и људе и животиње. И истог дана, Јевреји су прославили прву Пасху у својој историји. Пасха је прорекла смрт Месије Исуса, „*првенца*“ и чистог и беспрекорног „*Јагњета*“

Божјег “принесеног на жртву попут „јагњета“ закланог на дан изласка из Египта. Након Исакове жртве коју је Бог тражио од Аврахама, Пасха изласка из Египта је друга пророчка најава смрти Месије (Помазаника) Исуса, или, грчким речима, Исуса Христа. Егзодус из Египта је извршен 14. дана првог месеца у години, око 15. века пре нове ере, око 2500 година након греха Еве и Адама. Ове бројке потврђују време од „400 година“ „четири генерације“ које је Бог дао Аморејцима, становницима земље Хананске.

Фараонов понос и бунтовни дух нестаће са његовом војском у водама „црвеног мора“ које тако добија свој смисао, јер се затвара на њих након што се отвори да дозволи Јеврејима да уђу на земљу Саудијске Арабије, јужни крај египатског полуострва. Избегавајући Мадиијана, Бог води свој народ кроз пустињу ка гори Синај где ће им представити свој закон „десет заповести“. Пред јединим правим Богом, Израел је сада учена нација која мора бити стављена на искушење. У ту сврху, Мојсије је позван к њему на гору Синајску и Бог га тамо држи 40 дана и ноћи. Даје му две таблице закона уклесане његовим божанским прстом. У табору јеврејског народа, продужено одсуство Мојсија фаворизује бунтовне духове који врше притисак на Арона и на крају га натерају да прихвати ливење и обликовање „златног телета“. Само ово искуство сажима понашање бунтовних људи свих времена према Богу. Њихово одбијање да се потчине његовом ауторитету наводи их да радије сумњају у његово постојање. А вишеструке Божје казне ништа не мењају. Након ових 40 дана и ноћи искушења, страх од хананских дивова осудиће људе да лутају пустињом 40 година и, само од ове проверене генерације, Исус Навин и Халев ће моћи да уђу у обећану земљу коју је Бог понудио око 2540. од Адамовог греха.

Главни ликови у причи о Постанку су глумци у продукцији коју је организовао Бог створитељ. Сваки од њих преноси, ради пророчке сврхе или не, поуку, а ову идеју спектакла потврдио је апостол Павле који је рекао у 1. Кор. 4:9: „Јер, чини ми се, Бог нас *створи*, *апостоли*, *последњи међу људима*, *осуђени на смрт на неки начин*, *пошто смо били призор свету, анђелима и људима*. » Од тада је гласник Господњи, Елен Г. Вајт, написала своју чувену књигу под насловом „Трагедија векова“. Идеја о „спектаклу“ је, дакле, потврђена, али после „звезда, звезда“ свете књиге, ред је на сваког од нас да игра своју улогу, знајући да смо поучени њиховим искуствима. стављени у дужност да опонашају њихова добра дела, не понављајући њихове грешке. За нас, као и за Данила (Мој Судија је Бог), Бог остаје „наш Судија“, саосећајан, свакако, али „Судија“ који не чини изузетак ни за кога.

Искуство јеврејског националног Израела је погубно, али није ништа више од искуства хришћанске вере нашег доба која се завршава распрострањеним отпадништвом. Не треба да нас чуди ова сличност, јер је Израел из старог савеза био само микрокосмос, узорак, људских бића која насељавају целу земљу. Зато је права вера тамо била ретка као у новом савезу изграђеном на Спаситељу и „верном сведоку“ Исусу Христу.

Из Библије уопште

Цела Библија, коју је Бог диктирао и потом надахнуо својим људским слугама, носи пророчке поуке; од Постања до Откривења. Глумци изабрани од Бога представљени су нам онаквима какви заиста јесу у својој правој природи. Али да би конструисао пророчке поруке у овом вечном спектаклу, Бог створитељ постаје Организатор догађаја. Након изласка из Египта, Бог даје Израелу слободан аспект свог небеског закона на 300 година, време „суда“ које се завршава око 2840. И у овој слободи, повратак греху, обавезује Бога да казни свој народ „седам времена“ које коначно предаје Филистејцима, њиховим наследним непријатељима. И „седам пута“ подиже „ослободиоце“. Библија каже да је у то време „*свако чинио шта је хтео*“. И ово време потпуне слободе било је неопходно да би се открио плод који је носио сваки човек. Тако је и у нашим „*последњим временима*“. Ових триста година слободе обележене сталним враћањем Јевреја греху, Бог нас позива да их упоредимо са триста година живота праведног Еноха којег нам представља као узор својих изабраника, говорећи: „*Хенух је ходио с Богом три стотине година, а онда га више није било јер га је Бог узео*“; са њим, учинивши га да први уђе у своју вечност као, после њега, Мојсије и Илија, и свети васкрсли смрћу Исусовом, пре свих осталих изабраних, укључујући и апостоле Исуса Христа; сви ће бити преображени или васкрснути у последњи дан.

После оног „судија“, дошло је време краљева и ту опет Бог даје својим првим глумцима пророчанску улогу која потврђује поруку напредовања зла ка коначном добру, односно од ноћи, или таме, према светлости. Овако су ова два човека, Саул и Давид, прорекли целокупни пројекат плана спасења припремљеног за земаљске изабранике, односно две фазе или два узастопна света савеза. Узми то са мном, Давид постаје краљ тек после смрти краља Саула, као што смрт старог вечног савеза дозвољава Христу да успостави свој нови савез, своју владавину и своју вечну власт.

Већ сам поменуо ову тему, али желим да вас подсетим да земаљске монархије немају божански легитимитет јер су Јевреји тражили од Бога да има краља „*као остали земаљски народи*“, они, „пагани“. Што значи да је модел ових краљева типа сатанских вредности, а не божанских. Колико је за Бога цар благ, понизан срца, пун самопожртвовања и саосећања, чинећи себе слугом свих, толико је ђаво груб, горд, себичан и презрив, и захтева да га сви служе. Неправедно повређен што га је народ одбацио, Бог је услишио његову молбу и за његову несрећу дао му је краља по мерилима ђавола и свих његових неправди. Од тада, за његов народ Израел, **али само за њега**, краљевство је добило свој божански легитимитет.

Вербални или писани говор је средство размене између две особе. Библија је Божја реч у смислу да је Бог сакупио сведочанства диктирана или надахнута својим слугама да би пренео своје поуке својим земаљским створењима; сведочанства које је он временом сортирао, бирао и груписао. Не треба да се чудимо када приметимо несавршеност правде успостављене на земљи, јер одсечени од Бога, људи своју правду могу успоставити само на слову закона. Сада, Бог нам преко Исуса каже да „*слово убија, а дух*

оживљава“, ово писмо. Свети списи Библије стога могу бити само „*сведоци*“ као што је назначено у Откр. 11:3, али ни у ком случају „судије“. Признајући да слово закона није у стању да донесе праведан суд, Бог открива истину која почива искључиво на божанској природи његове личности. Он једини може да донесе праведан суд, јер му његова способност да анализира тајне мисли умова својих створења омогућава да зна мотивацију оних којима суди, ствари које друга створења скривају и игноришу. Библија стога пружа само основу за сведочанства која се користе за суд. Током „*хиљаду година*“ небеског суда, избрани свеци ће имати приступ мотивима душа којима се суди. Са Исусом Христом, они ће тако моћи да донесу савршену пресуду која је неопходна јер коначна пресуда утврђује дужину времена патње која је претрпела у другој смрти. Ово сазнање о правој мотивацији кривца нам омогућава да боље разумемо Божију милост према Каину, првом земаљском убици. Према једином сведочанству представљеном у писаној форми у Библији, Кајин је био гурнут ка љубомори због Божијег избора да благослови Авељево понуду и да презире Каинову понуду, а да овај други није знао разлог за ову разлику која је била духовна и даље игнорисана. Овако ствари стоје, живот се састоји од безброј параметара и услова које само Бог може идентификовати и судити са пуним познавањем чињеница. Ипак, за људе остаје Библија, једина књига која у писмима представља основе закона који суди њиховим поступцима, док чекају да се њихове тајне мисли открију изабраним свецима на небу. Међутим, улога писма је да осуди или осуди акцију. Због тога, у свом Откривењу, Исус подсећа људе на важност њихових „*дела*“ и ретко говори о њиховој вери. У Јакову 2:17, апостол Јаков је подсетио да је „*без дела вера мртва*“, такође потврђујући ово мишљење, Исус говори само о добрим или лошим „*делима*“ насталим вером. А да би настала вером, ова дела су искључиво она која Библија учи под божанским законима. Не узимају се у обзир добра дела која цени Католичка црква, јер су то дела хуманистичког карактера и надахнућа.

У време краја, Библија је потпуно презрена и људско друштво представља глобализовани мистификујући и лажљиви аспект. Тада реч „*истина*“ која карактерише Свето Писмо, реч живог Бога, и шире, њен глобални универзални пројекат, поприма свој пуни значај. Јер презир према овој јединственој „*истини*“ наводи човечанство да се гради на лажима у свим релационим, секуларним, верским, политичким или економским областима.

Овај чланак који је написан у суботу 14. августа 2021, сутра, 15. августа, на великим скуповима, жртве преварене кривом религијом одаће почаст најуспешнијој сатанској мистификацији у његовој каријери, од када је користио „змију“ као медијум у „*Едену*“: њено појављивање под ликом „Дјевице Марије“. Права више није била девица, пошто је после Исуса рађала синове и кћери; браћа и сестре Исусова. Али лаж тешко умире и одупире се чак и најбољим библијским аргументима. Нема везе, после овог 15. августа остаће само за овај бес, највише осам славља да раздраже Бога и изазову његов праведни гнев који ће се обрушити на главе криваца. Имајте

на уму да су у овом указању деца изабрана да потврде визију „девице“. Да ли су невини као што људи говоре и претварају се? Рођеним грешницима, погрешно им се приписује невиност, али их зато не можемо оптужити за саучесништво. Визија коју су ова деца добила је била веома стварна, али ђаво је такође веома стваран бунтовнички дух и Исус Христ му је посветио многе своје речи да упозори своје слуге на њега. Историја сведочи о својој варљивој заводљивој моћи која њене заведене и преварене жртве води у „*другу смрт*“. Обожаване ђавола у целој Папској и Римокатоличкој Цркви је изречено од Бога, у овом стиху из Откр. 13:4: „**И поклонише се змају, јер даде власт звери ; поклонише се звери говорећи: Ко је као звер и ко може да се бори против ње?** „. У стварности, тек након завршетка овог „*клањања*“ спутавању и прогону „*звери*“ правих изабраних светаца Исуса Христа, у време толеранције које су јој околности наметнуле, ово обожаване почиње. заводљивим средствима привиђења дијаболичке „девице“; „*жена*“ да замени „*змију*“ након што је „*змија*“ завела „*жену*“ која је завела свог мужа. Принцип остаје исти и и даље је ефикасан.

Време последњег избора

Ово проучавање божанских откривења завршава се анализом књиге Постања која нам је открила ко је Бог у свим аспектима његовог карактера. Управо смо видели како је он одлучан у свом захтеву за послушност од својих створења подвргавајући Аврама изузетном тесту вере када је имао скоро сто година; овај божански захтев стога више не треба да се демонстрира.

У време последњег избора који је Бог предложио од пролећа 1843. године, а тачније захтеван од 22. октобра 1844. године, светковање суботе је од Бога захтевано као доказ љубави коју су му указали његови истински изабрани свеци. Универзална духовна ситуација је тако представљена у виду јединственог питања које је упућено искључиво свим члановима верских, хришћанских организација.

Питање које вас убија или чини да живите заувек

Да ли је цар, краљ или папа овлашћен и овлашћен да мења речи изговорене и написане од Бога или под његовим диктатом као што је то учинио Мојсије?

Предвидевши све, па и ово питање, Исус је унапред дао одговор, рекавши у Матеју 5:17-18: „*Не мислите да сам дошао да укинем закон или пророке; Нисам дошао да укинем, него да испуним. Јер, заиста вам кажем, док не прођу небо и земља, неће проћи ни једна јота ни једна ситница из закона док се све не изврши .* » Исти Исус је такође најавио да ће нас његове речи које је изговорио судити, у Јовану 12:47 до 49: „*Ако неко слуша моје речи и не држи их, нисам ја тај који му судим; јер нисам дошао да судим свету, него да спасем свет. Ко ме одбацује и моје речи не прима, има свог судију; реч коју сам рекао ће му судити у последњи дан . Јер нисам говорио*

о себи; али Отац, који ме посла, сам ми је прописао шта да кажем и објавим. »

Ово је Божије схватање његовог закона. Али Дан.7:25 је открио да је **намера да се „ промени “** да се појави у хришћанској ери, говорећи о римокатоличком папству: „ *Говориће речи против Свевишњег, он ће угњетавати свеце Свевишњег*“. - **Високо, и он ће се надати да ће променити време и закон ; и свети ће бити предати у његове руке на време, и времена, и пола времена.** » Недостатак који ће престати и који ће он знати да праведно казни према стиху 26 који следи: „ *Тада ће доћи суд и одузет ће му се власт, која ће бити уништена и уништена заувек.* » Ова „ времена “ или пророчке године најављују његову прогонску владавину која је трајала 1260 година, од 538. до 1798. године.

Ова „ **пресуда** “ се остварује у неколико фаза.

Прва фаза је припремна; то је дело раздвајања и посвећења „адвентистичке“ вере коју је Бог успоставио од пролећа 1843. Адвентизам је **одвојен** од католичке и протестантске религије. У Откривењу, ова фаза се односи на ере „ *Сарда, Филадельфије и Лаодикије* “ у Откр.3:1-7-14.

Друга фаза је спроводљива: „ *одузећемо му доминацију* “. То је славни повратак Исуса Христа који се очекује у пролеће 2030. Изабрани адвентисти улазе у вечност **одвојени** од недостојних католичких, протестантских и адвентистичких побуњеника који умиру на земљи. Радња се остварује на крају „ *лаодикијске* “ ере у Откр.3:14.

Трећа фаза је она суда палим мртвима, коју су извршили избраници који су ушли у небеско царство Божије. Жртве су постале судије и посебно се суди животу сваког од побуњеника и изриче се коначна казна сразмерна њиховој кривици . Ове реченице одређују дужину времена „ *мучења* “ *које ће проузроковати радња њихове „ друге смрти* “. У Откривењу, ова тема је тема Откр.4; 11:18 и 20:4; ово од Дан.7:9-10.

Четврто, на крају седмог миленијума, велике суботе за Бога и његове избране у Христу, долази извршна фаза казни које су изрекле Христос и његови избраници. У земљи греха где су ускрснули, осуђени побуњеници бивају уништени, „ *заувек* “, „ *огњем друга смрт* “. У Откривењу, ова извршна пресуда или „последњи суд“ је тема Откр.20:11-15.

У време последњег избора, две непомирљиве верске концепције се дефинитивно **раздвајају** , јер су једна другој крајње супротстављене. Христови избраници чују његов глас и прилагођавају се његовим захтевима у време када им се обраћа и позива. У другој позицији су хришћани који следе вековне верске традиције као да је истина питање времена, а не интелигенције, расуђивања и сведочења. Ови људи нису разумели шта „ *нови савез* “ представља пророк Јеремија у Јер.31:31 до 34: „ *Ево, долазе дани, говори Јахве, када ћу учинити са домом Израиљевим и домом Јудиним. нови савез, не као савез који сам склопио са њиховим очевима, оног дана када сам их узео за руку да их изведем из земље египатске, савез који су прекршили, иако сам ја био њихов господар, каже Јахве. Али ово је завет који ћу склопити с домом Израиљевим после оних дана, говори Господ:*

ставићу закон свој у њих, написаћу га на њихова срца ; и ја ћу им бити Бог, а они ће бити мој народ. Овај неће више учити ближњега свога, ни брата свога говорећи: Знај ЈХВХ! Јер ће ме сви упознати, од најмањег до највећег, говори Господ; Јер ћу им опростити безакоње и нећу се више сећати греха њиховог . » Како Бог може успети да „ **пише у срцу** » љубав човека према његовом светом закону, нешто што норма старог савеза није успела да добије? Одговор на ово питање, и једина разлика између ова два савеза, долази у аспекту демонстрације божанске љубави остварене помирбеном смрћу заменика Исуса Христа у коме је он инкарниран и откривен. Међутим, Исусова смрт није окончала послушност, већ је, напротив, дала разлоге изабранима да буду још послушнији према Богу који је способан да воли тако снажно. А када освоји срце човека, постиже се циљ који тражи Бог; он добија изабраног способног и достојног да дели своју вечност.

Последња порука коју вам је Бог изнео у овом делу је предмет **одвајања** . Ово је витална тачка која чини сву разлику између изабраних и позваних. У својој нормалној природи, човек не воли да га ометају навике и схватања ствари. Међутим, ова сметња је неопходна јер навикнут на устаљену лаж, да би постао њен изабраник, човек мора бити искорен и преусмерен да се прилагоди истини коју му Бог показује. Тада је **неопходно одвајање од оних које Бог не одобрава** . Изабрани мора показати своју способност да конкретно оспори своје идеје, своје навике и своје тјелесне везе са бићима чија судбина никада неће бити вјечни живот.

За изабране званичнике, верски приоритет је вертикалан; циљ је стварање чврсте везе са Богом створитељем, чак и ако је то на штету људских односа. За пале, религија је хоризонтална; они дају предност вези успостављеној са другим људима, чак и ако је то на штету Бога.

Адвентизам седмог дана: раздвајање, име, историја

Последњи изабраници хришћанске вере су духовно окупљени да формирају Израел од „ *12 племена* “ из Откр.7. Њихов избор је обављен низом тестова вере заснованих на интересовању показаног за пророчку реч која најављује у Дан.8:14 датум 1843. То је требало да обележи поновни почетак хришћанства од стране Бога, све док га није представљала католичка вера. од 538. и протестантском вером проистеклом из времена реформације од 1170. Стих из Дан.8:14 тумачен је као најаву славног Христовог доласка, његовог доласка који је изазвао његово „чекање“, на латинском „адвентус“ отуда адвентистичко име које је искуству и његовим следбеницима дато између 1843. и 1844. Очигледно, ова порука није говорила о суботи, већ само по изгледу, јер ће повратак Христа означити улазак у седми миленијум, велику суботу. прорекао, сваке недеље, до суботе седмог дана: суботе јеврејске. Несвесни ове везе, рани адвентисти нису открили важност коју Бог даје суботи све до после овог времена искушења. А када су ово схватили, пионири су чврсто поучавали истину о суботи која се памти у име основане цркве, „седмог дана“. Али током времена,

наследници дела више нису придавали суботи значај који јој Бог даје, придајући њену подложност времену повратка Исуса Христа уместо да је везују за датум 1843. на који указује Данилово пророчанство. Одлагање таквог фундаменталног божанског захтева представљало је грешку чија је последица 1994. године било одбацивање од стране Бога организације и њених чланова које је испоручио у побуњеничко логориште које је већ осудио од 1843. Ово тужно искуство и овај неуспех последњег званичника институција хришћанске вере сведочи о овој неспособности лажног хришћанства да прихвати **раздвајање људских веза**. У питању је одсуство љубави према божанској истини, а самим тим и према самом Богу, а ово је крајња лекција у историји хришћанске вере коју могу да вам објасним, да вас научим и упозорим, у име Свемогућег Бога, ИаХВеХ-Мицхаел-Исус Цхрист.

Коначно, још увек у истој теми, јер ме је коштала болног духовног раздвајања, подсећам вас на овај стих из Мт.10:37 и зато што стихови који му претходе јасно сажимају карактер раздвајања праве хришћанске вере. „Помињем их све од 34. до 38. стиха:

„Не мислите да сам дошао да донесем мир на земљи; Нисам дошао да донесем мир, него мач. Јер дођох да разграничим човека и оца његовог, кћер и мајку њену, и снају и свекрву њену; а човеку ће непријатељи бити његови укућани. Ко воли свог оца или своју мајку више од мене није мене достојан, а ко воли свог сина или кћер своју више од мене није мене достојан; ко не узме крст свој и не иде за мном, није мене достојан. » Овај стих 37 оправдава Аврамов благослов; посведочио је да је волео Бога више од свог телесног сина. И подсећањем једног адвентистичког брата на његову дужност, цитирајући му овај стих, наши путеви су се раздвојили и ја сам добио посебан благослов од Бога. Тада ме је овај „брат“ назвао фанатиком и од тог искуства он је следио традиционални адвентистички пут. Онај који ме је упознао са адвентизмом и благодетима вегетаријанства касније је умро од Алзајмерове болести, док сам ја још увек доброг здравља, жив и активан у служби Богу своје, стар 77 година, и не прибегавам ни лекарима ни лековима. Сва слава иде Богу створитељу и његовим драгоценим саветима. У истини !

Да бисмо сумирали **историју адвентизма**, морамо запамтити следеће чињенице. Под овим „адвентистичким“ именом, Бог групише своје последње свеце након дуге доминације католичке вере која је, **верски**, **легитимисала недељу коју је Константин II**⁷ марта 321. установио под њеним паганским именом „дан непобеђеног сунца“. рани адвентисти су били протестанти или католици који су побожно поштовали наслеђену хришћанску недељу. Они су, дакле, изабрани од Бога својим понашањем, јер су се радовали повратку Исуса Христа који им је најављиван узастопце за пролеће 1843. и 22. октобра 1844. Тек после овог избора светлост суботе им је дала представљено. Такође, њихова тумачења пророчанстава Данила и Откривења садржала су огромне грешке које сам исправио у овом делу. Без знања о суботи, пионири су конструисали теорију такозваног „истражног“ суда коју никада нису могли да доведу у питање; чак и након што им је дато

светло на суботу. За оне који не знају, подсећам да према овој теорији, од 1843, па 1844, Исус на небу испитује књиге сведочанстава да би изабрао своје последње изабране који морају бити спасени. Ипак, јасна идентификација недељног греха дала је прецизно значење поруци из Дан.8:14, чак и у њеном лоше преведеном облику „**чишћења светиње**“. И овај лош превод је створио нерешиве контроверзе, јер се овај израз првенствено тицао испуњења помирбеном смрћу Исуса Христа према Јев.9:23: „Било је дакле *неопходно, пошто су слике ствари које су на небесима **требале бити очишћени** на овај начин, да ли **су саме небеске ствари биле очишћене** жртвама бољим од ових . Јер Христос није ушао у *рукотворену светињу* , по угледу на истиниту, него у само небо, да се сада **појави пред лицем Божијим за нас** .” Дакле, све што је требало да се очисти на небу било је очишћено смрћу Исуса Христа: истражни суд стога више нема никаквог логичког значења. Након Исусове смрти и васкрсења, ниједан грех или грешник не улази у небо да га поново оскврни, јер је Исус очистио своје небеско подручје отеравши Сатану и његове анђеоске следбенике на земљу, према Откр.12:7 у 12, а посебно у стиху 9: „*И збачен је велики змај, древна змија, названа ђаво и сатана, који вара сву земљу, **збачен је на земљу** , и анђели његови беху збачени са њим.* »*

Друга грешка званичног адвентизма такође је произашла из првобитног непознавања улоге суботе и добила је велики значај много касније. Адвентисти су погрешно усмерили своју пажњу на време последњег, коначног, теста вере који ће се у стварности тицати само оних који ће још бити живи у време истинског повратка Исуса Христа. Нарочито су погрешно мислили да ће недеља постати „*жиг звери*“ тек у време овог последњег теста, и то објашњава потрагу за пријатељством са практичарима проклете недеље од Бога, у стварности, од њеног настанка. Доказ који дајем је постојање „седам труба“ из Откр. 8, 9 и 11, од којих првих шест упозоравају после 321. године, током хришћанске ере, људе на њихово практиковање греха осуђене недеље од Бог. Што је Дан.8:12 већ открио рекавши: „*Војска је предата на вечну ~~жртву~~, због греха ; рог је бацрио истину на земљу, и успео у својим подухватима.* » Овај „*грех*“ је већ био, пракса недеље наслеђена грађанско од Константина I ^{од} 321. године и верски оправдана од папског Рима од 538. године, „*жиг звери*“ цитиран у Апо.13:15; 14:9-11; 16:2. Године 1995, након што је манифестовао одбацивање пророчког светла које сам предложио између 1982. и 1991. године, званични адвентизам је починио озбиљну грешку склапајући савез са декларисаним и откривеним непријатељима Бога. Пример бројних примедби које је Бог упућивао древном Израелу због савезништва са Египтом, што је симболична слика типичног греха, у овој акцији је потпуно занемарен; што чини грех адвентиста још већим.

У ствари, када су постали свесни улоге суботе и важности коју она даје титули Бога Створитеља, адвентистички народ је требало да јасно идентификује своје верске непријатеље и да избегава било какав братски савез са њима. Јер, **субота** , субота као „*печат Бога живог*а“ из Откр.7:2,

царски знак Бога створитеља, њеног противника, недеља , може бити само „*жиг звери*“ из Откр.13:15. .

Подсећам овде да су узроци пада званичног институционалног адвентизма вишеструки, али главни и најозбиљнији се тичу одбијања светла баченог на прави превод Данила 8:14 и презира показаног према потпуно новом објашњењу Данила 12. , чија је лекција да истакне божански легитимитет адвентизма 7. дана . Затим долази грешка што нису полагали наду у повратак Исуса Христа најављен за 1994. годину; као што су пионири дела урадили 1843. и 1844. године.

Главни судови Божији

Његово стварање земље и неба завршено, шестог дана Бог поставља човека на земљу. И управо због непослушног понашања човечанства, а самим тим и греха, Бог ће га, узастопно, током његове историје од седам хиљада година, подвргнути својим бројним судовима. Сваким од ових судова промене се праве и сагледавају на конкретан и видљив начин. Ексцеси које прати човечанство захтевају ове божанске интервенције које имају за циљ да га врате на пут истине одобрене његовом сувереном пресудом.

Пресуде Старог завета .

Први суд: Бог суди за грех који су починили Ева и Адам, који су проклет и протерани из „*рајског врта*“ .

Други суд: Бог уништава бунтовно човечанство водама глобалног „*потопа*“ .

Трећи суд: Бог **раздваја** људе различитим језицима након њиховог уздицања са „*Вавилонске куле*“ .

Четврти ^{суд} : Бог склапа савез са Аврамом који тада постаје Абрахам. У ово време Бог уништава **Содому** и Гомору, градове у којима се практикује екстремни грех; одвратно и одвратно „*знање*” .

5. суд: Бог избавља Израел из египатског ропства, Израел постаје слободна и независна нација којој Бог представља своје законе .

6. пресуда: Током 300 година, под његовим руководством и кроз акцију 7 ^{ослободилачких} судија, Бог избавља Израел који су напали његови непријатељи због греха.

7. пресуда: На захтев народа и због њиховог проклетства, Бога замењују земаљски краљеви и њихове дуге династије (краљеви Јуде и краљеви Израела) .

8. ^{пресуда} : Израел је депортован у Вавилон.

9. ^{пресуда} : Израел одбацује божанског „Месију“ Исуса – Крај старог савеза. Нови савез почиње на савршеним доктринарним основама.

10. пресуда: Римљани ^{су уништили националну државу Израел} 70.

Пресуде Новог Завета .

Помињу их у Откривењу „седам труба“.

1. пресуда: Варварске инвазије после 321. између 395. и 538. године.

2. пресуда: Успостављање владајућег папског верског режима 538. године.

3. пресуда: Ратови религија: супротстављају католике протестантским реформаторима које Бог није одобрио: „лицемери“ из Дан.11:34.

4. пресуда: Француски револуционарни атеизам руши монархију и ставља тачку на римокатоличку деспотију.

5. пресуда: 1843-1844 и 1994.

– Почетак: Декрет из Дан.8:14 ступа на снагу – захтева завршетак дела започетог Реформацијом од Петра Валда, савршеног примера, од 1170. Протестантска вера пада и адвентизам се рађа победоносно: Религиозни пракса римске недеље је осуђена, а суботње суботе је оправдано и захтевано од Бога у Исусу Христу од 1843. Дело реформе је тиме завршено и завршено.

– Крај: „повраћана“ од Исуса, умрла је институционално 1994. године, у складу са поруком упућеном „Лаодикији“. Божији суд је почео тако што је Његова кућа подвргнута фаталном тесту пророчке вере. Уз неодобравање, бивши изабрани званичник придружио се табору католичких и протестантских побуњеника.

6. пресуда: „6. труба“ је остварена у облику Трећег светског рата, овог пута нуклеарног, описаног у Дан.11:40 до 45. Преживели организују коначну универзалну владу и обнављају остатак првог обавезног дана до декретом. Сходно томе, одмор седмог дана суботе, суботе, био је забрањен, прво забрањен под казном социјалних санкција, а потом, на крају, новом уредбом кажњен смрћу.

7. суд: којем је претходило време последњих седам пошести описаних у Откр. 16, у пролеће 2030. године, славни Христов повратак ставља тачку на присуство људске земаљске цивилизације. Човечанство је истребљено. Само ће Сатана остати заточеник на пустој земљи, „понору“ Откр. 20, „хиљаду година“.

Осми суд: Узнети на небо од стране Исуса Христа, његови изабрани настављају да суде злим мртвима. Ово је пресуда цитирана у Откр.11:18.

9. пресуда: Последњи суд; зли мртви васкрсавају да трпе стандард „друге смрти“ због „огњеног језера“ које прекрива земљу и са њима прождире сваки траг дела због греха.

10. суд: Оскврњена земља и небеса се обнављају и прослављају. Поздравите изабране у Божје ново, вечно краљевство!

Божанствено од А до Ш, од Алефа до Тава, од алфе до омеге

Библија нема ништа заједничко са другим књигама које су написала људска бића осим свог површинског визуелног изгледа. Јер у стварности видимо само њену површину коју читамо према конвенцијама писања које су специфичне за језике хебрејског и грчког, на којима су нам пренети оригинални текстови. Али у свом писању Библије, Мојсије је користио архаични хебрејски чија су слова абецеде била другачија од садашњих

слова, замењена су слово по слово током изгнанства у Вавилон, без изазивања проблема. Али слова су била спојена без размака између речи, што их није чинило лаким за читање. Али иза овог недостатка лежи предност формирања различитих речи у зависности од избора слова одабраног да означи његов почетак. То је могуће и показано је, што доказује да је Библија заиста далеко изнад могућности људске маште и достигнућа. Само мисао и сећање на неограниченог Бога створитеља могли су замислити такво дело. Зато што ово посматрање вишеструког читања Библије открива да је свака реч која се тамо појављује била одабрана и надахнута од Бога разним писцима његових књига током времена до последњег, његовог Откровења или Апокалипсе.

Око 1890. године руски математичар Иван Панин је демонстрирао постојање бројчаних фигура у различитим аспектима конструкције библијских текстова. Јер хебрејском и грчком је заједничко то што се слова њихових алфавета користе и као бројеви и бројеви. Демонстрације које је направио Иван Панин знатно су погоршале кривицу људи који Божју Библију не схватају озбиљно. Јер, ако ова открића немају утицаја на то да људи буду способни да воле Бога, они ипак одузимају сваки легитимитет не веровању у његово постојање. Иван Панин је показао како је број „седам” био свеприсутан током читаве конструкције Библије, посебно у самом њеном првом стиху, у Пост.1:1. Пошто сам показао да је субота седми дан „*печат Бога животога*“ из Откр.7:2, ово дело само потврђује доказе које је открио овај бриљантни математичар који је захтевним научницима свог и нашег времена понудио неоспорни научни доказ .

Од Ивана Панина, модерно рачунарство је анализирано 304.805 знакова слова која чине Свето писмо једине древне алијансе и софтвер нуди безброј различитих читања постављајући свако слово на огромну шаховницу чије могућности поравнања почињу са једном хоризонталном линијом 304805 слова док коначно не добијемо једну вертикалну линију од ових 304805 слова; а између ова два екстремна поравнања све безбројне међукомбинације. Откривамо поруке које се тичу земаљског света, његових међународних догађаја и имена древних и савремених људи, а могућности су огромне јер је једини императив задржати идентичан размак (од 1 до н...) између сваког слова формираних речи. Поред хоризонталних и вертикалних поравнања, постоји мноштво косих поравнања, одозго према доле и одоздо према горе, здесна налево и лево надесно.

Стога, узимајући слику океана, потврђујем да је наше познавање Библије на нивоу његове површине. Оно што је скривено биће откривено изабранима током вечности у коју ће ући. А Бог ће и даље задивити своје вољене својом огромном, неограниченом моћи.

Ове блиставе демонстрације, нажалост, нису у стању да промене срца људских бића тако да заволе Бога „*свим срцем својим, свом душом својом, свом снагом својом, свим својим умом*“ (Поновљени 6:5; Мат. 22:37); по његовој праведној молби. Земаљско искуство ће то доказати, прекори, укори и казне не мењају човека, због чега се спасоносни пројекат Божији од почетка слободног живота заснива на овом стиху: „Савршена љубав изгони

страх“ (1. Јованова 4:18) .). Избор изабраних заснива се на њиховој демонстрацији савршене љубави према Богу, њиховом небеском Оцу. У овој „ савршеној љубави “ више нема потребе за законом или заповестима, а први који је то разумео био је стари Енох који је показао Богу своју љубав тако што је „ *ходао* “ са њим, пазећи да не учини ништа што би му сметало. Јер послушати је волети, а волети се састоји у послушности са циљем да се вољеној особи пружи задовољство и радост. У свом божанском савршенству, Исус је заузврат дошао да потврди ову лекцију „ *праве* “ љубави према првим људским узорима, Аврахаму, Мојсију, Илији, Данила, Јову и многим другима чија имена само Бог зна.

Деформације услед времена

Не постоји ниједан језик на земљи који није прошао кроз еволуције и трансформације изазване наopakим духом човечанства. И по овом питању, хебрејски није избегао ову људску изопаченост, тако да јеврејски текст који сматрамо оригиналним већ није ништа друго до оригинал Мојсијевих списа у делимично искривљеном стању. Ово откриће дугујем раду Ивана Панина и чињеници да је у верзији хебрејског текста коју је користио 1890. године, у Пост.1:1, дигитализовао реч Бог хебрејским изразом „елохим“. На хебрејском, „елохим“ је множина од „елоха“ што значи бог у једнини. Постоји трећи облик: „Ел“. Користи се за повезивање речи Бог са именима: Данило; Самуел; Бетхел; итд... Ови термини који означавају правога Бога добијају велико слово у нашим преводима како би означили разлику између правога Бога и лажних паганских богова људи.

Библија исправно и упорно наглашава чињеницу да је Бог „један“, што га чини „елоха“, јединим правим „елоха“. Због тога, приписујући себи реч у множини „елохим“, у Постанку 1 и другде, Бог нам шаље поруку којом с правом тврди да је већ Отац мноштва живота који су постојали пре стварања нашег земаљског система. или димензију, и свих живота који ће се појавити на земљи. Ови већ створени небески животи већ су били подељени грехом који се појавио у његовом првом слободном створењу. Означавајући себе речју „елохим“, творац Бог потврђује своју власт над свиме што живи и што се од њега рађа. У том својству ће касније моћи, у Исусу Христу, да понесе грехе мноштва својих изабраних и да спасе, само својом помирбеном смрћу, мноштво људских живота. Реч „елохим“, множина, дакле означава Бога у његовој стваралачкој моћи свега што живи. Овај термин такође прориче вишеструке улоге које ће он играти у свом пројекту спасења у којем је већ углавном и сукцесивно, „ *Отац, Син и Свети Дух* “ који ће деловати после крштења да би очистио и посветио животе својих изабраних. Ова множина се такође односи на различита имена која ће Бог носити: Михаило за своје анђеле; Исус Христ за своја изабрана људска бића купљена његовом крвљу.

Као пример изобличења услед људске перверзије наводим глагол „благословити“, изражен на хебрејском кореном „брк“ и чији ће избор употребљених самогласника на крају бити преведен као „благословити“ или

„проклети“. Ово изопачено изобличење искривљује значење поруке у вези са Јовом, коме његова жена заправо каже „*благослови Бога и умри*“, а не „*прокхни Бога и умри*“, како то предлажу преводиоци. Још један пример подмукле перверзне промене, у француском језику израз „сигурно“, који првобитно значи извесно и апсолутно, у људској мисли је преузео значење „можда“, потпуно супротно. И овај последњи пример заслужује да буде наведен јер ће добити на значају и имати озбиљне последице. У речнику „петит Лароуссе“ приметио сам промену у вези са дефиницијом речи „недеља“. Уведен као први дан у недељи у верзији из 1980. године, постао је седми дан у верзији за наредну годину. Деца Бога истине стога морају бити опрезна према еволуционим конвенцијама које су успоставили људи јер се са његове стране, за разлику од њих, велики створитељ Бог не мења и његове вредности се не мењају, баш као и поредак ствари и време које је установио од свог постанка света.

Перверзна дела човечанства обележила су чак и хебрејски текст Библије, где су самогласници неправедно додељени без последица по спасење, али да би заштитио своју званичну верзију, Бог је нумеричком методом припремио средства за идентификацију правога текста од лажног. . Ово ће нам омогућити да проверимо и забележимо постојање бројних бројчаних фигура које на јединствен начин карактеришу аутентичну библијску верзију, на хебрејском и на грчком, чији знаци нису мењани од 2. века пре нове ере.

Дух обнавља истину о оправдању вером (вером)

Управо сам поменуо искривљавање библијског текста; ствари због вишеструких преводаца оригиналних списа. Да би просветлио своје људе последњег времена, Дух истине враћа њихову истину, усмеравајући умове својих изабраних ка текстовима где још увек постоје значајна изобличења. То је оно што је управо постигнуто ове суботе 4. септембра 2021, до те мере да сам му дао назив „кристални сабат“. Препустио сам избор теме за учење сестри из Руанде са којом делимо напредак наших субота на мрежи. Она је предложила „оправдање вером“. Студија нам је донела нека заиста важна открића која чине наше разумевање ове теме веома јасним.

У Библији, у 1. Петр. 1:7, Дух симболизује веру очишћеним златом: „*да испит ваше вере, која је драгоценија од злата које пропада, иако је тестирано ватром, резултира хвалом, славом и чашћу када Исус Христ се појављује .*” Већ из овог поређења схватамо да је вера, права вера, изузетно ретка ствар, свуда налазимо облутке и камење, што није случај са златом.

Затим, од стиха до стиха, прво смо задржавали да: „*без вере немогуће је угодити Богу*“, према Јев.11:6: „*А без вере је немогуће угодити њему; јер онај ко долази Богу мора да верује да Бог постоји и да је награђивач онима који га траже.*» За веру се везују два учења: вера у њено постојање, али и сигурност да она благосиља „*оне који је траже*“, искрено, важан детаљ на који се не може преварити. А пошто је циљ вере да Му буде угодна, изабрани ће на љубав Божију одговорити повиновањем свим Његовим

уредбама и заповестима које Он износи у само име Своје љубави према својим створењима. Плод ове везе љубави, која попут магнета уједињује оне који љубе једни друге и љубе Бога у Христу, представљен нам је у чувеном учењу цитираном у 1. Кор. 13 које описује праву љубав угодну Богу. Након овог читања, помислио сам на ништа мање познату поруку дату у ХабаКуку 2:4: „... *праведник ће живети од своје вере* “. Али, у овом стиху превод који је предложио Луј Сегонд каже нам: „*Ево, надима се душа његова, није у њему усправна; а праведник ће живети од своје вере.* » Дуго ми је овај стих представљао проблем који нисам покушавао да решим. Како човек „*надуван*“ од *гордости* може бити оцењен од Бога „*праведним*“? Онај који се, према Про.3:34, Јакову 4:6 и 1. Петровој 5:5, „*одоноси гордима, а понизнима даје милост*“? Решење се појавило тако што смо у хебрејском тексту пронашли реч „*неверујући*“ уместо речи „*надувен*“ цитирану у Сегонду и са изненађењем смо нашли, у „католичкој“ Вигуру верзији, добар и тако логичан превод који чини савршено јасним порука од Духа. Јер, у ствари, Дух надахњује код Авакума поруку у стилу који је већ инспирисан код краља Соломона у облику његових пословица у којима он ставља у опозицију параметре апсолутних супротности; овде код Авакума, „*невера*“ и „*вера*“. А према Вигуру и латинској Вулгати бази његовог превода, стих гласи: „*Гле, онај ко је неверан, нема () праве душе у себи; а праведник ће живети од своје вере.* » Приписујући оба дела стиха истој теми, Луј Сегонд искривљује поруку Духа и његови читаоци су спречени да разумеју праву поруку коју је дао Бог. Пошто је ствар поправљена, сада ћемо открити како Авакум прецизно описује „адвентистичка“ суђења 1843-1844, 1994. и коначни датум који се тиче правог коначног Христовог повратка, пролећа 2030. Заиста, ово недавно ново светло који *фиксира* Христов повратак за 2030. омогућава нам да боље разумемо и потврдимо узастопна адвентистичка искуства која су већ потврђена у Откр . *остварено* .” За ову демонстрацију узимам текст Авакума 2 од његовог почетка, умећујући коментаре објашњења.

Л.Сегонд верзија коју сам изменио

Стих 1: „*Бићу на своме месту, и стајаћу на кули; Гледаћу да видим шта ће ми Јахве рећи, и шта ћу одговорити у својој расправи.* »

Обратите пажњу на став „чекања“ пророка који ће карактерисати адвентистичко суђење, а Дух нам говори у поруци Дан.12:12: „*Благо ономе ко чека до 1335 дана*“. Да бисмо јасно разумели, значење овог „*аргумента*“ нам је дато у претходном поглављу где је проблем који је покренуо Авакум продужавање просперитета злих на земљи: „*Хоће ли за то испразнити своју мрежу и заклати- да ли он увек народи, не штедећи?* » (Ав 1:17). У овом размишљању и овом испитивању, Авакум приказује понашање свих људи који имају исто запажање до краја света. Такође, Бог ће представити свој одговор тако што ће пророчки сугерисати тему повратка Исуса Христа, чиме ће се дефинитивно окончати доминација злих, презривих, неверних, неверних и бунтовних.

2. стих: „*Јахве ми је говорио и рекао: Напиши пророчанство: урезај га на плоче, да се чита.* »

Између 1831. и 1844. године, Вилијам Милер је представио табеле са сажетком његових најави које су прорицале повратак Исуса Христа за прво пролеће 1843, а затим за јесен 1844. Између 1982. и 1994. такође сам предлагао и још увек предлагем адвентистима и другим људима, на четири стола, резиме нових пророчких светла инспирисаних Господом Истине за наше „*последње време*“. Ако су се стварне последице овог искушења из 1994. схватиле тек после означеног времена, као што је то био случај 1844. године, датум и његов обрачун до данас су потврђени Духом Бога живога.

Стих 3: „*Јер је то пророчанство чије је време већ одређено,*“

Ово време које је Бог одредио откривено је од 2018. Циљано на датум повратка Исуса Христа, ово одређено време је пролеће 2030. године.

„*Она иде ка свом крају и неће лагати;*»

Повратак Христа победника биће извршен у своје време, а пророчанство које га најављује „*неће лагати*“. Исус Христ ће се дефинитивно вратити на пролеће 2030.

„*Ако одложи, чекајте, јер ће се десити, сигурно ће се догодити.*»

Ако је датум одредио Бог, за њега ће се прави Христов повратак остварити у ово одређено време које је само он знао до 2018. Предложено одлагање, „ако одложи“, стога може да се тиче само људи, јер Бог задржава право да користи лажне објаве о повратку Исуса Христа које ће му омогућити да тестира, сукцесивно, 1843, 1844, 1994, па све до нашег последњег времена, веру хришћана који тврде да су његово спасење, што му омогућава да изабере своје изабранике. Ове лажне ишчекиване објаве повратка Исуса Христа користи Бог да одвоји до краја света, „*пшеницу од кукоља, овце од коза*“, верне од неверника, „*вернике од неверника*“.», изабраник палих.

Стих потврђује параметар адвентистичког „*очекивања*“ који остаје дескриптивни елемент последњих светаца издвојених и запечаћених праксом истинске суботе седмог дана од јесени 1844, краја другог адвентистичког теста. У овом стиху, Дух наглашава појам **извесности** који карактерише овај повратак Христа победника, ослободиоца и осветника.

Вигоуроук верзија

Стих 4: „*Ево, онај ко је неверник, нема у себи праве душе; а праведник ће живети од своје вере.*»

Ова порука открива суд који Бог спроводи над људима који су подвргнути четири адвентистичка искушења повезана са датумима 1843, 1844, 1994. и 2030. Божја пресуда је оштра у свакој од ера. Кроз пророчку најаву Бог разоткрива „*лицемере*“ хришћане који откривају своју „*неверну*“ природу, презирући пророчке најаве својих изабраних гласника или његових пророка. За разлику од тога, изабрани одају славу Богу тако што примају Његове пророчке поруке и поштују нова упутства која откривају. Ова послушност, коју је Бог оценио као „*угодна*“, у исто време је оцењена као достојна очувања праведности која је приписана имену Исуса Христа.

Само је ова послушна вера „из љубави“ према Богу оцењена достојном да уђе у вечност која долази. Само онај кога крв Христова чисти од његових греха спасава се „*вером својом*“. Пошто је одговор вере лични,

зато Исус упућује своје поруке, појединачно, својим изабранима, на пример: Мат.24:13: „ А ко истраје до краја, биће спасен .” Вера може постати колективна ако испуњава један стандард. Али пази! Људске тврдње су обмањујуће, јер само Исус одлучује ко ће бити спасен или изгубљен према Његовом суду о вери коју показују кандидати који желе да уђу у рај.

Укратко, у овим Авакумовим стиховима, Дух открива и потврђује блиску и **нераскидиву везу** „ вере “ и „ дела “ коју ствара; нешто што је већ подигао апостол Јаков (Јак.2:17: „ *Тако је и са вером: ако нема дела, сам по себи је мртав* “); што подразумева чињеницу да је од почетка евангелизације предмет вере био погрешно схваћен и погрешно тумачен. Неки су му, као данас, придавали само аспект веровања, игноришући сведочанства дела која му дају вредност и живот. Понашање људи, којима Бог обзнањује своје најаве повратка Исуса Христа, открива праву природу њихове вере. И у време када Бог излива своју велику светлост на своје последње слуге, више нема изговора за свакога ко не разуме нове захтеве које је Бог поставио од 1843. Спасење по благодати се наставља, али од овог датума само користи изабранима које је изабрао Исус Христ, кроз сведочанство стварних демонстрација љубави коју му пружају. У почетку је субота била знак овог божанског благослова, али од 1844. никада није била довољна сама по себи, јер љубав према његовој пророчкој истини, откривеној између 1843. и до 2030. године, такође је увек била захтевана од Бога. У ствари, нова светла примљена од 2018. године имају блиску везу са суботом седмог дана која је постала пророчка слика седмог миленијума који ће почети повратком Исуса Христа у пролеће 2030. Од 2018. „оправдање путем вера » остварује плодове и користи позванима који постају изабрани показујући своју љубав према Богу и свим његовим старим и новим светлима откривеним у име Исуса Христа како се учи у Матеју 13:52: „И рече им: *Стога је сваки књижевник који сазна за Царство небеско као господар куће који из свог блага износи нове ствари и старе ствари* . Свако ко воли Бога може само да воли откривање његових пројеката и његових тајни које су људи дуго остали скривени и игнорисани.

Авакум и први долазак Месије

Ово пророчанство је такође нашло испуњење за јеврејски народ Израел, коме је најавило први долазак Месије. Време овог доласка било је одређено и објављено у Дан.9:25. А кључ за његово израчунавање пронађен је у књизи Јездровој, у 7. поглављу. Испоставља се да су Јевреји књигу Данила уврстили међу историјске књиге, а она је претходила књизи Јездровој. Али на тај начин је његова пророчка улога смањена и мање видљива читаоцу. Исус је био први пророк који је скренуо пажњу својих апостола и ученика на Данилова пророчанства.

Најављено одлагање, „ *ако одуговлачи, чекај* “, имало је и своје испуњење, јер су Јевреји чекали месију осветника и ослободиоца Римљана, ослањајући се на Исаију 61 где Дух говори о Христу у 1. стиху. : „ *Дух Господњи, Јахве, је на мени, јер ме је Јахве помазао да донесем добру вест сиромасима; Послао ме је да исцелим сломљена срца, да прогласим слободу заробљенима*

и ослобођење заробљеницима; „ У 2. стиху, Дух прецизира: „ **Да објавим годину милости од Јахвеа , и дан освете од Бога нашег ; Да утешим све напашене;** „ Јевреји нису знали да је између „ године милости “ и „ дана освете “ још требало да прође 2000 година да доведу народ до повратка Христа победника, ослободиоца и осветника, према Исаији 61:2. Ова поука се јасно види у сведочанству цитираном у Луки 4:16-21: „ *Отиђе у Назарет, где је био одгајан, и по свом обичају уђе у синагогу у суботу. Устао је да чита, и дата му је књига пророка Исаије. Размотавши га, нађе место где је писало: Дух Господњи је на мени, јер ме помаза да проповедам добру вест сиромасима; Послао ме је да исцелим сломљене срца, да објавим избављење заробљеницима, и враћање вида слепима, да ослободим потлачене, да објавим годину милости Господње. Затим је смотао књигу, пружио је слузи и сео.* » Прекинувши читање овде, потврдио је да се његов први долазак односи само на ову „ **годину милости** “ коју је најавио пророк Исаија. Стих 21 се наставља, говорећи: „ *Сви који беху у синагоги погледаше га. Тада им поче говорити: Данас се испунило писмо које сте чули.* » Игнорисани и непочитани „ **дан освете “ Бог је одредио за пролеће 2030. године, за Његов други долазак, овога пута, у свој својој божанској сили.** Али пре овог повратка, Авакумово пророчанство је морало да се испуни „ **одлагањем** “, кроз „адвентистичка“ суђења, 1843-1844 и 1994, као што смо управо видели.

Коначна посвета

Суочити са истином

У пролеће 2021, на почетку божанске године, богато, али лажно хришћанско западно човечанство управо је показало жељу да сачува животе старијих, макар и по цену националне економске пропасти. Зато ће га Бог предати у Трећи светски рат који ће однети мноштво живота људи свих узраста, знајући да за ову другу божанску казну нема лека ни вакцине. Пред нама ће, за 8 година, бити 6000 година земаљског стварања, чији ће крај бити обележен повратком Исуса Христа. Победоносни и победоносни, он ће увести своје откупљене, своје живе изабране и оне које ће васкрснути, у своје царство небеско и уништиће сав људски живот на земљи на коме ће оставити самог, изолованог у тами, бунтовног анђела од почетка, Сатана, ђаво.

Вера у принцип од 6000 година је од суштинског значаја за прихватање овог програма. Прецизни прорачуни на основу бројева датих у Библији били су немогући због „неодређености“ у вези са датумом Аврахамовог рођења (један датум за три Тарахова сина: Пост. 11:26). Али, низ сукцесија људских генерација од Адама до Христовог повратка потврђује приближавање овог броја 6000. Дајући своју веру овом округлом, прецизном броју, ми овај избор приписујемо „интелигентном“ бићу, тј. Бог створитељ, извор сваке интелигенције и живота. Према принципу „шабата“ који се наводи у његовој четвртој заповести, Бог је дао човеку „шест дана“ и шест хиљада година да обави сав свој посао, али седми дан и седми миленијум су „посвећена“ времена одмора. одвојено) за Бога и његове изабранике.

интелигентним или мудрим “ понашањем Његових изабраних који имају користи од свега што Бог каже, пророкује или мисли (видети Данило 12:3: „ *И мудри ће заблистати као сјај пространства и оних који су поучавали праведности мноштво, као звезде, заувек и заувек.* “ Поступајући на тај начин, они оправдавају Божји избор да им учини да имају користи од његове искупитељске правде која се манифестује у Исусу Христу.

Да закључим ово дело, непосредно пред надолазећу драму, посветио бих, са своје стране, свој истинитој деци Божијој која ће га прочитати и дочекати са вером и радошћу, овај стих из Јована 16:33 који посвећено је из два различита извора поводом моје крсне славе 14. јуна 1980. године; један на мојој крштеници из установе, други на предговору књиге „Исус Христос“ коју ми је овом приликом понудио мој тадашњи саслужитељ, скоро до доба када је Исус принео свој живот на жртву: „ *Ово сам вам говорио, да у мени имате мир. Имаћете невољу у свету; али храбро, ја сам освојио свет.* ”

Самуило, благословени слуга Исуса Христа, „Заиста“!

Последњи позив

Док пишем ову поруку, на крају 2021. године, свет и даље ужива значајан и цењен универзални верски мир. Међутим, на основу мог знања о дешифрованим пророчким откривењима које је припремио Бог, потврђујем, без икакве сумње, да је ужасан светски рат у припреми и на путу да се заврши у наредних 3 до 5 година. Представљајући је под симболичним именом „шеста труба“ у Откр.9, Дух нас подсећа да је већ дошло пет страшних казни да казни напуштање верности својој светој суботи и другим њеним обредима који се не поштују од 7. марта 321. године. казне бесмртног Бога обухватале су 1600 година људске историје организоване по божанском верском програму. Његова шеста казна долази да упозори, последњи пут, да је хришћанство криво за неверство према њему. Осим Бога и његовог спасоносног пројекта, људски живот нема смисла. Због тога ће „трубе“ које имају постепено карактер откривене аналогијом у Левитској 26., убилачки интензитет „шесте“ достићи врхунце ужаса којих се човечанство дуго плашило и које се плашило. „Шеста труба“ се тиче коначног светског рата који ће збрисати мноштво људских бића, „трећину људи“, према Откр.9:15. И ова пропорција се буквално може достићи у рату где ће се 200.000.000 наоружаних, обучених и опремљених професионалних бораца супротставити једни другима, према прецизности датој у Откр.9:16: „Број коњаника у војсци био је два миријада миријада : Чуо сам њихов број“; односно 2 к 10000 к 10000. Пре овог последњег сукоба, током 20. века, два светска рата 1914-1918 и 1939-1945 била су претеча велике казне која се завршава време слободних и независних народа. Бог није обезбедио градове уточишта за своје изабранике, али нам је оставио довољно јасне индикације да побегнемо из области које су приоритетно гађане његовим божанским гневом. Он ће усмерити ударце које морају да задају људска бића позвана за овај задатак. Али нико од њих неће бити један од његових изабраника. Неверујући побуњеници или неверници расути по целој земљи биће оруђе и жртве његовог божанског гнева. Други светски рат је вођен између западних народа чије су религије биле хришћанске и конкурентне. Али у надолазећој Трећој, мотив за сукобе ће бити суштински религиозни, сукобљавајући супротстављене религије једне против друге које никада нису биле доктринарно компатибилне једна са другом. Само мир и трговина су дозволили да ова илузија расте. Али у време које је Бог изабрао, према Откр.7:2-3, демонска универзалност коју држе анђели Божији биће ослобођена да „чини штету земљи и мору“ или, како се симболи декодирају, „да штете“ протестантима и католицима“ који су неверни Исусу Христу. Сасвим логично, неверна хришћанска вера представља главну мету гнева праведног Судије Исуса Христа; баш као и у старом завету, Израел је кажњен за своја стална неверства све до свог националног уништења 70. године. Паралелно са овом „шестом трубом“, пророчанство Дан.11:40 до

45 потврђује, евоцирајући „ *три цара* “. „, импликација три религије монотеизма: европског католицизма, арапског и северноафричког ислама и руског православља. Сукоб је завршен преокретом ситуације због интервенције америчког протестантизма, који није именован као краљ, али је сугерисан као традиционални потенцијални непријатељ Русије. Елиминација конкурентских сила отвара приступ њеној последњој доминацији под називом „ *звер која излази из земље* “, описано у Откр.13:11. Да прецизирамо да је у овом коначном контексту америчка протестантска вера постала мањина, при чему је римокатоличка вера већина, услед застопних имиграција Хиспанаца. Године 2022, њен председник ирског порекла је и сам католик, као и убијени председник Џон Кенеди.

У Откр.18:4, у Свемогућем Богу, Исус Христ заповеда свима који верују и надају се у Њега, Његовим изабранима, да „ *изађу из Вавилона Великог* “. Поистовећен са доказима у овом делу Папској римокатоличкој цркви, „ *Вавилон* “ је осуђен и осуђен због „ *њених греха* “. Историјским наслеђем „ *својих греха* “, кривица католицизма се протеже и на протестанте и православце који својом верском праксом оправдавају недељни починак наслеђен из Рима. Излазак из Вавилона подразумева напуштање „ *својих грехова* “, од којих је најважнији, јер га Бог чини идентификационим „ *знаком* “: седмични дан одмора, први дан у недељи божанског поретка, римска недеља.

У овој поруци, с обзиром на хитност времена, позивам синове и кћери Божије да напусте северну зону Француске са средиштем у њеном главном граду Паризу. Зато што ће ускоро бити погођен Божјим гневом, трпећи „ *огњем с неба* “, овога пута нуклеарним, попут града „ *Содоме* “ са којим га он пореди, у свом Откривењу, у Откр. 11:8. Он га такође означава именом „ *Египат* “, симболичком сликом „ *греха* “, због бунтовничког става његове нерелигиозне посвећености која се супротставља Богу, попут фараона у историјском извештају о Изласку јеврејског народа. У ратној ситуацији, са пресеченим и забрањеним путевима, биће немогуће напустити циљано подручје и избећи смртоносну трагедију.

Самуило, слуга Бога живог, Исуса Христа

Они који желе да открију, прво, оно што је представљено на крају овог дела, тешко ће разумети зашто сам толико уверен у неопозиву природу неминовног уништења Француске и Европе. Али они који су је читали, од њеног почетка до краја, током читања ће прикупити доказе који се непрестано гомилају, до те мере да ће им омогућити да на крају деле непоколебљиво уверење да је „Дух Божији уградио је у мене и у све који му припадају; у истини. ЊЕМУ припада сва СЛАВА.

Лоша изненађења ће стићи само од оних који тврдоглаво одбијају да признају његову неупоредиву моћ, најбројнију, и његову способност да све води по свом плану до његовог савршеног остварења.

Затварам ово дело овде, али инспирација коју ми Исус наставља да буде забележена и забележена непрестано у облику порука представљених у делу „**Небеска мана последњих адвентистичких ходача**“.